

NHỮNG CẢNH THƯ ĐỐT ĐOẠN

MỘT tấm vách đá sừng sững chọc trời, lưng chừng vách đá quá tầm tay có ba cái lỗ tròn trang cái bát. Gã thiếu niên đẩy con Bồ Câu có buộc lá thư ở chân vào trong một cái lỗ ấy thì bên trong có tiếng vọng ra :

— Lãng Ngao, con hãy nhìn kỹ xem đây, con Bồ Câu thư mấy?

Khẽ bóp mấy đốt tay kêu rắc rắc, gã thiếu niên như để trấn an lòng mình, hắn vẫn đứng nhón chân trên chiếc ghế đá và trả lời bằng một giọng nghẹn ngào :

— Thư mười hai, Sư Phụ đây là con hồ cẩu cuối cùng, « Cuối cùng », gã thiếu niên cân nhắc vành môi, giọng một tuần từ chột đầy bí hiểm sau hai tiếng đó...

Hắn nói con chim cuối cùng, nhưng lòng hắn lại nghĩ xa hơn, hắn nghĩ đến giờ phút cuối cùng của người Tam Ca thân mến...

Im lặng một lúc khá lâu, bên trong tiếng người vọng hồi :

— Lãng Ngao, thư ba trong « Phương Hoang Thập Bát Thư » con đã luyện xong chưa?

Lăng Ngao đáp nhanh :

— Đã xong rồi, Sư Phụ.

Tiếng bên trong hỏi tiếp :

— Lăng Ngao, chắc con nóng lòng muốn biết nội dung ba bức thư của Tam sư ca của con lắm phải không ?

Lăng Ngao cúi đầu :

— Vâng, Sư phụ.

Tuy bị vách đá cách ngăn, nhưng Lăng Ngao vẫn « cảm nghe » bên trong có tiếng thở dài :

— Lăng Ngao, lá thư thứ nhất đến tay thầy, tự nhiên, thầy biết con sốt ruột muốn nghe, nhưng thầy sợ vì bị nội dung lá thư làm cho con dao động không hoàn thành được chiến thức cuối cùng, bây giờ thì con đã luyện xong rồi mà cũng không còn lá thư nào nữa, vì con Bồ Câu cuối cùng của Tam sư ca của con đã đến đây rồi, vậy thầy đọc cho con nghe ..

Lăng Ngao gần như nín thở, hẳn biết giờ phút trọng đại đã đến rồi...

Hắn im lặng chờ nghe...

Nhưng bên trong vẫn lặng im...

Lăng Ngao nghe tiếng giấy sột soạt nhưng không nghe thấy lên tiếng...

Một tiếng động khẽ sau lưng, Lăng Ngao giật mình quay lại.

Con Vượn trắng từ trên cành nhảy xuống, trên cổ nó có hai xâu trúa rừng nặng trĩu.

Con vật nhìn Lăng Ngao và khệt khệt nho nhỏ trong họng. Đang lắng tai chờ đợi, Lăng Ngao từ mắt liếc về phía con vật và chỉ but đã xeo xéo phía bên kia.

Như hiểu được ý người, con vật ngoan ngoãn nhảy phóc lên ngồi trên but đá.

Nó gần như không dám cử động mạnh, luôn cả hai xâu trúa cây nặng trĩu trên cổ nó cũng không dám gỡ ra...

Bên trong vách đá lại có tiếng thở dài :

— Bức thư thứ nhất, Tam sư ca của con viết : « Sư phụ, đệ tử đã đến Phụng Hoàng Sơn vào ngày mười sáu tháng ba, cửa phát hiện được chuyện chi nên vội viết thư về bẩm cáo cho sư phụ rõ » - Áu Dương Huy bài thư.

Ngưng một giây, tiếng bên trong tiếp tục :

— Lăng Ngao, như con đã biết, sau lá thư đầu này, mãi đến mười ngày sau nữa chúng ta mới lại nhận được thư, nhưng không phải con Bồ Câu thứ hai mà là con Bồ Câu đứng vào hàng thứ sáu, nghĩa là lá thư thứ hai thứ ba thứ tư và thứ năm của Tam sư ca con đã bị thất lạc rồi trong lá thư thứ sáu viết như sau : « Thương thế đệ tử đã lành hẳn nếu không nhờ người bạn gái mới quen là Kỳ Thê Yến thì thân con có lẽ đã rùi sâu dưới ba lớp đất, trong khi chưa hoàn toàn được sự mạng của sư phụ giao cho ... Lúc con tỉnh dậy, trước mặt con là người thiếu nữ, tuy là con gái của một Tiểu Phụ, nhưng nàng thật đẹp và thật thùy mị, nàng có được thứ tình cảm của con người đối với con người ... Đệ tử ở lại nhà nàng dưỡng bệnh thêm mấy ngày nữa mới hoàn toàn bình phục. Thê Yến khuyên đệ tử nên đi Phụng Hoàng Sơn, nhưng vì đệ tử đã phát hiện được chút mối manh, như thư trước đệ tử đã trình bày, đệ tử thấy rằng nếu không tìm được thật rõ những gì bị mất ở Phụng Hoàng Sơn và nhất là hai câu chết của Đại sư ca và Nội sư ca của con thì con không thể đi khỏi nơi đây ... »

Tiếng bên trong như bong ngao :

— Lăng Ngao, lá thư đó mang theo nhiều hy vọng, tay bên trong cũng có chứa ẩn nhiều chuyện mong manh, nhưng thầy vẫn tin rằng Tam sư ca của con sẽ gặp được cái may, không ngờ ... không ngờ đến bây giờ chúng ta mới nhận được thư mà lại là lá thư ... cuối cùng. Trong thư này, Tam sư ca của con viết : « Đệ tử đã giết nó rồi, nhưng chính đệ tử cũng mang thương nặng, sư phụ xem chừng ... có lẽ đệ tử rất khó lòng gặp được mặt thầy và Tứ sư đệ nữa rồi ... vì sớm biết

không thể nào thoát khỏi tử thần, nên trong lá thư thứ mười một, đệ tử đã rõ điều đó ... khi viết lá thư này thần trí của đệ tử đã vì vết thương làm cho sờ sệt, không còn có thể viết nhiều hơn nữa ... chỉ mong sư phụ và Từ đệ sớm tới nơi .. »

Bên trong có tiếng nước và Lăng Ngao úp mặt lòng bàn tay nước nở...

Thật lâu, tiếng bên trong hơi khác (tọng vì nghẹn ngào :

— Lăng Ngao như vậy, những lá thư bảy, thư tám, thư chín, thư mười và thư mười một của Tam sư ca con cũng đã lục mất luôn, địa đồ cần thiết chúng ta cũng không được biết, mà Tam sư ca của con cũng chắc ... không còn nữa ...

Những tiếng sau cùng của bên trong tất nghẹn và bên ngoài Lăng Ngao cũng đã ù tại ..

Lại qua một lúc thật lâu, tiếng bên trong vách đá hình như có nên cơn xúc cảm :

Lăng Ngao, con hãy đến Phụng Hoàng Sơn hỏi thăm nhà người Tiểu phụ cô đưa con gái tên Kỳ Thê Yến, cứ nơi những người này, con có thể phăng lẩn về số phận của Tam sư ca của con và ... sau đó con có thể tùy nghi hành động.

Lăng Ngao vọt kêu lên thảng thốt :

— Sư phụ, nhưng ...

Tiếng bên trong vọt ngắt lời :

— Theo một trong những lời giao ước khi thầy thu các con làm đệ tử, con có thể từ chối không đi.

Lăng Ngao như hồi hoảng :

— Không, sư phụ, con không bao giờ có ý nghĩ như thế, vì đây không phải là chuyện riêng tư của một mình sư phụ mà nó là chuyện can hệ tồn vong của toàn thể võ lâm, con không khi nào từ chối, con chỉ .. chỉ vì con còn chưa biết được dụng nham của thầy, trong khi con là đệ tử, ở bên cạnh thầy đã ngót hai năm ...

Tiếng bên trong lại ngắt ngang :

— Lăng Ngao, con nhớ những lời giao ước giữa thầy trò ta chứ ?

Lăng Ngao cúi mặt :

— Nhưng ít ra con cũng có thể biết qua danh hiệu của thầy...

— Thầy đã nói cho con biết tên sư mẫu của con thì chuyện biết tên thầy cũng đâu phải khó ? Ngay bây giờ vì có điều chưa tiện thì tại sao con không thể ẩn nhẫn thêm một thời gian ?

Biết không còn cách nào khác hơn được nữa, Lăng Ngao đành nuốt nước mắt thụp xuống lay ba lay về hướng trong vách đá và quay qua nhìn con vợ trẻ, giọng hẳn nghẹn ngào :

— Tiểu Bạch Viên, ngươi hãy lo lắng canh và siêng năng tìm trái cho thầy, nhớ đừng phút nào xao nhãng...

Như không còn đủ nghị lực để đứng lại nói lâu hơn nữa, khi con Vợ Bạch khệch tuân lời thì Lăng Ngao đã phóng mình xuống núi như điên...

oOo

CHƯƠNG 1

NHỮNG BỘ XƯƠNG KHÔNG

Hơn một trăm nhân vật võ lâm, gồm đủ tầng nhân đạo sĩ, danh nhân kiếm khách, áo áo tràn lên trên núi Đại Ba Sơn.

Theo sau là một lão Hào Thượng, sau lão Hào Thượng nữa là Lăng Ngao.

Thấy họ tràn lên núi mà binh khí dằng dằng, Lăng Ngao tiến lên một bước định hỏi thăm lão Hào Thượng thì cả đoàn người vụt đứng đứng lại như những bộ má nhíp nhằng ăn rạp do một người điều khiển.

Mắt họ bốt hải nhìn về phía trước y như họ vừa dầm lên
lân ranh giới... tử vong.

Lăng Ngao cũng nhìn theo họ, cách đó không xa, một bộ
xương trắng nếu được đặt dựa một thân cây, giữa ngực bộ
xương người có treo lủng lẳng một tấm thẻ mỏng bằng gỗ,
trên tấm thẻ ấy viết bằng chữ máu thắm xì :

« Ai đến hãy dừng, đi vào là chết »

Chuang quanh bộ xương người có treo tấm thẻ ấy, rải rác
đó đây nhiều bộ xương khác nữa, nhiều bộ xương đã trắng,
nhiều thấy người còn đang trong thời kỳ rã thịt, mùi tanh hôi
lợn giọng...

« Đi Vào Là Chết ».

Đứng, những bộ xương trắng hếu, những thấy người rửa
nát kìa nếu đã chẳng « Đi Vào » thì làm sao lại nằm phơi nắng
ở đây ?

Hơn một trăm nhân vật vô lâm đa mặt nhợt nhạt, những
cặp mắt thao láo lơ dờ...

Lui lui thì... hèn, mà « Đi Vào Là Chết » !

Họ chỉ còn biết đứng lại như trời trồng...

Gió núi từng cơn phất mạnh, hơi lạnh thấu xương và
mùi hôi tanh từ những xác người rửa bấy lên nồng nặc...

Mùi tử khí và hơi lạnh của tử thần.

Những gương mặt mất thần, những bộ quai hàm bạch ra,
hình như tất cả đều gom hết sức mình cắn chặt cổ làm cho
hai hàm răng đứng khua nhíp...

Thật lâu chột có tiếng thét thật lớn từ trong đám đông
phát ra :

— Dừng lại cả hay sao ?

Hình như toàn thể đều giật nảy mình và tiếng người
ấy tiếp theo hẳn hộc :

— Chư vị sợ chết thì hãy về cả đi, để một mình ta chết !

Tiếng nói vừa dứt, một gã đại hán từ trong đám đông
vọt thẳng tới trước, hần hăm hăm phóng nhanh vào khu rừng
phía trước..

Nhưng không tròn nhảy mắt, hần phóng ngược trở ra

mắt xanh như tàu lá chuối, lưỡi hần gần như đỏ hần :

— Quí, có . có quí, có ., quí !

Tất cả đều tái mặt, nhưng cũng có kẻ cố gương hỏi :

— Cái gì ? Quí.. quí ở đâu ?

Gã đại hán chạy thẳng vào đám đông, tuốt vào giữa rồi
mới dừng lại, hần không còn giữ gìn sĩ diện gì nữa cả, hần
rung cầm cập :

Một...một người.. chết, hần...hần năm...năm, hần năm...
thở trên bãi cỏ !

Nhiều người kinh ngạc :

— Sao ? Cái gì ? Người chết mà lại...thở ? Hay là hần chưa
thật...đứt hơi ?

Gã đại hán đưa tay chặn ngực để bốt cơn hồi hộp :

— Ai nói chưa đứt hơi ? Thi thể đã rửa bấy, xương xọ
đã bày ra mà chưa thật chết à ?

Tiếng đám đông dồn dập :

— Thi thể rửa nát mà còn...thở được à ?

Đám đông dồn rúc lại, họ cố gần nhau cho đỡ vì cơn lạnh
đã kéo dài từ xương sống và gã đại hán vẫn cố chen vào giữa :

— Thấy đã rửa bấy rồi chỉ còn cái bụng thì, thì chưa bày
ra và vẫn còn phình lên xọ xuống, rõ ràng là « hần » đang
còn..thở !

Tất cả hần tin hần nghi và có người vẫn cố làm gan :

— Đi, tất cả chúng ta hãy vào đó xem sao ?

« Người đồng lâm cho tất cả đều lớn mặt », đứng như
người đời thường nói, tuy ai cũng sợ nhưng như người đồng
nên cái sợ bị át đi cả bọn lại ào ào xông tới, tự nhiên, họ
bước đi nhưng mắt vẫn liếc chừng nhau..

Vô khối bìa rừng, cả bọn lại cùng một lượt đứng yên...

Họ đứng mà mắt họ đảo đảo...

Trước mặt họ, cách đó chừng ba trượng, một cái thấy
người rửa nát, tóc đã theo da đầu tuột xuống một bên, chỉ còn
cái bao tử và chính cái bao tử ấy đang phình lên xọ xuống
nhíp nhằng, đúng là đang..thở !

Trong một đám đông, giữa tình thế khẩn trương, chỉ cần một người nhóm chân là cả bọn sẽ ào theo, nhưng tình trạng bây giờ, không phải nhóm chân bước tới mà là lại thối lui, một người vừa mới rút rịch thì lập tức cả bọn quay mặt lại chạy rần rần.

Họ lẫn nhau mà chạy, nhiều người té bỏ cán.

Bây giờ thì « Phân tiền vi hạn », nhưng khác hơn một chút là lão Hòa Thượng đi đi sau và Lăng Ngao lại đi sau rồi.

Mặc cho đám đông xô nhau chạy hoảng, Lăng Ngao vẫn chậm rãi và khẽ hỏi nhà sư :

— Lão thiền sư, không hiểu họ vào đây để trừ ai ? Và sợ ai mà rừng rùng rợn nhau bỏ chạy như thế ấy ?

Lão Hòa Thượng đáp tỉnh khô :

— Họ sợ cái bao tử đang thờ đó, còn vào đây là họ định diệt trừ Hắc Tâm Quả Phụ.

Lăng Ngao cau mặt :

— « Hắc Tâm Quả Phụ » là ai ?

Lão Hòa Thượng liếc Lăng Ngao bằng đôi mắt ngạc nhiên :

— Hắc Tâm Quả Phụ là đồ đệ của « Thu Thần » Mai Thịnh Lâm, tiền thi chủ không nghe nói đến à ?

Lăng Ngao chợt nhớ lại lời của sư phụ mình nói về « Tứ Thần » Xuân, Hạ, Thu, Đông, đó là bốn người cầm vận mạng võ lâm hiện tại.

Toàn thể võ lâm hiện có bốn người Minh Chủ, Xuân Chấn « Võ Học Kiếm » Lạc Chính Hiền, người được tôn xưng « Đệ nhất kiếm thuật võ lâm » ; Hạ Thần « Lôi Công Quyền » Kiều Đại Thiên, võ địch trong thiên hạ ; Thu Thần « Hàn Phong Chưởng » Mai Thịnh Lâm, cường pháp không một người nào chống nổi ; và Đông Thần « Tuyết Hoa Chỉ » Tư Khâu Đan, người sau này đã làm cho giang hồ khiếp vía bằng ngọn chỉ phong . . .

« Xuân Thần » vốn là con người chính phái nhưng không hiểu về nguyên nhân nào sau này bỗng nhiên biến tính, trở thành một ma đầu phá hại võ lâm ; Hạ thần là bậc tôn sư về

quyền thuật, nhưng tính tình lại như lửa đốt, thêm vào đó lại có tính « nở nang » hiền nội trợ, người này hành động lung tung giữa hai phái chính tà, Thu Thần nánh động giống hạ thần, khi tà khi chính khó lòng phân biệt, nhưng với « Hàn Phong chưởng » thì quả đã làm cho người tăng đóm kinh tâm. Đáng sợ hơn hết là Đông Thần, chỉ phong của ông ta bất cứ ai phạm phải cũng đều bị cứng mình như bị chết vùi trong đông tuyết, thêm vào đó, ông ta là một nhân vật vốn có nhiều dã tâm, đã thiết lập « Tề Thiên Bảo » tại Vụ Linh Sơn vùng Quan Ngoại suốt mười mấy năm hăm hè dóm ngó Trung Nguyên . . .

Sau khi cuộc diện hình thành thế . . . 1 « tứ phân đỉnh tức », họ ước thúc với nhau mỗi mùa một người thay phiên làm Minh Chủ, thống lãnh và giải quyết tất cả những gì rắc rối trong võ lâm, vì bốn người khó phân cao hạ, họ phải hòa hoãn với nhau bằng cách đó, chứ thật trong lòng họ khó ai mà đoán được âm mưu riêng rẽ.

Có điều là họ không khi nào bội ước, cứ tới đúng mùa của một người nào thì ba người kia không khi nào lia khỏi chỗ ở trong vòng mười dặm, họ không bao giờ làm sai ước thúc đó.

Sự thật họ không phải vì lương tâm của người quân tử tôn trọng lời cam kết, nhưng nếu một người phạm vào ước chế thì lập tức ba người kia lấy cớ hợp sức khu trừ, chính vì thế mà đã bao năm rồi võ lâm không khi nào mất đẹp.

Tình thế giang hồ cũng nhờ đó mà ổn định khá nhiều.

Vì Hạ Thần và Thu Thần lưng chừng Vô hại, nên trước khi ra đi, Lăng Ngao được sư phụ dặn dò là ngoài nhiệm vụ khám phá bí mật Phượng Hoàng Sơn, phải cố tiêu diệt « Xuân Thần » và « Thu Thần » để giải thoát cho võ lâm đồng đạo.

Nhưng bây giờ, qua câu nói của lão Hòa Thượng làm cho Lăng Ngao khẽ giật mình . . .

Cứ có Thu Thần là đàn bà trong bốn vị « Minh Chủ Võ Lâm », nhất là được nhận định là người lưng chừng Vô hại, một con người mà hành động tuy không rõ ràng, nhưng nhất

định không thể liệt vào hàng tà ma ngoại đạo, thế sao bây giờ có người đồ đệ gây chuyện bất bình với đa số nhân vật võ lâm?

Hắn do dự hồi phảng:

— Tại làm sao họ lại cố giết Hắc Tâm Quả Phụ?

Lão Hòa Thượng lại liếc Lăng Ngao, ý chừng như biết gì thiếu niên này là kẻ mới dẫn bước giang hồ, nên sau phút ngần ngừ, ông ta mới chậm rãi kể rõ nguyên nhân...

oOo

... Thu Thần & Mai Tinh Lâm đã sớm có hai người đồ đệ, một trai một gái, trai là Lục Vô Trần, gái là Lộ Tân Hà. Hai người sau đó kết thành chồng vợ...

Nói về nghĩa hiệp thì có lẽ trên thế gian này không có vợ chồng nào thương yêu nhau bằng họ, nhưng vì mang trọng trách tuyệt nghệ của sư môn nên họ ngao mạn vô cùng, từ chỗ ý tại đầu hành động khinh thường đồng đạo võ lâm, họ vô tình gây ra quá nhiều chết chóc mà nạn nhân có khá nhiều nhân vật bên chính phái....

Sáu năm về trước, Ngũ Đại Tam Tần và Thần Châu Thất Dật ghe biết Tân Hà đến ngày khai hoa nở nhụy, nên thừa cơ hội kéo đến vây công giết chết Lục Vô Trần, nhưng vì nghĩ rằng Lộ Tân Hà trong thời kỳ sinh nở và nhất là tha chết cho nàng thì có lẽ nàng sẽ hồi tâm tính ngộ, cho nên sau khi giết chết Lục Vô Trần, họ tha chết cho Lộ Tân Hà...

Không ngờ sau khi sinh con đầy tháng thì Lộ Tân Hà bỗng nhiên thành như ác quỷ, bất cứ gặp người đàn ông nào chỉ cần biết người đó có vợ là nàng tận diệt, không cần biết người đó lành hay dữ, không cần biết người ấy có tham gia trong trận vây công đã giết chồng nàng hay không...

Lần lượt Thần Châu Thất Dật đều bị chết vào tay nàng và toàn thể võ lâm từ đó sợ hãi chết chóc....

Nàng bảo rằng không thể để trên đời này chỉ có một mình nàng là « Quả Phụ », nàng cần làm cho thiên hạ trong đời phải biết mùi vị của kẻ... Chết chồng.

Ba vị Minh Chủ Xuân, Hạ, Đông vẫn biết có thể đặc nàng vào tử địa, nhưng họ lại không muốn kết oán với Thu Thần Mai Tinh Lâm, họ nhìn công việc của Lộ Tân Hà bằng con mắt bàng quan, họ cứ để cho nàng tự tung tự tác.

Một tháng trước đây, có người thấy nàng ở trong Thái Âm Động trên vùng Đại Ba Sơn và đã giết Ngũ Đại Tam Tần, chính vì thế mà có cuộc vây công của hơn một trăm nhân vật võ lâm trong bữa hôm nay...

Hình như họ là những người đều có thân nhân chết bởi tay nàng, họ găm cả hai pue Hắc Bạch Giang hồ...

oOo

Kể xong, Hòa Thượng từ từ nói với Lăng Ngao:

— Tình hình nhứt nhất của số đông đã làm cho chuyện khu trừ Lộ Tân Hà gặp phải khó khăn... Nhưng cũng phải là cái may, vì ngay bây giờ, những ai là con người có nhiều thân trọng cũng phải dẫn đạo, bởi câu chuyện của Lộ Tân Hà vẫn chưa sáng tỏ, nhất là giữa Tiêu Thi chủ và Lộ Tân Hà chưa sinh thù oán, tốt hơn hết là nên làm ngơ chờ đợi...

Nói xong, ông ta chậm rãi lần xuống núi, ông ta đi bằng một dáng cách thông dong như người đi ngoạn cảnh, không nhìn chung quanh để đề phòng, cũng không quay ngoắt lại Lăng Ngao để không chứng hành động.

Nhìn theo dáng dấp nhà sư, Lăng Ngao chợt mỉm cười...

Hắn nhận ra từ giọng nói của nhà sư trong câu chuyện hãy còn nhiều bí ẩn và hắn thấy cũng tức cười cho những người mệnh danh là nhân vật đại niết võ lâm...

Hắn mỉm cười quay phắt lại...

Chiếc bao tử của thầy người mục nát vẫn cứ... phình lên xẹp xuống.

Lăng Ngao cúi xuống nhặt hòn đá cuội nhăm ngay cái... bao tử ấy và quát lớn :

— Súc sinh, hãy bay ra !

Từ trong chiếc bao tử, một con vật đen ngòm chui ra và bay vút lên không.

Đúng là một con Kén Kén lông mình còn nhầy nhụa và mõm này còn ngậm miếng mỡ trắng nhợt...

Lăng Ngao bước lên mấy bước, chung quanh, xương trắng từng bộ, từng bộ nằm ngay ngắn như được người xấp xếp, chứng tỏ trước khi đứt hơi họ không hề vùng vẫy, hay đúng hơn là họ đứt hơi một cách đột ngột, họ bị một thứ chưởng lực cực độc, cực mạnh...

Nhưng, Lăng Ngao chợt cau mày...

Từ những cái sọ trắng hếu của những bộ xương, hắn thấy có một giọng máu vừa khò...

Xương đã trắng rồi sao lại còn rỉ máu ?

Một hiện tượng lạ lùng chưa từng nghe thấy, hiện tượng này có đầy chất « quỷ » gấp trăm ngàn lần, so với chiếc bao tử phình lên xẹp xuống vừa rồi.

Tuy chưa có lời giải đáp ổn thỏa về hiện tượng giọng máu tươi trên những sọ người trắng hếu kia, nhưng Lăng Ngao vẫn kuông cho nó là ma quái, nhất là trước những bộ xương người, hắn cảm nghe cơn tức giận cùng cực đối với kẻ sát nhân.

Gió núi vẫn từng cơn thổi mạnh, không khí của rừng sâu ẩm đậm đến rợn người.

Xương trắng đầu lâu rải rác với mùi hôi tanh nồng nặc, làm cho Lăng Ngao bất giác run run...

Hắn không sợ ma quỷ, nhưng không khí nặng nề làm cho hắn cảm nghe ớn lạnh...

Một người đàn bà, cho dầu người ấy có mối thù chông làm cho tâm trí biến thành hung dữ, nhưng dầu sao lại có thể ở hành động ghê gớm như thế ấy ?

Vả lại, oan có đầu, nợ có chủ, kẻ giết chồng nàng thì nàng tìm biết họ, chứ tại sao lại tàn sát đồng đạo vô lý ?

Nghĩ đến người đàn bà mà thiên hạ cho như ác quỷ này Lăng Ngao chợt nhớ đến người sư mẫu của mình...

Cứ theo lời sư phụ nói lại, thì lúc thiếu thời là một nhân vật sớm thành danh ông ta tung hoành ngang dọc, trong một dịp tình cờ, ông ta gặp nàng Thôi Ưc Mỹ, người đẹp Phương Hoàng Sơn.

Giữa lò cốc rộng âm u, xung quanh bố trí cơ quan đầy rẫy, không một người nào có thể léo hánh đến đây, nhưng ông ta lại được nàng dẫn tới bằng tiếng tiên kỳ hoặc...

Ban đầu nàng cự tuyệt, nhưng về sau có lẽ vì « đồng thi tương ứng », nàng nhận lời cầu hôn của ông ta với điều kiện là phải ở lại trong Phương Hoàng Cốc cho đến khi nào hoàn thành nhiệm vụ đối với ông cha của nàng, trong suốt thời gian đó, có thể năm ba năm, có thể vài mươi năm mà cũng có thể suốt đời...

Nàng kể cho chàng trai tình cờ gặp gỡ ấy nghe rằng, đã ba đời rồi, ông cha của nàng không hề rời khỏi nơi này và bây giờ là đến phiên nàng thừa kế.

Nàng cho chàng biết nhiệm vụ phải hoàn thành là môn công phu « Phương Hoàng Tâm Pháp », nó là môn công phu về kiếm thuật nhưng lại cũng bao gồm cả nội công « Phương Hoàng Tập Bất Thúc », một thứ công phu mà ba đời rồi vẫn chưa được hoàn thành.

Là một người tinh thông về « Tiên Thiên Thôi Cực Tâm Pháp », cho nên khi nghe nàng kể qua đại lược, chàng quả quyết với nàng là chỉ cần trong vòng một tháng, chàng sẽ làm xong phần nghiên cứu và phát huyệt sơ đồ...

Và đúng như lời chàng đã hứa, một tháng sau đó, sơ đồ được lập xong.

Đã có tên là « Phương Hoàng », cho nên công phu luyện tập cũng như hiệu quả của nó không thể nào đơn độc, nó là một thứ công phu « song đầu ».

Sau khi lập xong sơ đồ, trong vòng tháng, chàng và nàng đã luyện được « Phương Hoàng Lai Nghi », « Phương Hoàng Hòa Minh » và « Phương Hoàng Triều Dương » ba thức

Tự nhiên, cả chàng và nàng đều hững hờ không sao kể siết...

Nhưng trong thời gian đó, thời gian luyện tập môn công phu kỹ diệu, chàng đã phải bỏ dở một công việc mà không thể nào nán ná lâu hơn nữa được, chàng phải một lần ra khỏi Phụng Hoàng Cốc để làm xong những công việc ấy, chỉ có thế, sau đó, chàng mới có thể yên tâm cùng đi với nàng luyện nội phần còn lại.

Ban đầu nàng không chịu, nàng nâng nống buộc chàng phải ở lại, một phần vì công phu luyện tập chưa hoàn thành nhưng phần lớn là sau bao ngày lửa bèn hương nồng, nàng không muốn chàng rời xa nửa bước, nhưng sau cùng, vì lý do chính đáng của chàng, nàng đành phải để cho chàng khăn gói ra đi.

Một tháng sau, đúng với lời hứa hẹn, chàng trở lại Phụng Hoàng Sơn thì hỏi ới người cũ đã không còn mà cảnh cũ cũng hoàn toàn thay đổi.

Điều lạ thứ nhất là cả toà Phụng Hoàng Cốc không hiện sau lại bị san bằng, không còn một dấu vết nào, (mặc dầu nó đã được kiến trúc cực kỳ kiên cố qua mấy đời mà ông cha nàng đã không ngừng tu bổ...

Sau cả nửa năm sức soi tìm kiếm, chàng phát hiện trên một bông cây cổ thụ có một tấm thẻ gỗ, trong đó, bút tích của nàng: «Tam biệt Lang Quân, hai mươi năm sau gặp lại...»

Chàng điếng người như kẻ mất hồn, tuy nàng đã dặn hai mươi năm sau gặp lại, nhưng cứ mỗi năm chàng vẫn cứ đến Phụng Hoàng Sơn.

Chàng hy vọng tìm ra manh mối.

Mặc dầu biết sẽ đi không về rồi, nhưng vì lòng thương nhớ nên chàng vẫn cứ phải đi.

Chính vì sự nóng nảy ấy, mà chỉ còn ba năm nữa là đến hạn kỳ như nàng đã dặn trong mảnh gỗ nghĩa là đã đúng mười bảy năm rồi thì chàng lại làm đại nạn, tự nhiên không ai biết đó là nạn gì, chỉ biết rằng chàng phải tự giam mình

vào hóc đá thiên nhiên giữa rừng núi Kim Phụng Sơn.

Trước khi vào ở hẳn trong hóc đá này, may mắn chàng gặp bóng gã thiên niên luyện võ, nhìn qua cốt cách và võ công của họ, chàng âm thầm đề thư ước hẹn thu họ là đồ đệ tại Kim Phụng Sơn và vì lòng hiếu học, tính hiếu kỳ, bốn gã thiếu niên y lời tìm đến...

Họ tìm được vị sư phụ, nhưng họ chỉ được truyền tuyệt nghệ bằng lời cách qua vách đá, họ được chỉ dạy từng lý từng tỷ đề cùng nhau luyện tập, nhưng tuyệt nhiên không làm sao thấy mặt người sư phụ được, không thấy mặt mà cũng chẳng biết tên.

Mãi cho đến đúng hạn kỳ hai mươi năm của chàng và nàng tức là của sư phụ và sư mẫu của bốn gã thiếu niên thì sự việc bắt đầu vào giai đoạn mới một giai đoạn mà nhiều bí ẩn khác được hiện ra trong giới võ lâm.

Chuyện bí ẩn này, theo lời sư phụ của họ thì thì nó có quan hệ cho sự an nguy cho tất cả giang hồ, kể chung cả Trung Nguyên và vùng Quan Ngoại. Sự bí ẩn đó càng thêm rắc rối sau ba chuyến thám hiểm Phụng Hoàng Sơn mà không một ai trở về của ba người sư huynh của Lăng Ngao.

Sự bí ẩn càng nặng nề thêm khi người đồ đệ thứ ba bị thất lạc những cánh thư và nhất là lá thư cuối cùng hẳn cho biết là đã giết «nó» rồi, nhưng hai thầy trò Lăng Ngao vẫn không làm sao đoán «nó» là ai?

Và rồi, Lăng Ngao, người đồ đệ tử cuối cùng xuống núi...

Người đồ đệ tử cuối cùng trên đường đến Phụng Hoàng Sơn để tìm sư bí ẩn nơi Phụng Hoàng Cốc bỗng gặp chuyện tại Đại Ba Sơn? Chuyện người đàn bà có cái tên «Hắc Tam Quả Phụ» đã làm rung chuyển giang hồ...

Lăng Ngao tấn ngăn một mình trong lòng Cốc thăm u. bản cau mặt bản khoăn...

Sự việc xảy ra, ban đầu Lăng Ngao không định nhua tay, chỉ vì mieu kỳ nên hẳn theo đám người lên núi xem chơi thể thôi, nhưng đến bây giờ thì tình hình có khác...

Bao nhiêu năm theo sư phụ, tuy không thấy mặt nhưng qua thời gian dài giống ý, hẳn biết thầy mình vốn là con người chính phái, ông ta thường nung nấu cho bốn người đệ tử ý chí hành hiệp giang hồ, chính trong những chuyện độ thám Phương Hoàng Sơn này ông ta cũng cho biết nó không phải thuần về chuyện riêng tư của ông ta mà nó là chuyện thuộc về quan hệ của võ lâm, nó là chuyện vô cùng trọng đại...

Lăng Ngao ngẫu nhiên gặp chuyện lạ tại Đại Ba Sơn, càng đi sâu vào rầm, hẳn cảm thấy phải có một thái độ đối phó vấn đề cho mình bạch.

Đúng như lời của lão Hòa Thượng vừa nói khi nãy giữa hẳn và Lộ Tân Hà vốn không thù oán, cả hai cùng chưa gặp mặt biết tên.. Nhưng, không phải vì thế mà hẳn có thể làm ngơ, khi hẳn cảm nhận rằng chuyện này nếu không quan hệ toàn thể võ lâm thì cũng không phải là một việc mà có thể để cho nó tự do phát triển...

Chuyện làm của Lộ Tân Hà đúng hay sai, tự nhiên đến có nguyên nhân, nhưng nếu vì hận thù mà giết chóc lan tràn như thế được...

Hẳn cần phải gặp con người ấy...

Hành động của Lăng Ngao cũng là hành động của con người mới tập tành giang hồ, nhưng cũng phải công nhận đó là hành động của con người nhiều nhiệt huyết...

Sự tưởng của hẳn đã có một mục tiêu chung về thái độ, do đó, khi một vấn đề dính vào động mục tiêu của hẳn là hẳn không thể làm ngơ...

Hẳn không phải là một con người đi lang bạt như hẳn hết khách giang hồ bất ngờ gặp chuyện mà làm, hẳn mang trọng trách của sư phụ hẳn, nhưng hẳn cương quyết không thể bỏ qua vụ Đại Ba Sơn.

Càng đi sâu, Lăng Ngao càng cảm thấy núi rừng giá buốt, một phần do khí lạnh của đá của rừng, nhưng phần chính là cái lạnh do khung cảnh ghê rợn bày ra trước mắt.

Khi tiến sát vào cửa động bởi hai trái núi giao nhau, Lăng Ngao dừng lại nhìn thấy bên trong thăm thẳm, hẳn do dự, một giây và cất giọng kêu thật lớn :

— Lộ Tân Hà, hãy ra mặt cho mau !

Sơn động vẫn im lìm...

Đứng trầm ngâm một phút, Lăng Ngao lại kêu :

— Lộ Tân Hà, hãy ra mặt cho mau : Ta đã qua khỏi hạn đường ranh cấm, thế mà ngươi không chịu ra mặt để hành động theo lời cảnh cáo đã ghi trên tấm thẻ ngoài kia ư ?

Vẫn không một tiếng trả lời...

Lăng Ngao giận dữ hét lên :

— Nữ yêu tinh, ngươi không chịu ra à ? Được rồi, ta cứ vào thử xem ngươi có trốn được hay không ?

Bên trong vẫn một mực im lìm...

Lăng Ngao rút phất thanh trường kiếm bước mạnh vào sơn động...

Đây là một cửa động thiên nhiên, bên trên những vòm đá nhô ra, bên dưới lòng hang quanh co khúc khuỷu, chỗ rộng chỗ hẹp, bóng tối âm u, hơi lạnh bất rung mình...

Lăng Ngao là một thanh niên quả cảm, tự nhiên vấn đề ma quái đối với hẳn không thể có lảng vảng trong đầu óc, nhưng trước một bối cảnh vắng vẻ âm u, hẳn cũng không khỏi có phần dè dặt...

Dùng chất dân hỏa mang theo người, Lăng Ngao tay trái cầm bó đuốc, tay phải thủ thanh trường kiếm lăm le từng bước một...

Nhưng chỉ độ chừng hai mươi trượng, Lăng Ngao dừng đứng lại, thanh kiếm trong tay được siết chặt hơn...

Trước mặt hẳn bên góc vách đá, một cô gái đang ngồi cúi gục đầu...

Chưa thấy được mặt, nhưng bằng vào dáng vóc, người con gái ấy chừng khoảng mười sáu, mười bảy tuổi và cổ nhiên, cũng bằng dáng dấp, đã thấy có ta khá đẹp.

Tiếng gọi và sự xuất hiện của Lăng Ngao, không biết

có phải đã làm cho cô gái hoảng sợ hay vì lý do nào khác, cô ta co rút mình lại mở tròn đôi mắt lo âu lay lay nhìn trần trời...

Toàn thân nàng mặc bằng một thứ lụa đen, hai mắt nàng mở to và cũng đen đến có ngời, trong lúc bất phòng không ngờ có người như thế nên Lăng Ngao giật mình khựng lại... Hẳn thật lui hai bước và xõe thẳng, thanh trường kiếm...

— «Hắc Tâm Quả Phụ» Lộ Tân Hà ?

Cô gái ao đầu vẫn ngồi co rút, toàn thân nàng run lay bầy với giọng nói kinh hoàng :

— Đứng... đứng có giết tôi... tôi không phải là Lộ Tân Hà.

Lại một lần nữa khiến cho Lăng Ngao khựng lại, nhưng rồi hắn thét lên :

— Thế cô là ai ?

Giọng cô gái rung rung :

— Tôi tên là... là Tất Hương Liên.

Lăng Ngao trầm giọng :

— Cô là đồ đệ của Lộ Tân Hà ? Có phải thế không ?

Tất Hương Liên lắc đầu lập cập :

— Không... không... tôi đi tìm... tìm hài cốt của cha tôi...

Giọng Lăng Ngao tuy vẫn cứng rắn, nhưng thái độ có phần dịu lại :

— Có là con gái của một trong những người bị hại ở đây ?

Giọng cô gái vô cùng tha thiết :

— Vâng, tháng trước cha tôi đến đây tìm Lộ Tân Hà để báo cứu vì anh tôi bị giết, nhưng cuối cùng đi mà không có trở về, tôi nghĩ rằng cha tôi cũng bị Lộ Tân Hà giết mất, vì thế nên tôi đến đây để tìm hài cốt của cha tôi...

Lăng Ngao cau mặt :

— Nhưng Lộ Tân Hà lại không giết cô ?

Tất Hương Liên nói :

— Lộ Tân Hà không có ở đây, tôi đến cả tháng rồi mà không thấy bóng dáng người nào cả.

Thoảng một giây suy nghĩ, Lăng Ngao cười nhạt :

— Người định nói dối đấy à ? Chính Ngũ Đài Tam Tần bị giết cách đây chưa đầy một tháng, thế mà người lại nói rằng không có Lộ Tân Hà ?

Tất Hương Liên bật khóc :

— Không... không... tôi không dám dối với... công tử, ba vị gọi là Ngũ Đài Tam Tần ấy không phải bị Lộ Tân Hà giết...

Lăng Ngao trừng mắt :

— Không phải Lộ Tân Hà chứ ai giết ?

Tất Hương Liên rung rẩy :

— Ngũ Đài Tam Tần là do... do tôi... giết.

Lăng Ngao trở mặt, hẳn nhìn cô gái y như nhìn... quái vật.

Bằng vào vóc dáng, bằng vào thái độ, hẳn cảm thấy cô gái này thật rõ không phải hạng người có tuyệt nghệ trong mình, có thể nàng hơn những cô gái chốn cái phát rừng trong chốn sơn lâm đôi chút, chứ không thể làm cái chuyện giết người được, nhất là đối với Ngũ Đài Tam Tần...

Hắn nhìn nàng trần trụi và vụt thét lên :

— Lão, cô mà giết được Ngũ Đài Tam Tần ?

Tất Hương Liên khóc ròng :

— Chính tôi cũng không tin rằng tôi có thể giết được họ, vì tôi vốn là người không biết võ công. Nhưng, hôm ấy họ đến đây cứ nằng nặc bảo tôi là «Hắc Tâm Quả Phụ», tôi tức quá chỉ vào mặt họ mà xỉ mạt, không ngờ ngón tay của tôi vừa chỉ ra thì... một người bọn họ lăn đùng ra... chết !

Lăng Ngao cười nhạt :

— Sau đó, cô lại «chết» luôn hai người nữa.

Tất Hương Liên nói :

— Vâng, đúng như thế, tôi bàng hoàng không biết tại sao, vô ý, tôi lại chỉ vào hai người còn lại và họ cũng... chết luôn.

Lăng Ngao vừa giận vừa tức cười, hần bước lên hai bước gần giọng :

— Bây giờ cô thử «chỉ» vào mình tôi đi. thử xem tôi chết hay không ?

Tất Hương Liên ngơ ngác lắc đầu nguầy nguậy :

— Không... không... tôi không dám làm như thế nữa đâu...

Cầm thấy cô gái này nửa như làm bộ, nửa như thật tình, Lăng Ngao chỉ vào khối đá bên hóc núi :

— Có «chỉ» thử vào khối đá kia xem ?

Tất Hương Liên ngơ ngác :

— Chỉ vào khối đá để làm gì ?

Lăng Ngao nói :

— Nếu «chỉ lực» của cô có thể giết người thì ít nhất khi cô chỉ ra cũng có thể làm rung rinh khối đá, có phải thế không ?

Tất Hương Liên chớp mắt sáng ngời, nàng cười một cách ngây thơ :

— Đúng rồi, thế tại sao tôi lại không nghĩ ra cách đó he !

Vừa nói nàng vừa nhấc tay chỉ vào khối đá...

Khối đá bằng trang cái nón nằm lơ lửng trên vách núi vẫn... . nằm y.

Lăng Ngao bước tới đưa tay sờ khối đá, hần quay lại nhìn cô gái bật cười :

Tôi sợ e rằng «chỉ» của cô luôn cả... con muỗi cũng không giết được đừng nói chỉ đến con người, nhất là những người ấy là hàng như Ngũ Đài Tam Tần.

Tất Hương Liên ngơ ngơ :

— Khối đá không có... bị thương à ?

Lăng Ngao cười :

— Làm gì có chuyện đó ? Chính vì thế nên tôi rõ ràng có không biết một chút võ công nào cả, bây giờ cô thử hết can đảm «chỉ» vào người tôi xem nào ?

Như tin rằng ngón tay của mình không còn... giết người được nữa, Tất Hương Liên lắc đầu :

— Không, không được đâu, tôi sợ là khi tôi chỉ vào mình công tử thì tôi lại... biết võ công bắt từ.

Lăng Ngao cười :

— Yên lòng đi cô cứ chỉ vào tôi như chỉ vào khối đá khi này vậy chứ chẳng có gì đâu mà sợ.

Do dự một giây, Tất Hương Liên cắn môi quả quyết :

— Tôi cũng cứ chỉ đại vào mình công tử thử xem sao, nhưng xin công tử cũng nên cẩn thận, nếu lỡ mà công tử bị chết vì cái... chỉ của tôi thì tôi không còn nước mắt để khóc nữa đâu đấy nhé.

Lăng Ngao ưỡng ngực cười :

— Đừng có lo, tôi không khi nào muốn chết một cách vô lối như thế ấy đâu.

Tất Hương Liên chăm chăm đưa tay lên, nàng trừ trừ một giây rồi chỉ thẳng vào giữa ngực họ Lăng. .

Xèo !

Một tiếng rít lên trong gió, đúng là tiếng động của «chỉ phong», nhưng đồng thời, từ phía sau lưng Lăng Ngao, từ mệ bên mồm đó, chợt có tiếng kêu lên khe khẽ :

— Bảo Chủ, đừng giết...

Đã có chuẩn bị để phóng trường hợp biến lạ xảy ra, Lăng Ngao vừa thoáng nghe tiếng chỉ phong, hần vội ngã người xuống lộn ngược một vòng, đồng thời rút thanh kiếm phóng lên thét lớn :

— Bằng hữu, hãy dừng lại..

Tia mắt hần đảo ngược thật nhanh, từ trong bóng tối trên mỏm đá, hần thấy hai bóng thoáng qua thật nhanh...

Như vậy thì sự việc đã quá rõ ràng, chỉ lực không phải phát từ ngón tay của cô gái mà là từ những kẻ núp trong bóng tối.

Lăng Ngao đuổi theo ra tới cửa cộng, khung cảnh bên ngoài một màu tối xạm hai bóng người mất hút vào màn đêm...

Hần đứng dừng nơi cửa động một lúc, vì không thể biết địch nhân ở hướng nào nên đành phải lững thững trở vào..

Tất Hương Liên hốt hải bước ra :

— Trời đất, họ là ai thế ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không biết, họ đã chạy mất rồi.

Tất Hương Liên hỏi :

— Chắc «Hắc Tâm Quả Phụ» Lộ Tân Hà quá.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Cái người nói đó là đàn ông, còn cái người được gọi là Bảo Chủ đó, theo lời thì cũng không thể đàn bà.

Tất Hương Liên thở ra :

— Cứ như thế này thì... Ngũ Đại Tam... Tứ Tẩu gì đó không phải do tôi «chết» chết đâu...

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng, họ chết vì bàn tay của con người được gọi là «Bảo chủ» vừa rồi đó... Đúng đây là một âm mưu.

Tất Hương Liên vụt cười :

— Cảm ơn trời phật, như vậy thì lòng con đã yên ổn được rồi.

Thấy dáng điệu ngây thơ của nàng, Lăng Ngao bật cười :

— Bây giờ cô còn muốn ở lại nơi đây tìm hài cốt của Linh Tôn chứ ?

Tất Hương Liên lắc đầu :

— Không, tôi rất muốn xuống núi... À, xin công tử cứu dùm tôi xuống với...

Lăng Ngao mỉm cười :

— Cái gì mà phải «cứu» ? Thì cô cứ tự tiện thông thả bước đi có được không ?

Tất Hương Liên nói :

— Không, nếu công tử không chịu cứu thì tôi phải chết, trước đây mấy ngày thiên hạ vô làm tìm đến nơi này họ đề quyết là Lộ Tân Hà, bây giờ nếu thấy mặt họ giết tôi ngay.

Lăng Ngao nói :

— Không sao đâu, tôi sẽ giải thích dùm cho.

Hai người song song bước ra khỏi động.

Những bộ xương trắng nõn vẫn còn nằm y một chỗ.

Lăng Ngao sức nhớ hồi nàng :

— Tại làm sao có dấu máu tươi trên sọ nạn nhân thế nhỉ ?

Tất Hương Liên buồn bã :

— Máu của tôi đấy, người ta bảo muốn tìm hài cốt cha mẹ, chỉ cần cần móng tai nhỏ máu lên xương, nếu máu đông lại không chảy thì người đó chính là cha mẹ, còn giòng máu dài thì không phải. Nhưng bao nhiêu hài cốt ở đây đều không động máu của tôi.

Lăng Ngao cười :

— Cứ thế mà đoán thì cha của cô không có chết ở đây đâu.

Tất Hương Liên ứa nước mắt :

— Tôi cũng nguyện cầu như thế, nhưng biết đâu cần nhỏ máu lên xương này lại không hoàn toàn hiệu nghiệm...

Lăng Ngao hỏi :

— Nhà cô ở đâu

Tất Hương Liên đáp :

— Quê tôi ở Lâm Nhữ thuộc tỉnh Hà Nam.

Lăng Ngao nhìn cô gái một hồi rồi hỏi :

— Người đẹp như cô mà không biết một tý võ công, lại làm cái chuyện phiêu bạt giang hồ như thế này thì thật quá nhiều nguy hiểm, tốt hơn hết là cô nên trở về, biết đâu chừng bây giờ cha cô đang mong cô ở nhà đấy.

Như người khác phải khen mình đẹp, Tất Hương Liên ửng hồng đôi má, nàng mỉm cười nhẹ nhàng :

— Nhà chỉ có cha mẹ và tôi, bây giờ cha tôi sống chết không biết ra sao, trở về nhà buồn lắm...

Hai người bước ra khỏi bia rừng, thấy hơn trăm nhân vật giang hồ còn tụ tập, vừa thấy Lăng Ngao và Tất Hương song song bước ra, không ai bảo ai, họ cũng tuốt binh khí ra nhưng rồi lại thôi lui, nhiều người nói giọng rung rung :
— Coi chừng ... chứ vị hãy cẩn thận ... Hắc Tâm Quả Phụ ...

Tiếng nói sau cùng của đồng bọn làm cho toàn thể hoảng hốt, họ chen nhau thụt lui dón dác ...

Lăng Ngao lật đật bước tới án ngay trước mặt Tất Hương Liên :

— Xin chứ vị đừng hiềm lắm, vị cô nương đây không phải Hắc Tâm Quả Phụ mà là ...

Hắn vụt quên tên nên hắn ngưng ngang quay ra sau hỏi nhỏ :

— Tên là gì nhỉ ?

Cô gái đáp nhanh :

— Tất Hương Liên, mới đó đã quên.

Lăng Ngao gật đầu và quay lại nói lớn :

— Cô nương này tên là Tất Hương Liên, nàng đến đây tìm hài cốt của cha.

Một người trong đám đông lớn tiếng :

— Hắc Tâm Quả Phụ ở đây ?

Lăng Ngao đáp :

— Hắc Tâm Quả Phụ đã đi mất rồi, hình như Ngủ Đài Tam Tầu không phải chết vì tay người đó, bởi vì vừa rồi...

Hắn đem chuyện xảy ra trong động nói lại cho mọi người nghe và cả bọn thấy đều kinh ngạc, họ nhao nhao :

Trong giang hồ có vị Bảo Chủ nào lại có thể giết Ngủ Đài Tam Tầu ?

— Làm sao lại có chuyện kỳ dị như thế chứ ?

Họ phân vân lớt lớt, nhưng liền lúc đó có một gã thanh niên trong bọn nói nhanh :

— Không, không ai có thể giết chết Ngủ Đài Tam Tầu trừ phi ... trừ phi «Đông Thần» Tư Khẩu Đao ...

Cả bọn lại tái mặt nhìn nhau sửng sốt...

Thật lâu mới có người lên tiếng :

— Nhưng hiện tại là mùa hạ, là thời gian cai quản võ lâm «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên thì làm sao «Đông Thần» lại dám làm chuyện giết người ?

Một tên hán tử khác vụt chỉ thẳng vào mặt Lăng Ngao :

— Đùng rồi, làm gì có chuyện như thế chứ ? Đùng là tên tiểu tử này đặc điều nói láo...

Lăng Ngao hất mặt :

— Tại làm sao tại hạ lại phải đặc điều nói láo chứ ?

Gã hán tử cười nhạt :

— Các hạ có gì chứng minh rằng cô này không phải là Hắc Tâm Quả Phụ ?

Không thèm đếm xỉa tới hắn, Lăng Ngao quay qua nói với mọi người :

— Chứ vị có ai thấy mặc Lộ Tân Hà chưa ?

Đám đông ửng tiếng :

— Không.

— Chưa từng gặp mặt.

Vì bất cứ người đàn ông nào gặp con tình cái đồ thì đầu còn ai sống sót ?

Lăng Ngao gặng lại :

— Nhưng vị cô nương này mới mười mấy chứ chưa đến hai mươi tuổi điều đó chắc chứ vị cũng đã thấy rồi chứ ?

Bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía Tất Hương Liên, phần đông đều lộ vẻ tin rằng không phải, nhưng gã đại hán khi này vẫn không chịu.

Tại hạ có nghe rằng Lộ Tân Hà có thuật cải trang hay lắm nàng đã quá ba mươi nhưng trông y như cô gái mới lớn lên.

Lăng Ngao nói !

— Còn một điều chứng minh khác nữa là vị cô nương này không biết một tý võ công, điều đó chắc chứ vị cũng đã thấy biết.

Gã hán tử gằn cổ cái :

— Làm sao các hạ có thể đoán chắc như thế ? Biết đâu có và lại chẳng giả đồ ?

Lăng Ngao quay lại nhìn thẳng vào mặt hắn và trầm giọng :

— Võ công của Lộ Tàn Hà như thế nào chắc các vị cũng có nghe có biết, cho nên tại nơi này, ngay bây giờ đây, nếu vị cô nương này quả là Hắc Tâm Quả Phụ thì chắc nàng cũng chẳng cần cải trang làm chi cho mệt.

Tự nhiên, ai cũng thấy rõ ẩn ý của Lăng Ngao, hắn muốn nói nếu quả thật Lộ Tàn Hà thì nàng không cần giả dạng làm chi, vì một khi mà Hắc Tâm Quả Phụ xuất hiện tại những kẻ mệnh danh là nhân vật võ lâm ở đây nhất định sẽ chạy có cớ.

Và những người có mặt nơi đây đều đã chẳng thấy thái độ của Lăng Ngao ?

Họ cũng không công nhiên nhìn hắn, nhưng ai cũng đoán rõ cô gái này nhất định không phải Lộ Tàn Hà.

Thấy họ làm thinh, Lăng Ngao quay lại nói :

— Tất cô nương, chúng ta đi thôi.

Hai người vừa nắm chân thì trong đám đông bỗng có tiếng rống lên như chuông gióng :

— Hãy khoan.

Lăng Ngao quay lại mỉm cười :

— Có điều chi nữa đồ ?

Một gã đại hán mình gầy như cây sậy, tách ra khỏi đám đông nói bằng một giọng trang nghiêm :

— Chẳng hay các hạ có thể cho biết tính danh ?

Lăng Ngao thản nhiên :

— Lăng Ngao.

Gã hán tử cười :

— Quý mô này muốn thỉnh vấn các hạ, chẳng hay cái người chết rồi mà còn ... thở khi này như thế nào ?

Lăng Ngao cười :

— Nó bay tuốt mất rồi.

Gã đại hán họ Quí sững sờ :

— Sao ? «Nó» là ... cái gì ?

Lăng Ngao vừa đi vừa nói :

— Nó là con Kèn Kèn chuyên ăn xác chết.

Nhiều tiếng xì xào tức tởi, tự nhiên họ đều có vẻ thẹn thùa vì thấy mình quá nhác ...

xXx

Lăng Ngao dẫn Tất Hương Liên đi về phía cỗ xe ngựa chực sẵn.

Cô gái nhường mắt :

— Công tử có xe à ?

Lăng Ngao cười :

— Vì lộ trình của tôi còn xa lắm nên phải dùng xe.

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

— Khi chưa tới đây, dọc đường tôi có gặp hai người xin đi nhờ, họ là cặp vợ chồng còn trẻ, tôi không cho biết về lai lịch của họ, họ chỉ cho biết chồng là Diệp Ca Sơn còn vợ tên là Tưởng Hương Tần,

Tất Hương Liên hỏi lại :

— Công tử nói xa mà xa đến mức nào lại phải dùng xe ?

Lăng Ngao nói thật :

— Tôi đến Phụng Hoàng Sơn.

Tất Hương Liên mừng rỡ :

— Hay quá, tôi có người Thúc phụ Ngõa Phụng Điểm trong vùng phụ cận Từ Dương, chính tôi cũng đang muốn tìm đến Thúc thúc của tôi ...

Lăng Ngao chặn hỏi :

— Có phải cô cũng muốn đi nhờ xe chăng ?

Tất Hương Liên nói :

— Vâng, dám xin công tử cho tôi được đi nhờ.

Suy nghĩ một giây, Lăng Ngao khẽ gật đầu :

— Được rồi, cô hãy lên xe,

Tất Hương Liên mừng rỡ thót lên xe, nàng vốn là một cô gái hoạt bát vui vẻ nên không cần ai giới thiệu, vừa thót lên là cô ta tìm cách làm quen ngay với hai ông khách ngồi sẵn trên xe.

Hai vợ chồng người khách tỉnh tỉnh lại chẳng giống nhau, Diệp Ca Sơn là một con người trầm mặc, hần ngồi sát trong xe, hần chỉ phát ngôn trong trường hợp quá cần thiết, nhưng người vợ là Trương Hương Tần thì trái lại, nàng nói cười luôn miệng, tuy vậy, cũng chỉ loanh quanh trong những chuyện thông thường của khách đường xa, chứ không hề đá động đến vụ Đại Ba Sơn.

Nhưng khi ngồi vào khách điểm ở Mạnh Lãng thì con người của Diệp Ca Sơn hoàn toàn thay đổi.

Hần không còn dửng dưng ngủ gà ngủ gật như lúc ngồi trên xe, hần vẫn không nói chuyện nhiều nhưng con người của hần trở nên nhanh nhẹn lạ thường.

Mỗi người đều chọn phòng tạm nghỉ, nhưng riêng Diệp Ca Sơn cứ giả bộ ra ngoài hòng mát, chờ Lăng Ngao và Tất Hương Liên vào phòng rồi hần mới lấy một cây bút trong bọc hành lý ra, hần cẩn thận nhìn trước nhìn sau và leo lên vẽ một vòng tròn trên tường phía ngoài khách điểm, trong vòng tròn này hần lại gạch thêm một đường thẳng, mới nhìn qua y như trẻ con nghịch ngợm vẽ bậy vẽ bạ trên tường...

Sáng ngày hôm sau, khi bắt đầu là khách điểm, hần lại leo vẽ thêm một mũi tên trên cái vòng đó, mũi tên chỉ theo lộ trình của Lăng Ngao.

Những việc làm bí mật của Diệp Ca Sơn, Lăng Ngao hoàn toàn không hay biết.

hình như hần không một chút nghỉ ngơi cặp vợ chồng khách, đi nhờ xe mình.

Và đây cũng không phải là lần thứ nhất, vì họ đã ngu qua hai khách điểm rồi, cứ đến khách điểm thì Diệp Ca Sơn đều làm như thế, hình như trong bóng tối hần còn đồng bọn.

Lăng Ngao vẫn không để ý mãi đến khách điểm thứ ba, tại đây, hần cũng bắt đầu ra khỏi khách điểm nhiều lần sau khi tắm rửa com nước xong xuôi, hần khóa trái cửa phòng, một mình tản bộ ra ngoài khách điểm...

Bọn vợ chồng Diệp Ca Sơn và Tất Hương Liên đều chọn phòng đi nghỉ.

Lúc Lăng Ngao vừa bước ra tới cửa khách điểm, hần gặp một chủ tiêu đồng mặc áo vàng từ ngoài bước vào, tên tiêu đồng này khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, dáng sắc khôi ngô, trong vẻ tuấn tú của cậu ta tàng ẩn nhiều gian xảo...

Vừa qua khỏi Lăng Ngao, cậu ta liếc lên một cái thật nhanh và môi nhếch nụ cười tinh quái...

Vừa thấy cậu tiêu đồng, gã tiền nhị lật đật don đả :

— Chẳng hay tiêu ca muốn tìm ai ?

Tên tiêu đồng cứ đi thẳng vào và nói :

— Tôi biết, khỏi phải hỏi lời thôi

Hần đi thẳng ra sau, đến trước cửa phòng của Diệp Ca Sơn đưa tay gõ mấy tiếng thật nhật nhật như ám hiệu và cửa phòng bật mở...

Tên tiêu đồng cười toe toét :

— Ta ca và Lục tỷ mạnh đấy chứ ?

Diệp Ca Sơn không lên tiếng, hần liếc nhanh tên tiêu đồng và chậm rãi đi ra phía hoa viên.

Tên tiêu đồng và Trương Hương Tần im lặng theo sau.

Ra tới chỗ vắng người, Diệp Ca Sơn dừng lại hỏi :

— Tại sao đến bây giờ mới tới ?

Tên áo vàng vòng tay cười :

— Còn cách Phương Hoàng Sơn một ngày đường, tiểu đệ đến như thế vẫn hãy còn sớm chứ nào đã muộn đâu.

Diệp Ca Sơn hỏi :

— Có mang đến hay không ?

Tên tiểu đồng áo vàng gật đầu :

— Có, hiện đề tại Tân Hoa khách điểm.

Tướng Hương Tần hỏi :

— Màu sắc có giống không ?

Tiểu đồng áo vàng nói :

— Có phần nửa không giống, số đó để cho mình dùng.

Diệp Ca Sơn nói :

— Vậy thì trước giờ cơm tối, người hãy mang nó đến Ngõa Điểm cho ta.

Tiểu đồng áo vàng nói :

— Được rồi, nhưng còn một việc khác nữa, Bảo Chủ dặn anh chị hãy theo dõi tin tức của H. Thần, nghe nói hình như trong vòng một tháng nay hầu vắng bóng, nếu anh chị phát hiện được hần thì lập tức báo về cho Bảo Chủ.

Diệp Ca Sơn gật đầu :

— Biệt rồi, người hãy trở về Tân Hoa khách điểm đi.

Tiểu đồng áo vàng cúi đầu quay ra, nhưng trước khi đi, hần nháy nhò với Tướng Hương Tần :

— Tiểu Cô, Bạch Thạch Lang của chị đã ra Quan Ngoại rồi đây nghe, anh ấy nhờ «em» hỏi thăm sức khỏe của chị đó nghe.

Tướng Hương Tần đỏ mặt, nàng cười cười nhưng cố làm bộ gắt lớn :

— Đồ quỷ, bộ anh ấy không biết ta đi với Tam Ca Thánh Lang hay sao.

Tên tiểu đồng áo vàng háy háy về phía Diệp Ca Sơn và quay mình đi thẳng...

Nhưng khi ra tới ngoài xa, tên tiểu đồng còn quay lại nói với Tướng Hương Tần :

— Chị xem cái cô Tất Hương Liên ấy có phải là gái của «Ngọc Tiên Tử Sĩ» Tất Diên Đình không nhỉ ?

Tướng Hương Tần nói :

— Ai biết, con a đầu đó hình như không biết cái quái gì cả đâu nó chỉ có cái lanh lợi không ai bằng, ta chờ nhưng chưa biết rõ được nó là ai.

xXx

Chiều ngày hôm sau, xe đến Ngõa Điểm, nơi đây chỉ cách Phương Hoàng Sơn vài mươi dặm, Tướng Hương Tần nói với Lăng Ngao là nhà họ ở vào một sơn thôn cách phía trước chừng ba mươi dặm, nhưng bây giờ trời sắp tối rồi, đường đi không tiện lắm nên phải ngụ lại Ngõa Điểm một đêm.

Riêng Tất Hương Liên thì nói thúc thúc của cô ta ở cách khoản mười mấy dặm, cô cũng cần nghỉ lại một đêm sáng sớm lên đường.

Lúc Lăng Ngao đi độ non nửa tiếng đồng hồ thì tên tiểu đồng áo vàng lại tới.

Hắn xách cái lồng chim giống giống như cái lồng chim của Lăng Ngao đi thẳng vào Ngõa Điểm.

Không ai có thể biết chuyện gì đã xảy ra đêm đó giữa tên tiểu đồng áo vàng và bọn Diệp Ca Sơn, không ai có thể ngờ rằng trong bóng tối họ đã âm thầm làm những chuyện kinh thiên động địa...

xXx

Sáng ngày hôm sau, Diệp Ca Sơn và Tướng Hương Tần từ biệt Lăng Ngao, sau khi hết lời cảm tạ...

Lăng Ngao cũng nói qua loa vài lời tương tống rồi hần quay trở về phòng đóng cửa viết thư.

Hắn viết:

«Sư phụ, ngày hôm đó đệ tử mượn một cỗ xe trục chỉ về tây, hôm nay thì đã đến Ngọa Điểm, nơi này chỉ cách Phụng Hoàng Sơn độ non nửa ngày đường. Trên con đường dài dần dần, đệ tử cố cho hai vợ chồng trẻ tuổi thấp lùnh, vợ tên Trương Hương Tần, chồng tên Diệp Ca Sơn, ban đầu, đệ tử không nghĩ ngờ gì cả, nhưng khi đến Đại Ba Sơn gặp chuyện Lộ Tân Hà, gặp Tất Hương Liên đang đi tìm hải cốt của cha, đệ tử bị người phát chỉ phong đánh lên cùng lúc ấy có tiếng kêu «Bảo Chủ, đừng giết...» Chính vì tiếng nói này mà đệ tử bắt đầu theo dõi vợ chồng Diệp Ca Sơn, vì đệ tử nghe giọng nói của hắn giống y với tiếng kêu trong hóc núi Đại Ba Sơn và chính nhờ sự theo dõi này, đệ tử đã phát hiện đêm rồi chúng đã đánh tráo của đệ tử hết năm con Bồ Câu trong số mười con mà đệ tử mang theo để gởi tin về cho sư phụ, những con bồ câu của chúng tuy màu sắc giống y những con bồ câu của mình, nhưng búng vào thời quen của chúng, đệ tử nhận ra không khó. Riêng về cái tên gọi là «Bảo Chủ» đã mượn danh nghĩa của Lộ Tân Hà để giết người tại Đại Ba Sơn, âm mưu của chúng như thế nào hiện tại vẫn chưa có thể xác định. Đệ tử sẽ lợi dụng những con Bồ Câu bấn tin để dụ chúng vào Phụng Hoàng Sơn, sau đó mới có thể xác định bọn Diệp Ca Sơn và tên Bảo Chủ kia có quan hệ gì với bí mật của Phụng Hoàng Cốc hay không, sau đó đệ tử sẽ cố bào về cho sư phụ tường minh. Đệ tử Lăng Ngao bái thư...»

Buộc thư vào chân con Bồ Câu chắc chắn, Lăng Ngao thả nó lên và nhìn theo cho tới khi mất bóng mới đóng cửa sổ lại, nhưng ngay lúc đó bên ngoài chợt có tiếng của Tất Hương Liên:

— Lăng cô tử, chúng mình cùng đi chứ?

Lăng Ngao mở cửa vòng tay:

— Xin lỗi, Tất cô nương cần về Hàn gia thôn, tạ bà còn phải đến Phụng Hoàng Sơn, hai con đường hai hướng, đành xin thứ cho tại hạ không thể cùng đi.

Tất Hương Liên bước vào khép cửa phòng và đứng dựa lưng vào đó nhườn miệng cười:

— Công tử tin rằng tôi có một người chủ cư ngụ tại Hàn gia thôn thật à?

Lăng Ngao sửng sốt:

— Ủa, thế có... có lừa tôi đấy ư?

Tất Hương Liên cười hân hắc:

— Mới đối lần thứ nhất, sau này sẽ thật luôn...

Lăng Ngao nhìn sửng cô gái:

— Thế... thế cô là ai?

Tất Hương Liên cứ cười:

— Kiều Tiểu Huệ, con gái của hạ thần «Lời Công Quyền»

Kiều Đại Thiên,

Con gái của Hạ Thần?

Lăng Ngao trở mắt nhìn sửng sốt, nhưng rồi hắn lại cố giả dờ trấn tĩnh:

— Thật quả là chuyện mà tôi không thể tưởng tượng được, như thế chuyện đến Thái Âm Động của cô nương cũng không phải để tìm hải cốt của Linh Tôn?

Kiều Tiểu Huệ lắc đầu:

— Cũng không hoàn toàn là như thế, nhưng cũng không sai là mấy, bởi vì đến Đại Ba Sơn tôi cũng cố ý tìm về tin tức của cha tôi.

Lăng Ngao ngao nhiên:

— Linh Tôn là bậc minh Chủ Vô Lâm mà cũng bị hại về tay của Hắc Tâm Quả Phụ nữa sao?

Kiều Tiểu Huệ bật cười:

— Cả đến sư phụ của cô ta, cha tôi còn chẳng sợ thì làm sao lại bị Hắc Tâm Quả Phụ hại được chứ?

Lăng Ngao ngờ ngác:

— Nhưng cô mới vừa nói...

Kiều Tiểu Tuệ ngắt lời :

— Công tử có biết bây giờ là mùa nào không ?

Lăng Ngao nói :

— Mùa Hạ, mà hình như mùa này là mùa Lịnh tôn cai quản vô lâm mà ?

Kiều Tiểu Tuệ gạt đầu :

— Đùng rồi, hiện nay cha tôi là «Hạ Minh Chủ» bất cứ trong giang hồ có xảy ra chuyện chi vào mùa này thì cha tôi có quyền hỏi tôi...

Lăng Ngao nói :

— Như thế thì thật lạ, tại hạ từng nghe chuyện của Hắc Tâm Quả Phụ đã mấy năm rồi, nhưng ba vị Xuân, Hạ và Đông Minh chủ đều thấy làm lạ, nhưng hôm này chắc lịnh tôn đã bắt đầu đổi ý ?..

Kiều Tiểu Tuệ gạt đầu :

— Đúng như thế, cha tôi vốn là con người tính nóng như lửa đốt, vả lại cha tôi gần đây cha tôi nhận thấy phương thức giết người của Hắc Tâm Quả Phụ có điểm đáng nghi ngờ, nên người mới quyết đến Đại Ba Sơn tra cứu...

Lăng Ngao cau mặt :

— Cách giết người của Hắc Tâm Quả Phụ lạ ở chỗ nào ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Vào những mùa Xuân, Hạ và Thu thì Hắc Tâm Quả Phụ giết người không đếm kịp, nhưng đến mùa Đông thì lại không hoạt động, làm như có ta có ý tốt với Đông Thần, vì có hảo ý đó, nên cứ đến mùa đông là mùa ông ta cai quản vô lâm thì nàng ngưng hoạt động, chính vì lẽ ấy mà cha tôi thấy... cần xem lại.

Lăng Ngao hỏi :

— Nghĩa là lịnh tôn muốn tìm gặp Lộ Tân Hà ?

Kiều Tiểu Tuệ buồn buồn :

— Chính thế, nhưng từ ngày ra đi đến nay cha tôi bất vô âm tín...

Lăng Ngao hỏi :

Có nương cho rằng lịnh tôn có thể gặp chuyện không may ?

Kiều Tiểu Tuệ gạt đầu :

— Đã hơn tháng nay cha tôi vắng mặt, tôi và mẹ tôi ngồi đứng không yên, nên chia nhau đi tìm kiếm, tôi giả làm người không biết võ công vào Đại Ba Sơn, sau đó liền có người mượn tay tôi để giết Ngũ Đại Tam Tần, tôi biết ngay đó là một âm mưu khá quan hệ và rất có thể cha tôi cũng đã bị rơi vào bẫy họ rồi, nhưng nếu nghĩ một cách lạc quan hơn thì cũng có thể hiện tại mẹ tôi cũng đã tìm được cha tôi ở một chỗ nào đó chưa biết chừng...

Lăng Ngao cau mặt :

— Có bảo «một nơi nào đó» có nghĩa là...

Kiều Tiểu Tuệ bẽn lẽn :

— Lâm họ Hoài... cái «nơi nào đó» là cái chỗ mà bọn đàn ông của các người thường lui tới, khoái lui tới chứ còn nơi nào nữa ?

Lăng Ngao ngơ ngác :

— Bọn đàn ông chúng tôi thường tới là chỗ nào cả ?

Kiều Tiểu Tuệ háy háy mắt :

— Chưa biết à ? Chưa đến lần nào à ? Kỳ viện đó thanh lâu đó... biết hông ?

Lăng Ngao bật cười :

— Đùng là... quơ đũa cả nắm, mà lịnh tôn ưa đến chỗ ấy làm à ?

Kiều Tiểu Tuệ đỏ mặt :

— Cha tôi trời cũng không sợ, thần thánh mà quý cũng chẳng sợ, chỉ sợ có một mình mẹ tôi mà thôi... Tuy nhiên hình luật càng khắc khe thì trốn cút lại càng nhiều, cha tôi thường nói với mẹ tôi là đi làm những công chuyện gì đó đáng hoàng lắm, đùng đầu lắm, nhưng kết quả «tình hảo» của mẹ tôi thì mỗi bận đi làm những chuyện «đúng dân» của cha tôi, hết hai phần ba lần đến những... chỗ đó đó...

Lăng Ngao tắc bứt giải tại :

— A... a...

Kiều Tiểu Tuệ cười :

— Bỏ qua cái chuyện đó đi, tôi hỏi vậy chứ làm sao công tử lại ghẹo vào Thánh Lang và Thanh Khê Tiên Cô chỉ thế chứ ?

Lăng Ngao mỉm cười :

— Có muốn nói với cặp vợ chồng cùng đi một xe với mình đấy không ?

Kiều Tiểu Tuệ gạt đầu :

— Đó là Thánh Lang và Thanh Khê Tiên Cô trong «Thần Quyền Thập Nhất Quái», những kẻ mà giang hồ nghe danh táng đởm kinh tâm đấy.

Lăng Ngao cười :

— Nhưng tôi thì không hề biết họ.

Kiều Tiểu Tuệ trở mặt :

— Úa vậy chứ hồi hôm này...

Lăng Ngao cười :

— Có muốn nói chuyện họ đánh tráo năm con Bồ Câu của tôi đó phải không ?

Kiều Tiểu Tuệ càng kinh dị :

— Công tử đã biết mà vẫn để họ làm ?

Lăng Ngao cười :

— Phải chờ tìm hiểu lai lịch của họ rồi mới hành động được chứ ? Có nương có biết họ là thuộc hạ của ai không ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Họ là thuộc hạ của «Đông Thần» Tư Khâu Đao.

Lăng Ngao giết mình :

A... nếu thế thì xem chừng cái người «mượn tay» có thể giết Ngũ Đại Tam Tồn chính là «Đông Thần» rồi đấy.

Kiều Tiểu Tuệ gạt đầu :

— Chính vì chuyện ấy mà tôi cứ lần quần trong Thái Âm Bồng cho đến khi gặp công tử đó.
Nếu hẳn là «Đông Thần» thì hẳn đã phạm vào qui ước vô tâm, cha tôi là Thu Thần nhất định sẽ trừng trị hẳn... Nhưng, công tử có thù hiềm gì với Đông Thần à ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, chính Đông Thần là con người ra làm sao tôi cũng chưa được biết.

Kiều Tiểu Tuệ hỏi bằng thái độ nghi ngờ :

— Thế sự phụ của công tử là ai ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không biết.

Kiều Tiểu Tuệ mở tròn đôi mắt :

— Sao ? Công tử không có sự phụ à ?

Lăng Ngao nói :

— Có thì vẫn có, nhưng thật tình tôi cũng không biết ông ta là ai, tôi cũng chưa từng thấy mặt sự phụ tôi lâu lắm cả...

Kiều Tiểu Tuệ xu mặt — :

— Chuyện, công tử định bỏn với tôi đấy chứ ?

Lăng Ngao cười :

— Không phải thế đâu, cô nương đừng hiểu lầm...
Đã biết qua lai lịch và nhất định là bằng vào trực giác, Lăng Ngao biết cô gái này không phải thuộc hạ tà phái, cho nên hẳn thật rõ cho cô nghe chuyện của mình, chuyện của hơn hai năm về trước...

Bọn của hắn bốn người, bốn người kết nghìn để học võ tại Hà Nam, lúc đó, hắn và Trần Bằng, La Kiếm Nam và Âu Dương Huy còn là những người học võ thông thường, thì một hôm bỗng nhận được một lá thư, trong thư chỉ vắn vắn hay câu : « Muốn được truyền tuyền nghệ, xin hãy đến... »

« Bốn người của bọn Lăng Ngao vì hiếu kỳ, vì mộ võ, nên mặc dầu là thơ không minh bạch, họ vẫn đi và cuối cùng họ gặp được « dị nhân » ẩn trong sơn động, không xưng danh

hiệu, không cho diện kiến, chỉ truyền võ nghệ theo lời chỉ bảo cũn kẻ bên trong vách đá...

Sau đó, y theo lời giao ước buổi ban đầu, đại sư huynh Trần Bằng, Nhị sư huynh Lê Kiên Nam và Tam sư huynh Âu Dương Huy kế tục ra đi và... không ai trở lại. Bây giờ là tới phiên Lăng Ngao...

Kiều Tiểu Tuệ kinh ngạc :

— Thế sư phụ của công tử hiện ẩn cư tại núi nào ?

Lăng Ngao nói :

— Hiện tại hạ xin cô nương thứ cho, vì chưa tiện nói.

Kiều Tiểu Tuệ nhếch môi :

— Công tử không dám tin tôi ?

Lăng Ngao mỉm cười :

— Không phải là không dám, chính tôi cũng đã nói thật với cô nương nhiều việc mà đáng lý còn phải giấu, nhưng riêng về chuyện này xin cô nương cho phép tôi giữ lại vì phải đợi thời gian...

Kiều Tiểu Tuệ bĩu môi một cái thật dái, nhưng rồi nằng nặt nói :

— Tôi nghĩ Đông Thần sai Thánh Lang và Thanh Khê Tiểu Cô theo trào hổ đầu của công tử là cốt muốn hiết người mà công tử tìm ấy là ai...

Lăng Ngao gật đầu :

— Tự nhiên là như thế, nhưng có điều khó hiểu là không biết tại sao Đông Thần lại biết được chuyện này ?

Như người thông dong ngoại cuộc, Kiêu Tiểu Tuệ cười cười :

— Công tử không dám thật tình với tôi thì tôi rất khó mà giúp công tử đề giải điều thắc mắc ấy,

Lăng Ngao bật cười :

— Đúng như thế, nhưng cũng cần phải xác nhận là tôi không có... yêu cầu có điều đó.

Kiều Tiểu Tuệ nhường nhường mắt.

— Bây giờ công tử cần đi tìm «con người đó» phải không Lăng Ngao vòng tay :

— Vâng, và xin tạm biệt.

Kiều Tiểu Tuệ bước ra khỏi phòng và khẽ nhún vai

— Vâng, tạm biệt, cũng mong công tử đừng như ba vị sư huynh...

Lăng Ngao cũng nhún nhún vai và bước ra khỏi cửa nhảy lên xe vung mạng tay rơi trực chỉ Phụng Hoàng Sơn...

CHƯƠNG 2

GIA ĐÌNH TIÊU PHU

Khoảng quá giờ Ngọ, cỗ xe Lăng Ngao đến Phụng Hoàng Sơn.

Phụng Hoàng Sơn nằm trong ba phần đất của ba huyện khoa Thanh Tuyền, Hán Âm và Từ Dương.

Nơi đây thật hùng vĩ danh từ «Quần Sơn Tĩnh Lập» nhiều đỉnh núi liền nhau cao ngất mây xanh.

Và cũng đáng với danh xưng, những đỉnh núi cao thấp so vào nhau ở xa nhìn y như cao phụng hoàng xoè cánh.

Tàng cây mồm đá, khe suối ngoằn ngoèo kéo dài trùng điệp, cảnh trí cực kỳ u nhã.

Lăng Ngao cho xe vào một cụm rừng thưa, hãm mở cương và vỗ nhẹ vào hõm ngựa cười cười :

— Mà nhí, ta với người đến đây kể như... chia cách, ta cầu cho người đừng gộp những tay săn hang bét thì người có thể yên ổn rong chơi với cảnh non xanh ngàn dặm này...

Con ngựa hí hí và chậm chậm bước đi ngoạm cỏ.

Lăng Ngao tay xách lồng chim và bước nhanh vào núi.

— Chỉ không dấy một tiếng động hồ sau, Lăng Ngao đã lên đến một đỉnh núi cao, đưa mắt nhìn xuống núi khe chón chỏ, cảnh vật im lìm, thật không ai có thể ngờ rằng giữa Phụng Hoàng Sơn hiền lành dễ mến như thế mà lại ẩn tàng những chuyện bí mật kinh thiên động địa...

Không ai ngờ hai mươi năm trước đây, một tòa Phụng Hoàng Cốc cực kỳ kiên cố và một cô gái đẹp Thôi ưc Mỹ đã biến đi một cách lạ lùng.

Và gần đây, cũng không ai ngờ rằng có ba gã thanh niên quả cảm đã vào Phụng Hoàng Sơn, nhưng một đi không kể trở về.

Bây giờ đến lượt Lăng Ngao người đệ tử cuối cùng của vị Quái Nhân đến Phụng Hoàng Sơn, đến một giải núi đáng gọi là thắng cảnh mà cũng đáng gọi là tử địa.

Tòa Phụng Hoàng Cốc bị tiêu hủy, người đẹp Phụng Hoàng Sơn mất tích, căn nguyên của nó vì đâu?

Kẻ âm mưu đã dùng thủ đoạn gì để biến cảnh thiên nhiên thành bình địa.

Âm Dương Hủy đã gọi về được mấy cánh thư, nhưng tại sao cuối cùng mất tích?

Lăng Ngao bước đi chậm chạp và trầm ngâm suy nghĩ...

— Đứng rồi, hẳn tự nhủ với lòng, có thể nên theo lời dẫn của ân sư, nên tìm đến nhà người Tiều Phu có đứa con gái tên Kỳ Thê Yên, nơi mà Tam sư huynh đã từng nhờ vả, chỉ có nơi ấy mới có thể lần mò manh mối...

Vòng theo triền núi, Lăng Ngao vừa đi vừa quan sát tình hình.

Xuyên qua một đỉnh núi nữa, đến một khu rừng sầm uất, chợt nghe phía trước có tiếng đồn cây...

Lăng Ngao vừa mừng vừa lo, hẳn bước nhanh về phía đó với một tinh thần thận trọng.

Quả đáng như ước định, đó là một gã tiều phu khoảng trên dưới năm mươi, hẳn đang quơ rìu đồn từng khúc củi lớn bỏ nằm vương vãi.

Vừa thấy Lăng Ngao, hẳn buống rìu chăm chú nhìn với bộ mặt lạ lùng...

Lăng Ngao buống lồng chim, bước tới vòng tay!

— Kính chào đại thúc.

Người tiều phu lật đật đáp lễ:

— Kính chào, chẳng hay tiều ca đến đây có chuyện chi?

Lăng Ngao nói:

Tiền diệt đến để tìm kiếm người quen...

Người tiều phu hơi biến sắc:

Lăng Ngao nói:

— Tiền diệt muốn tìm cô nương Kỳ Thê Yên.

Người tiều phu tái mặt:

— Đâu có... đâu có... Ở đây làm gì có người nào họ Kỳ?

Thấy người tiều phu hơi hoảng hốt, Lăng Ngao cố nở nụ cười, thiện cảm:

— Có chứ, cô ấy là con của một Tiều gia ở Phụng Hoàng Sơn này mà...

Muốn dùng một tiếng cho lịch sự, Lăng Ngao đã sáng tác ra một danh từ mới thay cho tiều phu: Tiều gia. Chính khi nói xong, hẳn cũng bất tức cười.

Nhưng người tiều phu thì lại không để ý đến chuyện tức cười ấy, ông ta cứ lắc lắc đầu:

— Thật mà... không có mà... trong núi này chỉ có nhà họ... của chúng tôi chứ đâu có nhà tiều phu nào khác nữa?

Lăng Ngao phì cười, hẳn nhìn thẳng vào mặt người tiều phu:

— Không có thì thôi chứ có gì mà đại thúc lật... quỳnh lên như thế?

Người tiều phu lấy ống tay áo quạt mồ hôi trán và mỉm cười ngượng ngáp:

— Tại hạ thấy tiều ca mang kiếm nên... nên...

Lăng Ngao cười:

— Nên cho rằng tôi là cường đạo đến đây cướp... củi của đại thúc chứ gì?

Người tiểu phu cũng cười . . . trả lễ, hân hân xuống đồng cũi và gom lía gom lía y như là sợ thật, sợ Lăng Ngao cướp mất đi.

Lăng Ngao bước tới gần hơn cười hỏi :

— Nhà của đại thúc cách đây xa gần ?

Người tiểu phu trả lời . . . bét ra :

— Xa . . . xa lắm . . . xa lắm.

Lăng Ngao cười :

— Ước cô một . . . trăm dặm không nào ?

Người tiểu phu ngạc nhiên, nhưng rồi ông ta cũng bật cười :

— A . . . tự nhiên là . . . đâu có xa đến thế.

Lăng Ngao bước tới móc đỉnh bạc đặc cạnh tiền phu, cười nói :

— Như thế thì được, tiền diệt định đến nhờ vả đôi ngày đây là mười lạng đến ơn trước, mong đại thúc rộng lòng chấp nhận.

Người tiểu phu ngưng hồ hồ, đôi mắt thêm thuồng chớp ngời lên nên bạc, nhưng rồi ông ta lại lắc đầu :

— Xin lỗi, nhà tôi . . . nghèo lắm, không thể ở thêm một người nào khác, xin công tử thông cảm cho. Không . . . Không có cái giường để nằm nữa mà . . .

Lăng Ngao cười :

— Không có giường cũng chẳng sao, tiền diệt chỉ mong nhờ đại thúc ngủ trưa thôi mà, đại thúc.

Người tiểu phu vẫn cứ lắc đầu :

— Không, không được . . . tôi nói không được mà . .

Lăng Ngao vòng tay :

— Vâng, đã thế thôi . . . cũng cảm ơn đại thúc.

Như được . . . ân xá, người tiểu phu lật đặt quơ quào ba cái cũi rồi băng rừng đi như chạy.

Đề ông đi thật xa, Lăng Ngao vòng vòng theo bụi rậm lần theo.

Được khoảng chừng bốn năm dặm đường rừng, đến một

tòa núi hơi thấp, nơi đây có một gian nhà cây đơn sơ, nhiều chỗ đã mục đổ, bên ngoài cũi chắt từng cụ từng cụ thật nhiều người tiểu phu buồng găng cũi chui tuốt vào nhà thấp giọng :

— Yên Nam . . . Yên Nhi . . .

Lăng Ngao lật đặt đầu lồng Bồ Câu vào bụi rậm, triển khai thân pháp nhảy tuốt lên nóc nhà ngồi xõn lẳng tai nghe ngóng

Bên trong có giọng người thiếu nữ :

— Sao ? Hân cũng mang một lồng Bồ Câu nữa à ?

Người tiểu phu đáp :

— Đúng rồi, hân hỏi thăm tên con, cha phát nói dối rằng ở đây không có người họ Kỷ . . . Nếu hân có mò đến đây, con nhớ nói minh là họ Lý nghe, đừng bao giờ xưng họ Kỷ đa nghe.

Người thiếu nữ trầm ngâm :

— Chắc chắn là anh em với gã họ Âu Kỳ trước, đáng lý mình cũng nên nói thật cho hân biết . . .

Người tiểu phu cau mày :

— Không có được . . . lỡ ra hân nghi ngờ mình ám hại cai gã công tử họ Âu thì làm sao ? Hừ, thêm một chuyện không bằng ít hơn một chuyện, tốt hơn hết làm mình đứng có vậy vào cái chuyện nguy hiểm của họ . . .

Nghe đến nơi đây, Lăng Ngao buồng mình nhảy xuống, lòn giọng :

— Kỷ cô nương nói đúng, đáng lý phải nên nói thật cho tôi biết là hay hơn.

Người tiểu phu hoảng hốt thối lui mấy bước, nhưng rồi ông ta có vẻ thẹn nên ú ớ rồi làm thinh luôn.

Có gái khoảng tuổi mười tám mười chín, cô ta có vóc người thật cân đối, vẻ mặt khá đẹp, nhất là đôi mắt cô ta có thể gọi là đôi mắt . . . Cầu hôn, nàng nhìn sững Lăng Ngao rồi hỏi :

— Ân Dương công tử là gì của . . . công tử ?

Lăng Ngao vòng tay :

— Người ấy là Tam sư huynh của tôi.

Người thiếu nữ nhìn Lăng Ngao một lúc rồi cô ta vội hỏi:

— Có phải Công tử muốn gặp anh ấy?

Lăng Ngao gật đầu:

— Vâng, xin cô nương vui lòng..

Kỷ Thế Yên gật đầu, vừa bước ra vừa nói:

— Công tử hãy theo tôi.

Nàng đưa Lăng Ngao ra khỏi nhà khoản chừng hơn mười trượng, nàng chỉ tay vào một cái mã mới đắp và nói:

— Đó là nơi yên nghỉ của anh ấy.. Đã hơn mười ngày rồi.

Đã biết trước là Tam sư huynh của mình đã chết, đã biết trước nàng sẽ dẫn mình đi đâu, nhưng bây giờ đứng trước mộ phần của người bạn đồng song, Lăng Ngao bất giác trào nước mắt...

Hắn quỳ thụp xuống và nói không ra tiếng.

Nước mắt của Kỷ Thế Yên còn nhiều hơn nữa, nàng ngồi hết xuống bãi cỏ, đôi mắt nàng hướng vào khoản trống không như cố ôn lại chuỗi ngày thơ mộng...

Thật lâu, ánh mắt nàng hơi dịu lại, cái dịu của lăng động khổ đau, nàng nói:

— Khoản mồng năm mồng sáu gì đó hồi tháng trước, tôi đang giặt giũ trong suối, chợt nghe tiếng rên, tôi bèn theo hương đi lần lại, tôi thấy anh ấy nằm co quắp dưới đất, khoe miệng ứa máu me mang, tôi vội gọi cha tôi đưa anh ấy về nhà.

Sau khi tỉnh dậy, anh ấy cho biết anh là người từ xa đến đây du ngoạn, không ngờ trong giấc ngủ nơi sơn động, anh bị một tên ác đồ đánh lên, anh chưa nhận được mặt hắn thì đã bôn mê...

Sau đó, anh ấy tạm ngụ nơi nhà tôi để dưỡng bệnh, phải đến hơn mười ngày mới thuyên giảm, tôi khuyên anh ấy nên về nhà, nhưng anh ấy không chịu, anh ấy bảo phải tìm tên đánh lên để trả thù..

Từ đó, ngày ngày anh ấy xách lồng chim thả vào rừng sâu cho mãi đến trời tối mới về nhưng vẫn không tìm ra được kẻ thù.

Cho đến một hôm, vào một buổi chiều trước ngày anh ấy chết, anh ấy bắt hải trở về cho biết đã tìm biết được chỗ trang ẩn của tên ác đồ, tôi có hỏi ở đâu thì anh ấy lắc đầu, sau vì tôi hỏi quá cho nên anh ấy phải nói rằng tôi và cha tôi đừng tìm hiểu chuyện bí mật này, nếu không thì cũng sẽ mang họa lớn, nếu không muốn nói là sẽ bị giết chết, vì thế nên tôi không dám hỏi. Tối hôm ấy anh viết một lá thư buộc vào chân bồ câu thả đi...

Lăng Ngao hỏi:

— Lúc đó có thấy anh ấy còn được mấy con bồ câu?

Kỷ Thế Yên đáp:

— Chỉ còn có một con.

Lăng Ngao gật đầu:

— Được rồi có kể tiếp cho tôi nghe đi?

Kỷ Thế Yên lấy khăn lau nước mắt:

Ngày thứ hai, anh ấy xách con bồ câu độc nhất ra đi, cho đến tối cũng không thấy trở về..

Giọng của nàng kể nghe như chính nàng đang đứt từ đoạn ruột:

— Lúc bấy giờ tôi linh cảm đã có chuyện không hay xảy đến cho anh ấy, nhưng vì trời tối quá không biết phải làm sao...phải chờ sáng ra, khi cha tôi vào rừng thì bắt gặp thi thể của anh ấy...

Người tiểu phụ thờ ra nói tiếp câu nói của con:

— Hình như cậu ấy đã cùng đánh nhau với kẻ địch bên mình cậu ấy có một vũng máu đọng, nhưng trong người thì lại không có một vết thương nào cả, không biết máu ấy từ đâu mà có...

Lăng Ngao cổ trần áp con bí thăm, hắn hỏi người tiểu phụ:

— Đại thúc có thể đưa tiểu diệt đến chỗ tam huynh của tiểu diệt chết không ?

Thấy người tiểu phu có vẻ trù trù, Lăng Ngao khàn khoản :

— Xin đại thúc rộng lòng, cho tiểu diệt đến nơi sư huynh chết thì ơn của đại thúc tiểu diệt ngàn đời không dám quên.

Khẽ nhìn con gái, người tiểu phu hình như bắn khoả không quyết...

Kỷ Thê Yến rút nói :

— Cha để con đưa công tử đi cho.

Nàng không đợi cha trả lời, nói xong là quay mình đi trước. Lăng Ngao và người tiểu phu lảo đảo theo sau.

Đến dựa bên triền núi, nơi đây đá cuội ngồn ngồn, người tiểu phu chỉ cho Lăng Ngao xem dấu máu đã thấm đen và nói :

— Sư huynh của công tử nằm như thế này đây..

Không chú ý đến sự ra dấu chỉ trỏ của người tiểu phu, Lăng Ngao chỉ đảo mắt tìm xem dấu vết...

Nhưng ngoài những mỏm đá phẳng phiu, những bụi cây rậm rạp, Lăng Ngao bắn khoả không hiểu trong thơ Tam sư huynh của mình có nói đã tìm được nơi trú ẩn của «nó» nhưng chỗ trú ẩn đó là đâu ?

Và trong thơ có nói đã giết «nó» rồi, nhưng «nó» là ai ? Và thì thế của «nó» tại sao người tiểu phu không thấy ?

Nhưng căn cứ theo thơ và tình hình thì nhất định chỗ giao đấu và nơi trú ẩn của kẻ địch phải gần nhau, thế nhưng Lăng Ngao đi vòng quanh vẫn không tìm ra được chỗ khả nghi...

Lăng Ngao đi chung quanh dấu máu, vẫn không thấy dấu máu nào chứng tỏ là lối chạy của kẻ mang thương, nên hẳn quay qua hỏi ; gã tiểu phu :

— Đại thúc, chẳng hay từ sau ngày sư huynh của tôi chết, tôi nay ở đây có đám mưa nào không ?

Người tiểu phu lắc đầu :

— Không, nếu có mưa thì dấu máu này làm sao mà còn được ?

Lăng Ngao gật gù và nói lầm thăm :

— Như vậy ăc đở mà tam sư huynh nói đó nhất định không phải một người...

Người tiểu phu cau mặt hỏi :

— Công tử nói chi ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Ặ...Ặ...không có chi..

Hồi khởi nơi đó trở về, dáng cách của Kỷ Thê Yến cực kỳ thêu nõa, mặt nàng hết sức bi thương...

Lăng Ngao nhìn nàng và chợt nhớ lại lời trong thơ của Âu Dương Huy : «Nàng là một thiếu nữ có đôi mắt đen, có vẻ đẹp dịu dàng...» Hẳn bất chợt quay lại hỏi :

— Kỳ cô nương, trừ những chuyện vừa rồi, cô nương có thể cho tôi biết thêm được gì nữa hay không ?

Kỷ Thê Yến lắc đầu buồn bã :

Không còn gì nữa cả...

Không hiểu nàng muốn nói không còn có chuyện gì hay là nàng muốn nói đến người đã nằm yên dưới ba lớp đất...

Lăng Ngao nhìn nàng một lúc rồi vụt hỏi :

Kỳ cô nương, tôi hỏi lời này xin cô nương thứ cho vì sự đường đột.. chắc cô nương rất tưởng nhớ đến anh tôi ?

Kỷ Thê Yến cúi đầu rầu rĩ :

— Vâng, người đã từng dạy tôi công phu «Tiên Thiển Thái Cực Tâm Pháp», chỉ có điều rất tiếc...

Lăng Ngao rung động :

— Sao ? Sư huynh tôi lại dạy cô về Thiên Thái Cực Tâm Pháp ?

Kỷ Thê Yến chảy nước mắt :

— Bởi vì người nói rằng bản chất của tôi có bệnh và cũng đề gọi là đáp lại phần nào sự săn sóc của tôi đối với người, nên người mới đem môn nội công ấy truyền thụ cho tôi. Người nói có thể làm cho thân thể cường tráng và có thể chấm dứt chứng bệnh về thể chất bất túc của tôi... chỉ tiếc là khi tôi mới học được phần nửa thì...

Nàng nghẹn ngào không nói được hết lời...

Lăng Ngao thật không thể nào ngờ được.

Nếu không căn cứ vào lời lẽ dành nhiều cảm tình về cô gái họ Kỷ trong thơ của Tam sư ca, hẳn không thể nào tin được người con gái của rừng sâu lại có tâm hồn như thế.

Nhất là hẳn không thể nào ngờ rằng người Tam sư ca của mình lại có thể mang Tiên Thiên Thi Cực Tâm Pháp, một môn công phu bí truyền để dạy cho nàng...

Nó là môn chi cao vô thượng mà theo sư phụ của họ nói thì trong vũ lâm hiện tại, kể cả Tứ Thần Xuân Hạ Thu Đông, không ai có thể có môn công phu đối kháng...

Chuyện đó, trong vòng hai năm nay, khi bốn anh em của Lăng Ngao luyện thành cũng đã chứng minh điều đó rất hùng hồn...

Và cũng chính vì thế mà sư phụ của họ đã ân cần dặn bảo, trừ trường hợp có sự đồng ý của chính ông ta, ngoài ra không thể tự tiện truyền môn công phu tuyệt đỉnh ấy cho bất cứ người nào...

Thế mà bây giờ Tam sư huynh của hẳn lại bội nghịch lời thầy, đem môn nội công có một không hai ấy truyền thụ cho một cô gái mới quen ..

Kỷ Thê Yến hình cũng đã thấy sự kinh ngạc của Lăng Ngao nàng nhìn vào mặt hẳn và hỏi một câu đầy bất mãn :

— Như thế chắc có gì không phải lắm sao ?

Lăng Ngao lật đật nói :

— Không, không ... không có gì không phải, tại họ chỉ cảm thấy ngoài ý nghĩ của mình thế thôi...

Kỷ Thê Yến dịu giọng :

— Chẳng hay công tử tên họ là chi ?

Lăng Ngao đáp :

— Tại hạ họ Lăng tên Ngao, và là người đứng hàng em út trong sư môn, đại sư huynh và nhị sư huynh của tôi trước đây cũng đã bị mất tích.

Kỷ Thê Yến vội nói :

— À cách mấy tháng trước đây có hai người thanh niên đến đây hỏi tôi có biết một tuyệt cốc trong núi này không, họ đến đây kể trước người sau chứ không cùng một lượt. Tôi trả lời là chưa từng thấy mà cũng chưa từng nghe, rồi từ đấy đến nay không thấy họ tới nữa.

Ngâm nghĩ hồi lâu, Kỷ Thê Yến vội hỏi :

— Lăng công tử, công tử có thể cho tôi biết mấy sư huynh đệ công tử đến đây, đến Phụng Hoàng Sơn này để tìm cái chi không ?

Lăng Ngao nói bằng giọng buồn buồn :

— Tìm một tòa tuyệt cốc tên là Phụng Hoàng Cốc.

Kỷ Thê Yến ngạc nhiên :

— Nhưng ở đây làm gì có tòa tuyệt cốc ấy ?

Lăng Ngao quả quyết :

— Có, tôi nhất định sẽ tìm ra.

Vừa đi vừa nói chuyện, không mấy lúc đã về đến nhà, Lăng Ngao vội buột xách lồng Bồ Câu chốt thấy trên nóc lồng có mảnh giấy nhỏ, nhỏ, hẳn giật mình cầm lên xem, thấy có một hàng chữ thật đẹp :

« Thánh Lang và Thanh Khê Tiểu Cô đã theo vào căn lạn »

Bên dưới không có ký tên.

Không có ký tên, nhưng Lăng Ngao biết không ai ngoài Kiều Tiên Tuệ.

Không ai ngoài cô gái của Hạ thần, vì chỉ có nàng mới biết có Thánh Lang và Thanh Khê Tiên Cô bám theo mình.

Việc Kiều Tiên Tuệ bám theo thì không có gì đáng nói, chỉ có chuyện Thánh Lang và Thanh Khê Tiên Cô đã tráo chim mà còn bám theo thì quả là chuyện lạ lùng...

Hắn thật khó lòng tìm hiểu được hành động của Đông Thần...

Không hiểu tại sao, mình vào Phụng Hoàng Sơn là chuyện bí mật chỉ có thầy trò hắn biết mà Đông Thần lại biết?

Cuãng những hần biết mà theo cũng cách này hình như hắn còn muốn can thiệp nữa là khác.

Nhưng cũng không thể vì hắn biết nên can thiệp, vì biết nên không muốn cho mình tìm tòi khám phá...

Vì việc hắn cho người theo dõi dọc đường và việc đánh tráo bồ câu; chứng tỏ về Phụng Hoàng Sơn, hắn cũng rất mờ mờ... Và cũng chính vì thế mà Lăng Ngao càng suy diễn không ra...

Bởi vì nếu nói biết thì hắn là không đúng, mà nếu nói biết hơi hơi thì cũng không đúng, vì chuyện bí mật của sư phụ mình thì làm sao hắn biết mà theo dõi?

Còn nếu nói không biết thì hắn bỏ công theo dõi làm chi?

Suy nghĩ mãi không ra, Lăng Ngao đắm câu không thêm nghĩ nữa, hắn tin rằng một khi mà hắn mò được một mối thì nhất định những mối khác hắn cũng sẽ mò ra...

000

Người tiểu phu đã cho Lăng Ngao tạm ngụ..

Tự nhiên, là một con người biết điều, Lăng Ngao cũng trao ra mười lượng bạc để gọi là phụ vào những bữa cơm...

Cũng giống như Tam sư ca của hắn, mỗi ngày hắn đều xách lòng chim vào rừng chờ đến chiều tối mới về.

Nhưng luôn năm ngày như thế, gần như không còn một hóc đá, một gốc cây nào mà hắn không tìm vạch, gần như khắp cả giải Phụng Hoàng Sơn từng dấu chân thú hắn cũng đều biết rõ, thế nhưng vẫn không tìm được một tia hy vọng.

Luôn cả Thánh Lang và Thanh Khê Tiên Cô cũng không thấy bóng hình.

Cả Kiều Tiên Tuệ cũng không thấy xuất hiện.

Chỉ có một biến chuyển, đó là thái độ của Kỷ Thề Yên.

Bằng vào trực giác, Lăng Ngao thấy rằng mối tình của nàng đối với Âu Dương Huy lần lần được nàng « di chuyển » vào con người của hắn...

Chuyện đó, ngày một phát triển rõ ràng và chính cũng vì chuyện đó càng làm cho Lăng Ngao bức rức...

Tự nhiên, nàng là một cô gái lơ lơ xuân tình, nàng không những đã đẹp mà tính nết lại rất dễ thương, đối xử với hắn thật là thủ thiếp.

Từ miếng ăn giấc ngủ, nhất nhất nàng đều lo lắng thật là chu đáo, nàng lo lắng không phải bưng vào cái tình của người em gái, mà nặng về cái lo lắng của người vợ đối chồng...

Bởi vì ban đầu và nàng cũng đã học bạch rằng nàng xem hắn như anh và nàng tự nhận là em gái, nhưng khôn nổi, thế anh em không cùng ruột thịt ấy không thể dùng một chỗ, nó được ngày một phát triển và phát triển đang sợ vô cùng..

Nó không thể phát triển theo được bằng con đường của hai anh em ruột thì nó phát triển theo con đường khác.

Nhất định đến một mức nào đó, con đường tiến triển về tình cảm ấy sẽ tự động quẹo qua cái ngõ... vợ chồng.

Sự chung đụng mà ngày một phát triển đó đã làm cho Lăng Ngao ngồi đứng không yên...

Đã vậy, thái độ của gã tiểu phu của cha nàng, càng làm cho Lăng Ngao thêm lúng túng.

Ông ta chẳng những đã không kiểm soát hướng đi tình cảm của con mình, mà lại còn có vẻ cứng chiều thái quá.

Có lúc Lăng Ngao không thấy ông ta dùng quyền làm cha trong nhiều trường hợp, trái lại, đối với con, ông ta còn có vẻ quá.. nề nạng.

Riêng Kỷ Thề Yến, bằng vào dáng điệu nhu mỳ, bằng vào thân hình của một cô gái đã dùng mức nở nang, và theo nàng nói thì nàng sinh ra trong tình trạng « tiên thiên bất túc » cho nên nàng rất yếu đuối. Chính vì sự yếu đuối đó mà đôi khi nàng gần như không nhể.

Trong khi đó, Lăng Ngao là một thanh niên đang trên đà lớn lên về thể chất, huyết khí của hắn đạt đến tuyệt đỉnh cường tráng, hàng ngày hắn phải đương đầu với một hình bóng yếu đuối, dịu dàng, nũng nịu, hắn muốn chế ngự ân cũng là một chuyện quá khó khăn...

Nhiều lần vì không chịu nổi với... ngoại cảnh, với nội tâm, hắn muốn nhắm mắt làm liều rồi tới đâu thì tới, hắn muốn xả bớt cái ứ nghẹn trong lòng, nhưng cuối cùng hắn cố gượng qua một cách lần hồi...

Hắn cần rằng cố... nhìn.

Đến một mức quá sức chịu đựng, hắn phải viện đến linh hồn của Âu Dương Huyệt ra phụ với hắn. Hắn tự nghĩ : Lăng Ngao, đó là người yêu của Tam sư huynh của mấy đó nghe, tuy họ chưa có gì với nhau, nhưng họ đã đi đến độ « tình trong như đã, mặt ngoài còn e », mấy không có quyền cười cợt trên năm cô hầu còn chưa xanh của sư huynh mấy đó...

Cứ mỗi lần ngọn lửa tình ngọn lửa dục bùng lên, bùng lên làm cho hắn ù tai hoa mắt, thì hắn cố tình dùng cái nỗi đau lòng, cái chết thê thảm của Âu Dương Huyệt ra để làm một thùng nước tưới tắt những gì đang bùng bùng...

Cuối cùng hắn thắng.

Hắn thắng không phải nhờ vào lý trí vì lý trí của hắn đã đầu hàng trước lối gợi tình đầy ngày thơ quyến rũ của nàng, hắn thắng là nhờ vào tình cảm.

Người ta thường nói : « phải dùng lý trí để lấn áp tình cảm », nhưng Lăng Ngao lại thấy lập luận đó sai tuốt tuốt, hắn thấy hắn làm khác hơn.

Hắn thấy rằng sự thành công của hắn là dùng tình cảm này để chiến thắng tình cảm khác, hắn đã nhờ tình cảm của người chết, hắn đã nhờ vào hình ảnh đau thương để đánh bại một hình ảnh mà những đường cong tuyệt diệu, những lời lẽ mặn mà, những cử chỉ êm ái đã làm cho người mơ mất..

Chính nhờ hình dung được cái đau đớn vì chết mà tình chưa trọn của người Tam sư huynh ấy mà hắn đã đạt tất được con dục tình hưng hực...

Có nhiều lúc Lăng Ngao phải giật mình, vì bước chân của sự đòi hỏi đối với vòng tay lúc nào cũng sẵn sàng chỉ cách nhau đường tơ kẻ tóc...

Chỉ cần một hơi thở mạnh, chỉ cần một chút nhút nhích thân hình là hắn sẽ ngã luôn...

Nhưng may làm sao, trong những cơn « hấp hối » ấy, hình ảnh của người Tam sư huynh vụt hiện lên làm một vị cứu tinh hắn dừng ngay lại được.

Chính hắn cũng không tin là mình sẽ dừng lại được nữa, hắn cảm như nhớ có một phép mầu.

Những lúc như thế, hắn vụt thở phào thật mạnh, hắn cảm thấy như mình đang rơi lưng chừng ở vực sâu thăm thẳm, bỗng mọc ra đôi cánh bay vút trở lên...

Nhờ thế mà những nét gợi tình, những cái đầu mày cuối mắt của nàng, những cái đụng chạm như vô tình, như cố ý của nàng, Lăng Ngao vẫn làm như không thấy được.

Sang ngày thứ sáu.

Chạng vạng rồi, Lăng Ngao từ trong núi trở về.

Kỷ Thề Yến chong đèn, ngồi bên mâm cơm chờ đợi.

Đặc lòng chìm xuống, tỏ vẻ áy náy nàng..

— Kỳ có nương, tại hạ có nói việc đi về của tại hạ bất thường lắm, cho nên ở nhà cứ đứng chờ trước đi chứ đừng chờ đợi như thế.

Kỷ Thê Yến cười thật tươi :

— Cha tôi đi vào thành mua đồ chưa về ..

Lăng Ngao gật đầu :

— Thế thì mình chờ đợi thức về ăn luôn thế.

Kỷ Thê Yến lại cười :

— Khỏi đợi, có lẽ đến sáng mai cha tôi mới về.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

Vào thành làm gì mà đến sáng mai mới về ?

Kỷ Thê Yến cười e thẹn :

— Không đâu chỉ công tử, từ ngày mẹ tôi mất đến giờ, thỉnh thoảng cha tôi cứ vào thành suốt đêm dài cùng với ... mấy người bạn uống rượu, có khi ở lại cả hai ngày ...

Nàng không tiện nói cợn lời, nhưng, Lăng Ngao rất biết ý của câu nói đó ...

Những người đàn ông góa vợ sớm trong khi khi huyết hãm phương cương thì thường không chịu nổi sự cô quạnh, tự nhiên người tiểu phu này cũng thế.

Ông ta khoản trên dưới bốn mươi, sức khỏe dồi dào, nhất định không chịu nổi những đêm dài dằng dặc, nếu chưa tiện tục huyền thì chỉ còn có nước đi vào ... thành.

Cổ nhiên không phải đi « nhậu » như Kỷ Thê Yến vừa nói tránh, mà là đi tìm ... bạn gái.

Lăng Ngao ngồi vào bàn và nói :

— Nếu thế thì tôi với cô hãy ăn cơm, chắc cô cũng đã đói lắm rồi.

Kỷ Thê Yến sang cơm vào chén cho Lăng Ngao, nàng gấp thức ăn bỏ vào chén hẳn bằng một thói độ hết sức ăn cần ... ăn yếm.

Lăng Ngao bưng chén lên rồi

Thật không có cảnh gọi tình nào bằng cảnh đang đêm vắng vẻ, đôi lứa tuổi gái trai cùng ngồi chung nhau trong họ là người đang căng tràn nhựa sống, họ ngồi sát

hên nhau với cử chỉ bậc lộ rõ ràng tình cảm của cô gái dầy thì. Lăng Ngao cúi mặt và cơm, hẳn không dám nhìn thẳng vào mặt nàng...

Kỷ Thê Yến nhìn hẳn bằng đôi mắt chớm chớp... hớp hớp :

— Anh... sao anh không nói chuyện ?

Từ « công tử » chuyển sang « anh » một cách rất tự nhiên mà cũng rất là hữu ý, công làm cho Lăng Ngao linh quýnh, hẳn lắc đầu và cố nuốt cơm...

Kỷ Thê Yến háy hẳn một cái thật dài :

— Xì, hồng nói chuyện với người ta thì người ta hồng thêm nẫu cơm cho ăn nữa đâu ..

Lăng Ngao ngừng mặt cười :

— Cô thích nói chuyện lắm à ?

Kỷ Thê Yến gật đầu :

— Thích nghe anh nói chuyện, giọng anh nói hay lắm. tôi có thể ngồi suốt đêm nghe anh nói chuyện mà không khi nào biết mệt.

Lăng Ngao nói :

— Vậy thì tôi kể chuyện đời xưa cho cô nghe nhé.

Sắc mặt của Kỷ Thê Yến tươi hơn bao giờ hết, nàng abích ghé sát vào hẳn thêm một chút :

— Ừa, nói đi, kể mau đi anh.

Lăng Ngao sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn và dằng hẳn hai ba hàng :

— Hồi xưa, cái hồi mà quí còn hay hốt hốt hẳn người ta...

Mới nghe tiếng « quí » là Kỷ Thê Yến vụt nhảy tót vào lòng Lăng Ngao, một tay nàng bầu vào ngực hẳn, một tay dấm vào ngực hẳn thùm thụp :

— Quí, khi không kể chuyện nhắc người ta hề... Hồng thêm đầu, bắt đền anh đó.

Sự động chạm bất ngờ, sự cọ sát với chiến thân mềm như bông, nóng như hơi của cô gái, làm cho Lăng Ngao phát rung lên, hẳn cổ đẩy nàng ra, nhưng nàng cứ như con chàng nín đeo dính cứng, nàng nói mà miệng gần như sát vào miệng hẳn, chỉ thiếu chút nữa là hai cái miệng khếp dính vào nhau...

Nàng vừa dấm vào ngực hần vừa nũng nịu :

— Hồng thêm dấm ... anh nhấc người ta ... bắt đền anh đó..

Nàng ngồi hần trên vế hần, nàng chỉ ngồi bằng một bên mông, thân nàng xoay vào, ngực nàng áp sát vào ngực hần...

Hai gò bồng đảo vừa êm vừa ấm vừa ... cọ qua cọ lại, Lăng Ngao bỗng nghe như ... ngộp thở.

Không phải ngộp thở theo lời bị nhốt vào phòng kín, hay ngộp thở theo lời chìm dưới nước, vì ngộp như thế thì khó chịu đến chết người, đáng này Lăng Ngao cũng bị ngộp thở, nhưng là thứ ngộp thở dễ chịu vô cùng có lẽ bị ngộp riết như thế đã chẳng những không chết mà lại còn ... khoẻ hần ra là khác.

Lăng Ngao quynh tay chân hần nói như cuống họng không còn chút nước :

— Đứng dậy .. đứng dậy ... kỳ quá .. người ta thấy làm sao..

Kỷ Thê Yến càng bấu vào vai hần, ngực nàng càng cọ .. thật sát vào ngực hần :

Hồng thêm dấm .. anh nhấc người ta ... Hồng thêm ngồi riêng nữa dấm ... sợ lắm ... bắt đền anh đó..

Lăng Ngao dấm hoảng, hần xô nàng ra, nhưng cứ đụng đến dấm là lại nghe mềm mềm ... nóng nóng, làm cho lưỡi hần cong queo :

— Đứng mà ... tôi nới chơi ... xí gạt mà...

Kỷ Thê Yến càng nả tới :

— Con nít hả ? Con nít sao mà xí gạt ?

Lăng Ngao lúng túng ;

— Ủ, con nít chứ lớn gì dấm.

Kỷ Thê Yến trề môi và càng trề, môi nàng càng sát vào môi hần :

— Con nít ? Ủ, phải rồi, con nít thành ... quý, tôi có cậu em họ mười bảy tuổi, cũng còn con nít đó, nhưng cứ tới đến là lại ôm một ... cô trum trum trong lòng.

Tiếng « ôm trum trum trong lòng », càng với động tác cọ qua cọ lại bằng cái ngực đồ sộ của nàng, làm cho Lăng Ngao càng gần nín thở, hần cố gắng nói đùa cho ... khỏe lạp :

— Thế cô ta không sợ cậu ấy dấm dấm à ?

Kỷ Thê Yến sặc cười, nàng cười rung rinh ... cả ngực :

— Nói bậy héo ? Ồi cha ... cười đau bụng quá ...

Miệng nói đến chỗ nào là y như nàng cục kịch ... ngay nơi đó, vừa nói đau bụng là nàng thót ra thót vô lìa lìa, khốn một nỗi là trong tư thế áp sát, bụng nàng và bụng Lăng Ngao lại dấm vào nhau, nàng cử động chỗ nào là hần nghe tê rần nơi đó.

Hần cố xô nàng ra :

— Thôi đừng giỡn nữa, nói chuyện đàng hoàng đi.

Kỷ Thê Yến chớp chớp mắt :

— Nói chuyện đàng hoàng héo ? Ủ, thôi bây giờ nói chuyện đàng hoàng, tôi nói nghe.

Lăng Ngao gật đầu :

— Nói đi

Nàng kê miệng sát vào má hần:

— Dạy tôi khẩu quyết nội công đi.

Lăng Ngao giật mình :

— Không được .

Kỷ Thê Yến giật vai hần:

Sao lại không được ? Tam sư ca của anh dạy tôi được thì tại sao anh lại không dạy được ? anh nhấc tôi thì bây giờ anh phải bắt đền, nếu tôi không học được nội công thì lần lần thế chút tôi suy nhược rồi chết luôn đó nghe.

Nàng bấu mạnh vào vai hần và lắc lia lịa !

— Dạy hôn ? Hồng dạy thì tôi chết má ... trước khi chết tôi sẽ ... cắn anh chết trước.

Nói là làm, nàng há miệng tấp vào má hần nhưng nàng không cần thiết, nàng chỉ cần nhẹ nhẹ và chà sát môi nàng lên má hần ...

Biết khó lòng thắng nổi với cô gái vừa ngây thơ, vừa khát tình này, Lăng Ngao đành phải ... dục hoãn cầu mưu :

— Ừ, đây thì đây, nhưng có phải đọc lại khẩu quyết, cái phần mà Tam sư huynh của tôi đã dạy cho cô rồi tôi mới biết mà đây tiếp chứ...

Kỷ Thê Yến đọc :

— « Phù thiên địa giả, âm dương giả, động tịnh giả ; động nhi vô tịnh, vận vật bất thành, tịnh nhi vô động vận vật bất linh ... »

Cứ ... cứ ... cứ ...

Kỷ Thê Yến vừa đọc tới đó, thỉnh thoảng bên ngoài có mấy tiếng cú kêu.

Tiếng cú giữa đêm dài tịch mịch nghe rờn rợn ...

oOo

CHƯƠNG 3

PHƯỢNG HOÀNG CỐC CHỦ

Tiếng cú vừa rú lên, Kỷ Thê Yến vùng co lại như một con tôm luộc, toàn thân nàng gọn lỏn trong lòng của Lăng Ngao, mặt nàng dúi vào ngực hắn, lười nàng như lười lại :

Trời ơi ... cái gì vậy ?

Lăng Ngao cười :

— Chim cú chứ gì ? Ở rừng mà không biết đó là tiếng cú xén đêm à ?

Kỷ Thê Yến rung lên bật :

— Ở đây hồi nào giờ đâu có chim cú ...

Lăng Ngao như được dịp, hắn xô nàng ra và đứng dậy :

— Ngồi đây đi, tôi ra ngoài xem có phải tại ăn trộm giả tiếng nhác người không

Không đợi Kỷ Thê Yến có phản ứng, Lăng Ngao đi nhanh ra cửa ...

Một lúc sau trở về, hắn cười toe toét :

— Đùng là một con cú khá lớn, tôi đã liệng nó bay mất rồi.

Hắn ngồi lại trên ghế và vỗ vỗ trên vế mình :

Sang đây, ngồi lại từ từ đọc khẩu quyết nội công đi ...

Kỷ Thê Yến nhảy phóc qua ngồi trọn trong lòng hắn ...

Như một hành động cô ý vì quá kích thích, Lăng Ngao vòng một tay qua trước ngực nàng và nói cho khóa lấp :

— Đừng có rung, nó đã bay mất rồi.

Kỷ Thê Yến rướn người lên như vẫn còn sợ sệt, nhưng đúng ra cái này này đã « đồng hỏa » với vòng tay của Lăng Ngao, tay hắn vốn chỉ ôm bờ, nhưng cái rướn người lên của nàng đã làm thành ... vòng tay xiết lại.

Kéo thêm một chút nữa cho lưng nàng thật sát vào ngực mình, Lăng Ngao giục :

— Đọc đi.

Kỷ Thê Yến đọc tiếp :

— ... Định hạn đan điền, trực thông thất khiếu, tâm như chỉ thủy, hình như ngọc mộc kê...

Nàng cứ lải nhải đọc, trong khi bàn tay của Lăng Ngao như vô tình, như cố ý luồn dưới nách nàng và vòng ra trước ngực ...

Kỷ Thê Yến vừa đọc vừa uốn mình nhẹ nhẹ, không phải để tránh bàn tay tấn mên ấy mà ngược lại, nàng uốn để bàn tay của hắn được ép sát vào ngực nàng hơn...

Nhưng khi đọc đến câu : « hình như ngọc mộc kê », thì nàng vụt kêu lên :

— Ái... kỳ vậy...

Nói chưa dứt tiếng thì toàn thân nghe tê điếng, Lăng Ngao xàng một lát tại địch đáng và xô nàng xuống đất :

— « Kiêu Nữ » Đào Chiêu Nam !

Có gái tới mặt, giọng nàng phát rung :

— Tôi là... là Kỷ Thê Yến mà... Anh... làm gì vậy ?

Lăng Ngao cười khẩy :

— Con chim Cú khi này đã nói tên cô cho tôi biết.

Cô gái làm bộ sừng sộ ;

— Nói bậy, chim cú làm gì biết tiếng người ?

Ngoài cửa chợt có tiếng lanh lảnh :

— Ai nói không biết ? Ta có thể giả chim cú, chim mèo, nhưng tuyệt đối không hề giả làm con gái tiểu phụ để lừa gạt người ta.

Một cô gái bước vô cùng một lúc với tiếng nói : Kiều Tiểu Tuệ !

Đào Chiêu Nam giận dữ :

— Người là ai ?

Không màng đến cô ta, Kiều Tiểu Tuệ đi ngay vào ngồi xuống ghế.

Nàng ngó Lăng Ngao như háy :

— Đã nói là không chịu hành động ngay cứ ngồi ôm trum trum trong lòng, xỉ !

Lăng Ngao đỏ mặt nói lắp :

— Đa tạ cô nương, nếu không nhờ cô nương thì tại hạ đã mắc bẫy họ rồi...

Kiều Tiểu Tuệ bẽn lẽn :

— Đa tạ hay là... tức ? Tôi nghĩ là đang ấm ách trong bụng quả...

Lăng Ngao ấp úm :

— Đâu có... đâu có...

Kiều Tiểu Tuệ được nước gắt tới :

— Rồi bây giờ ngồi chờ ra đó để nhìn... cho đã hay sao ?

Lăng Ngao kéo tay Đào Chiêu Nam và đánh luôn hai tát nữa :

— Nói mau. Tam sư ca của ta bị các người hại chết phải không ?

Đào Chiêu Nam bắt đầu hoảng hốt :

— Không... không phải... nếu không có tôi cứu thì người ấy đã chết sớm hơn nữa đấy...

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Nhưng ai là người hại chết sư huynh ta ?

Đào Chiêu Nam nói :

— Tôi không hiểu, có lẽ những nhàn vật trong cái tuyệt cốc mà công tử nói đó...

Lăng Ngao thét :

— Tuyệt Cốc đó ở đâu ?

Đào Chiêu Nam lắc đầu :

— Tôi không biết.

Lăng Ngao đánh luôn mấy tát :

— Hãy nói cho thật, nếu không thì ta sẽ... đánh chết.

Đào Chiêu Nam chảy nước mắt :

— Thật tình tôi không biết, chỉ nghe Tam sư ca của công tử nói thế thôi... Tôi không dám dối công tử đâu.

Thấy dáng cách khốn đốn của cô gái, Lăng Ngao nghĩ rằng cô ta có thể không biết thật nên hẳn lờ sang chuyện khác :

— Thế thì Đông Thổ sai bọn người tráo Bồ câu của ta và bày mưu lợi dụng để học Nội Công Tâm Pháp của anh em ta để làm gì ?

Đào Chiêu Nam ủ rũ :

— Bảo Chủ của tôi đã chú ý đến hành động của anh em công tử, nhưng không biết sư phụ của công tử sai đến đây để làm gì, cho nên sai Thánh Lang và Thanh Khê Tiền Cô đánh tráo chim Bồ câu, còn tôi và đại ca Mao Nhất Phiến của tôi chỉ giả làm tiểu phụ để hỗ trợ cho họ mà thôi... Nhưng, nhưng vì tôi có lóm nghe sư phụ của công tử có Môn Nội Công Tâm Pháp kỳ diệu, tôi đã tự động tìm cách học cho thỏa tính hiếu kỳ...

Lăng Ngao chặn hỏi :

— Tam sư ca của ta mang theo mười hai con Bồ Câu, nhưng chỉ trở về có ba con, số còn lại ở đâu ?

Đào Chiêu Nam lắc đầu :

— Cái đó thì phải hỏi Thánh Lang mới biết.

Lăng Ngao hỏi :

— Bọn họ bây giờ ở đâu ?

Đào Chiêu Nam lắc đầu :

— Tôi không biết.

Lăng Ngao giận dữ :

— Cái gì cũng không biết, ta... ta đánh chết bây giờ...

Nói thì hăm hừ như thế chứ thật tình Lăng Ngao đã bắt đầu lúng túng. Hắn chưa biết phải làm sao, vì nếu đối với một người đàn ông thì có lẽ hắn còn dễ đối phó, chứ đối với một cô gái, mà nhất là một cô gái đã bao ngày gây dâm cảm tình với hắn và nhất là cô ta không có chút chi phần kháng như thế, hắn không biết phải làm sao...

Thấy Lăng Ngao lúng túng, Kiều Tiểu Tuệ sắc cười :

— Buông cô ả ra, làm gì cứ nắm tay người ta hoài vậy ? bộ... tiếc lắm phải không ?

Lăng Ngao đỏ mặt buông tay cô gái...

Kiều Tiểu Tuệ liếc hắn bằng đuôi mắt :

— Ngồi nghỉ đi, để tôi hỏi cò ta cho.

Như được người rước cho gánh nặng, Lăng Ngao dựa ngửa vào ghế thờ phào...

Kiều Tiểu Tuệ ngồi xồm xuống lột đôi giày của Đào Chiêu Nam, nàng lấy một chiếc lông gà quẹt qua quẹt lại trong gang bàn chân cô ả...

Thật ra cách này đối với một kẻ có trình độ võ công khá khá thì chẳng ăn nhằm gì cả, nhưng đối với Đào Chiêu Nam thì lại có hiệu quả vô cùng...

Một là vì nội lực thấp kém, thêm vào đó huyết đạo không chế nên cô ta co rúm người lại la lên :

— Ối... ối... Mao đại ca... cứu tôi với...

Kiều Tiểu Tuệ cười :

— Đừng có kêu, Mao đại ca của cô đã vào thành uống rượu rồi mà... Ta hỏi đây, Bảo chủ của người tại làm sao lại giả Hắc Tâm Quả Phụ để giết người, trong khi nhiệm kỳ Minh Chủ của cha ta chưa dứt, nói mau...

Đào Chiêu Nam cứ la :

— Mao đại ca... cứu tôi với... Mao đại ca...

Nghe Đào Chiêu Nam cứ gọi Mao đại ca, Lăng Ngao chợt nhớ đến gã tiểu phu Mao Nhất Phiêu, có thể không như cô gái đã nói, có thể hắn không có vào thành mà đang ẩn nấp đâu đây, nên vội xách kiếm đứng lên đi thẳng ra ngoài...

Nhưng vừa bước tới ngưỡng cửa, Lăng Ngao chợt nghe một luồng hơi lạnh chạm vào vai trái, tiếp liền theo là Kiều Tinh Huyết tè rần, toàn thân hắn bỗng như gỗ đá và quy ngay xuống đất...

Trước khi bị mê mẩn, Lăng Ngao còn thoáng nghe giọng nói lạnh lùng :

— Hãy giữ nó cho ta.

Và hắn chỉ còn gương kêu lên :

— Kiều cô nương, hãy chạy đi...

Nhưng tiếng của hắn không thoát ra được ngoài cửa miệng vì hắn chỉ muốn như thế chứ thật sự thì hắn đã hôn mê...

Lúc tỉnh dậy, chuyện thứ nhất đập vào mắt Lăng Ngao là... bốn phía tối mờ.

Hắn khẽ uốn mình và hắn nghe thấy huyết đạo của mình đã được giải rồi.

Hắn ngồi xồm dậy đưa tay mò về phía trước, hắn cảm thấy mặt đất phẳng, bằng ý, mò xa thêm một chút nữa, Lăng Ngao đụng tay vào vách lạnh ngắt như đồng.

Hắn đứng lại suy nghĩ...

Bỗng tối ngửa bàn tay không thấy mò một đất âm thấp và vách đá lạnh băng băng, đúng là hắn đã bị giam vào thạch thất...

Nhưng đây là đâu ?

Lăng Ngao mím miệng cau mày suy nghĩ...

Hay là... Phương Hoàng Cốc ?

Tuy biết đang bị giam, nhưng cứ nghĩ đến Phương Hoàng Cốc, nghĩ đến mục đích của sự phụ mình hắn chợt nghe hừng hực, hắn đứng thẳng lên đưa tay quờ quạng...

Hắn bỗng giật mình khựng lại...

Chắc hẳn vương phải một cái gì . . .

À . . . đúng rồi . . .

Ngay lúc ấy có người quát hỏi :

— Ai ?

Đúng là giọng của Kiều Tiều Tuệ . . .

Lăng Ngao mừng rỡ

— Kiều cô nương làm sao . . . làm sao cũng ở đây ?

Nghe giọng thảng thốt pha lẫn vui mừng của Lăng Ngao Kiều Tiều Tuệ xi một tiếng thốt dài y . . . như cái bong bóng vỡ :

— Bị giam mà mừng y như đi chơi gặp bạn ? Bỏ cũng mong cho tôi bị nhốt lắm hả ?

Lăng Ngao ấp úm :

— Ai mà mong kỳ như thế . . . Nhưng thỉnh thoảng nghe tiếng cô nương làm cho tôi . . . tôi . . . Mà làm sao cô nương lại cũng bị nhốt thế này ?

Kiều Tiều Tuệ lại . . . xi . . .

— Đánh không lại thì bị bắt nhốt chứ làm sao nữa ? Chẳng lẽ tôi tự động đi kiếm anh ?

Thật cũng lạ, trong một hoàn cảnh gian nguy nào đó người ta mặc nhiên có sự gần gũi nhiên hơn, bây giờ Kiều Tiều Tuệ cũng bỏ mất luôn hai tiếng công tử và trong thái độ tuy gắt gỏng vì thói quen, nhưng phần cảm tình, hình như nàng cũng đã dành cho Lăng Ngao đã khá nhiều . . .

Lăng Ngao quơ quơ tay :

— Cô . . . cô ở đâu ?

Kiều Tiều Tuệ nói :

— Thì trước mặt anh chứ ở đâu ?

Lăng Ngao lại quơ quơ, hẳn đụng ngay một vật tròn mềm hẳn hoảng hốt thụt tay trở lại . . .

Nhưng hẳn có nhanh thì cũng lạnh một . . . tát tay và tiếng Kiều Tiều Tuệ gắt :

— Làm cái gì vậy ? Lăng nhách . . .

Tuy bị đánh và tuy bị mắng, nhưng Lăng Ngao vẫn nghe . . . dễ chịu.

Hồi đụng vào cái vật . . . tròn tròn mềm mềm, hẳn chỉ nghĩ thôi chứ chưa dám chắc, bây giờ hẳn một tát tay và nghe giọng cự của Kiều Tiều Tuệ, hẳn biết ngay là hẳn đã quơ đụng phải . . . cái ấy của nàng.

Hắn chợt nghe mặt mình nóng ran như ngồi gần bếp lửa.

Mặc dầu trong tối không ai thấy mặt ai, nhưng hẳn cũng sượng đến trán mình và giọng hẳn lắp bắp :

— Tôi . . . tôi không thấy đường mà . . .

Kiều Tiều Tuệ nói :

— Biết vì không thấy đường nên chỉ một tát tay thôi đấy hẳn sau thì đừng có sồn sát như thế nữa.

Lăng Ngao chợt cảm thấy hơi vui :

— Vâng vâng, xin cô nương tha thứ, nhưng sao cô nương lại cũng dễ . . . phải vào đây ? Cô có biết ở đây là đâu không nhỉ . . .

Kiều Tiều Tuệ nói :

— Ai mà biết, bị bịt mắt rồi mới mang vào đây, nhưng cứ theo cách đi quanh đi quẹo lại thì chắc chắn hẳn còn trong vùng Phụng Hoàng Sơn.

Lăng Ngao cần môi thăm nghĩ : « Như vậy thì nhất định đây là Phụng Hoàng Sơn rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa cả . . . »

Kiều Tiều Tuệ hỏi :

— Anh đến Phụng Hoàng Sơn, có phải là để tìm cái tên Phụng Hoàng Cộc Chó ấy không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, tôi đến đây để tìm sư mẫu của tôi . . .

Kiều Tiều Tuệ gắt :

Thật là lời nói chuyện của anh làm tôi muốn điên cái đầu luôn, anh có thể nói rõ mọi việc cho tôi nghe không chứ ?

Lăng Ngao thiếu chút nữa đã bật cười . . .

Hắn nghĩ mình vốn không quen biết với nàng, giả nàng đừng có lộ đồ theo mình thì làm sao lại bị khốn vào đây ?

Chuyện của người ta vốn không dính liểu gì đến mình, cứ lẩn mò theo cho bị nạn rồi bây giờ lại nói là muốn điên đầu !

Nhưng thật tình mà nói thì cái cô họ Kiều này kể ra cũng dễ mến, nàng vừa ngây thơ mà lại vừa lương thiện, hắn không muốn đầu nàng nên hắn thuật rõ về chuyện tình duyên kỳ ngộ và những biến cố xảy ra tại Phụng Hoàng Cốc hồi hai mươi năm về trước...

Kiều Tiểu Tuệ nói bằng một giọng ngạc nhiên :

— Là nhĩ, sao tôi không nghe cha tôi nói về chuyện ấy của sư phụ anh cả... Mà cứ theo giọng này thì anh không biết sư phụ của anh là ai rồi.

Lăng Ngao hỏi :

— Có nói như thế nghĩa là... cô biết ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Ban đầu tôi chỉ nghĩ thôi, nhưng sao khi nghe con nhỏ « Kiều Nữ » Đào Chiêu Nam đọc khẩu quyết nội công của sư phụ anh, tôi biết chắc đó là « Xuân Thần Lạc Chính Hiến. »

Lăng Ngao giật mình :

— Ủa, sao sư phụ của tôi lại là... Xuân Thần...

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— « Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp » đó là độc môn công phu của Xuân Thần, chuyện đó chính cha tôi đã nói với tôi hơn mười bận, nhất định cha tôi không gạt tôi làm gì đâu.

Lăng Ngao vô đầu bực tức :

— Đúng là chuyện diên đầu, chính sư phụ tôi đã tự giam mình trong hang núi đã mấy năm rồi, chuyện đó nhất định không phải là chuyện giả, nhưng...

Kiều Tiểu Tuệ cười :

— ... Nhưng mùa hạ năm rồi chính cha tôi đã nhận nhiệm vụ Minh Chủ võ lâm từ nơi tay của Xuân Thần, chuyện ấy cũng không phải giả ?

Lăng Ngao nói :

— Đúng rồi, nhưng như thế có nghĩa là sao ?

Kiều Tiểu Tuệ rủa vai :

— Ai mà biết, chỉ có cách giải thích là cái ông Xuân Thần hoạt động trong võ lâm mấy năm nay là... giả.

Lăng Ngao hỏi :

— Thế từ trước, cứ khi mãn nhiệm kỳ thì Xuân Thần ẩn cư tại nơi nào ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Bên bờ hồ Thái Bạch, tại Thái Bạch Sơn.

Lăng Ngao hỏi :

— Như vậy đúng khi mãn nhiệm kỳ thì Xuân Thần trao Kim Ấn « Võ Lâm Minh Chủ » cho cha cô tại nơi nào ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Tại Mạc Can Sơn, những người giám thị chuyện hàn gian gồm có Thiệu Lâm Phụng Trương và Chương Môn Nhân có sáu phái Côn Luân, Hoa Sơn, Chung Nam, Không Động, Võ Dương, Nga My...

Lăng Ngao gật đầu :

— Được rồi, nếu tôi thoát khỏi nơi này, nhất định tôi sẽ tìm hiểu cho ra lẽ...

Một tiếng động khẽ vụt nổi lên, một ánh sáng chói chang rơi vào bóng tối...

Một giọng nói trầm trầm tiếp liền theo :

— Phụng Hoàng Cốc hãy còn có mặt của Phụng Hoàng Cốc Chủ này thì chắc người không mong gì kiếm này thoát khỏi.

Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ quay đầu lại thấy ánh sáng rơi vào từng khung cửa sổ.

Nhờ ánh sáng, có thể nhìn thấy khung cửa sổ làm bằng một thứ sắt thật dày.

Nơi khung cửa sổ mở ra, một bó mặt trông đến gần phát lúh.

Một bó mặt không giống mặt người, với vôi miệng toang hoác, với những chiếc răng kenh ra nhơn hoắt, với cặp mắt ốc nhồi, với làn da nứt choẹt, tất cả cộng lại làm thành mặt... quái.

Vừa thấy bộ mặt dị hợm ấy, Lăng Ngao bắt giắc thụt lui hai bước và hân quát lên :

— Người... người là Phương Hoàng Cốc Chủ ?

Phương Hoàng Cốc Chủ cười sẵn sặc :

— Đứng, và chắc người rất muốn hỏi ta nhiều việc, có phải thế không ?

Lăng Ngao vừa kinh ngạc vừa thích thú vì chuyện gặp gỡ lạ lùng này, hân gật gật đầu :

— Đứng, nếu người lòng bằng trả lời thì câu hỏi của ta là : Thôi Ưc Mỹ, «người đẹp Phương Hoàng Sơn» năm xưa hiện tại ở đâu ?

Phương Hoàng Cốc Chủ cười há há :

— «Người đẹp Phương Hoàng Sơn» ? Thôi Ưc Mỹ ? Há há... nàng là... là Phương Hoàng Cốc Chủ Phu Nhân.

Lăng Ngao rùng động :

— Nói bậy, người là sư mẫu của ta, người không bao giờ lại làm chuyện như thế cũ.

Phương Hoàng Cốc Chủ lạnh lùng :

— Tự nhiên nàng không bằng lòng chịu là Cốc Chủ Phu Nhân, nhưng bằng vào thủ đoạn kinh người của ta, ta đã chế phục nàng.

Lăng Ngao vẫn hoài nghi, hân không biết nói sao đánh phải nạt đầu :

— Người đừng dùng lời làm ô trọc sư mẫu của ta.

Phương Hoàng Cốc Chủ vẫn lạnh lùng :

— Người đừng có nóng, để ta kể người nghe... hai mươi năm về trước, khi mà «Người đẹp Phương Hoàng Sơn» còn đang chờ đợi sao kén chồng thì lúc đó ta đã là một nhân vật thành danh, ta đã đến với nàng, nhưng nàng lại chê ta quá xấu và nàng chọn sư phụ của người là ý trung nhân... Tự nhiên, cho là người, chắc người cũng giận dữ như ta, thế là ta cố tìm tìm phục hèn ngoài, ta chờ cho sư phụ người ra đi, ta lên vào bậc nàng phải đồng cử Cốc để cùng ta chung luyện «Phương Hoàng Thập Bát Thủ».

Hân chấm dứt câu nói bằng một giọng cười vô cùng đắc ý...

Lăng Ngao cố dần cơn giận, gặng hỏi :

— Thế sư mẫu ta để chữ hèn trước hai mươi năm sau với sư phụ ta là với dụng ý gì ?

Phương Hoàng Cốc Chủ lại cười sẵn sặc :

— Đó chỉ là tam thời an ủi để cho sư phụ người đừng phát điên thế thôi mà... Thật thì ta cũng sợ trước khi ta luyện xong «Phương Hoàng Thập Bát Thủ», sư phụ người tìm, được đường nhập Cốc, vì thế nên ta phải làm cách... hoãn binh, bằng cách ép nàng để chữ trên cây thế thôi.

Lăng Ngao giận dữ gầm lên :

— Sư sinh, người đừng là mặt người lòng thú...

Phương Hoàng Cốc Chủ mỉm cười nhẹ :

— Không, ta không phải là thú, ta tên là La Thái Hy người mà hai mươi năm trước đây đã được thiên hạ mệnh danh là «Quý Đâu Tôn Giả», người mà sư phụ của người còn phải kiêng danh đấy.

Kiên Tiêu Tuệ buột miệng kêu lên :

— Á... thì ra cái tên đã bị cha ta đánh học máu mồm...

Phương Hoàng Cốc Chủ gằn giọng :

— Đứng, năm xưa ta vốn không phải là đối thủ của Tứ Thần «Xuân Hạ Thủ Động», và riêng ngọn «Lôi Công Quyền» của cha người, đã làm cho ta phục đến bảy giờ nhưng đó là chuyện... đời xưa, ngày nay thời đại «Tứ Phấn Định Túc» của Tứ Thần đã lỗi thời rồi, ngày nay, chỉ nay mai đây thôi, khi mà Bản Cốc Chủ luyện xong thức chót là «Phương Hoàng Vu Phi» thì bá chủ võ lâm khỏi còn phân chia mùa tiết gì nữa cả, cái đó phiền phức lắm, Bá Chủ võ lâm phải riêng cho mỗi một người, và người đó là ta, là «Quý Đâu Tôn Giả» La Thái Hy, các người nghe rõ rồi chứ ?

Lăng Ngao cười nhạt :

— Cái cô là hơi lạ này, người đã cường chiếm Phương Hoàng Cốc hơn hai mươi năm nay mà «Phương Hoàng Thập Bát Thủ» lại chưa hoàn tất?

Phương Hoàng Cốc Chủ nói :

— Cũng chưa phải là chưa luyện xong, chỉ có điều thức cuối cùng là «Phương Hoàng Vu Phi» lại cần phải có Phương Hoàng Tâm Pháp, nhưng mãi đến nay thì Thôi Ưc Mỹ vẫn chưa nghiên cứu được «Phương Hoàng Tâm Pháp». Mà muốn được thì lại phải có «Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp» của sư phụ người đó, cái gút của vấn đề là tại nơi này...

Lăng Ngao sực nhớ lời sư phụ hẳn, người đã nói hồi hai mươi năm về trước nhờ vào «Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp» nên người đã củng cố sư mẫu hẳn hoàn thành «Phương Hoàng Tâm Pháp» lần rồi, nhưng bây giờ thì tên Phương Hoàng Cốc Chủ này lại nói như thế, tự nhiên hẳn đã tự rở cáo rằng hẳn chưa hoàn toàn học được sư mẫu hẳn...

Lăng Ngao cảm thấy lộ lên một tia hy vọng, nhưng hẳn cố không cho lộ ra ngoài hẳn vẫn tâm bộ hẳn học:

— Người bảo rằng nhất định sẽ hoàn toàn thức cuối cùng trong một ngày gần đây, nghĩa là người đang chuẩn bị hoàn thành «Phương Hoàng Tâm Pháp»?

Phương Hoàng Cốc Chủ nhếch môi:

— Cố nhiên, bản Cốc Chủ đang chuẩn bị thu lấy «Phương Hoàng Tâm Pháp» ở một người...

Lăng Ngao rung động, hẳn quát lớn:

— Ai? Người định lấy của ai?

Phương Hoàng Cốc Chủ cười hiềm ác

— Người, ta sẽ lấy ở người, được chứ?

Lăng Ngao giật mình, nhưng hẳn vẫn cố làm tĩnh:

— Như thế thì người đã hoài công, ta làm gì biết được Phương Hoàng Tâm Pháp?

Phương Hoàng Cốc Chủ rùn vai:

— Người không biết «Phương Hoàng Tâm Pháp» điều đó thì ta cũng đã biết rồi, nhưng đồng thời ta cũng là biết người thông hiểu «Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp» và cũng cần cái thứ ấy mà thôi, vì khi nắm được nó thì chuyện hoàn thành «Phương Hoàng Tâm Pháp» dễ như lấy đồ trong túi.

Lăng Ngao cười nhạt:

— Hay, người tính toán hay lắm, nhưng tiếc vì ta không phải là một con người dễ khiến như người đã tưởng.

Phương Hoàng Cốc Chủ gật đầu:

— Ta biết, ta tin ở người điều đó, chính vì lẽ đó nên ta mới nghĩ ra điều kiện... Minh là người của giang hồ thì tự nhiên cũng phải xử với nhau bằng «luật giang hồ», bây giờ, chỉ cần người giao cho ta khẩu quyết của «Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp» thì ta sẽ cho bọn người thông thả ra đi.

Lăng Ngao cười khẩy:

— Được, người đã dùng luật giang hồ thì ta cũng nói luật giang hồ, bây giờ người cứ trao giấy bút cho ta, ta sẽ viết hết khẩu quyết cho người, nhưng tự nhiên, kèm theo đó, người cũng phải giao ba vị sư huynh của ta lại cho ta.

Phương Hoàng Cốc Chủ giận dữ:

— Người đừng có mang món đồ mà nói với ta, ba vị sư huynh của người đã chết vào tay của «Đồng Thân» Tư Khẩn Đan, người hãy kiếm hẳn mà đòi nợ.

Lăng Ngao bật cười:

— Thế à, thế mà cái cô bé Đào Chiên Nara lại bảo rằng ba vị sư huynh của ta bị người giết đấy.

Phương Hoàng Cốc Chủ nói:

— Sao người lại dễ tin như thế? Chẳng lẽ con a đầu ấy nói thật còn bản Cốc Chủ đây nói dối hay sao?

Vì muốn tìm hiểu thêm những chuyện chưa biết, nên Lăng Ngao khẽ gật đầu:

— tự nhiên là phải có nguyên nhân, vì Đổng Thôn không có lý do giết ba người sư huynh của ta. Còn người thì lại có, bởi vì người sợ bị phát giác ra. Huống; Hoàng Cốc, người sợ bị mất cái gì mà người đã chiếm hữu từ lâu...

Phượng Hoàng Cốc Chủ trừng mắt nhìn Lăng Ngao một lúc thật lâu rồi cười nhẹ :

— Nói nhiều vô ích, ta cho người một thời gian ngắn để dẫn đo cho thật kỹ, người hãy cân nhắc xem cái chết vô ích ở đây là đúng, hay là cần thoát thân để lo việc báo oán mai sau... Bây giờ, ta cho người xem bốn vật này, để làm điều kiện tiên quyết cho người tiện mà tính toán...

Vừa nói, hắn vừa đỡ tay cao...

Một chum, bốn chiếc đầu hấy còn tươi máu...

Cau mặt nhìn kỹ, Lăng Ngao giật nảy người.

Bốn chiếc đầu quen mặt : Diệp Ca Sơn, Thanh Khê Tiểu Cô, Mao Nhất Phiến và cô gái họ Đào.

Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ lạnh người, họ cố cắn môi không cho bật lên thành tiếng.

Phượng Hoàng Cốc Chủ thân nhiên nói tiếp :

— Đừng nghĩ rằng một khi người đã ra đi là quyết liều một chết, người chết thì kẻ như ta được đi, nhưng còn, cô bé, người bạn của người đó, chết thật là oan uổng, mà trách nhiệm ấy muốn hay không, người cũng kẻ vai gánh đấy.

Hắn cười nhẹ và nói luôn :

— Nhưng trước khi chết, còn một vấn đề có lẽ còn khó chịu hơn cái chết đối các người, cả hai đang ở trong một cái phòng chật hẹp, thức ăn thức uống có thừa, nhưng khi nó hết rồi, nó cứ nằm trong bao tử chứ không có chỗ... thoát ra, người cứ tưởng tượng thử xem, một khi mà bụng của các người nặng rồi thì chắc là không chịu nổi !

Ngưng một giây, Phượng Hoàng Cốc Chủ gật gật đầu ra dáng cực kỳ đặc ý cho thủ đoạn sắc bén của chính mình :

— Suy nghĩ kỹ đi nhé, bao giờ cần... đi cầu, cứ gọi là hân Cốc Chủ đây giải quyết dùm cho.

Hắn chậm chậm quay ra bằng một dáng đi thẳng thẽ.

Lăng Ngao chợt nghe như có giọng mỉa mai ghen lại...

Hắn đã đánh đúng nhược điểm của con người...

Đương, Lăng Ngao không phải là con người sợ chết, nhưng, hắn lại không phải là con người có thể làm ngơ trước cái chết của một cô gái vô can...

Nưng đó là chuyện lớn, cái khó khăn nhưng cũng phải đến mức cuối cùng, một chuyện khác tuy nhỏ nhưng trở thành quan trọng là cái chuyện sau cùng mà tên Phượng Hoàng Cốc Chủ vừa mới nói ra.

XXX

Đúng, nhất định không ai chịu nổi.

Hèn nao chúng lại cố làm nhốt hai người chung một phòng chật hẹp như thế này.

Thật là một thủ đoạn cực kỳ để tiện mà cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Con người có thể nhịn bất cứ thứ gì, chứ nhất định không thể nhịn được sự bái tiết như tiêu, tiểu...

Câu chuyện nói ra thật nghe bất nhã, nhưng nó vẫn là sự thật không ai chối cãi, nó đúng là một vấn đề quá đời lớn...

Kiều Tiểu Tuệ bước lại gần cửa sổ ngắm ra ngoài và nằng quay vào ủ rũ :

— Ở ngoài có cạnh gạt chặc chặc lắm, anh tính sao đây?

Lăng Ngao hỏi lại :

— Theo có thì mình làm sao?

Kiều Tiểu Tuệ rầu rầu :

— Ở chung với anh thì thật tình tôi không ngại gì cả, nhưng chỉ ngại nỗi hắn không cho mình ra ngoài tiểu, thì chắc... chết quá !

Lăng Ngao bỗng cảm thấy thương người hơn gái hết sức.

Nàng là một cô gái hống sáo, nếu không muốn nói là một cô bé hay răn nhắc, thế mà bây giờ mặt ủ mày chau trông thảm hại vô cùng...

Hắn bước lại cửa sổ nhìn ra, bên ngoài là một con đường hầm tối om om, hai bên cửa có hai tên đại hán cầm dao lăm lăm đứng như pho tượng gỗ, thật rất khó mà tính chuyện thoát thân...

Lăng Ngao quay đầu lại kéo tay Kiều Tiểu Tuệ ngồi thụp xuống hỏi nhỏ :

— Có xem hẳn có đúng là «Quý Đầu Tôn Giả» La Thất Hy không ?

Kiều Tiểu Tuệ chớp mắt :

— Có lẽ là đúng đấy.

Lăng Ngao hỏi :

— Hẳn là còn người như thế nào ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Hẳn là đệ nhất cao thủ ngoài Tứ Thần của võ lâm, nghe cha tôi nói thì hẳn là một con ma háo sắc, mười năm trước đây, hẳn chộp giết cha tôi như thế nào đó không biết, bị ông gióng cho một «Lôi Công Quyển» học máu, theo cha tôi nói hẳn không thể sống quá một năm, thế mà không ngờ hẳn lại sống nhằn đến ngày nay...

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Có như thế, nếu tôi nói cho hẳn biết về nội công tâm pháp của sư phụ tôi thì chẳng khác nào thừa vấy cho cọp.

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Tự nhiên là không nên nói cho hẳn biết, tôi tuy không biết «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» là thứ võ công lợi hại ra sao, nhưng nhất định nó không phải tầm thường, nếu anh cho hẳn thêm được cái môn đó thì nhất định hẳn sẽ hơn hẳn cha tôi, chừng đó cha tôi chắc chắn sẽ không làm sao bằng hẳn nói...

Lăng Ngao gật gật đầu :

— Đúng rồi, sư phụ tôi sai anh em tôi đến đây với mục đích trừ hại cho võ lâm, nếu không làm được mà lại còn làm cho mối hại ấy lớn thêm thì có chết cũng không thể làm như thế. Nhưng, hẳn nói cũng đúng, tôi chết là phải, nhưng còn cô, cô thì không thể chết như thế được.

Kiều Tiểu Tuệ vụt nhún mặt :

— Tôi không sợ chết, tôi chỉ sợ không... chịu nổi...

Lăng Ngao cúi mặt.

Hắn biết nàng muốn nói gì.

Chính hắn cũng thấy bụng mình bắt đầu nặng trĩu...

xXx

Bây giờ thì cả hai đã không còn đứng nổi nữa.

Họ đã nôn lấm rồi.

Thật không còn có gì khó chịu cho bằng cái việc có ăn mà không có chỗ tiêu...

Kiều Tiểu Tuệ gần chảy nước mắt, nàng nhún nhún trông thật là tội nghiệp.

Lăng Ngao cần rằng bước lại cửa sổ gọi lớn :

— Gọi Cốc Chủ tới đây, ta có chuyện muốn bàn.

Từ phía tận cùng của con đường hầm, tiếng của Phượng Hoàng Cốc Chủ vọng lên

— Có có... bàn gì thì cứ bàn đi, ta chờ đây mà.

Hắn đoán thật chắc, hẳn biết thế nào cũng phải đến chuyện cần giải quyết.

Lăng Ngao nhìn tới thấy Phượng Hoàng Cốc Chủ đang nằm trên chiếc giường mây lót nệm ngay tận đầu con đường hầm, đúng là hắn đang chờ đợi...

Lăng Ngao giận dữ :

— Lão tặc, ta bằng lòng, nhưng hãy để bọn ta ra ngoài trước rồi sẽ đọc khẩu quyết sau...

Một thoáng giây do dự. Phương Hoàng Cốc Chủ gạt đầu :

— Được có thể, nhưng ta vào cảnh cáo cho người biết, nếu người nuốt lời thì lần sau đừng hòng ta cho ra nữa nghe.

Hắn hất tay ra hiệu cho hai tên đại hán.

Một trên trong bốn húc lại tra chìa khoá vào cánh cửa.

Tiếng thép khua nặng nhọc, cánh cửa chậm chậm hé ra.

Lăng Ngao Am thầm theo dõi, hắn thấy cánh cửa đã quá đầy, quá nặng, chốt khoá lại to, hoàn toàn không có một chút hy vọng gì trốn thoát bằng ngõ ấy...

Hắn kéo tay Kiều Tiểu Tuệ chậm chậm húc ra.

Phương Hoàng Cốc Chủ đứng ngay giữa đường hầm :

— Không được, đi từng người một.

Lăng Ngao cau mặt :

— Nơi này mà người còn sợ bọn ta thoát khỏi được à ?

Phương Hoàng Cốc Chủ gạt đầu :

— Khó lắm, nhưng bản Cốc Chủ vốn là con người cẩn thận, vì cẩn thận là hay hơn hết.

Lăng Ngao muốn tổng cho hắn một chương rồi ra sao thì ra, nhưng bụng hắn bây giờ đã quặn quá rồi chỉ cần dùng nhẹ một cái là đủ đề... ra quần, cho hắn bản đánh nốt gần đây tay Kiều Tiểu Tuệ :

— Có đi trước đi.

«Có đi trước đi», nghĩa là cô hãy giải quyết tiện tiện trước đi, nhưng với lỗ tai rất tinh của Kiều Tiểu Tuệ, nàng nghe rõ rằng : «Nếu có thể thì cố gắng thoát trước đi, phần tôi sẽ tính sau»...

Nàng im lặng đi theo hai tên đại hán.

Hai tên này đều bao mặt, nên không thấy được sắc diện của chúng, chỉ vào thái độ thì quả chúng đúng là cái hạng thiên lôi.

Lăng Ngao đứng nhìn theo và nghĩ thầm :

— Mong cô thông minh để hiểu ý tôi và chúc cô may mắn.

Hắn đứng dựa vách đá và nhắm nghiền đôi mắt..

Hắn muốn tập trung tinh giác để đón tin mừng rằng nàng đã thoát đi.

Một thoáng sau, có tiếng đi vào.

Lăng Ngao thấy đó là một tên bao mặt khác đi nhanh vào trước mặt Phương Hoàng Cốc Chủ quỳ xuống :

— Khai bẩm Cốc Chủ, Thiếu Cốc Chủ và Tô cô nương đã trở về.

Phương Hoàng Cốc Chủ cười hề hề :

— Bảo chúng đợi ta tại Phương Hoàng Đình.

Tên bao mặt cung kính lui ra.

Lăng Ngao hỏi :

— Người cũng có con nữa à ?

Phương Hoàng Cốc Chủ mỉm cười :

— Cười vợ, sinh con vốn là chuyện thường tình, người lấy làm chuyện không lạ ấy sao ?

Lăng Ngao hỏi giống :

— Con của người và Thôi Ưc Mỹ ?

Phương Hoàng Cốc Chủ lắc đầu :

— Không, đó là con người từ thiếp của ta.

Lăng Ngao dợ thêm bước nữa :

— Ta có thể hội kiến với Thôi Ưc Mỹ được chăng ?

Phương Hoàng Cốc Chủ lạnh lùng :

— Không !

Lăng Ngao làm hơi lơ đãng :

— Bà ấy hiện giờ ở đâu nhỉ ?

Phương Hoàng Cốc Chủ nói :

— Trong một gian thạch thất của Phương Hoàng Cốc.

Lăng Ngao nhắm mắt lại không hỏi nữa, hắn đang chờ một biến cố xảy ra.

— Tự nhiên, hẳn biết hiện cổ kỹ sẽ bất lợi về phía hẳn nhưng hẳn vẫn mong nó đến, hẳn mong Kiều Tiểu Tuệ thoát thân, riêng phần hẳn, hẳn tin rằng không sớm thì muộn nhất định hẳn cũng tìm được cơ hội đối phó với tên Phương Hoàng Cốc Chủ...

Nhưng khi có tiếng bước chân khua động từ phía ngoài đi vào thì hẳn thở phào thất vọng...

Kiều Tiểu Tuệ và hai tên bạn mặt quay vào.

— Bước vào gần tới cửa, Kiều Tiểu Tuệ vừa nhếch môi cười khô héo, vừa cười tăng lên một câu : «Không cách nào thoát được !

Trong cái cười buồn đó, nàng đã nói lên rằng nàng đã hiểu ý của Lăng Ngao, nàng đã cố gắng nhưng vì nguyên nhân nào đó mà nàng phải bỏ tay.

Phương Hoàng Cốc Chủ vẫy tay cho Kiều Tiểu Tuệ vào Thạch Thất và nói với Lăng Ngao :

— Tôi phiên người đây.

Lăng Ngao theo chân hai tên đại hán, chỉ mấy bước là tới ngạch cửa ngang, ánh sáng rực rỡ bên ngoài chiếu tới đó là vào giữa lúc trưa.

Như vậy hẳn và Kiều Tiểu Tuệ ở trong thạch thất này đã qua một ngày đêm.

Qua chỗ cửa, Lăng Ngao dòm quanh bốn phía, bây giờ Lăng Ngao mới vỡ lẽ tại sao Kiều Tiểu Tuệ đánh thức thủ...

Nơi đây đúng là một cái «đồi gò», phía dưới có rộng đấy, nhưng bốn bên vách núi dựng đứng dom trập ối, chỗ nào cũng ngoài trăm trượng chiều cao...

Trong lòng Cốc không vuông, không tròn, nó là hình bầu dục, chỗ rộng nhất có ngoài trăm mẫu, nhưng vách đá càng cao càng hẹp lại dom thấy y như cái bồn rượu miệng nhỏ nhưng bụng lại phình ra.

Một hình thể mà đầu như có đôi cánh cũng rất khó lòng thoát được.

Bên trong lòng Cốc, chỗ lối ra, chỗ thóp vào, bình như những gian thạch thất được thiết trí ngay trong đó.

Xa xa về phía trái, có một ngôi tiền đình khá trang nhã, có lẽ đây là «Phương Hoàng Đình» mà tên Cốc Chủ vào mới nói.

Chung quanh, xeo xèo về hướng tây là một đám rừng trúc, thứ «Phượng Vĩ Trúc» mà sự phụ của Lăng Ngao có hình dung cho hẳn biết khi nói về khung cảnh nơi lòng Phương Hoàng Cốc.

Dòm vào Phương Hoàng Đình, Lăng Ngao thấy có một gã thiếu niên và một cô gái đang ngồi uống chuyện, hẳn biết ngay ấy là gã «Thiếu Cốc Chủ» và cô gái họ Tô nào đó.

Tuy hơi xa, nhưng Lăng Ngao vẫn nhận ra đó là một gã thiếu niên tuấn tú, khí phái siêu phàm và hẳn chợt hơi lấy làm lạ : Một con người xấu còn hơn quỉ như tên Phương Hoàng Cốc Chủ thế mà sao lại sinh một cậu trai khôi ngô đĩnh ngộ lạ thường.

Chuyện «mẹ già sinh con phụng» là chuyện chỉ nghe chứ chưa từng thấy, nó là chuyện xưa nay ít có...

Lăng Ngao còn đang băn khoăn về những vấn đề phức tạp thì một trong hai tên đại hán đi theo đã giục :

— Giải quyết xong chuyện rồi vào chứ làm gì đứng lơ ngơ như thế ?

Lăng Ngao giật mình nói tránh :

— Tôi đang tìm xem cầu xi ở nơi nào đây chứ.

Gã đại hán nói :

Đàn ông con trai mà sợ gì, tùy tiện chỗ nào đó lại không được.

Lăng Ngao muốn đi lần lại phía Phương Hoàng Đình, nhưng vì ngoài gã «Thiếu Cốc Chủ» ra còn có một cô gái, nên hẳn đành phải bước xéo qua ghềnh đá sát bên vách núi ngồi thụp xuống mở thắt lưng...

Đang lúc «giải quyết tiểu tiện», Lăng Ngao chợt giật mình, thiếu chút nữa hẳn đã lộ ra bằng cử chỉ, nhưng cũng may là hẳn kịp thời trấn tĩnh.

Không biết từ đâu, một giọng «truyền âm nhập mật» rơi vào tai hẳn :

— Ai tiểu tiện ngoài ấy nhỉ ?

Có làm như lơ lửng, Lăng Ngao ngẩng mặt dòm lên thấy trên vách đá cao mấy trượng có một lỗ tò vò bằng miệng bát, hẳn chợt hiểu ra bên trong đó là gian thạch thất và giọng « truyền âm nhập mật » từ trong ấy phát ra.

Như vậy nơi đây cũng có người đang bị giam cầm...

Giọng « truyền âm nhập mật » tiếp theo:

— Vira rồi lão phu nghe hình như các hạ không phải là người của Phương Hoàng Cốc thế sao các hạ lại không chịu trả lời?

Một ý nghĩ thoáng quá nhanh, Lăng Ngao ngó về hai đại hán và nói lớn:

— Lão huynh, đa tạ lão huynh đã rộng lòng chờ đợi cho tại hạ tiện diện, nhưng chẳng hay lão huynh có biết tại hạ là ai không, chỉ?

Lăng Ngao lại nói lớn với gã đại hán bao mặt:

Rồi không đợi trả lời, Lăng Ngao nói tiếp luôn:

— Xin nói cho lão huynh biết, tại hạ là Lăng Ngao từ Kim Phất Sơn từ Thiểm Tây đến đây.

Giọng « truyền âm nhập mật » nói:

— Hay lắm, vậy sư phụ của các hạ là ai?

— Lão huynh, lão huynh có biết sư phụ của tôi là ai không nhỉ?

Cũng như hồi nãy, Lăng Ngao nói luôn: chờ không chờ hẳn hỏi:

— Nói ra chắc lão huynh không tin, đệ bài sư đã hơn hai năm rồi mà chẳng biết sư phụ là ai cả, bởi vì sư phụ tự giam mình vào một hang đá, không bao giờ cho anh em chúng đệ thấy mặt, cũng không cho biết danh tính vì thế cho nên đến bây giờ đệ cũng vẫn chưa biết sư phụ là ai...

Giọng « truyền âm nhập mật » có vẻ kinh ngạc:

— Sao lại có chuyện như thế nhỉ? Thế sư phụ của bằng hữu đã dạy bằng hữu môn võ công gì?

Lăng Ngao cười nói với lão đại hán:

— Chuyện như thế chắc lão huynh nghe lạ tai lắm nhỉ?

Gã đại hán hần học:

— Không lạ không quen gì cái chuyện tầm phào của người cả, làm đại đi rồi vô.

Lăng Ngao cười:

— Không, lão huynh hãy nghe cho biết chuyện lạ hơi mà, có sao đâu, tại hạ không biết gia sư là ai, nhưng môn « Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp » và « Nhất Nguyên Kiếm Pháp » tôi lại biết rất rõ, ngoài ra còn có « Phương Hoàng Thập Bát Thức » nữa, chỉ tiếc môn sau cùng chỉ mới học xong ba thức...

Giọng « truyền âm nhập mật » như có vẻ giật mình:

— Sao? « Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp » à? Đó là môn công phu độc đáo của « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền mà? Chẳng lẽ bằng hữu là đồ đệ của ông ta?

Lăng Ngao ngó đại hán bao mặt cười cười:

— Chắc lão huynh đoán sư phụ của tại hạ là Xuân Thần Lạc Chính Hiền chứ gì? Thật ra thì không phải, bởi vì nghe đàn hồi Lập Hạ năm nay, chính « Hạ Thần » Kiêu Đại Thiên đã nhận trực tiếp « Vô Lâm Minh Chủ Ấn » từ tay của Xuân Thần, cứ như thế thì gia sư làm sao lại là Xuân Thần được chứ?

Giọng « truyền âm nhập mật » vui nói:

— Đúng, đầu hạ năm nay chính lão pho đã nhận « Vô Lâm Minh Chủ Lệnh » từ tay của Xuân Thần...

Lăng Ngao huýt miệng kêu lên:

— A... ông là...

Giọng « truyền âm nhập mật » nói:

— Đúng, lão phu chính là « Xuân Thần » Kiêu Đại Thiên đây.

Nghe tự xưng như thế, Lăng Ngao càng rung động, hẳn chưa biết nói sao thì gã đại hán vội lại:

— Sao? Người bảo là làm sao?

Lăng Ngao hỏi:

— Làm sao lão huynh lại bị giam ở đây ?

Gã đại hán trở mặt :

— Cái gì ? người nói ai bị giam ? Ta à ?

Lăng Ngao cười :

— Nói cho vui vậy mà, nhưng thực sự thì người bị giam cũng như người canh giữ, có ai thông thả hơn ai đâu...

Trong khi Lăng Ngao kiểm chuyện dẫn cơ với tên đại hán, thì giọng «truyền âm nhập mật» đã nói tiếp :

— Dài lắm, tóm tắt thôi, tháng trước ta vì nghe nói Lo Tân Hà ngạo một lộng hành, ta không thể vì Thụ Thần được nữa, nên đã đến Đại Ba Sơn tìm kiếm, không ngờ vừa đến đó thì sợ ý bị trúng mê hồn Hương, sau đó bị mang giam vào Phương Hoàng Cốc và biết được tên Phương Hoàng Cốc Chủ này chính là «Quỷ Đầu Tôn Giả» La Thái Hy, cái tên hi ta đánh học mẫu năm xưa. Ta bị giam nơi đây gần hai tháng rồi, mỗi khi đưa cơm vào, chúng đều có trộn thứ thuốc làm tiêu hao công lực, chúng sợ ta phá vỡ thạch thất, nhưng vì không thể chịu đói bực nên ta cũng phải ăn, đến hôm nay công lực tuy không hoàn toàn bị hại, nhưng muốn phá thạch thất cũng là rất khó, ta không sợ chuyện giam cầm này, ta chỉ sợ «mẹ con nó» ở nhà thấp thỏm lo âu...

Vừa nghe đến đó, Lăng Ngao đã bị tên đại hán giục :

— Mau đi chứ, hôn hay sao mà lẩn đến thế ?

Lăng Ngao cười mơn :

— Làm ơn thì làm ơn cho trót mà, hôn quá, mới phân nửa không lẽ lại ngắt ngang, vả lại lão huynh nên nhớ đây là chuyện trao đổi với Bảo Chủ đảng hoàng mã... À nè, lão huynh có biết vị cô nương cũng bị giam giữ với tôi là ai không nhỉ ?

Gã đại hán lục đục :

— Ai không biết cô ả là con gái của Hạ Thần...

Như chợt thấy lỗi lời, gã đại hán nói «nôn...

Nhưng chỉ một giây, hắn lại quát tháo :

— Đi, đừng có ở đó nói tầm phao.

Biết không thể tiếp tục nói chuyện với Hạ Thần được nữa, Lăng Ngao đành đứng lên vờ cột quần vờ nói :

— Đại huynh đừng có hung hãn như thế, ngày nào mà Hạ Thần biết con gái ông ta bị giam cầm nơi đây thì cái toả Phương Hoàng Cốc này sẽ nát người đó nghe.

Giọng «truyền âm nhập mật» hỏi vói :

— Sao ? Bằng hữu nói sao ? Con gái tôi cũng bị bắt giam à ?

Lăng Ngao nói với tên đại hán đi gần bên :

— Lão huynh nè, hãy tin tôi đi, hãy sớm trốn đi đừng để Hạ Thần...

Giọng «truyền âm nhập mật» gần gần :

— Được rồi, bắt đầu lão phu sẽ nhin ăn để phục hồi công lực... Rất may, bằng hữu đi tiêu tiện kỳ sau, ta nói cho xong câu chuyện.

Lăng Ngao không trả lời, hắn theo hai tên đại hán trở vào thạch thất.

Trong lúc ra đi, cũng như trở vào, thật sự Lăng Ngao có thừa cơ hội không chế hai tên đại hán, nhưng cũng như Kiều Tiều Tuệ, vì chưa nắm vững được tình hình, cho nên hắn đành bỏ qua, nhất là hắn không làm sao có thể bỏ cô gái họ Kiều ở lại một mình...

Hắn cố ăn nhẩn chờ đợi để cho thật chắc ăn.

Vừa đến cửa thạch thất thì Lăng Ngao thấy Kiều Tiều Tuệ đang đấu với Phương Hoàng Cốc Chủ, năng yền thể rõ ràng, chỉ chờ một chiêu nữa là sẽ qui ngay...

Lăng Ngao la lớn :

— Các người làm cái gì thế ?

Phương Hoàng Cốc Chủ đứng nhìn Kiều Tiều Tuệ bằng đôi mắt hung hãn :

— Đi vào thạch thất ngay.

Và hắn quay lại nói với Lăng Ngao :

— Tiểu tử, bây giờ ngươi hãy thực hiện lời ước, hèn, nếu không thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Biết không còn cách nào hơn được, Lăng Ngao đành phải đọc cho hắn bảy tám câu.

Chỉ đọc đoạn mở đầu rồi hắn nhảy luôn vào thạch thất...

Phượng Hoàng Cốc Chủ sững sốt :

— Sao có bấy nhiêu rồi thôi ?

Lăng Ngao cười :

Còn ần, còn uống thì còn nhiều lần tiền tiện, ngươi với gì phải «lạm» hết một bữa ?

Phượng Hoàng Cốc Chủ nổi nóng :

— Không, phải đọc hết ngay bây giờ, nếu không là chết...

Lăng Ngao cười ha hả :

— Các hạ đâu có tiếc gì hai cái mạng mục này, có tiếc là tiếc cái «Tâm Pháp» kia cả chứ. Giết thật à ? Thử xem !

Phượng Hoàng Cốc Chủ giận rung, nhưng hắn không thể làm gì được...

Giết thì quá dễ rồi, nhưng hắn, vẫn công nhận Lăng Ngao nói đúng, nếu giết thì lấy ai nói khẩu quyết tâm Pháp cho hắn nghe ?

Hắn hừ hừ trong cổ như con thú dữ xây mồi :

— Cho ngươi cứ kéo dài, cả hai mươi năm ta còn chờ đợi được xá gì năm bảy bữa...

Cánh cửa đóng sầm theo sau câu nói của Phượng Hoàng Cốc Chủ và sau tiếng bước chân hăm hực của hắn thì bốn phía lại lặng trang...

Lăng Ngao lại gần Kiều Tiểu Tuệ hỏi nhỏ :

— Sao lại đánh nhau với hắn làm chi thế ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Cũng phải thử xem cho biết đề phòng khi cần thiết chứ...

Nàng thở dài và nói tiếp :

— Vô công của hắn cao lắm, hình như bây giờ hắn không kém Tử Thần là mấy...

Lăng Ngao kể tai nói nhỏ :

— Trước khi tìm con đường đào thoát sinh sự với hắn chẳng biết gì, vừa rồi tôi có phát giác một chuyện động trời nói ra cho có nghe đừng làm ồn là hồng chuyện đây nghe...

Kiều Tiểu Tuệ cũng thấp giọng :

— Chuyện gì thế ?

Lăng Ngao nói :

— Có cứ lo đi tìm cha cô mà không biết rằng chính ông đã có mặt nơi này...

Kiều Tiểu Tuệ trở mắt :

— Sao ? anh báo cha tôi sao ?

Lăng Ngao nói :

— Ông ta bị nhốt ở một thạch động trong Phượng Hoàng Cốc này đây.

Kiều Tiểu Tuệ thất thanh :

— Sao ? Cha tôi...

Lăng Ngao lật đật bưng miệng nâng :

— Đã bảo đừng làm ồn mà cứ không chịu nghe, Tên Phượng Hoàng Cốc Chủ này không muốn cho mình biết chuyện đó, không chừng hắn còn có âm mưu gì nữa, nếu hắn biết bại lộ thì sẽ nhiều bất lợi cho lợi tôn đây.

Kiều Tiểu Tuệ cố gắng trấn tĩnh, nhưng giọng nàng vẫn rung rung :

— Làm sao anh biết cha tôi cũng bị giam giữ trong này ?

Lăng Ngao thuật lại chuyện gần chiến may mắn và nơi tiếp :

— Cha của cô nói tên Phượng Hoàng Cốc Chủ trốn thuốc trong cơm làm cho ông bị giảm công lực, cốt để ông ta không trốn thoát nhưng có điều lấy làm lạ không hiểu tại sao ông ta lại còn đủ sức để áp dụng phương pháp «truyền âm nhập mật» ?

Kiều Tiểu Tuệ hỏi :

— Mỗi ngày chỉ ăn một ít để cầm hơi thì làm sao mà giảm công lực nhiều được ? Anh nên biết cha tôi chỉ cần khoản mười ba phần công lực là có thể dùng truyền âm nhập mật được dư. Chỉ có điều thạch thất này kiến trúc ngay trong lòng núi, sợ cha tôi khó phá lắm.

Lăng Ngao gật đầu :

— Chính tôi cũng nghĩ thế..

Nói vừa tới đây, Lăng Ngao chợt nghe hơi thở nóng ran nơi cổ, hân hiết nằng và hân ngồ qua gần nhau, bất giác hân nóng bừng cả mặt...

Kiều Tiểu Tuệ thở ra :

— Không biết tại sao cha tôi hành sự hồ đồ như thế ấy, nếu đổi lại mẹ tôi thì nhất định không bao giờ có thể sụp bầy như thế ấy đâu.

Lăng Ngao hỏi :

— Mẹ của cô có phải người mà thiên hạ gọi là «Yên Chỉ Hồ» đấy không ?

Kiều Tiểu Tuệ trừng mắt :

— Cái «Mỹ Danh» đó là cha tôi dùng để gọi lên mẹ tôi đấy, sau này nếu có gặp mẹ tôi anh phải nhớ giữ lời đừng có đề mà sưng miệng đấy nghe.

Đang nói chuyện chợt nghe bên ngoài có tiếng chân gấp rút và tiếp theo là tiếng mở khoá...

Một mâm cơm được đưa vào.

Lăng Ngao nói nhỏ :

— Coi chừng chúng bỏ thuốc tiêu tan công lực đấy.

Kiều Tiểu Tuệ kéo mâm cơm xích vào trong, nàng lấy đũa gấp từng món đưa lên mũi ngửi...

Thử xong hết các món, nàng buông đũa mỉm cười :

— Ăn đi, không có gì cả.

Lăng Ngao hỏi :

— Làm sao cô biết chúng không bỏ thuốc ?

Kiều Tiểu Tuệ cười :

— Anh nên nhớ mẹ tôi là một danh y mà, chẳng lẽ tôi lại, bần nghệ hay sao ?

Lăng Ngao cười không nói, chàng chỉ nghe chứ chưa từng biết nghề thuốc của Yên Chỉ Hồ ra sao...

Kiều Tiểu Tuệ sang cơm cho Lăng Ngao, hai người vừa ăn vừa nói chuyện...

Kiều Tiểu Tuệ thở ra :

— Không biết bao giờ cha tôi mới phá được thạch thất thoát ra, chỉ khi nào cha tôi thoát ra được thì mình mới có hy vọng...

Lăng Ngao nói :

— Chờ vài ngày nữa xem sao, lần sau đi tiên thiên, tôi tìm cách hỏi lệnh tôn coi có biết tin tức gì về sư mẫu tôi không, nhất là phải tìm cho ra con đường bí mật để thoát khỏi nơi này, tôi biết nếu lệnh tôn liên lạc được với sư mẫu tôi thì chuyện đó không khó lắm.

Kiều Tiểu Tuệ hỏi :

— Làm sao anh đoán chắc rằng cái vị Thôi Ước Mỹ ấy cũng ở nơi đây — à không, cũng bị giam giữ nơi đây ?

Lăng Ngao nói :

— Có sai việc khá nghi, thứ nhất trước khi sư phụ tôi và sư mẫu tôi lia nhau, hai người đã hoàn thành «Phượng Hoàng Tâm Pháp», chuyện đó đã chắc chắn lắm rồi, thế nhưng, nhưng bây giờ tôn Phụng Hoàng Cốc Chủ vẫn còn chưa biết thì đủ thấy rằng hẳn chưa hết được sư mẫu tôi nói ra điều đó. tự nhiên là hẳn phải giam giữ khi chưa trông chiếm được bà ta...

Kiều Tiểu Tuệ gật đầu :

— Có lý nhưng vừa rồi cái tên Phụng Hoàng Cốc Chủ có được thuộc hạ là phi báo là «Thiếu Cốc Chủ» và vị Tổ cô nương nào đó, như vậy cái tên «Thiếu Cốc Chủ» ấy là ai ?

Lăng Ngao nói :

— Tên phụng Hoàng Cốc Chủ nội đó là con của thứ thiếp của hắn, có điều lạ là tôi thấy tên ấy khôi ngô lắm chứ không như cái mặt quỷ của hắn.

Kiều Tiểu Tuệ hỏi :

— Còn cái.. vị Tổ cô nương nào đó thì sao ?

Lăng Ngao nói :

— Rất là đẹp và hình như hai người họ rất thân thiện với nhau.

Kiều Tiểu Tuệ hỏi :

— So với tôi thì như thế nào ?

Lăng Ngao trở mắt :

— So cái gì ?

Kiều Tiểu Tuệ nguyệt dãi :

— Tôi hỏi so với tôi thì cô ấy có đẹp hơn không ?

Lăng Ngao chợt hiểu bật cười

— Cái... đó thì rất là khó nói, vì cả hai... cả hai người ai cũng có cái chỗ riêng...

Kiều Tiểu Tuệ thục vào hông Lăng Ngao một cái thật mạnh :

— Dù gì không biết, nhưng nếu cùng một phe với cái tên ác ôn này thì nhất định cũng không phải là hạng tốt.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện mà ngồi sát bên nhau y như cặp tình nhân, làm cho hai tên đại hán gát cửa cảm thay hột... khó chịu, miệng chúng cứ lăm lăm thăm chửi thề không ngớt, hình như chúng đang tức với Lăng Ngao...

xXx

Ngày thứ hai, Lăng Ngao và Kiêu Tiểu Tuệ cũng y như thường lệ đi ra ngoài tiểu tiện.

Đến phiên Lăng Ngao, hắn tìm cách lên tiếng báo hiệu thì như chờ đợi sẵn, tiếng « truyền âm nhập mật » từ trong nói vọng ra :

— Bằng hữu, con gái ta làm sao ?

Lăng Ngao ngồi đại tiện, nhưng hắn lại ngó tên đại hán gát gât đầu :

— Khá, rất tốt, đêm qua ngủ ngon được ngon.

Sẵn tức vì chuyện không đâu, tên đại hán bần học :

— Phái, tối hôm qua hai người cũng vui quá hả ?

Lăng Ngao giắt mình nói lớn :

— Đừng có nói bậy chứ, Lăng Ngao này không phải hạng hay sàm sỡ đâu nghe.

« Hạ Thần » Kiêu Đại Thiên cười trong giọng « Truyền âm nhập mật » :

— Đừng ngại, bằng hữu, con gái ta không phải để đâu, chỉ trừ khi nó thật yêu ai, chứ còn không thì có muốn sàm sỡ cũng không thể được...

Ông ta nói luôn :

— Nhưng bây giờ không phải lúc bàn về chuyện đó, ta đang muốn biết tại sao con gái ta bị bắt và cũng nên nói rõ mục đích của bằng hữu đến đây ?

Lăng Ngao ngó tên đại hán và hỏi :

— Lão huynh có biết tôi đến Phương Hoảng Cốc làm gì không, nhỉ ?

Gã đại hán vẫn bần học :

— Đến để tự sát.

Lăng Ngao cười :

— Không, tôi tìm sư mẫu của tôi mà, người là Thôi Úc Mỹ, người bị Cốc Chủ của lão huynh cưỡng bắt ở đây đây mà...

« Hạ Thần » Kiêu Đại Thiên nói :

— Như vậy sư phụ của bằng hữu đúng là Xuân Thần rồi đấy.

Lăng Ngao rùng động, hắn ngó tên đại hán và hỏi :

— Lão huynh nè, cho tôi hỏi như thế này nhé...

Kiêu Đại Thiên nói tiếp :

Đúng là hồi mùa hạ năm nay, chính ta đã nhận Võ Lâm Minh Chủ Lệnh từ tay của Xuân Thần, nhưng như thế rõ ràng là Xuân Thần giả, hèn nào ta cứ thắc mắc không hiểu tại sao gần đây Xuân Thần bỗng đứng lại hất sát đến như thế...

Tiếng của Hạ Thần nhỏ lại, như muốn nói với chính mình

— Như vậy trong ba năm nay Xuân Thần đều là giả cũ

Lăng Ngao nhìn gã đại hán, lòng hắn hơi rùng động câu nói của Kiêu Đại Thiên, hắn hỏi :

Lão huynh, làm sao lão huynh lại biết chắc như thế ấy?

Tên đại hán cau mặt :

— Biết cái gì mới được chứ ?

Lăng Ngao hỏi càn :

Tại sao lão huynh biết tới đến Phương Hoàng Cốc ?

Nhận thấy đây vốn là chuyện bí mật của Phương Hoàng Cốc Chủ nên gã đại hán làm thinh ..

Tiếng của Hạ Thần nói tiếp :

— Chính ngày hôm qua, sau khi băng hữu đi rồi thì ta mới biết, cái vì Thôi Úc Mỹ mà băng hữu nói đó cũng đang bị giam giữ trong một gian thạch thất gần đây, chỉ cách vách ta thôi, nhưng vì không có lỗ thông hơi nên không nghe tiếng nói của băng hữu, nhưng ta với bà ấy đã dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau, khi nghe ta nói băng hữu biết « Phương Hoàng Tâm Pháp » thì bà ta đoán chắc là đệ tử của Xuân Thần.

Lăng Ngao vừa mừng mà lại vừa lo, hẳn không ngờ sư phụ mình là Xuân Thần, nhưng hẳn lại hẳn khoan không hiểu tại sao thầy mình lại phải tự giam mình vào trong thạch thất như thế ấy...

« Hạ Thần » Kiêu Đại Thiên nói tiếp :

— Chú bé, chuyện sư phụ của ngươi tại sao lại giam mình vào thạch thất, chính Thôi nữ sĩ cũng không biết được, bà ta bảo ta nói cho ngươi biết rằng Phương Hoàng Cốc, ngày nầy đã trở thành là một động quỉ, bà ta bảo sư phụ ngươi đừng đến làm gì, còn chuyện ngươi và tiểu nữ của ta, bà ta cho biết phía vách bên ngoài đây có một mỏ đá nhỏ, như một cái nôm nhỏ ra trên vách, đem mallet vào cái nôm ấy thì cửa sẽ mở ra ngay, bà ta khuyên ngươi hãy tìm đủ mọi cách thoát ra càng sớm càng tốt ..

Lăng Ngao chỉ tên đại hán và hỏi :

Làm sao ? Lão huynh làm sao ?

Gã đại hán trợn mắt :

— Cái tên này hỏi cái gì mà không đầu không đuôi như thế cả ?

Lăng Ngao cười :

— Tôi muốn hỏi rồi đây lão huynh sẽ xử trí với tôi như thế nào đây mà ?

Tên đại hán lừ mắt :

— Cái đó ngươi hãy hỏi Cốc Chủ của ta.

Kiêu Đại Thiên nói tiếp :

— Ngươi khỏi lo cho ta, sớm muộn gì rồi ta cũng sẽ có cách ra khỏi nơi này, có một điều ta muốn nói là cái tên giả Xuân Thần nhất định phải có quan hệ với tên Phương Hoàng Cốc Chủ, nếu các ngươi có thể thoát ra trong lúc này mà nghe nói có mặt « Hạ Thần » trong gian bồng thì nhất là do tên Phương Hoàng Cốc Chủ giả mạo, các ngươi đừng khuấy động gì cả, cứ lên đến Lư Sơn báo cho Thu Thần Mai Thịnh Lâm biết rõ mọi sự, thủng như lập thu mà ta vẫn không thoát khỏi nơi đây thì các ngươi hãy đến Kim Lăng tìm hiền nội của ta là « Yên Chỉ Rõ » nhất định bà ấy sẽ có cách. .

Trở lại thạch thất thì Lăng Ngao thấy tên Phương Hoàng Cốc Chủ đã có mặt đợi chờ, hẳn đành phải nói thêm mấy câu rồi nhảy tót luôn vào cửa.

Phương Hoàng Cốc Chủ quát :

— Chỉ có bấy nhiêu đó thôi à ?

Lăng Ngao cười :

— Đừng nóng, lần lần rồi cũng hết mà.

Biết không còn cách nào hơn được, Phương Hoàng Cốc Chủ đành hăm hực bỏ đi.

Vào trong rồi, Lăng Ngao lập tức kéo Kiêu Tiểu Tuệ xích vào góc tường nói cho biết những lời của Hạ Thần và nói cho nàng biết luôn về kế hoạch thoát thân...

Kiêu Tiểu Tuệ mừng quá nhảy phóc vào lòng hắn đưa một ngón tay :

— Lăng ca, anh là hạng nhất đấy nhé...

Lăng Ngao ra hiệu bảo nàng im tiếng, rồi hăm lần lại cửa sổ dòm ra hỏi :

— Lão huynh, trời sắp tối chưa nhỉ ?

Tên đại hán bao mặt từ mặt :

— Sắp tối rồi đây.

Lăng Ngao lại đi vòng vòng một hồi rồi dóm ra hỏi nữa :

— Sắp tối chưa lão huynh nhỉ ?

Tên đại hán đồ quạ :

— Đã bảo sắp tối rồi mà cứ hỏi hoài, sao lắm chuyện thế ? Mà người hỏi để làm gì ?

Lăng Ngao nói bằng một giọng lơ đãng :

— Không có chi, tôi định tối nay rời khỏi nơi đây vậy mà.

Tên đại hán ngạc nhiên :

— Sao ? Ai nói người sẽ lìa khỏi nơi đây ?

Lăng Ngao nói :

— Tôi, tôi nói, tôi định cứ hã tôi coi trời thì tôi rời nơi này đây, tức là sẽ thoát khỏi Phụng Hoàng Cốc đây mà. Anh em với nhau, nếu không nói trước thì sợ lão huynh lại bỡ là hiêm.

Tên đại hán bĩa môi :

— Thật thế à ? Hừ, trừ phi các người biến thành con muỗi thì họa mai . . .

Lăng Ngao gật đầu :

— Thật đấy, tôi sẽ hóa thành con muỗi bay ra đấy.

Gã đại hán không thêm nói nữa.

Lăng Ngao dắt tay Kiều Tiểu Tuệ đi qua đi lại ngang cửa sổ, hán nhìn hai tên đại hán và nở nụ cười bí mật...

Hai tên đại hán tuy không tin, nhưng họ cũng cứ dóm chừng . . .

Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ đi vài vòng rồi lại đứng bên cửa sổ, cả hai cười cười và húp đầu lần xuống, họ húp từ từ và cứ cười cười cho mãi tới lúc húp khuất luôn . . .

Hai tên đại hán không thêm chú ý, họ cho rằng đó là một lối chọc ghẹo cho tức chơi thế thôi . . .

Nhưng càng phút trong thạch thất càng vắng ngắt, Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ không đứng đây, lẽo như họ đã biến thành con muỗi thật rồi . . .

Tuy không tin như thế, nhưng vì không khí vắng lặng lâu quá làm cho hai tên đại hán chợt dạ, họ hỏi lẫn nhau :

— Kỳ quá nghe . . .

— Coi chừng đấy . . .

Một tên trong bọn đi nhanh lại cửa sổ dóm vào và thàng thét kêu lên :

— Mẹ, cái gì kỳ cục vậy hế,

Tên kia lật đật chạy lại dóm theo . . .

Bên trong quả thật không có một người nào.

Hai tên đại hán hoảng hốt lấy chìa khóa mở nhanh cửa, cả hai hớn hớn tuồng vào, nhưng vừa bước vào khỏi cửa thì y như từ trên trời sa xuống, hai bóng đen từ trên xá nhà buông tay chụp đứng vào đầu của hai tên đại hán . . .

Không kịp la một tiếng, cả hai đều bị điểm huyết hôn mê...

Thật nhanh, Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ kéo hai tên ấy vào khayít bên trong và kéo kín cửa lại.

Chỉ một thoáng sau, từ trong thạch thất hai tên đại hán bước ra, họ cũng mặc đồ đen, cũng bao mặt bằng vải đen.

Chỉ có điện, hai người này lại không đều nhau, một người tầm thước và một người nhỏ thó . . .

Họ bước ra và khóa cửa cẩn thận rồi mới song song bước theo địa đạo.

Lúc bấy giờ vầng trăng lười lười treo lơ lửng giữa không trung, ánh sáng không đủ sức căng làm cho khung cảnh trong lòng Cốc càng thêm ư tịch . . .

Xê xê về hướng đông, có mấy ngọn đèn treo bên vách đá và thấp thoáng thấy có một bóng người . . .

Phía lên Phương Hoàng Đình, Phương Hoàng Cốc Chủ đang múa tay múa chân chỉ cho gã «Thiếu Cốc Chủ và cô gái họ Tô luyện tập «Phương Hoàng Thập Bát Thủ»..

Hai tên đại hán từ trong bước ra chính là Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ, hai người đã dùng thế «Bích Hồ Bà Hình» đeo sát lên mái nhà, chờ cho hai tên đại hán gát cửa đi vào, họ đâm huyết chàng rồi lột lấy quần áo và khăn bao mặt thoát thân.

Vừa lộ ra tới xéo bên gốc đối diện với Phương Hoàng Đình, tên «Thiếu Cốc Chủ» vẫy tay gọi lớn :

— Hỡi chàng tên binh trà, nhanh lên !

Lăng Ngao quay lại vòng tay :

— Vâng ẹ.

Hắn đáp xong là kéo tay Kiều Tiểu Tuệ đi nhanh qua phía tây nam..

Đến sát bên vách đá, hai người quan sát thật nhanh và phát hiện ngay cái nùm đá mà Ha Thần đã nói, Lăng Ngao vờ vói tay lên thì từ trong hành lang phía tây chợt có một tên đại hán cao lớn bước ra, hắn đứng lại nhìn Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ và quát.

— Thiếu Cốc Chủ bảo đi pha trà sao mà còn lảng tránh ở đó ?

Lăng Ngao giắt mình, nhưng trấn tĩnh được ngay, hắn đưa tay ngoắc tên đại hán ra đầu bảo lại gần nói chuyện...

Tên đại hán không nghi ngờ gì cả, hắn thông dong bước lại..

Vừa đi, hắn vừa cau mặt hỏi :

— Làm cái gì mà lấp ló lấp lười thế ?

Lăng Ngao ngoắc ngoắc và nói nhỏ nhỏ :

— Này, ta vừa phát hiện được một chuyện bí mật..

Thấy họ đóng khố bí mật của Lăng Ngao, tên đại hán cũng hạ thấp giọng :

— Bí mật gì thế ?

Lăng Ngao nói :

Tôi đã phát hiện được ngã bí mật đề ra ngoài..

Nói chưa dứt tiếng thì hắn đã vung tay, tên đại hán bất phòng bị đâm trúng ngay vào huyệt...

Tay phải đã nhanh mà tay trái của Lăng Ngao còn nhanh hơn nữa, tên đại hán vừa xinh dính thì bị luồn một song tay ngay cần cổ, hắn ngã xuống không kịp phát một tiếng kêu..

Cùng một lúc với bàn tay của Lăng Ngao hạ tên đại hán, Kiều Tiểu Tuệ phóng mình lên đâm mạnh vào chỗ nùm đá đen lồi, tiếng đá nghiền vào nhau và vách đá vụn vụn ra một lỗ tròn khá lớn. Lăng Ngao kéo tay Kiều Tiểu Tuệ phóng qua và chạy thẳng tới trước và bây giờ thì từ Phương Hoàng Đình mới có tiếng thất thanh :

Làm... làm cái gì ?

Đúng là tiếng quát khi phát hiện ra điều dị thường của Phương Hoàng Cốc Chủ.

Lăng Ngao kéo tay Kiều Tiểu Tuệ lao nhanh tới trước, dừng ngay một góc quẹo ngang và khi quẹo qua rồi thì Kiều Tiểu Tuệ vùng biến sắc..

Vừa quẹo qua là đã hết đường.

Đây là một ngõ cụt trong lòng cốc.

Nàng không khiếp kêu lên :

— Chết rồi, không phải lối ra..

Nhưng tia mắt của Lăng Ngao lại nhanh hơn, hắn nhìn ngược lên và phát hiện ra một nùm đá đen khác nữa, cũng giống y như nùm đá nhớ ra khi này.

Hắn mừng quá không kịp nói một lời, hắn phóng vọt lên đang tay đập mạnh..

Lại những tiếng đá nghiền vào nhau, trước mặt, nơi ngõ cụt vụt lòi ra một khoản trống.

Bên ngoài ánh trắng vắng vệt, thấp thoáng bóng cây rừng.

Từ bên sau vẫn còn ẩn trong khúc quẹo, nhiều tiếng quát tháo và tiếng bước chân rầm rập.

Lăng Ngao kéo tay Kiều Tiểu Tuệ phóng thẳng ra ngoài.

Dựa vào bóng chấp chóa của trăng mờ Lăng Ngao kéo tay nàng băng vào những bụi tối um tùm chứ không dám chạy ngoài đường trống.

Cũng may, Kiều Tiểu Tuệ kinh công vào bậc khá, hai

người thi triển tận cùng sức lực cầu gai vượt gốc chạy một mạch bất kể quân áo bị vướng rách nhiều nơi...

Chỉ trong một thoáng, cả hai lọt được xuống trền núi, lắng nghe tiếng bên sau vắng bật, hình như họ chạy được một đôi khá xa.

Kiều Tiên Tuệ kéo tay Lăng Ngao chỉ về hướng đông nam :

— Cách đây không xa là Hán Dương Thành, chúng ta hãy đến nghỉ một đêm rồi sáng hẳn chạy.

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Chỉ sợ yên Phụng Hoàng Cốc Chủ lại xô người vào Thành lục soát, có lẽ mình nên tìm một nơi nào thanh vắng mà nghỉ tiện hơn.

Kiều Tiên Tuệ cười :

— Anh cho rằng những chỗ thanh vắng là an toàn à ?

Kiều Tiên Tuệ bĩu môi :

— Vậy mà cũng dám xông xáo giang hồ ? Tên Phụng Hoàng Cốc Chủ cho mình là không dám vào thành, hẳn cũng như anh, hẳn nghĩ mình sẽ tìm một chỗ hoang vu nào đó ẩn náu, hẳn không bao giờ tính chuyện lục soát trong thành. Đó chính là câu: «Chỗ kín nhất là giữa mặt nước người», chỉ có những nơi như thế mới không ai để ý.

Lăng Ngao gật gù :

— Hay, đúng là một nữ quân sư, nhưng theo tôi thì chỉ có một cách an toàn hơn hết.

Kiều Tiên Tuệ hỏi :

Cách gì ?

Lăng Ngao nói :

— Cách an toàn hơn hết là ngay bây giờ tôi và cô hãy chia tay, cô đi Kim Lăng tìm kiếm Lệnh đường, tôi trở lại Kim Phất Sơn gặp lệnh gia sư, chúng ta mang những chuyện này thuật lại để cùng nhau tìm cách cứu thoát lệnh Tôn ra khỏi Phụng Hoàng Cốc.

Kiều Tiên Tuệ tỏ vẻ không muốn rời Lăng Ngao :

Chỉ mà gặp thế, chứ sáng mai rồi sẽ đi không tiện hơn à ?

Lăng Ngao nói :

Không nên, vì tên Phụng Hoàng Cốc đã biết gia sư tôi đang ẩn mình ở một nơi nào đó ở Kim Phất Sơn, nếu tôi không gặp đi thì rất có thể hẳn sẽ phải người đến thừa cơ hạ độc thủ, vả lại nhiệm kỳ Minh Chủ vô lâm của lệnh Tôn chỉ còn có một tháng nữa thôi, chúng ta phải đưa người thoát khỏi hang hùm để chung sức đối phó với tên Phụng Hoàng Cốc Chủ.

Thấy Kiều Tiên Tuệ có hơi do dự, Lăng Ngao lật đật nói thêm :

Gia Sư và lệnh sư tôi đều trong vòng nguy hiểm, chúng ta không nên để mất thời gian, nói cho cùng, chuyện chia tay đêm nay, ngay bây giờ còn có một cái lợi lớn là nếu một mai bị Phụng Hoàng Cốc Chủ theo dõi thì hẳn cũng không làm sao cùng một lúc theo được cả hai hướng của chúng ta và chỉ cần một trong hai chúng ta còn sống thì sẽ có người thanh toán hẳn.

Kiều Tiên Tuệ gật đầu :

— Được rồi, anh đã muốn thế thì đi.

Lăng Ngao nói :

— Vậy chúng ta hẹn với nhau một ngày nhất định... Nay là ba mươi tháng năm, vậy ngày rằm tới tại Hán Dương Thành có nhé.

Kiều Tiên Tuệ hơi buồn :

— Cũng được, tùy anh.

Lăng Ngao lật đật vờ tay :

— Thôi, chúng ta đi ngay bây giờ, Kiền cô nương...

Hai người chào nhau rồi chia tay hai ngã.

Từ Phụng Hoàng Sơn đến Kim Phất Sơn, ước khoảng phải mười ngày đường, nhưng đó là tính theo thông thường, chứ bây giờ với thời gian có khác.

Lăng Ngao nghĩ đến « Liệt Thân » Kiền Bại Thiên đang bị giam nơi đại ngục của Phụng Hoàng Cốc, nghĩ đến sự an

nguy của chính sự phụ của mình, thậm chí sự âm mưu đen tối đang đe dọa vũ lâm, đe dọa sự sống còn của toàn thể, hẳn cố hết sức thu ngắn khoản đường.

Nhờ sự nỗ lực phi thường ấy mà chỉ đến trưa ngày thứ sáu là Lăng Ngao đã đến được Kim Phật Sơn.

Tuy mới xa nơi này không hơn một tháng, nhưng những chuyện gặp gỡ khủng khiếp đã làm cho Lăng Ngao cảm thấy như xa hàng thế kỷ...

Bao nhiêu mỗi một tan ngay tức khắc, hẳn nhảy lên mây cái đã đứng ngay trên bàn đá nhỏ dưới ba cái lỗ to và cất tiếng kêu bằng một giọng hân hoan:

— Sự phụ, sự... Ngao Nhi đã về đây...

Bên trong hang động lặng im phăng phắt,

Lăng Ngao kêu lớn nhưng vắng lặng hoàn toàn.

Hắn vụt dậm hoảng hốt, hẳn nhón gót trên chiếc bàn đá, hẳn làm một chuyện mà sự phụ hẳn đã nghiêm cấm từ lâu...

Nhưng bây giờ, hẳn như cảm rằng sự phụ hẳn đã gặp chuyện không may, rất có thể bị người hạ độc thủ, cho nên hẳn không thể nào không làm được, hẳn phải cưỡng lại lời nghiêm cấm đó.

Quả nhiên, khi dõm vào ba cái lỗ nhỏ, thiếu chút nữa Lăng Ngao đã té ngã ra sau...

Từ trong cái tranh sáng của hang động, một bóng người nằm sấp khô, phải nói là một cái thấy ma mới đúng, vì chất đã lâu rồi nên thi thể đã xanh lè, mùi hôi thối xông nồng nặc.

Một ý nghĩ kinh khủng thoáng qua làm cho Lăng Ngao xiêu lảo xiêu lảo rồi cuối cùng hẳn té bệt xuống nước mắt đầm đìa...

Chợt nhớ đến con vợ trẻ, Lăng Ngao ngừng mặt kêu lớn:

— Tiểu Bạch... Tiểu Bạch...

Từ trong những hốc đá, tiếng gọi rền rền, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng con vật ở đâu.

— Tiểu Bạch... Tiểu Bạch...

Tiếng kêu hét hãi của Lăng Ngao chìm lặn vào rừng núi, con vật linh khôn vẫn bất tâm!

Lăng Ngao gắng gượng bò tới chiếc bàn đá, hẳn quì up mặt vào đó, nước mắt hẳn trào ra, hẳn nức nở nghẹn ngào...

Không còn nghi ngờ gì nữa cả, rõ ràng sự phụ của hẳn đã không còn...

Thật không ai có thể ngờ rằng một trong Tứ Thần, một trong bốn người đàn ông kiệt vũ lâm, mà kết cục lại quá bi thảm như thế này...

Nỗi mừng khi biết sự phụ của mình là «Xuân Thần» Lạc Chính Hiền, người được liệt vào hàng chính đại quang minh nhất trong bốn vị Minh Chủ vũ lâm, thì Lăng Ngao lại phải mang vào một cái đại tang...

Trong đời hẳn, ngoài chuyện cha mẹ mất sớm từ thuở ấu thơ, đây là một biến cố đau thương nhất, một biến cố có thể định đoạt cho cuộc đời lang bạt giang hồ của hẳn.

Thoát khỏi nanh vuốt của tên ác ma Phụng Hoàng Cốc Chủ, hẳn mừng gặp một thầy để chung mừng hạnh ngộ, để được cùng thầy góp sức tiền trừ kẻ ác, giải thoát cho bao nhiêu người còn đang bị giam trong chốn lao lung, thế mà giờ đây bao nhiêu hy vọng đã tan thành bọt nước!

Nhưng một tia sáng chợt lóe lên trong đầu ác Lăng Ngao, hẳn cảm thấy sự việc có nhiều nghi vấn: Từ Phụng Hoàng Cốc về đây, hẳn đã đi bằng con đường gần nhất và bằng một thân pháp nhanh nhất với khoảng thời gian không quá sáu ngày. Tên Phụng Hoàng Cốc Chủ La Thái Hy có nhanh hơn, có giáo hơn cũng chỉ đến trước khoản nửa ngày là cùng; hẳn không thể ám hại sự phụ lâu hơn, không thể nào thấy thi thể lại sin rữa ra như thế.

Ý nghĩ ấy thoáng qua Lăng Ngao lại vội nhảy trở lên chiếc bàn dõm vào lỗ nhỏ, hẳn lập trung thần lực quan sát khắp nơi...

Hắn hồng giật mình khi tia mắt nhìn lên vách đá bên trong thạch thất.

Trong vách đá có những hàng chữ khắc bằng chỉ lực: «Ngao nhi, khi có về, hãy đem tất cả những chuyện mà con đã gặp viết thành một bản ném vào lỗ hồng, kể đó hãy dùng kiếm phong búi xóa những hàng chữ này rồi lui ra xa khoản một trăm dặm, bao giờ Tiểu Bạch tìm tới rồi hẳn quay trở lại Sự Phụ».

Rõ ràng nét chữ thầy, điều này Lăng Ngao không khi nào nhầm lẫn.

Nhưng tại làm sao lại xảy ra chuyện chết chóc này ?

Như một người bị lọt vào vao trượng sa mù, Lăng Ngao đứng chết khựng nơi đây, không làm sao tìm được lời giải đáp . . .

Người chết trong thạch động có phải sư phụ của hắn không ? Nếu phải thì tại sao mà chết ?

Ài ? Ài là người có thể từ ngoài mà ám hại sư phụ hắn một cách quá dễ dàng như thế ?

Nhưng nếu họ vào trong thì họ đi bằng lối nào ?

Chung quanh thạch động, ngoài ba cái lỗ nhỏ ra, không có một lối nào khác nữa . . .

Và bây giờ, Lăng Ngao chợt dăm ra thắc mắc, hắn không hiểu sư phụ hắn vào bằng một lối nào ?

Bao nhiêu ý nghĩ nan giải bao quanh, làm cho Lăng Ngao đứng sững mãi trên ghế như trời trồng.

Không làm sao đoán định được đó là chiếc thầy của sư phụ hay của người nào khác, Lăng Ngao cứ lặng im nhìn sững . . .

Cũng có thể sau khi đề chữ, sư phụ hắn liền bị người ám toán. Nhưng điều hắn khoăn vẫn cứ ám ảnh, tại làm sao toàn động lại không thấy lối ra vào ?

Địch nhân từ đâu đến ?

Không lẽ từ bên ngoài chúng có thể ám toán được sao ?

Mà nếu không thế thì chiếc thầy ấy là ai ?

Giả như vách động bị phá thì chuyện còn dễ hiểu, dẫu này bốn bên bít chặt liền trơn thì làm sao có thể bảo rằng thầy ấy là thầy khác ?

Cuối cùng, không làm sao dần được nữa, Lăng Ngao Quyết phá vách xông vô, nhưng . . .

Vừa rút thanh kiếm bên lưng, Lăng Ngao chợt nghe một tiếng động khẽ bên sau, hắn giật mình quay lại . .

Sau lưng hắn, phía ngoài cửa động, không biết bao giờ, đã đứng sững ba người.

Người đàn ông trẻ khoảng ba mươi, mắt phượng má y tâm

cổt cách khôi ngô tuấn tú, hần vận toàn đồ trắng, nhưng nước da của hắn lại trắng hơn, trắng một cách đồ sộ . . .

Nếu đôi mắt của hắn không sống động, có thể người ta sẽ tưởng hắn là một tượng thạch cao.

Cổ gài có lẽ chỉ khoảng đôi mươi, mắt thanh mây ngời, tóc cuốn lên cao và ăn vận như một người thiếu phụ.

Tên tiêu đồng là tên xách lồng Bồ, Cầm gập Diệp Ca Sơn và Trường Hương Tần tại khách Mạnh Lăng.

Lăng Ngao có dụng đầu nhưng không đề ý, nên bảy giờ cũng kể như lẹ mặt.

Tên Tiêu đồng này là tên nao nhất trong « Thần Huyền Thất Nhất Quỷ », hắn là « Quỷ Út » trong mười một con quỷ của Đông Tuân . . .

Thoảng nhìn qua, Lăng Ngao biết họ tới đây với một thái độ không lành, hắn trầm giọng hỏi :

— Các vị từ đâu đến ?

Gã đàn ông trả lời nhấc một :

— Tề Thiên Bảo.

Lăng Ngao cũng hỏi tròng :

— Tính danh ?

Người đàn ông đáp :

— « Bạch Thạch Lang » Vũ Văn Khang.

Người đàn bà nói luôn :

— « Hồ Cự Cô » Triệu Tú Thanh.

Tên Tiêu Đồng cười hì hì :

— « Đồng Sinh Đồng » Âm Tiêu Sơn.

Lăng Ngao chăm rõi gật gật đầu, hắn nói làm thầm như ôn lại những tên mà hắn đã từng nghe :

— « Túc Hà Thần » Mao Nhất Phiến, « Đạo Quân » Phá Hoa Phong, « Thánh Lang » Diệp Ca Sơn, « Kiều Nữ » Đào Chiêu Nam, « Bạch Thạch Lang » Vũ Văn Khang, « Thanh Khê Tiêu Cô » Trường Hương Tần, « Hồ Tụ Cô » Triệu Tú Khanh, « Cổ Am, » Kim Cúc Hoa, « Thái Quỷ Đồng, » Lỗ Tử Bình, « Minh Hạ Đồng » Trần Không và « Đồng Sinh Đồng » Âm Tiêu Sơn . . .

Và hẳn ngẩng mặt nói to :

— « Thân Huyền Tháp Nhất Quỷ » của các vị đã thành danh hơn mười năm về trước, người nhỏ nhất cũng vẫn lớn tuổi hơn tại hạ, thế nhưng « Đồng Sinh Đồng » cho tới bây giờ, từ trang phục đến thái độ vẫn không chịu lớn, cứ muốn mãi mãi là « tiền đồng », thế nên tại hạ không biết phải gọi là « lão huynh » hay là « lão đệ » cho phải phép ?

Tuy thừa biết đó là câu chọc tức, nhưng « Chung Sinh Đồng » Âm Tiêu Sơn vẫn cứ cười hỉ hỉ :

Chính vì thế mà ta không bao giờ biết nổi giận, chỉ cần các hạ biết nghe lời thì ta sẽ bảo đảm tính mạng an toàn.

Ngoài miệng tuy vẫn ứng đáp cho có chuyện, nhưng trong bụng Lăng Ngao tính toán thật nhanh...

Vấn đề tuy khá phức tạp, nhưng hăng vào sự thông minh bên nhạy, Lăng Ngao nhận ngay ra sự việc phức tạp này.

Đúng là « Đồng Thân » Tư Khâu Đan vẫn mù tịt về chuyện Phượng Hoàng Cốc.

Chính vì thế nên hẳn mới cho người theo dõi với mục đích tìm hiểu xem sự phụ mình và Phượng Hoàng Cốc liên hệ ra sao, đó là chuyện mà Lăng Ngao đoán chắc nhất định là như thế.

Nhưng còn một việc khác mà hẳn rất hoang mang là không hiểu tại sao « Đồng Thân » không trực tiếp vào Phượng Hoàng Cốc để điều tra ? Tại sao hẳn không làm thế cho dễ lại cứ phải sai người lẻo đẻo theo dõi một cách quá khó khăn ?

Thấy Lăng Ngao đứng im, « Bạch Thạch Lang » Vũ Văn Khang trầm giọng :

— Tiền tử, Thanh Khê Tiền Cô và Thanh Lang của Bào Bào có phải bị người hãm hại hay không ?

Lăng Ngao nhún nhún vai :

Các hạ còn quên hai người nữa, « Túc Hà Thần » Mao Nhất Phêu và « Kiều Nữ » Đào Chiêu Nam.

Bạch Thạch Lang biến sắc :

— Đúng, họ đã làm sao rồi ?

Lăng Ngao nói từng tiếng một

— Cả bốn người ấy đã hạ... hôn khởi xác.

Bạch Thạch Lang trừng mắt thét lớn :

— Tất cả đều do tay người hãm hại ?

Lăng Ngao nói :

— Tự nhiên, nếu gặp dịp thì ta dần có từ.

« Hồ Tỵ Cô » Triệu Tú Khanh nhích tới :

— Nghĩ là họ đã bị người giết ?

Lăng Ngao lắc đầu :

Phượng Hoàng Cốc Chủ giết.

Bạch Thạch Lang và Thanh Khê Tiền Cô vốn là một cặp nhân tình, biết chắc người yêu của mình đã chết, hẳn không còn dân dơc nữa, hẳn nhảy dựng lên nhưng thay vì nhào vào Lăng Ngao, hẳn lại tổng ngọn chướng vào vách đá làm cho tiếng dội rung rinh bụi đá mịt mù...

Lăng Ngao rùng động, hẳn không ngờ đối phương lại có một nội lực kinh người như thế, nhưng hẳn cố nở một nụ cười điềm tĩnh :

— Hảo chướng lực, nhưng chỉ tiếc vì các hạ đã chọn không đúng đối tượng.

Bạch Thạch Lang rống lên :

— Phượng Hoàng Cốc Chủ là ai ? Nói mau.

Lăng Ngao mỉm cười :

— Điều đó thật tình ta không biết, nhưng tại sao các người lại không chịu vào đây mà xem ?

« Hồ Tỵ Cô » Triệu Tú Khanh hỏi :

— Người đã vào Phượng Hoàng Cốc rồi ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng, ta đã làm khách nơi đó hai ngày.

« Chung Sinh Đồng » Âm Tiêu Sơn cười nhạt :

— Người là khách của Phượng Hoàng Cốc thì tại sao người lại không biết Phượng Hoàng Cốc Chủ là ai ?

Lăng Ngao nhún vai:

— Cái gọi là « Khách » đó các người cũng không biết nữa à ?

« Chung Sinh Đồng » Âm Tiểu Sơn hơi khựng lại, nhưng rồi hẳn chợt hiểu ra, hẳn khẽ gật đầu:

— Biết rồi, thế chính mắt người đã thấy tên Phượng Hoàng Cốc Chủ giết các sư huynh sư tỷ của ta à ?

Lăng Ngao nói:

— Chỉ thấy bốn cái đầu máu me bé bết, khi tên Phượng Hoàng Cốc Chủ xách lên để uy hiếp ta thôi.

Bạch Thạch Lang trầm giọng:

— Uy hiếp người để làm gì ?

Lăng Ngao nói:

— Điều đó xin thông cảm, vì tại hạ không thể nói.

Bạch Thạch Lang nhích lên thêm một bước, mặt hẳn đầy

sát khí

— Người đã thấy chứng lực của ta rồi chứ ? Nói mau !

Lăng Ngao cười khinh khỉnh:

— Nếu người quả muốn báo cứu cho họ, ta khuyên người hãy để dành sức lực là hơn.

Bạch Thạch Lang quét mạnh cánh tay, một loạt kinh phong ập thẳng vào giữa ngực Lăng Ngao như một cây gió thốc. .

Lăng Ngao tràn mình qua bên trái để cho chứng phong thổi tại ra ngoài, đồng thời mũi kiếm từ trong tay hẳn chia thẳng vào vai trái của Bạch Thạch Lang:

— Hay lắm, xin nhớ cho rằng tại hạ không phải là người gây sự dấy nghe.

Chương thứ nhất bị vuột, Bạch Thạch Lang sửa soạn tung chương thứ hai thì « Hồ Tự Có » Triệu Tú Khanh đã khẽ gắt lên:

— Tội ca, anh quên lời dặn của Bảo Chủ rồi sao ? Hãy để cho tôi hỏi hẳn.

Chắc chắn lời « căn dặn của Bảo Chủ » là một vấn đề trọng đại, cho nên dù trong cơn giận dữ, nhưng khi nghe Hồ Tự Có nhắc đến, Bạch Thạch Lang vội nhảy thào ra sau...

« Hồ Tự Có » Triệu Tú Khanh nhích tới luôn hai bước khẽ liếc Lăng Ngao và nở nụ cười thật tươi:

— Lăng công tử, chắc công tử biết ba người của bọn tôi đến Kim Phật Sơn với mục đích gì rồi chứ

Lăng Ngao cười nhạt:

— Tại hạ xin nghe.

Hồ Tự Có nói:

— Công tử nán đợi, vì tôi cần phải nói rõ ngọn ngành... Nguyên vì cuối mùa Xuân năm nay, Mao đại ca của chúng tôi tức là « Túc Hà Thần » Mao Nhất Phiêu tìm cơ bắt được một con Bồ câu mang thư đến tại Phượng Hoàng Sơn, đó là cánh thư thứ tám của Tam sư huynh của công tử, thư đó nói rằng đã phát hiện được bí mật của Phượng Hoàng Sơn, không, bí mật của Phượng Hoàng Cốc, Mai đại ca của tôi nhận rằng đây là một chuyện trọng đại của võ lâm, người vốn muốn thân tự đến Phượng Hoàng Sơn tra xét, hierna vì lúc bấy giờ còn là mùa hạ, mà qui củ của Tứ Thần lại không cho phép, nên Bảo Chủ chúng tôi mới phái Túc Hà Thần, Thánh Lang, Thanh Khê Tiểu Cô và Kiều Nữ bốn người chia làm hai ngò đến Phượng Hoàng Sơn. . . Lúc đó Thánh Lang lại phát giác sư phụ của công tử không hiểu vì lý do gì lại tự giam mình vào thạch động, nên Bảo Chủ chúng tôi mới sai nhị ca của tôi là « Đạo Quân » Phù Hòa Phong dò thám, thế nhưng cũng bắt đầu từ đó, cả năm người ấy bất luôn, không có tin tức gì về cho Bảo Chủ. Bảo Chủ chúng tôi đành phải sai thêm ba chúng tôi đến đây để tra xét, mục đích là muốn biết hành động của lệnh sư. Vậy xin công tử cho chúng tôi biết sư phụ của công tử là ai ? Tại sao lại giam mình vào thạch động

Giữ một thái độ bình tĩnh từ trước tới sau, chờ cho Hồ Tự Có nói hết, Lăng Ngao cười nhạt:

— Chuyện thật lạ lùng, các người đã chẳng biết sư phụ ta

là ai, trong khi Đào Chiêu Nam trả hình học nội công của tam sư ca ta, như thế này là làm sao ?

Hồ Tựu Cô tỏ vẻ sững sờ, hai má nàng ửng đỏ và một lúc thật lâu nàng mới gượng mỉm cười :

— À... lại có những chuyện như thế nữa sao ?..

Lăng Ngao trầm giọng :

— Đừng có giả vờ đóng kịch, rõ ràng các người đã biết sư phụ ta là ai rồi... Thôi, hãy nói thật đi, các người hôm nay đến đây với dụng ý gì ?

Hồ Tựu Cô trầm ngâm như đang đắn đo suy tính, hồi lâu nàng ngẩng mặt lên cười nói :

— Được rồi, vậy bây giờ chúng tôi và lệnh sư có thể bàn đôi ba câu chuyện chứ ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, sư phụ ta không bao giờ tiếp khách.

Hồ Tựu Cô ngẩng mặt lên nhìn ba cái lỗ nhỏ trên vách đá và cười nói :

— Chúng ta ở ngoài này nói chuyện đáng lý lệnh sư phải nghe thấy thì mới đúng, thế sao mãi đến bây giờ vẫn không thấy phát ngôn ?

Lăng Ngao rung động, nhưng hắn cố không cho lộ ra ngoài mặt :

— Người hỏi thế có nghĩa là muốn không thử xem giữa sư phụ ta và sư huynh của người là «Đạo Quân» Phù Hóa Phong ai chết ai sống, chứ gì ?

Hồ Tựu Cô gật đầu :

— Lăng công tử quả thật thông minh, chính chúng tôi đang nóng lòng muốn biết đấy.

Lăng Ngao nhún ra hơn ba bước và vẫy vẫy tay :

— Được lắm, các người cứ tự tiện đến xem.

Hồ Tựu Cô thoáng lợi do dự, nhưng cuối cùng cũng chậm rãi lại nhảy lên bàn đá, lộ mắt nhìn vào, chỉ thoáng nhìn thôi là tức tốc quay ra ngoặt Bạch Thạch Lang bằng tia mắt vui mừng :

— Vũ tứ ca, hãy đi, Phù nhi ca mặc y phục gì nhỉ :

«Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang đáp :

— Mặc đạo bào màu đỏ.

Hồ Tựu Cô vỗ tay

— Như thế thì hay quá rồi, người này không phải là Phù nhi ca đâu.

Sở dĩ Lăng Ngao để cho cô ta dòm vào, mục đích chính là để chứng thực xem chiếc thây ma trong động có phải là sư phụ hay không, cho nên sau khi nghe nàng nói thế, hắn chắc chắn rằng sư phụ đã chết vào tay của «Đạo Quân» Phù Hóa Phong, vừa đau đớn vừa căm hận hắn thét lên một tiếng phóng lên vùng thanh trường kiếm đâm thẳng vào mặt cô gái họ Hồ...

Hồ Tựu Cô xoay mình vùng tay tung một loạt chưởng phong đánh bật thanh kiếm của Lăng Ngao và thét lớn :

— Hãy khoan...

Nàng đứng lại cười cười nói tiếp :

— Tôi hãy còn muốn nói, có gì mà gấp thế ?

Lăng Ngao đang cơn giận dữ, hắn không chờ cô ấy nói hết câu, hắn tung mình lên lần thứ hai, thanh trường kiếm nhấc ngay lưng nàng đâm tới.

Lần này, lộ vị tấn công của hắn cũng như lần trước, nhưng kiếm thế biến ảo lạ lùng, hắn dùng ngay chiêu đâm của Phụng Hoàng thập bát thức, một chiêu thế không những nhanh nhẹn mà lại còn cực kỳ hung hãn...

Không dám chần chừ, Hồ Tựu Cô phóng mình vọt lên thật lẹ, nhưng đường kiếm của Lăng Ngao vẫn phệt ngang làm đứt tiện thân áo phía sau, tron cái lưng cô gái bày ra một khoắn da trắng muốt.

Thấy chừa lăm cho đối phương đủ mang thương, Lăng Ngao phóng vọt theo đúng ngay thế «Phụng Hoàng Lai Nghi» đâm thẳng vào giữa ngực nàng.

Đã hơn mười năm thành danh trong giang hồ, võ học của Hồ Tựu Cô ngoài Tứ Thần ra sợ không còn cụ nổi, cho nên đường kiếm thứ hai của Lăng Ngao là nàng đã có thể phản công, nhưng nàng lại không làm thế, nàng nhún mình nhảy tránh lên và kêu với Bạch Thạch Lang :

— Vũ từ ca, anh hãy nhìn kỹ chiêu số của tên này...

Bạch Thạch Lang trợn tới vung chưởng chặn ngay công thế của Lăng Ngao và bắt mặt lạnh lùng :

Hình như đó là « Phương Hoàng Thập Bát Thức » sư muội hãy tránh ra...

Tức tối vì đã qua ba kiếm mà vẫn chưa làm gì được đối phương, Lăng Ngao gầm lên một tiếng vung kiếm đâm thẳng vào Bạch Thạch Lang, hần tộn dụng « Phương Hoàng Lai Nghi » chiêu thế làm đứt thân áo của Hồ Tụ Cô lúc này.

Bạch Thạch Lang cười khẩy, tay trái hần dựng lên cùng một lượt với tay phải, cả hai luồng kinh phong ào ào bay tới đẩy ngược thanh kiếm của Lăng Ngao.

Nổi thì chậm, nhưng chuyển tới rất nhanh, chỉ nghe một tiếng dội khô khan, Lăng Ngao bị đẩy chưởng quét ngang thổi lui ba bước. .

Nhưng đổi lại, giữa ngực của Bạch Thạch Lang cũng bị đường kiếm liếm phớt qua đứt ngang thân áo và sướt vào da rướm máu một đường dài.

Hần hoảng hồn tung mình nhảy ngược ra sau mấy bước, giọng nói của hần vẫn hần hực nhưng không dấu được vẻ kinh hoàng :

— Lợi hại nhỉ, hãy cùng một lượt xông lên...

« Chung Sinh Đồng » Âm Tiễn Sơn với tay lên lưng rút cặp « Ngõ Câu Kiếm » lao tới và hô lớn :

— Triệu đại tỷ, hãy chặn ngay cửa động, để tôi và tứ ca vây bắt nó...

Bạch Thạch Lang cũng lấy chiếc Ngọc Tiễn ra cầm nơi tay, hần không tẩu công mà lại trau ngang chặn lấy phía trước của Lăng Ngao, trong khi Âm Tiễn Sơn lướt tới phía sau, cõ tạo cho đối phương lâm vào thế « lưỡng đầu thọ địch »

Tuy chưa hạ được đối phương, nhưng cả hai chiêu tung ra đã làm cho họ xính dính Lăng Ngao phần chấn tinh thần, hần vận dụng cả ba chiêu Phương Hoàng Thập Bát Thức theo thế hần hoàn tấn công tới tấp.

Hồ Tụ Cô cảm thấy tình thế bất ổn, vội bỏ trống cửa động xông vào trợ chiến, cả ba vây chặt lấy Lăng Ngao và chỉ cần cự được thêm chừng hơn ba hiệp nữa là Lăng Ngao đã bắt đầu núng thế. .

« Thần Huyền Thập Nhất Quí » đã được giang hồ nể mặt, họ đánh riêng về thì công thế chỉ tầm thường, nhưng trong trường hợp vây công thì kiếm thế của họ cực kỳ hung ác.

Nhưng đó cũng chỉ dụng vào những tay kiếm pháp tầm thường, chứ với Lăng Ngao, với Phương Hoàng Thập Bát Thức, tuy chưa đầy đủ song vốn là thứ kiếm pháp lừng lẫy, thứ kiếm pháp được coi như trên hết mọi kiếm pháp đương thời, vì thế, mới được ba chiêu đầu chữ chưa toàn bộ mà Lăng Ngao đã làm cho đối phương thế vây công rời rạc, họ không dám đổi đầu mà chỉ né tránh mỗi khi đường kiếm của Lăng Ngao đưa tới. Nhờ thế, cho nên mặc dầu bị vây công, mặc dù không chiếm được thượng phong, Lăng Ngao cũng đã làm cho đối phương núng thế, mãi đến sau cùng, Bạch Thạch Lang lấy mũi ra hiện cho đồng bọn, chờ cho đường kiếm của Lăng Ngao vừa quá tầm là họ cũng một lượt nhảy lui ra và cũng một lượt tung ngọn chưởng phóng chỉ làm ba phía đánh ngay vào một chỗ. Tuy có trong mình một môn thượng thừa nội công tâm pháp, nhưng Lăng Ngao biết ngay rằng nếu dùng chưởng lực đương đầu thì dù có đánh bất cũng một lúc ba tên thì chính mình cũng đã mang thương, cho nên hần vội nghiêng mình chờ cho cái đuôi của ba ngọn chưởng phóng qua khỏi rồi sệtim cơ áp đảo.

Nhưng cái ý nghĩ của Lăng Ngao đã bị Bạch Thạch Lang nhìn thấy hần giả đồ như tận lực thi triển, nhưng kỳ thật thì chỉ để cho chưởng lực của Hồ Tụ Cô và Âm Tiễn Sơn phóng thẳng, còn hần chỉ tung nửa chưởng rồi thu lại, chờ cho Lăng Ngao vừa nhấc tay lên là hai tay hần vào toàn lực đẩy ra một lượt. . .

Trong khoảnh khắc bất ngờ, Lăng Ngao không kịp đề phòng, bị chưởng phong của Bạch Thạch Lang quét trúng bật ngược ra sau. . .

Âm Tiễn Sơn cười hần hắc :

— Tiểu tử, vừa rồi nghe cách nói của ngươi, thì biết như cái tên Phụng Hoàng Cốc Chủ đó cũng là địch nhân của ngươi, vậy tốt hơn hết là ngươi hãy nói cho bọn ta biết tình hình trong Phụng Hoàng Cốc để có thể vì đó mà bọn ta mở cho ngươi một sinh lộ...

Tuy bị chưởng phong của Bạch Thạch Lang quét trúng, nhưng nhờ vào nội gia tâm pháp và nhờ kịp thời phát giác, Lăng Ngao không bị chưởng lực chạm thẳng mà chỉ bị quét xéo qua, cho nên sau khi hắn bị dội lui đã lấy ngay lại được thế quân bình, hắn phóng kiếm thẳng vào yết hầu Âm Tiên Sơn để làm cho hắn loai đường kiếm đang lăm le vào yết huyết...

Vừa đẩy lui Âm Tiên Sơn, Lăng Ngao vừa cười khẩy :

— Thắng ngu, ngươi nghĩ rằng có thể không chế được ta à ? Bây giờ ta cho các ngươi biết đề đề phòng, công việc hiện tại của ta là giết sạch bọn ngươi chứ đừng hòng bàn bạc gì cho tồn tại giờ...

Hồ Tụ Cô cười the thé :

— Muốn mà có làm được hay không chứ ? Tiểu tử, tại sao ngươi không lượng sức mình mà lại cuồng ngồng đến thế ? Muốn yêu lãnh thì hãy nói cho chúng ta biết những bí ẩn trong Phụng Hoàng Cốc đi, nên không là nòng mọng đấy.

Như không muốn nhiều lời với họ, Lăng Ngao phóng thẳng mình lên, tay kiếm tay chưởng bứt thẳng về phía trước...

Nhưng có lẽ vì tức tối vì thời gian kéo dài mà chưa hạ được đối phương, cũng một phần vì nghĩ đến cái chết của sư phụ đã làm cho Lăng Ngao nóng nung nên cách đánh chợt có nhiều sơ hở, hắn chỉ hơi há tấn công phía trước mà lại quên rằng Bạch Thạch Lang còn thủ phía sau...

Thế đánh của hắn vừa tung ra thì chưởng phong của Bạch Thạch Lang đã tới sát sau lưng.

Nghe hơi gió dữ đã bên vào sau ót, Lăng Ngao biết tình

ình nguy ngập, nhưng đã đánh còn đang lơ lửng, hắn đánh phải chúi mạnh hai chân nhào lẹ một vòng tới trước, ngọn chưởng của Bạch Thạch Lang suýt chút nữa đã chạm đúng vào Ngọc Châm Huyết của Lăng Ngao... Tuy đã thoát được ngọn đòn hiểm ác, mũi kiếm của Âm Tiên Sơn cũng đã tới rồi, Lăng Ngao chỉ kịp thấy ánh thép nhoáng lên là bên vai đau buốt...

Ngay khi đó, ngọn chưởng của Bạch Thạch Lang cũng vừa tới, Lăng Ngao còn đang xiên niên vì vết thương đâm máu bên vai thì bị ngay một cú như trời giáng nhũn luôn tới trước.

Hai tay của Bạch Thạch Lang trước sau chỉ trong tích tắc khi Lăng Ngao vừa né thì ngọn chưởng thứ hai cũng đã tới luôn...

— Nghiệt sức !

Tiếng nói lạnh lùng vừa mới phát ra thì bọn hạ người của Bạch Thạch Lang cũng vừa cảm nhận ra một luồng tiềm lực lượn toát cuốn tròn cả gian thạch động ..

Cả ba không hẹn mà cùng nhảy dạt cả vào trong một góc

Vừa quay mặt nhìn ra, họ bắt gặp ngay một vị trung niên ni cô và một thiếu nữ mặc áo màu lam đứng chắn ngay cửa động. Người trung niên ni cô khoanh trên dưới bốn mươi, tay cầm phất trần đứng sừng sững như pho tượng đá trông thật uy nghiêm khủng khiếp, nhất là đôi mắt bà ta bắn ra hai luồng xanh ảo như hia ánh sao đêm...

Người thiếu nữ mặc áo màu lam lưng đeo thanh trường kiếm, vóc người xinh đẹp lạ lùng, nhưng cũng rất là lúng lúng, vóc thân xinh đẹp bao nhiêu thì vẻ mặt của nàng lại xấu xí bấy nhiêu, nếu người ta rút ra nhìn vào vóc thân xinh đẹp của nàng thì người ta lại phải quay mặt nhìn nơi khác khi trông thấy gương mặt như quỷ xứ ấy...

Cái nhìn vào cặp chân mày như hai cây chổi găm ngang dưới đó là đôi mắt ốc nhồi bên cao bên thấp với chiếc mũi toang hoét điểm xuyết bởi bởi những chiếc răng khểnh ra vàng bột là đủ làm cho thiếu hạ rung mình...

Bọn Bạch Thạch Lang vừa trông thấy vị Ni Cô là y như trông thấy Diêm Vương, mặt họ từ đỏ chuyển sang màu xanh rồi xuống luôn xám ngắt. Chỉ có Hồ Tụ Cô là lấy lại được bình tĩnh u nhã hơn, nàng cũng kinh vòng tay :

— «Bạch Thủy Thần Ni» già làm thành hình, tiểu nữ Triệu Tú Khanh xin khấu đầu ra mắt...

Vừa nghe bốn tiếng «Bạch Thủy Thần Ni» là Lăng Ngao quên cả vết thương đang rỉ máu trên vai, hần buột miệng kêu lên :

— A... Bạch Thủy Thần Ni...

Đôi mắt xanh rờn của Bạch Thủy Thần Ni dịu lại khi nhìn về phía Lăng Ngao, giọng của bà dịu nhưng cũng trầm trầm :

— Tiểu thi chủ biết ta à ?

Lăng Ngao đứng lên thu kiếm vòng tay :

— Văn bối tên là Lăng Ngao, năm xưa, khi thu vũ bão tam đệ tử, gia sư từng có nêu điều kiện...

Ánh mắt của Bạch Thủy Thần Ni vụt sáng lên, bà ta vừa đưa tay chặn lại vừa nhìn thẳng vào trong động mỉm cười :

— Đúng là môn get chân vẫn không tìm được, thế mà bây giờ, ngàn nhiên... Sao ? Lệnh sư từ lâu nay mạnh giỏi chứ ?

Nước mắt của Lăng Ngao vụt trào ra :

— Gia sư đã bị bọn ác đồ hại chết...

Bạch Thủy Thần Ni tái mặt, bà ta trừng mắt thất thanh :

— Ai ? Ai đã hại chết người ?

Lăng Ngao đưa tay chỉ bọn Bạch Thạch Lang :

— Bọn này, chính tên «Đạo Quân» Phù Hóa Phong, một trong «Thần Huyền Thập Nhất Quái».

Mặt của Bạch Thủy Thần Ni phớt qua một màn sát khí :

— Ba tên này hãy tự tử ngay lập tức cho ta.

Về mặt bà ta đã uy nghiêm mà giọng nói lại như... đinh đóng.

Thái độ của Bạch Thạch Lang vẫn là kiêu ngạo, nhưng bây giờ thì hần đã phát rung khan, tuy nhiên, hần vẫn thu hết can đảm gượng cười :

— Cái danh Bạch Thủy Thần Ni của bà bất quá năm xưa vì truy cầu Xuân Thần mà có, chứ còn công phu thực tế thì... hà hà... chúng tôi đang muốn lãnh giáo để chứng minh đây.

Tự nhiên, câu nói đó thật sự không đúng với lòng hần muốn, vì không phải hần có đủ can đảm như thế, nhưng hần biết trong trường hợp không thể làm sao khác được nên hần đánh liều, vì thế, khi nói xong, hần lại lui luôn mấy bước...

Bạch Thủy Thần Ni cười nhạt, bà ta không đáp lại mà cứ lừ lừ nhích tới...

Bạch Thạch Lang tái mặt, hần đưa chiếc Ngọc Tiêu lên ngang ngực mà chân cứ thụt lui...

Mãi cho đến khi đụng sát vào vách đá, hần dọi lại mở mắt trừng trừng và hần vụt rống lên một tiếng vung chiếc Ngọc Tiêu nhắm giữa ngực Bạch Thủy Thần Ni đâm tới...

Cùng một lúc Hồ Tụ Cô và Âm Tiêu Sơn trường kiếm cũng vung lên ba phía tấn công... Họ cùng một lúc xông lên mà lại thi triển tuyệt chiêu, vì họ đã thấy đây là một chuyện làm liều, nên mới vô đầu đã vọt tung sát thủ.

Bạch Thủy Thần Ni nhếch môi, bà ta chậm chậm vung ngọn phát trần...

Bình...Bình...Bình !

Ba tiếng vang lên cùng một lúc, bọn ba người của Bạch Thạch Lang y như ba chiếc lá khô gió cuốn, họ cùng văng bồng lên không rồi văng luôn vô chân vách đá...

Chỉ một cái phất thôi và cũng chỉ nghe tiếng dọi một lần, không nghe tiếng rú hay tiếng thét nào cả, thế mà ba người bọn Bạch Thạch Lang rú xuống im lìm.

Câu nói vừa rồi của hần quá nhiều xúc phạm, cho nên mặc dầu thấy chúng đã bị trọng thương, Bạch Thủy Thần Ni vẫn lừ lừ nhích tới vươn một ngọn tay xia thẳng vào tứ huyết của Bạch Thạch Lang...

Ngay lúc đó, từ bên ngoài cửa động chợt nổi lên một giọng lạnh lùng :

— Kể xuất gia sao lại ra tay độc như thế ấy ?

Bạch Thủy Thần Ni biến sắc quay nhanh trở lại :

— Ai ?

Bên ngoài có một bóng thoáng qua rồi bốn bề im lặng...

Bạch Thủy Thần Ni như không thêm kể đến, bà ta quay chậm chậm bước sát tới chỗ nằm của bọn Bạch Thạch Lang...

— Nếu muốn biết ta là ai, xin mời xích ra ngoài.

Một người họ đen bao mặt đứng chống nạnh tay ngay cửa động, nhưng chỉ nói xong câu ấy là lại phóng ra ngoài...

Bạch Thủy Thần Ni lao vút theo sau...

Cả hai, kẻ trước người sau bay vào rừng rậm, chỉ trong thoáng mắt bóng họ đều mất hút.

Lăng Ngao đứng nhìn theo sững sốt, một lát lâu hẳn mới chợt phát giác ra có gái có gương mặt như quý Dạ Xoa đang nhìn chằm chặp...

Hắn hơi đỏ mặt nhưng vội lấy lại vẻ tự nhiên và khề vòng tay :

— Xin hỏi cô nương, chẳng hay cô nương có biết người bịt mặt ấy là ai ?

Cô gái lắc đầu, nhưng đôi mắt ốc nhồi của cô ta cứ nhìn hắn như ngáy như dại...

Lăng Ngao lung tung vòng tay :

— Cô nương, chúng ta hãy tiếp theo xem thử tình hình...

Cô gái gật gật đầu, nhưng vẫn không nói một câu nào. Đôi mắt cô ta vẫn không rời mặt hắn.

Lăng Ngao nhìn lại thấy bọn Bạch Thạch Lang nằm im bất động, chắc chắn chúng đã bị điểm vào trọng huyệt nên hắn yên lòng bước thẳng ra ngoài.

Cô gái vụt lên tiếng :

— Công tử đi đâu thế ?

Lăng Ngao giật mình quay lại... Hắn nhìn quanh không thấy một ai khác nữa. Thật là lạ, câu hỏi vừa rồi của cô gái xấu xí này sao ?

Một giọng nói êm như mật rót trong vút như tiếng ngọc nhua, giọng nói như thế lại xuất phát từ cửa miệng ghê tởm ấy hay sao ?

Lăng Ngao không muốn tin, nhưng không tin làm sao được, vì đâu có ai khác nữa ?

— Công tử đi đâu thế ?

Bảy giờ thì hẳn phải tin rồi.

Cô gái lặp lại câu hỏi cũng bằng cái giọng dịu dàng thanh thoát ấy.

Lăng Ngao đáp :

— Tôi ra ngoài xem thử, chẳng hay cô nương có chuyện chi ?

Cô gái chỉ vào vết thương trên vai hắn :

— Không buột lại vết thương à ?

Cho đến bây giờ, có lẽ nhờ vào tiếng nhắc của cô gái, Lăng Ngao mới sức nớ và mới cảm nghe râm nhức, nhưng hắn vẫn làm ra vẻ tự nhiên :

— Không... Không sao... vẫn còn có thể... như thường.

Cô gái bước lại trước mặt hắn, nàng banh chiếc miệng với những chiếc răng cào cõ cười toé toét :

— Ngồi lại đi, tôi buột vết thương cho.

Lăng Ngao cảm thấy căng nhón nàng chừng nào, hắn càng muốn phát... ôi ngang hắn gật đầu nhưng lại quay qua hướng khác :

— Vâng, cô nương có mang theo thuốc rịt đấy à ?

Cô gái gật đầu :

— Tự nhiên là có người ta mới bảo chứ, ngồi xuống đi...

Lăng Ngao muốn nhắm mắt, hắn chỉ muốn nghe giọng nói của nàng, hắn không muốn thấy mặt nàng...

Cô gái rút ngọn chủy thủ khoét quanh lỗ áo ngay chỗ vết thương của Lăng Ngao, rồi lấy một chiếc khăn thật sạch trong bọc ra lau máu, xong nàng mới rịt thuốc lên và sau cùng mới rút giấy lưng đai buộc lại.

Lăng Ngao không nhìn mặt nàng, hắn cứ cúi gằm xuống và bất chợt hắn thấy bàn tay nàng quá đẹp, nước da tay của nàng như thoa phấn và mịn như tơ...

Nhìn những ngón tay đỏ hồng và thon dài như búp măng non, bất giác Lăng Ngao liếc xuống vòm thân đều đặn cân đối của nàng, một vòm người thì đẹp hoàn toàn với một gương mặt xấu xa...

Hắn thử dài...

Không biết tạo quá đã làm một việc... công bình, hay ghen ghét khi đã lỡ dựng một thân hình quá đẹp.

Hắn chợt cảm nghe tiếng tiếc.

Và hắn vụt hỏi :

— Có nương danh tánh là chi ?

Nàng vừa buộc vết thương vừa trả lời :

— Mộ Dung Uyển.

Một cái tên cũng đẹp.

Tên đẹp, người cũng quá đẹp, chỉ là có một bộ mặt không dám ngó.

Hắn nói tiếp :

— Bạch Thủy Thần Ni là sư phụ của cô ?

Mộ Dung Uyển đáp :

— Ừ, người là thân nhân duy nhất của tôi.

Lăng Ngao như nhớ ra, hắn «à» một tiếng và hỏi tiếp :

— Sư đồ của cô hôm nay đến đây có chuyện chi ?

Mộ Dung Uyển đáp :

— Thấy trò tôi tìm kiếm sư phụ của công tử khắp nơi khắp chốn, kiếm đã gần một năm nay rồi, hôm nay tình cờ ngang qua nghe các người đánh nhau, theo tiếng động, thấy trò tôi lần dò đến đây, không ngờ lại gặp công tử là đồ đệ của Xuân Thần, người mà thầy trò tôi cố công tìm hỏi.

Lăng Ngao hỏi :

— Lệnh sư tìm Gia sư có chuyện chi ?

Mộ Dung Uyển hỏi lại :

— Sư phụ của công tử không nói cho công tử biết à ?

Lăng Ngao gật đầu, trong thoáng qua, hắn nhớ lại chuyện hai năm về trước...

xx

... Hơn hai năm trước đây, khi thu nhận bọn Lăng Ngao làm đệ tử, sư phụ họ có giao với họ một điều kiện.

Ông ta nói :

— Sư phụ có việc muốn nói trước với các con.

Bọn Lăng Ngao cung kính trả lời :

— Xin sư phụ cứ nói, trừ những việc quá với khả năng, còn thì chúng con nguyện tận tâm...

Sư phụ của họ nói :

— Hay lắm, vốn sư phụ có thiên Bạch Thủy Thần Ni một món nợ, bây giờ không thể nói rõ nguyên do, chỉ có thể cho các con biết đó là món nợ không phải bằng tiền bạc, không bằng tất cả những gì thuộc về vật chất... Bây giờ không thể nói làm sao cho các con hiểu được, khi mà gặp người rồi các con sẽ biết, thầy chỉ yêu cầu, khi bà ta yêu cầu các con chuyện chi, bất cứ chuyện chi, thì các con cũng nên vui lòng thỏa mãn, đó là các con thay thầy trả món nợ cho bà ta.

Bọn Lăng Ngao có hỏi :

— Vâng, nhưng chẳng hay bọn đệ tử làm thế nào để trả món nợ ấy, sư phụ ?

Sư phụ họ nói :

— Thầy đã nói, bất luận bà ta đưa ra một yêu cầu nào, các con đều không nên cự tuyệt.

Bọn Lăng Ngao hỏi lại :

— Xin sư phụ cho biết Bạch Thủy Thần Ni là người như thế nào ?

Sư phụ họ nói :

— Sư phụ đã nói bà ta là một người rất căm thù kẻ ác thì nhất định không khi nào làm ác, chuyện bà ta yêu cầu cũng không phải là chuyện không tối đâu, thầy đảm bảo với các con điều đó...

xx

Đó là câu chuyện xảy ra từ hơn hai mươi năm về trước giữa thầy trò của bọn Lăng Ngao.

Nó là chuyện giao phó chuông, nhưng bây giờ thì vô hình trung, chỉ còn một mình Lăng Ngao gánh vát — Bởi vì sau khi ba vị sư huynh của Lăng Ngao đi rồi, thầy hẳn nhún lại và gởi gắm nhiều vào ở hẳn.

Lăng Ngao nhớ rất rõ lời thầy căn dặn, nó được coi là một danh dự thay mặt cho sư phụ để giải quyết một vấn đề danh dự giữa thầy bản và Bạch Thủy Thần Ni, ông ta đã phải nói đi nói lại nhiều lần, nó không phải món nợ vật chất nó không phải là món nợ tâm thường, nó là món nợ tình thần, nó phải được thanh toán bằng tình cảm...

Câu chuyện ấy bây giờ sống lại một cách đầy đủ với Lăng Ngao, hẳn nhớ như một Dung Uyển và hỏi nàng :

— Có nương, có phải sư phụ cô tìm sư phụ tôi lần này là để... giải quyết lời hứa giữa hai người ?

Mộ Dung Uyển gật đầu và giọng nàng lộ vẻ buồn buồn :

— Đúng rồi, chỉ tiếc vì sư phụ của công tử không may...

Lăng Ngao nói :

— Xin cô nương an lòng gia sư tuy bất hạnh, nhưng khi thu nhận tôi làm đồ đệ thì người đã có lời giao ước, tôi thay người mà đáp lời giao kết với lệnh sư. Tôi có nhiệm vụ phải thay người để trả món nợ danh dự ấy.

Mộ Dung Uyển quay lại nhìn thẳng vào mặt hẳn :

— Nhưng công tử có biết đó là món nợ gì không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, chẳng hay cô nương có thể nói cho tôi biết được chăng ?

Mộ Dung Uyển lắc đầu :

— Tôi cũng không biết, sư phụ của tôi cũng không chịu nói cho tôi nghe, người chỉ nói đề sau này rồi tự nhiên sẽ biết.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Lại nữa, sao sư phụ của tôi cũng nói y với tôi như thế...

Bây giờ thì Mộ Dung Uyển đã buộc xong vết thương, nàng đứng lên nói :

— Đi, chúng ta hãy ra hỏi sư phụ tôi thử xem.

Lăng Ngao đứng lên quay lại thấy bọn Bạch Thạch Lang vẫn còn nằm dưới đất hôn mê, hẳn hẳn cùng với Mộ Uyển song song bước ra ngoài cửa động...

Có đi song song với nàng, mới thấy hết cái đẹp về vóc thân của nàng, từ tướng đi dáng bước, cho dầu người khó tính đến thế mấy cũng không làm sao chê được.

Bàn chân nàng nhỏ xiu, chân nàng dài và xương, dừng bao giờ nhũ vào khuôn mặt, chỉ nhìn từ cổ trở xuống, không ai dám nói đó là một cô gái xấu...

Lăng Ngao chép miệng thở ra...

Mộ Dung Uyển nghe cái... tâm tư nào nuốt ực của hẳn, nàng quay lại nhìn chàng không tỏ một thái độ nào...

Cả hai đi sâu vô bìa rừng chừng năm sáu trượng, Lăng Ngao chợt thấy Bạch Thủy Thần Ni ngồi xếp bằng dưới một gốc cây to, đôi mắt bà ta nhắm lại và dáng sắc cực kỳ nghiêm chỉnh...

Mộ Dung Uyển nghĩ rằng thầy mình đã mang thương, nàng hoảng hốt kêu lên và phóng nhanh tới trước, nàng vịn lấy vai thầy hỏi bằng một giọng kinh nghi :

— Sư phụ... chuyện làm sao thế ?

Bạch Thủy Thần Ni mở mắt đầy, nàng ra và gật nhỏ :

— Đừng có om xồm, ta đang suy tính một vấn đề...

Mộ Dung Uyển sững sốt :

— Sư phụ đang tính chuyện gì ?

Bạch Thủy Thần Ni đưa tay chỉ vào một gốc cây lớn trước mặt và nhắm mắt lại không nói nữa...

Lăng Ngao Mộ Dung Uyển nhìn lại thân cây bị vật một măng vồ, nơi ấy viết một hàng chữ «Một với một là mấy» ?

Lăng Ngao buột miệng kêu lên :

— Ủa, cái trò gì quái thế ?

Mộ Dung Uyển khoát tay suyt suyt :

— Đừng có làm nư, sư phụ tôi một khi suy tính về số học thì không bằng lòng ai khuấy phá...

Vừa nói năng vừa kéo tay Lăng Ngao ra phía xa xa, dáng cách của nàng vô cùng thận trọng.

Bằng vào thái độ của nàng, Lăng Ngao biết ngay rằng chuyện như thế này thường hay xảy ra giữa hai thầy trò nàng lắm.

Nhưng năn vẫn không hết băn khoăn, hần hoi nhỏ

— Lệnh sư đang theo đuổi người áo đen bao mặt, thế sao lại ngồi đó tính toán về số học?

Mộ Dung Uyển lắc đầu :

— Ai mà biết, cũng có thể người bao mặt đó để lại một bài toán cho sư phụ tôi, vì thế nên người phải gia tâm nghiên cứu.

Lăng Ngao lầm bầm :

— Một với một là... hai, chỉ có thế tại sao lệnh sư lại phải gia tâm nghiên cứu?

Mộ Dung Uyển mỉm cười :

— Công tử làm sao biết được? Sư phụ tôi được võ lâm mệnh danh là «Thần Toán Tử», người đã nổi tiếng «Thần Đổng» về số học từ lúc còn trẻ chớm bây giờ người bịt mặt để lại một con số tuy thấy rất đơn giản, nhưng biết đâu với trình độ toán học của sư phụ tôi thì lại khác nhiều, biết đâu trong đó nó chứa ẩn cả một vấn đề phức tạp? Tôi tin rằng một khi mà sư phụ tôi phải nghiền ngẫm thì nhất định phải là vấn đề gai góc...

Lăng Ngao cứ đứng lầm bầm :

— Một với một là... hai, không có gì gai góc cả...

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Công tử làm gì nhìn thấy tôi chằm bằm như thế?

Lăng Ngao không trả lời mà hỏi lại :

— Có nương theo lệnh sư là đương kim vô lâm «Thần Toán Tử» đây à?

Mộ Dung Uyển háy hần một cái thật dài :

— Trong môn số học, đừng nói chỉ vô lâm, mà khắp trong thiên hạ nhất định không một ai qua được thầy tôi đâu.

Ngay trong lúc đó, Bạch Thủy Thần Ni vùng mở mắt và đứng phắt lên nhảy tới vung tay phạt mạnh vào gốc cây có viết hàng chữ ấy...

Bụt!

Một tiếng dội rung rinh, thân cây bị tét làm đôi.

CHƯƠNG 5

CUỘC HÔN NHÂN CƯỜNG ÉP

Thân cây quá lớn, bị một chưởng tét làm đôi từ từ đổ xuống, cả một khu rừng ào ào rung động.

Mộ Dung Uyển bước nhanh tới hỏi :

— Sư phụ, có phải sư phụ đã tính ra con số?

Bạch Thủy Thần Ni hừ hừ trong miệng :

— Ra rồi.

Mộ Dung Uyển lộ vẻ mừng :

— Thế một với một là bao nhiêu?

Bạch Thủy Thần Ni nói gần từng tiếng :

— Một với một là... hai.

Mộ Dung Uyển ngần ngại :

— Sao... một với một là... hai?

Bạch Thủy Thần Ni cười nhạt :

— Sao lại không phải? Bao nhiêu năm nay người ta khen thầy là người có trình độ toán học cao nhất trong thiên hạ, nhưng nay thì có thể phải nói là... thấp nhất mới đúng, rõ ràng vấn đề quá đơn giản, thế mà thầy lại phải bỏ công đi tìm những góc cạnh phức tạp của nó vì thế...

Bà ta vọt quay qua hỏi Lăng Ngao :

— Chú bé, chú bảo một với một là mấy ?

Lăng Ngao nói ngay chứ không nghĩ :

— Một với một là : người ấy đã trốn mất rồi.

Bạch Thủy Thần Ni thở ra :

— Đúng, thật không ngờ « Thần Toán Tử » của ta mà lại không « toán » nổi một vấn đề quá rõ ràng như thế.

Lăng Ngao vọt bật hất kêu lên :

— Một với một cũng có thể là : bọn Bạch Thạch Lang cũng đã đông mất cả rồi.

Bạch Thủy Thần Ni nhún mình lao thẳng vào trong thạch động.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển lật đật lao theo.

xxx

Quả nhiên, trong hang động trống trơn.

Bọn Bạch Thạch Lang không cánh mà đã bay mất hết.

Tự nhiên, đó cũng là âm mưu của người áo đen bịt mặt.

Bạch Thủy Thần Ni giận rùng, bà ta tức mình vì trước khi đuổi theo người bịt mặt lại không giết phứt chúng cho rồi.

Chính Lăng Ngao lại còn thẹn thứa hơn nữa, vì bản đi ra sau mà không chịu giết bọn chúng.

Thật ra, bản cũng không dám tự động trước Bạch Thủy Thần Ni, nhưng đâu gì trách nhiệm đó cũng về phần bản.

Hắn vội vòng tay trước mặt vị Ni Cô :

— Xin hỏi thần ni, chẳng hay người bịt mặt khi nãy có thể là ai ? Có phải bản chính là « Đông Thần » Tư Khẩu Đan ?

Bạch Thủy Thần Ni chớp mắt sáng ngời :

— « Đông Thần » Tư Khẩu Đan ? Tại sao người lại nghĩ đến người ấy ?

Lăng Ngao nói :

— « Thần Huyền Thập Nhất Quân » vốn là họ họ của « Đông

Thần Tư Khẩu Đan, vì thế vẫn bối nghĩ rất có thể đèn đây để cứu đồ đệ bản. Nhưng nếu đúng là như thế thì chuyện chỉ lại phải bao mặt ?

Bạch Thủy Thần Ni gật đầu :

— Nhưng bây giờ là đang mùa hạ, thì làm sao Đông Thần lại dám ra mặt ?

Lăng Ngao nói :

— Chính vì thế nên ông ta mới không dám để mặt thật cho người ta nhìn thấy.

Bạch Thủy Thần Ni lắc đầu :

— Có lý... Chuyện ở đây xong rồi, ta phải đến Tề Thiên Bảo, nếu người bịt mặt hôm nay đúng là Tư Khẩu Đan thì đừng nói chỉ ta, mà Tam Thần Xuân Hạ Thu cũng không thể để cho bản yên được đâu...

Lăng Ngao hỏi :

— Chắc Thần Ni còn chưa biết « Hạ Thần » Kiều Đại Thiên đang bị Phương Hoàng Cốc Chủ giam giữ ?

Bạch Thủy Thần Ni kinh ngạc :

— Sao ? Hạ Thần bị giam tại Phương Hoàng Cốc à ? Nhưng ai là Phương Hoàng Cốc Chủ ?

Lăng Ngao thở ra :

— Chuyện kể ra dài lắm, phải bắt từ đầu mới rõ ngọn ngành. Chẳng hay Thần Ni có biết Gia sư tự giam mình trong thạch động này chứ ?

Bạch Thủy Thần Ni lắc đầu :

— Làm sao biết được ? Giả mà biết sớm thì bản ni đã đến đây lâu rồi.

Lăng Ngao bèn đem tất cả chuyện sự phụ mình sai đến Phương Hoàng Cốc và chuyện giữa thầy mình và Thôi Ước Mỹ kết hợp năm xưa, chuyện phát hiện ra Phương Hoàng Cốc và chuyện gặp gỡ « Hạ Thần » Kiều Đại Thiên... nhất nhất thuật lại cho Bạch Thủy Thần Ni nghe...

Bạch Thủy thần Ni lắng và nghe chậm chậm thở ra :

— Hừ... thì ra bản giao tình với một người đàn bà họ Thôi...

Bà ta nói bằng giọng... không phải nói với người mà là nói với chính mình...

Và thật sự Lăng Ngao cũng có nghe thấy, nhưng, hửn mủ tịt, không hiểu chuyện làm ra làm sao cả...

Sợ nghĩ hồi lâu, Lăng Ngao chợt nhớ lời của Bạch thạch Lang nói khi nấy cái câu: «Cái danh Bạch Thần Ni là do việc truy cầu Đông Thần mà có...»

Câu nói đó cùng với lời lẽ mà mờ của Bạch Thủy Thần Ni bây giờ làm cho Lăng Ngao đoán được rằng không chừng thấy mình và bà ta năm xưa có mối tình ân ái... và cũng có thể vì thế mà bà ta mới thể phát xuất gia...

Từ chuyện đó, Lăng Ngao chợt nhớ lại món «nợ» mà thấy mình báo món nợ tình thần đối với Bạch Thần Ni, món nợ mà đã nhiều lần cần đến gần như khẩn cầu mình phải thay người để trả...

Nhưng bây giờ khi khám phá he hé vấn đề, Lăng Ngao lại cảm thấy khó khăn...

Nếu quả ỨC đoán của hửn là đúng, ỨC đoán về món nợ của thầy mình đối với Bạch Thủy Thần Ni là đúng thì...

Thật là khó xử vô cùng, hửn có thể thay mặt thầy làm bất cứ chuyện gì, nhưng về tình cảm giữa thầy mình với người khác phái thì hửn làm sao có thể thay mặt mà trả được?

Đang lúc Lăng Ngao còn đang băn khoăn lo nghĩ thì hình Bạch Thủy Thần Ni cũng đã cảm thấy cử chỉ của mình vừa rồi là thất thổ, nên bà ta vội chấp tay niệm phật và nở ra nụ cười gương gao để tỏ ra là mình đã hoàn toàn cắt đứt... tất cả những gì oan nghiệp trên đời...

Bà ta bước tới nói với Lăng Ngao:

— Hài tử, tại sao sư phụ của người lại tự giam mình vào thạch động này? Điều đó cho đến bây giờ ta cũng chưa đoán được lý nào, nhưng có điều ta chắc chắn rằng chuyện cũng với «Đông Thần» Tư Khẩu Đan có nhiều dính liếu. Loặc cũng có thể liên quan đến tên Phương Hoàng Cốc Chủ, mà ngay bây giờ có kẻ đang giả mạo Xuân Thần hoạt động trong võ lâm, cũng có thể là «Đông Thần» Tư Khẩu Đan, hoặc tên Phương Hoàng Cốc Chủ, những chuyện đó phải có

thêm thời gian và sự việc mới có thể quyết đoán... bây giờ đây, lệnh sư đã thể thế rồi, riêng người thì người tính làm sao?

Lăng Ngao buồn rầu:

— Văn bối định mai táng sư phụ, sẽ đến Phương Hoàng Cốc tìm cách cứu sư mẫu và «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên, sau đó sẽ tìm «Đông Thần» Tư Khẩu Đan và bọn «Thần Quyền Thập Nhất Quỷ» để báo cứu.

Bạch Thủy Thần Ni gật đầu:

— Bần ni sẽ giúp người một tay đào huyết đề...

Như cảm thấy mình lại bắt đầu sắp có lời lẽ sơ suất như hồi nấy trước hai đứa trẻ nên bà vội bước tới nói nhanh:

— Đề ta giúp người phá bức vách đá này trước đã...

Câu nói vừa dứt, bà ta quay mình phất mạnh hai tay áo, hai luồng tim lực ào ào tuông ra như hai giông thác ập vào vách đá...

Bùng... Áo... Áo...

Toàn thân rung rinh cơ hồ như sụp, vách đá đổ xuống tạo thành một lỗ trống thật lớn, phá vỡ thạch thất bí mật bấy lâu.

Hai năm nay, Lăng Ngao chỉ mong có ngày thấy được mặt thầy, bây giờ nhìn được thì thầy thì hoàn toàn mục rã.

Bao nhiêu nỗi niềm mong ước bây giờ chỉ là thống khổ, Lăng Ngao hất giắc gục đầu khóc ngất...

Mộ Dung Uyển qui xuống sau lưng hửn, thái độ của nàng thật là ngoan ngoãn, y như thái độ thọ tang của đệ tử đối với thầy...

Bạch Thủy Thần Ni đi vòng theo vách đá và bà ta buột miệng kêu lên:

— Lại nhĩ, gian thạch thất này không có một cái cửa nào thì hửn làm sao vào được?

Lăng Ngao ngẩng mặt lau nước mắt:

— Có chứ, phải có nhưng văn bối không biết cách mở như đã...

Bạch Thủy Thần Ni «à» một tiếng rồi lại đi vòng vòng, nhưng vẫn không tìm được dấu gì.

Vốn là một con người tình như lửa đốt, Bạch Thủy Thần Ni tìm luôn mấy lượt không thấy bà ta nổi nóng quạt tay lia lịa kinh phong lung tung xoáy mạnh y như một cơn bão lớn.

Nhiều tiếng động đình tại điếc óc nhưng vẫn không thấy chỗ nào là cửa động.

Lăng Ngao lật đật đưa tay ngăn cản :

— Xin Thần Ni đừng tung chưởng nữa, bây giờ có tìm ra cửa động cũng chẳng ích chi.

Bạch Thủy Thần Ni dừng tay lại lắc đầu :

— Cũng không làm gì... ta chỉ muốn xem hân từ nơi đầu má vào thế thôi... Bây giờ chúng ta hãy tính chuyện mai táng đi.

Ba người đi ra phía ngoài, chọn một khoảnh đất sát bên cửa động. Lăng Ngao dùng kiếm đào một lỗ sâu, gần trọn một tiếng đồng hồ mới hoàn tất chuyện mai táng.

oOo

Mặt trời đã sụp sau giải núi.

Khung cảnh Kim Phật Sơn u ám lạ thường hình như vô rất phù hợp với cảnh tịch ly tán.

Bạch Thủy Thần Ni gọi Mộ Dung Uyển ra xa nói nhỏ một hồi rồi vào hồ Lăng Ngao :

— Hai từ, khi này người có nói lúc lệnh sư thu người làm đồ đệ đã có từng đưa điều kiện khi gặp mặt ta phải không?

Lăng Ngao cung kính trả lời :

— Vâng, gia sư có dặn phải tuyệt đối tuân theo lời chỉ bảo của Thần Ni bất cứ điều gì do Thần Ni đưa ra cũng không có quyền cự tuyệt.

Bạch Thủy Thần Ni mỉm cười :

— Như thế thì hay lắm, nhưng người có biết tại sao lệnh sư lại bảo người phải nghe theo lời ta không?

Lăng Ngao nói :

— Gia sư nói vì thiếu Thần Ni một món nợ, nhưng

món nợ ấy là nợ gì thì vẫn bối hoàn toàn không biết, chẳng hay Thần Ni có thể cho vãn bối biết được hay không?

Trầm ngâm một phút, Bạch Thủy Thần Ni lắc đầu cười :

— Sư phụ của người đã không nói, bản ni tạm thời cũng chưa nói được... Bây giờ ta chỉ hỏi người một câu người có thật tình nghe theo lời ta dạy bảo hay không?

Lăng Ngao đáp giọng cương quyết :

— Vâng, Vi anh hoh của gia sư, vãn bối quyết không từ chối chỉ mong chuyện ấy đừng quá khả năng của vãn bối là một điều may...

Bạch Thủy Thần Ni nghiêm mặt :

— Tốt lắm, ngay bây giờ ta giao cho người một việc.

Lăng Ngao cúi mình vòng tay cung kính :

— Vãn bối xin cung cần nghe lệnh của Thần Ni.

Bạch Thủy Thần Ni nói bằng một giọng chậm rãi :

— Trước nhất, trước khi giao công việc này cho người ta cần nói rõ thân thế của tiền đồ cho người được biết...

Hội ngưng lại một giây như để cho đối phương chú ý.

Bạch Thủy Thần Ni nói tiếp :

— Tiền đồ của ta họ Mộ Dung tên Uyển, phụ thân của nó là Mộ Dung Đật, người đã vang danh trong võ lâm hồi hai mươi năm về trước, người đã được giang hồ mệnh danh là «Quỷ Kiến Sầu», một danh hiệu mà bọn hắc đạo giang hồ nghe đến phải rung lên căm căp... Người vốn là bạn thân với lệnh sư Lạc Chính Hiền, điều đó người nên nhớ rõ. Năm năm trước đây, vào tiểu mộ Xuân, Mộ Dung đại hiệp bỗng nhận được lá thư khiêu chiến, thư không ký tên, nhưng cho biết sau mười bảy ngày gởi lá thư đó thì họ sẽ đến để cũng với Mộ Dung đại hiệp quyết trận thu hòng lá thư khiêu chiến ấy được ấn nhập vào cây xà ngang trên đại sảnh, chứng tỏ người gởi thư vô công thâm hậu vô cùng, chính vì phát hiện ra điều đó nên Mộ Dung đại hiệp liệu biết sức mình không phải là địch thủ cho nên gởi thư thỉnh lệnh sư trợ giúp.

Lệnh sư y hện bằng giúp một tay không ngờ kẻ địch biết được nên đến trước khoản nửa ngày, do đó, khi lệnh sư đến nơi thì vợ chồng Mộ Dung đại hiệp đã tử nạn vô cùng thảm khốc... Lúc đó, Mộ Dung Uyên nhờ gôi cho bà ngoại nên thoát hiểm nhưng phải chịu cảnh mồ côi—nhờ phát hiện được mũi «Thống Tâm Châm» người ta biết hung thủ là người xử dụng môn binh khí ấy gây ra cái chết cho vợ chồng Mộ Dung đại hiệp, cũng nhờ đó mà Lệnh sư mới biết gốc rễ tìm trả thù cho bạn, tuy nhiên, mặc dù đã hết tìm tòi, Lệnh sư cũng không tìm ra được, vì thế Lệnh sư đành phải mang Uyên nhi ký thác cho ta, nhờ ta truyền dạy võ công để sau này có thể tự tay rửa hờn cho cha mẹ... Bây giờ Uyên nhi đã mười bảy tuổi rồi, đúng vào cái tuổi cập kê... Lăng Ngao, người đã biết ta muốn giao cho người việc gì rồi chứ ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, vẫn bởi biết Thần Ni muốn vẫn bồi giúp Mộ Dung cô nương rửa mối hận thù.

Bạch Thủy Thần Ni lắc đầu :

— Không, chuyện đâu có quá dễ dàng như thế.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Chẳng hay Thần Ni còn điều chi dạy bảo

Bạch Thủy Thần Ni nói :

— Năm đó Lệnh sư từng nói với hân ni một câu, ông ta hy vọng mai sau sẽ có thể vì Mộ Dung Uyên là tìm một người bạn trăm năm, bây giờ hân ni cảm thấy người là một thanh niên quả cảm mà lại có nghĩa nhân, cho nên chuyện thứ nhất hân ni giao cho người là cưới Uyên nhi làm vợ.

Như vậy ai ôm một cục đá ngàn cân đang nặng vô cực Lăng Ngao rung động, hân ni thụt lui mấy bước thất thanh :

— Chuyện... ấy làm sao... làm sao được...

Đúng rồi, cho dù thân thể của Mộ Dung Uyên sao

dẫn cho tình cảnh của nàng có thể tham đến bậc nào, có làm cho người thương xót cách mấy đi nữa cũng không thể làm như thế được...

Không phải vì một nguyên nhân sâu xa nào khác mà là vì... vô năng quá xấu.

Đã đành chuyện hôn nhân căn bản không phải ở vấn đề sắc diện, nhưng nếu người con gái như quý đạo xoa như thế thì làm sao có thể có cảm tình...

Bạch Thủy Thần Ni nhìn hân ni bằng đôi mắt trầm trầm :

— Tại sao lại không thể được ?

Lăng Ngao âm ỉm :

— Tại vì... vì văn bối... đã có đối tượng...

Bạch Thủy Thần Ni không tỏ vẻ ngạc nhiên bà ta vẫn lạnh lùng :

— Đối tượng của người là ai ?

Lăng Ngao cố trấn tĩnh tinh thần để đáp :

— Kiều Tiều Tuệ, con của «Hạ Thần» Kiều Đại Thiệu, Bạch Thủy Thần Ni hỏi :

— Người đã cùng nàng ta đánh nước hay chưa ?

Lăng Ngao lúng túng :

— A... chưa... không...

Bạch Thủy Thần Ni xoè ngửa hai bàn tay :

— Bần ni không cần biết người và nàng ấy có đánh nước hay chưa, cũng không cần biết cảm tình của người và nàng ấy thế nào, trái lại ta chỉ biết rằng bất luận như thế nào người cũng phải đáp ứng theo lời của ta vừa nói :

Lăng Ngao ôm đầu :

— Nhưng... nhưng...

Bạch Thủy Thần Ni ngắt ngang :

— Không nhưng nhị vì cả, ta hỏi người, có phải lúc sinh tiền lệnh sư đã từng nói với người là bất cứ lời yêu cầu nào của ta, người cũng đều phải tuân theo, người không có quyền cự tuyệt, có đúng thế không ?

Lăng Ngao cúi đầu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng hần ngừng mặt lên, bằng một giọng cương nghị, hần hỏi :

— Thần Ni muốn vấn hồi kết hợp với Mộ Dung có nương ngay bây giờ phải không ?

Bạch Thủy Thần Ni mỉm cười diễm đạm :

— Ta chỉ cần ngươi đáp ứng chứ không phải bắt buộc phải ngay bây giờ.

Lăng Ngao quay lại hỏi Mộ Dung Uyên :

— Mộ Dung cô nương không có ý kiến chi cả à ?

Mộ Dung Uyên cúi đầu không nói.

Nàng không biểu lộ thẹn thùa, mà cũng không tỏ ra mừng rỡ, hình như vẫn để Lăng Ngao bị dồn bức hiện tại không còn nắm gì với nàng cả.

Càng nhìn Mộ Dung Uyên, Lăng Ngao càng thấy é chề, hần quay qua thần Ni khẽ vờng tay :

— Thời như thế này, bây giờ Thần Ni tạm hãy mang Mộ Dung cô nương về núi, đợi vấn hồi cứu sư mẫu và bác cứu xong, sau đó sẽ thân tự đến quí sơn nạp ước, chẳng hay thần ni thấy thế nào ?

Bạch Thủy Thần Ni lắc đầu :

— Ta không can dự vào việc của bọn người, người hãy lo liệu lấy cho Uyên Nhi, vũ lại võ công của Uyên Nhi bây giờ có thể giúp người đắc lực.

Vốn biết vị Thần Ni này tính như lửa đốt, bây giờ nói nhiều với bà ta chẳng những vô ích mà lại thêm rắc rối, cho nên hần quyết cần rằng chịu đựng chứ không nói thêm một tiếng nào.

Bây giờ thì trời đã khá nhem, Bạch Thủy Thần Ni quay trở vào động nhặt chiếc hình nộm nhỏ nhỏ cầm lên tay và hỏi :

— Có phải lệnh sư đang chiếc hình nộm này để phân thể chỉ dạy võ công cho người không ?

Lăng Ngao khẽ đáp :

— Vâng, vì sư phụ tôi không cho anh em tôi thấy mặt, nên dùng dạy cho hình nộm này vờng ra ngoài chỉ dạy về kiếm thuật.

Bạch Thủy Thần Ni hỏi :

Người có thể cho ta xin được không ?

Lăng Ngao gật đầu :

Vâng, nếu Thần Ni thấy thích thì cứ tự tiện.

Bạch Thủy Thần Ni phớt mọi nụ cười heo hắc :

— Đã tới nhiều rồi, hần ni tính đến Tê Thiên Bảo hỏi chuyện với « Đông Thần » Tư Khấu Đan, vậy các người hãy đi đi.

Vốn vì bất mãn, nên nghe Thần Ni tính đi Lăng Ngao không nói thêm lời nào gọi là cầm cọng, hần chỉ vờng tay đưa tiễn, chỉ có Mộ Dung Uyên thì lật dật bước lại gần bà ta, giọng nàng tha thiết :

Sư phụ, bao giờ thì sư phụ có thể đến thăm chúng con ?

Bạch Thủy Thần Ni vuốt tóc nàng dịu giọng :

— Không chừng, không thể nói trước được, nếu lúc nào cần thì sư phụ có thể đến tìm con, con cũng đừng lo sợ gì cả, nếu hần đối xử với con không tốt, con hãy tìm cách cho sư phụ hay là xong ...

Bà ta quay lại nói với Lăng Ngao :

— Hai tử, hần ni tuy là người xuất gia, nhưng tính tình không hề thay đổi, người hãy liệu mà đối xử với Uyên Nhi nghe.

Nội xong, bà ta tung phình một cái dĩa vọt lên cao gần ba trượng và thêm một cái chào mình, thân ảnh mất hút vào đêm tối ...

XX

Lăng Ngao đi vào trong động dùng kiếm xóa hết những giòng chữ của sư phụ, rồi trở ra phần mộ quí xuống lấy ba lạy ...

Quí như thế khá lâu, hần đứng lên nói với Mộ Dung :

— Chúng ta xuống núi.

Mộ Dung Uyển gật đầu, nàng nhìn Lăng Ngao bằng ánh mắt dịu dàng :

— Lăng ca, vết thương của anh có đau lắm không ?

Lăng Ngao nói :

— Tự nhiên là đau chứ sao không, nhưng không cần, có đau đến chết cũng chẳng sao.

Vì bất mãn trước một cuộc hôn nhân bắt buộc, nên giọng nói của hắn rất lạnh lùng . . .

Mộ Dung Uyển làm một cử chỉ nũng nịu, nhưng càng làm hắn, bộ mặt nàng càng phát ghê hơn nữa :

— Lăng ca, có phải anh chán tôi lắm phải không ?

Lăng Ngao cười bằng cái nhếch môi :

— Không, tôi làm sao lại dám như thế.

Mộ Dung Uyển gãi gãi đầu, nàng cười :

— Chứ sao anh nói chuyện với tôi nghe lạnh ngắt như thế ?

Lăng Ngao nhún nhún vai :

— Con người của tôi xưa nay là như thế, nếu cô không thích thì tôi cũng không biết phải làm sao hơn.

Mộ Dung Uyển nói :

— Đâu anh cười thử một cái coi !

Lăng Ngao cau mặt :

— Sao ? Có bảo gì ?

Mộ Dung Uyển toát miệng cười :

— Tôi muốn anh cười thử một cái xem sao vậy mà.

Nàng cười để lộ hàm răng, khắp khuôn mặt vàng. Lăng Ngao trông thấy càng kinh khiếp, hắn quay mặt sang nơi khác.

— Bây giờ thì giết tôi cũng được chứ tôi không làm sao cười nổi.

Mộ Dung Uyển dậm chân :

— Anh không cười tôi gọi thầy tôi cho mà xem, bây giờ cũng chưa đi xa lắm đâu . . .

Lăng Ngao giật mình, hắn biết không nên chọc ghẹo Thần Ni hắn lật đật nhe.

càng ra cười, cái cười của hắn trông còn khó coi hơn khóc..

Hắn trầm mặt lại hỏi :

— Được chưa ?

Mộ Dung Uyển cười sần sặc :

— Thôi thôi... anh làm tôi cười ghệt thử bảy giờ, thôi xuống núi đi.

Cháo ngày sau, tại Hán Dương Thành phát sinh chuyện lạ.

Một cặp trai gái vừa vào đến cửa thành là thiên hạ nhón nhào bàn tán...

Không phải họ đã làm gì kinh động, chỉ có điều trai thì tuấn tú khôi ngô, còn cô gái thì không ai dám ngó vì quá xấu.

Họ ngó, họ xăm xì, nhất là những người đàn bà thì lắm chuyện hơn cả.

Họ nói chắc cô ấy giàu lắm cho nên chú chàng nó mới đánh liều nhắm mắt dồ mớ hủ gạo...

Nhiều người trầy trụa hơn, họ cứ bảo nhau : « Ôi tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh »...

Những lời khó chịu đó tự nhiên là lọt vào tai của Lăng Ngao, hắn khó chịu lúc đầu, nhưng sau đó rồi cũng cứ làm như điếc như câm, ai muốn nói gì thì nói..

Riêng Mộ Dung Uyển thì lại xem như chẳng có chuyện gì nàng lại nhìn thiên hạ cười toe toét, hình như nàng cho chuyện như thế vô cùng thích thú..

Nhưng qua thêm một đoạn đường nữa, Lăng Ngao vòng đời sắc, hắn cứ chen vào đám đông như cổ ý lánh mặt, hắn bước thật mau mà mặt thì cứ đảo đảo dòm quanh...

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Anh làm gì thế ? Mặc cỡ lắm à ?

Lăng Ngao cứ bước nhanh chứ không trả lời nàng, và khi đến một tiêu điểm hắn quay lại nói :

— Mau đi, vào đây ngu đờ đi..

Mộ Dung Uyển ngạc nhiên :

— Mới trưa mà vào khách điểm làm chi ?

Lăng Ngao không nói, cứ cầm đầu đi thẳng.

Mộ Dung Uyên bám theo hần cần nhân :

— Ach làm cái gì kỳ cục vậy, coi chừng tôi mệt sự phụ đó nghe.

Lăng Ngao đi riết vào quầy hàng nói với người quản lý :

— Cho chúng tôi một phòng đi.

Tên quản lý cầm cúi xem sổ sách, khi nghe tiếng Lăng Ngao, hần ngẩng mặt lên bắt gặp bộ mặt quỷ xù của Mộ Dung Uyên, hần chỉ kêu được một tiếng rồi ngồi chết trân luôn...

Đến chừng nghe Lăng Ngao nhắc lại, hần mới lập cập :

— Tiều... tiều khách quan... muốn phòng á ?

Lăng Ngao dậm bực ?

— Sao... Muốn phòng không được á ?

Tên Quản lý bèn hèn lạt đặt cúi mình :

— Xin lỗi... Xin lỗi...

Và hần quay lại gọi lên :

— Tiều nhị, có khách nghe.

Tên tiều nhị lại thêm một phen hoảng vía trước bộ mặt Mộ Dung Uyên, nhưng vốn là người rành tiếp khách, hần cố tạo vẻ mặt tươi cười dẫn Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên vào phòng...

Chờ cho tên tiều nhị ra ngoài, Lăng Ngao nói với Mộ

Dung Uyên :

— Cô nương hãy tạm ngồi, tôi cần đi gặp một người bạn

Mộ Dung Uyên hỏi :

— Bạn ở đâu ?

— Lăng Ngao ấp úm :

— Có một người bạn... tôi hẹn gặp... ở đây.

Mộ Dung Uyên liếc mắt :

— Có phải có con gái của Hạ Thần không ?

Lăng Ngao đỏ mặt gật đầu :

— Phải... tôi cần gặp người ấy.

Mộ Dung Uyên không tỏ vẻ giận hờn gì cả, nàng cười cười :

— Gặp có chuyện gì thế ?

Lăng Ngao nói :

— Có ta hẹn sẽ cùng với mẹ cô đến đây để cùng vào Phụng Hoàng Cốc cứu người.

Mộ Dung Uyên hỏi :

— Tôi không thể cùng đi với anh sao ?

Lăng Ngao nói :

— Không phải là không thể, nhưng... nhưng tôi muốn giải thích trước cho nàng biết rồi sau đó tôi sẽ đưa cô đến giới thiệu.

Mộ Dung Uyên mỉm cười vẫy tay :

— Được rồi, tôi tin nhiệm nơi anh, vậy anh hãy đi đi...

Y như quãng được một cái gánh nặng ngàn cân, Lăng Ngao ngó nàng gật gật và bươn bả thoát ra khỏi cửa.

Quẹo qua con đường lớn, thấy trước mặt có một quán rượu rất lớn, bốn chữ « Hân Dương Tân Quán » sơn son thếp vàng đập mạnh vào mắt Lăng Ngao, hần bèn đi thẳng vào đó chọn một cái bàn trên lầu sát phía ngoài để tiện việc nhìn những người qua lại.

Vừa gọi rượu, Lăng Ngao vừa nòn nòng mong gặp Kiều Tiên Tuệ, hần cũng sắp sẵn lời mở đầu về chuyện Mộ Dung Uyên để giải thích với nàng.

Vừa mới gọi rượu, tiều nhị chưa mang tới thì chợt có người vỗ vai nhẹ nhẹ :

— Chà, chỗ này mát quá, bằng hữu cho lão phu ngồi ghé với nghe.

Lăng Ngao quay lại thấy một lão già áo xanh, trợn khoắn trên đời năm mươi, mắt sáng mây dài trông con người phong tư văn nhã, hần vội vòng tay :

— Vâng, xin mời lão thúc cứ tự tiện.

Lão già áo xanh cúi mình cúi tạ và ngồi xuống gọi rượu. Gọi xong, ông ta nhắm mắt ngồi thẳng người như chọn chỗ để dưỡng thần...

Rượu của Lăng Ngao mang tới, hần khẽ liếc thấy lão già vào nhắm mắt ngồi yên, hần không tiện mời nên cứ nhắm

nháp một mình.

Vừa ăn uống, Lãng Ngao vừa nhìn dọc theo đường, hần cớ hồi hộp trông đợi Kiều Tiểu Tuệ.

Ngay lúc ấy, từ dưới thang lầu chợt lộ lên một trung niên thiếu phụ, gương mặt bà ta sáng rỡ, chỉ có đôi mắt quá sắc, khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy nể nang...

Bà ta nhìn về lão già áo xanh đang ngồi cùng bàn với Lãng Ngao và lộ vẻ vui mừng :

— Lạc huynh, sao mà một mình thông thả thế ?

Lão già áo xanh mỉm cười :

— A, Mai nữ sĩ vẫn mạch đẫy chứ ? Xin mời.

Người trung niên thiếu phụ nhìn Lãng Ngao và hỏi :

— Vị thiếu niên này là chi của Lạc huynh ?

Lão già áo xanh cười :

— Mời quen, hay đúng hơn là mời xin ngồi nhờ một bàn đây thôi.

Người trung niên thiếu phụ nhìn Lãng Ngao khẽ gật đầu :

— Một thiếu niên tinh hoa phát tiết, nếu gặp may thì sau này sẽ là đóa kỳ hoa trong võ lâm đấy, Lạc huynh.

Lão già áo xanh mỉm cười :

— Thấy đúng thì tìm cách thu làm đồ đệ đi.

Người trung niên thiếu phụ mỉm cười và hỏi :

— Lạc huynh bấy lâu tiêu khiển như thế nào ?

Lão già áo xanh mỉm cười :

— Không gia đình thế tử, chỉ còn biết đến quán rượu tiêu sầu chứ có chi hơn...

Người trung niên thiếu phụ thở ra :

— Tôi cũng không hơn gì mấy... A, chúng ta mỗi năm chỉ thông thả trong vòng ba tháng thật chán vô cùng...

Lão già áo xanh nói :

— Nhưng cũng đã sắp đến Thu rồi, Mai nữ sĩ cũng sắp hết hạn rồi đấy...

Lãng Ngao rùng động...

Nhưng vậy thì người trung niên thiếu phụ này là « Thu Thần » Mai Trịnh Lâm rồi chứ còn ai vào đây nữa !

Và hẳn kẻ liếc lão già áo xanh.

Hắn nhớ vừa rồi Mai Trịnh Lâm gọi là « Lạc Huynh », hẳn cau mày suy nghĩ...

Phải chăng đây là tên « giả Xuân Thần » ?

Đúng rồi, hăng vào khẩu khí, nhất định họ là hai người trong « Tứ Thần » rồi, và nếu họ Lạc thì quả nhiên phải là Lạc Chính Hiền...

Nhưng hẳn là ai ?

Hắn giả sư phụ mình đến mức cùng Tứ Thần với nhau mà cũng không nhận ra nữa ?

Lãng Ngao ngồi uống rượu nhưng cố tâm theo dõi những lời của họ...

CHƯƠNG 6

HỘT KIẾN PHƯỢNG HOÀNG SƠN

Thấy « Thu Thần » Mai Trịnh Lâm cứ nhìn mình, Lãng Ngao vội vòng tay :

— Thì ra đây là nhị vị Minh Chủ võ lâm, vẫn bối không biết xin tiên bối thứ lễ cho.

« Thu Thần » Mai Trịnh Lâm mỉm cười :

— Sao, các hạ thấy chúng tôi có là « Minh Chủ » hay không ?

Lãng Ngao nói :

— Nhị vị khí phách kinh người, chỉ nhìn qua ai cũng có thể biết là người lãnh đạo võ lâm...

Mai Trịnh Lâm cười :

— Chẳng hay các hạ là môn đệ của phái nào ?

Biết sẽ bị câu hỏi đó, Lãng Ngao đáp ngay :

— Văn bối là môn hạ Vô Đương.

Giả « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền cười :

— Chương môn của Quý phái đã đến đây rồi chứ ?

Lăng Ngao đáp :

— Vẫn bởi vì bối phận quá thấp, nên không biết được sự li lại của Chương Môn, nhưng nếu đoán không lầm thì chắc cũng sắp đến rồi.

Thật tình thì hẳn cũng không biết như thế nào, nhưng không theo câu hỏi, hẳn trả lời lửng lơ như thế...

Nói chuyện đến đây, phần rượu của «giã» Xuân Thần cũng vừa mang tới, ông ta rót đầy hai chén cười nói với Mai Thịnh Lâm.

Đã đến mùa cửu môn của Mai nữ sĩ, tại hạ xin mừng trước một chén gọi là cầu chúc nhiệm kỳ may mắn.

Mai Thịnh Lâm nâng chén và thở ra :

— Đền nhiệm kỳ của tôi, chỉ sợ vô làm sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay...

«Giã» Xuân Thần Lạc Chính Hiền hỏi :

— Hình như gần đây nghe nói lệnh đồ «Hắc Tâm Quả Phụ», đã bắt hành hung rồi mà ?...

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Gần đây tôi mới biết không phải tiêu đồ giết người như lời đồn đãi, mà vì có người âm mưu giả họa ..

«Giã» Xuân Thần cau mặt :

— Ai lại giả họa cho lệnh đồ ?

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Tôi thật tình chưa biết...

Lăng Ngao buột miệng :

— Tôi...

Mai Thịnh Lâm quay tại :

— Sao ? Các hạ Liệt à ?

Lăng Ngao lờ lờ nói trở :

— Không vấn bởi nói chầy: người ấy có thâm thù với Lộ nữ hiệp chăng ?

Mai Thịnh Lâm cười nhạt :

— Không bao giờ có chuyện ấy đâu, làm sao tiêu nữ lại có thể có thù oán với một người mà vô cớ giết được Ngũ

Bại Tam Tầu ? Chính ta còn chưa quen với một người như thế, huống chi là nó.

«Giã» Xuân Thần định nói, nhưng ông ta vùng đôi sắc ubin thẳng ra ngoài và lớn tiếng :

— A, thật là may mắn. Tư Khẩu huynh cũng đến đây à ?

Lăng Ngao nhìn ra thấy một lão già mặc áo màu lam ước khoảng sáu mươi, mặt sáng như trăng rằm, vóc người cao lớn, đôi mắt như hai mắt còp, một người yếu bóng vía không dám nhìn đến hai lần.

Lăng Ngao đoán chắc đó là «Đông Thần» Tư Khẩu Đan.

Ông ta thấy Thu Thần và Xuân Thần cũng ngồi nơi ấy thì thoáng hơi biến sắc nhưng rồi lại vụt cười ngay :

— Thật là hạnh ngộ, nhị vị đã uống rượu tại đây mà tại hạ thì lại chớm chân...

Tiếng cười của ông ta ồ ồ như chuông gióng, làm cho thực khách trong quán đều giật mình quay mắt lại nhìn...

Xuân Thần cũng cười theo :

— Tư Khẩu huynh vẫn mạnh đây chứ ? Xin mời một chén cho vui.

Đông Thần bước lại kéo ghế, ông ta không nhìn Lăng Ngao mà cứ quan sát Xuân Thần và Thu Thần và hỏi :

— Nhị vị đến đây lâu mau rồi ?

«Giã» Xuân Thần nói :

— Vừa mới đến thế còn Tư Khẩu huynh

Tư Khẩu Đan nói :

— Cũng vừa tới...

Ông ta liếc Lăng Ngao và hỏi :

— Còn vị thiếu niên đây là...

«Giã» Xuân Thần nói :

— Đó là môn đệ của Võ Đương, chúng tôi chỉ ngồi ghé đây thôi chứ chưa từng quen mặt.

Tư Khẩu Đan nâng chén và hỏi :

— Lạc huynh và Mai nữ hiệp có biết tại sao năm nay họ Kiêu tại đời địa điểm bàn giao không nhỉ ?

« Giả » Xuân Thần lắc đầu :

— Không biết, vả lại ông có quyền về chuyện đó, nhất là lại có nhà ý mời tôi và Tư Khấu huynh như thế thì cũng là tốt quá rồi.

Tư Khấu Đan cười :

— Chỉ sợ có . . . vấn đề đây chứ.

« Giả » Xuân Thần hỏi :

— Theo Tư Khấu huynh thì chuyện ấy ra sao ?

Tư Khấu Đan không trả lời mà lại quay qua hỏi Mai Thịnh Lâm :

Mai nữ hiệp đích sau khi tiếp nhiệm năm nay sẽ hành động như thế nào ?

Mai Thịnh Lâm mỉm cười :

— Xin nghe lời chỉ giáo của Tư Khấu huynh.

Tư Khấu Đan nói :

— Chỉ giáo thì thật tình không dám, tại hạ chỉ cảm thấy giữa bốn người chúng ta hình như có một vấn đề nào đó, nếu có thể thì trông lẽ bang giao, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau...

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Hay lắm, chính tôi cũng cảm thấy như thế, nhất là kỳ này « Hạ Thần » Kiều Đại Thiên năm nay lại tình nguyện bàn giao trước nửa tháng, vì theo thơ mời thì đúng sáng mai trao Minh Chủ Lệnh, chuyện đó cũng khá là quan trọng.

Tư Khấu Đan mỉm cười

— Nếu mai nữ hiệp cảm thấy có chỗ hồ nghi thì ngày mai khi bàn giao trách nhiệm, cũng nên cẩn thận đề phòng những bất trắc có thể xảy ra. Tôi nghĩ chẳng những họ Kiều có chỗ đáng ngờ mà nhiều người khác nữa cũng có chỗ đáng ngờ lắm đấy

Không đợi ai nói, ông ta quay qua hỏi luôn Xuân Thần :

— Lạc huynh, có thấy thế không nè ?

« Giả » Xuân Thần thản nhiên :

— Nếu Tư Khấu huynh đã có phát hiện được điều chi thì ngại gì mà không nói thẳng ra cho mọi người được biết ?

Tư Khấu Đan cười nhạt :

— Vô kích phải đủ đao kíp, nếu hôm nay nói trước sợ ngày mai xem mặt hay chẳng.

Lăng Ngao ngồi nín nghe, hẳn cảm thấy cả hai người này đều toàn một bụng ác tâm, vì Tư Khấu Đan thì hẳn đã biết rồi, riêng tên giả Xuân Thần nhất định cũng phường vô loại, hẳn cố chờ xem họ xâu xé với nhau cho mũi nhọn là bớt đi mất một...

Nhưng ngay khi ấy hẳn vụt nghe một giọng « truyền âm nhập mật » không biết từ đâu đưa tới :

Ngao nhi, hãy theo dõi ngay tên văn sĩ áo xanh đang sửa soạn xuống lầu, hẳn là người của Phụng Hoàng Cốc đấy.

Lăng Ngao giật nảy mình, rõ ràng là giọng nói quen thuộc của sư phụ hẳn, giọng nói mà hai năm qua từ bên trong vách đá hàng ngày dạy hẳn võ công...

Và trong lúc bất phòng, nổi mừng vui làm cho hẳn luột miệng kêu lên :

— Sư phụ... sư phụ ở đâu...?

Hắn đứng lên dáo dác...

Nhưng trên lầu lầu quán thờ khách vầy vầy, hẳn ngờ ngờ ngáo ngáo không biết ai là sư phụ.

Thấy Lăng Ngao vụt đứng lên kêu « sư phụ » Tư Khấu Đan tái mặt, lảo chớp tia mắt sáng ngời vào mặt Lăng Ngao :

— Sư phụ của các hạ ở đâu ?

Lăng Ngao nhìn khắp tứ lầu, hẳn chỉ nghe tiếng thầy trong suốt hai năm qua chứ chưa hề thấy mặt, giờ đây thình lình nhận ra giọng nói làm cho hẳn bàng hoàng.

Nhất là từ khi thấy thầy chết tại Kim Phật Sơn, hẳn định mình thầy mình đã chết, bây giờ bỗng không nghe tiếng, hẳn mơ màng như một giấc chiêm bao...

Đến khi hẳn thấy một người trung niên áo xanh, ăn vận trông như nho sĩ rồi bàn sửa soạn xuống lầu, hẳn lật đật vòng tay :

— Xin lỗi, tại hạ có chuyện gấp cần phải đi ngay, xin các vị tiền bối còn ngồi uống rượu...

Tư Khấu Đan vội đưa tay ra vỗ vào vai hắn :

— Này, gặp lệnh sư nhờ nói ta có lời thăm nhé...

Nhưng bàn tay của Tư Khấu Đan bị gạt ra ngay vì Mai Thịnh Lâm đã kịp thời đỡ bắt và hạ ta trầm giọng :

— Tư Khấu huynh, thiếu niên vô tội, sao lại định giết hắn làm chi ?

Tư Khấu Đan cười ngược ngáp :

— Đâu có, Mai nữ hiệp khéo nghĩ thì thôi...

Lăng Ngao giết mình.

Hắn thật không ngờ chỉ bằng vào cái vỗ vai như thế mà Tư Khấu Đan lại hạ độc chiêu, nhưng ngay lúc ấy thì người vận áo xanh đã tới đầu cầu thang thình thủ hắn lật đật đi theo, cổ làm như không hay không biết chuyện Tư Khấu Đan định hại mình...

oOo

Ra tới đường, người áo xanh chậm rãi bước đi như một khách nhàn du thư thái.

Và khi ngang qua cửa hiệu bán chim, người chủ tiệm chợt kêu lên :

— Hà Tú Tài, bữa nay có cặp bồ câu trắng đẹp lắm, chúng tôi đánh đề cho ngài đây.

Người áo xanh nhướng mắt :

— Có toàn trắng không đấy ?

Người chủ hiệu đáp :

— Trắng, toàn trắng, không có pha một sắc nào, nếu không thế thì đây có để dành cho Hà Tú Tài làm chi.

Người áo xanh đi ngay vào hành bán chim, tự nhiên là Lăng Ngao phải nấp sang phía ngoài chờ đợi...

Thật lâu, hắn xách lồng bước ra, trong đó có hai con bồ câu trắng.

Chỉ thoáng qua, Lăng Ngao biết ngay đó là loại bồ câu đưa tin, nhất là dưới chân của nó đã có buộc sẵn một ống trúc nhỏ.

Ra đến chỗ vắng, người áo xanh mở lồng thả chim ra, nhưng nó chỉ chớp cánh bay lên rồi hạ xuống ngay, cách đó chừng hơn trượng...

Người áo xanh giết mình hắn chưa kịp phản ứng thì Lăng Ngao đã lao tới chụp lấy con bồ câu và gỡ ngay ống trúc buộc trong chân nó...

Như đã biết qua mặt Lăng Ngao, người áo xanh khựng lại rồi quay đầu bỏ chạy.

Lăng Ngao nhún chân một cái đã chặn ngay đầu hắn và cười khẩy :

— Nói chuyện đã chứ.

Người áo xanh nhẩy tới, cả hai tay tung ra một lượt hắn định đánh cú bất ngờ, nhưng chỉ một cái vung tay của Lăng Ngao, hắn đã nằm dài dưới cổ...

Hình như hắn chỉ là hạng tầm thường, người chuyên dùng sai vật chứ không phải là người giỏi võ công.

Lăng Ngao chụp lấy tay hắn và trầm giọng :

— Hãy ngoan ngoãn trả lời, người tên họ là gì ? Lĩnh nhiệm vụ trong Phụng Hoàng Cốc ?

Người áo xanh nghiêng rặng :

— Người trông người của Phụng Hoàng Cốc đủ bảo lắm ư ?

Lăng Ngao cười :

— Không, ta biết lắm chứ, nhưng mấy ai mà không sợ chết ?

Người áo xanh nói :

— Người của Phụng Hoàng Cốc không khi nào sợ chết.

Lăng Ngao lại cười :

— Tin lắm, điều đó thì ta tin, nhưng không sợ chết nhưng không biết cơ sở đâu không nhỉ ?

Người áo xanh hơi ngán nhưng hắn vẫn nói cứng :

— Không, không khi nào...

Lăng Ngao chậm chậm chụp ngang lưng hắn, bằng vào thủ pháp «Phân Cầu Thổ Cốc», Lăng Ngao vận tréo một vòng...

Mồ hôi trên trán của người áo xanh tươm ra có hột, hắt rên rí :

— Buông... buông... tôi nói... tôi nói...

Lăng Ngao nói tay :

— Tên gì ?

Người áo xanh đáp :

— Tôi tên Lưu Dung, hiệu xưng «Vô Mao Hồ»... tôi thường dẫn... đại hiệp đi cầu đồ mờ...

Lăng Ngao sặc cười :

— À... thì ra cũng là chỗ quen biết với nhau, có phải cốc chủ của người sai người dò thám tin tức của Tam Thần không ?

Lưu Dung gật đầu :

— Đúng như thế, vì chính trong Thư cũng đã có ghi rõ...

Lăng Ngao bộp bộp ống trúc luộc ở chân con Bồ câu, trong đó một mảnh giấy đề mấy chữ : «Tam Thần Xuân, Thu Đông và Lăng Ngao đã có mặt tại «Hán Vương Thành».

Lăng Ngao hỏi :

— «Hạ Thắc» Kiều Đại Thiên còn trong Phượng Hoàng Cốc hay không ?

Lưu Dung giật mình :

— Sao... sao đại hiệp biết ?

Lăng Ngao nói :

— Đừng hỏi, cứ trả lời.

Lưu Dung nói :

— Ông ta đã cùng Cốc Chủ giảng hòa, ngày mai này sau khi trao Minh Chủ Lệnh cho Thu Thần rồi, ông ta sẽ đi đến một nơi xa lắm...

Lăng Ngao hỏi :

— Đi đâu ?

Lưu Dung lắc đầu :

— Cái đó thì thật tình tôi không biết...

Lăng Ngao hỏi :

— Ngày mai khi Tam Thần và các phái Chương Môn Nhân tụ tập đến Phượng Hoàng Cốc thì Cốc Chủ của người sẽ hành động ra sao ?

Lưu Dung vừa mở miệng chưa kịp nói thì, toàn thân hắn vọt tung lên bắn bật, hai mắt trợn trừng...

Lăng Ngao lật đặt kéo xốc hẳn lên mình hẳn dịu quặt như tàu la chuối.

Lăng Ngao giật mạnh vai hẳn :

— Sao ? Có chuyện gì ?...

Từ trong khoe miệng Lưu Dung, một dòng máu bầm ứa ra sền sệt...

Lăng Ngao buông hẳn xuống thở dài...

Một cái chết thật khó lòng giải thích...

Lăng Ngao sửa soạn bước đi, chợt thấy nơi ngực áo của Lưu Dung có một đóm máu, hắn ngồi xuống vạch ra : một cây kim nhỏ rút như kim may áo ghim sâu vào ngực hẳn

Lăng Ngao nhổ cây kim ra thấy trong ruột nó có một lỗ nhỏ nhỏ xỏ vừa một sợi lông heo, trong đó có chất nước đen đen...

«Thống Tâm Châm», Lăng Ngao buột miệng kêu lên nhỏ nhỏ...

Hắn nhớ lời của Bạch Thủy Thần Ni nói về cái chết của cha mẹ Mộ Dung Uyển, nói đến «Thống Tâm Châm»-cây kim có lỗ.

Lăng Ngao lấy khăn tay gói cây kim lại cẩn thận và trở lại nơi phòng trọ.

Mộ Dung Uyển đang luyện kiếm một mình trong phòng.

Lăng Ngao sững sờ đứng ngó...

Nàng đang luyện ba thức trong «Phượng Hoàng Thập Bát Thức».

Riêng thức cuối cùng là «Phượng Hoàng Triều Dương» hình như nâng luyện đến mức tinh diệu trội hơn so với hẳn...

Lăng Ngao húc vào nhướng mắt :

— Sao... sao cô cũng biết Phượng Hoàng Thập Bát Thức.

Mộ Dung Uyển thu kiếm lại cười :

— Sao lại không biết ? Nền nhớ rằng tôi luyện kiếm trước anh ba năm đấy nhé.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Ai dạy cho cô ?

Mộ Dung Uyển cười :

— Sư phụ của anh chứ ai, người dạy tôi «Phượng Hoàng Tâm Pháp» và ba thức «Phượng Hoàng Lai Nghi», «Phượng Hoàng Hòa Minh» và «Phượng Hoàng Triều Dương», người bảo rằng sau này...

Lăng Ngao hỏi dồn :

— Sao vậy như thế nào ?

Mộ Dung Uyển ngập ngừng, cuối cùng nàng nói rằng một vẻ thẹn thứa :

— Người bảo sau này sẽ có một thiếu niên sẽ kết thành vợ chồng với tôi và sẽ cùng nhau chung tuyền «Phượng Hoàng Tâm Pháp» và «Phượng Hoàng Kiếm Pháp» anh có biết người thiếu niên ấy là ai không ?

Tự nhiên Lăng Ngao biết «người thiếu niên» ấy là mình nhưng có điều hắn không làm sao hiểu nổi là sư phụ vốn thương mình hơn hết tại sao lại tính chuyện kết hợp mình với một cô gái y như quỷ xù ?

Hắn thở dài và nói với Mộ Dung Uyển :

— Tôi cho cô hay một cái tin mừng là sư phụ tôi chưa chết.

Mộ Dung Uyển mở tròn đôi mắt :

— Sao ? Anh bảo sư phụ chưa chết ?

Lăng Ngao nói :

— Đúng như thế, vừa rồi tại tửu lâu tôi đã nghe thấy giọng nói của người ..

Hắn thuật lại từ đầu đến cuối chuyện vào quán rượu gặp Thu Thần và Xuân Thần «giả» và hắn kết luận :

— Như vậy cái thầy trong thạch động hôm trước nhất định là thầy của «Đạo Quân Phú Hoa Phong» chứ không phải là sư phụ của tôi.

Mộ Dung Uyển bán tin bán nghi :

— Nhưng rồi anh cũng tìm ra sư phụ ?..

Lăng Ngao nói :

— Làm sao biết được ? Giả như hôm nay mà không gặp

cái Xuân Thần «giả» ấy thì tôi cũng chưa biết hình dáng của sư phụ tôi ra sao cả.

Mộ Dung Uyển trầm ngâm :

— Nhưng tại sao không thể cái người mà anh cho là Xuân Thần «giả» ấy lại không phải là «thật» ?

Lăng Ngao giật mình và hắn vội dậm chân :

— Ủ, có thể lắm... Thế tại sao tôi lại không nghĩ ra như thế nhỉ ?

Mộ Dung Uyển cười :

— Thôi chuyện đã qua rồi, dần sao chuyện sư phụ anh chết cũng là chuyện tốt... Nhưng rồi sau đó như thế nào ?

Lăng Ngao kể lại chuyện theo dõi «Vô Mao Hồ» Lưu Dung và hắn hỏi :

— Tôi nhớ Thần Ni có nói chuyện sau khi song thân của cô chết, cô phát hiện ra «Thông Tâm Châm» phải không ? Và cây kim ấy bây giờ ở đâu ?

Mộ Dung Uyển gật đầu :

Quả đúng như thế, cây kim ấy tôi vẫn mang luôn theo mình.

Nàng lấy ra một gói vải, trao cây «Thông Tâm Châm» cho Lăng Ngao.

Hắn so hai cây thật giống như nhau dài ngắn không sai chút nào cả và Mộ Dung Uyển chụp lấy kêu lên :

— Đúng rồi... nhưng anh có thấy người phóng cây kim giết người này không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không thấy... mà luôn cả nguyên nhân phải giết tên Lưu Dung thật tôi cũng không hiểu ra làm sao cả...

Mộ Dung Uyển nghiêng rằng :

— Tôi nghĩ là tên Phượng Hoàng Cốc Chủ như anh đã nói, chính vì hắn sợ Lưu Dung tiết lộ âm mưu của hắn nên hắn giết để bịt miệng...

Lăng Ngao nói :

— Ban đầu tôi cũng nghĩ như thế nhưng sau nghĩ lại không ổn, vì một khi Phượng Hoàng Cốc Chủ đã sai người dò thám Tam Thần thì hắn còn theo dõi làm chi ?

Mộ Dung Uyển trầm ngâm :

— Nhưng ngoài hân ra đâu còn ai đủ lý do để giết Lưu Dung trong khi anh tra hỏi hân ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Quả thật là một vấn đề khó hiểu...

Mộ Dung Uyển dậm chân :

— Nhất định là hân... nhất định là hân, tôi phải tìm hân để báo thù...

Lăng Ngao nói :

— Cô cũng không nên vội lắm, nên bắt cứ hân là ai, một khi đã xuất hiện tại Hán Vương Thành này thì nhất định ngày mai hân cũng sẽ có mặt tại Phụng Hoàng Cốc, ngày mai hân hay, bây giờ có nóng lắm cũng chẳng ít lợi gì.

Mộ Dung Uyển gật đầu và nàng vụt hỏi :

— Hôm nay anh đi không gặp Kiều có nương à ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không...

Ánh mắt Mộ Dung Uyển lộ vẻ mừng, nhưng rồi nàng lại an ủi hân :

— Không sao, ngày mai chắc cũng có mặt tại Phụng Hoàng Cốc, lúc ấy tôi sẽ đánh thì giờ cho anh nói chuyện với nàng...

xXx

Chuyện thiết lập lễ bàn giao giữa Từ Thần là chuyện công khai.

Vì thế cho nên, ngoài các vị Chương Môn Nhân cái phải giám thị, còn có rất nhiều nhân vật võ lâm.

Phần các phái gồm có : « Thiếu Lâm » Chứng Nhân Đại Sư, « Võ Đương » Linh Lưu Đạo Trưởng, Hoa Sơn « Thập Tự Kiếm » Đái Trúc Phụ, Không Động « Thuận Tiên Khách » Tắt Ngọc Minh, và Côn Luân « Tiểu Đạo Khách » Lữ Đại...

Nhưng, các vị Chương Môn Nhân các phái chỉ có danh nghĩa chứ không có thực quyền, họ là những người giám định chuyện bàn giao giữa các Minh Chủ Võ Lâm, nhưng thật sự thì họ không biết gì cả.

Từ chuyện chọn địa điểm, cho đến nội dung bàn giao, sự thêm bớt thời hạn, họ hoàn toàn không biết. Hình như họ chỉ được định ra cho có vị cho long trọng thế thôi.

Vì trong thiệp mời của Hạ Thần thì họ chỉ được mời đến Phụng Hoàng Cốc để dự lễ bàn giao, ngoài ra về địa điểm chính thức thì họ không được báo.

Rằng Lăng Ngao thì nghĩ rằng « Hạ Thần » Kiều Đại Thiên đã bị giam tại Phụng Hoàng Cốc thì nếu ông ta đã cùng với Phụng Hoàng Cốc giảng hòa, chắc chắn địa điểm bàn giao cũng phải trong vòng Phụng Hoàng Cốc chứ không thể là nơi nào khác...

Ngay lúc đó, chợt có một gã đại hân mặc áo đen từ trong giắt núi phóng ra hân vòng tay hổ lớn :

— Hạ Minh Chủ đang chờ tại Phụng Hoàng Cốc, xin thỉnh chư vị vào trong.

Chương Nhân Đại Sư cau mày :

— Phụng Hoàng Cốc ?

Trong Phụng Hoàng Sơn này có Phụng Hoàng Cốc nữa ư ?

Gã đại hân áo đen nói :

— Vâng, Phụng Hoàng Cốc còn có vị Cốc Chủ, tức là « Quỷ Đầu Tôn Giả » La Thái Hy.

Những người có mặt, luôn cả năm vị Chương Môn đều tỏ vẻ ngạc nhiên... Họ đưa mắt nhìn nhau không nói.

Không biết gì cái tên « Quỷ Đầu Tôn Giả » làm cho họ giật mình, hay vì lẽ vì đó mà họ nói không ra tiếng, họ chỉ nhìn nhau bằng tia mắt hỏi ngầm...

Chính Lăng Ngao cũng lấy làm lạ, hân biết Phụng Hoàng Cốc Chủ là người định làm chuyện ném đá giấu tay, nhưng không hiểu, hôm nay lại công khai ra mặt ?

Tên đại hân áo đen nói tiếp :

— Xin các vị Chương Môn đừng nghi ngại chi cả, Cốc Chủ chúng tôi đã tuyên bố cái tà quỷ chính, chẳng những đã xóa bỏ tất cả ty hiềm cùng với Hạ Minh Chủ mà lại còn cùng nhau bãi giao kết nghĩa, chính vì lẽ đó cho Phụng Hoàng Cốc Chủ chúng tôi được ra mặt đồng đạo võ lâm bằng một khuôn mặt mới, nên Hạ Minh Chủ mới quyết chọn nơi này

làm lễ bàn giao Minh Chủ năm nay.

Tự nhiên, võ công của «Quỷ Đầu Tôn Giả» La Thái Hy trước kia không bằng Từ Thần của võ lâm, nhưng bằng vào hành động gian ác của hắn đã làm cho năm vị Chưởng Môn phải giết mình, thế nhưng, vốn là bậc chân chính, cho nên khi nghe nói hắn đã cải tà quy chính, cùng với Hạ Thần bát kết đệ huynh, làm cho năm vị Chưởng Môn đều tỏ vẻ hài lòng...

Chưởng Nhân Đại Sư chấp tay dận giọng :

— A di đà phật. La Thái Chủ bằng lòng «phóng hạ đồ đao» đó là chuyện may mắn cho võ lâm... A di đà phật...

Linh Thông Đạo Trưởng của Vũ Đương hỏi :

— Chẳng hay Xảo Thu Đông Tam Thần đã nhập Phương Hoàng Cốc hay chưa ?

Đã đại hân áo đen vòng tay :

— Chưa, nhưng nếu Tam Thần đến đây thì chúng tôi đã sẵn người đón rước.

Chưởng Nhân Đại Sư nhìn các vị Chưởng Môn :

— Gã thế, chúng ta hãy vào đi.

Lăng Ngao cười hỏi Mộ Dung Uyên :

— Mộ Dung cô nương, cô có tin được lời của tên áo đen không nào ?

Mộ Dung Uyên trầm ngâm :

— Tôi không thể nào tin nổi, rất có thể La Thái Hy có âm mưu.

Lăng Ngao cười :

— Đúng, nhưng năm vị Chưởng Môn lại không có một chút hoài nghi, chuyện đó thật đáng lo lắng đấy.

Mộ Dung Uyên hỏi :

— Chúng ta cùng vào chứ ?

Lăng Ngao nói :

— Tự nhiên, tôi có hy vọng có thể thừa cơ cứu thoát sư mẫu, chỉ có điều bên trước bị bắt có nhiều người của

Phương Hoàng Cốc biết mặt tôi, vậy tôi hơn hết cô nương không nên đi gần để tránh điều không lợi.

Nói xong hắn chen vào trà trộn trong đám võ lâm cao thủ đi lẫn vào trong.

Cố nổi đôi nhau như thế đi ước khoản năm sáu dặm, là tên áo đen dẫn đến một tấm vách núi dựng ngang, trong vách nơi có một cái cửa hình tròn, hai bên treo đèn kết hoa rực rỡ...

Phía trên đầu cửa có treo một tấm vải hồng, viết sáu chữ «Hạ Thu Bàn Giao Lễ Hội».

Khung cảnh thật hết sức trang nghiêm long trọng.

Mộ Dung Uyên chen gần lại Lăng Ngao khẽ hỏi :

— Có phải tại đây không ?

Lăng Ngao ngẩng lên chỗ núp đá đen và thấp giọng :

— Đúng là tại nơi này, cô hãy nhìn núp đá đen nhỏ ra trên vách, nó là chỗ cơ quan mở cửa đấy.

Mộ Dung Uyên nhìn lên và ngo chung quanh như đề ghi nhớ và lăm thình chen lẫn vào chỗ đám đông...

XXx

CHƯƠNG 7

HÒA THIÊU PHƯƠNG HOÀNG CỐC

Lăng Ngao cũng vừa chen vào đám đông, chợt nghe có người nắm cổ tay mình và một giọng nói của người con gái quen thuộc :

— Tại sao không hóa trang mà lại chường cái bộ mặt thật ra như thế ?

Đúng là giọng nói ngọt ngào của Kiều Tiểu Tuệ.

Lăng Ngao mừng quá quay lại...

Hắn khựng ngay, sững sờ...

Một gã thiếu niên mặt đen đang cầm tay hắn.

Lăng Ngao ngập ngừng :

— Anh... Anh là ai ?

Gã thiếu niên nhe hàm răng nọc ra cười :

— Ngốc giọng nói của tôi cũng không nhận được nữa à ?

Lăng Ngao siết tay hắn kêu lên :

— Tiểu Huệ, trời ơi... kiếm cô gần muốn chết luôn.

Kiều Tiểu Tuệ trừng mắt

— Anh mà kiếm tôi ? Nói đóc.

Lăng Ngao quỳnh quáng :

— Thật mà... hôm qua...

Kiều Tiểu Tuệ kéo hắn ra chỗ vắng, nàng lấy ra một chiếc mặt nạ trao vào tay hắn và gắt :

— Đeo vào đi, họ muốn cho chúng nhận diện à ?

Lăng Ngao nhìn quanh và đeo vội chiếc mặt nạ vào.

Bây giờ thì hắn cũng trở thành một thiếu niên xấu xí và hắn cúi xuống gần nàng, thấp giọng :

— Hôm qua tôi đợi cô tại Hán Vương Tửu Quán...

Kiều Tiểu Tuệ ngắt ngang :

— Tôi hỏi cái bà... Chung Vô Diễm nói chuyện với anh hồi nãy là cái gì của anh ?

Lăng Ngao thở ra :

— Chuyện đó... thật không thể nói một đôi câu mà rõ được...

Kiều Tiểu Tuệ gắt :

— Anh nói đại là gì của anh cho tôi biết đi, một câu cũng được.

Lăng Ngao nghĩ rằng bây giờ không nói, sau này cũng nói nên hắn đành phải cúi đầu thú nhận :

— Nàng tên là Mộ Dung Uyển, là... vị hôn thê của...

Kiều Tiểu Tuệ chồm tới :

— Của ai ?

Lăng Ngao đáp nhanh :

— Của tôi...

Kiều Tiểu Tuệ nhướng mắt :

— Anh... anh có tròng nằng không vậy ?

Lăng Ngao làm thinh...

Kiều Tiểu Tuệ hỏi :

— Tại làm sao vậy chứ ? Nếu anh không có điện thoại tại sao anh lại nói cái bà... chần ấy là vị hôn thê của anh ?

Lăng Ngao nói :

— Tôi đã nói không thể nói một câu vắn tắt như thế mà hiểu được, tại cô cứ bảo tôi nói...

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Được rồi, lát nữa anh phải nói cho tôi nghe... Bây giờ đi vào.

Hai người trở vào với đám đông tiến vào Phụng Hoàng Cốc.

Tuy đèn treo rực rỡ khắp nơi, nhưng Lăng Ngao vẫn cảm thấy không khí có nhiều nguy hiểm, hắn đi mà trong bụng không yên.

Riêng các nhân vật võ lâm thì không ai tìm hiểu, họ đi từng đoàn năm bảy người rải rác trong lòng Cốc, chen lẫn với đám thuộc hạ của Phụng Hoàng Cốc đang lẫn xăn dọn bàn sắp ghế, coi có vẻ nào nhiệt vô cùng...

Bọn thuộc hạ Phụng Hoàng Cốc hôm nay cũng không bao mặt, họ đi lại cười nói trong thật hiền lành...

Lăng Ngao chú ý dòm quanh, cảnh tượng cũng không có gì đổi khác, chỉ có đèn và bàn ghế sắp đặt khá nhiều.

Chính giữa, sau chiếc bàn dài phủ màu hồng là chín chiếc ghế hành có nệm, năm chiếc hai bên đủ có năm vị Chương Môn các phái, chín giữa còn bốn chiếc ghế trống, chắc chắn dành cho Tứ Thủ.

Chung quanh bày hơn hai mươi bàn rộng dành cho tân khách.

Trên mỗi bàn chén đĩa đã sắp sẵn, đúng là một bữa tiệc thật lớn, xứng đáng với buổi lễ bàn giao,

Lăng Ngao trong lòng lo lắng không yên, hần hoi nhỏ
 Kiều Tiểu Tuệ :

— Kiều có nương, nghe nói Lệnh tôn và La Thái Hy
 đã giảng hòa, mà lại còn kết nghĩa kim lân, không biết họ
 dùng không nhỉ?

Kiều Tiểu Tuệ gặng lại :

— Theo anh thì chuyện có thể như thế hay không?

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Tôi nghĩ rằng đây là một âm mưu của La Thái Hy
 nhưng hôm nay hẳn có vẻ công khai tất cả như thế thì lại
 lạ như là thật...

Kiều Tiểu Tuệ hừ mắt :

— Lúc gặp mẹ tôi anh còn nói cái giọng đó coi chừng
 xung đột đấy nghe.

Lăng Ngao giật mình :

— Ừa, Lệnh đường cũng có vào đây à?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Lát nữa rồi anh sẽ thấy, bây giờ anh hãy đưa tôi
 đến chỗ cha tôi bị giam cầm hôm trước đi.

Lăng Ngao bèn dẫn Kiều Tiểu Tuệ đi lại sát vách đá
 phía tây nam, hần ngừng nhìn cái lỗ tò vò trên lưng chừng
 vách và nói nhỏ :

— Đó, chỗ đó là nơi tôi và lệnh tôn nói chuyện với
 nhau, nhưng không biết bây giờ có còn hay không nữa...

Kiều Tiểu Tuệ vụt nói lớn :

— Anh nè, anh nói thử xem kỳ này « Hạ Thần » lại
 định lễ bàn giao trước hơn nửa tháng?

Biết nàng nói cốt ý cho trong thạch thất nghe thấy, nên
 Lăng Ngao cũng nói lớn :

— Làm sao biết được, chuyện đó chỉ có ông ta giải
 thích được thôi.

Kiều Tiểu Tuệ nhìn hần mỉm cười, nàng khẽ liếc lên lỗ
 tò vò và lắng nghe tiếng hồi âm...

Nhưng mấy phút trôi qua, bên trong vắng lặng...

Kiều Tiểu Tuệ vụt nghẹn ngào, đôi mắt nàng đỏ hoe :

— Không có tiếng đáp lại, như thế thì cha tôi đã bị
 hại rồi.

Lăng Ngao định tìm lời an ủi nàng, chợt nghe có tiếng
 hô lớn :

— Xuân, Thu, Đông, Tầm Thần đã đến!

Những tiếng nói cười trong Cốc vùng im bặt.

Lăng Ngao kéo Kiều Tiểu Tuệ lại chỗ thiên hạ tụ họp,
 những toán năm toán ba rải rác dạo quanh cửa các cao thủ
 võ lâm này giờ cũng tụ họp lại đứng im phăng phắc.

Năm vị Chuông Môn đứng đây cung nghinh.

Dưới sự dẫn đường của gã đại hân áo đen, ba vị Minh
 Chủ Võ Lâm chậm chậm bước vào.

Dẫn đầu là « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền, về mặt
 ông to thật và cũng rang rở. « Thu Thần » Mai thịnh Lâm
 môi hơi nhếch lên, hình như bà ta cười, nhưng là cái cười
 khá âm trầm...

« Đông Thần » về mặt lạnh băng băng, y như một khối
 tuyết vừa đóng lại, bất cứ ai nhìn vào mặt ông ta cũng đều có
 cảm giác rợn người...

Vừa thấy « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền, Kiều Tiểu
 Tuệ khẽ giãi tay Lăng Ngao :

— Kia, sư phụ của anh...

Lăng Ngao thấp giọng :

— Bây giờ thì tôi cũng không biết người đó thật hay
 là giả!

Kiều Tiểu Tuệ nhượng mắt :

— Ừa sao lại vậy?

Lăng Ngao thở ra :

— Bây giờ nói một vài câu cũng không sao cạn được!

Kiều Tiểu Tuệ « xi » một tiếng nho nhỏ :

— Cứ mở miệng ra là « một vài câu không được »

Lăng Ngao cười gượng :

Thì một vài lời không cạn là phải nói một lời không
 cạn chứ biết làm sao?

Kiều Tiểu Tuệ lừ mắt, nhưng nàng thấy Xuân, Thu, Đông tam thân đã vào tới nên nàng làm thinh không nói nữa...

Và cũng trong lúc ấy, từ phía bên gian nhà trúc có hai người nữa bước ra...

Kiều Tiểu Tuệ và Lăng Ngao sững sốt...

Hai người ấy chính là «Phượng Hoàng Cốc Chủ» La Thái Hy và «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên.

Cả hai bước song song bên nhau cười nói, quả đúng là đôi bạn thân tình.

Lăng Ngao hỏi :

— Vị đó có phải thật là thân phụ của cô không?

Kiều Tiểu Tuệ lắc đầu :

— Bây giờ thì chính tôi cũng không hiểu nổi đó là cha của tôi hay là cha của ai nữa !

Lăng Ngao sững sốt :

— Ừ, sao cô nói... kỳ thế ?

Kiều Tiểu Tuệ thở ra :

— Đúng là... một lời không thể cạn !

Lăng Ngao bật cười :

— Vậy là huê, bây giờ chúng ta không ai hỏi ai nữa cả, cứ để mặc sự tình diễn biến sẽ hay.

xXx

Bước vào giữa bàn có phủ vải hồng, «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên trước nhất ra mắt năm vị Chương Môn và sau đó vòng tay hướng về phía võ lâm hào kiệt :

Trước hết, lão phu xin lỗi với đồng đạo võ lâm, bởi vì thương thương địa điểm bàn giao Minh Chủ Lệnh là tại Thái Sơn, nhưng lần này lão phu lại cử hành tại Phượng Hoàng Cốc Chủ, làm phiền chư vị mất công quá nhiều, lão phu thật có hơi áy náy...

Ngưng lại một giây, ông ta cười cười nói tiếp :

— Lý do thay đổi địa điểm, chắc vừa rồi chư vị đã có nghe, thật thì hành vi của La Cốc Chủ trước kia, chắc các vị ở đây đều biết, nhất là chuyện không lành giữa lão phu và La Cốc Chủ...

Ông ta nhìn quanh khắp nơi và khẽ mỉm cười :

— Bây giờ thì chuyện cũ đã qua, giữa lão phu và La Cốc Chủ đã thành nghĩa kim bằng, lão phu nghĩ chắc cũng là chuyện vui chung của đồng đạo võ lâm, chính vì thế, lão phu mới quyết định dùng cuộc lễ bàn giao để cho La Cốc Chủ cùng đồng đạo võ lâm có cơ gặp gỡ.

Tiếng vỗ tay vang dậy.

Kiều Tiểu Tuệ cũng vỗ tay, nhưng nàng nói nhỏ với Lăng Ngao :

— Anh thấy có lạ không, con người của cha tôi mà hôm nay cũng khách sáo ghê nhỉ ?

Lăng Ngao mỉm cười không nói, hẳn cũng vỗ tay phụ họa...

Hắn nhìn quanh và chợt thấy Mộ Dung Uyển,

Tội nghiệp cho nàng, vì Lăng Ngao đã mang mặt nạ nên nàng cứ đảo mắt khắp nơi, hình như bây giờ nàng không thiết nghĩ gì đến cuộc lễ long trọng hay không long trọng, nàng chỉ cố tìm cho được Lăng Ngao...

Dầu gì đi nữa, thái độ của nàng cũng làm cho Lăng Ngao cảm động, hẳn không nở nhìn nàng, hẳn quay mặt sang hướng khác...

Chờ cho pháo tay im tiếng, «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên mới nói tiếp :

— Vừa rồi La Cốc Chủ có nói với lão phu, vì đề tạ lỗi về trước đối với võ lâm đồng đạo nên La Cốc Chủ có nhã ý sau cuộc lễ bàn giao, xin thỉnh toàn thể dùng chén rượu trước khi từ giả.

Pháo tay lại nổi lên, lần này lại chen lẫn tiếng hoan hô...

Hình như nghe có hơi rượu là có nhiều người ứng tiếng...

Kiều Tiểu Tuệ cười nhỏ nhỏ :

— Cha tôi mà dám uống rượu trước mặt mẹ tôi quá chuyện lạ chưa từng thấy...

Kiều Tiểu Tuệ cười :

— Không phải sợ mà là... Nể, cha tôi thường nói : «Nê vợ mới là bậc trưởng phu, còn đánh vợ là thứ vũ phu vô loại».

Lãng Ngao nheo mắt :

— Có có muốn sau này có một bậc... trưởng phu như thế hay không ?

Kiều Tiểu Tuệ «ix» một tiếng dài và quay mặt qua hướng khác.

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên đưa tay ra hiệu cho pháo tay im bớt và ông ta nghiêm giọng :

— Ngoài ra, trước giờ chuyển giao Minh Chủ Lệnh lão phu còn một chuyện muốn nói rõ với võ lâm đồng đạo, đó là một chuyện mà lão phu giao lệnh trước thời gian mãn nhiệm kỳ hơn nửa tháng, bởi vì từ ngày đảm nhận đến nay lão phu cảm thấy chưa từng làm được một chuyện gì có ích, nhất là tin tức về «Ngũ Đại Tam Thủ» bị hại, càng làm cho lão phu cảm thấy vô năng, vì lão phu không làm sao trừ được nữ ma đầu ấy để khỏi thẹn với võ lâm đồng đạo và chính vì thế nên lão phu xin cáo thôi trước ngày mãn nhiệm để nhường lại cho bậc hiền tài.

Ông ta nhìn qua phía Mai Thỉnh Tâm và mỉm cười :

— Và bây giờ là đến nhiệm kỳ của «Thu Thần» Mai nữ hiệp, chắc các vị cũng đã biết. Mai nữ hiệp là bậc cân quất anh hùng, đã xem kẻ ác là thứ không thể đội trời chung, lão phu tin chắc rằng trong nhiệm kỳ này, Mai nữ hiệp sẽ không phụ lòng tin nhiệm của võ lâm đồng đạo. Xin mời nữ hiệp bước lên nhận lãnh Minh Chủ Lệnh.

Không khí hội trường đột nhiên căng thẳng.

Không ai không nghe lọt lời lẽ của Hạ Thần.

Vì trong lời lẽ thật hết sức khiêm cung lễ độ của ông ta đã chứa ẩn quá nhiều chân chính...

Tự nhiên những ẩn ý không đẹp ấy là dành cho «Thu Thần» Mai Thỉnh Lâm.

Nhiều người tưởng rằng sau câu nói ấy sẽ có phản ứng không mấy ôn hòa, thế nhưng Mai Thỉnh Lâm vẫn tươi cười như không :

— Kiêu huynh đã quá lời, thật tình tôi tài đức đâu mà dám nhận những lời khen tặng đó, chẳng qua vì nhiệm vụ trọng đại của đồng đạo võ lâm giao phó, tự nhiên trong chúng ta không ai lại không cố hết sức mình...

Bà ta nhìn thẳng vào mặt Hạ Thần và nói chậm rãi từng tiếng :

— Bây giờ xin Kiêu huynh trao Minh Chủ Lệnh.

Kiều Đại Thiên lấy từ trong ống tay áo ra một gói lụa hồng, trong ấy có một cái ấn vuông vuông, hai tay trao tới trước mặt Chứng Nhân Đại Sư cười nói :

— Xin ngũ vị Chưởng Môn Nhân giám sát.

Chứng Nhân Đại Sư đỡ lụa hồng xem qua rồi trao trả lại, sau khi qua tay các vị Chưởng Môn,

Hạ Thần, Thu Thần và năm vị Chưởng Môn đứng lên nghiêm chỉnh.

Cộc lè bàn giao thực thụ bắt đầu.

Không khí hội trường lặng im phăng phắt.

Hạ Thần và Thu Thần đứng ngay chính giữa, phía sau chiếc bàn có phủ lụa hồng, cả hai diện sắc thật trang nghiêm.

Đỉnh trầm hương trên bàn khói tỏa ra ngai ngút.

Hạ Thần lui ra sau một bước, hai tay nâng Minh Chủ Ấn trao lên,

Thu Thần khẽ xoay mình lại hai tay tiếp lấy ...

— Hãy khoan!

Một giọng lạnh lùng nổi lên,

Giọng nói tuy không lớn, nhưng thật sắc, thêm vào đó Hội trường đang yên lặng, giọng nói có một sức hấp dẫn lạ lùng.

Hạ Thần kinh ngạc rút tay về.

Thu Thần quay lại.

Bao nhiêu chiếc đầu đen động đậy, bao nhiêu cặp mắt dồn về phía tiếng nói phất ra.

Không khi vẫn lặng trang, nhưng nhịp thở lên gần dứt.
 Một lão già trạc khoảng sáu mươi, vóc người mập mạp
 từ trong đám đông chậm rãi bước ra...

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên tái mặt..

«Thu Thần» Mai Thịnh Lâm thần nhiên, nhưng cặp mắt
 như xoay thùng vào người vừa xuất hiện.

Năm vị Chương Môn Nhân vẫn không lên tiếng, oăm
 cặp mắt bắn thẳng vào một mục tiêu...

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên trầm giọng :

— Các hạ là ai ?

Người ấy bước tới trước bàn đứng chống nạnh hai tay :

— Trong nhà dè còn có mấy con ?

Một câu hỏi không đầu không đuôi, một câu hỏi rõ
 từng tiếng một, nhưng không một ai nghe biết..

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên ngơ ngác, gặng lại :

— Các hạ muốn nói gì ?

Người ấy thần nhiên, hỏi từng tiếng một :

— Lão nương hỏi người, vậy chứ dè ở nhà còn mấy con?

Bây giờ thì mọi người không còn nghe câu hỏi nữa,
 họ đang ngơ ngác vì chuyện khác.

Họ đang «tính toán» về hai tiếng «Lão Nương» mà
 người ấy vừa mới tự xưng.

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên càng tái mặt, ông ta thụt
 lui một bước :

— Người... người là... là đàn bà ?

Đưa tay lột chiếc mặt giả đang đeo, để lộ bộ mặt tròn
 bầu, người đàn bà thét lớn :

— Người này không phải chống tôi, tại sao các vị giám
 sát dè tin như thế ?

Mặc dầu có rất nhiều người chưa từng gặp mặt, nhưng
 bây giờ không một ai không biết người đó chính là «Hiền Nội
 Tròn» của Hạ Thần : «Yên Chi Hồ» Hồ Tam nương !

Y như cái mặt già đã bị người giật xuống cái tên «Hạ
 Thần» vụt găm lên một tiếng, hai tay hần vươn ra chia thẳng
 vào đôi mắt Hồ Đại Nương.

Hồ Đại Nương vừa mới định hất tay thì tên «già Hạ
 Thần» đã bị Mai Thịnh Lâm tống cho một chưởng trúng
 ngay giữa ngực..

Bình !

Vóc thân cao lớn của hần bắn bỗng lên, bay xối qua
 đầu đám cao thủ võ lâm đánh xầm vào vách đá, tay chân
 hần giật liên hồi.

Hần không có một tiếng la.

Thu Thần mặt lạnh băng băng quay qua hỏi Đông
 Thần và Xuân thần :

— Nhị vị tính sao ?

Xuân Thần mỉm cười :

— Lạc mỗ không có ý kiến.

«Đông Thần» Tư Khấu Đan cười ha hả :

— Cả cái «Xuân Thần» của người cũng không phải thật
 thì làm sao mà dám nói tới chuyện khác của người ta !

«Xuân Thần» nhường mắt :

— Sao ? Tư Khấu huynh cho rằng tại hạ cũng già nữa
 sao ?

Tư Khấu Đan cười nhạt :

— Đàng. Lạc Chính Hiền thật bị huộc tự giam mình
 trong thạch động đã hơn hai năm rồi, còn người chỉ là một
 thuộc hạ của La Thái Hy giả dạng, người tưởng dẫu ta không
 biết chuyện ấy à ?

Mai Thịnh Lâm nghe nói chính Xuân Thần cũng là đồ
 giả mạo bà ta nổi giận phồng mình lên nhắm thẳng vào hần
 tống ra một chưởng.

Tự nhiên, cho dầu tên đó không phải là Đông Thần,
 hần cũng phải biết Hàn Phong Chương của Thu Thần là lợi
 hại hần vừa thấy Thu Thần nhích tay là đã lao ra khỏi đám
 đông phi thân về hướng tây Cốc khẩu...

Ngon chưởng của Thu Thần chuyển hướng, bà ta nhắm
 về tên Phương Hoàng Cốc Chủ.

Một tiếng dội như đập vào bị cát, tên Phương Hoàng

Cốc Chủ văng bồng lên không đập thẳng vào vách đá co quắp lại im lìm.

Nhiều người sửng sốt, ai cũng biết Hàn Phong Chương của Thu Thần lợi hại, nhưng không ai ngờ Phụng Hoàng Cốc Chủ người đã nổi danh «Quỉ Đầu Tôn Giả» lại chết một cách quá nhanh như thế ấy.

Chính Mai Thịnh Lâm cũng bất ngờ.

Bà ta hơi sửng sốt rồi vụt kêu lên :

— Không lẽ ... hẳn cũng là «giả» nữa ?

Tư Khấu Đan cười lớn :

— Đúng, hẳn chỉ là một thuộc hạ của La Thái Hy, chứ nếu thật là «Quỉ Đầu Tôn Giả» thì có chết cũng phải thể nào chứ đâu lại «làm thình» mà chết nhanh như thế ?

Mai Thịnh Lâm giận rung, bà ta vụt chỉ vào mặt Tư Khấu Đan :

— Còn người ? Người cũng «giả» nữa phải không ?

«Đông Thần» Tư Khấu Đan xám mặt, nhưng có lẽ thừa biết không thể «nói chuyện» được với Hàn Phong Chương, nên ông ta nhảy lui ra hơn một trượng và lớn tiếng :

— Hôm nay tất cả đều trúng độc kế của La Thái Hy, bây giờ việc gấp nhất là phải tìm cách thoát ra khỏi Cốc, nếu chậm một chút là tính mạng không thể bảo toàn chứ đừng nói chuyện tranh chấp với nhau ...

Tuy đã thấy tình thế nguy hiểm trước rồi, nhưng câu nói của Tư Khấu Đan mới chính thức làm cho mọi người khiếp vía, luôn cả Chương Môn Nhân năm phái cũng không còn điềm tĩnh được, họ cùng lao nhanh ra cửa cốc.

Àm !

Chưa ai đặt chân gần cửa Cốc, một tiếng động rung chuyển cả lòng Cốc, một tấm vách từ trên vòm đá tụt xuống chắn ngang.

Năm vị Chương Môn cùng vung tay, nhiên cao thủ võ lâm đã tuốt binh khí, họ cùng nhắm tâm vách quyết phá cho kỳ được.

Nhưng họ hoải công.

Tấm vách đá chắn song và khung ngang toàn bằng thép chắn song lớn hơn bắp vế gần khít vào nhau, cho đến có đủ

phương tiện cũng không làm sao phá được chứ đừng nói đến chương lực và đao kiếm.

Tất cả đưa mắt nhìn nhau bất lực.

Từ trên miệng Cốc, không biết sẵn từ bao giờ, từng bó củi nhẹ cỏ khô ào ào tuông xuống.

Không ai không biết, đúng là La Thái Hy đã quyết Phụng Hoàng Cốc ra thành lò lửa.

Tám vách ngăn chặn cách xa cửa cốc, muốn kiếm biết chỗ đặc cơ quan mở cửa cũng đành phải bó tay.

Vách núi dựng cao hàng trăm trượng, dưới rộng trên hẹp y như lòng bầu rượu, cho đến có thêm đôi cánh cũng chỉ lấy mắt nhìn chờ chết chứ không mong hay thoát.

Chỉ và cỏ khô cứ tiếp tục tuông xuống ào ào.

Chỉ chờ một đóm lửa phóng theo là hàng trăm nhân mạng sẽ bị nướng chung một chỗ.

Tất cả kéo nhau chạy tạt xuống phía mấy gian nhà tranh, nơi mà Phụng Hoàng Cốc Chủ và Hạ Thần «giả» xuất hiện lúc nãy, nhưng bây giờ thì nơi nào cũng trống không, đàn thuộc hạ Phụng Hoàng Cốc chạy lại thiết tiệc cũng đều biến đi đâu mất.

Ngay trong lúc mọi người đang bấn loạn, chợt nghe từ trên miệng Cốc nổi lên tràng cười hồ hồ

— Xuân Hạ Thu Đông làm Minh Chủ võ lâm đã lâu rồi mà cũng không thấy đem lại lợi ích cho ai, bây giờ thì có lẽ ta phải đứng ra thay thế.

Bây giờ thì mới đáng là tiếng Phụng Hoàng Cốc Chủ, đúng là giọng nói đặc thủng của «Quỉ Đầu Tôn Giả» La Thái Hy.

«Thu Thần» Mai Thịnh Lâm vùng cười nhạt :

— Nếu phải chết hôm nay thì chỉ có một mình ta, lại Tam Thần chứ đâu phải không người mà người với hìn hìn đặc ý như thế ấy.

Phụng Hoàng Cốc Chủ cười lớn :

— «Xuân Thần» Lạc Chính Hiền đã tự giam mình chưa biết có sống đến bây giờ hay không, «Ha Thần» Kiều Đại Thiên hiện đang nằm trong bàn tay của ta, chỉ còn người và Tư Khấu Đan thì chốc nữa đây sẽ bị «Quay» chung một chỗ, ai bảo họ La này không thể làm bá chủ võ lâm?

«Đồng Thần» Tư Khấu Đan vụt gầm lên:

— Không, tôi còn Đồng Thần, Bảo Chủ ta đâu dễ dàng đi vào chỗ mờ ám như thế này, ta chỉ phụng mạng thay người phó bội nhưng đâu ta có chết thì ta cũng sẽ giết người...

Phượng hoàng Cốc Chủ hơi khựng lại, nhưng hân vút cười dài:

— Cũng được, một mình Tư Khấu Đan còn lại rồi ta cũng sẽ giết san...

Giọng của hân chợt trầm trầm:

— Tả hữu đáp phòng hỏa xuống cho ta:

Một núi lửa nhỏ nhỏ từ trên miệng cốc từ từ lăn xuống.

Núi lửa không lớn mà lại không được phóng nhanh và cũng không phóng nhiều trong một lúc, núi lửa không rơi ngay mà lại rơi tạt ngang xa đối diện với quần hùng.

Có lẽ La Thái Hy không muốn lửa phát nhanh, hân muốn quần hùng trước khi chết cháy phải chết trước vì hoảng sợ.

Đó là cách giết người theo thói quen đặc biệt của «Quý Đầu Tôn Giáo» La Thái Hy.

Từ hơn mười năm trước hân đã nổi danh về chuyện giết người tàn nhẫn hân không khi nào để cho ai chết được nhanh.

Trước giờ chết của địch nhân, hân luôn muốn cho họ chứng kiến từ từ cái khủng khiếp hân muốn cho địch nhân phải sợ đến ngất đi.

Hình như hân cho rằng «công phu» tạo ra cái chết cho địch nhân khó khăn lắm, gian khổ lắm, hân không muốn kết quả quá nhanh.

Không ai bảo ai, tất cả những người có mặt cùng hè nhau ôm những bó cỏ ném về phía trước, họ ném dồn về phía ngọn lửa đang cháy và họ cùng dạt về một góc xa xa...

Trong lòng Cốc tuy rộng, nhưng củi và cỏ quá nhiều, không cần lửa xém vào người, khi ngọn lửa bốc mạnh lên hơi nóng cũng đủ làm cho chết, có lẽ vì thế nên lên trên không cần tuồng xuống nữa và cũng mặc cho ở dưới tránh ra...

Tự nhiên đó cũng là chủ trương của La Thái Hy, hân không bao giờ để cho thiên hạ chết sớm.

Lăng Ngao lết mặt nạ ra, hân tìm được Mộ Dung Uyên hân dẫn nàng vào một chỗ trống trong vách núi.

Thoảng thấy mặt hân, Thu Thần Mai Thịnh Lâm kêu lên:

— Tiền đệ đệ, cậu tên gì thế?

Lăng Ngao đáp:

— Vãn bối tên Lăng Ngao, đệ tử của Xuân Thần.

Mai Thịnh Lâm nhường mắt:

— À ... thảo nào hồi ở Hán Vương Tửu Quán cái tên Tư Khấu Đan muốn giết ...

Như chợt nhớ ra, Mai Thịnh Lâm hỏi:

— Lệnh sư bây giờ ở đâu?

Lăng Ngao nói:

— Vãn bối không được biết, trước đây vãn bối phải hiện một cái thây mực rửa trong thạch động Kim Phật Sơn cho rằng gia sư đã ngộ hại, nhưng khi đến Hán Vương Tửu Quán lại được nghe lệnh bằng truyền âm nhập mật của gia sư, còn bây giờ thì không rõ gia sư ở đâu cả.

Nghe Lăng Ngao nói đến chuyện sư mẫu, Mai Thịnh Lâm ngạc nhiên:

— Sư mẫu của cậu là ai?

Lăng Ngao nói:

— Sư mẫu của vãn bối là Thôi Ưc Mỹ, trước kia vốn là chủ nhân Phượng Hoàng Cốc, sau đó, thừa lúc gia sư không có mặt, La Thái Hy âm mưu chiếm cứ Phượng Hoàng Cốc, bắt giữ sư mẫu với ý đồ chiếm cả người lẫn môn võ công tuyệt diệu ...

Mai Thịnh Lâm cau mặt:

— Nhưng tại sao Sư phụ người lại tự giam mình trong Kim Phật Sơn ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Về chuyện đó thì vẫn bối thật tình không hiểu...

XXX

Thế lửa càng phát càng mạnh.

Cả trong lòng Cốc hơi nóng hầm hập...

Mai Thịnh Lâm nghiêng rặng treo treo :

— Tên La Thái Hy phải chết.

Lăng Ngao cũng đã lộ đầy lo sợ :

— Mai tiền bối có kế chi thoát hiểm hay không ?

Mai Thịnh Lâm cười, nụ cười của bà ta bây giờ dữ dội

lùng :

— Có chứ sao không, tên La Thái Hy muốn giết được ta đâu phải dễ.

Lăng Ngao chợt rung mình...

Hắn nhớ lại lời sư phụ nói «Thu Thần» là một con người chính tà lộn xộn, bình thời bà ta là một người trực tính, thấy chuyện trái là làm, hành động của bà ta thẳng thắn ngay thật, nhưng một khi biến loạn thì tâm tính của bà ta không thể nào biết được.

Một khi bà ta đã nổi nóng, lúc bấy giờ bà ta không từ bỏ một việc gì cho đến việc đó là việc tàn ác nhất, bà ta cũng không từ chối.

Hắn e dè hỏi lại :

— Tiền bối đã có kế sách thì xin mau thì dụng để cứu võ lâm đồng đạo...

Mai Thịnh Lâm cau mặt nhìn quanh rồi vụt cười sần sặc :

— Ta nói ta có thể thoát thân, không có nghĩa là có phương pháp cứu thoát toàn thể...

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Chứ tiền bối làm sao... đào thoát ?

Mai Thịnh Lâm nhìn quanh những hào kiệt võ lâm bằng tay mắt dò ngầu :

— Chết tất cả không bằng chết đi một số... chết sớm càng dễ chịu hơn...

Lăng Ngao hoảng hồn, nhưng hắn chưa kịp phản ứng thì ngọn Hàn Phong Chưởng của Mai Thịnh Lâm đã quét mạnh vào đám đông...

Không một tiếng rú nào, cả hơn hai mươi người ngã xuống...

Thêm một cái phát tay, lại thêm một số người nữa nằm im...

Bây giờ mới có tiếng rú, nhưng là tiếng rú của những người còn sống, họ tuồn nhau chạy dạt về phía vách đá sau lưng của Thu Thần.

Lăng Ngao kêu lên :

— Tiền bối...

Không nói một tiếng nào, Mai Thịnh Lâm lẳng lặng xách từng thầy người dựng lại thành một bức tường bằng... thịt.

Lăng Ngao vung kiếm v...

Hàng trăm người sắp chết, bây giờ chỉ hơn bốn mươi người chết trước, tạo thành một bức tường bằng thịt để chặn ngọn lửa chặn ngăn hơi nóng...

Nhưng hắn rung mình, hắn nói không ra tiếng...

Hắn có thể chết, có thể nhìn thấy tất cả cùng chịu chết trong biển lửa, chứ hắn không thể làm như thế...

Hắn cảm thấy thật vô cùng tàn nhẫn, đã lắm...

Mai Thịnh Lâm đứng bên sau tấm vách thịt gọi Lăng Ngao :

— Chú bé, hãy vào đây mà núp, đừng có tính toán gì cả

Lăng Ngao thụt lui lắc đầu :

— Không... vẫn bối không làm thế...

Mai Thịnh Lâm trừng mắt :

— Người định làm mỗi cho lửa à ?

Lăng Ngao mím miệng :

— Không vẫn bối thì chịu chết :

Hai mẹ con của Kiều Tiểu Tuyết đứng phía ngoài vút kéo tay nhau nhảy phóc vào phía sau bức tường «thịt» của Mai Thịnh Lâm và tuồng đưa tay ngoắc Lăng Ngao :

— Lăng ca, hãy vào mau đi...

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không tôi ở nơi đây...

Kiều Tiểu Tuệ sững sờ :

— Ở đó mà... quân tử đồ ngu, hãy vào đây đi.

Mộ Dung Uyển hỏi Lăng Ngao :

— Nào có phải là Kiêu Tiểu Tuệ đấy không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Phải, nhưng tôi không trách chuyện nàng sợ chết...

Mộ Dung Uyển nói với Kiêu Tiểu Tuệ :

— Kiêu có Nương, mỗi một người có một ý chí khác nhau, cô nương có lòng tốt, chúng tôi xin đa tạ, nhưng chúng tôi phải làm theo ý nghĩ của mình.

Kiều Tiểu Tuệ giận dữ :

— Xù a đâu, người muốn nói gì ?

Mộ Dung Uyển cũng giận dữ trừng mắt :

— Người là xù a đâu chứ ai...

Kiều Tiểu Tuệ vùng cười nhạt :

— Cái bộ mặt «Dạ Xoa» của người mà không chịu là xù a đâu à ?

Vừa nói, cô ta vừa giết phắt chiếc mặt nạ và hất mặt lên hừ hừ tự đắc :

— Tất cả hãy nhìn người như thế mà không chịu là xấu đấy...

Tự nhiên, Kiêu Tiểu Tuệ muốn hạ nhục Mộ Dung Uyển nên nàng mới để lộ bộ mặt thật của mình, nàng muốn làm một cuộc đối chiến, nàng muốn cho Lăng Ngao so sánh...

Nhưng, Mộ Dung Uyển vẫn thản nhiên, nàng thản nhiên ngoài mặt, nhưng tay nàng bắt đầu rung rẩy...

Và như không còn chịu nổi trước vẻ khiêu khích của Kiêu Tiểu Tuệ, nàng cũng đưa tay lên mặt mình cau mặt...

Đôi mắt ghê rợn, và mái tóc rối bời vàng hoe của nàng vọt tụt ra, để lộ gương mặt thật...

Gương mặt trái soan với cặp mắt đen lay láy, với hàm răng như ngọc chuốt phần chiếu tập mọi mộng đồ của nàng đã làm cho tất cả đều ngơ ngác

Người kinh ngạc hơn hết là Lăng Ngao...

Hắn không ngờ vì hôn thê của hắn cũng đeo mặt nạ, hắn không ngờ nàng lại dị dạng tình địch đến thế...

Hắn sợ nhờ cái cười tinh quái của Bạch Thuyền Ni...

Hắn nhớ tới làn da tay, nhớ tới vóc thân tuyệt đẹp của nàng...

Hắn cảm thấy mình ngu.

Một người còn gái có bàn tay bàn chân đẹp như thế, có vóc người đẹp như thế, có giọng cười tiếng nói như tiếng ngọc tiếng vàng như thế, làm sao lại có bộ mặt xấu xa như thế ?

Trong gang hồ, chuyện dị dạng, chuyện cải trang gần như biến hóa đầu phải là chuyện lạ lùng ?

Thế mà hắn vẫn không nghĩ ra, hắn cứ dính dính Bạch Thuyền Ni âm mưu bắt ép mình phải dính hôn với một con quỷ dọa xoa !

Giọng nói của Mộ Dung Uyển làm cho Lăng Ngao giật mình ngó lại...

Từ này giờ hắn như tờ cung trăng rơi xuống — không phải một mình hắn mà cả Kiêu Tiểu Tuệ, cả những người có mặt bên kia bức màn «thịt» thấy dần trở mất.

Mộ Dung Uyển hỏi Kiêu Tiểu Tuệ :

— Sao ? Chắc Kiêu có nương là đệ nhất mỹ nhân ?

xx

CHƯƠNG 8

QUI KẾ ĐA ĐOAN

Chuyện tự lộ mặt giả của mộ Dung Uyển làm cho Kiêu Tiểu Tuệ đỏ mặt nàng đâm giận Lăng Ngao và quát hỏi hắn :

— Anh... anh lừa tôi phải không ?

Lăng Ngao vẫn còn sợ trước chuyện xảy ra, hắn không nghe tiếng của Kiêu Tiểu Tuệ...

Hắn cứ đứng nhìn Mộ Dung Uyển trản trối..

Kiều Tiểu Tuệ giận dữ. :

— Lăng Ngao, ngươi hãy nói cho ta biết có phải ngươi đã âm mưu với cou qui cái đồ để lừa ta không ?

Lăng Ngao bàng hoàng :

— Kiêu cô nương... cô nương bảo sao ?

Kiều Tiểu Tuệ càng giận dữ, nhưng nàng cố tình cừu vẫn, nàng hỏi :

— Ngươi có vào đây hay không thì nói.

Lăng Ngao lắc đầu

— Không, tôi thà chịu chết.

Kiều Tiểu Tuệ nghiêng rắng :

— Được rồi, giữa ngươi và ta coi như đã đoạn tuyệt từ bây giờ.

Nàng hụp đầu khuất xuống bức vách tường thịt và khôn, thêm nói nữa...

Nàng vừa thụp xuống thì «Yến Chi Hồ» Hồ Tam Nương lại lộ lên bà ta nói bằng một giọng gần gũi :

— Tiên tử, nghe con ta nói, ta tưởng ngươi là người tốt, không ngờ ngươi lại là phường lừa gạt con ta, ngày khác ta sẽ cho ngươi biết tay !

Lúc bấy giờ hơi lửa càng phút càng nóng nhiều hơn, khói đen xông nghẹt lòng cốc, tất cả thấy đều chảy nước mắt, không ai còn nói được lời nào...

Lăng Ngao ôm Mộ Dung Uyển nấp sát vào chân vách đá, cả hai nấp sát xuống để tránh những làn khói độc...

Ngay lúc khói lửa mịt mù, Lăng Ngao chợt thấy một lão già đội nón sụp xuống tận mặt từ bên hóc đá phía tây lao tới và nói như với hai người :

— Có hề cậu bé hãy theo ta.

Lăng Ngao kéo tay Mộ Dung Uyển băng theo người ấy hẳn chỉ mong có một cái gì may mắn để tìm đường thoát hiểm

Hai tay vạch những bó củi, bó cỏ hãy còn chưa cháy, lão già đội nón ấn tay vào một nút đá, ngay chân vách núi có một khoãn trống lộ ra, lão thúc Lăng Ngao :

Nhảy xuống mau.

Lăng Ngao kéo tay Mộ Dung Uyển nhảy xuống và kêu lớn

— Chư vị võ lâm tiền bối, hãy mau đến ngã này ...

Ầm!

Lão già đội nón nhảy xuống và ấn nút cơ quan, một thớt đá đầy ngang qua, miệng hang bít lại. . .

Lão tôn mau tới trước và gọi :

— Hãy theo ta.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển đành phải chạy theo, cả hai đều biết không còn cách nào để cứu những người còn lại...

Lăng Ngao mong mau thoát ra được bên ngoài, hẳn nghĩ nếu ra được là có thể tìm ra cửa Cốc để giải thoát cho những người đang kẹt. . .

Lòng địa đạo ăn dốc trở lên, cứ đi một đoạn là gặp một cấp đá cao và cao mãi ...

Tuy lòng hang tối đen như mực, nhưng bằng vào cách đi đó, Lăng Ngao biết lão già đội nón đang dẫn lần lên đỉnh núi

Đi được một tíc lẩn, Lăng Ngao chợt thấy phía trước có ánh sáng, hẳn mừng quá vì nghĩ chắc đã ra được hẳn bên ngoài ...

Lão già lách lại bên sau và Lăng Ngao bước nhanh tới trước ...

Ánh sáng lóe lên bằng những ngọn đèn trong một gian nhà đá và ...

Ầm !

Cánh cửa vàng đóng lại, lão già đội nón lao ngược ra sau, một gian thạch thất không còn ngã ra nào nữa. . .

Lăng Ngao chợt nghe tiếng Mộ Dung Uyển gọi cách vách :

— Lăng ca . . . Lăng ca . . . làm sao thế . . .

Lăng Ngao chợt hiểu . . .

Lại bị nhốt nữa rồi.

Bên ngoài chống song sắt, lão già đôi nón cười sẵn sặc :

— Khỏi chết quay là may lắm đấy.

Ngay lúc đó, tiếng của Mộ Dung Uyên lại vang lên bên cạnh :

— Lãng ca, làm sao lại không ra được như thế này ?

Biết nàng cũng bị nhốt, Lãng Ngao giận dữ trừng mắt ngó lão già đôi nón :

— Người là ai ?

Lão bắt ngược cái nón ra sau và nhe răng cười hớ hớ...

Lãng Ngao giật mình.

Đùng là « Quỉ Đầu Tồn Giả » La Thái Hy.

Lãng Ngao quát mắt :

— Lão tặc, người có giỏi hãy để ta ra ngoài đối diện giao đấu, đừng dờ dỗi hờ ly như thế.

Phượng Hoàng Cốc Chủ cười sẵn sặc :

— Dễ đến thế à ? Đùng, đừng có hồ đồ,

Lãng Ngao quát hỏi :

— Người muốn gì ?

Phượng Hoàng Cốc Chủ thấp giọng :

— Ta muốn biết, ngày hôm qua tại Hán Vương Tử Quân người gọi « sư phụ » vậy sư phụ của người dân ?

Lãng Ngao cau mặt :

— Như vậy các người tại tử quân xưng là « Xuân Thần » hôm qua chính là người ?

Phượng Hoàng Cốc Chủ lắc đầu :

Không, chỉ là tên thuộc hạ của ta thôi.

Lãng Ngao gằn lại :

Mấy năm nay mạo xưng Xuân Thần cũng là hèn à ?

Phượng Hoàng Cốc Chủ nói :

— Người đã hỏi quá nhiều rồi, bây giờ hãy trả lời câu hỏi của ta.

Lãng Ngao trầm ngâm và cuối cùng hắn nói :

— Đùng, người hôm qua mà ta gọi đó chính là sư phụ của ta.

Phượng Hoàng Cốc Chủ hơi biến sắc :

— Bây giờ hẳn đâu ? Tại sao hẳn không dám vào Phượng Hoàng Cốc ?

Lãng Ngao giận dữ :

— Ai nói không dám ?

Phượng Hoàng Cốc Chủ lại giật mình :

— Hẳn có vào đây à ? Ở đâu ?

Lãng Ngao chỉ thẳng ra ngoài :

— Ở sau lưng người đấy.

Phượng Hoàng Cốc Chủ tái mặt quay phắt lại...

Ngay lúc đó, từ tận cùng của địa đạo, có một bóng thoáng qua thật nhanh và mất hút...

Phượng Hoàng Cốc Chủ hoảng hốt quay mình lao tuốt ra ngoài.

Bây giờ thì chính Lãng Ngao cũng giật mình.

Hắn định dọa Phượng Hoàng Cốc Chủ, chứ không ngờ câu nói của mình, lại có bóng thoáng qua...

Hắn vừa mừng vừa lo, hắn đánh bạo kêu lớn :

— Sư phụ... sư phụ...

Bốn bên vách đá dội lại, thanh âm của hắn không thoát ra ngoài.

Không biết có ai nghe thấy hay không...

Nhưng cũng ngay lúc đó, Lãng Ngao chợt nghe có tiếng y như người dúi đầu vào lu nói vọng ra :

— Ai gọi sư trên ấy ?

Lãng Ngao lại giật mình...

Hắn quay nhìn vào kẽ hở của vách đá vừa nói vọng qua,

— Ai ? Ai bên đó ?

Tiếng người bên ấy trả lời :

— Ta, ta là Thôi Ưc Mỹ.

Lãng Ngao buột miệng kêu lên :

— Sư mẫu... đệ tử là Lăng Ngao, sư phụ là Lạc Chính Hiền...

Tiếng của Thôi Ưc Mỹ vừa kinh ngạc vừa như mừng rỡ :

— À... như vậy người là gã thiếu niên mà « Hạ Thần » Kiêu Đại Thiên đã nói với ta trước... nhưng đã trốn thoát rồi sao bây giờ lại ở đây ?

Lăng Ngao nói :

— La Thái Hy mao danh « Hạ Thần » Kiêu Đại Thiên, mời Tam Thân Xuân, Thu, Đông và các phái Chương Môn Nhân đến Phụng Hoàng Cốc bàn giao Minh Chủ Lệnh, kết quả tất cả đều sa vào bẫy chúng.

Hắn thuật về tình hình từ đầu cho Thôi Ưc Mỹ nghe, bà ta hỏi lại :

— Nhưng sư phụ của người đã có đến đây không ?

Lăng Ngao nói :

— Đệ tử không rõ, nhưng vừa rồi đệ tử nói gọi La Thái Hy thì chợt thấy bên ngoài có bóng thoáng qua và La Thái Hy đang đuổi theo ngoài ấy...

Và hắn hỏi lại :

— Bây giờ sư mẫu có phương cách chi đào thoát khỏi nơi đây ?

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Bao nhiêu năm nay, ngày nào ta cũng nghĩ cách thoát khỏi nơi này, nhưng mãi đến gần đây mới có cơ hội...

Lăng Ngao mừng quá hỏi nhanh :

— Sao ? Sư mẫu có phương cách rồi à ?

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Khi người đào thoát khỏi Phụng Hoàng Cốc thì « Hạ Thần » đã dùng « Lôi Côn Quyền » quyết phá tan thạch thất, nhưng chuyện đó chưa thành thì La Thái Hy phát giác, hắn chuyển Kiêu Đại Thiên qua chỗ kiên cố hơn còn ta thì lại được đưa qua đó, cũng may, gian thạch thất đó có một bên bị yếu vì « Lôi Côn Quyền » của Hạ Thần, ta đã thừa lúc vắng bóng đi tuần phá hỏng vách đá khoét thành địa đạo, hiện tại ta đang đứng cuối đầu địa đạo, ngay nơi gian thạch thất của người... À, có phải trước mặt người, phía ngoài thạch thất, có một con đường ngầm bí mật ?

Lăng Ngao đáp :

— Vâng, nhưng gian thạch thất còn đang bị nhốt, có một chấn song sắt to lắm, không làm sao thoát ra con đường ấy được.

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Chấn song sắt hình dáng ra sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Cũng như bao nhiêu song cửa khác, có điều nó bằng sắt và to lắm, có lẽ gần bằng cổ chân.

Thôi Ưc Mỹ trầm ngâm :

— Như thế thì ta có thể trở đường hầm dưới chân song sắt đó, chỉ có điều chắc chắn cũng phải mất một ngày...

Lăng Ngao có vẻ nghi ngờ, hắn hỏi :

— Nhưng sư mẫu làm sao đẩy được số đất đào ra ngoài ?

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Gọi là đào chứ thật sự là ta dùng chưởng lực ép lên cho có đường ngầm.

Lăng Ngao kinh ngạc :

— Chưởng lực mà ép được đất thành hầm sao ?

Thôi Ưc Mỹ đáp :

— Thật sự thì khó lắm, nhưng nhờ bao nhiêu năm bị giam cầm, mỗi ngày ta luyện một ít, nhiều năm cộng lại trở thành chưởng lực hơn người, có lẽ cũng chỉ bằng « Thu Thần » nhưng đặc biệt và khả năng vét đất thì có thể hơn. Vì đó là trường hợp ngoại lệ do hoàn cảnh tạo nên.

Lăng Ngao mừng rỡ :

— Nếu ra được lần này, sư mẫu nhất định đừng để cho La Thái Hy chạy thoát...

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Điều đó cũng chưa chắc, năm xưa, La Thái Hy tuy cũng có tài môn độc đáo, nhưng vẫn không sánh nổi với Tứ Thần, ngày nay, vì nhờ cố công rèn luyện, chắc rằng không còn thua sút một ai...

Bà ta hơi ngưng lại rồi kêu khẽ :

— Coi chừng, bên ngoài có người đi tới...

Lăng Ngao giắt mình quay ra phía cửa, quả nhiên, hẳn thấy hai bóng người đi tới.

Họ tới càng gần, Lăng Ngao nhận rõ đó là một cặp thanh niên nam nữ.

Người con trai khoảng trên dưới hai mươi tuổi, hân mặc bộ y phục màu vàng, vóc dáng và mặt mũi khôi ngô...

Người con gái mặc áo màu hồng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, băng vào nhan sắc, không ai không công nhận là nàng không đẹp, nhưng cái đáng sợ ở người con gái ấy là sức hấp dẫn của nàng...

Từ đầu mày cuối mắt, từ dáng đi tướng đứng, nơi nào của nàng cũng có chỗ quyến rũ lạ lùng.

Nàng có một ma lực mà bất cứ người con trai nào gần nàng cũng khó lòng chống nổi.

Cả hai người này, Lăng Ngao đã thấy một lần, họ là vị «Thiếu Cốc Chủ» và cô gái họ Tô.

Gã thiếu niên đi đến trước mặt Lăng Ngao, hẳn đứng lại nhìn qua một lượt và hất hàm :

— Người có phải là đồ đệ của Xuân Thần ?

Thấy cả hai tên này đều có vẻ xấc xược, Lăng Ngao cũng cố làm dáng «xem dưới mắt không người», hẳn bước chậm lại bên khung cửa đứng tréo chân và tỳ tay lên chần song sắt hỏi giọng lơ đãng :

— Nếu phải thì sao ?

Tên «Thiếu Cốc Chủ» nhường mày gần lại :

— Hình như người biết xử dụng «Phượng Hoàng Thập Bát Thức» chứ ?

Lăng Ngao cũng hất mặt :

— Tự nhiên, và chính đây mới là sự chân truyền, chứ khôn, cường chiếm như các người đâu.

Không tỏ vẻ giận dữ mà tên «Thiếu Cốc Chủ» lại cười :

— «Phượng Hoàng Thập Bát Thức» vốn phải bằng vào sự liên hợp của một đôi trai gái mới có thể phát huy, thế người bạn của người đâu ?

Lăng Ngao nói :

Đã bị cha người giam bên cạnh.

Tên Thiếu Cốc Chủ hỏi :

— Có phải cái cô tên Mộ Dung Uyên đấy chẳng ?

Lăng Ngao gật đầu gần lại :

— Có phải các người muốn cùng với chúng ta giao đấu đó không ?

Tên «Thiếu Cốc Chủ» mỉm cười :

— Đúng, nhưng không phải ngay bữa nay, vì họ ta chỉ đến để canh chừng các người thôi.

Lăng Ngao hỏi :

— Người tên gì ?

Tên «Thiếu Cốc Chủ» đáp :

— La Kiếm Kỳ.

Lăng Ngao liếc cô gái :

— Vợ người đó phải không ?

La Kiếm Kỳ gật đầu :

— Gọi như thế cũng được, nàng tên là Tô Nga, ngoại hiệu là Hồng Y Tiên Tử, võ công của nàng nếu không muốn nói hơn thì cũng không dưới cô gái họ Mộ Dung của người đâu.

Lăng Ngao nhìn vai :

— Cái đó chờ khi giao đấu rồi hẳn nói, chưa biết chừng... hà hà...

La Kiếm Kỳ hỏi :

— Chưa biết chừng như thế nào ?

Lăng Ngao quét mắt khinh nhờn về phía Hồng Y Tiên Tử mỉm cười :

— Chưa biết chừng chịu không thấu một đòn.

Hồng Y Tiên Tử cười khẩy, nhưng cô ta không nói với Lăng Ngao mà quay qua nói với La Kiếm Kỳ :

La ca ca, anh hãy thả chúng ra thử xem ai hơn ai kém.
La Kiếm Kỳ lắc đầu :

— Chưa được đâu, thả ra lỡ chúng đào tẩu thì Gia Gia sẽ mắng chết..

Hồng Y Tiên Tử cười khinh khỉnh :

— Cần thận thì mình hãy đưa Mộ Dung Uyển đến Phương Hoàng Đình trước, rồi dẫn tên này đến sau chứ có gì mà sợ

La Kiếm Kỳ tỏ vẻ trù trừ :

Nhưng vừa rồi gia gia đã nói có một kẻ địch dọn nhập, hiện tại đang huy động toàn thể tìm kiếm, khắp nơi thấy đều nghiêm bị, chúng ta làm sao ...

Hồng Y Tiên Tử bèn nói :

— Không dám thì cứ nói ngay, chuyện chi cứ viện lý do khác làm chi ?

Hình như tên La Kiếm Kỳ có tính .. nê nang, cho nên thấy nàng hơi giận là bần vọt cười mơn :

— Được rồi, được rồi...Tôi sẽ nghe theo lời Tiên Tử bây giờ mình sang đưa Mộ Dung Uyển đến Phương Hoàng Đình.

Hồng Y Tiên Tử bây giờ mới đứng là lúc đáng sợ hơn bao giờ hết, vì nàng đã thỏa mãn, mà một khi đã được thỏa mãn là nàng tận dụng sở trường để... đến đáp, nàng liếc La Kiếm Kỳ bằng đôi mắt lạnh lẽo tình tứ, thân nàng gần như dán vào thân hắn, cả hai mơn trớn lẫn nhau đi khuất vào con đường hầm.

oOo

Ước lượng hai người đi xa rồi, Lăng Ngao mới kê sát miệng vào kẻ đá gọi Thôi Ưc Mỹ :

— Sư mẫu .. Sư mẫu còn đó không ?

Thôi Ưc Mỹ lên tiếng :

— Lăng nhi, ta đã nghe cả rồi, nhưng ngươi chỉ biết có ba thức của « Phương Hoàng Thập Bát Thức » thì làm sao thắng được bọn chúng ?

Lăng Ngao nói :

Thật thì đệ tử chỉ mới luyện được ba thức, nhưng đệ tử muốn tạo cơ hội đào tẩu chứ không phải cố ý giao tranh với họ.

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Phương Hoàng Đình là một đại sảnh kiểu trúc ngay trong lòng núi, bốn bên, những con đường dẫn ra ngoài đều có cơ quan canh phòng cẩn mật, đến đó thì khó thoát lắm..

Lăng Ngao lo lắng :

— Nếu thế thì phải làm sao....

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Khó lắm...nhất thời không làm sao được...

Lăng Ngao hỏi :

— Sư mẫu biết những cơ quan thiết trí nơi đó có lợi hại lắm không ?

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Đó là trung ương của Phương Hoàng Cốc, cơ quan tự nhiên là lợi hại, có thể nói sơ sẩy một bước chân là phải nát thây.

Lăng Ngao ngẫm nghĩ và nói bằng một giọng cương quyết.

— Đệ tử phải liều, vả lại, tay La Thái Hy đã luyện được Phương Hoàng Thập Bát Thức nhưng vẫn chưa có được Phương Hoàng Tâm Pháp, chúng cũng rất khó đặc đệ tử vào tử địa.

Mộ Dung Mỹ nói :

— Muốn thắng chúng thì thật là chuyện cũng rất khó khăn... à, Mộ Dung Uyển là ai thế ?

Lăng Ngao nói :

— Nàng là đệ tử của Bạch Thủy Thần Ni, cha nàng là « Quý Kiến Sâu »

Mộ Dung Đạt năm xưa khi cha mẹ ngộ tai trong, sư phụ mới trao nàng cho Bạch Thủy Thần Ni nhờ người dạy dỗ, sư phụ cũng đã truyền ba thức đầu của « Phương Hoàng Thập Bát Thức » cho nàng, mục đích là...là...

Thôi Ưc Mỹ cười :

— Là đề gã nằng cho người phải không ?

Lăng Ngao đáp :

— Vâng, hình như chuyện ấy sư phụ và Bạch Thủy Thần

Nic cũng đã có thương lượng trước rồi...

Thôi Ưc Mỹ cười hỏi :

— Sao ? Người có vẻ không bằng lòng à ?

Lăng Ngao vội nói :

-- Không... nhưng có điều hơi phiền là trước đó đệ tử lại có... quen với con gái của « Hạ Thần » Kiều Đại Thiên.

Thôi Ưc Mỹ làm thinh, hình như bà ta đang suy nghĩ...

Lăng Ngao định hỏi, nhưng e sợ nghe có tiếng bước chân từ ngoài con đường hầm, hẳn định chắc La Kiếm Kỳ và Hồng Y Tiên Tử tới nên làm thinh luôn...

Nhưng ngay lúc ấy thì Thôi Ưc Mỹ chợt nói thật nhanh :

— Lăng Nhi, nếu có giao đấu với La Kiếm Kỳ thì hãy nên rời tay, vì rất có thể hắn là con của sư phụ và sư mẫu...

Lăng Ngao giắt mình, hẳn muốn hỏi lại cho thật rõ nhưng lúc đó thì La Kiếm Kỳ và Hồng Y Tiên Tử đã đến.

Vừa đến cửa, La Kiếm Kỳ lên tiếng trước :

— Tiểu tử, bây giờ ta đưa người đến Phương Hoàng Đại Sát, nhưng nếu người thừa cơ đào tẩu thì đừng có trách ta nghe.

Lăng Ngao hỏi lại :

— Người đã đưa cô bạn của ta đến đó rồi à ?

La Kiếm Kỳ gật đầu :

— Đúng, và ta nhắc cho người nhớ là nằng còn trong tay ta thì người đừng có xuân động nghe chưa.

Lăng Ngao cười :

— Hãy mở cửa đi, ta không thoát đâu mà người sợ.

La Kiếm Kỳ bước lui hai bước, rồi lại tràn ngang một

được thối lui hai bước nữa là có tiếng đá vọt lên...

Cuốn song sắt từ từ nhong khỏi vách đá.

Lăng Ngao cố tình ngó lơ, nhưng thật tình thì hẳn không bỏ sót một cử động nào của hắn...

và khi cuốn song sắt đã được kéo lên hết, Lăng Ngao o chồm rai vòng tay :

— Xin Thiệu Cốc Chủ đưa đường.

La Kiếm Kỳ vẫy tay cho Hồng Y Tiên Tử đi trước, hẳn để cho Lăng Ngao đi giữa và hẳn đi sau rất dễ canh phòng.

Cả ba đi lẫn vào con đường hầm tối om, Lăng Ngao chỉ thấy lơ mơ.

Đi được chừng mười bước, Hồng Y Tiên Tử đưa tay ấn mạnh vào vách đá phía bên trái, đá hai bên vệt ra chừa một khoản trống, cả ba rẽ vào lối ấy.

Đi độ ba mươi bước nữa là đến một cấp đá dốc ngược lên tại nơi đây Lăng Ngao cảm thấy đúng là nơi đây có cơ hội tốt nhất để thoát, vì chỉ cần một thế kiếm thật nhanh, hẳn có thể chế ngự được La Kiếm Kỳ, nhưng chính vì lời dặn của Thôi Ưc Mỹ làm cho hắn dậm ra do dự...

Bởi vì muốn chế ngự được La Kiếm Kỳ thì phải làm cho hắn mang thương...

Địa đạo càng lúc như càng rộng ra, đi được một khoản dài nữa, trước mặt chợt bừng ánh sáng và tới vùng ánh sáng đó là đã vào lòng đại sảnh.

Phương Hoàng Đại Sát thiết trí khá lạ lùng, bên trên cao khoản chừng bốn trượng hình mu rùa, trên nóc y như iat vàng, vì ánh sáng rọi màu kim nhũ và nhất là tám hạt « dạ minh châu » rực rỡ, nhất là hạt minh châu thứ chín ngoại hình hạt quai rọi ánh sáng khắp cả đại sảnh, nơi này có lẽ họ không dùng đèn bao giờ cả...

Bước vào đại sảnh mới thấy cái giàu sang của Phương Hoàng Cốc, đây là một nơi có thể nói toàn là vàng ngọc, trên vách khảm chín cặp Phương Hoàng trướng cảnh, bên cạnh khảm chín cặp nam nữ khỏa thể đang luyện Phương Hoàng kiếm pháp, tất cả đèn khảm bằng vàng lá.

Dại sảnh gồm có chín cửa, cửa nào cũng đều mở hoát, bên trong lò mờ không nhìn rõ lối đi.

Tuy đang lạ trước lối kiến trúc dị thường, nhưng điều làm cho Lăng Ngao lo lắng trước nhất vẫn là Mộ Dung Uyển, vì không thấy nàng ở nơi đây.

Lăng Ngao nhìn quanh cau mặt :

— Người bạn của ta đâu ?

La Kiếm Kỳ cũng nhìn quanh :

— Thật là đại đột, nàng đã đi vào « Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn »... Hừ, muốn thoát đâu phải dễ, vào đó là phải chết.

Lăng Ngao rung động, hẳn từng trông đời mất :

— « Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn » như thế nào ?

La Kiếm Kỳ nói :

Chỉ cần bước sai một bước là chết không kịp ngáp.

Lăng Ngao cho tay vào hông, nhưng hẳn chưa rút kiếm ra thì La Kiếm Kỳ đã lui xa hơn một trượng và nói lớn :

— Người gặp gì chứ ? Chúng ta cần tỷ thí Phương Hoàng Thập Bát Thức kia mà.

Lăng Ngao giận dữ :

— Nàng không có ở đây thì chuyện tỷ thí Phương Hoàng Thập Bát Thức coi như không thành vấn đề.

La Kiếm Kỳ lại lui ra sau và nói :

— Người hãy đợi ta xem cô ở ra sau cái đã...

Lăng Ngao nói :

— Người muốn đi cũng được, nhưng phải để cô ở đây ở lại đây.

La Kiếm Kỳ nhướng mắt :

Người muốn chế áp nàng, muốn hại mạng nàng để đòi mạng Mộ Dung Uyển đây à ?

Lăng Ngao nói :

Không, ta chỉ sợ người tìm đường chạy đó thôi.

La Kiếm Kỳ cười lớn :

— Người cho rằng ta đã sợ người à ?

Lăng Ngao nói :

— Nếu thế thì ta cùng theo người vào đó kiếm nàng.

La Kiếm Kỳ ngẫm nghĩ và gật đầu :

— Cũng được... người hãy theo ta.

Nói xong, hẳn quay mình đi nhanh vào một cửa phía bên trái.

Lăng Ngao vừa muốn đi theo, chợt nghe cửa bên phải hai tiếng « keng, keng » của kiếm chạm nhau và tiếp liền theo, một bóng đen từ trong đó lao ra...

Đó là một người dong dong cao, mặc toàn đồ đen, mặt che lục đen, tay cầm thanh trường kiếm lao ra thật nhanh và cũng thật nhanh lui tròn nơi đại sảnh một vòng, đồng thời ném luôn ba mũi phi tiêu ngay vào khung cửa.

« Keng, keng, keng » !

Từ trong khung cửa phát lên ba tiếng thép khua, ba mũi phi tiêu bắn đạt ra ngoài.

Và cũng liền theo lúc ấy, một người mặc áo vàng từ trong cửa phóng ra, Lăng Ngao nhận rõ người ấy là Phương Hoàng Cốc Chủ.

Chưa ra tới ngoài, Phương Hoàng Cốc Chủ đã hất tay lên một nắm độc châm chớp nhoáng bắn thẳng vào người áo đen vọt thẳng lên đồng thời ném ngược trở lại ba mũi phi tiêu nữa.

Như đã sẵn đề phòng, Phương Hoàng Cốc Chủ tung mình lên như một chiếc pháo thăng thiên, ba mũi phi tiêu lướt ngang qua chân hắn ghim ngay vào khung cửa rưng bần bật.

Trong khi Phương Hoàng Cốc Chủ còn đang lơ lửng trên không, người áo đen đã quay nhanh trở lại, thanh kiếm từ trong tay người lấy lia ngang, chiêu thế đánh ra vừa nhanh vừa nhắm đúng vào yếu hiểm...

Càng !

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, cả hai người cùng sa xuống đất, Lăng Ngao đứng nhìn trở mắt.

Lần đầu tiên trong đời, hắn thấy thân pháp của hai người nhanh đến mức không nhìn kịp.

Hai thanh kiếm giao vào nhau và hai vút đang ra sà xuống đất, Phụng Hoàng Cốc Chủ bỗng ngửa mặt cười ha hả :

— Tưởng ai, không ngờ tại là Lạc Chính Hiền !

Lăng Ngao rung động...

Xuân Thần đó hay sao ? Sư phụ hắn đó hay sao ?

Nhưng ông ta vẫn còn che mặt làm sao Phụng Hoàng Cốc Chủ lại biết mà gọi đích danh như thế ?

Tia mắt xuyên qua làn lụa đen như điện lạnh, người bao mặt cười gần ?

— La Thái Hy, tội của người nặng quá, bây giờ dầu cho người có muốn ăn năn cũng sợ không còn kịp nữa...

Phụng Hoàng Cốc Chủ cười :

— Sao người lại nói như thế ? Đã đến đây và đã biết đây là tử huyệt, sao người lại có thể dùng lời lớn lối như thế mà không sợ thiên hạ cười chê rằng kẻ không thức thời vu hay sao.

Không đề cho Lạc Chính Hiền phản ứng, Phụng Hoàng Cốc Chủ nói luôn :

— Phá cấm để xâm nhập giang hồ, tội ấy sợ mới đúng là tội chết đây.

«Xuân Thần» Lạc Chính Hiền gặng lại ?

— Bao gọi là «phá cấm» ?

Phụng Hoàng Cốc Chủ nói :

Ta hỏi, có phải người vì xúc phạm Thiên Sơn «Giao Tri Thánh Mẫu» và chính vì sự xúc phạm ấy cho nên phải tội giam cầm tại Hang đá bí mật ở Kim Phật Sơn ?

Hình như «Xuân Thần» Lạc Chính Hiền có phần kinh ngạc ông ta lặng đi một lúc mới quát hỏi :

— Người, người là ai ?

Phụng Hoàng Cốc Chủ cười khẩy :

— Năm xưa là «Quý Dẫu Tôn Giả» hiện tại là «Phụng Hoàng Cốc Chủ» tên vẫn là một La Thái Hy.

« Xuân Thần » Lạc Chính Hiền trầm giọng :

— Lão, bằng vào người mà làm sao biết được Giao Tri Thánh Mẫu ?

Phụng Hoàng Cốc Chủ cười ha hả :

— Lạc Chính Hiền, người tưởng chỉ có mỗi một mình người là mới biết tại Thiên Sơn có vị «Giao Tri Thánh Mẫu» thôi sao ?

Xuân Thần Lạc Chính Hiền chiến tía mắt thẳng vào mặt của Phụng Hoàng Cốc Chủ :

— Đùng, ta đã biết tại sao một quyền của « Ha Thần » Kiêu Đại Thiên lại không đánh chết được La Thái Hy, ta chỉ ngờ thôi nhưng không dè lại đùng, người là kẻ mạo danh...

Phụng Hoàng Cốc Chủ cười gằn :

— Giờ phút này không phải chuyện nói đến vấn đề thật hay là giả, nếu người biết tội thì hãy quay trở lại Kim Phật Sơn để má tự cấm, ta niệm tình không truyền rao chuyện này, bằng không, chắc người cũng đã biết chứ, không phải riêng một mình người, mà cả Trung Nguyên võ lâm cũng sẽ vì đây mà mang họa diệt vong

Tia mắt của Lạc Chính Hiền càng ngời lên một cách dữ dằn, ông ta nói từng tiếng một :

— Ta sẽ trừ người trước rồi sẽ đến Thiên Sơn thọ tội.

Dáng sắc của Lạc Chính Hiền vô cùng nghiêm cách, giọng nói ông ta nghe như đinh đồng từng nhát một...

Phụng Hoàng Cốc Chủ tuy cũng vẫn giữ giọng cười khinh khỉnh, nhưng thanh kiếm của hắn vội đưa lên ngang ngực và chậm chậm thụt lui...

« Xuân Thần » Lạc Chính Hiền từ từ nhích tới...

Cả hai y như đôi mãnh hổ ghì sát mũi.

— Dừng tay lại !

Thân ảnh của Phụng Hoàng Cốc Chủ bỗng ngược ra sau

Ông khi ánh kiếm của « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền nhoáng lên y như một luồng điện sáng thì, đúng ngay vào lúc đó, tiếng quát lạnh lạnh vang lên.

Tiếng quát thật cao, nhưng thật trong chứ không lạc giọng như tiếng ré. Âm hưởng kéo dài làm cho người nghe phải giật mình.

Lạc Chính Hiền thu kiếm lại chiến tía mắt về hướng đó. Phương Hoàng Cốc Chủ và Lăng Ngao trở mắt nhìn trừng trừng.

Giữa khung cửa bên phía trái, một người con gái mặt hạnh mày ngài, ngoài chiếc áo màu bạc ngồi ngồi trên ngực trái thêu một đoá hoa sen đỏ chói.

Người đã đẹp, y phục lại rực rỡ, thêm vào sắc diện như băng nga tiên tử, bất cứ ai cũng không thể dời tia mắt sang hướng khác, bất cứ ai cũng không thể nhìn chỉ một lần.

Nhưng tia mắt của Lạc Chính Hiền lại khác.

Không phải tia mắt đắm say người đẹp, mà là tia mắt giật mình hết hoảng.

Sự xuất hiện thình lình của một người con gái với vẻ mặt lạnh băng băng, điều đó đã làm cho Phương Hoàng Cốc Chủ kinh nghĩ, nhưng hắn vẫn cố làm ra vẻ ngạo, nhiên quát hỏi:

— Người... cô nương là ai?

Cô gái mặc áo bạc không thêm lưu ý đến Phương Hoàng Cốc Chủ, nâng nhích lên hai bước trăm giọng:

— La Giáo Sĩ qui xuống nghe thánh dụ!

Kong!

Thanh kiếm trên tay của Lạc Chính Hiền tuột rơi xuống đất và ông ta từ từ qui xuống...

Sự tình diễn biến lạ lùng, làm cho Lăng Ngao hoảng hốt, hắn khẽ kêu lên:

— Sư phụ...

Lạc Chính Hiền liếc vào mặt và trăm giọng:

— Lăng Nhì, con cũng phải qui xuống.

Lăng Ngao muốn hỏi lại, nhưng tia mắt nghiêm cách của Lạc Chính Hiền làm cho hắn đâm hoảng, hắn không còn tự chủ được, hắn chầm chầm bước lại và quỳ xuống bên sau Lạc Chính Hiền.

Cô gái mặc áo bạc lấy từ trong tay áo ra một cuốn lụa vàng, trải đọc:

— Thánh dụ cho Lạc Giáo Sĩ, người đã làm trái thánh chỉ và lại dám phá cấm, không nghiêm phạt tại Vô Danh Động, chứng tỏ tình nghịch không hối cải, đó là một việc mà từ ngày lập giáo đến nay chưa từng thấy. bao nhiêu đó tội cũng đã quá dư, đủ chỉ cho người đứng Trung thu phải đến Đạo Trì lãnh tội. Thiên Sơn Đạo Trì Thánh Mẫu thủ dụ.

Lạc Chính Hiền cúi đầu cung kính:

— Lạc Thiện Chi xin dâng dụ lệnh.

Ông ta đứng lên khoanh tay cúi đầu.

Cô gái mặc áo bạc quay qua phía Phương Hoàng Cốc Chủ trăm giọng:

— A Tu La, tự ý ly khai Đạo Trì, người có biết tội thế nào chưa?

Phương Hoàng Cốc Chủ tái mặt thối lui...

Xuân Thần Lạc Chính Hiền trở mắt:

— Người... người là A Tu La?

Cô gái mặc áo bạc gật đầu:

— Đúng, hắn là A Tu La trước kia vì có người, nên hắn thất sủng, vì thế, hắn thù hận người lắm, cho nên khi người ra khỏi Đạo Trì, hắn cũng âm thầm bỏ vào Trung Nguyên, nhưng vì sợ Thánh Mẫu cho người theo bắt, hắn bèn mạo xưng là La Thái Hỷ, cái tên đã chết để chiếm vợ người, chiếm Phương Hoàng Cốc của người. Chuyện đó Thánh Mẫu đều hay biết.

Ánh mắt của Lạc Chính Hiền vụt sáng lên:

— Chẳng hay Thánh Mẫu có chỉ dụ về chuyện đó hay chăng?

Cô gái mặc áo bạc làm thỉnh, nàng lấy ra một phong thư màu vàng ném về hướng A Tu La:

— Thánh mẫu có thư cho người tự xem lấy.

Phong thư từ từ bay ngang y như một chiếc lá vàng khô, bay thật chậm nhưng lại thật vững, không chao không nghiêng, bay từ từ tới trước mặt của Phụng Hoàng Cốc Chủ y như có người cầm tay đưa tới...

Một thủ pháp thật tinh diệu và cũng chứng tỏ nội lực phi thường.

Phụng Hoàng Cốc Chủ đón lấy xé ra, chỉ xem thoáng qua mặt bần lộ hảo nét vui mừng, hân vòng tay khẽ nói :

— Xin phiến «Dao Trì Long Nữ» A Tu La mong ân Thánh Mẫu không trách tội, từ nay xin nguyện dài công thục tội.

Dao Trì Long Nữ vẫn bằng một giọng lạnh lùng :

— Người là con người đang mang trọng tội nơi mình, trong vòng một năm nếu hoàn thành được sứ mạng giao phó thì chẳng những sẽ được xá tội mà lại còn nhiều thưởng.

Phụng Hoàng Cốc Chủ vòng tay :

— Vâng, xin «Dao Trì Long Nữ» hãy yên lòng.

Dao Trì Long Nữ gật đầu và quay qua phía Lạc Chính Hiền

— Lạc Thiện Chi, bây giờ thì người có thể đưa đồ đệ của người đi đi.

Lạc Chính Hiền vòng tay thi lễ và nói với Lăng Ngao :

— Ngao nhi, chúng ta đi.

Lăng Ngao bước lên vòng tay nói :

— Sư phụ, Mộ Dung có nương vừa lạc vào «Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn» bây giờ chưa biết sống chết ra sao...

Lạc Chính Hiền quay qua vòng tay nói với Dao Trì Long Nữ :

— Mộ Dung Uyển vốn là đồ đệ của người bạn của tôi, vì không biết nên phạm vào «Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn» dám mong Long Nữ khoan dung...

Dao Trì Long Nữ nói :

— Vừa rồi cô ta đi vào «Uy Môn», đã bị ta phong bế huyết đạo bỏ nằm trong ấy, hãy vào đó mà mang cô ta đi.

Lạc Chính Hiền vòng tay cảm tạ và dẫn Lăng Ngao vào một khung cửa bên trái, vừa vào khỏi cửa thì nghe tiếng của Dao Trì Long Nữ nói vọng bên sau :

— Lạc Thiện Chi, ta nói một câu nói sau cùng là Trung Thu này người phải cố thi hành cho đúng dụ lệnh của Thánh Mẫu, phải đến Thiên Sơn Dao Trì mà thọ tội, bằng không thì hậu quả như thế nào, chắc người cũng đã biết rồi, ta không cần nói thêm gì nữa.

Lạc Chính Hiền bình như cổ làm bộ không nghe, ông ta dẫn Lăng Ngao đi vào và nói nhỏ với hắn :

— Ngao nhi «Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn» này nguy hiểm lắm, chỉ cần xé xích một chút là sẽ chết ngay, nó là cơ quan mà chính tay của Thiên Sơn Dao Trì Thánh Mẫu sáng tạo, con phải cố đi cho đúng theo chân của thầy.

Lăng Ngao gật đầu đáp nhỏ :

— Vâng, xin sư phụ yên lòng, con hết sức cẩn thận...

Và như không còn dẫn được nữa, hắn hỏi ngay :

— Sư phụ, chẳng hay Thiên Sơn Dao Trì Thánh Mẫu là nhân vật như thế nào...

Lạc Chính Hiền ngắt ngang :

— Bây giờ con chưa có thể nghe được chuyện ấy dân, phải hết sức đề tâm cẩn thận dò từng bước một, khi ra khỏi Phụng Hoàng Cốc rồi thầy sẽ nói cho con biết.

XEM TIẾP QUYỀN 2

HAI thầy trò đi được khoản ba bốn trượng, quả thấy Mộ Dung Uyển nằm co dưới đất, Lạc Chính Hiền cúi xuống xem xét và ngẩng lên nói với Lăng Ngao :

— Nó đã bị Dao Trì Long Nữ dùng phương pháp «Thiên Sơn Phất Huyết» làm cho hôn mê, vậy con hãy bồng nó theo thầy, ra khỏi «Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn» rồi thầy sẽ giải khai huyết đạo. Bởi vì nếu bây giờ giải ngay, nhất định nó sẽ không thể bước theo đúng dấu chân thầy, như thế sẽ có nhiều nguy hiểm.

Hình như Lạc Chính Hiền rất thông biết phương pháp đi trong «Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn» nên chỉ một thoáng sau là hai thầy trò đã ra được bên ngoài.

Sau khi giải khai xong huyết đạo cho Mộ Dung Uyển, cả ba người lại đi thêm một khoản nữa gặp ngay cửa cốc, nơi có chấn song sắt nhốt quần hào võ lâm hồi sớm, Lăng Ngao đứng lại hỏi :

Sư phụ, chẳng hay thầy có thể mở được chấn song sắt này không ?

Lạc Chính Hiền gật đầu hỏi lại :

— Nhưng mở ra để làm gì ?

Lăng Ngao nói :

— Thu Thần, và vợ con của Hạ Thần cùng các vị Chuông Môn Nhân các phái đang còn kẹt trong đó, mình phải tìm cách cứu họ...

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Bây giờ mở ra được chắc cũng không còn cứu ai được cả..

Lăng Ngao nói :

— Trước khi lửa cháy, Thu Thần đã dùng xác chết, của một số người tạo thành bức vách, cũng có thể còn một số người sống sót.. Lạc Chính Hiền bước lại gần tìm ẩn vào cơ quan trong vách đá, chấn song sắt lập tức được từ từ nhô lên. Lăng Ngao nhảy vào trước nhất...

Việc đầu tiên là hần chạy như bay đến chỗ bức tường «thịt» do Thu Thần dựng lên, hần muốn biết rõ tình cảnh của Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ...

Bức tường «thịt» bây giờ còn nguyên, nhưng bây giờ thì tất cả đều râm vàng và mùi khét lẹt hắc vào mũi không làm sao chịu nổi...

Lăng Ngao cố nín hơi dóm vào phía bên trong, hần thấy Thu Thần, Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ nằm phục y như đã chết rồi, không thấy động đậy mà cũng không thấy thở...

Lăng Ngao lật đất nhảy vào, hần định đến gần quan sát hiện tình của Kiều Tiểu Tuệ, nhưng ngay khi ấy, một luồng chưởng lực quét ngang, hần vừa thụp đầu xuống thì chưởng phong đã quét ngã bức tường thịt, thì thê văng tung vào đồng lửa còn lên hơi ngùn ngụt và tiếp liền theo là tiếng của Thu Thần :

— A...chủ bé...

Lăng Ngao vừa lồm cồm bò dậy thì Yên Chi Hồ và Kiều Tiểu Tuệ cũng kêu lên :

— A...không có sao à ?

Từ trong cái chết thoát ra, họ quên bồng những bất bình khi xảy ra lúc ban đầu...

Lăng Ngao phì phì bụi trên áo quần và mỉm cười :

— Không sao, nhờ có Phượng Hoàng Cốc Chủ « cứu » vào con đường hầm bí mật.

Kiều Tiểu Tuệ kinh ngạc :

— Sao ? Phượng Hoàng Cốc Chủ cứu anh ?

Lăng Ngao chưa kịp đáp thì bên ngoài Lạc Chính Hiền và Mộ Dung Uyển đã bước vào...

Vừa thấy một người bao mặt, Thu Thần tưởng đầu Phượng Hoàng Cốc Chủ, bả ta phóng tới vung tay...

Lạc Chính Hiền nhảy thối ra sau cười ha hả :

— Lâu ngày gặp lại, Thu Minh Chủ mừng cách đó hay sao ? Nghe tiếng, Mai Thịnh Lâm cũng sốt :

— Các hạ là...

Lạc Chính Hiền gỡ vuốt lụa đen bao mặt cười nói :

— Mai nữ hiệp hãy xem tôi là ai ?

Mai Thịnh Lâm buột miệng kêu lên :

— Lạc đại hiệp... nhưng không phải « giả » đấy chứ ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Giả làm sao được, và cũng có thể nói từ đây trở đi, trong võ lâm sẽ không bao giờ có chuyện giả Xuân Thần nữa đâu.

Thu Thần Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Nghe nói đại hiệp bị... tự giam mình ở Kim Phật Sơn thì hôm nay làm sao lại đến đây ?

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Chuyện kể ra dài lắm, nơi đây không thể nói chuyện lâu, chúng mình phải nên cấp tốc ra ngoài...

Mai Thịnh Lâm chớp mắt nhìn bốn phía và hỏi Lạc Chính Hiền :

— Có phải đại hiệp đã giết tên La Thái Hy rồi chăng ?

Lạc Chính Hiền lắc đầu :

— Không, nhưng hần cũng không phải là La Thái Hy, hần là một nhân vật võ lâm Tây Vực...

Mai Thịnh Lâm kinh ngạc :

— Thật là lạ nhỉ, chẳng lẽ vô lâm đã đến hồi diệt vong, tại sao người nào cũng đều « giả » cả như thế chứ ?

Lạc Chính Hiền thở dài :

— Nữ hiệp nói đúng đấy, vô lâm đã đến hồi biến loạn. Nhưng thôi, chúng ta hãy lui khỏi nơi đây rồi sẽ nói chuyện sau.

Mai Thịnh Lâm vốn muốn tìm Phương Hoàng Cốc Chủ để một liệu sống chết, vì thâm trạng của vô lâm đồng đạo cũng có mà có lẽ vì tức giận nhiều hơn, tức giận vì thua trí...

Nhưng nghe Lạc Chính Hiền thôi thúc, bà ta biết nơi này chắc nguy hiểm lắm, nên bà ta quay lại nói với Lăng Ngao :

— Chủ bề, năm vị Chương Môn các phái thật là kỳ cục y như người, sắp chết đến nơi mà cũng không chịu vào đây. Vậy người hãy tìm xem mấy ông ấy như thế nào rồi.

Lăng Ngao lật đặt men theo vách đá, hơi nóng hấy còn bám bập, nhân vật vô lâm người nào cũng co rúm lại như con tôm nướng, thực cảnh trông thật đau lòng.

Đến một hóc đá, Lăng Ngao thấy năm vị Chương Môn ngồi xếp bằng trên đây mặt vô vách núi y như nháp định...

Hắn lật đặt đi ngay lại gọi :

— Ngũ vị Chương Môn...

Không một tiếng trả lời.

Cả năm người ngồi im không động đậy...

Lăng Ngao hoảng hồn chạy lại sau lưng Chứng Nhân Đại Sư đưa tay khẽ vịn vai, nhưng...

Hắn chưa kịp nói gì thì vị Chương Môn Thiếu Lâm vùng bật ngửa...

Lăng Ngao tái mặt thối lui.

Bây giờ thì hắn biết rất rõ rồi, không phải riêng Chứng Nhân Đại Sư mà tất cả năm vị Chương Môn của năm phái đều đã chết...

Cứ theo cách ngồi của họ, rõ ràng trước giờ chết, năm

người đã tập trung nội lực tinh toa xuất thần để chống lại hơi nóng của lửa, nhưng cuối cùng họ vẫn không làm sao tìm ra sinh lộ...

Lăng Ngao rơi nước mắt trở lại nói với Lạc Chính Hiền,

— Sư phụ, năm vị Chương Môn đã chết cả rồi, chẳng hay mình có nên mai táng ?

Lạc Chính Hiền suy nghĩ hồi lâu :

— Không cần thiết, tốt hơn hết là nên để cho môn hạ của các phái đến đây chứng kiến và họ thân tự mai táng những nhà lãnh đạo của họ, vì nơi đây cũng không phải là chỗ mai táng hài cốt của chư vị, điều quan trọng là bây giờ chúng ta hãy lập tức rời khỏi nơi nguy hiểm này đi.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Lần thứ nhất tôi mới thấy Lạc đại hiệp biết sợ là gì...

Lạc Chính Hiền không trả lời, ông ta quay mình dẫn đường đi trước...

CHƯƠNG 9

TÂY VỰC THIÊN Y GIÁO

Vầng Trăng thật sáng.

Phương Hoàng Sơn ẩn khuất lơ mờ của ánh trăng bàng bạc.

Cảnh trí thật đẹp, đúng là một thắng cảnh cho những văn sĩ, thi nhân.

Lạc Chính Hiền đưa mọi người đến một khu rừng sẫm khuất, chọn một chỗ bằng phẳng ngồi xuống thở dài...

Ông ta nhìn mọi người và nói thật chậm :

— Được rồi, chúng ta có thể tạm nghỉ nơi đây.

Mọi người ngồi xuống và tự nhiên, vì nóng muốn biết tình cảnh của cũng như sự quan hệ với Thiên Sơn « Dao Trì Thánh Mẫu » nên hắn là người hỏi đầu tiên...

Lạc Chính Hiền lại thở ra :

— Mai nữ hiệp, chúng ta tuy đã quen biết nhau mấy mươi năm rồi, nhưng chắc hẳn Mai nữ hiệp cũng chưa làm sao biết được tại hạ là người như thế nào ?

Mai Trinh Lâm nghiêm giọng :

— Vì thế mà tôi rất nóng nghe.

Lạc Chính Hiền cười buồn :

— Tại hạ họ Lạc là đúng, nhưng không phải tên « Chính Hiền » mà là tên « Thiên Chi », tại hạ sinh và lớn lên trong một Tiên Cuộc tại Hà Nam, cha tôi chuyên nghề bảo tiêu và chết vì nghề ấy sau khi bị một chuyến cướp dọc đường, vì muốn báo thù cha, tôi đã phải khổ công tâm sự học nghệ, nhưng hầu hết những người tôi gặp đều không mang lại được một tuyệt kỹ nào, mãi về sau tôi mới gặp một nhà sư Lạt Ma Tây Vực, cảm tình tri ngộ, ông ta chỉ cho tôi đến Thiên Sơn, nơi đây, tại « Dao Trì » tôi học được năm năm, trở về Trung Nguyên báo được thù cha và sau đó không lâu, nghiêm nhiên trở thành một trong bốn người Minh Chủ võ lâm...

Mai Thịnh Lâm chân hỏi :

— Lạc huynh có thể nói rõ về chuyện « Dao Trì » không?

Lạc Chính Hiền nói :

— « Dao Trì » vốn là một địa danh tại Thiên Sơn, một trăm năm về trước có một người đàn bà tên là Mạnh Lệ Ty sáng lập « Thiên Y Giáo » và tự xưng là « Dao Trì Thánh Mẫu » dưới tay bà ta có hai mươi đồng nam và hai mươi đồng nữ, bà ta đã tận truyền tuyệt kỹ cho những người này, sau đó bảy mươi năm, Mạnh Lệ Ty qua đời, người kế nghiệp là Tát Mạn Na vốn là dân miền Tây Vực, chính là « Dao Trì Thánh Mẫu » thời và tôi đã học được kiếm thuật từ nơi người ấy.

Mai Thịnh Lâm mỉm cười :

— Tát Mạn Na võ công cao lắm phải không ?

Lạc Chính Hiền nói :

Cao đến mức mà mình không sao lường được, chính tôi đây tuy cũng là đệ tử của người, nhưng cũng chỉ là hàng đệ tử thứ hai thứ ba mà thôi.

Mai Thịnh Lâm nhướng mắt :

— Nếu thế, giả như tôi mà nhập Thiên Y Giáo thì cũng khó mà bước lên hàng thứ nhất nhỉ ?

Lạc Chính Hiền nghiêm giọng :

— Tình hình quả thật là như thế, nhưng nếu Mai nữ hiệp cho rằng tại hạ cố ý đề cao thì xin cho phép không kể lại vậy.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Lạc huynh cứ kể tiếp đi, tôi chỉ đùa chơi thôi mà. À này, Tát Mạn Na năm nay khoảng bao nhiêu tuổi ?

Lạc Chính Hiền nói :

— « Thánh Mẫu » năm nay khoảng trên dưới năm mươi, nhưng có lẽ nhờ luyện khí công nên thấy chỉ trạc ba mươi thôi, từ nhỏ đến giờ người chưa từng tham nhập Trung Nguyên, nhưng bốn năm về trước đây, không biết nghe ai nói rằng nhân vật võ lâm Trung Nguyên rất chuộng võ công, nhất là các phái Thiên Lâm, Võ Đường... Vì thế, người ra thành dụ bảo tôi phải cố gắng thuyết phục các giới võ lâm Trung Nguyên qui phục chính phái Thiên Y Giáo, tuy nhiên, tuy học nghệ của Thiên Y Giáo, nhưng tôi vốn là người của Trung Nguyên cho nên không thể bằng lòng làm chuyện đó, và chính vì thế đã mặc nhiên phạm tội với « Dao Trì », làm cho Thánh Mẫu nổi giận buộc tôi phải tự giam mình vào một bí động tại Kim Phái Sơn trọn đời không được ra mặt, nếu không thì họa đó đổ vào toàn thể võ lâm Trung Nguyên...

Thấy Lạc Chính Hiền nói năng có vẻ quá trình trọng, Mai Thịnh Lâm biết chuyện quả nhiều nguy hiểm, bà ta vội hỏi :

— Đã thế sao Lạc huynh lại ra khỏi bí động ?

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Bởi vì trước đây hai mươi năm, tôi và Thôi Ưu Mỹ kết duyên chồng vợ, nhưng sau đó nàng lại mất tích một cách quá lạ lùng... Cái ruồi là vừa đúng hai mươi năm theo lời hẹn của nàng để chử để lại trên bông cây thì tôi lại bị Thánh Mẫu giam cầm, tôi phải liệu thủ nhận bốn người đệ tử mong nhờ họ tìm kiếm tung tích của nàng, nhưng gần đây do những báo cáo liên tiếp của Lăng Ngao, tôi cảm nhận võ lâm đã gặp phải nhiều tai biến, vì thế đánh liều một lần nữa thoát ra bí động, nhất là nhằm lúc đệ tử của Đông Thần bức bách càng làm cho tôi quyết phải ra mặt, không ngờ bây giờ lại phát hiện ra tên A Tu La vốn là một cao đệ tử của Y Thiên Giáo len xâm nhập Trung Nguyên âm mưu không hề võ lâm...

Mai Thịnh Lâm cau mặt :

— A Tu La là nhân vật như thế nào ?

Lạc Chính Hiền nói :

— A Tu La là đệ tử thứ nhất của Đạo Trì Thánh Mẫu, hẳn là một con người tính tình hung ác, vì thế không được lòng tin của Thánh Mẫu, nhưng vì tư thù với tôi, hẳn thâm nhập Trung Nguyên mạo xưng « Quí Đầu Tôn Giả » La Thái Hy để khuấy động Trung Nguyên...

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Còn Đạo Trì Long Nữ ?

Lạc Chính Hiền nói :

— Đạo Trì Long Nữ là người được Thánh Mẫu tín yêu, cô ta mang mệnh của Thánh Mẫu buộc tội phải trở lại Đạo Trì thọ tội... Xem việc Thánh Mẫu không bắt tội A Tu La mà còn trọng dụng thì chắc hẳn người đã cố tâm thu phục Trung Nguyên ..

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Lạc huynh đã gặp phu nhân chưa ?

Lạc Chính Hiền lắc đầu :

— Chưa nghe tin tức chi cả...

Lăng Ngao vội nói :

— Sư phụ, trong khi bị giam trong thạch thất lần sau này, đệ tử đã có cách nói chuyện với Sư Mẫu...

Lạc Chính Hiền chồm tới nắm tay Lăng Ngao :

— Sao, sư mẫu người bảo sao ?

Lăng Ngao nói :

— Sư mẫu chuẩn bị đào thoát khỏi Phượng Hoàng Cốc, người có nói rất có thể tên « Thiếu Cốc Chủ » La Kiếm Kỳ là con của sư phụ và sư mẫu...

Lạc Chính Hiền cau mặt trầm ngâm :

— Sao lại có chuyện như thế cả ? Không lẽ lúc ta là Phượng Hoàng Cốc là nàng đã mang thai ?

Mai Thịnh Lâm như nóng lòng về chuyện « Đạo Trì » nên bà ta không nghe chuyện La Kiếm Kỳ mà lại hỏi :

— Nhưng Lạc huynh bảo cái tên Thánh Mẫu bảo lạc huynh đến Đạo Trì lãnh tội, vậy Lạc huynh có định đi không ?

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Hai nữ hiệp cũng biết tôi vốn là người chỉ bằng lòng theo lẽ phải, nếu Thánh Mẫu có đã tâm xâm chiếm Trung Nguyên thì dầu thế nào tôi cũng không thể chấp nhận... Nhưng thành thật mà nhận thì hiện nay võ lâm Trung Nguyên không làm sao có thể chống nổi với những cao thủ của Thiên Y Giáo, cho nên tôi định cứ phải đến Đạo Trì dùng lời lẽ hơn thiệt can ngăn nếu Thánh Mẫu không nghe thì chắc tôi đành phải liều một chết...

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Tôi nghĩ không lẽ toàn thể võ lâm Trung Nguyên lại không thể cự lại Thiên Y Giáo hay sao ?

Lạc Chính Hiền nghiêm giọng :

— Trong võ lâm hiện nay có ai hơn Từ Thần của chúng

ta chẳng ? Huống chi Hạ Thần bây giờ đang bị nạn tại Phụng Hoàng Cốc. Đông Thần Tư Khấu Đan không phải là người có thể cùng với chúng ta mưu đồ chính nghĩa, chỉ còn hy vọng vào...

Mai Thịnh Lâm hỏi dồn :

Hy vọng vào ai ?

Lạc Chính Hiền nói :

Chỉ có thể hy vọng hiền nội trợ của tôi hoàn thành Phụng Hoàng Kiếm Pháp, nhưng muốn thế là phải đủ đôi, nhưng tôi thì không thể nào trở lại...

« Yên Chi Hồ » Hồ Tam Cô nói :

Bây giờ chỉ có cách là chúng ta hãy xông vào Phụng Hoàng Cốc cứu phụ nhân và chồng tôi ra, sau đó chúng ta nhất loạt tấn công Dao Trì thử xem con quỷ cái ấy bả đầu sáu tay gì cho biết...

Lạc Chính Hiền lắc đầu :

— Phụng Hoàng Cốc bây giờ có thêm một Dao Trì Long Nữ, nói không phải tự khinh mình nhưng cả sáu người chúng ta hợp lại cũng khó mà thắng được nàng...

Hồ Tam Nương cười nhạt :

— Đan bà đại không khỏi ngọn cỏ... một mình cô à mà làm gì nên chuyện chứ ?

Thấy mẹ mình bắt đầu « nói tục » Kiều Tiên Tuệ đỏ mặt gắt nhỏ :

— Mẹ, nói cái gì kỳ cục vậy !

Hồ Tam Nương lườm con gái :

— Chứ không phải à ? Chẳng lẽ đan bà đại khỏi ngọn cây sao ?

Kiều Tiên Tuệ đứng dậy dậm chân :

— Mẹ nói nữa con đi đây...

Hồ Tam Nương cười cười :

— Thôi thôi... ngồi xuống đi, mẹ không nói thế nữa đâu.

Hừ, cái thứ con gái là luôn luôn hay mắc cỡ.

Kiều Tiên Tuệ ngồi xuống cật lực đỏ mặt.

Mai Thịnh Lâm hỏi Lạc Chính Hiền :

— Theo Lạc huynh thì chuyện phân ra bốn mùa để làm Minh Chủ võ lâm của chúng ta từ đây phải định sao ?

Lạc Chính Hiền hỏi lại :

— Theo ý Mai nữ hiệp ?

Mai Thịnh Lâm nói :

— Cho dầu tình thế ra sao, mình cũng phải cương quyết bảo trì, chính vì thế cho nên hãy vào nhiệm vụ hiện tại, tôi nhất quyết phải vào Phụng Hoàng Cốc cứu Kiều huynh...

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Đó là một chuyện « nghĩa bất dung từ », hiem vì đây đến Thiên sơn hàng dặm mà hạng kỳ chỉ còn trong vòng hai tháng, nếu diễn tri e họa đến cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên, vì thế cho nên chắc tại hạ không làm sao vào Phụng Hoàng Cốc được.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Không sao, nhưng nếu Lạc huynh có thể nói cho tất cả biết về thiết trí cơ quan hiểm bí trong Phụng Hoàng Cốc là hay lắm...

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Cái lợi hại nhất trong Phụng Hoàng Cốc hiện tại là « Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn », cửa này an theo Bát Quái Dịch Số mà bố trí cơ quan, vì thế nếu biết sơ nguyên tắc thì không khó mấy, chẳng hạn, giờ Tý phải theo « Càn », bước bên trái ba, bên phải ba, giờ Sửu theo « Khôn », bước bên trái sáu, bên phải sáu, đúng theo nguyên tắc « Càn Tam Liên, Khôn Lục Đoạn ».

Đã đến một trình độ võ học cao, tự nhiên phải thông « Bát Quái » mà đã hiểu thì nguyên tắc đó đã nắm lòng, nên nghe nói tới đó là Mai Thịnh Lâm gật đầu lia lịa :

— Đa tạ, đa tạ... Thôi, Mai Thịnh Lâm này xin cáo từ...

Hồ Tam nương vội hỏi :

— Mai thư thư định nhập Cốc ngay bây giờ ?

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

Vâng, phải dùng cách « xuất kỳ bất ý » mới mong thắng được.

Hồ Tam Nương nói :

— Hay lắm, vậy mẹ con tôi xin theo góp sức, không biết Mai thư thư thấy có nên chăng ?

Mai Thịnh Lâm trầm ngâm :

— Nên thì tự nhiên là nên rồi, chỉ có điều khi vào trong rồi thì chúng ta phải chia nhau ra mà hành động...

Hồ Tam Nương gật đầu :

— Đứng đứng, chúng ta sẽ chia làm hai camp.

Ba người từ giả bọn Lạc Chính Hiền, riêng Kiều Tiên Tuệ đi mà ánh mắt của nàng chừng như không nỡ xa cách Lăng Ngao...

18

Sau khi nghe Lăng Ngao thuật lại việc Thôi Ưc Mỹ đào địa đạo mưu chuyện thoát thân, Lạc Chính Hiền mừng quá, ông ta bảo Lăng Ngao :

— Hai con bây giờ nên nán lại đây ít ngày, chờ bao giờ sư mẫu ra đây, hai con hãy cố luyện cho thành «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» may ra có thể báo thù cho sư phụ và giúp võ lâm Trung Nguyên thoát khỏi sự khống chế của Thiên Y Giáo...

Lăng Ngao giật mình :

— Sư phụ quyết định đến Dao Trì ?

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Nếu không thế thì họa sẽ đến cho võ lâm, thầy không thể yên tâm chờ đợi...

Lăng Ngao cau mặt :

— Chẳng lẽ Dao Trì Thánh Mẫu lại không thức đạo lý hay sao ?

Lạc Chính Hiền lộ vẻ buồn buồn :

— Dao Trì Thánh Mẫu vốn không phải là người xấu, nhưng khi chấp chương Giáo Chủ Thiên Y Giáo thì đã mặc nhiên đi vào tà môn, muốn cho người trở lại nẻo chính đạo cũng là chuyện không phải dễ...

Lăng Ngao hỏi :

— Sư phụ, sao gọi là «Thiên Y Giáo» ?

Lạc Chính Hiền nói :

— Ý của họ là lấy trời làm áo.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Sao gọi là «lấy trời làm áo» ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Lấy trời làm áo nghĩa là họ...không cần y phục.

Lăng Ngao kinh ngạc :

— Không cần y phục ? Nghĩa là họ không mặc quần áo ?

Lạc Chính Hiền hơi áy náy :

— Đúng như thế, tại Thiên Sơn Dao Trì, từ Thánh Mẫu cho đến hàng giáo sĩ, giáo đồ, nam nữ đều như thế cả, nhưng họ có kỷ luật rất nghiêm minh, bất cứ nam nữ giáo đồ nào phạm vào tội loạn luân, lập tức sẽ bị khai trừ và phế bỏ võ công...

Lạc Chính Hiền nói bằng một giọng trầm ngâm :

— Họ cũng có cái lý của họ, họ cho rằng như thế là một chân chính là «người», như thế mới không phải là «tà môn».

Mộ Dung Uyển đỏ mặt :

— Thôi thôi, sư bà, đừng nói nữa...

Lăng Ngao hỏi :

— Như vậy có nghĩa là Thánh Mẫu muốn thôn tính võ lâm Trung Nguyên, muốn cho tất cả chúng ta cũng không mặc quần áo ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Tự nhiên, chính vì thế mà thầy không bao giờ chấp nhận.

Lăng Ngao hỏi :

— Thế khi Sư phụ học nghệ tại Thiên Y Giáo thì sư phụ làm sao

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Vì mỗi phụ nữ quá nặng, thầy chỉ mong thành tài để báo thù, vì thế thầy cũng phải làm theo họ...

Ông ta cười cười nói tiếp :

— Thật ra lúc đầu cũng khổ sở lắm, nhưng riết rồi cũng phải quen.

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Thế sao, cái cô... Dao Trì Long Nữ lại có mặc quần áo, sử bộ ?

Lạc Chính Hiền nói :

— Vì họ chưa hoàn toàn thôn tính, cho nên họ phải làm cho khỏi thấy khác người. Nhưng nếu người nói chuyện ấy và cười cô ta không theo đúng thì cô ta sẽ cười tất cả y phục ngay, họ không hề biết thẹn là gì đâu. Vì thế cho nên khi gặp nàng người hãy liệu lời, không khéo rồi người ở mặt là mình chứ không phải kẻ thoát ý.

Mộ Dung Uyển bây giờ thì còn... chột nôi, nàng bùm mặt kêu lên :

— Sư bá, thôi...đừng nói chuyện ấy nữa...

Lăng Ngao mỉm cười :

— Được rồi, bây giờ nói chuyện khác...

Hắn mò trong túi lấy ra một cây «Ngân châm» nói với Lạc Chính Hiền :

— Sư phụ đây là ám khí của A Tu La, khi hắn giao đấu với sư phụ, hắn ném ra, nó là thứ «Thông Tâm Châm» mà phu mẫu của Mộ Dung cô nương bị chết...

Mộ Dung Uyển chụp lấy xem và nghiên rằng :

— Đúng rồi, tên A Tu La này đã hại chết cha mẹ của tôi hẳn phải chết...

Nàng chảy nước mắt và toàn thân rung bần vì tức tối, vì căm hận...

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Muốn giết được A Tu La chỉ có cách duy nhất là hai con phải kết thành phu phụ chờ cho sư mẫu thoát ra, từ ở nơi người, hai con cố luyện thành «Phượng Hoàng Thất Bát Thức» bằng không, chẳng những không giết được hắn để báo thù mà chính mình cũng không toàn mạng.

Lăng Ngao hỏi lại :

— Sư phụ, tại sao muốn luyện «Phượng Hoàng Thất Bát Thức» mà nhất thiết phải kết thành phu phụ ?

Lạc Chính Hiền nói :

— Muốn luyện thành «Phượng Hoàng kiếm thuật» là phải luyện «Phượng Hoàng Tâm Pháp» mà được thế là phải với nguyên tắc kết hợp «thư hùng» chỉ khi nào liên giao mới phát huy được hiệu năng của nó, mới có thể lấy đầu địch ngoài trăm họ...

Thấy Mộ Dung Uyển tỏ vẻ thẹn thứa, Lạc Chính Hiền vội nói :

— Không nên chấp nê chuyện thường tình, thầy sẽ đứng ra chủ định hôn lễ cho hai con, rồi thầy sẽ phải đến Thiên Sơn thật gấp công việc không thể kiên trì.

Lăng Ngao quay qua hỏi Mộ Dung Uyển :

— Uyển muội có ý kiến gì không ?

Lạc Chính Hiền nói :

— Được rồi, vì tình thế cấp bách, vả lại chúng ta cũng không nên câu nệ, vậy hai con hãy tạm thời lay tạ trời đất để tượng trưng cho ngày hôn lễ.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển song lay hai lay về hướng tây, rồi quay lại làm lễ bái tạ Lạc Chính Hiền.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển đưa nhau gần đến cửa Phượng Hoàng Cốc, cả hai trèo lên cành cây thật lớn ngồi sát bên nhau lắng chờ động tĩnh.

Có lẽ vì sự có mặt của Dao Trì Long Nữ, nên A Tu La thay đổi cung cách, ngoài cửa Cốc lúc bấy giờ có hai tên đại hán chống hai cây thương đứng canh giữ thật nghiêm.

Trái với lúc trước, tình thế trông thật vô cùng bí mật, tại đây bây giờ có vẻ công khai nghiêm chỉnh.

Mộ Dung Uyển hỏi nhỏ :

— Ngao ca, anh nghĩ tại sao A Tu La lại mở cửa Cốc một cách công nhiên như thế ?

Lăng Ngao nói :

— Có thể đây là do ý kiến của Dao Trì Long Nữ...

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Ý kiến của Dao Trì Long Nữ như thế nào ?

Lăng Ngao nói :

— Dao Trì Long Nữ mang sứ mạng của Dao Trì Thánh Mẫu đến cho A Tu La, có thể sứ mạng đó là tìm cách thu phục vô lâm Trung Nguyên đầu nhập Thiên Y Giáo, chính vì thế nên của Phụng Hoàng Cốc không thể phong bế như trước nữa.

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Thu phục vô lâm Trung Nguyên gia nhập Thiên Y Giáo nghĩa là chúng muốn toàn thể vô lâm Trung Nguyên đều thoát y như chúng cả à ?

Lăng Ngao cười :

— Đùng, mà nếu như thế thì thật là chuyện không làm sao tin cười cho nổi !

Mộ Dung Uyển kê sát mặt mình vào ngực Lăng Ngao và khẽ hỏi :

— Anh có dám làm như thế hay không ?

Lăng Ngao cười cười hỏi lại :

— Thế Uyển muội có dám thế không ?

Mộ Dung Uyển đỏ mặt :

— Kỳ quá.. anh còn nói thế tôi không thêm nói chuyện với anh nữa đâu nha.

Lăng Ngao hôn vào tóc nàng và cười nói :

Uyển muội đẹp như thế này tại sao lúc trước hóa trang xấu xí làm chi thế ?

Mộ Dung Uyển nói :

— Thử con người của anh một chút coi mà.

Lăng Ngao hỏi :

— Thử như thế nào ?

Mộ Dung Uyển nói :

— Sư phụ của tôi nói đàn ông thường hay thích đẹp chán xấu, tôi muốn thử xem anh chán đến mức nào vậy mà.

Lăng Ngao cười :

— Cũng may, mà tôi chưa chán Uyển muội, có phải thế không ?

Mộ Dung Uyển trề môi :

— Cha, còn không chán, không chán mà không dám đi gần, nói chuyện không dám nhìn mặt, anh làm như sợ tôi nhai nuốt anh không bằng !

Lăng Ngao lắc đầu :

— Nói thế là không đúng rồi.

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Sao không đúng ?

Lăng Ngao nói :

— Nếu thấy tôi chán thật thì tại sao Uyển muội lại chịu ứng ?

Mộ Dung Uyển đỏ mặt :

— Tại sư phụ tôi ép đấy.

Lăng Ngao làm mặt giận :

— Tại sư phụ ép chứ thật tình Uyển muội không thương anh phải không ?

Mộ Dung Uyển tưởng Lăng Ngao giận thật nên lật đật nói :

— Không phải thế, nhưng nếu anh đừng bao giờ nghĩ tới cái cô Kiều Tiền Tuệ nữa thì muội muội sẽ yêu anh đến trọn đời.

Nhắc tới Kiều Tiền Tuệ Lăng Ngao vội nói :

— Không biết Mai nên bối và mẹ con của Kiều cô nương vào Phụng Hoàng Cốc như thế nào mà mãi đến bây giờ vẫn không thấy động tĩnh ?

Mộ Dung Uyển lờm lờm một cái thật dài :

— Mới đây mà đã nhớ rồi à ? Nếu nàng bị A Tu La bắt chắc anh sẽ liều mình vào cứu nhĩ :

Lăng Ngao nghiêm giọng :

— Đó là chuyện mà không làm sao từ chối, đây là nghĩa chung chứ không phải tình riêng..

Mộ Dung Uyển vút đưa tay bịt miệng Lăng Ngao và nói nhỏ :

— Cối chừng có người đi tới..

Lăng Ngao theo tay nàng dóm lại, quả nhiên bên triền núi phía bên trái có bảy người đi tới, vừa đến ven rừng, một người trong bọn ẩn khuất vào rừng, còn lại sáu người thẳng tới Phụng Hoàng Cốc.

Cả sáu người đều mặc quần áo trắng, Lăng Ngao nhận biết ba người là «Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang, «Hồ Tụ Cô» Triệu Tú Khanh và «Chung Sinh Đồng» Âm Tiên Sơn, còn lại ba người, bằng vào tướng mạo thì không ai ngoài «Cổ Án» Kim Cúc Hoa, «Thái Quí Đồng» Lỗ Tử Bình và «Minh Hạ Đồng» Trần Khổng.

Họ là «Thần Huyền Thập Nhất Quí» thuộc hạ của «Đông Thần» Tư Khẩn Đan, như vậy người ẩn vào rừng lúc này có thể là «Đông Thần».

Cả sáu người đến đứng giăng hàng tại cửa Phụng Hoàng Cốc, hai tên đại hán áo đen thấy tình hình bất ổn, vội vàng xốc ngọn thương nhích tới:

— Các người là ai? Đến đây làm gì?

Bạch Thạch Lang trầm giọng:

— Đến để đòi mạng.

Hai tên đại hán áo đen không nói thêm một tiếng nào, cả hai ngọn thương cùng phóng ra một lượt...

Bạch Thạch Lang nhếch môi cười nhẹ, chân phải bước lên một bước, hai tay nhanh như chớp nắm chắc lấy hai cây thương và bằng một tư thế nhẹ nhàng, hất hất hai tay lên một lượt...

Y như hai con diều bọc gió, hai tên đại hán áo đen bị bật văng lên hơn ba trượng.

Một trong hai cây thương trong tay của Bạch Thạch Lang phong vút lên không...

Bụt

Một tiếng dội nghe ngọt xót, mũi thương đi ngay vào bụng gã áo đen, thân hình hắn hơi khựng lại trên không rồi đâm xâm xuống đất, cán thương chỏi lên mặt đất và thêm một tiếng «bịch» nữa, mũi thương lộ ra sau lưng hắn.

Không một tiếng la, không một cái giẫy giụa, gã đại hán áo đen nằm im chỉ có mũi thương là rung bần bật.

Gã thứ hai bị rơi lăn tròn trên mặt đất, mặt gã không còn một giọt máu, gã ôm đầu lùi tuốt vào cửa động.

Dẫn đầu là Dao Trì Long Nữ và A Tu La, theo sau là La Kiếm Kỳ và Hồng Y Tiên Tử họ Tô.

Y phục của họ hôm nay đổi khác.

Hai đóa hoa hồng được gắn khít khao trên ngực và một cái khố ngắn, thắt ngắn, kết bằng hạt tre hồ hững dưới thắt lưng, toàn thân còn lại của Dao Trì Long Nữ lộ lộ ra ngoài.

Làn da trắng hồng, mịn màng với những đường cong tuyệt mỹ, làn da căng lên trên lớp nhựa sống tràn đầy như muốn nứt ra trong tư thế đứng chống nạnh trông ngực về phía trước.

Người ta có cảm tưởng như đang đứng trước pho tượng thần Vệ Nữ.

Vóc thân ngà ngọc càng nổi bật hơn lên khi nàng đứng cạnh A Tu La.

Tên Phụng Hoàng Cốc Chủ hôm nay không còn trong lớp áo xum xoe, không còn vóc lua đen bịt mặt, toàn thân hân hân như trần truồng, với một cái khố màu đỏ xạm vừa ngắn vừa mỏng manh...

Da hân nua nua với những chòm lông đen mượt trên ngực, trên bắp tay bắp chân, hân trông không giống người mà lại giống... dã nhân.

Một Dao Trì Long Nữ, một A Tu La đứng sát bên nhau, người ta tưởng tượng như tiên nương và ác quỷ.

Trong khi Hồ Tụ Cô và Kim Cúc Hoa đồ mặt quay đi chỗ khác thì Bạch Thạch Lang như bị hút bởi làn da, gò ngực của Dao Trì Long Nữ, đôi mắt hắn vụt ngờ ngạc nhiên.

A Tu La chiếu tia mắt như lửa vào mặt Bạch Thạch Lang:

— Nghe nói sáu người đến đây đổi mạng phải không?

Bạch Thạch Lang gật đầu:

Người là «Phượng Hoàng Cốc Chủ» La Thái Hy?

A Tu La cười sần sặc:

— Đó là tên họ ngày hôm qua trở về trước, bây giờ thì không phải, bây giờ là «Phượng Hoàng Cốc Chủ» A Tu La. Còn các người? Các người từ đâu đến?

Bạch Thạch Lang đáp:

— Tê Thiệu Bảo.

A Tu La «à» một tiếng thật dài:

— Thì ra các người là thuộc hạ của Tứ Khẩu Đan, bản Cốc Chủ tháng trước có bắt được bốn người trong «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» là «Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiến, «Thánh Lang» Diệp Ca Sơn, «Thanh Khê Tiểu Cô» Tưởng Hương Tần, «Kiêu Nữ» Đào Chiêu Nam, và chắc người cũng là trong «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» đấy chứ?

Bạch Thạch Lang gật đầu không nói.

A Tu La nhướng mắt:

— Tôn danh quý tính?

Bạch Thạch Lang nói:

— «Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang.

Như đã quen lối từ trước đến nay, bọn năm người còn lại không đợi hỏi, họ cùng lên tiếng:

— «Hồ Tự Cô» Triệu Tú Khanh.

— «Cô Ân» Kim Cúc Hoa.

— «Thái Lang Đồng» Lô Tử Bình.

— «Minh Hạ Đồng» Trần Khổng.

— «Chung Sinh Đồng» Âm Tiểu Sơn.

A Tu La trầm giọng:

— Các vị đến đây có chuyện gì?

Bạch Thạch Lang bắt mắt:

— Gần đây tại hạ có nghiên cứu được một trận thế gọi là «Lục Hợp», vì thế đặc biệt đến đây mong được Cốc Chủ quan tâm và chỉ giáo.

A Tu La nhún vai, nhưng hẳn không nói, hẳn khẽ liếc Dao Trì Long Nữ ngẫm hỏi ý kiến...

Dao Trì Long Nữ nhích lên hai Lược...

Nàng đứng yên một chỗ thì còn đỡ, khi nàng nhích chân những đường cong quai ác trên người nàng chuyển động làm cho bọn đàn ông của Bạch Thạch Lang gần muốn... đứng tròng...

Nàng khẽ nhếch môi cười:

— Sáu người của các vị chắc vì đồng bọn mà đến đây để tính chuyện báo thù?

Bạch Thạch Lang gần đổi mắt thao láo vào gò ngực của nàng:

— Có nương là ai?

Dao Trì Long Nữ vẫn cười tươi:

— Tọa hạ Dao Trì Thánh Mẫu, Dao Trì Long Nữ, «Giáo Chủ» Thiên Y Giáo.

Đôi mắt của Bạch Thạch Lang bây giờ y như kẻ mất thần, hẳn cứ nhìn trần trối vào «tọa thiên nhiên» của Dao Trì Long Nữ:

— Thiên Y Giáo? Trong võ lâm tại sao tại hạ không nghe tên ấy bao giờ...

Dao Trì Long Nữ cười:

Thiên Y Giáo sáng lập đã hơn một trăm năm nay rồi, Tống Đan thiết lập tại Thiên Sơn Dao Trì, nhị thế «Dao Trì Thánh Mẫu» là Tát Mạn Na... Tôn chỉ của bản giáo là «đẩy trời làm áo» hưởng tận thiên nhiên tự do phóng khoáng, nếu chư vị bằng lòng nhập giáo thì ta sẽ thay một Thánh Mẫu mà cử hành diên lễ.

Có lẽ vóc thân lồ lộ của nàng làm cho Bạch Thạch Lang quên cả chuyện «đổi mạng» hẳn nhích tới thêm hai bước và hỏi:

— Sao gọi là «Thiên Y Giáo»?

Dao Trì Long Nữ nhìn hẳn mỉm cười, cái mỉm cười xa giao như luôn luôn có sẵn, mà cũng hàm ý cười vì ánh mắt đam mê của người đối diện...

Cái cười mê hoặc càng làm cho Bạch Thạch Lang cảm nghe như bao nhiêu máu nóng dồn lên tận óc, hẳn hoi bằng một giọng ngơ ngơ :

— Sao ? Sao...

Dao Trì Long Nữ lại cười :

— Sao cái gì ?

Bạch Thạch Lang như giật mình :

— Sao... Thiên Y Giáo là sao ?

Dao Trì Long Nữ cười :

— Tôi đã nói rồi, «Thiên Y Giáo» có nghĩa là «ấy trời làm áo», con người sẽ hoàn toàn tự do phóng khoáng không bị một sự gì ràng buộc nào cả, mùa xuân có chiếc áo muôn màu diễm lệ ; mùa hạ thì ánh nắng rơi vào giáp y kim tuyến long lanh ; mùa thu thì một chiếc áo mát gió đưa và mùa đông thì y phục phủ hoa tuyết trắng... Bốn mùa với nhiều chiếc áo trời ban mà xiêm y «thiên nhiên» đó được coi như là bất tận, tôi gì phải may phải vá với những thứ vải thô ?

Nàng nghiêm trang nói tiếp :

— Bấy nhiêu đó có thể tưởng tượng được sự thanh thoát của con người, không bị sự ràng buộc nào kể cả những thứ phiền toái của nhân gian... Chính vì đã thấu triệt được lý lẽ huyền diệu ấy mà bản giáo được dựng nên với thiên nhiên sáng tạo, đã biết bỏ đi những lễ giáo của con người bày đặt, để có thể đối diện với nhau bằng bộ mặt thật, bằng con người thật chứ không phải những thứ hoa lệ bên ngoài, giữa khoản nam nữ với nhau cũng không hề câu nệ...

Bạch Thạch Lang Như bị kích thích bằng những lời lẽ văn nhã mà trần trụi ấy, hần nhích lên bước nữa và hỏi nhanh :

— Sao ? Trai gái đều... đối diện với nhau bằng cách không có quần áo gì cả à ?

Dao Trì Long Nữ cười :

— Dùng tiếng như thế là sai, không phải không có quần áo mà là «không bị ràng buộc bởi những thứ dơ dáy của đời» người ta sinh ra là thông dong tự tại, là phóng khoáng với thiên nhiên, hưởng tận sinh thú của con người, cái sinh thú trời ban không ai có quyền phí bỏ...

Nàng mỉm cười nói tiếp :

— Nếu các vị bằng lòng nhập giáo, thì tôi sẽ giảng thật kỹ càng và thực hiện ngay nghị lễ thiên nhiên ấy.

Bạch Thạch Lang đưa tia mắt từ gò ngực đến cặp đùi thon thon rắn chắc của Dao Trì Long Nữ và hỏi dồn :

— Sao ? Y như cách thức của cô nương bây giờ đó à ?

Dao Trì Long Nữ cười :

— Không, đây vẫn là sự ràng buộc đó chứ, nhưng vì «giáo lý» chưa phổ cập toàn thế cho nên ta phải tạm thế thôi, chứ nếu tất cả đều thấu triệt thì toàn thân sẽ không bị một cái gì che lấp của nhân gian.

Bạch Thạch Lang lắc đầu :

— Trừ phi tại hạ chính mắt nhìn thấy chứ cô nương nói thế thật không thể nào tin được...

Dao Trì Long Nữ hỏi :

— Có phải các hạ muốn ta thoát tất cả y phục đấy không ?

Bạch Thạch Lang gật đầu :

— Vâng, đúng như thế.

Dao Trì Long Nữ mỉm cười một cách thân nhiên và cũng bằng một cách thân nhiên, nàng đưa tay gỡ nhanh hai đoá hoa hồng trên ngực và luôn cả chiếc khố bằng hạt trai phía dưới...

Cởi xong, nàng bước chân trái tới nửa bước và hai tay cố ý bỏ rơi ra phía sau, bằng vào tư thế đó, vóc người của nàng càng nổi bật lên hơn nữa...

Đôi mắt của Bạch Thạch Lang gần như lồi ra ngoài và hân hân vùng rờ lên một tiếng tung mình lao thẳng tới...

Dao Trì Long Nữ vẫn đứng yên, nhưng tay nâng khẽ vẩy lên...

Y như bị một cơn gió thổi, «con diều giấy» Bạch Thạch Lang chao, luôn mấy lượt và bắn ra xa ngã xấp trên mặt đất.

Hồ Tụ Cô và Kim Cúc Hoa kêu lên :

— Từ ca, đừng vì sắc quên mình, hãy mau bỏ «Lục Hợp Trận»...

Bạch Thạch Lang lóp ngóp đứng lên đỡ dần nhìn Dao Trì Long Nữ :

— Sao... sao cô nương bảo... tự do phóng khoáng ai muốn vì cũng được ?

Dao Trì Long Nữ lấy hai đóa hoa hồng và cái khố ngọc trai quần trở lại vào mình mà cười nói :

— Tự do phóng khoáng, hường tuyệt thiên nhiên không có nghĩa làm điều xằng bậy, các hạ động lòng tà dục, lần đầu ta nương tình cho đấy.

Bạch Thạch Lang hỏi :

— Tại sao... sao...

Dao Trì Long Nữ nghiêm giọng :

— Bản giáo vốn không hề cấm ngăn giáo sĩ lấy nhau, nhưng phải được tự nguyện và phải bần cải đề Thái Mẫu chiếu theo nghi thức cần thiết về giáo lý cử hành hôn lễ, sau đó hai người mới có thể nên chuyện vợ chồng.

Bạch Thạch Lang có vẻ thất vọng :

— Như vậy là phiền phức quá chứ đâu có gì gọi là... tự do phóng khoáng ?

Dao Trì Long Nữ cười :

— Bản giáo thiếu nữ như rừng, chỉ cần các hạ bằng lòng nhập giáo, chứ chuyện ấy lo gì không thỏa nguyện.

Bạch Thạch Lang định hỏi thêm, nhưng Hồ Tụ Cô đã hét lên :

— Vũ Văn từ ca, hãy trở về nguyên vị để bày trận cho mau.

Tiếng hét bức tức của nàng làm cho Bạch Thạch Lang giật mình...

Nhìn những bộ mặt đang tập trung vào mình, hẳn chợt thấy then thứa nên vội nhảy lui, và chỉ vào mặt A Tu La hét lớn :

— Họ La, hôm nay sáu anh chị em của ta vì bạn mà báo cứu, người có dám đi vào «Lục Hợp Trận» của bọn ta không ?

A Tu La cười lớn :

— Sao, lại có chuyện không dám trong đó, chỉ có điều bốn người bạn của các vị hãy còn sống sờ sờ chứ đâu đã chết mà nói chuyện báo thù ?

Bạch Thạch Lang sững sốt :

— Sao ? Họ không bị người giết chết à ?

A Tu La gạt đầu :

— Đúng, chẳng những họ không chết mà họ lại còn được tru đãi, vì họ đã bằng lòng nhập giáo.

Hồ Tụ Cô có vẻ nghi ngờ :

Nhưng chính đệ tử của Xuân Thần đã thấy tận mắt rằng người đã giết họ rồi mà ?

A Tu La cười :

— Đó chỉ là cách khùng bỏ tính thần Lăng Ngao đẩy thôi bốn cái đầu máu me bết mà ta cho hẳn thấy đó chỉ là đầu giả. Nếu các vị không tin, ta có thể đưa họ đến để cho các người gặp mặt.

Bạch Thạch Lang nói :

— Tốt lắm, vậy người hãy đưa họ đến đây, nếu quả họ còn sống thì chúng ta còn có chỗ thảo luận với nhau thêm.

«Phượng Hoàng Cốc Chủ» A Tu La quay lại bảo La Kiếm Kỳ :

— Kỳ nhi, hãy vào đưa cả bốn người ấy ra đây.

La Kiếm Kỳ và Tô Nga vàng lĩnh lui vào...

Ẩn mình trên tàng cây, Mộ Dung Uyển khẽ nói với Lăng Ngao

— Cứ bằng vào cách này thì rõ ràng sự mạng của A

Tu La là cổ loi kéo vây cánh để thực hiện âm mưu thôn tính võ lâm Trung Nguyên, chứ không lý hẳn lại đổi thay thái độ ôn hoà như thế...

Lăng Ngao khẽ gật đầu :

— Đúng, nhưng không biết «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» có bằng lòng gia nhập Thiên Y Giáo hay không...

Mộ Dung Uyển nói :

— Vừa rồi bọn chúng đến đây cầm bảy tên, nhưng có một tên lại ăn mật rất có thể đó là «Đồng Thần» Tư Khấu Đan, nếu đúng như thế thì bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ chắc không dám tự tung tự tác đâu.

Lăng Ngao nói :

— Điều đó cũng chưa chắc lắm, vì bọn «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» vốn là vây cánh của Tư Khấu Đan, nhưng họ là anh em kết nghĩa trước khi đầu nhập Tề Thiên Bảo, họ đến đây không hẳn vì mệnh lệnh của Tư Khấu Đan, mà chính vì chuyện báo thù cho đồng bọn, nếu anh em của họ còn sống, nhất là đã đầu nhập vào Thiên Y Giáo thì họ rất có thể trở cò... Thêm vào đó có hai việc mấu chốt dẫn họ đi vào con đường ấy, thứ nhất là người anh cả của chúng là «Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiêu đã gia nhập rồi, thứ hai là tên Bạch Thạch Lang vốn phượng háo sắc, mà Thiên Y Giáo xem chừng có vẻ hấp dẫn hẳn lắm rồi.

Mộ Dung Uyển nói :

— Cái con tiện ý Dao Trì Long Nữ thật đúng là loại mặt dày mày dạn, trước mặt đồng người mà dám tuột cả áo quần...

Lăng Ngao nói :

— Đó cũng là một thứ dũng khí đó kẻ cũng khó ai có được.

Mộ Dung Uyển lừ mắt :

— Anh thích như thế lắm phải không ?

Lăng Ngao cười :

— Nhưng cũng còn may là tôi vẫn chưa buông tay rơi xuống đất !

Hai người đang nói chuyện thì La Kiêm Kỳ và «Hồng Tiên Tử» Tô Nga đã đưa bọn Mao Nhất Phiêu, Diệp Ca Sơn, Trương Hương Tần và Đào Chiêu Nam ra tới...

Chẳng những không có vẻ gì đáng gọi là tù phạm, mà tất cả bốn người diện mạo thấy đều rạng rỡ hân hoan...

Vốn cùng với «Thanh Khê Tiên Cô» Trương Hương Tần là cặp nhân tình, nên vừa thấy mặt nàng, Bạch Thạch Lang đã mừng rú :

— Hương Tần, mười, mười không sao đấy chứ ?

Trương Hương Tần cũng lộ vẻ vui mừng :

— Không, không sao cả, bọn này đã cảm ân tri ngộ nên, đã gia nhập vào môn hạ của Phượng Hoàng Cốc Chủ, cái tên bại hoại Tư Khấu Đan ấy chúng ta cũng nên bỏ cái cho rồi.

Bạch Thạch Lang không dám bộc lộ, hẳn quay qua hỏi Túc Hà Thần :

— Đại ca, có phải đại ca đã quyết tâm ly khai Tề Thiên Bảo ?

«Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiêu gật đầu, giọng hẳn có phần trịnh trọng :

— Đúng, căn bản tình thế, ngu huynh thấy rằng võ lâm nay mãi sẽ là thiên hạ của Thánh Mẫu, nếu chúng ta cứ chôn mãi con người ở Tề Thiên Bảo thì cũng phí cả đời chứ không mong gì xuất đầu lộ diện được với thiên hạ, vì thế cho nên ngu huynh quyết định tách khỏi sự khống chế của Tư Khấu Đan để đầu nhập dưới cờ của Phượng Hoàng Cốc Chủ, vậy chẳng hay ý kiến của sáu anh chị em còn lại như thế nào ?

Là anh cả của «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ», ý kiến của Túc Hà Thần coi như là đúng đắn nhất từ trước đến nay, tuy nhiên, sự việc có phần đột ngột, nên Bạch Thạch Lang cố tranh vội vàng, hẳn quay lại hỏi «Hỗ Tụ Cô» Triệu Tú Khanh :

— Thắt mười, theo ý của Thắt mười thì thấy thế nào ?

Hỗ Tụ Cô khẽ đưa mắt về phía cánh rừng, và có hơi do dự :

— Nếu tất cả thấy thế là đúng thì tiền mười cũng không có ý gì khác nữa...

Bạch Thạch Lang quay qua hỏi Kim Cúc Hoa :

— Còn Bát mươi thấy sao ?

Kim Cúc Hoa trầm giọng :

— Tiều muội cũng không có ý kiến gì khác, nhưng có điều, nếu đầu nhập dễ dàng quá như thế thì e rằng... sẽ mang tai tiếng không hay chăng ?

A Tu La cười hỏi :

— Có phải ý của Kim Cô Nương muốn bản Cốc Chủ cần phải làm một cái gì để chứng tỏ thực tài ?

Kim Cúc Hoa gật đầu :

Vâng, nhưng đây không có nghĩa là thử tài mà đúng là để cho bằng quan thiên hạ khỏi có điều dị nghị...

«Chung Sinh Đồng» Âm Tiều Sơn tiếp liền theo :

— Gần đây, như từ ca của chúng tôi đã nói, chúng tôi có nghiên cứu qua một thể trận gọi là «Lục Hợp Trận», chúng tôi muốn Cốc Chủ hãy quan sát để chứng minh.

A Tu La cười :

— Nghĩa là nếu bản Cốc Chủ có thể phá giải pháp trận thì các vị sẽ tình nguyện gia nhập bản giáo ?

Kim Cúc Hoa gật đầu :

— Vâng, ý chúng tôi cũng mong như thế.

A Tu La ngửa mặt cười lớn :

— Hay lắm, nhất ngôn dĩ định, nếu bản Cốc Chủ không phá được trận pháp của các vị thì không những không làm khó dễ chi đến các vị, mà luôn cả bốn người của «Túc Hả Thần» nếu muốn thì cũng tự tiện trở về. Bây giờ xin các vị hãy bố trận ngay đi.

Kim Cúc Hoa quay qua hỏi Bạch Thạch Lang và Hồ Tụ Cô :

— Từ ca và Thất tỷ không phản đối chứ ?

Bạch Thạch Lang trầm ngâm và khẽ gật đầu...

Cả bốn sáu người cùng quay mặt lại, đầu lưng vào nhau, ngồi xuống thành một vòng tròn...

Thoảng thấy cách ngồi của họ, A Tu La cau mặt trầm ngâm...

Hắn đứng đảo mắt khắp một vòng và vụt thét lên một tiếng phóng vọt mình lên nhắm ngay đầu của «Đồng Sinh Đồng» Âm Tiều Sơn để lao thẳng vào vòng...

000

CHƯƠNG 10

ĐỒNG THẦN KHUẤT NHỤC

Từ trên tàng cây quan sát tình hình, Lăng Ngao khẽ giạt mình b...

Khi A Tu La nhảy qua đầu của Âm Tiều Sơn, Lăng Ngao chú mục nhìn xuống thấy tên «tiều quỉ» cứ ngồi tĩnh như không, làm như chuyện A Tu La nhảy lên như thế là một trò đùa.

Nhưng với Lăng Ngao thì không đùa chút nào cả, hắn đã từng thấy A Tu La giao đấu với Xuân Thần, hắn biết công lực của A Tu La không phải tầm thường, nhất cử nhất động của tên này đều cũng có thể đưa đến những trận đòn sinh tử...

Ngay khi đó, khi A Tu La vượt mình qua, khi hai tay của hắn vừa gần tới đỉnh đầu của Âm Tiều Sơn, thì «Thái Lăng Đồng» Lỗ Tử Bình và «Hồ Tụ Cô» Triệu Tú Khanh, hai người ngồi kẹp hai bên Âm Tiều Sơn vụt cùng một lúc phất mạnh tay lên.

Chưởng lực thật là kỳ lạ, họ đánh ra cùng một lúc, nhưng một bên y như một cây trụ chọc thẳng, một bên thì lại cuốn vòng tròn, cả hai luôn chưởng lực một âm một dương, một cứng một mềm nhắm hạ bộ của A Tu La cuốn tới...

«Chung Sinh Đồng» Âm Tiều Sơn vẫn ngồi yên một chỗ.

Bất cứ ai cũng có thể thấy được sự diễn biến của thế trận, chính A Tu La cũng đã giật mình, hắn lật đặt trở hương cả hai tay, dùng chưởng lực đập xuống đất mượn thế phản đòn, hắn lui ra xa hơn ba trượng...

Dao Trì Long Nữ cười hân hắc :

— Hay, chương thế hay lắm, rõ ràng chỉ có hai người xuất thủ, nhưng thực thì cả sáu luôn tiềm lực liên hoàn, thật quả xứng danh là «Lục Hợp» !

A Tu La bị củ đánh xiên niền, nhưng hẳn không tỏ ra giận dữ, hẳn cúi mặt trầm tư, miệng hẳn cứ lẩm bẩm những gì không ai nghe thấy...

Hắn vừa lẩm thầm vừa đi quanh một vòng khắp sáu người và thỉnh thoảng, hẳn vội bước ngay vào khoảng trống giữa Bạch Thạch Lang và Kim Cúc Hoa...

Hắn đi một cách thong dong, không nhanh mà cũng không thấy vẻ chi gọi là phòng bị...

Bọn Bạch Thạch Lang cùng tái mặt, họ vội quay mình, tay nắm tay ken lại thành một vòng tròn.

Dao Trì Long Nữ lại cười hân hắc :

— A Tu La, Thánh Mẫu thường khen người lão thông trận thế, hôm nay là mới thấy tận mắt là người giỏi thật đấy.

A Tu La hai tay chống nạnh đứng giữa vòng, tư thế của hẳn thật ung dung và hẳn nói bằng một giọng nghiêm chỉnh :

— Đây không phải là «Lục Hợp» tên đó chỉ là mượn danh kỷ thật là sự biến hình của Bắc Đẩu Thất Tinh, sáu người ngồi trong tư thế «Thiên Xua», «Thiên Triền», «Thiên Cơ», «Ngọc Xung» và «Khải Dưong» bạn thân nó là «Thất Tinh» nhưng riêng «Dao Quang» thì lại do sáu người di chuyển hình thành, vì thế, bất cứ ai, nếu nhắm đứng vào sự di chuyển làm thời để bước đúng kẻ hở của «Dao Quang» là có thể đi ngay vào trận.

Nói xong câu ấy, hẳn chợt nhúng mình lên khỏi thế công, cả hai tay nhắm ngay vào Kim Cúc Hoa đánh ra một lượt...

Kim Cúc Hoa chưa kịp phản ứng thì Bạch Thạch Lang đã rời bỏ vị trí nhảy ra ngoài kêu lớn :

— Hãy dừng tay lại !

Thế đánh tuy có mạnh, nhưng khác hơn những người khác, A Tu La thế cũng thật nhanh, hẳn dừng ngay lại và cười lớn :

— Sao ? Có thể nương được rồi chứ ?

Bạch Thạch Lang vòng tay :

— Cốc Chủ quả thật đã quá lão thông trận pháp, chỉ nhìn thoáng qua là biết ngay cách phá, đến như thế này mà còn đánh nữa thì chẳng hóa ra là người bất thức thời vụ hay sao ?

A Tu La quay qua cười hỏi Kim Cúc Hoa :

Kim cô nương thấy thế nào ?

Kim Cúc Hoa chằm chằm đứng lên vòng tay thì lễ :

— Võ học của Cốc Chủ quả thật đã làm cho chúng tôi khâm phục !

Bọn còn lại của «Thần Huyền Thập Nhất Quân» cùng đứng lên thì lễ tỏ vẻ bằng lòng qui thuận...

A Tu La cười hỏi :

— Các vị còn một người nữa gọi là «Đạo Quân» Phù Hóa Phong, chẳng hay tại sao vắng mặt ?

Bạch Thạch Lang vòng tay nói :

— Phù nhị ca của chúng tôi tháng trước vắng mang đến Kim Phật Sơn tham thỉnh hành động của Lạc Chính Hiền, không ngờ lại bị Lạc Chính Hiền giết chết.

A Tu La gật đầu và quay qua nói với Dao Trì Long Nữ :

«Thần Quyền Thập Nhất Quân» đã nổi danh khắp giới giang hồ, không những Trung Nguyên mà cả vùng Tây Vực cũng có người biết tiếng, bây giờ khuyết mất một người, lại là người thứ hai trong đó, quả thật là điều đáng tiếc, chẳng hay Giáo Chủ thấy có nên cho người đi tìm vào đó để bổ khuyết ngôi vị cần thiết đó chăng ?

Dao Trì Long Nữ gật đầu :

— Bản giáo cao thủ như rừng, muốn chọn một đệ tử có tài để bổ khuyết cũng không có chi là khó, chỉ cần chờ chín vị Phó Giáo Chủ và tám mươi một giáo sĩ của Thánh Mẫu phái tới đây thì ta sẽ chọn để điền vào.

Dao Trì Long Nữ vừa nói dứt, chợt nghe từ phía bên rừng có giọng cười ha hả nổi lên :

— Không cần, nếu Long Nữ không chê thì tại hạ xin tình nguyện điền vào chỗ đó...

Mọi người giật mình quay lại...

Từ trong ven rừng chậm chậm bước ra một lão già trên dưới sáu mươi, vóc người tầm thước với chòm râu ngả ngắn đen mượt làm cho gương mặt sáng rỡ của ông ta càng nổi bật hẳn lên...

Không ai hỏi, không ai xưng tên, nhưng ai cũng biết ngay đó là «Tề Thiên Bảo Chủ» Đông Thần Tư Khấu Đan...

Bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ xanh mặt...

Tâm lý chung là như thế, họ đã nhất quyết ly khai Tề Thiên Bảo, họ đã một lòng gia nhập Thiên Y Giáo, nghĩa là họ đã công nhiên phản lại Tư Khấu Đan, tự nhiên họ làm chuyện đó không có gì miễn cưỡng, nhưng đầu sao đối với người lãnh tụ bao năm mà họ đã có ít nhiều kính mến, khi đối diện họ vẫn nề nang, sợ sệt...

Tư Khấu Đan còn cách hơn ba trượng, nhưng bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ đã thấy lạnh mình, không ai bảo ai họ cùng thụt lui về phía sau lưng của A Tu La, họ lăm la lăm lét không dám ngẩng mặt lên nhìn thẳng.

A Tu LA cười sần sặc :

— Tư Khấu Đan, mang người còn khá dài cho nên hôm qua người khỏi bị quay...

Sắc mặt «Đông Thần» Tư Khấu Đan lạnh băng băng ông ta nhích tới thêm mấy bước quét lia mắt «hợp nhãn» vào mặt bọn «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» và nhếch môi cười nhạt :

— Mao Nhất Phiêu, người cầm đầu cho chúng nó phản ta đây phải không ?

Đối với đồng bọn, tự nhiên Mao Nhất Phiêu là người có thể tùy tiện ra lệnh, và mặc dầu đã quyết tâm phản lại Tề Thiên Bảo, nhưng bây giờ đứng trước người chủ cũ, một phần vì uy lực dị thường trong ánh mắt của Tư Khấu Đan, một phần vì sự áy náy của lương tâm là cho hẳn tự nhiên cảm thấy phát rung...

Hắn thụt ra sau thêm mấy bước và cúi đầu không dám nói tiếng nào.

Tư Khấu Đan lừ mắt lạnh lùng :

— Ta rộng lượng cho các người một cơ hội chót, ai muốn trở về thì hãy bước sang đây.

Cách thức giải quyết vấn đề của Tư Khấu Đan cũng hay mà cũng dở.

Bằng vào lúc bất thành hình khi chạm mặt, khi bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ đang bị lương tâm và sĩ diện xấu xé, ông ta đưa điều kiện thúc giục họ trở về với mình, cũng là một đòn tâm lý khá hay, nhưng...

Cách làm đó lại có phần tác dụng, vì họ chỉ mới ngưỡng ngàng vì đột ngột họ chưa có đủ thì giờ cân nhắc thật kỹ về chuyện «tái ngộ» này, họ còn đang lưỡng lự thì câu nói của Tư Khấu Đan càng đẩy họ vào con đường dứt khoát.

Họ khẽ nhìn nhau nhưng không một ai tỏ vẻ trở về.

Chỉ trừ Hồ Tỵ Cỏ và Kim Cúc Hoa có thấy họ vẻ khó chịu nhiều hơn, nhưng cũng chỉ có hơi khó chịu thôi chứ cũng không dám nhích bước, chỉ một vài người lưng chừng như thế họ hoàn toàn tùy thuộc vào số đông, họ chỉ hành động theo số đông, và vì thế cho nên đám Thần Huyền Thập Nhất Quỷ đều cúi mặt làm thinh, họ không nói nhưng tự nhiên cũng không bao giờ tỏ ý «trở về».

Chân mày bên trái của Tư Khấu Đan máy động, da mặt ông ta xạm lại và sát khí vút nổi lên, mười ngón tay như móc sắt vươn ra, mười luồng chỉ lực xé thẳng vào Thần Huyền Thập Nhất Quỷ...

Họ chỉ còn mười người và mười đường chỉ phong của Tư Khấu Đan thật là trùng điệp, tuy ông ta vung tay thật lẹ, nhưng mười đường chỉ phong như có mắt, nó xé gió vút đứng vào ứng tên một.

Toàn thể võ lâm, không một ai không biết sự lợi hại của «Tuyệt Hoa Chỉ», bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ lại còn biết rõ hơn ai hết, chúng thấy dưới mày bên trái của Tư Khấu Đan vừa hơi máy động, thói quen của ông ta khi sắp sửa giết người là tất cả đều hoảng hốt ngã chúi xuống đất lủn y như con vù và cùng tung mình nhảy tránh ra ngoài năm trượng.

Cú đánh bị trượt ra ngoài không trúng đích, «Đông Thần» Tư Khấu Đan giận dữ, hai tay ông ta vung tròn lên như gió cuốn nhắm thẳng vào A Tu La và Dao Trì Long Nữ...

Y như hai con giao long dưới biển. A Tu La và Dao Tri Long Nữ lượn qua lượn lại một vòng, mười ngón chỉ phong của «Đông Thần» Tư Khấu Đan xẹt trớt ra ngoài không khí, bao nhiêu công lực của ông ta như vụn tuột vào không trống không...

Đã từng tung hoành thiên hạ mười mấy năm, chưa từng gặp người đáng gọi là đối thủ, hôm nay bị đối phương giải hòa chỉ lực một cách quá dễ dàng. Tư Khấu Đan hoảng hốt thối lui luôn ba bước trừng mắt nhìn A Tu La và Dao Tri Long Nữ.

A Tu La cười ha hả :

— Tư Khấu Đan, thức thời vụ mới là toán kiệt, nếu người bằng lòng gia nhập Thiên Y Giáo, bản Cốc Chủ có thể niệm tình đề cử với Thánh Mẫu, ít nhất người cũng sẽ không mất ngôi vị Phó Giáo Chủ, nếu không, bằng vào một con người của người muốn cùng bản giáo tranh hùng, thì chẳng khác nào cáu chấu chống xe, người hãy nhìn Mai Thịnh Lâm là biết, một trong Tứ Thần của các người đây, nhưng bây giờ vẫn phải là tên cấm tù của bản cốc, các người liệu có thoát khỏi lệ ấy hay không ?

«Đông Thần» Tư Khấu Đan sững sờ :

— Sao ? Người nói sao ?

A Tu La cười :

— «Tứ Thần» Mai Thịnh Lâm tự phụ là con người vô học tuyệt luân, tối hôm qua đã cùng với phu nhân của Hạ Thần là «Yên Chu Hồ» Hồ Tam Nương và con gái của bà ta là Kiều Tiên Tuệ mạo hiểm vào cửa «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên, kết quả là tất cả đều phải làm tù nhân trong «Cửu Chuyển Liên Hoàn Môn» của ta đó, người nghe rõ hay chưa ?

«Đông Thần» Tư Khấu Đan cười nhạt :

— Bằng vào thứ cạm bẫy ti tiện để bắt người thì đàn có gì đáng để khoe khoang với thiên hạ chứ.

Dao Tri Long Nữ cười hân hắc :

Bằng võ công cũng thế, bằng cơ trí cũng thế, đàn có gì là ti tiện ? Nhưng nếu người không phục, thì bây giờ đây, chỉ cần thắng ta được nửa chiêu là ta sẽ để cho người mang Tuần Huyền Thập Nhất Quỷ của người đi thông thả.

Tư Khấu Đan nhướng mắt :

— Người nói chắc lời đấy chứ ?

Dao Tri Long Nữ gật đầu :

— Tự nhiên, nhưng nếu người bại thì sao ?

Trầm ngâm một giây, «Đông Thần» Tư Khấu Đan quá quyết :

— Nếu bại vào tay người, ta sẽ thoái xuất giang hồ, từ nay về sau sẽ làm một người tầm thường thế không cùng bất cứ ai tranh hơn phân thấp.

Dao Tri Long Nữ cười :

— Làm sao mà dễ dàng như thế ? Nếu như người bại thì ta có hai điều kiện, thứ nhất, người phải đầu nhập bản giáo, thế vào chỗ khuyết của Thiên Huyền Thập Nhất Quỷ, nghĩa là người sẽ thế vào chỗ của «Đạo Quán» Phù Hoa Phong...

Tư Khấu Đan sấn lên một bước gần giọng :

— Một lời đã định, người hãy chuẩn bị tiếp chiêu.

Dao Tri Long Nữ mỉm cười, nâng di động thần mình uốn qua uốn lại y như người vũ nữ và giọng nàng thật là lời :

— Người là khách, vậy người hãy ra tay trước đi.

Vừa rồi đã thấy chỉ bằng một cái khoa tay, nàng đã hóa giải chỉ phong của mình quá dễ dàng. Tư Khấu Đan biết ngay người con gái này mang trong mình một tuyệt học không sao lường được, vì thế bây giờ ông ta không dám khinh suất, ông ta âm thầm vận dụng toàn thân công lực, nghiêng mình qua bên phải bắt nhanh tay lên nhắm vào chỗ trống của đối phương diêm tới thật nhanh...

Tuy không lộ ra ngoài, nhưng bất cứ ai nhìn vào cũng thấy ông ta đã vận đủ mười hai thành công lực lên mười ngón tay và mười ngón chỉ phong xé gió thẳng tới như mười mũi sắt.

Dao Trì Long Nữ tái hân nu cười là loi cổ hữu, nàng thay vì thụt lui để tránh thì lại bước nhanh lên và cánh tay trái của nàng cũng cuốn lên theo.

Không ai nhìn kịp nàng đã phá giải chỉ phong của đối phương như thế nào, chỉ thấy «Đông Thần» Tư Khẩu Đan vùng thụt lui xiên niên y như bị người xô mạnh.

Đúng là một chuyện có thể làm chấn động võ lâm, bởi vì «Đông Thần» Tư Khẩu Đan hiện được xem là nhân vật cao nhất trong «Tứ Thần», khắp trong thiên hạ không một ai có thể tránh thoát ông ta khi mười ngón chỉ phong cùng bắn ra một lúc, kể cả Hạ, Thu, Xuân Thần cũng khó lòng tránh phân cao hạ với ông ta...

Thế nhưng, bây giờ chỉ bằng một chiêu đầu, đã bị đối phương đánh lui mấy bước, giả như không có người nhìn thấy thì cho đầu trăm miệng nói ra, trong võ lâm nhất định cũng sẽ cho đó là chuyện không bao giờ có.

«Đông Thần» Tư Khẩu Đan thét lên một tiếng, ông ta phóng thẳng mình tới, cả hai tay cùng vùng lên một lúc, búng vào thế «Thiết Bộc Đoạn Lưu», quét ngang vào hông của Dao Trì Long Nữ.

Ào... ào...

Y như những lượn sóng to đập giữa ghềnh đá bên bờ, cường lực của «Đông Thần» Tư Khẩu Đan xem chừng còn dữ dằn gấp mấy lần chỉ lực.

Dao Trì Long Nữ bật cười hân hắc, thân hình dẻo như tơ của nàng khẽ uốn qua...

Thật không ai có thể thấy rõ được cách đi bộ của nàng, vì thế pháp quá nhanh, chỉ thấy nàng vừa uốn qua là thân ảnh đã chệch ra gần tám bước.

Và y như thủ pháp mà nàng đã giảng Bạch Thạch Lang lúc này cánh tay trắng muốt của nàng cuốn nhanh lên.

Đang đà đánh tới và nhất là thân mình còn lơ lửng giữa không trung, «Đông Thần» Tư Khẩu Đan vụt thấy ánh bình bất ổn, ông ta gầm lên một tiếng như trâu rừng cả hai tay quét mạnh xuống mượn thế phản đòn...

Bùng... bùng!

Hai tiếng dội làm cho cái bụi cuốn tung, phía dưới chỗ «Đông Thần» Tư Khẩu Đan đất vùng khoét sâu hai lỗ như hai cái hố, ông ta nhờ vào sức dội đó tung thẳng lên không và là rơi xuống cách bề hơn một trượng.

Dao Trì Long Nữ kêu lên:

— Hay, đáng gọi là thần pháp tuyệt luân, nhưng nhớ rằng như thế là người đã thua đúng hai keo rồi đấy nhé.

Tư Khẩu Đan đỏ mặt tía tai và ông ta vụt hỏi:

— Dao Trì Thánh Mẫu so với người như thế nào?

Dao Trì Long Nữ cười:

— Bản Giáo Chủ vốn là môn đệ tâm thưởng của Thánh Mẫu, bằng vào tư cách có, chắc người thừa biết Thánh Mẫu như thế nào rồi chứ cần gì ta phải nói.

«Đông Thần» Tư Khẩu Đan rung động, ông ta cứ trừng đôi mắt đỏ ngầu như kẻ sắp phát điên, nhưng cuối cùng ông ta thở dài y cái hong bóng xep:

— Được rồi, suốt một đời luyện võ, ta những tưởng đã đạt đến trình độ cao hơn ai hết, không ngờ ngày nay mới biết vẫn còn người cao không thể tưởng... được rồi, ta chịu thua.

Dao Trì Long Nữ nghiêm giọng:

— Như thế, điều kiện của ta đưa ra khi nãy, người phải công nhiên chấp nhận.

Tư Khẩu Đan đỏ mặt:

— Buộc ta gia nhập Thiên Y Giáo thì có thể được, nhưng bảo ta thay vào chỗ của «Đạo Quân» Phù Hóa Phong thì đúng là một điều hạ nhục, vì chúng là hàng đệ tử của ta.

nếu buộc như thế thì ta thả chết chứ không thể nào chấp nhận.

Dao Trì Long Nữ nói :

— Cũng được, không chấp nhận thế vào chỗ khuyết của Phù Hòa Phong cũng được, nhưng bây giờ ngươi tính như thế nào ?

Tư Khấu Đan bậm môi :

— Ta nguyện đến Thiên Sơn yết kiến Thánh Mẫu để cầu xin nhập giáo.

Dao Trì Long Nữ cười gằn :

— Được lắm ngươi không phục bản Giáo Chủ nên không bằng lòng cầu đầu phải không ?

Tư Khấu Đan cười héo hắt :

— Đùng, niên kỷ của ta cao hơn ngươi nhiều lắm, ngày nay ngươi chẳng được ta chẳng qua là nhờ vào thứ công phu bàng môn cô quái chứ không thể nói là chân chính võ công.

Dao Trì Long Nữ bật cười :

— Tự xưng là một trong bốn người lãnh đạo Trung Nguyên võ lâm, thế mà lại không chịu nhận công phu «Tư Lượng Bát Thiên Cầm» là một chiêu thế trong võ học hay sao ?

Liếc nhìn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ bằng tia mắt căm tức, Tư Khấu Đan gằn giọng :

— Bất luận như thế nào ta chỉ có thể xin nhập giáo trước mặt Thánh Mẫu mà thôi, nếu các ngươi không bằng lòng lòng ta tình nguyện tự sát tại đây.

Dao Trì Long Nữ cau mày suy nghĩ hồi lâu, sau cùng nàng khẽ gật đầu :

— Được rồi nhưng bây giờ giải quyết vấn đề rất khó, vì nơi đây tại Tổng Đan chỉ có ta và A Tu La cai quản, ta không có thì giờ để đưa ngươi đến Thiên Sơn.

Tư Khấu Đan nói :

— Không sao, nếu Dao Trì Cung ở tại Thiên Sơn thì một mình ta sẽ tự tìm ra được.

Dao Trì Long Nữ lắc đầu :

— Không có người dẫn đường, không ai có thể đến Dao Trì Cung được, tuy nhiên cũng có thể khi người đến Thiên Sơn, bản giáo sẽ có người phát hiện ra người trước, nhưng có điều cần phải cho mình bạch là nếu người bội ước không chịu đến Thiên Sơn thì sao ?

Tư Khấu Đan trầm giọng :

— Tuy không dám tự xưng là chính phái nhân vật, nhưng lời nói của ta tuyệt không khi nào dám bội nguyền.

Dao Trì Long Nữ nhìn vào Tư Khấu Đan một lúc rồi khẽ gật đầu :

— Được lắm, bản Giáo chủ cũng tin đại ngươi một lần mong rằng khi gặp lại sau này chúng ta có thể dùng rượu đề vui vẻ với nhau.

«Đông Thôn» Tư Khấu Đan vòng tay mím miệng và tung mình lên thật cao vút thẳng vào rừng rậm.

xx

Ẩn mình trên tàn cây rậm rạp, Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên đứng chờ...

Mộ Dung Uyên thở ra :

— Lăng ca có thấy không, luôn cả con người kiểu ngạo nhất trên đời là Tư Khấu Đan mà cuối cùng rồi cũng đành nhập Thiên y Giáo.

Lăng Ngao nói :

— Hẳn không phải là con người chánh phái, thành ra khi đầu khi đánh đó cũng là chuyện thông thường.

Mộ Dung Uyên nói :

— Vừa rồi A Tu La đã nói, Thụ Thần Mai tiền bối và vợ con của Hạ Thần đều bị bắt, Lăng ca thấy thế nào ?

Lăng Ngao nói :

— Uyển muội đã thấy võ công của Đạo Trì Long Nữ rồi chứ gì ? Bọn mình cho đầu cô đánh vào tôi được hên trong, nhưng cũng nhất định không làm sao thoát được chứ đừng nói chuyện cứu người, bây giờ, cách tốt hơn hết là nên chờ sư mẫu thoát rồi sẽ tính.

Hai người vừa nói chuyện vừa nhìn xuống dưới, họ thấy Đạo Trì Long Nữ và A Tu La dẫn bọn Thân Huyền Thập Nhất Quỷ đi vào động, không lâu, từ trong động lại có ba tên áo đen bước ra, hai tên cầm thương đứng gác hai bên, còn một tên đi lại mang chiếc thây của tên áo đen vừa bị Bạch Thạch Lang giết chết.

Mộ Dung Uyển gần như không dẫn được, nàng đưa mắt nhìn lại Lăng Ngao...

Lăng Ngao nói nhỏ :

— Uyển muội, chúng ta cứ ẩn nhẫn ngồi đây nữa đợi, tôi đến để tìm chỗ luyện «Phượng Hoàng Tâm Pháp», tôi nghĩ nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì trễ lắm là ngày mai sư mẫu cũng thoát ra.

Mộ Dung Uyển nhìn Mặt :

— Nhưng bây giờ thì... thì tôi nghe đói quá rồi...

Lăng Ngao chợt nghe bụng mình sôi ột ột, hắn nói :

— Đứng rồi, đã hơn một ngày mình chưa có chút gì vào bụng...

Mộ Dung Uyển bật cười :

— Mới có một ngày thôi à ? Anh có nhớ mình vào đây hồi nào hén ? Tôi hôm qua rồi luôn cả ngày nay, đúng một ngày một đêm rồi còn gì nữa ?

Lăng Ngao án vai nàng và nói :

— Uyển muội ngồi yên nơi đây đi nhé, để tôi lần xuống núi kiếm mua thức ăn mang lên.

Mộ Dung Uyển lắc đầu :

— Không đâu, đi luôn hén, tôi cũng đi nữa.

Lăng Ngao nói :

— Làm sao được ? Nếu chúng mình cùng đi hết lộ sư mẫu ra đây có phải lạc mất đi không ?

Mộ Dung Uyển nói :

— Tôi nghĩ sư mẫu không ra được sớm như thế đâu bởi vì còn phải khoét hơn hai trượng địa đạo nữa kia mà.

Lăng Ngao gật đầu :

— Đứng rồi, sư mẫu đã tỉnh rồi nay lẽ có thể khoẻ hết khoản địa đạo đó, nếu công việc mà thuận lợi thì có thể sớm trước nửa ngày đấy.

Mộ Dung Uyển vẫn cứ lắc đầu :

— Không biết sao, nhưng tôi nhất định không thể rời Lăng ca được đâu...

Lăng Ngao cười :

— Chúng ta là vợ chồng rồi, chẳng lẽ Uyển muội sợ không gần nhau nữa được hay sao ?

Mộ Dung Uyển chợt buồn ngang :

— Tôi... tôi sợ...

Lăng Ngao vẫn cười cười và vuốt tóc nàng :

Uyển muội sợ cái gì ?

Mộ Dung Uyển ứa nước mắt :

— Năm xưa, chính sư phụ đã nói chỉ có xa sư mẫu...

Lăng Ngao sưng sốt, hắn nhìn chăm vào mặt nàng và không nói ra được tiếng nào...

Mộ Dung Uyển dàu dàu nói tiếp :

— Chính anh nói chứ ai, anh bảo rằng năm xưa chính sư phụ vừa lìa khỏi sư mẫu chưa bao nhiêu ngày thì lại phải chia ly, một chuyến ra đi mất hơn hai mươi năm vĩnh biệt nếu ngày nay mà không tìm ra được Phượng Hoàng Cốc thì chuyện tình còn thể thảm là bao...

Lăng Ngao đưa tay bưng miệng người yếu, toàn thân hắn chợt nghe mọc ốc, hắn nói :

— Chuyện Tao ngộ bất thành của sư phụ năm xưa hoàn toàn do tên quỷ quái A Tu La làm nên, hiện tại tình hình của chúng ta không giống như thế ấy. Uyển muội không nên có những ý nghĩ không lành như thế.

Mộ Dung Uyển cũng chợt nhận ra mình vô lý, nàng vội nhoẻn miệng cười :

— Được rồi, thôi Lăng ca hãy đi đi nhớ về nhanh đừng để tiểu muội chờ lâu đấy nghe.

Lăng Ngao xich ra và nói :

— Tự nhiên là phải về nhanh chứ làm sao ở lại lâu được khi mà Uyển muội đang đợi ở đây !

Nói xong, hắn nhún mình nhẹ nhàng cho chấm chân xuống đất liền theo bụi cây cỏ rậm nhấm dưới núi phi thân thật nhanh...

xXx

CHƯƠNG 11 CHUYỆN XƯA DIỄN LẠI

Ra khỏi Phương Hoàng Sơn Lăng Ngao nhắm hướng tây bắc đi được chừng mười dặm chợt thấy phía trước mặt có một đoàn người đi đến thật nhanh.

Chờ cho đến gần Lăng Ngao nhìn kỹ thấy họ có khoảng một trăm người tướng mạo và y phục của họ không phải người Trung Nguyên, không hề biết họ thuộc giống dân nào mà tóc họ hùn hùn và trông mắt xanh lè.

Da của họ cũng là màu da đặc biệt, đã không vàng không trắng mà lại giống như màu tóc, nó cũng hùn hùn giống như tượng đồng.

Trên mình họ không mặc áo, họ chỉ choàng một mảnh vải để lộ hẳn vai và tay ra ngoài, ngực họ cũng bày ra có những chùm lông xoắn lại.

Dần dần có chín người, có vẻ đặc biệt hơn cả, họ đều khoanh tròn dưới năm mươi, những mảnh vải trên mình họ màu sắc không giống nhau, màu đậm kim, đậm nâu,

màu vàng, hồng, xanh, lục, tía, xám và trắng, phân biệt rõ ràng với cả đoàn người, bởi vì còn lại toàn thể đều mặc một màu đen.

Chín người dần dần có vóc thân cao lớn dính dăng, theo sau đoàn người áo đen đều cầm kiếm trong tay trái, bước đi của họ rập ràng đều nhau từng bước.

Xem họ giống y như một đạo quân tinh luyện.

Lăng Ngao rung động.

Hắn chợt nhớ Đạo Trì Long Nữ có nói đến chín vị giáo chủ và tám mươi một tên giáo sĩ từ Thiên Sơn phái đến, chắc chắn là những người này.

Đoàn người này đi thật nhanh, chỉ trong nháy mắt họ đã đến gần Lăng Ngao, hắn vừa muốn dừng nép tránh đường, nhưng tên mặc áo nam kim vội đưa tay ra hiệu và đoàn người liền dừng lại.

Người mặc áo nam kim bước tới trước mặt Lăng Ngao vòng tay :

— Dám hỏi tiểu ca, không biết đường nào đến Phương Hoàng Sơn ?

Nghe hắn hỏi, Lăng Ngao lộ vẻ ngạc nhiên :

— Chẳng hay chư vị là người ở địa phương nào ?

Tên mặc áo nam kim đáp :

— Chúng tôi là người Hồi Quốc, từ Thiên Sơn đến đây.

Thấy họ ăn nói lễ độ, Lăng Ngao chợt nhớ lời sư phụ của hắn nói về Thiên Y Giáo...

Sư phụ hắn có nói cho biết là bọn Thiên Y Giáo người nào võ công cũng cao cường, bây giờ trông vào nhân quang thân sắc và tuấn pháp của họ, đích xác không phải hạng tầm thường.

Và hắn nghĩ nếu để cho họ đến Phương Hoàng Cốc cùng với bọn Đạo Trì Long Nữ hội họp sẽ có nhiều bất lợi cho công việc chống lại của Trung Nguyên võ Lâm không ít.

Một ý nghĩ thoáng qua thật nhanh, Lăng Ngao chỉ lại con đường phía sau lưng và nói :

— Cứ theo con đường đó rồi đi riết đến ngã ba, rồi rẽ về bên phải và theo đó đi chừng bảy tám mươi dặm nữa là đến Phụng Hoàng Sơn.

Tên vận vãi màu kim nhũ ngạc nhiên :

— Là nhĩ, chúng tôi vừa hỏi một người, họ bảo Phụng Hoàng Sơn cách đây chỉ chừng mười dặm thôi mà?

Lăng Ngao cười :

— Đó là họ nói tầm bậy, nếu chiều tối hôm nay mà chư vị có thể đến Phụng Hoàng Sơn thì cũng kể như là sớm lắm đó.

Tên vận vãi Kim nhũ hỏi :

— Tiểu ca bảo người ấy nói bậy à? Nhưng họ gạt chúng tôi để làm gì?

Lăng Ngao cười :

— Các vị không biết, tập tục dân ở miền này lạ lắm, họ không bao giờ chịu nói một chuyện thật nào với người ngoại quốc đâu, chỉ trừ những người ngoại quốc ấy cũng đi với quan binh của địa phương họ.

Tên vận mảnh vải kim nhũ căng kinh ngạc :

— Tại làm sao thế nhĩ? Tại sao họ lại cứ phải gạt người ngoại quốc làm chi?

Lăng Ngao lắc gầu :

— Cái đó thì tôi không biết, vì tôi đến đây cũng chưa được lâu, chỉ biết như thế chứ không hiểu vì sao họ lại làm như thế.

Suy nghĩ một giây, tên vận mảnh vải kim nhũ vòng tay :

— Cảm ơn tiểu ca có lòng chỉ bảo...

Lăng Ngao khoát tay :

— Không có chi, nếu chư vị có thể tin được tại hạ thì tốt hơn hết là gặp ai cũng đừng hỏi nữa, vì càng hỏi, chư vị sẽ càng gặp khó khăn, vì hỏi riết rồi chư vị sẽ chẳng biết đường đâu mà đi nữa được.

Tên vận mảnh vải kim nhũ lại vòng tay cảm tạ rồi

hướng dẫn đoàn người theo hướng chỉ của Lăng Ngao mà đi tới.

Nhìn theo cho đến khi họ khuất vào ngõ quanh, Lăng Ngao mới chịu quay đi.

Vừa đi hần vừa cười thầm :

Cũng may là bọn giặc đồ Thiên Y Giáo này mới nhập Trung Nguyên nên họ mới dễ bị lừa...

Nhưng Lăng Ngao vẫn không thỏa mãn, vì nhất thời hần không làm sao nghĩ ra kế sách để đưa bọn này vào chũng mẻ lưới.

xXx

Lăng Ngao lật đật đi thẳng xuống sơn thôn, tìm một chiếc quán mua một ít bánh bao và lương khô rồi bưng bả trở lại.

Về đến trước Phụng Hoàng Cốc thì trời cũng vừa đúng ngọ.

Lúc xuống núi vì Mộ Dung Uyên nói mấy lời không lành thành thử khi trở lại đây, Lăng Ngao vụt cảm thấy cần phải đề phòng, nhưng khi nhìn lên tàng cây vẫn thấy nàng ngồi bó gối hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Ngao nhẹ trèo lên sau lưng cang với tay gọi nhỏ :

— Uyên muội, đã có thức ăn rồi đây nè...

Mộ Dung Uyên với tay nắm chặt cổ tay hần cười nói :

— Đâu cho xem coi đã mua được những gì...

Nghe tiếng cười, nghe cái nắm tay, Lăng Ngao chợt nhận ra ngay tình hình nguy hiểm, hần vận dụng sức lực giật cánh tay trở lại.

Nhưng mạch môn của hần đã bị hạn chế rồi, toàn thân hần đã mềm nhũn, gói bánh và lương khô rơi ngay xuống đất.

Mộ Dung Uyên cười hần hắc :

— Tinh lang, làm gì mà vùng vẫy dữ vậy?

Lăng Ngao giận dữ :

— Người là ai?

Mộ Dung Uyển quay đầu lại nghe rằng :

— Đầu, xem thứ là ai ?

Lăng Ngao nhìn lên thấy một người con gái hoa nhường nguyệt thẹn và bây giờ thì hẳn mới thật kinh hoàng: «Kiền Nữ» Đào Chiêu Nam, người đẹp trong Thần Huyền Thập Nhất quỹ !

Lăng Ngao rùng động kêu lên :

— Á.. lại là người...

Đào Chiêu Nam cười :

— Ta sao ? Không bằng Mộ Dung Uyển của chàng à ?

Nhắc đến Mộ Dung Uyển là Lăng Ngao phát rung lên, hẳn hỏi :

— Nàng đâu ? Người đã làm gì...

Đào Chiêu Nam cười :

— Vừa rồi bản Cốc thiếu chủ và Hồng Y Tiên Tử vắng mặt ra ngoài hành sự, họ thấy Mộ Dung Uyển của người trốn tại đây nên đã bắt đem vào Cốc, và vì biết người sẽ trở lại nên Cốc Chủ sai ta thay nàng để tiếp đón người, hi hi... người thấy chuyện có vui không ?

Lăng Ngao rùng rờ khi nghe nói Mộ Dung Uyển bị bắt, hẳn thở ra :

— Được rồi, người cứ bắt ta vào Cốc đi.

Đào Chiêu Nam điềm nhanh vào «Ma Huyền» của Lăng Ngao, cộp hẳn nhảy luôn xuống đất kêu lên :

— Mao đại ca, tiếp tay tôi với.

Từ trong buồng rậm, Túc Hà Thần Mao Nhất Phiến lộ ra cười ha hả : Từ mười, có bao lần trước bị hẳn đánh mấy tát tại, bữa nay hãy nhớ thu lại cả vốn lẫn lời đi nghe.

Đào Chiêu Nam cười :

— Nhất bản vạn lợi, chuyện mua bán mà, chờ cho Cốc Chủ phát lạc rồi sẽ tính chứ chạy làm sao cho khỏi.

Túc Hà Thần Mao Nhất Phiến đón cặp lữ Lăng Ngao đi vào Phương Hoàng Cốc.

«Kiền Nữ» Đào Chiêu Nam lột tốt theo sau.

Vào trong Cốc rồi mới thấy nơi đây bây giờ đã được quét dọn sạch sẽ, bao nhiêu củi than đốt người khi nãy và bao nhiêu thầy người đều đã được tén dẹp mất cả rồi.

Lúc bây giờ, Dao Tri Long Nữ và A Tu La toàn thân lỏa thể đang đứng trước mặt bọn Bạch Thạch Lang, Hồ Tụ Cò, Thái Lăng Đồng, Cò Ân, Minh Hạ Đồng và Đồng Sinh Đồng thân sắc hết sức trang nghiêm, miệng họ đọc lầm thảm không dứt y như là niệm chú.

Bọn Bạch Thạch Lang quì trước mặt hai người trần truồng mà mặt họ cũng vô cùng nghiêm cần.

Bọn Túc Hà Thần Mao Nhất Phiến vừa liếc thấy là không dám bước vào, họ bỏ Lăng Ngao xuống đất và cùng với Đào Chiêu Nam đứng im một chỗ.

Quá một lúc, Dao Tri Long Nữ và A Tu La ngưng niệm chú, họ đưa tay đặc nhẹ lên đỉnh đầu của bọn Bạch Thạch Lang và nói :

— Được rồi, các người hãy đứng lên.

Bọn Bạch Thạch Lang vâng lời đứng dậy.

Dao tri Long Nữ bằng một yểm mặt trang nghiêm nói thật chậm :

— Bây giờ thì Thánh Lễ đã hoàn tất, bắt đầu từ hôm nay, các người là Giáo Sĩ của hẳn giáo, trong khi hẳn giáo còn chưa phổ cập Trung Nguyên, tạm thời cho phép các người cứ mặc quần áo như thường, nhưng đặc biệt hôm nay là ngày nhập giáo, để biểu thị lòng tôn kính đối với Dao Tri Thánh Mẫu Tát Mao Na và cũng để biểu thị lòng cương quyết nhập giáo, các người hãy cúi hết y phục để hướng về Thiên Sơn đánh lễ.

«Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang chợt có hơi ngượng ngập :

— Bầm giáo chủ, thoát y ngay bây giờ ?

Dao Trì Long Nữ gật đầu :

— Ờ, ngay bây giờ.

«Hỗ Tư Có» Triệu Tử Khanh kêu lên :

— Thoát Y... tất cả hay sao ?

Dao Trì Long Nữ gật đầu :

— Thoát tất cả, toàn bộ y như bản giáo chủ đây.

Bạch Thạch Lang Vũ Văn Khanh nhìn sững vào người của Dao Trì Long Nữ, tất cả những bộ phận kín nhất của người con gái lộ lộ ra trước mắt hắn, làm cho hắn gần muốn đứng không vững...

Và bây giờ thì hắn chợt nghe hơi nóng phùng phùng trong da thịt hắn lật bật như rung rẩy hai tay cời tuộc xả áo quần...

«Thái Lăng Đồng» Lỗ Tử Bình, «Minh Hạ Đồng» Trần Khổng và «Đồng Sinh Đồng» Âm Tiểu Sơn tuy dùng chữ «Đồng» làm danh hiệu nhưng thật ra bọn họ đã ngoài ba mươi tuổi, cái tuổi mà thấy sắc là động tình, vì thế khi thấy Bạch Thạch Lang Vũ Văn Khanh đã cời y phục là họ rấm rập cời theo.

«Hỗ Tư Có» Triệu Tử Khanh và «Cổ Ân» Kim Cúc Hoa bất giác đỏ rần đôi má, họ cứ ngó nghiêng nghiêng chứ không dám nhìn thẳng, da thịt họ cũng nóng ran...

Dao Trì Long Nữ nhìn hai người trong bộ mặt lạnh như tiền :

— Hai người tại sao không chịu thoát y ?

Hỗ Tư Có vùng quì thụp xuống khẩn cầu :

— Xin Giáo chủ gia ân, giáo chủ muốn bảo chúng tôi nhảy vào lửa đỏ chúng tôi cũng không dám từ nan, nhưng chuyện thoát y thật tình chúng tôi không làm được.

Dao Trì Long Nữ giận dữ :

— Phạm là giáo đồ của Thiên Y Giáo, không vâng lệnh đi vào chỗ hiểm nguy thì còn xét và chằm chằm, nhưng nếu không chịu thoát y thì nhất định không bao giờ dung được

Hỗ Tư có khóc rống lên :

— Giáo chủ cũng là con gái, tự nhiên giáo chủ dễ dàng thông cảm cho người con gái bị buộc phải thoát y trước mặt mọi người...

Dao Trì Long Nữ trừng mắt :

— Không được loạn ngôn, bản giáo không bao giờ biết đến hai tiếng e thẹn là gì cả, người bảo bản giáo chủ cũng là con gái, vậy người có thấy bản giáo chủ còn có mảnh vải nào trên người không chứ ?

Lỗ Tử Bình nói hùa theo :

— Đúng rồi, Tiệp thất tỷ, hay cời ra đi, cùng với nhau cả như thế này thì còn sợ gì nữa chứ.

Bây giờ bọn gã đàn ông trong bọn đã cời tuột lượt ra hết, không còn người nào có mảnh vải trên mình.

Dao Trì Long Nữ cười cười và quay qua gần giọng :

— Hai người có chịu cời hay không ?

«Cổ Ân» Kim Cúc Hoa thất sắc nàng quay đầu nhìn khắp chỗ, hình như nàng rất mong có người đột nhiên nhảy ra cứu giúp, mắt nàng vừa chạm phải «Kiều Nữ» Đào Chiêu và «Thanh Khê Tiểu Cô» Trương Hương Tần là mắt nàng sáng lên, nàng nói :

— Khỏi bầm giáo chủ, chẳng hay Đào Từ tỷ và Trương lục tỷ của chúng tôi có... cời hay không ?

Dao Trì Long Nữ tiếp :

— Tự nhiên là cời tất cả chứ sao không, hai người ấy không bao giờ có đầu rút cổ như các người đâu. Họ làm lẽ rồi và cũng cời y như ta vậy.

Kim Cúc Hoa nói :

— Chẳng hay giáo chủ có thể cho họ cời ra lần nữa để cho chúng tôi nhờ đó mà mạnh dạn hơn không ?

Dao Trì Long Nữ ngó về hướng Thanh Khê Tiểu Cô :

— Lại đây, hai người hãy cởi cả ra cho họ nhìn thấy tận mắt đi.

Đào Chiêu Nam dám hoảng :

Giáo chủ, tối hôm qua đã... cởi cả rồi, bây giờ cần chi cởi nữa ?

Đạo Trì Long Nữ nói :

— Ta biết, nhưng các người đã nhập giáo trước thì phải có nhiệm vụ dẫn dắt kẻ đến sau.

Thanh Khê Tiểu Cô gần lại :

— Ngày hôm qua chúng tôi nhập giáo thì đâu có ai dẫn dắt về chuyện đó đâu.

Đạo Trì Long Nữ cười :

— Có chứ, ta đây, không phải ta đã cởi trước các người à ?

Thanh Khê Tiểu Cô Tương Hương Tần khẽ liếc «Kiêu Nữ», Đào Chiêu Nam một cái, cả hai đã từng mặc «Thiên Y» rồi nên cảm thấy cũng chẳng có gì quan trọng, vì thế ngay lúc ấy họ cởi phăng quần áo...

Xiêm y đồ xuống, cả hai người con gái trần truồng như nhộng, bao nhiêu đường cong nét ngoặc của họ phơi ra trước mắt mọi người.

Bọn bốn người «Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang, «Thái Lăng Động» Lô Tử Bình, «Minh Hạ Động» Trần Không, và «Chung Sinh Động» Âm Thiệu Sơn là những người nội công thâm hậu, họ vận dụng công lực chế ngự để không đến nỗi phải bị phơi bày cái xấu ra trước mặt mọi người nhưng trong lòng của họ thì không làm sao dễ nên được...

Chính vì thế mà đôi mắt của «Chung Sinh Động» ngẫu nhiên sừng vào thân hình nầy lửa của Thanh Khê Tiểu Cô Tương Hương Tần, hẳn nhìn muốn rơi tròng con mắt...

Là cuối cùng, như chịu không thấu, hẳn nói cho hả hơi :

— Tướng Lục tỷ, cái bụng của chị đẹp quá chừng...

«Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang vốn là người yêu của «Thanh Khê Tiểu Cô» Tương Hương Tần, nghe thấy Âm Thiệu Sơn «chọc ghẹo» người yêu, hẳn dùng dùng nổi giận.

— Lão út, người dám nói những lời vô lễ như thế phải không ?

Âm Thiệu Sơn nói :

— Ủa, bộ tôi nói không đúng sao cả.

Bạch Thạch Lang cười nhạt :

— Nếu người cho là đúng thì thử nói lại một lần nữa xem sao ?

Âm Thiệu Sơn trừng mắt :

— Tôi bảo cái bụng của Tướng lục tỷ đẹp quá đấy, có sao không ?

«Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang thét lên một tiếng nhảy phóc tới vung chưởng tổng thẳng vào «Chung Sinh Động» Âm Thiệu Sơn làm cho hắn hoảng hốt nhảy tránh xa kêu lớn :

— Vũ Văn từ ca, làm gì lạ lùng thế ? Tính tạo phản phải không ?

Đạo Trì Long Nữ trầm giọng :

— Vũ Văn Khang, hãy đứng yên một chỗ.

Bạch Thạch Lang lật đật xuôi tay :

— Thập nhất đệ hồi nhục lục muội, xin giáo chủ định đoạt.

Đạo Trì Long Nữ mỉm cười :

— Hẳn khen Tướng Hương Tần có cái bụng đẹp thì đâu có thể gọi là hồi nhục.

Bạch Thạch Lang nói :

— Cái bụng của đàn bà đâu phải nhìn vào rồi nói hươu nói vượn gì cũng được ? Như vậy là mất cả lễ đạo hết rồi.

Đạo Trì Long Nữ lắc đầu cười :

— Không, chỉ có điều đứng giữ ý niệm bất chính trong lòng, trong bản giáo, nam nữ toàn thân, bất cứ các bộ phận nào, bất cứ của ai, cũng đều có thể đem ra bàn luận, cho đến việc phái này khen một vài bộ phận của phái kia, chuyện đó không phạm một lỗi lầm nào cả.

Lô Tử Bình cười hần hắc.

— Nếu như thế thì tôi cũng có ý kiến...

Dao Trì Long Nữ hỏi :

— Người muốn nói gì ?

Lỗ Tử Bình nói :

— Cũng không có chi, nếu bản giáo không cấm thì có thể khen một vào chỗ cũng đâu có hại.

Dao Trì Long Nữ bật cười :

— Lỗ Giáo sĩ muốn khen ai ?

Lỗ Tử Bình nhìn gần vào ngực Đào Chiêu Nam và nói :

— Chẳng hạn như đôi vú của Tử tỷ của tôi đây, không lớn không nhỏ, vuu vuu tròn tròn, nhứt là hai cái núm hồng hồng, nhìn qua là phiêu phiêu hờn phách...

«Túc Hà Thân» Mao Nhất Phiêu vốn cùng với «Kiêu Nữ» Đào Chiêu Nam là một cặp, vì thế nên nghe Lỗ Tử Bình nói thế, hân nổi sùng quay lại :

— Lỗ cư đệ, những tiếng «phiêu phiêu hờn phách» không được nghiêm chỉnh đấy nghe.

Lỗ Tử Bình vội nói :

— Không không, ý tôi muốn nói là... là từ vì tôi không thành được như hai cái vú của Đào tử tỷ thế thôi mà... ý nghĩa của bốn tiếng «phiêu phiêu hờn phách» là như thế đó mà..

Câu nói của hắn làm cho mọi người bất giác bật cười ha ha..

Chờ cho mọi người cười dứt, Dao Trì Long Nữ quay lại hỏi Hồ Tụ Cò Triệu Tú Khanh và «Cổ Ân» Kim Cúc Hoa :

— Sao ? Bây giờ hai người có cỏi được chưa ?

«Hồ Tụ Cò» Triệu Tú Khanh và «Cổ Ân» Kim Cúc Hoa không còn biết làm sao họ đánh nuốt mất rụt rề cỏi cả xiêm y...

Hai người tuy danh hiệu có dùng chữ «Cổ» chữ đó thông thường là chỉ những người luống tuổi, nhưng thực sự thì họ hãy còn nhỏ, người lớn nhất cũng chỉ chừng hăm lăm hăm bảy, thêm vào đó, nội lực của họ thâm hậu, sự luyện

võ đã làm cho thân hình họ chắc nịch nở nang, da dẻ của họ vừa hồng mịn vừa căng vuu y như pho tượng thần vệ nữ...

«Thánh Caug» Diệp Ca Sơn vốn đã từng thăm ước cùng «Hồ Tụ Cò» Triệu Tú Khanh Tần chuồng chăn gối, bây giờ thấy toàn thân vàng lố lố, càng làm cho hắn thêm thương gần nhỏ giải, hắn bỗng nghe như quên tất cả mọi người, hắn huột miệng

— Thất muội, cô thật là tuyệt quá...

Hồ Tụ Cò, Triệu Tú Khanh thẹn chín cả người, nàng đứng khoanh hai tay, chân thì khép chặt lại cúi đầu chảy nước mắt...

Dao Trì Long Nữ cười :

— Các người mới lần đầu thoát y nên có thể chưa quen lắm, nhưng sau này sống trong bản giáo rồi lần lần cũng như thường chứ chẳng có gì đâu.

«Cổ Ân» Kim Cúc Hoa nhân mặt hỏi :

— Giáo Chủ, bây giờ có thể mặc y phục vào rồi chưa ?

Dao Trì Long Nữ nói.

— Không, các người cứ để y như thế, quay mặt về hướng Bắc lạy ba lạy để vọng tưởng Thánh Mẫu.

Bạch Thạch Lang, Triệu Tú Khanh, Kim Cúc Hoa, Thái Lăng Đồng, Minh Hạ Đồng và Chung Sinh Đồng cùng quì xuống lạy ba lạy về hướng bắc.

Chờ cho họ lạy xong, Dao Trì Long Nữ nói :

— Hôm nay là ngày vĩ đại nhất trong đời của các người đồng thời cũng để cho các người hiểu sâu thêm về chuyện hưng thú trong Thiên Y Giáo, cứ để như thế sinh hoạt trong cốc trọn ngày.

Hồ Tụ Cò vụt hắc hời liên tiếp.

— Không xong rồi, không quen nên đến hư thế này tôi bắt đầu thấy lạnh..

Dao Trì Long Nữ mỉm cười :

— Đừng nói chi người, là người có nhiều nội lực, mà cho dầu một cô gái tâm thường trong không khí ẩm áp, như thế ấy cũng không làm sao lạnh được, đừng có định qua mặt bản giáo chủ chứ.

Và nàng quay qua nói với Túc Hà Thần Mao Nhất Phiến và Thánh Lang điệp ca Sơn :

— Hai người cũng cỡi y phục ra đi, đề cùng với anh chị em của các người vui chơi một bữa, như thể mới hưởng đầy đủ lạc thú của Thiên Y Giáo.

«Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiến và «Thánh Lang» Điệp Ca Sơn không dám trái lệnh, họ cù gập tức cỡi cả áo quần.

Bây giờ thì ngoài Lăng Ngao ra, còn lại tất cả những người trong Phụng Hoàng Cốc thấy đều trần truồng như nhộng.

Dao Trì Long Nữ và A Tu La hình như quên chuyện có mặt của Lăng Ngao, Dao Trì Long Nữ cười nói với A Tu La :

— A Tu La, người hãy hướng dẫn họ nhảy Thiên Y Vũ Khúc cho vui,

A Tu La vòng tay :

— Vâng, nhưng vì đã lâu quá rồi không từ khiêu vũ, sợ bây giờ lụng khượng...

Dao Trì Long Nữ nói :

— Không sao, cứ vũ đi một chút rồi nhún lại chứ gì.

Nàng hèn tập trung Thần Huyết Thập Nhất Quỷ lại và dạy qua lý thuyết về Thiên Y Vũ Khúc, bọn này vốn sẵn thông minh nên chỉ học qua là nhớ hết.

Bắt đầu, mười hai người, nam nữ bảy nam, họ nắm tay nhau kết thành một vòng tròn, họ trỗi giọng ca và nhịp nhàng theo vũ khúc.

Tay chân họ vẩy lên vẩy xuống, thân mình uốn lượn qua, tất cả những gì kín nhất trong người lại được dịp phô bày lồ lộ.

Ban đầu còn chậm, lần lần theo tiếng ca, nhịp bước nhanh hơn.

Nhân lúc họ đang ca đang vũ, Lăng Ngao len lén bỏ dây lao mình phóng nhanh ra cửa cốc.

Đã hấp thụ võ công đến mức thượng thừa nhất là Tiên Thiên Thái Cực Tâm Pháp, nó có thể tự mình giải huyết.

Vì thế cho nên khi Túc Hà Thần Mao Nhất Phiến quăng xuống đất, là Lăng Ngao đã âm thầm vận công tự giải, cho đến khi Dao Trì Long Nữ hướng dẫn bọn Thần Huyết Thập Nhất Quỷ ca vũ thì huyết đạo của hắn đã giải khai,

Lúc đó nhìn thấy bọn chúng đang say sưa với vũ khúc Lăng Ngao lật dật lao mình tìm đường tẩu thoát.

Nhưng khi Lăng Ngao vừa lao tới sát bên cửa động thì nghe một tiếng thét lên the the, Dao Trì Long Nữ đã như một cây trụ ngọc án ngay trước mặt hắn.

Lăng Ngao gầm lên một tiếng, thanh kiếm rút phất ra khỏi vỏ và bằng chiến thế «Thái Công Diệu Ngưu» hắn bắt từ trên rút thanh kiếm quật xuống đầu Dao Trì Long Nữ.

Dao Trì Long Nữ cười hân hắc, tay trái nàng nhắm ngay thân kiếm của Lăng Ngao quay nhẹ một vòng và quật lớn :

— Tránh ra.

Lăng Ngao chợt nghe dưới chân mình có một luồng gió lạ lừng quét ngang, hắn hoảng kinh nhảy dựng lên nhưng đã muộn mất một giây, hắn cảm nghe như có người nâng bổng thân mình và quay đi một vòng ném tuốt ra xa gần ba trượng.

Lăng Ngao nghe như toàn thân mềm nhũn đứng lên không muốn nổi.

Dao Trì Long Nữ cười khanh khách :

— Lăng Ngao, sư phụ của người đã đến Thiên Sơn hay chưa ?

Lăng Ngao cố nhìn đau gương đứng lên định mảo cho Tiểu yêu nữ này một trận, nhưng khi hắn vừa ngẩng mặt nhìn thấy thân thể trần truồng của Dao Trì Long Nữ, hắn đỏ mặt quay qua phía khác :

— Người muốn như thế nào ?

Dao Trì Long Nữ cười :

— Nếu sư phụ người đã đi thì người đáng lẽ phải trở về nhà chờ tin tức, chứ sao lại núp lên nơi đây để làm gì ?

Lăng Ngao trầm giọng :

— Ta muốn ở nơi nào là do bản ý của ta, người không có quyền can thiệp.

Dao Trì Long Nữ gật đầu :

— Ta biết, chắc người cũng muốn gia nhập bản giáo phải không ?

Lăng Ngao giận dữ :

— Nói xàm, ta không phải là hạng người vớ vẩn như bọn bây đâu.

Hồ Tụ Cô tuy đã qua một lúc quen chuyện cõi trần, nhưng bây giờ bỗng thấy có người mặc áo lộn vào, bất giác nàng hơi mắc cỡ nên vội hỏi cho lấp chuyện :

— Giáo chủ, Thiên Y Giáo chúng ta tiếp ngoại khách như thế nào ?

Dao Trì Long Nữ đáp :

— Bản giáo rất hoan nghênh ngoại khách nhập cốc tham quan, nhưng nhập gia tùy tục, bất luận nam hay nữ, đã vào đây là phải thoát ý.

Hồ Tụ Cô hỏi :

— Thế sao hân vẫn còn mang quần áo trong mình ?

Dao Trì Long nữ nói :

— Đừng vội, rồi bản chủ sẽ bảo hân cởi ra.

Lăng Ngao chưa bị cởi mà toàn thân đã nghe nóng ran hân cau mặt thụt lui luôn năm sáu bước...

Đôi chân thon dài của Dao Trì Long Nữ từ từ nhích tới cười hân hắc :

Lăng Ngao, cái gọi là ngập giang tùy khúc, chắc người thừa biết chứ ? Nếu muốn không bị khổ thì hãy tự cởi áo quần đi.

Lăng Ngao bắt mũi kiếm lên giữa ngực nàng và hét lớn :

— Không, người mà bước tới thêm bước nữa, mũi kiếm này sẽ xuyên thẳng vào tim người đấy.

Dao Trì Long Nữ vẫn cười hân hân và hai chân nàng vẫn từ từ bước tới :

Lăng Ngao biết rằng bây giờ mà có lùi lại cũng không thể được, hân nghiêng rặng vung thanh kiếm theo thế «Phượng Hoàng Lai Nghi» đâm thẳng ra một nhát.

«Phượng Hoàng Thập Bát Thức» vốn phải do hai vợ chồng cùng song song thi triển, nhưng nếu chỉ có một người công xuất thì cũng phải tầm thường, Dao Trì Long Nữ thấy kiếm thế phóng tới quá thần diệu, nàng biết không làm sao đỡ nổi, lật đật nhảy thối ra sau mấy bước và buột miệng kêu lên :

Hay, kiếp pháp đó người học từ đâu thế ?

A Tu La nói liền :

— Đó là gia truyền tuyệt học của người chủ cũ Phượng Hoàng Cốc là Thôi Ưc Mỹ, nó có tên là «Phượng Hoàng Thập Bát Thức» và thức hân vừa sử dụng gọi là «Phượng Hoàng Lai nghi».

Hân nói chưa dứt câu là Lăng Ngao đã phóng tới, thứ hai là «Phượng Hoàng Hòa Minh», ngọn kiếm y như lưỡi rân khi thụt vào lúc le ra, nhưng trước sau vẫn nhắm đúng yết hầu của Dao Trì Long Nữ...

Kiếm quang lóe ngời và chớp nhoáng trong như phượng hoàng xoe cánh, trong thật vô cùng đẹp mắt mà cũng cực kỳ nguy hiểm...

XXI

HẠ THÂN ĐẠI THIÊN

Dao Trì Long Nữ không biết làm sao phá giải, đành phải nhảy lui và hất mạnh cánh tay.

Cái hất tay của nàng cũng không nhắm lên trên mà lại quét ngang phía dưới, Lăng Ngao cảm, nghe ngọn tiềm lực y như lúc nãy đầy dội vào chân.

Đã tận dụng tuyệt học, nhưng vẫn chưa hạ được đối phương. Lăng Ngao tự biết mình hãy còn kém xa địch thủ bất luận chiêu thế ra sau cũng không thể nào chống nổi lại với nàng cho nên khi hấn sử dụng đến chiêu «Phượng Hoàng Triều Dương» là vội nháy lui trở ra ngoài.

Đó chỉ là ý định của hấn, vì hấn nghĩ nếu nhảy ra gần cửa cốc tùy thời có thể tìm cách thoát thân, đánh lâu ở nơi đây hoàn toàn bất lợi.

Thế nhưng khi chiêu thức thứ ba của Lăng Ngao vừa tung ra, thì lại nghe gió tạt mạnh vào chân lẫn nữa, hấn biết tình hình nguy hiểm định phóng mình lên, nhưng khi hấn vừa nhún chân thì thân hình lại bị nàng bồng và ném văng ra y như lần trước.

Nhưng lần này thân chưa rơi chấm đất thì Lăng Ngao chợt nghe Ma Huyết nơi thất lưng đau nhói, tiếp liền theo là bị Dao Trì Long Nữ kẹp cứng ngang mình.

Vì bị cặp ngang xeo xèo và quay mặt vào trong, nên miệng của Lăng Ngao vừa vặn đóng vào nhũ hoa của Dao Trì Long Nữ hấn đỏ mặt thét lớn :

— Đồ vô sỉ...

Dao Trì Long Nữ gọi lớn :

— Triệu giáo chủ hãy đón hấn.

Tay nàng hất mạnh ra, Lăng Ngao văng thẳng về phía trước,

Triệu Tú Khanh đón bắt và đỡ mặt hỏi :

— Giáo chủ dạy phải như thế nào ?

Dao Trì Long Nữ đáp :

— Hãy cởi cả quần áo của hấn ra.

Hồ Tự Cô đâm hoảng, nàng bỏ Lăng Ngao xuống đất thụt lui ra sau khi chân kẹp cứng vào nhau lăm lăm bấp :

— Xin giáo chủ cho người khác, tôi không thể cởi... quần áo đàn ông.

Dao Trì Long Nữ trầm giọng :

— Bản giáo chủ đã ra lệnh, không ai được cãi, người hãy còn e thẹn à ?

Hồ Tự Cô vẫn chưa chịu :

— Sao không sai ai mà lại sai tôi ?

Dao Trì Long Nữ cười gằn :

— Sao người lại hỏi thế, vừa rồi không phải người muốn thấy hấn thoát y sao ?

Hồ Tự Cô đáp :

— Tôi chỉ muốn hấn thoát y cùng như chúng ta, để sau này khỏi bị hấn cười nhạo, nhưng nếu bảo chính tay tôi phải cởi y phục của hấn thì... thì thẹn không làm được.

Dao Trì Long Nữ cười nhạt :

— Xem kia, muốn xem người ta mà lại không dám tự tay cởi áo quần, tại sao lại mâu thuẫn như thế chứ ?

«Thánh Lao» Diệp Ca Sơn thấy người yêu của mình bị quần bách, hấn không đành lòng nên vội nói :

— Giáo chủ, xin cho tôi cởi y phục của hấn.

Dao Trì Long Nữ lắc đầu :

— Không được đàn ông thoát y phục của đàn ông thì đàn cô gì hứng thú.

Kiên Nữ Đào Chiêu Nam cười :

— Như thế thì tôi xin cỡi hần cho.

Mao Nhất Phiến sừng sốt, hần ngó Đào Chiêu Nam và hơi nặng mặt :

— Chiêu Nam, sao lại thế ?

Đào Chiêu Nam cười cười :

— Có sao đâu, Triệu Tú Khanh không dám thì tôi làm chứ có sao đâu.

Mao Nhất Phiến giận dữ :

— Tẩu tiên tử đó khỏi ngó rồi động tâm rồi phải không ?

Đào Chiêu Nam chống nạnh hai tay vánh mặt :

— Đứng như thế đó, anh ghen rồi à ?

Mao Nhất Phiến xanh mặt thét lớn :

— Tiên tử, nếu người cứ cỡi quần áo của tên đó thì sự quan hệ giữa đôi ta kể như cắt đứt từ đây,

Đào Chiêu Nam hừ mũi :

— Cần mà không được đây chứ, hăm à ?

Thấy đôi bên căng thẳng quá, Dao Tri Long Nữ nghiêm mặt :

— Mao giáo sĩ, bản giáo chủ không cần biết quan hệ giữa các người trước kia như thế nào, nay thì các người đã gia nhập Thiên Y Giáo thì phải theo giáo pháp, nếu người có tình ý gì với Đào giáo sĩ thì cần phải bẩm lại Thánh Mẫu báo giờ được Thánh Mẫu chấp thuận định hôn thì lúc ấy hãy tự do, còn bây giờ có hành động lời thối là bị giáo pháp nghiêm trị đấy.

Bao nhiêu hung hăng của «Túc Hà Thân» Mao nhất Phiến bay đi mất thật nhanh, hần cúi đầu vâng dạ :

— Chẳng hay giáo chủ có thể thay thế Thánh Mẫu để chủ trì chuyện hôn nhân ?

Dao Tri Long Nữ lắc đầu :

— Khi lãnh lĩnh đến Trung Nguyên, Bản giáo chủ không ngờ lại có chuyện phát sinh quá sớm như thế ấy, cho nên chưa thích thì với Thánh Mẫu, vì thế không dám tự chuyện.

Mao Nhất Phiến hỏi :

— Như thế chẳng hay bao giờ thì mới được sự chấp thuận của Thánh mẫu ?

Dao Tri Long Nữ nói :

— Cũng nhanh, khi nào chín vị phó giáo chủ đến đây ta lập tức cho người về Dao Tri thỉnh thị, chậm nhất cũng chừng ba tháng.

Mao Nhất Phiến xu mặt :

— Ba tháng, trời ơi !

Dao Tri Long Nữ bật cười, hai má nàng cũng hơi ửng đỏ và quay quả báo Đào Chiêu Nam :

— Đào giáo chủ, người tốt lắm, có dịp bản giáo chủ sẽ trình với Thánh Mẫu là người có cơ hội thắng thường đấy.

Đào Chiêu Nam khép nép nghiêng mình tạ ơn và bước lại bên Lăng Ngao ngồi xuống bắt đầu sửa soạn cỡi lần nữa áo...

Lăng Ngao giận dữ nghiêm rằng :

— Đào Chiêu Nam, người... người cứ giết ta đi.

Đào Chiêu Nam cười :

— Đâu có được, người là một thanh niên với tuổi đang tên, thêm vào đó bên cạnh người còn cơ nhiều vị có nương đang mơ mộng, nếu ta giết người thì hóa ra nhân tâm lắm sao ?

Vừa nói, nàng vừa hành động và áo ngoài của Lăng Ngao đã được cởi ra.

Bao nhiêu cặp mắt cũng hướng người có mặt đều tập trung vào Lăng Ngao, chỉ có bọn «Thanh Khê Tiểu Cô» Tướng Hương Tàn, «Hổ Tụ Cô» Triệu Tú Khanh và «Cổ Ân» Kim Cúc Hoa nữa muốn nhìn mà nữa lại e thẹn, thanh thừ ra trông họ lúng túng đến tức cười.

Ngay lúc Đào Chiêu Nam sửa soạn cỡi áo trong Lăng Ngao thì thỉnh linh một tiếng động vang lên, một bóng người từ trên lao xuống tròn như thiên binh vạn mã, một tay nắm

cổ Đào Chiêu Nam quăng tuốt ra xa và một tay giải khai mà huyết cho Lăng Ngao và thét lớn:

— Đi nhanh.

Nhìn kỹ lại đó là một lão già mặt đỏ hồng hào, mặc áo mau lam đầu bù tóc rối ước độ trên dưới sáu mươi.

Trong dáng sắc bần thiêu của ông ta gần giống như một lão ăn mày.

Lăng Ngao vươn mình đứng dậy hỏi nhanh:

— Lão trượng là ai?

Lão già cũng đáp thật nhanh:

— Hạ Thần Kiều Đại Thiên...

Hai người vừa nói được một câu thì A Tu Lan đã phóng lời, thét lớn:

— Giỏi cho lão già, ngươi lại thốt ra...

Vừa thét bần vừa tung thẳng ra một chuồng...

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên vung cả hai tay quát lớn:

Coi chừng mất mạng...

Bùng!

Hai luồng kinh lực chạm đúng vào nhau nổi lên một tiếng dội kinh người và vì đứng quá gần, Lăng Ngao bị hơi gió hất té ngồi dưới đất.

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên và A Tu La loạng choạng, cả hai người cùng thốt lui ba bước...

Đao Trì Long Nữ nhường mặt:

— A Tu La lại lại, để tên đó cho bản giáo chủ liệu lý.

Ngay lúc đó, một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

— Loài yêu phụ về đi, ngươi hãy quay lại.

Đao Trì Long Nữ giật mình quay lại, và nàng tái mặt từ trong góc động, cách đó ngoài ba trượng, một trung niên phụ nhân tóc bỏ lò xoả xuống khỏi vai đứng sững nhìn nàng bằng cặp mắt chiếu ngời dè sợ.

Đao Trì Long Nữ tuy hơi rúng động, nhưng vẫn quát lớn:

— Ngươi là ai?

Người trung niên phụ nhân cười nhạt:

— Ta là ai ngươi không đoán ra à?

Vừa quay lại thấy người đàn bà ấy, A Tu La vọt thẳng thốt kêu lên:

— Không xong rồi, tại làm sao mụ này cũng thoát ra đây!

Đao Trì Long Nữ trầm giọng:

— Thôi Ưc Mỹ phải không?

A Tu La nói bằng một giọng hoảng hốt:

— Chính mụ ta đó, mụ là một con người vô cùng lợi hại, xin giáo chủ hãy cẩn thận...

Câu nói của A Tu La làm cho tất cả chứng nhân có mặt cùng giật mình bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về hướng Thôi Ưc Mỹ.

Họ run sợ vì tiếng tăm cũng có, mà họ càng run sợ hơn là dáng sắc của bà ta bây giờ trông thật là khủng khiếp họ có cảm tưởng như đang đối diện với một người rừng.

Về mặt hơi thần nhiên của Thôi Ưc Mỹ lạnh băng băng đượ là vị «đệ nhất mỹ nhân» người đã bị A Tu La giam giữ suốt hai mươi năm nay, bây giờ cái mà người ta thấy được ở bà ta, tự nhiên không phải vẻ đẹp năm nào mà chính là cái lạnh hơn băng giá...

Có lẽ hơn hai mươi năm thù hận đã làm cho vẻ mặt của người đẹp năm xưa đã trở thành như thế và chính thể họ đã làm cho dáng sắc của bà ta già trước tuổi rất nhiều.

Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ và hình tâm nhận xét, người ta vẫn tìm lại được vẻ đẹp chưa mất hẳn ở chỗ mặt thon thon ở đôi mắt dài long lanh và đôi mày vòng nguyệt.

Bây giờ, đã ngót bốn mươi tuổi rồi và đã bị hơn hai năm tù ngục, nhưng vẻ mặt vẫn tìm thấy được vẻ đẹp trên đôi môi có một, băng vào vẻ mặt ấy, không ai không thể hình dung được một «đệ nhất mỹ nhân» của Phụng Hoàng.

Cốc năm xưa.

Tia mắt của bà ta chậm chậm lướt qua trên mặt của bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ y như ngọn đao bên liếc qua, làm cho bọn chúng chợt cảm thấy rùng mình.

Và đến khi tia mắt ấy lướt tới mặt A Tu La, hẳn chân miệng thụt lui, hẳn có cảm giác như bị một chiếc chày vỗ giã lên mô ác.

Hắn cứ như thế lui lần và hai chân hẳn phát run.

Im lặng.

Toàn Cốc đều im lặng.

Thứ im lặng khi có bóng tử thần.

Sau cùng, vào dung toàn thân công lực, Dao Trì Long Nữ quay lại hỏi A Tu La :

— Người nói thần thủ của bà ta vô cùng lợi hại, vậy năm xưa người làm sao bắt giam được bà ta thế ?

A Tu La cố gắng nở nụ cười như khóc :

— Năm xưa, nhân khi bà ta vừa sinh yếu ớt, lừa bà ta vào thạch thất và khóa lại.

Vành môi của Thôi Ưc Mỹ máy động một lúc khá lâu, cuối cùng bà ta bắt hỏi :

— La Thái Hy con của ta đâu ?

Không biết vì uy lực của giọng nói, hay vì biết mình tội đã quá cao, A Tu La vụt rung khan :

— Ta đã nói rồi, con của bà sinh ra ba ngày sau là chết yếu.

Thôi Ưc Mỹ gặng lại :

— Như vậy La Kiếm Kỳ là con của ai ?

A Tu La nói :

— Do bản cốc chủ và một người đàn bà khác sinh ra.

Như không còn dẫn được nữa, Thôi Ưc Mỹ từ từ quay qua phía Dao Trì Long Nữ :

— Ta biết muốn giết La Thái Hy, trước là phải giết con yêu phu này. lại đây.

Dao Trì Long Nữ hé miệng cười, đúng là cái cười là lời như khiêu tức.

Hai tay nàng chống nạnh lên hông, hai chân nhún nhảy từ từ nhích tới :

— Đây, ta tới đây, ta cũng cần xem người lợi hại tới mức nào.

Thôi Ưc Mỹ cũng chậm bước lên, khi cách Dao Trì Long Nữ còn chừng hơn một trượng bà ta vung trầm giọng

— Đón chiêu.

Tay của bà ta đẩy ra trông như cánh bướm đập chồn nhưng tuyệt nhiên không hề nghe hơi gió...

Dao Trì Long Nữ cười hân hắc, nàng nghiêng mình qua một chút và đẩy mạnh cánh tay...

Đúng là thái độ đối địch chứ không hề tránh né, bàn tay của Dao Trì Long Nữ nhắm ngay vào ngọn chưởng của đối phương.

Bùng !

Một tiếng dội nghe như núi lở, bốn bên vách đá bụi cát tung lên.

Bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ bị hơi dội làm cho chân không đứng vững, cả bọn đều loạng choạng thối lui...

Thôi Ưc Mỹ nhắc hông thân mình lên vì không thể chụm y một chỗ, bà ta xoay nửa vòng trên không và từ từ sa xuống anung yên.

Dao Trì Long Nữ thì thân hình y như chong chóng, nàng quay mòng mòng mấy bận và lui luôn ba bước.

Một chiêu đầu đối kháng, cả hai thật khó phân cao hạ không ai có thể nhìn ai lẫn hơn ai.

Dao Trì Long Nữ bật cười :

— Bàn giáo chủ hôm nay đáng kể là gặp đúng đối thủ chẳng hay có thể giao thêm chiêu thế nữa chăng ?

Thôi Ưc Mỹ cười nhạt :

Cứ đón chiêu...

Hai người nhích lên một lượt, Dao Trì Long Nữ tay trên tay dưới y như hai đóa hoa cùng một lúc bay ra, nhắm vào hai yếu huyệt trên ngực và dưới bụng của Thôi Ưc Mỹ.

Hai bàn tay của Thôi Ưc Mỹ cũng đẩy ra một lượt mười ngón tay của bà ta như móc sắt, nhắm ngay vào mạch môn của Dao Trì Long Nữ.

Cất giọng cười hắc hắc, Dao Trì Long Nữ vùng cải biến chiêu thế, hai bàn tay nàng chap lại giống như «Đồng Tử Bại Quan Âm», thân nàng hơi khum tời trước nhắm ngay vào Chưởng Môn Huyết của Thôi Ưc Mỹ.

Thôi Ưc Mỹ thét lên :

— Có phải người đã lên học từ «Thiên Trúc Gia Lam Tự» để có được «Thiên Trúc Gia Lam Chưởng» này không ?

Vừa nói, bà ta vừa gạt mạnh tay phải xuống, tay trái cất lên bàn tay bà ta y như một chiếc búa lớn bắt từ trên đỉnh đầu của Dao Trì Long Nữ xả xuống thật nhanh.

Sắc mặt của Dao Trì Long Nữ hơi biến đổi, nàng nhảy tránh qua mấy bước và bật cười ha hả :

— Danh vị của «Thiên Trúc Gia Lam Tự» đã biết thì rầy đón đây...

Vừa nói nàng vừa quay mình lại phạt ngang một đường.

Thôi Ưc Mỹ vụt rút chân phải trở về, thân hình bà ta quay tròn một vòng, tay phải cuốn lên và thét lớn :

— Đòn đây ?

Chưởng thế lần này của Thôi Ưc Mỹ, chính Lăng Ngao đã nhận ra.

Nó đúng là «Phượng Hoàng Triều Dương» thức thứ ba trong «Phượng Hoàng Thập Bát Thức».

Nó là thế kiếm, nhưng thay vì sử kiếm, bà ta lại dùng tay thay thế.

Nói thì hơi chậm, nhưng chiêu thế của hai người tung ra lại quá nhanh, nhanh đến mức ở ngoài không nhìn thấy kịp.

Bùng !

Lại một tiếng đột long trời lở đất. Dao Trì Long

Nữ như chiếc lá bị cơn gió thổi, thân nàng bắn bổng lên không vướng tuốt ra ngoài hơn một trượng.

Lúc chân nàng chấm đất, da mặt như ngọc của nàng vụt đỏ rần y như vừa bị ngọn lửa tấp vào.

Thôi Ưc Mỹ loạng choạng lui luôn năm sáu bước, da mặt bà ta tái mét, chứng tỏ cũng đã bị nội thương.

Hai người đứng vững lại một lúc khá lâu, Thôi Ưc Mỹ mới lên tiếng được :

— Có thể đánh được nữa hay không ?

Dao Trì Long Nữ nhướng mắt :

— Sao lại không ? Hôm nay chưa phân thắng bại thì không thể ngưng tay, có dám như thế chứ ?

Thôi Ưc Mỹ bìn môi :

— Sao lại chỉ phân thắng bại mà thôi ? Hôm nay nếu không có một người chết thì chiến không thể dứt mới là đúng chứ.

Câu nói vừa chấm dứt thì thân hình bà ta cũng đã phóng lên theo.

Lần này thì cả hai tay bà ta cũng tung ra một lượt, hai ngọn kinh lực nhắm thẳng vào Dao Trì Long Nữ ập tới như hai cây gió thốc.

Không thể chịu nhận rằng yếu, Dao Trì Long Nữ, nàng cũng vùng mạnh hai tay, cả hai bấy giờ bình như không giao thẳng chưởng lực vào nhau mà lại quần thảo bằng thế và khó mà nhìn thấy ai có cơ thắng bại.

Đứng ngoài như bắt ngựa tay, «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên ngó A Tu La trầm giọng :

— Họ La, mười năm trước song quyền của ta không làm cho người chết, ngày nay gặp lại, hình như công lực của người có khá hơn, ta muốn hôm nay nên thử lại xem sao ?

A Tu La cười khấn khặc :

— Tự nhiên, cần phải thử lại, nhưng để cho người chết mà yên lòng nhắm mắt, bản Cốc Chủ cần nói cho người biết; rồi, ngày nay, bản cốc chủ không phải là «Quý Đầu Tôn Giả» La Thái Hy ngày trước, mà là «Thiên Sơn Dao Trì Phó Giáo

Chức A Tu La, «Qui Đầu Tôn Giáo» La Thái Hy thật tình đã bị người giết chết năm xưa rồi.

Kiều Đại Thiên sững sốt :

— A... thảo nào diện mạo của người không giống «Qui Đầu Tôn Giáo» La Thái Hy chút nào cả...

A Tu La cười lớn :

— Cái tướng mạo của bản cốc chủ tùy thời đều có thể cải biến dễ dàng.

Kiều Đại Thiên nhướng mắt :

— Đùng là một quái vật ? Nhưng tại sao lại phải cải trang làm La Thái Hy chứ ?

La Thái Hy chớp mắt :

— Chuyện hủi dung cải mạo của ta tất có nguyên nhân, nhưng nó không can hệ đến người.

Lăng Ngao vụt chen vào :

— Ta biết, A Tu La người năm xưa đã bị thất sống ở Đạo Trì Thánh Mẫu Tát Man Na, vì thế mà đâm ra căm hận Thiên Y Giáo và chính vì muốn giết người của Đạo Trì Thánh Mẫu sai đến bắt người, cho nên người không tiếp chuyện hủy hoại diện mạo của mình, hy vọng thoát khỏi tai mắt của Thiên Y Giáo.

A Tu La gật gù đầu và quay qua phía Lăng Ngao cười lớn :

— Khá, tên tiêu tử này cũng khá thông minh, đúng lắm, bản cốc chủ năm xưa hủy hoại gương mặt thật của mình quả là vì chuyện đó, nhưng bây giờ thì bản cốc chủ đã trở về với Thiên Y Giáo, đồng thời Đạo Trì Thánh Mẫu đã phát ra trấn quán Tổng Đạo Thiên Y Giáo tại Trung Nguyên với chức vụ Tổng Giáo Chủ, dưới mệnh lệnh của «Diêm Đương Đại Giáo Chủ» Đạo Trì Long Nữ và bắt đầu từ ngày nay, Thiên Y Giáo sẽ được hoàng khai tại đất Trung Nguyên.

Kiều Đại Thiên vuốt râu cười lớn :

— Vừa rồi nấp trong hang động, ta đã nghe thấy ít nhiều, ha ha. Cái gọi là Thiên Y Giáo của bọn người, sẽ làm cho tất cả mọi người cõi trường đề đi lại trọng giang hồ, có phải thế không ?

A Tu La gật đầu :

— Chính thế, «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên thân thủ cùng thuộc vào hạng khá, nếu bằng lòng gia nhập Thiên Y Giáo ta sẽ tiến cử cho người làm giáo chủ ở một địa phương, người có chịu không ?

Sau khi tự giới thiệu là Tổng Giáo Chủ ở Trung Nguyên hẳn không còn tự xưng là «bản cốc chủ» nữa.

Kiều Đại Thiên bất cười ha ha :

— Giáo Chủ một địa phương ? Như thế hơi nhỏ đấy.

A Tu La nghiêm mặt :

— Không phò đầu, người cần biết bản giáo nam nữ giáo sĩ lên hơn ngàn người, nếu không có công lao trọng đại thì rất khó mà thăng thưởng, bản giáo chủ vừa thụ nhận là đã cho người lên hàng giáo chủ, như thế là đã phá luật rồi, làm sao gọi là nhỏ được.

Hạ Thần Kiêu Đại Thiên cười :

— Vàng nhỏ chứ sao không, vả lại, đã có ý thành toán cho thì tiếc chi mà không gia phong lớn lên một chút ?

Tưởng rằng Kiêu Đại Thiên đã có ý nhập giáo, A Tu La trầm ngâm :

— Ban Giáo chủ tại Trung Nguyên mới bắt đầu tuyên giáo, quả thật có cần đến những người có khả năng như các hạ, vậy thì, bản giáo chủ, cứ để cử các hạ làm phó Tổng Giáo Chủ, như thế thì có thể gọi là tuyệt đỉnh rồi đấy.

Kiều Đại Thiên lắc đầu :

— Không được, như thế cũng vẫn còn quá nhỏ.

A Tu La hơi giận :

— Phó Tổng giáo Chủ mà còn chế nhỏ ? chứ các hạ còn muốn đến chức chi ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Nếu phong ta là Trung Nguyên Tổng Giáo Chủ vẫn thấy còn hơi lép vế đấy.

A Tu La tái mặt :

— Nói vậy, nếu người là Tổng Giáo Chủ thì ta sẽ làm gì chứ ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Thì người cứ xuống âm phủ làm Tông... tiểu quỷ.

Tiếng «quỉ» vừa dứt thì chân trái của ông ta đã nhích tới, tay phải cũng một lúc vươ lên, hơi gió ào ào bay thốc tới.

A Tu La gầm lên một tiếng, hân xà người xuống vùn đục như toàn thân công lực vùn chướng quét ngang ống chân của Kiêu Đại Thiên.

Chướng phong cực kỳ hung bạo, chướng thế lại kỳ bí vô cùng. Lối đánh của A Tu La thật độc đáo.

Là con người tính nóng như lửa đốt, ngoài chuyện có thể nhường nhai bà «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương, trên đời này không có một ai có thể làm cho «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên kiêng nể, nhất là khi giao đấu với người, ông ta rất thích chuyện đối kháng bằng quyền chướng, không khi nào chịu tránh mũi nhọn của đối phương.

Chính vì thế cho nên khi thấy A Tu La tung ra một chướng, công lực có đến ngàn cân, Kiêu Đại Thiên vội hạ bộ vùn tay nhằm ngay chướng phong của hắn đập mạnh vào.

Hai đạo khí lực chạm ngay đối diện.

Bùng !

Lại một tiếng dội đình tại diệc ọc, bụi đá bốc lên một cả một vùng rộng lớn.

Cả hai người bị bụi che mờ, đứng ngoài chỉ thấy hai cái bóng chớp chớp.

Kinh phong cuốn dậy sức ép đạt ra hơn bốn trượng.

Vừa bị chướng lực của Thái úc Mỹ và Dao Trì Long Nữ làm bất té một lần, bận này Lăng Ngao phóng bị, hai tay hắn đưa lên án ngang trước ngực và tang mình nhảy thối ra ngoài.

Đứng hơi gần là «Thái Lăng Đồng» Lão Tử Bình không tránh kịp, bị chướng phong bất văng tuốt xa hơn một trượng té hồ càng gần cổ đình đầy đất bụi.

Cát bụi hơi tản ra, «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên phun phèo một cái.

— Khá lắm, hãy thêm củ nữa xem sao...

Ngon quyền của ông ta lại vùn lên một lượt với câu vừa nói.

A Tu La cười sần sặc :

— Hay lắm thử xem ai về âm phủ trước.

Cánh tay của hắn cũng hất bật lên...

Lại một tiếng dội dữ dội, bụi đá lại bay lên ngàn ngút.

Thần Huyền Thập Nhất Quỷ đã chuẩn bị, họ loạng choạng thối lui dựa vào thành đá để gương chịu thân mình.

Cả bọn họ đều đáng gọi là hạng cao thủ nhất nhì trong chốn võ lâm, thế nhưng trước trận đấu kinh hồn bạt vía của hai tay tinh địch có một không hai hiện tại đã làm cho họ quên mình đã từng gào thét ra khỏi lửa, họ chui rúc vào những hốc đá như chó nghe hơi cộp.

Luôn cả «Thanh Khê Tiểu Cô» Trương Hương Tần, «Cổ Âm» Kim Cúc Hoa, «Hồ Tuyền Cô» Triệu Tử Khanh và «Kiêu Nữ» Đào Chiêu Nam cũng quên bằng rằng mình đang lửa thế, họ cũng rút theo đám thanh niên ngồi thụp xuống tênh hênh để tránh hơi mạnh của chướng phong.

Nhìn hai cặp giao đấu như liễu sống chết, Lăng Ngao biết sự mâu thuẫn và «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên khó lòng trong thời gian ngắn mà thắng được A Tu La và Giao Trì Long Nữ, hắn nhìn quanh thấy bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ đang lo trốn tránh chướng phong, một cơ hội tốt để thừa cơ đột nhập sâu vào lòng cốc, biết dân chúng sẽ có thể cứu được mẹ con Kiêu Tiểu Tuệ, Mộ Dung Uyên và «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm ra khỏi.

Đã hạ quyết tâm làm chuyện ấy, Lăng Ngao vội âm thầm lần theo vách đá đi thẳng vào trong.

Được một khoảng, Lăng Ngao nhận ra nơi đó có một cửa bí đạo bị phá tung, có lẽ vừa rồi «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên

và Thôi Ưc Mỹ đã theo đó mà ra, Lăng Ngao độ chừng nơi ấy có thể thông vào Phương Hoàng Đại Sách và Cửu Huyền Liên Hoàn Môn, hẳn bên thừa lúc bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ đang ăn núp không nhìn thấy phóng ngay vào bí đạo.

CHƯƠNG 13

THẨM NHẬP THẠCH LAO

Trong lòng con đường ngầm, Lăng Ngao mở mắt đi, chừng trăm bộ chợt thấy bóng đèn trên bất dã và nghe tiếng người nói chuyện.

Khởi đầu là một giọng ồ ồ :

— Lão Tào nghe có khá không ?

Tiếng lão Tào nói :

— Mẹ ho, cứ đứng hoài như thế này tẽ cứng cả chân bây giờ thì chỉ còn cái miệng nhộp nhộp chứ toàn thân gần muốn thành cây. Cái gì mà cứ đứng chết như thế này thì làm sao mà sống nổi chứ.

Giọng ồ ồ nói :

— À, hay là mình bị lối « cách không diễm huyết » nghe nói cái thứ này Cốc Chủ cũng biết, nhưng anh có thấy chứ ?

Tiếng lão Tào :

— Đầu mà thấy, nhưng nhất định là có mà.

Giọng ồ ồ nói :

— Tôi hôm qua có nghe lão Lục nói cái vị « Diễm Dương Đại Giáo Chủ » từ Thiên Sơn mới đến lợi hại lắm, chính « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền thấy người ấy cũng phải qui nghe lệnh.

Tiếng lão Tào :

— Đúng như thế, hôm qua tôi có thấy rồi, ôi chà, cái giò vừa dài vừa thon thon, cái bộ ngực vun chùn chùn

cứng lên thật không còn chế nổi, tôi tin rằng ai mà nhào vào hai cái món ấy là đời mất cũng phải nổi lửa lên đun nục.

Giọng ồ ồ hỏi :

— Anh thấy có phải nằng với Cốc Chủ mình là một cặp không ?

Tiếng lão Tào :

— Tôi làm sao biết được, nhưng cũng mong là không

phải.

Giọng ồ ồ hỏi :

— Sao lại mong là không phải ?

Tiếng lão Tào :

— Bởi vì nếu phải thế thì... uổng quá.

Giọng ồ ồ suyt suyt :

— Coi chừng, anh nói thế mà Cốc Chủ nghe được là mất cái đầu da ghê.

Lão Tào nói :

— Chắc anh sợ rồi chứ gì ? Hừ, sao mà nhác thế ?

Hình như bị chạm tự ái, người có giọng ồ ồ đáp :

— Sao ? Anh bảo Sài Thất này sợ à ? Khỏi đi, nếu tôi mà được « nằm » một đêm với cái cô gọi là Dao Trì Long Nữ ấy thì có rơi đầu cũng chẳng sợ là gì mà.

Lão Tào không nói, hẳn chỉ cười hi hi...

Lăng Ngao nghe đến đó là lần bước theo tiếng nói.

Bước vào thêm mấy bước, hẳn thấy hai người đứng cách khoản nhau hơn một trượng, người bên trái tay cầm thanh kiếm, có lẽ hẳn là tên gín giữ bí bạo này, còn tên kia tay xách một cái giỏ đựng thức ăn hơi nóng hẳn còn lên nghi ngút.

Chứng tỏ khi chúng bị người diễm huyết cách đây không lâu lắm.

Điều đáng tức cười hơn hết là hai tên chân trái đều đặt lên cặp da trong tư thế đang đi, như vậy là lúc họ vừa vào đến đây là bị Thôi Ưc Mỹ dùng thế « cách không diễm huyết ».

Lăng Ngao nhẹ bước lần đến sau lưng tên cầm thanh kiếm và bất thình lình vung tay đánh vào tậu não của hẳn một cái thật mạnh.

Tên cầm kiếm vừa xiêu mình thì Lăng Ngao vội đưa tay đỡ lấy thân hắn đỡ xuống thật nhẹ nhàng..

Nhưng hình như tên xách giỏ tay quay về hướng trước không ngoái đầu lại được hắn vẫn nghe thấy cái gì hơi lạ, nên vội hỏi :

— Sài Thất, anh làm sao thế ?

Lăng Ngao nháy giọng Sài Thất đáp :

— Không có gì, chỉ một con muỗi dớp ngay sống mũi...

Gã họ Tào vì không quay đầu được, không ngờ ông bạn họ Sài của hắn đã bị Lăng Ngao đánh ngã, nên hắn bật cười :

— Thịt của anh thơm, cho nên muỗi nó dớp chứ sao.

Lăng Ngao cười :

— Nói như thế chắc thịt của anh đáng lắm ?

Gã họ Tào nói :

— Đúng rồi, anh có thấy tôi đứng đây đã lâu mà có con muỗi nào ngấm nghe đến đâu.

Lăng Ngao nói :

— Đầu phải, tại vì anh xách giỏ thức ăn cho nên muỗi nó không dám lại gần đây chứ.

Gã họ Tào cười :

— Làm chuyện ấy cái lỗ mũi của tôi đâu có lên hơi ?

Lăng Ngao nói :

— Thôi, được rồi bất luận thịt anh đáng hay cay cũng được, miễn muỗi đừng ghé lại là tốt rồi.. À nè, lão Tào, anh mang thức ăn cho ai thế nhỉ ?

Gã họ Tào nói :

— Đương là anh đứng riết rồi phát điện, đã biết rồi mà còn hỏi.

— Mẹ họ, chứ hết chuyện rồi không lẽ làm thịnh ? Thì nói đi nói lại những cái chuyện đó cũng không được nữa à ?

Gã họ Tào cười :

— Hay, kiếm chuyện như thế là hay, tôi mang thức ăn cho bạn ba người của «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm thế mà bây giờ bị «trời trồng» ở đây, chắc họ đói gần rũ ruột.

Lăng Ngao xốc mũi kiếm nhẹ lần tới sau lưng gã họ Tào và ghim hồ vào lưng hắn :

— Tốt lắm, bây giờ ngươi muốn chết hay muốn sống ?

Gã họ Tào hoảng hốt :

— A.. A.. Sài Thất, anh cử động được rồi à ?

Lăng Ngao mới nói lại đúng giọng của mình :

— Sài Thất đã chết rồi, ta là Lăng Ngao, nếu ngươi muốn sống thì không được ai lỗi nghe chưa.

— Ngươi... ngươi... là... là Lăng.. Ngao ?

Lăng Ngao đáp :

— Đúng, nhưng ta hỏi ngươi có muốn sống hay không ?

Gã họ Tào rợn mồ hôi trán :

— Muốn... muốn lắm, xin Lăng thiếu hiệp đừng mạng nhà tôi có... đến chín đứa con, thêm một bà mẹ tám mươi ngoài tuổi.

Lăng Ngao đáp :

— Được rồi, ta sẽ giải khai huyết đạo cho ngươi nhưng ngươi phải đưa ta đến chỗ giam cầm «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm, nếu không...

Hắn nhích mũi kiếm chạm vào lưng áo của gã họ Tào và gần giọng :

— Nếu cái lời hay tìm cách hô hoán thì mũi kiếm này sẽ xuyên thẳng ra trước ngực của ngươi đấy.

Gã họ Tào càng rung hơn nữa :

— Vâng vâng, tôi sẽ đưa thiếu hiệp đi... tôi sẽ đưa đi ngay.

Lăng Ngao hỏi :

— Trước khi đến chỗ, còn gặp những ai nữa ?

Gã họ Tào nói :

— Có thể có vài tên nữa, chúng tôi ở đây vốn không nhiều lắm, thường thường là ở trong thạch thất, khi nào có lệnh mới dám ra ngoài.

Lăng Ngao đưa tay giải huyết cho hắn và mũi kiếm cứ ghim chạm vào lưng áo hắn :

— Đi, cần phải giữ vẻ tự nhiên, nhớ khi gặp đồng bạn của người thì đừng có hồ hoán nghe chưa ?

Gã họ Tào được giải huyết, hắn quay lại khẽ nhìn Lăng Ngao, nhưng vừa thấy vẻ mặt đầy sát khí của Lăng Ngao là hắn lập dật quay phắt trở lại rung rẩy bước đi về hướng trước.

Đi vào được khoản chừng trăm bộ, phía trước chợt có ánh đèn trên bậc đá, lại thêm một gã áo đen tay cầm trường kiếm đứng ngay nơi đó.

Thấy dáng cách của tên ấy, Lăng Ngao biết hắn cũng chung số phận với gã họ Tào lúc nãy, nghĩ là cũng đã bị sư mẫu mình đem vào Ma huyết, nhưng vì sợ hắn hồ hoán, nên khi đi trở tới, Lăng Ngao vội điềm luôn vào á huyết của hắn làm cho hắn chỉ trơ mắt nhìn kinh hoàng chứ không làm sao kêu ra tiếng.

Trong bí đạo này cứ cách khoản chừng trăm bộ là lại có một bậc đá, trước bậc đá có một ngọn đèn, và đi thêm khoản hơn năm mươi bộ nữa thì phía trước bỗng rẽ làm hai.

Khi gã họ Tào dẫn Lăng Ngao đi vào phía bên phải thì chợt có một gã đại hán áo đen từ phía trước đi lại.

Lăng Ngao vội nép sát vào bọng tối bên vách đá,

Nhờ khoản đó đã xa ánh đèn nên tên đại hán không nhìn thấy phía bên sau gã họ Tào, hắn hỏi :

— Lão Tào, bên ngoài tình hình như thế nào ?

Gã họ Tào lắc đầu thở ra :

— Ồi cha, chán chết...

Mũi kiếm của Lăng Ngao nhích mạnh vào lưng hắn, khiến cho hắn hoảng hốt nói luôn :

— Cũng không có gì, hình như là có đánh nhau thế thôi...

Tên đại hán áo đen hỏi :

— Có nghe phía địch mạnh yếu như thế nào không ?

Gã họ Tào nói :

— Chắc là lợi hại lắm, vì họ đột nhập được vào đây mà.

Nói đến đây thì tên áo đen đã đến trước mặt gã họ Tào và bây giờ thì hắn đã thấy Lăng Ngao...

Hắn vội kêu lên :

— Lão Tào, bên sau...

Hắn không nói được hết câu vì thanh kiếm của Lăng Ngao loáng lên như chớp.

Không nghe một tiếng rú, không nghe một tiếng động nào, chỉ thấy chiếc đầu của hắn bỗng như trái mít sứt cùi, nó quật qua một bên rồi lăn luôn xuống đất...

Sau đó, mấy giây, thân xác hắn moi từ từ ngã xuống

Lăng Ngao dùng chân đỡ nhẹ và đá luôn cái xác hắn vào sát vách đá, mũi kiếm trong tay lại ghim y trở lại sau lưng của gã họ Tào :

— Đi mặc kệ nó.

Cái chết của đồng bọn còn nhanh hơn con muỗi bị đập, gã họ Tào mặt không còn chút máu, hắn không dám hé môi cử bước đi theo sự điều khiển của mũi kiếm Lăng Ngao.

Lại thêm một khoản xa nữa, gã họ Tào đứng lại nói với Lăng Ngao.

— Tôi rồi.

Lăng Ngao đảo mắt nhìn quanh không thấy gì cả, hắn thấp giọng hỏi :

— Phòng giam ở đâu ?

Gã họ Tào đưa tay ấn vào vách đá, chợt nghe tiếng nghiêng rào rào trong vách và một tấm bưng đá từ từ nhô lên cao.

Lại hiện ra thêm một ngã rẽ.

Và ngay khi đó từ trong ngạch rẽ có tiếng hỏi vọng ra :

Ài đó ?

Gã họ Tào đáp :

— Tào Nhất Tấn đây, mang cơm đến.

Tiếng người bên trong :

— Hay lắm, vào đi.

Lăng Ngao kể tai hỏi nhỏ :

— Tên đó là ai ?

Tào Nhất Tấn đáp :

— Vương Hóa, người gát ngục.

Lăng Ngao đẩy hẳn :

— Vô đi.

Đi vào bị đạo, bên trong là một gian thạch thất chứ không còn có đường thông.

Chính giữa gian thạch thất có một chiếc bàn dài và mấy chiếc ghế nhỏ, phía sau đó lại là một cánh cửa sắt đem ngóm.

Không bước tới gần, Lăng Ngao mới thấy chiếc bàn đó đặt bên ngoài thạch thất và sau chiếc bàn là cửa sắt, cánh cửa đó đóng im ỉm, gian ngục giam người chắc hẳn là bên trong tấm cửa sắc đó nhưng nhìn qua tưởng chừng như đã phẳng lỳ.

Tên Vương Hóa ngồi tréo chân chữ ngũ trên chiếc ghế, hẳn ngửa mặt lìm dìm rút một hơi thuốc trong ống điếu, chính vì thế mà hẳn chưa kịp thấy sự có mặt của Lăng Ngao.

À không bây giờ Lăng Ngao mới thấy hẳn dựa nghiêng trên ghế kéo dọc tàu chứ không phải hút ống điếu, thảo nào mà nghe thấy tiếng ra rơ không dứt.

Về mặt của Vương Hóa quả đúng là đang du hí với tiên nâu, hẳn không thêm hề mắt nhìn người bước vào thạch thất.

Có lẽ hẳn đã quen như thế lâu ngày.

Thấy dáng cách «đi mây về gió» của hẳn, Lăng Ngao suýt bật cười, vội đẩy Tào Nhất Tấn đi nhanh tới.

Lăng Ngao bước sát tới bên mình Vương Hóa và hỏi :

— Lão Vương, mấy điều rồi mà miết mãi như thế ?

Wương Hóa bỏ dọc tàu ra đáp :

— Sơ sơ mười điều, mẹ họ, trong này mà không có nó là..

Hình như hẳn vừa nhận ra giọng nói là lạ hẳn nhồm lên quát hỏi :

— Ai..

Bình !

Tiếng nói của hẳn bị cắt ngang bằng ngọn chướng như trời giáng, hẳn bật ngửa ra sau ghế nằm im.

Tào Nhất Tấn rung cầm cập :

— Trăm lạy Lăng thiếu hiệp, xin thiếu hiệp động lòng nhân đừng có giết tôi, tôi còn có chín đứa con nhỏ và một mẹ già... bui hu...

Hình như vì sơ quá và có lẽ nhớ đến con đến mẹ thật tình, nên hẳn ồm ồm khóc rống.

Lăng Ngao bật cười :

— Yên lòng, chỉ cần người nghe theo ta thì ta không giết người đâu.

Tào Nhất Tấn mừng quá dập đầu ta Ân :

— Vâng vâng, tôi nguyện tuân theo lời thiếu hiệp.

Lăng Ngao chỉ vào cửa sắt hỏi :

— Lao ngục ở đây phải không ?

Tào Nhất Tấn đáp :

— Phải, phải, «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm và hai mẹ con của Hạ Thần Phu Nhân đều nằm trong đó.

Lăng Ngao hỏi :

— Cửa đã khóa, chìa khóa ở đâu, có ở trong mình của Vương Hóa hay không ?

Tào Nhất Tân đáp :

— Có có, để tiểu nhân mở ngay ...

Y như một tên tiểu nhị chịu khách, nọ Tào bỏ lại bên xác của Vương Hòa rung rẩy lục lấy chìa khóa và dùng dẩy mở cửa.

Hắn đẩy cánh cửa và nói :

— Xin thiếu hiệp cứ vào.

Lăng Ngao nất mặt :

— Người hãy đi trước.

Tào Nhất Tân hơi do dự :

— Xin thiếu hiệp bước đi cẩn thận, cần phải dùng theo chân của tôi, vì nếu xê xích một chút là cả chúng ta đều chết cả ở đây.

Lăng Ngao cười :

— Tại sao chờ ta bảo người đi trước rồi người mới chịu nói, ? Tâm địa của người đến chết vẫn không chịu làm lành, người định giết ta có phải không ?

Bị nói trúng tim đen, Tào Nhất Tân đâm hoảng, hắn thụp xuống lạy lia :

— Không không ... tôi tôi ...

Lăng Ngao trầm giọng :

— Đứng dậy, người hãy đưa ta đi cho yên ổn ta sẽ dung cho người, bằng không thì người đừng mong sống sót.

Tào Nhất Tân lồm ngồm đứng lên chậm chạp bước vào cửa ngục nói :

— Xin Lăng thiếu hiệp chú ý dùng theo chân tôi, trước hết là nhất chân phải lên, bước thật ngay hãy bước ...

Lăng Ngao làm đúng theo lời hấp, cứ bước chân hẳn dõ lên thì Lăng Ngao đặc đúng chân vào đó không sai chệch một ly.

Vào trong rồi Lăng Ngao mới thấy hơi lạ, vì nơi đây cũng chỉ là một con đường hầm như con đường ở bên ngoài, nhưng nó là ngõ cụt, vì hai bên vách đá dẫn vào trong xa xa một chút là cũng vách đá chắn ngang, không còn thấy cánh cửa nào khác nữa.

Lăng Ngao định hỏi, nhưng ngay lúc ấy không biết Tào Nhất Tân dùng chân vào một chỗ nào mà tiếng động vụt vang lên.

Cũng v như lúc này, tiếng động đó là tiếng đá nghiêng vào nhau kèn kẹt.

Và tấm vách đá chắn ngang phía trước vụt từ từ nhích lên trên.

Như vậy bên trong này có một tấm cửa nữa, nhưng là cửa đá chứ không như cửa sắt bên ngoài, nếu không biết trông rằng đó là ngõ cụt.

Tấm cửa độ một người chui lọt bày ra, bên trong thạch thất tối om nhìn không thấy vật gì.

Tào Nhất Tân quay đầu lại nói :

— Tôi rồi, họ ở cả trong đó.

Vừa nói hắn vừa bước tới thêm một bước, mũi chân trước của hắn xoay tròn một vòng...

Tiếng đá lại nghiêng vào nhau vang động.

Tấm cửa đá lại nhích cao lên bày ra một khung cửa vừa hai người đi qua một lượt.

Lăng Ngao dòm vào trong thấy có một người đàn bà mập tròn lù năm ngũ, đứng là «Yếu Chỉ Hồ» Hồ Tam Nương, vị «chiến thần» của «Hạ Thần».

Lăng Ngao mừng quá đưa tay điểm nhanh vào ma Huyệt của Tào Nhất Tân và cặp hắn luôn vào vách.

Hắn chậm chậm bước vào thạch thất.

Không ngờ chân vừa mới bước vào khỏi cửa, Lăng Ngao chợt nghe hơi gió tấp vào đầu, hắn không làm sao tránh kịp bị trúng ngay một chưởng.

Mắt hắn nhe nhắm nhắm, và không kịp nhận tình hình là đã ngã xuống hôn mê.

Trông lúc Lăng Ngao vừa ngã xuống thì từ trên đầu khung cửa một bóng người nhảy xuống : «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm.

Không cần xem kẻ mà mình đánh ngã là ai, «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm quay vào trong cười nói :

— Kiều cô nương, nhất rồi đấy nghe, cái kẻ của cô nương hay đấy.

Từ trong góc thạch thất, tiếng Kiều Tiểu Tuệ cười hân hắc :

— Tôi đã nói rồi mà, muốn thoát khỏi nơi đây chỉ có mỗi một cách này thôi, lúc trước kẹt trong thạch thất với Lăng Ngao cũng nhờ vào kẻ sách này mà thoát đấy.

«Yên Chi Hồ» Hồ Tam Cô đứng phắt lên cười nói :

— Tuệ nhi, thật mẹ không ngờ con lại thông minh như thế ấy có một đứa con gái mà còn hơn cả chục thằng con trai ngu ngốc.

Kiều Tiểu Tuệ nhếch môi cười đắc ý, nhưng đến khi nàng bước lại lật nghiêng Lăng Ngao để tìm chìa khóa thì nàng vùng biến sắc :

— Trời đất, sao lại như thế này ?

«Thu Thần» Mai Thịnh Lâm bây giờ cũng phát hiện kẻ nằm mê dưới đất chính là Lăng Ngao, bà ta nhún nhó :

— Đúng là «gậy ông đập lưng ông» chính khi này ta cũng hơi lạ không hiểu sao hôm nay bọn chúng lại dám mở toang cánh cửa như thế ấy, không ngờ thằng bé này lại vào đây để cứu chúng ta.

Mới khen con gái mình giỏi quá, bây giờ lại thấy đánh lăm người, «Yên Chi Hồ» đâm ra ngượng ngập :

— Cũng tại nó đấy chứ, ai bảo vào đây mà không chịu lên tiếng trước ...

Thấy Lăng Ngao nằm thẳng cứng, Kiều Tiểu Tuệ vừa nóng ruột vừa hoảng hồn sợ hân chết đi, nàng ngược mặt nhìn «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm mếu mào :

— Làm sao bây giờ, chết rồi còn chi nữa ...

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Không chết đâu, chỉ có điều ta đánh hơi mạnh, có lẽ phải một tiếng đồng hồ sau hân mới tỉnh được.

Kiều Tiểu Tuệ chảy nước mắt :

— Trời ơi, làm sao...

Vốn chưa từng biết qua về tình ái, «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm thấy Kiều Tiểu Tuệ nóng lòng bởi «tình lang» bị bắt tước bà ta còn nghe vui thích nhoeo miệng cười :

— Cũng may là không phải chết, chứ nếu không chắc ta phải đền mạng cho cô bé này quá...

Và bà ta gắt nhỏ :

— Đứng dậy đi, hân chết đâu mà làm dữ vậy ?

Kiều Tiểu Tuệ bật khóc :

— Tại bà đó, sao trước khi ra tay không chịu xem chừng cho kỹ !

Mai Thịnh Lâm cau mặt :

— À, bây giờ lại định vu vạ phải không ? Ta hỏi người chứ đã đánh theo lời bất thỉnh linh mà làm sao nhia kỹ được chứ ?

Kiều Tiểu Tuệ gằn cổ cẳng .

— Phải rồi, tôi bày kế đó nhưng mà...

Mai Thịnh Lâm chặn hỏi .

— Nhưng chính người cũng chỉ cho ta cách đánh, người bảo khi thấy bóng người là phải đánh ngay, đánh cho ngã, có phải thế không ?

Kiều Tiểu Tuệ cứng họng lam thinh.

Thấy con gái mình khóc lóc, «Yên Chi Hồ» đã bắt đầu đau lòng nổi nóng, thế nhưng bà ta vẫn không dám pắc tội với «Thu Thần», nhất thời, bà ta không biết phải làm sao nhè trút sự bức tức vào đầu của Tào Nhất Tân, báo hại tên này bị mảy bộp tai đồ lửa...

Thấy đánh hân mà hân vẫn cứ ngơ ngơ, «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương bộp mạnh vào hông hân và quát lớn :

— Đứng lên !

Huyệt đạo được giải khai, Tào Nhất Tân vụt quì thụp

zuồng đập đầu lay như thế sao :

— Xin đại nương tha mạng, nhà tôi còn chín đứa con nhỏ và một mẹ già, họ chỉ sống nhờ vào đồng lương tháng của tôi, tôi mà chết thì... hu hu...

Hắn không nói được nữa, bần ôm đầu khóc nghe thê thiết.

«Yến Chi Hồ» Hồ Tam Nương sừng sốt :

— Ủ, người có chín đứa con ?

Tào Nhất Tàn nghe ngạo :

— Vâng, nhà tôi nghèo lắm, đứa nhỏ nhất hãy còn bú sữa, vợ tôi không đủ sữa lại phải mượn vú, mỗi tháng phải trả cho người này y một lượng, không còn cách nào sống được buộc lòng phải đầu vào Phụng Hoàng cổ, xin đại nương đừng cho...

Hồ Tam Nương lắng nghe chăm chỉ và nói bằng một giọng thương xót :

— Nếu quả thật như thế thì cũng thật đáng thương nhưng tại sao người không cho người ta bớt vài đứa con có phải đỡ miệng ăn không ?

Tào Nhất Tàn lắc đầu :

— Không được, con sinh ra là nôm ruột của mình, cho người ta thì khác nào như tự đứt ruột... hu hu... ruột cắt ruột sao đành... hu hu...

Hồ Tam Nương thở ra :

— Nói thì cũng đúng, nhưng cho người ta nuôi thì người ta cũng thương yêu như mình, chẳng những đỡ cho mình mà mấy đứa con cũng không bị khổ. Chính ta đây, nếu ta có con nuôi, nhất định ta cũng thương yêu như con đẻ.

Tào Nhất Tàn ngạc nhiên :

— Đại nương cịn thu con nuôi sao ?

Hồ Tam Nương gật đầu :

— Đúng như thế, vì cái lão già của ta đã hết xài rồi, chẳng còn cho ta một đứa con nào cả, người có bằng lòng cho ta một đứa hay không ?

Tào Nhất Tàn đành trống lảng :

— Tôi nghĩ mà thương mẹ già của tôi... hu hu... năm nay bà đã tám mươi tuổi rồi...

Hiếu Tiểu Tuệ vui nói :

— Mẹ, đừng có nghe hủn nói lão, trông hủn chỉ hơn hai mươi tuổi thì làm sao lại có tới chín đứa con ?

Hồ Tam Nương «à» một tiếng và nhìn kỹ Tào Nhất Tàn từ đầu đến chân rồi nắm cổ áo hủn xách lên quát lớn :

— Người đừng la nói lão, năm nay người chỉ độ hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, nếu chính đứa con mà tính sinh năm một thì người phải lấy vợ hồi mười ba tuổi chắc ?

Tào Nhất Tàn xanh mặt kêu lên :

— Dạ không, đến mười bảy tuổi tôi mới lấy vợ...

Hồ Tam Nương co tay tính một hồi rồi quát :

— Mười bảy tuổi lấy vợ, trong vòng sáu năm lại sinh đến chín đứa con à ?

Tào Nhất Tàn tái mặt, nhưng hủn vẫn cổ nói :

— Xin đại nương cho tôi bầm lại, sự thực thì mười bảy tuổi tôi mới lấy vợ, nhưng tôi vẫn có đúng chín đứa con vì trong đó có bầu lần sinh... song thai.

Kiều Tiểu Tuệ nổi nóng tán cho hủn mấy tát tai và gần giọng :

— Cho người già hàm đó, ta hỏi, một bà già năm mươi bảy tuổi còn có thể sinh con không ?

Tào Nhất Tàn cổ nhin đau nói :

— Vâng vâng, một bà già năm mươi bảy tuổi thì nhất định không làm sao sinh con được nữa, cho nên đại nương đây...

Thấy hủn quên bằng chuyện nói lão của hủn, Kiều Tiểu Tuệ bật cười :

— Mẹ, như thế là biết hủn nói lão hay nói thật rồi.

Hồ Tam Nương nhận không kịp vấn đề, bà ta ngo ngác :

Hủn nói đúng đấy chứ, bà già năm mươi bảy tuổi làm sao có thể sinh con ?

Ngay lúc đó Lăng Ngao bật dậy, hủn tỉnh táo ngay, hủn nói :

Đúng rồi, hủn nói thật, nhưng hủn quên rằng hủn có một mẹ tám mươi tuổi, và như thế khi sinh hủn ra, bà ta đã hơn năm mươi bảy tuổi rồi !

Tào Nhất Tân biết chuyện tùm lum rồi, nhưng hân cổ đập đầu lay riết :

— Xin thiếu hiệp thương tình, quả thật đây là trường hợp ít có, quả thật mẹ tôi đến năm mươi bảy tuổi mới sinh tôi !

Bốp !

Không đợi cho hắn nói hết câu, «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương đã giáng cho hắn một chưởng trúng ngay đầu, thân hình hắn bật nứa ra sau tất tưởi.

Thấy Lăng Ngao đã tỉnh dậy, Kiều Tiên Tuệ mừng quá nằng không gìn giữ được, hai tay ôm choàng lấy hắn kêu lên :

— Lăng đại ca, anh đã tỉnh rồi !

Lăng Ngao rờ rờ sau ót, hân cười :

— Ai đã đánh tôi thế nhỉ ?

Kiều Tiên Tuệ chỉ Mai Thịnh Lâm :

— Bà ấy đấy, đánh anh gần chết mà còn rầy rà tới nữa đấy.

Lăng Ngao đứng dậy vòng tay :

Đa tạ Mai tiên bối hạ thủ lưu tình.

Mai Thịnh Lâm khoát tay :

— Đừng khách sáo, chủ bé tính sớm như thế thật ngoài ý liệu của ta...

Lăng Ngao cười :

— Khi vẫn bối cảm thấy có biến, tuy không tránh kịp nhưng cũng vận công ngăn chặn, do đó thương thế không nguy hiểm lắm.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Nhưng làm sao chủ bé lại vào đây được ?

Lăng Ngao đáp :

— Hồi trưa này vẫn bối bị «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam ám toán và bị mang vào Phương Hoàng Cốc, ngay vào lúc mà bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ đang làm lễ gia nhập Thiên Y Giáo. Đào Tri Long Nữ bắt bọn chúng thoát ý và lại bắt «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam thoát ý vẫn bối ngay lúc ấy, sự mâu của vẫn bối là Thời

Độc Mỹ và «Hạ Thần» Kiều lão tiền bối phá ngục xông ra cùng với A Tu La và Đào Tri Long Nữ giao đấu, vẫn bối thừa cơ vào đây tìm kiếm chư vị...

Hồ Tam Nương sáng mắt hỏi dồn :

— Thật đấy à ? Cái lão già ấy đã thoát được rồi à ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, hiện tại Kiều lão tiền bối đang cùng A Tu La đang đánh nhau chưa phân thắng bại.

Hồ Tam Nương cả mừng kéo tay Kiều Tiên Tuệ :

— Đi mau, đến giúp cha người một tay nào :

Bà ta kéo tay con định lao ra thạch thất, Lăng Ngao hoảng hốt kêu lên :

— Khoan, bên ngoài có cơ quan nguy hiểm, đừng đi như thế...

«Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương tỉnh như đã nếm mùi vị của thứ cơ quan hiểm ác nhiều rồi, nên nghe Lăng Ngao là lên lực cũng giật mình dừng ngay lại...

CHƯƠNG 14

HỒN CHIẾN TRONG THÂM CỐC

Kiều Tiên Tuệ cũng dừng lại không dám tiến lên.

Hồ Tam Nương hỏi :

— Người có biết cách ra không ?

Lăng Ngao đáp :

— Biết, xin chư vị hãy theo vẫn bối.

Hắn chậm chậm án theo phương vị từng bước một bước khỏi cửa.

Kiều Tiểu Tuệ «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương và «Thuần» Mai Thịnh Lâm lần lượt bước theo.

Lăng Ngao dẫn ba người đi xa chừng năm trượng là dừng ngay ngã ba, hắn chỉ ngã bên trái nói:

— Ba vị cứ theo ngã này là có thể ra ngay chỗ đang giao đấu, nếu cuộc đấu vẫn còn chưa chấm dứt thì nơi đó còn bỏ ngõ.

Kiều Tiểu Tuệ ngạc nhiên:

— Sao vậy? Anh không cùng ra à?

Lăng Ngao nói thật:

— Tôi còn phải đi tìm cứu Uyển muội vì nàng cũng bị bắt vào đây.

Kiều Tiểu Tuệ có hơi bất mãn:

Vẫn không quên được cái con nhỏ ấy, tại làm sao thế chứ?

Lăng Ngao vòng tay nghiêm giọng:

— Kiều cô nương có chỗ không biết, đêm vừa qua sau khi ra khỏi khu rừng gia sư đã quyết định chuyện hôn nhân, vì thế Mộ Dung Uyển bây giờ mặc nhiên đã là hiền nội trợ của tôi rồi.

Kiều Tiểu Tuệ mở tròn đôi mắt:

— Thật thế à?

Thấy nàng quá kích động, Lăng Ngao cũng cảm thấy bất an, hắn cúi mặt áp ứng:

— Vâng, thật thế, chuyện này gia sư và Bạch Thủy Thần Ni đã có ước hẹn trước rồi.

Kiều Tiểu Tuệ giận dữ quay mặt đi cười nhạt:

— Lệnh của sư phụ thật là khó chống, vì thế nên đành phải cố gắng nhận lời phải không?

Lăng Ngao đỏ mặt, và đồng thời hắn cũng dậm ra khó chịu, hắn hất mặt lên nghiêm giọng:

— Không, không có gì miễn cưỡng cả, tại hạ rất bằng lòng cùng với Mộ Dung Uyển cô nương kết nghĩa vợ chồng.

Kiều Tiểu Tuệ hai mắt đỏ hoe, nàng xấn giọng:

— Tại sao thế, tại vì cô à đẹp hơn tôi phải không?

Lăng Ngao lắc đầu:

— Không có nương đã lắm, chuyện kết hợp vợ chồng giữa tôi và Mộ Dung cô nương hoàn toàn không giống những trường hợp thông thường, chúng tôi ngoài tình ý ra, hãy còn có một sự mạng.

Kiều Tiểu Tuệ bĩu môi:

— Hừ, khéo kiếm chuyện, lấy nhau là lấy nhau chứ sự mạng gì?

Thấy không nói rõ trắng đen, Lăng Ngao đành phải phân trần đại khái:

— Sự thật là như thế, chúng tôi kết hợp vợ chồng có một sự mạng đặc biệt, nó có lợi cho võ lâm chúng ta, hay nói rõ hơn là có thể vẫn cứu tình trạng lâm nguy của võ lâm hiện tại.

Kiều Tiểu Tuệ làm sao biết được Mộ Dung Uyển mang trong mình tâm pháp «Phượng Hoàng» nó cần có sự điều hợp giữa hai vợ chồng mới có thể luyện thành nội công tuyệt học năng nghe Lăng Ngao nói thì cứ cho là hắn kiếm chuyện vì thế càng làm cho nàng nổi nóng lớn tiếng:

— Đừng có hăm dọa, người và Mộ Dung Uyển hết hợp vợ chồng mà lại có thể vẫn cứu võ lâm thoát cơn nguy hiểm? Quí nó tin chứ ai mà tin được!

Lăng Ngao thần nhiên:

— Đó là sự thật, bây giờ Kiều cô nương có thể không tin nhưng sau này rồi Kiều cô nương sẽ thấy.

Kiều Tiểu Tuệ giận dữ, nước mắt nàng chảy ròng ròng, oang oang mặt hỏi Hồ Tam Nương:

Mẹ, mẹ có thấy cái lý đúng của hắn nói không?

Hồ Tam Nương lắc đầu:

— Làm sao mà có lý chứ, nhưng nếu cái tên tiểu tử ấy phụ rẫy con thì con cứ tát nó cho đã giận.

Kiều Tiểu Tuệ lườm lườm ngó Lăng Ngao, chừng như con giận có thể tát tai hẳn thật, thế nhưng nàng lại không nhích chân, nằng chẩy nước mắt và nói nghẹn ngào :

— Lăng Ngao, người đã làm cho ta đau lòng lắm, người đã gây cho ta một vết thương rỉ máu trong tim...

Thấy con gái bị thương là Hồ Tam Nương nổi nóng bà ta hét lớn :

— Cút cho rãnh mắt ta ..

Vừa hét bà ta vừa vung tay tong thẳng vào Lăng Ngao một chuồng...

Mai Thịnh Lâm lật đật đưa tay ngăn lại :

— Kiêu đại tẩu, hãy để dành khí lực mà đánh với kẻ thù trước mắt kia kia...

Hồ Tam Nương khựng lại :

Mai tỷ tỷ bảo sao ?

Mai Thịnh Lâm nghiêm mặt chỉ thẳng ra ngoài cửa cốc :

— Kiêu đại tẩu có nghe không, có tiếng chân của bốn người chạy về phía chúng ta.

Lăng Ngao lắng tai nghe.

Đúng như lời Mai Thịnh Lâm vừa nói, từ phía trước có tiếng bước chân dồn dập...

Lăng Ngao rút thanh kiếm ra đưa ngang ngực và nói :

— Con đường ngấm này không có ngã nào khác cả, chúng ta này chuẩn bị nghênh địch.

Hắn nói vừa dứt tiếng thì từ phía trước đã chạy đến bốn người con gái.

Đó là «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam, «Thanh Khê Tiểu Cô» Trương Hương Tân, «Hồ Tận Cô» Triệu Tú Khanh và «Cố Ảnh» Kim Cúc Hoa...

Cả bốn cô nàng trần truồng như nòng, tay họ cầm thanh trường kiếm lăm lăm...

Vừa tới nơi, họ thấy «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm đứng án ngang bí đạo, họ như nhìn thấy từ thần, cả bọn cùng dồn lại thối lui.

Vì trong lúc Dao Trì Long Nữ đánh nhau với Ưc Mỹ, đến chừng liếc thấy Lăng Ngao biến mất, biết hẳn đã thừa cơ xông vào bí đạo cứu người, nên vội ra lệnh cho bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ chạy theo ngăn chặn.

Bọn Triệu Tú Khanh vâng lời xông vào bí đạo.

Không ngờ Lăng Ngao đã cứu thoát «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm và mẹ con Kiêu Tiểu Tuệ và họ đứng ngay tại nơi này.

Giả như gặp người khác thì bọn Triệu Tú Khanh không bao giờ sợ, nhưng khi chạm mặt với «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm là họ nghe cả mình ớn lạnh.

Nhất là bây giờ lại có cả «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương tại nơi đây, hai con người đã nổi tiếng là giết người không biết gớm tay này, uy danh đã làm cho hắc bạch giang hồ rung sợ chứ không riêng vì bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ.

Bọn Triệu Tú Khanh thừa biết gặp hai người này thì không còn mong gì đem tấm thân ngà ngọc ra để nhử lòng thương hại như họ đã đối phó với bọn đàn ông, họ thừa biết cho dầu họ có kêu gọi cách mấy đi nữa đối với hai người này cũng trở thành vô hiệu.

Vốn không biết cái «Giáo Nghi» của Thiên Y Giáo, cho nên vừa thấy bốn người con gái trần truồng chạy đến là «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm và «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương phải sửng sốt...

Hai người cơ hồ tưởng như bọn này bị ai cưỡng hiếp nên dám sầm chạy trốn.

Kiều Tiểu Tuệ kinh hoàng đưa hai tay che mặt :

— Làm sao... làm sao các người lại như thế ấy ?

Thấy bọn Triệu Tú Khanh chuẩn bị tháo lui, Lăng Ngao bước tới quát lớn :

— Đứng lại.

« Kiều Nữ » Đào Chiêu Nam làm bộ nháy nhỏ với Lăng Ngao và nói lớn :

— Thôi, đừng người lắm, không làm ăn gì được đâu, chạy đi chỗ khác..

Bọn Triệu Tú Khanh, Trương Hương Tần và Kim Cúc Hoa cũng quay đầu chạy ngược, trông từ phía đằng sau, thân hình lồ lộ của họ phải nhận là vô cùng đẹp mắt.

Nhất là khi họ chạy, cặp đùi của họ nhấc lên hạ xuống, hai cái móng cắn vụn của họ lắc qua lắc lại, cho dầu là đàn bà với nhau, cũng rất khó lòng phủ nhận nét khiêu gợi mê hồn.

Lăng Ngao giận dữ đuổi theo :

— Đào Chiêu Nam, bây đừng lại không là chết.

Còn đang tức tối về chuyện của Lăng Ngao, bây giờ thấy hắn đuổi theo đám con gái cởi truồng và gọi chính danh của Đào Chiêu Nam nữa, chuyện đó càng làm cho Kiều Tiên Tuệ càng thêm tức tối, nàng bĩu môi cười khẩy :

Đúng rồi, đuổi gấp cho kịp đi, cái thân hình của Đào Chiêu Nam hấp dẫn quá mà !

Lăng Ngao khựng lại, hân hừng cười :

Tôi cầu hỏi xem Uyên muội bị giam giữ nơi đâu chứ đâu phải như cô nương đang nghĩ xấu thế.

Kiều Tiên Tuệ hất mặt :

— Họ đẹp quá thì chạy theo họ là phải chứ còn gì.

Lăng Ngao cau mặt :

— Chứ cô nương bảo tôi phải làm sao ?

« Thu Thần » Mai Thịnh Lâm trợn mắt nói lớn :

— Đuổi theo cho mau, không khéo chúng sẽ lấp ngẹt trong này đấy.

« Yên Chi Hồ » Hồ Tam Nương nắm Lăng Ngao lại hùng hồ hỏi :

— Tiểu tử, tại sao chúng nó trần truồng như thế ?

Lăng Ngao thở ra :

— Họ vừa giả nhập Thiên Y Giáo, Đạo Trì Long Nữ bảo họ

phải thoát y để hưởng đầy đủ cái lũng thú của Giáo phái họ đấy.

Hồ Tam Nương sống sốt :

— Như thế nào gọi là hưởng thú của giáo phái ?

Lăng Ngao đáp :

— Thiên Y Giáo có nghĩa là lấy trời làm « y » nghĩa là không cần quần áo bằng vải vóc, đó là nghe họ nói thế thôi chứ bội tình của họ như thế nào thì thật vẫn bối không được rõ.

Hồ Tam Cô hỏi :

— Rồi đàn ông cũng thế sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Vâng, đàn ông cũng thế, trong Phương Hoàng Cốc hiện tại có A Tu La, « Túc Hà Thần » Mao Nhất Phiêu, « Thánh Lang », Diệp Ca Sơn, « Bạch Thạch Lang » Vũ Văn Khang, « Thái Lăng Đổng » Lô Tử Bình, « Minh Hạ Đổng » Trần Khổng và « Chung Sinh Đổng » Âm Tiểu Sơn... những tên đàn ông này cũng đều thoát y như thế cả.

Hồ Tam Nương kéo tay Kiều Tiên Tuệ chạy nhanh theo « Thu Thần » Mai Thịnh Lâm, vừa đi bà ta vừa quát tháo :

— Hãy chế ngự và bắt vài tên thử xem sao...

Lăng Ngao vốn muốn bắt « Kiều Nữ » Đào Chiêu Nam để hỏi chỗ nhất Mộ Dung Uyên, nhưng bây giờ thấy nàng đã bị Mai Thịnh Lâm đuổi chạy nên hắn đứng chân lại suy nghĩ..

Trong Phương Hoàng Cốc bị đạo chấn chịt không biết bao nhiêu, nếu đi như thế này thì không mong gì tìm được mà có khi còn nguy hiểm, hắn thấy chỉ còn cách là cùng với họ tham gia trận đấu, khi nào kết thúc rồi mới có thể tìm phương cứu Mộ Dung Uyên..

Quyết định như thế, Lăng Ngao vội vã băng mình chạy theo mẹ con Kiều Tiên Tuệ.

Theo được một khoản xa, chợt nghe tiếng quát tháo của

«Thu Thần» Mai Thịnh Lâm và tiếng kêu rú của bọn «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam, Lăng Ngao biết chúng không chạy thoát hẳn vội kêu lên :

— Mai tiền bối, cần phải bắt giữ chúng lại, nếu không thì cửa hầm bị lấp, chúng ta khó thoát.

Ba người lại chạy nhanh ra, chợt thấy phía trước sáng choang, vì đã ra tới cửa.

Họ dòm ra thấy «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm chắn ngang chỗ cửa ra, còn bọn «Thanh Khê Tiểu Cô» Trương Hương Tần, «Hồ Tụ Cô» Triệu Tú Khanh, «Cổ Ẩn» Kim Cúc Hoa và «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam thì nép mình trong vách đá, hai chân họ khép téo lại, hai tay họ bụm ngực, dáng điệu thẹn thùa khó chịu...

Mai Thịnh Lâm thấy Lăng Ngao trở đến, bà ta cười nói :

— Tiểu tử, người cần «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam thì cứ mang đi.

Lăng Ngao cả mừng bước tới chỉ mũi kiếm vào mặt Đào Chiêu Nam quát lớn :

— Nói mau, chỗ nhất vợ ta ở nơi nào ?

«Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam miễn cưỡng tránh mũi kiếm và kêu lên :

— Ái chà, ai biết vợ người là ai mà hỏi :

Lăng Ngao trầm giọng :

— Vợ ta là Mộ Dung Uyển, người mang vào đây bây giờ nhốt tại đâu ? Nói mau !

Đào Chiêu Nam như nửa tin nửa ngờ gặng lại :

— Thật thế à ? Người và Mộ Dung Uyển đã lấy nhau rồi à ?

Lăng Ngao hăng hộc :

— Đó là chuyện của ta, ta hỏi, nói mau.

Đào Chiêu Nam nhường mắt nhìn chằm chằm vào hắn :

— Không được, người không nên lấy Mộ Dung Uyển, vì nếu người lấy cô ta thì bọn này sẽ... đối người sẽ không còn hứng thú, mà nếu thế thì...

Lăng Ngao giận dữ :

— Thì làm sao ?

Mũi kiếm của hắn hơi xốc lên một chút làm cho Đào Chiêu Nam hoảng hốt la oái :

— Ta nói... nói nếu thế thì khi cùng với người động thủ, bọn ta sẽ chẳng vị tình.

Lăng Ngao giận rung, hắn xốc mạnh cánh tay cho mũi kiếm xọt mất của Đào Chiêu Nam một chùm tóc và thét lớn :

— Tiện nhân, vô sĩ... người còn nói bậy ta sẽ chặt đầu người đó.

Là một cô gái hay sửa soạn, nhất là mái tóc của cô ta mỗi ngày chải gỡ không biết mấy lần, nhìn thấy lọn tóc đen huyền của mình rơi xuống, Đào Chiêu Nam nghe như đứt một khúc ruột, cô ta quên cả xấu hổ bồng hai tay đang bụm ngực để bụm lấy đầu và hét hãi kêu lên :

— Nói... đề ta nói... đừng có cắt tóc ta...

Lăng Ngao gằn giọng :

— Người không chịu nói thật thì ta sẽ phát cho người không còn một sợi tóc, ta cạo luôn cả chân mày người đấy.

Đào Chiêu Nam hoảng hốt :

— Đề tôi nói... tôi nói thật...

Lăng Ngao trừng mắt :

Hãy nói cho mau.

Đào Chiêu Nam nói :

Ta nói thật người đừng giận nhe.

Lăng Ngao nói :

— Nói thật thì sao lại giận.

Đào Chiêu Nam nói :

— Được rồi, thật tình ta không biết Mộ Dung Uyển bị giam giữ ở đâu cả.

Lăng Ngao giận dữ, hắn lại xốc mũi kiếm lên :

— Tiện tỳ, người nói thật đấy phải không ?

Đào Chiêu Nam ôm đầu thụt riết vô sát vách :

— Ta thật tình không biết thì nói không biết, Mộ Dung

Mô Dung Uyển bị La Kiếm Kỳ dẫn đi giam, chỉ có Cốc Chủ và La Kiếm Kỳ biết chỗ đó mà thôi.

Lăng Ngao hỏi :

— La Kiếm Kỳ bây giờ ở đâu ?

Đào Chiên Nam nói :

Cốc Chủ sai hân và Hồng Y Tiên Tử xuất cốc rồi.

Lăng Ngao giận rung, hân lại xốc mũi kiếm lên :

— Được lắm, ta sẽ cho người về ám phủ...

Thanh kiếm nhào lên nhắm thẳng vào giữa ngực Đào Chiên Nam phóng tới.

«Cô Ân» Kim Cúc Hoa đang ngồi gần bên, thấy Lăng Ngao làm dữ, nàng sợ Đào Chiên Nam bị giết nên lật dật chồm tới kêu lên :

— Khoan, cho ta nói một câu...

Khi Kim Cúc Hoa chồm tới, toàn thân nàng chỗ kín chỗ hở gì cũng bày trợn ra trước mắt, làm cho Lăng Ngao đỏ mặt hân bước lui một bước và cúi gằm mặt xuống :

— Người muốn nói gì ?

Như quên hân mình đang phơi trần trước mắt mọi người, «Cô Ân» Kim Cúc Hoa đứng xông lên nhìn thẳng vào mặt Lăng Ngao :

— Người ta thường nói đàn ông không hiếp ức đàn bà, hôm nay người dồn người ta vào thế bí như thế là nghĩa lý làm sao chứ ?

Lăng Ngao trầm giọng :

— Đó là trường hợp khác, đối với bốn tên tiên ty đáng chết của bọn người thì không thể nương tay được.

Kim Cúc Hoa trừng mắt :

— Tại sao vậy, chẳng lẽ bọn ta không phải là đàn bà à ?

Lăng Ngao nói :

— Các người tuy là đàn bà nhưng so với đàn ông thì lại tàn nhẫn hơn, bọn người tàn ác đa đoan, chết hẳn còn chưa hết tội.

Kim Cúc Hoa nói :

— Làm ác làm thiện gì thì đàn bà cũng vẫn là đàn bà, nếu người quả là trang nam tử tu mi thì người không nên hiếp bức họ ta như thế.

Lăng Ngao cười gằn :

— Sao, đàn bà rồi muốn chiếm phần hơn à ? Bọn người chỉ tàn ác với đàn ông rồi không cho đàn ông đối phó hay sao chứ ?

Kim Cúc Hoa nói :

— Không, các người vẫn có thể giao đấu với đàn bà, nhưng phải đến khi nào được bọn đàn bà của chúng ta đồng ý đã.

Thấy nàng nói mà vẻ mặt quá ngây thơ, Lăng Ngao bất cười :

— Các người bây giờ bộ không còn sức để chiến đấu được sao ?

Kim Cúc Hoa đỏ mặt :

— Bọn ta bây giờ không có áo quần, nếu giao đấu là bây... không tiện, gì thế không bằng lòng giao đấu với người.

Lăng Ngao nói :

— Ta thấy không vận y phục, giao đấu chẳng những không sao mà lại còn không vương bận.

Kim Cúc Hoa chụp ngay cơ hội trả đũa :

— Đã thế thì người cứ tuốt cả áo quần ra đi, bọn ta sẽ bằng lòng đấu ngay.

Lăng Ngao đỏ mặt quát lớn :

— Ta không phải như bọn vô sỉ của người đâu, đừng nói bậy.

Kim Cúc Hoa bẽn lẽn :

— Không biết ai không biết then, nơi đây chỉ có mỗi một mình người là đàn ông, nếu người là người đàn ông biết then thì khi thấy bọn ta trần truồng như thế này phải bỏ đi chỗ xa chứ có đâu lại lợi dụng đứng nhìn chằm chằm như thế ấy ?

Kiều Tiêu Tuệ vẫn còn tức Lăng Ngao nên chụp ngay cơ hội :

— Phải mà, đàn ông gì lại thấy đàn bà ở trần rồi đứng nhìn muỗm rồi trông con mắt ra như thế chứ ?

Lăng Ngao vừa thẹn vừa tức, hần hừ hừ trong cổ họng như không nói được tiếng nào và hăm hực bỏ đi ra phía cửa.

Mai Thịnh Lâm đưa tay can lại cười nói :

— Đừng có mắc mưu bọn này, sáu tên của đám «Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiêu đang núp ngoài kia, người ra là bị chúng đánh lên đấy.

Lăng Ngao giật mình khựng lại.

Bây giờ thật quả là «tiến thoái lưỡng nan», hần lúng túng không biết phải làm sao cho phải.

«Thu Thần» Mai Thịnh Lâm mỉm cười quay ra phía cửa quát lớn :

Mao Nhất Phiêu, sáu người của bọn người hãy tránh ra xa khung cửa, nếu không, ta sẽ cho bọn người chết trước đây.

Bọn Mao Nhất Phiêu quả có mặt ngoài khung cửa, chúng định sẽ đánh bất thành linh, nhưng bây giờ bị «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm gọi đích danh làm cho chúng cũng dậm ra nhột..

Bốn chúng xúm nhau lại thì thầm bàn tính, sau cùng Túc Hà Thần Mao Nhất Phiêu lên tiếng :

— Bẩm Tổng Giáo Chủ, bốn người của Đạo tứ muội đã lọt vào tay địch, chúng bảo nếu không để cho chúng ra khỏi nơi này thì chúng sẽ giết bốn người ấy, xin Tổng Giáo Chủ cho chỉ thị.

Như vậy là hần đang quay ra trận đấu xin ý kiến của A Tu La..

Nhưng qua một phút khá lâu, vẫn không nghe thấy A Tu La trả lời, không ai hiểu bên ngoài trận đấu ra sao.

Diệp Ca Sơn nói nhỏ :

— Cái bà «Thu Thần» ấy nói là làm, chúng ta phải đang ra nếu không thì đám trong kia chết trước.

Thái Lăng Đồng nói :

— Thế nhưng Diêm Dương Đài Giáo Chủ đang giao đấu bằng nội công với Thời Ưc Mỹ, nếu có «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm ra trợ lực thì làm sao chống lại ?

Chúng Sinh Đồng nói :

— Tự nhiên là chúng ta phải liều chết chứ sao ?

Bên trong «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm nghe rất rõ ràng, bà ta cười cười nói vọng ra :

Mao Nhất Phiêu, nếu người chịu tránh ra để cho bọn ta đi thông thả thì ta hứa không giết bọn người một người nào.

Mao Nhất Phiêu mừng hỏi :

— Mai nữ sĩ nói thật đấy chứ ?

Mai Thịnh Lâm cười :

— Mai Thịnh Lâm này là một trong các vị Minh Chủ vô tâm, câu nói của ta đâu gì ta cũng phải giữ phần giá trị với giang hồ chứ.

Mao Nhất Phiêu nói :

— Được rồi, nhưng bây giờ Diêm Dương Đài Giáo Chủ của Thiên Sơn đang giao đấu nội lực Thời Ưc Mỹ, và Tổng Giáo Chủ của ta đang giao đấu với Kiêu Đại Thiên, nếu Mai nữ sĩ giúp cho bên nào để thắng thì bọn ta cũng sẽ bị Tổng Giáo Chủ khiển trách..

Mai Thịnh Lâm nói :

Ta đã nói là không nuốt lời, ta sẽ không giúp cho bên nào cả.

— Mai nữ sĩ chỉ nói một lời thôi chứ ?

Mai Thịnh Lâm đáp :

— Ta bảo là ta chỉ nói một lời.

Mao Nhất Phiêu cao giọng :

— Hay lắm, đã được một trong «Thu Thần» cho lời hứa vậy tất cả anh em hãy lui ra,

Nhiều tiếng bước chân dồn dập, bọn sáu người của Mao Nhất Phiêu tránh đang ra đứng giăng hàng chữ nhất ngoài xa xa trước cửa.

Sáu người trong bọn đàn ông đứng ngoài cũng đều trần

trước, «Thần» Mai Thịnh Lâm liếc thấy nổi giận quát lên :

— Đồ vô sỉ, hãy quay lưng lại.

«Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiêu, «Thánh Lang» Diệp Ca Sơn, «Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khanh, «Thái Lăng Đồng» Lỗ Tử Bình, «Hạ Minh Đồng» Trần Khổng và Thịnh Lâm, cả bọn riu riu quay lưng trở lại.

Dầu sao, như thế cũng có phần «để coi» hơn lúc này.

Thần quay lại cười nói với Lăng Ngao :

— Chú bé, hãy ra trước đi.

Lăng Ngao cung kính :

— Xin Tiên bối đi trước.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Bây giờ không phải là lúc dừng lễ nghĩa được đâu, ra đi.

Lăng Ngao cúi mình quay bước đi nhanh, hẳn không dám liếc bọn Đào Chiêu Nam mà mặt hẳn vẫn đỏ bừng khi bước ngang qua chỗ họ đang ngồi bó gối.

Bên ngoài bảy giờ Thời Ưc Mỹ và Dao Tri Long Nữ, Kiều Đại Thiên và A Tu La quả nhiên đang giao đấu nội công, bốn người ngồi đầu mặt vào nhau từ cặp một.

Mỗi người cách nhau gần hai trượng, người nào cũng dựng hai bàn tay ra phía trước nhắm mắt ngồi bất động, nhưng thần sắc của họ đều nổi bật sự tận dụng công lực của mình.

A Tu La và Kiều Đại Thiên vẫn còn ngang ngựa, chưa ai thấy có phần thắng thế.

Nhưng nếu nhìn thật kỹ và am hiểu về thương thừa nội công thì cũng vẫn nhận ra thế yếu của Kiều Đại Thiên, tuy không nhiều nhưng vẫn có.

A Tu La toàn thân trần trụi trụi, vì thế mồ hôi của hắn rịn ướt khắp chân thân, nhìn vào y như có từng hạt đậu hơn trên thân thể hắn...

Kiều Đại Thiên thì quần áo coi như như nước, và hai

bàn tay của ông ta hơi máy động, chứng tỏ thế tất phải thua tự nhiên còn chờ vào công lực của A Tu La có chịu đứng lâu hơn nữa hay không mới có thể quyết đoán.

Vì tuy hình thế diễn ra, như vậy, nhưng nếu vì công phu rèn luyện chưa đúng mức, làm cho thiếu sự bền bỉ thì cũng có thể đến phút nào đó, hẳn cũng phải ngã vì công lực tuy mạnh hơn nhưng không dẻo dai bằng.

Lúc bấy giờ «Thần» Mai Thịnh Lâm, «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ từ trong bí đạo bước ra, cả ba đều dừng lại nhìn vào trận đấu.

Tuy hay cự nự với chồng, nhưng có thể nói «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương thương chồng hơn ai hết, nhìn vào trận đấu thất Kiều Đại Thiên có phần yếu thế, bà ta thét lên một tiếng thì thân nhảy tới.

A Tu La và Kiều Đại Thiên đã dồn tận lực bình sinh ra giao đấu trong khi đôi bên chưa bên nào có phần thắng rõ, nếu một bên có người thứ ba trợ lực thì bên kia tất nhiên phải bại.

Vì thế, khi thất «Yên Chi Hồ» lao mình tới, «Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiêu hoảng hốt kêu lên :

— Mai nữ hiệp, chúng ta đã có giao hẹn rồi, nhất quyết không giúp bên nào, sao bây giờ Kiều phu nhân lại làm như thế ?

Mai Thịnh Lâm mỉm cười :

— Ta chỉ giữ đúng lời hứa là ta không giúp bên nào cả, chứ ta đâu có nói «bọn ta» ?

Bà ta nói chưa dứt lời thì «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương đã như bay tới sát đầu trường, tay phải bà ta nhấc lên giáng ngay xuống mô ác A Tu La...

Nhưng ngay khi ấy, ngay khi chưởng thế của bà ta còn cách đầu của A Tu La chừng một gang tay thì đang ngồi xếp bằng, A Tu La vụt bật ngựa ra sau chúi mình hơn một trượng.

Hắn đã kịp thời phát giác, đã tránh được cú đánh trí mạng của «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương, nhưng hẳn không làm sao tránh nổi nội lực của Kiều Đại Thiên đang nhả tới, vì thế cho

nên khi chơi mình ra hơn trượng thì bị ngay nội lực của Kiều Đại Thiên thúc thẳng vào người hần như một thác nước trên cao đổ ập, thân hình hần lại lộn ngược ra sau hơn một trượng nữa, máu trong miệng hần trào ra, nằm im không dậy nổi !

« Hạ Thần » Kiều Đại Thiên đứng phất lên nhìn vào mặt vợ :

— Mẹ của Tuệ nhi, bà làm gì thế ?

Hồ Tam Nương sùng sộ :

— Giúp cho ông rồi bây giờ ông lại cự nự nữa hả ?

Bằng vào tình nòng của Kiều Đại Thiên, nếu ai làm như thế thì chắc chắn sẽ bị ông ta tát lại chứ không phải chuyện chơi, nhưng đối với bà vợ thì ông ta hơi... nề, vì thế khi nghe bà ta cự nự, ông ta vội cười ngay :

— Phải phải, ta chỉ sợ bằng hữu vô tâm đàm tiếu, chứ vợ chồng mình thì sinh tử phải có nhau chứ.

Hồ Tam Nương vẫn hăm hăm :

— Đối với cái bọn này mà ở đó nói chuyện qui cũ giang hồ, hần dùng thủ đoạn ti tiện giam cầm một vị « Hạ Minh Chủ » vô lâm gần ba tháng, lại giam luôn vị phu nhân của ông nữa, sao bằng hữu vô tâm không ai nói một lời nào ? Nếu nó giết cả một xuất, một giao tranh đi, đâu có ai sợ nó chứ.

Kiều Đại Thiên gạt đầu lia :

— Phải phải, nó dùng cơ quan ti tiện, chứ nếu đương diện giao tranh thì ta phải giữ qui cũ giang hồ...

Và như đề không kịp, ông ta quay qua nói với Kiều Tiểu Tuệ :

— Tuệ nhi, sao lúc này con ốm thế ?

Và quay lại nhĩ : bà vợ, ông ta nói luôn :

— Mẹ bây giờ cũng hơi ốm nữa đấy nghe,

« Yên Chi Hồ » Hồ Tam Nương vốn là người đàn bà mập mạp, chính bà ta cũng có hơi bất mãn với cái « có da có thịt » của mình, vì thế bà ta rất thích nghe ai bảo rằng mình có ốm hơn lúc trước, nhưng khi nghe Kiều Đại Thiên nói như thế

bà ta lại bật cười :

— Cái ông này, trước mặt thiên hạ đông vậy ai lại đi nói... nhỡn vợ như thế chứ ? Không sợ người ta cười cho à ?

Kiều Đại Thiên trừng mắt :

— Ai ? Ai dám cười ta ? Ta sẽ cho kẻ ấy một quyền bẻ mồi.

CHƯƠNG 15

CHÍN MƯƠI TEN GIÁO SĨ

Thấy thái độ của Kiều Đại Thiên kà cục, Lăng Ngao bỗng sặc cười...

Nhưng đôi mắt của Kiều Đại Thiên thật nhạy, ông ta vừa thấy Lăng Ngao nhếch môi là ông ta hăm hăm nhảy tới :

— Người dám cười ta phải không ?

Lăng Ngao hoảng hốt vòng tay :

— Không không, vãn bối không dám, xin lão tiên bới dung cho.

Kiều Đại Thiên hơi ngời, ông ta dừng tay lại...

Nhưng ngay lúc đó thì lại bị Hồ Tam Nương thọc gậy, vì từ lúc bà ta thấy Lăng Ngao không hòa với Kiều Tiểu Tuệ là trong lòng đã ghét rồi, do đó khi thấy chuyện xảy ra là bà ta vội kêu lên :

— Lão Kiều, cái tên tiên tử đó làm cho con gái mình khổ sở đó, hãy đập chết nó cho tôi.

Kiều Đại Thiên ngạc nhiên :

— Sao ? Tại sao hần lại làm cho con gái ta phải khổ sở ?

Hồ Tam Nương nói :

—Hắn trước đây có hứa hẹn gì với Tuệ nhi chỉ đó không biết nhưng bây giờ thì hẳn lại kết hôn với con a đầu Mộ Dung Uyên, hẳn đã làm cho Tuệ nhi khóc gần hết nước mắt đấy.

Kiều Đại Thiên quay lại trừng mắt hỏi Lăng Ngao :

— Sao ? Tiểu tử, có phải thật như thế hay không ?

Lăng Ngao vòng tay :

— Vâng, nhưng vẫn bối xin nói rõ hai điều, thứ nhất, vẫn bối tuy đã có với Kiêu cô nương cộng đồng hoạn nạn, nhưng vẫn bối và Kiêu cô nương chưa có giao ước điều chi cả, thứ hai, vẫn bối kết hợp vợ chồng với Mộ Dung Uyên vốn là..

Không cần nghe thêm nữa, Kiêu Đại Thiên nhảy phóng tới vung tay quát lớn :

— Tiểu tử, ngươi dám lừa gạt con gái ta thì ngươi phải chết.

Quyền thế của họ Kiêu vang danh trong thiên hạ, ông ta vung tay ra là không phải chuyện chơi..

Lăng Ngao thất sắc nhảy trái kêu lên :

— Lão tiên bối, xin đừng cho vẫn bối trần tình.

Bây giờ thì Kiêu Đại Thiên đâu còn nghe gì nữa, ông ta hăm hăm nhảy theo, vung quyền cuốn gió ào ào...

Vừa rượt theo Lăng Ngao ông ta gầm lên :

— Con gái của ta chưa từng để ý đến một chàng trai nào, có thể nói đây là chuyện phước lớn bằng trời của người, thế mà ngươi lại đang tính lừa dối nó là người chết...

Lăng Ngao vừa tránh né vừa kêu lớn :

— Hòn nhân là chuyện phải do đời bèn tình nguyện chứ không thể ép uống, Kiêu lão tiên bối xin hãy nghĩ đến lý lẽ của sự việc chi chứ ?

Kiều Đại Thiên một khi đã nổi cơn thì đối với ông ta đâu có lý lẽ gì, chẳng những ông ta không thêm nghe mà lại còn làm dữ...

Ban đầu, Kiêu Tiểu Tuệ thấy Lăng Ngao bị cha mình rượt đánh thì nản vì tức giận nên cũng có phần thích, nhưng bây giờ thấy Lăng Ngao khốn đốn, nằng lại đau lòng nên vội vàng kêu lớn :

— Cha, con đâu có chịu hẳn mà chạy làm thế ? Đánh hẳn làm chi cho uống ?

Kiều Đại Thiên đứng lại ngạc nhiên :

Sao ? Con không thích hẳn thật à ?

Kiều Tiểu Tuệ gật đầu :

— Đương rồi, hẳn mà tại cái gì ? Hẳn cũng đâu có tư cách gì làm cho con thích hẳn ?

Kiều Đại Thiên càng ngạc nhiên :

— Sao ? Con bảo hẳn không ra gì à ? Tại sao thế ? Chính cha thấy hẳn khá lắm à ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Làm gì mà khá ? Hẳn chỉ có cái vỏ bên ngoài thế thôi chứ chẳng có ra gì đâu.

Hồ Tam Nương chen vào :

— Không phải đâu, chính mẹ cũng thấy hẳn khá mà ? Nhưng nếu hẳn là tên khốn ra gì thì làm sao hẳn lại làm cho con khóc chứ ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Đâu có, con làm gì mà phải khóc ?

Hồ Tam Nương nói với Kiêu Đại Thiên :

— Chính tôi thấy đấy ông, chính bố đã làm cho Tuệ nhi khóc hết nước mắt đấy, đập chết nó đi.

Kiều Đại Thiên không thêm hỏi thêm nữa tiếng, ông ta vung quyền lao tới đập thẳng vào Lăng Ngao...

Kiều Tiểu Tuệ la lớn :

— Con đã nói con không có chịu hẳn, cha làm như thế là làm nhục con, con sẽ nhảy xuống sông con chết cho rồi..

Vừa nói nằng vừa cầm đầu chạy thẳng ra ngoài cửa cốc.

vì bên ngoài, dọc theo chân núi có một con sông vắt ngang nước chảy thật xiết.

Hồ Tam Nương hoảng hốt chạy theo la lớn :

— Tuệ nhi, đừng có dại... đừng có làm càn...

Kiều Đại Thiên cũng giật mình, ông ta sợ Kiêu Tiều Tuệ tức giận có thể làm liều, nên cố chạy theo cản lại...

Lúc nhảy ngang qua chỗ Dao Trì Long Nữ và Thôi Ưc Mỹ đang giao đấu, thuận tay ông ta giáng cho Dao Trì Long Nữ một quyền bát ngửa và cũng không thêm ngó lại, ông ta bỏ chạy riết theo Hồ Tam Nương và Kiêu Tiều Tuệ...

Chỉ trong nháy mắt, ba vợ chồng con cái của Kiêu Đại Thiên đã mất hút bên ngoài.

Đang lặn xuống nội lực đối phó với Thôi Ưc Mỹ, thì bị một quyền của Kiêu Đại Thiên, Dao Trì Long Nữ bắt ra bất tỉnh.

Thôi Ưc Mỹ đứng lên, sắc mặt bà ta lạnh lùng dè dặt...

Bước lại gần Dao Trì Long Nữ, bà ta vung tay vô ngay giữa đỉnh đầu nàng...

Hàng vào cái vô tuy không mạnh lắm, nhưng ai cũng biết Thôi Ưc Mỹ sẽ kết liễu sinh mạng của Dao Trì Long Nữ trong nháy mắt, không ngờ bàn tay bà ta chưa xuống tới thì chợt thấy Kiêu Đại Thiên ở ngoài xông xộc chạy vào kêu lớn :

— Thôi nữ hiệp, không xong rồi, hãy giúp tôi một tay mau lên...

Thôi Ưc Mỹ giật mình ngưng tay quay lại hỏi :

— Hạ Minh Chủ, chuyện chi thế ?

Kiều Đại Thiên vừa thở vừa nói :

— Vợ con tôi vừa mới chạy ra ngoài, chợt gặp một bọn người... ngoại quốc bắt cả rồi.

Thôi Ưc Mỹ kinh ngạc :

— Bọn người nào thế ?

Kiều Đại Thiên nói :

Không biết họ là giống người nước nào, nhưng nhất định họ không phải người Trung Nguyên của ta, bọn họ toàn là những kẻ mắt xanh tóc đỏ, trông tương mạo dữ dằn lắm...

Lăng Ngao cau mặt :

— Đó là chín tên Phò Giáo Chủ của Thiên Y Giáo từ Thiên Sơn phái đến, họ cầm đầu một bọn tám mươi một tên giáo sĩ, chúng ta, hãy ra mau.

Nói xong, là bắn tung mình đi trước.

Thôi Ưc Mỹ và «Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên cũng hối hả hăng theo.

«Thu Thần» Mai Thịnh Lâm cũng bỏ mặc bọn Thần Quyền Thập Nhất Quỷ để chạy ra ngoài cửa cốc.

Bọn Mao Nhất Phiêu không dám cản trở mà cũng không dám chạy ra ngoài, vì dẫu sao họ cũng còn thấy thẹn thò khi dè dặt trước phoi bày trước mặt mọi người giữa thanh thiên bạch nhật.

Bọn Lăng Ngao chạy tới cửa, thì thấy bên ngoài tràn vào bọn giáo sĩ Thiên Y Giáo, bọn người Hồi Hồi mà Lăng Ngao đã gặp.

Chín tên phò giáo chủ dẫn đầu, cũng đang là chín tên vận mảnh vải chàm màu.

Hồ Tam Nương và Kiêu Tiều Tuệ bị khống chế bởi hai tên phò giáo chủ choàng mảnh vải màu trắng và màu xám, hai người thần sắc ngơ ngơ, chứng tỏ đã bị bọn này điểm huyết.

Tên Phò Giáo Chủ choàng mảnh vải màu kim nhũ vừa thấy mặt Lăng Ngao mặt hắn sáng lên quay mặt hỏi đồng bọn :

— Chư vị nhìn kỹ coi có phải gã thiếu niên mà chúng ta đã gần dọc đường đó không ?

Bên sau có tiếng trả lời :

— Đúng rồi, hẳn đây.

Tên choàng vải màu kim chủ trầm giọng :

— Tiền quý, tại làm sao người lại gạt bọn ta đi trệt đến bảy tám mươi dặm đường dài như thế chứ ?

Lăng Ngao nhún vai cười :

— Các người đến Phụng Hoàng Cốc làm gì ?

Tên choàng vải màu kim nhún lớn tiếng :

— Chúng ta vốn là chín vị giáo chủ Thiên Y Giáo tại Dao Trì Thiên Sơn đến đây để yết kiến Diêm Dương Đại Giáo Chủ tiền quý, người là ai ?

Lăng Ngao cười :

— Như thế là làm rồi, chính tôi là giáo chủ Thiên Y Giáo đây mà, ai bảo dọc đường chứ vì không nói rõ ? Nhưng làm sao mình lại đi bắt mình như thế chứ ?

Tên choàng vải màu kim nhún ngạc nhiên :

— Ai là người của mình đâu ?

Lăng Ngao chỉ Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ và nói :

— Hai người ấy là tân giáo hữu, các vị bắt họ làm gì thế ?

Tên choàng áo màu kim nhún ngần ngại :

— Người nói thật đấy à ?

Lăng Ngao nói :

— Sao lại không thật ? Diêm Dương Đại Giáo Chủ mấy ngày trước đây đã cử tôi làm phó Giáo Chủ hiệp trợ Tổng Giáo Chủ A Tu La đề quảng bá và thu nhận giáo đồ tại Trung Nguyên đây mà.

Tên choàng mảnh vải màu kim nhún suy nghĩ hồi lâu rồi chỉ bọn Kiều Đại Thiên và hỏi :

— Ba người ấy là ai ?

Lăng Ngao đáp :

— Ba vị này cũng là phó giáo chủ,

Tên choàng mảnh vải màu kim chủ có vẻ hồ nghi. Hẳn cau mày :

— Ta không tin được, nếu người là Thiên Y giáo hữu thì tại sao người lại gạt cho bọn ta đi vòng xa như thế chứ ?

Lăng Ngao cười nhạt :

— Đó là do Diêm Dương Đại Giáo Chủ căn dặn, người bảo rằng các người đi chậm quá, cho tới hôm nay mới đến, vì thế nên phải trừng phạt để cảnh cáo các người.

Tên choàng mảnh vải màu kim nhún thờng mặt :

— Ai nói chúng ta đi chậm ? Thánh Mẫu bảo bọn ta đến ngày hai mươi tháng hai có thể tới đây cũng được hôm nay mới mười sáu mà lại bảo chậm là sao ?

Tên choàng mảnh vải màu bạc đứng gần bên thúi vào hông hất một cái và thấp giọng :

— Lão đại, đừng có nghe cái tên tiền quý ấy, nhất định hẳn là kẻ địch, nên không cứ bảo hẳn thỉnh Diêm Dương Đại Giáo Chủ đến đây.

Tên choàng mảnh vải màu kim nhún gật đầu nói với Lăng Ngao :

— Tiền quý, nếu như người là giáo hữu thật thì hãy đi thỉnh Diêm Dương Đại Giáo Chủ đến đây.

Lăng Ngao quay ra sau nói thầm :

— Kẹt rồi, làm sao bây giờ ?

Kiều Đại Thiên nóng nảy :

— Đánh cha nó cho rồi,

Lăng Ngao vội nói :

— Không được, gia sư từng nói bọn giáo sĩ thiên Y Giáo võ công cao lắm, huống chi tại đây có đến chín mươi người, chúng ta không thể nào chống cự, có giỏi lắm thoát thân chứ không làm sao cứu được phụ nhân và lệnh ái.

Mai Thịnh Lâm mỉm cười :

— Làm sao biết bọn chúng tên nào võ công cũng cao cường ?

Lăng Ngao đáp :

— A Tu La năm xưa cũng chỉ là một phó Giáo Chủ bây

giờ ở đây đến chín tên phó giáo chủ, chẳng lẽ Mai tiền bối không thấy được hay sao?

Hắn muốn nói vừa rồi chính Mai Thịnh Lâm cũng đã thấy A Tu La công lực như thế nào rồi, nếu không có Hồ Tam Nương giúp sức thì Kiều Đại Thiên cũng không làm sao thắng nổi, bao nhiêu đó đủ thấy bất cứ tên phó giáo chủ nào của Thiên Y Giáo cũng không dưới A Tu La, nhất là có cả tám mươi một tên giáo sĩ nơi đây thì hẳn người làm sao thắng được?

Hạ Thần, Thu Thần và Thôi Ưc Mỹ tự nhiên hiểu ý của Lăng Ngao, vì thế nên họ cũng đều âm thầm lắng.

Thấy dáng cách của bọn Lăng Ngao, tên choàng vải màu kim nhũ biết chắc là địch phương rồi, hắn quay lại ra lệnh:

— Chư vị giáo sĩ, tất cả hãy chuẩn bị.

Lệnh đã ban ra, cả bọn rạp nhau rút kiếm, nhiều tiếng thép kêu lên rộn rợn.

Chín mươi thanh kiếm chớp lên một lượt, nhào vào y như một rừng kiếm nhấp nhô trông đến lạnh người.

Là một con người đã từng tham gia nhiều trận quần đấu trong võ lâm, nhưng chính Kiều Đại Thiên khi nhìn thấy thế kiếm của chín mươi tên giáo sĩ Thiên Y Giáo, khiến ông ta cũng cảm ơn ơn chư vị:

— Mẹ họ, trận này chắc vợ chồng con cái Kiều Đại Thiên ngấm quá...

Mai Thịnh Lâm vẫn thản nhiên không chút chi sơ sệ, bà ta cười nói:

— Kiều đại huynh đừng lo, tôi sẽ giúp cứu mọi người.

Kiều Đại Thiên mừng rỡ:

— Hay lắm, Mai nữ hiệp xin giúp cứu hiền nội trợ, nên trận này mà an toàn thoát khỏi tròng vây thì Minh Chủ Võ Lâm này Kiều mở xin nhường lại.

Mai Thịnh Lâm cười:

— Kiều đại huynh bằng lòng nhường Minh Chủ một kẻ, nhưng có hối hận không đó?

Kiều Đại Thiên gãi đầu trịnh trọng:

— Không hối hận cái gì cả, vợ con tôi được Mai nữ hiệp cứu trợ thì còn hối cái quái gì chứ?

Mai Thịnh Lâm cười:

— Một lời nhất định phải không, vậy thì Kiều đại huynh cứu linh ai, ta cứu Kiều đại tẩu, thử xem ai được trước ai nghe.

Tiếng nói sau cùng chưa kịp dứt, thân ảnh bà ta bỗng nhấc lên như điện xẹt.

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên cũng gầm lên một tiếng, hai cánh tay cuốn gió vũ vũ, ông ta nhảy dựng lên lơ lửng như con cọp dữ.

Cả hai người đã thành danh bao nhiêu năm trong chốn giang hồ và xứng đáng gọi là kẻ có thực tài, họ không hề biết sợ là gì, chính vì thế mà khi họ cùng chổng lên khi thế đã làm cho bọn Giáo sĩ Thiên Y Giáo có phần kiêng nể.

Cả hai người cùng tấn công một lượt họ cố làm cho bảy tên Phó Giáo Chủ bên ngoài dạt ra rồi nhắm vào hai tên đang cặp Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ.

Chín tên phó Giáo Chủ cùng gầm lên một lượt, họ vùng kiếm và vùng chưởng ra cùng một lúc, động tác của họ giống y như động tác của Dao Trì Long Nữ, nghĩa là vừa hóa giải chưởng thế của đối phương đồng thời mở cả thế công.

Họ hành động thật rắn rỏi, khi vừa hóa giải thánh đấng của đối phương xong là tay phải của họ cuốn lên một lượt y như thế Dạng Sơn Hán Nguyệt áp thẳng vào Kiều Đại Thiên và Mai Thịnh Lâm.

Kiều Đại Thiên và Mai Thịnh Lâm khi vừa phóng tới sát bên hai tên đang không chế Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ thì cũng cảm thấy chưởng thế của mình bị hóa giải tiêu tan, cả hai người cùng hoảng hốt lật đặt vùng cả hai tay đập xuống, bốn ngọn kinh phong cuồn cuộn và nương theo sức dội của nó để nhảy vút trở về chỗ cũ.

Thôi Ưc Mỹ hỏi nhanh :

— Sao ? Cái bọn người rừng ấy kiếm khí mạnh lắm hay sao ?

Kiều Đại Thiên gật đầu :

— Đúng như thế, bọn đó lợi hại lắm, tên nào cũng không thua sát A Tu La...

Thôi Ưc Mỹ trầm ngâm .

— Cứ như thế này thì khó lòng thủ thắng...

Một ý nghĩ thoáng qua, Lăng Ngao vụt nói :

— Đúng rồi, họ muốn gặp Dao Trì Long Nữ thì tại sao mình lại không chịu thỉnh cô ta ra ?

Hạ Thần Kiêu Đại Thiên nghe nói mừng quá quay mình chạy lao trở vào trong, nhưng ngay lúc ấy, chín tên phó Giáo Chủ và tám mươi một tên giáo sĩ đã xốc kiếm tràn vào...

Họ hành động vừa ăn nhịp mà lại vừa quá nhanh, giống như một đạo quân thiện chiến được huấn luyện vô cùng thuần thục.

Lăng Ngao nói lớn :

— Hãy khoan, các người không phải muốn gặp mặt Diêm Dương Đài Giáo Chủ hay sao ?

Tên choàng mảnh vải màu kim nhũ cười gằn :

— Đúng, chúng ta cần nhập cốc để gặp Diêm Dương Đài Giáo Chủ và bọn bốn người của người hãy cúi đầu chịu trời cho mau đi.

Lăng Ngao nói :

— Chờ một chút, bọn ta sẽ thỉnh người ra đây cho các người gặp mặt, có được không ?

Kiều Đại Thiên cũng cao giọng :

— Đúng rồi, các người cứ đợi ở đây một chút đi, bọn ta sẽ vào thỉnh nàng ra.

Kiều Đại Thiên nói chưa dứt lời chợt nghe phía sau lưng có tiếng lạnh lạnh :

— Bần giáo chủ đã đến đây, khỏi cần vào thỉnh.

Mọi người giật mình quay lại, quả nhiên, Diêm Dương Đài Giáo Chủ đã đứng bao giờ ở bên sau bọn Lăng Ngao.

Bây giờ thì Dao Trì Long Nữ không còn lửa thề, uầng vầng chiếc áo màu hồng nhưng không có tay áo, nồn nà của nàng để lộ ra ngoài.

Bên dưới nàng vạm chiếc xiêm màu vàng nhạt, xiêm cũng thuộc vào loại ngắn chỉ xuống gần tới đầu gối thôi, cặp chân thon dài của nàng vẫn bày ra gần trọn vẹn.

Dáng sắc nàng đẹp đến kinh người nhưng bộ mặt nàng vẫn lạnh băng băng.

Lăng Ngao, Thôi Ưc Mỹ, Mai Thịnh Lâm và Kiêu Đại Thiên nhìn sững Dao Trì Long Nữ, họ nhìn nàng rồi nhìn nhau ngơ ngác...

Kiều Đại Thiên trở mặt kêu nho nhỏ :

— Ủa, sao nàng lại ra được nơi đây ?

Mai Thịnh Lâm tương đối điềm tĩnh hơn ai hết, nhưng bây giờ chính bà ta cũng phải ngạc nhiên :

— Đúng rồi, trong tòa Phượng Hoàng Các này trừ con đường mà chúng ta đang đứng không còn có con đường nào khác, vả lại, chính nàng ta đã bị Kiêu đại huynh đánh gãy năm dài không cửa nổi, thế sao bây giờ lại có mặt nơi đây

Lăng Ngao cũng kinh nghĩ :

— Thêm vào đó trông vào thần sắc hình như nàng không có bị thương chi cả!

Như không thấy vẻ kinh nghĩ của bốn người trong bọn Lăng Ngao, Dao Trì Long Nữ nói với bọn giáo sĩ Thiên Sơn mời tới :

— Chính vị phó giáo chủ quả thật hồ đồ, tại sao người của mình mà lại bắt giữ làm chi thế ?

Tên choàng áo màu kim nhũ, chừng như vốn là kẻ cầm đầu cả bọn, nên khi nghe Dao Trì Long Nữ nói như thế, hắn vội vòng tay :

Hồi bẩm giáo chủ, xin giáo chủ thứ tội cho. Vì thuộc hạ khi trưa này khi đến còn cách Phượng Hoàng Sơn chừng mười

đám thì gặp vị thiếu niên này, chúng thuộc hạ vì không biết đường nên bối hân, không dè hân lại gạt làm cho chúng thuộc hạ đi vòng mất bảy tám mươi dặm nữa rồi mới quay trở lại, chính vì thế nên thuộc hạ hoài nghi hân là kẻ địch ..

Dao Trì Long Nữ cười nhạt :

— Đó là do bản giáo chủ bảo hân phải làm như thế, bởi vì bản giáo chủ muốn cho các vị quen thuộc đường đi nước bước chung quanh Phương Hoàng Sơn để sau này dễ dàng hoạt động:

Tên choàng mảnh vải màu kim nhũ vòng tay :

— Vâng, nhưng vì thuộc hạ chưa biết dụng uy của giáo chủ, mong giáo chủ lượng xá cho.

Lăng Ngao càng kinh ngạc, hân nói nhỏ với Thôi Ưc Mỹ :

— Là quá, con yêu phụ này tại sao lại giúp chúng ta như thế nhỉ

Thôi Ưc Mỹ mỉm cười :

Làm sao mà biết được, cứ để xem sự việc diễn biến thế nào,

Lúc bấy giờ Dao Trì Long Nữ lộ vẻ không bằng lòng, nàng nói với tên choàng mảnh vải màu kim nhũ :

— Bản giáo chủ vì muốn truyền bá Thiên Y Giáo của chúng ta, chính đang cố sử dụng lời kéo bằng hữu Trung Nguyên, thế mà các người mới lại làm nên tội đến sáu vị, như thế có phải vô tình lắm hử chuyện hay không ?

Tên choàng mảnh vải màu kim nhũ không dám nói tiếng nào, hân cứ cúi gằm đầu trong dáng sắc vô cùng khốn đốn.

Dao Trì Long Nữ gắt :

— Bây giờ chưa buông nhị vị bằng hữu ấy còn đợi chừng nào nữa chứ ?

Tên choàng mảnh vải màu kim nhũ lật đật quay lại nói với hai tên đang khống chế Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ :

— Hãy mau buông nhị vị ấy ra,

Hai tên phó giáo chủ tuân lệnh giãi khai huyết đạo cho

Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ và còn vòng tay mọp mình trước mặt hai người để biểu lộ biết tội của mình.

Bây giờ Dao Trì Long Nữ mới hé môi cười, nàng đưa tay ngoắc bốn bốn người của Lăng Ngao bước ra và nói :

— Xin thỉnh chư vị hãy ra đây.

Bọn Lăng Ngao bước ra tới gần, Dao Trì Long Nữ nói tiếp :

— Xin chư vị đừng quên nhiệm vụ mà bản giáo chủ đã giao phó cho đấy nhé.

Lăng Ngao thật y như bị lạc vào đám sương mù, hân khẽ nói nhỏ với Thôi Ưc Mỹ :

— Nhiệm vụ gì thế nhỉ ?

Như đoán được phần nào thâm ý của Dao Trì Long Nữ, Thôi Ưc Mỹ nói :

— Mặc kệ, chúng ta cứ y theo lời nói đó mà đi rồi hân tính sau.

Kiều Đại Thiên gật đầu :

— Đứng rồi, đứng để lâu sinh biến.

Bọn Kiều Đại Thiên ngang nhiên bước ra khỏi động, ông ta kéo tay vợ con mắt ngăm ra hiệu và đi thẳng ra ngoài.

Bọn giáo sĩ Thiên Sơn vội dạt ra một bên tránh lối.

Chờ cho bọn sáu người của Lăng Ngao đi ra khỏi vòng vây của bọn giáo sĩ, Dao Trì Long Nữ nói :

— Bây giờ chư vị phó giáo chủ hãy cho phân thành hai đội thứ tự nhập động.

Bọn chín tên phó giáo chủ tuân lệnh, sắp xếp cho tất cả giáo sĩ ngay hàng thẳng lối đi vào.

Dao Trì Long Nữ căn dặn :

— Khi vào trong rồi cấp tốc sắp xếp đội ngũ lại cho thứ tự ban giáo chủ sẽ điểm danh ngay.

Tên choàng mảnh vải màu kim nhũ ứng tiếng tuân lệnh và ra hiệu cho toàn thể từ từ nhập cốc.

Chờ cho tên cuối cùng khuất hẳn vào trong, Dao Trì Long

Nữ tung mình theo và phóng tới ngay trước mặt bọn sáu người của Lăng Ngao cười nói :

— Xin các vị hãy theo tôi.

Lăng Ngao không dân được, hần hỏi ngay :

— Tại sao cô nương tại phần giáo để giúp chúng tôi như thế ?

Dao Tri Long Nữ vừa phi thân đi trước dẫn đường, vừa cười nói với Lăng Ngao :

— Không giúp cho các hạ chẳng lẽ lại giúp địch nhân à ?

Lăng Ngao càng kinh ngạc :

— Sao ? Cô nương gọi Thiên Y Giáo của cô nương là địch nhân sao ?

Dao Tri Long Nữ cười :

— Đúng, nhưng các hạ thấy kỳ lắm sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Vâng, quả thật con người «Diêm Dương Đài Giáo Chủ» của cô quả đã làm cho tôi mù mịt.

Dao Tri Long Nữ chỉ cười chứ không đáp, nàng phi thân dẫn bọn Lăng Ngao đi thẳng vào khu rừng sâu tận trong xa.

Hình như Mai Thịnh Lâm, Kiều Đại Thiên và Thôi Ưc Mỹ đối với hành động của Dao Tri Long Nữ có hơi hiểu biết, vì thế nên họ cũng làm thinh không hỏi mà cũng không tỏ ra kỳ lạ.

Chỉ có «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương và Kiều Tiểu Tuệ thì càng lạ lùng hơn Lăng Ngao nữa, nhưng vì thấy không tiện hỏi nên cũng làm thinh.

Đi được khoảng hơn mười dặm, nơi đó thuộc về cánh rừng sâu phía bắc Phụng Hoàng Sơn, Dao Tri Long Nữ dừng chân quay lại nói :

— Xin chờ vì tạm nghỉ và đợi nơi đây một chút.

Thôi Ưc Mỹ mỉm cười :

— Vâng, xin nữ hiệp cứ tự tiện.

Dao Tri Long Nữ quay bước trở ra, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của nàng.

CHƯƠNG 16

THAY HÌNH ĐỔI DẠNG

Nhìn theo thấy Dao Tri Long Nữ đã khuất rồi, Lăng Ngao ngó Thôi Ưc Mỹ băn khoăn :

— Sư mẫu, tại sao lại có chuyện như thế nhỉ ?

Thôi Ưc Mỹ cười :

— Bề ngu, người đúng là «thông minh suốt đời mà lại ngốc trong một lúc», nàng đầu phải là Dao Tri Long Nữ, không nhận ra chuyện đó nữa à ?

Lăng Ngao như vut hiểu ra, hần lộ vẻ mừng :

— Đúng rồi, thật là ngu, nhưng nàng là ai nhỉ ?

Thôi Ưc Mỹ lắc đầu :

— Điều đó thì bây giờ chưa biết, chắc chắn là nàng đang đi thay quần áo và xóa bỏ hóa trang, chốc nữa đây rồi sẽ biết.

«Hạ Thần» Kiều Đại Thiên tìm một gốc cây sạch sẽ ngồi xuống nghỉ chân, ông ta cũng lộ vẻ nghỉ ngơi :

— Mai nữ hiệp, tôi nghĩ mãi mà vẫn không làm sao đoán được vị cô nương ấy là ai ?

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Thật khó mà đoán lắm, thuật đi đứng của nàng có thể nói là trên đời có một, nhưng bằng vào kinh nghiệm, tôi thấy nàng là cô gái chỉ khoảng mười bảy mười tám gì đó thôi.

Kiều Đại Thiên gật gù :

— Đùng, và vóc người của nàng có hơi thấp hơn Dao Trì Long Nữ một chút, chuyện đó nếu đề ý là thấy ngay, nhưng tức cười cái đám giáo chủ, giáo sĩ Thiên Y Giáo lại quá dốt ngu nên chúng không hề nghĩ ngờ gì cả.

Hồ Tam Cô nguyệt dài :

— Giỏi lắm, thấp hơn một chút cũng biết, như đàn bà con gái thì ai mà giỏi bằng ông ?

«Hạ Thần» Kiêu Đại Thiên chỉ cười trừ chứ không dám nói thêm nửa tiếng. Hồi lâu ông ta ngó «Thu Thần» Mai Thịch Lâm cười nói :

— Mai nữ hiệp, nhiệm kỳ của tôi cũng sắp hết rồi, đến phiên Mai nữ hiệp thì lại gặp bọn Thiên Y Giáo, chẳng hay Mai nữ hiệp có dự tính gì không ?

Mai Thịch Lâm trầm ngâm :

— Hôm qua, năm phái chúng môn nhân đã bị hòa tại chết hết, người trong năm phái nghe biết chuyện này nhất định sẽ không bao giờ chịu bó tay mà không nghĩ đến chuyện báo thù, nếu như còn có thời gian, tôi dự định chiêu tập ngũ phái kể nhiệm Chưởng Môn nhân thương lượng kế sách đối phó. tự nhiên, đây là cuộc phân tranh giữa võ lâm Trung Nguyên và lực võ lâm quan ngoại, lúc bấy giờ tôi nghĩ Kiêu huynh Lạc huynh và Tư Khấu huynh cũng phải tham gia.

Lăng Ngao nói :

— «Đông Thần» Tư Khấu Đan chắc không ở trong hàng ngũ của chúng ta, vì ông ta đã đến Thiên Sơn để gia nhập Thiên Y Giáo...

Mai Thịch Lâm trở mặt :

— Làm sao Tư Khấu Đan lại đầu nhập Thiên Y Giáo ?

Lăng Ngao nói :

— Sáng sớm ngày hôm nay «Đông Thần» Tư Khấu Đan suất lãnh sáu người của bọn «Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang đến để báo thù. họ bọn «Tứ Hà Thần» Mao Nhất Phiêu, nhưng khi đến đây thì thấy bọn Mao Nhất Phiêu vẫn còn sống và đã

đầu nhập Thiên Y Giáo, như thế trận ác đấu phục thù theo dự liệu của Tư Khấu Đan đã không thành, thêm vào đó vì thấy sắc động tâm, bọn «Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang làm trận qui hàng, cuối cùng «Đông Thần» Tư Khấu Đan chỉ còn một thân trơ trọi, ông ta được Dao Trì Long Nữ giao ước, nếu giao đấu mà thắng được thì sẽ để cho ông ta thông dong mang bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ ra đi, còn nếu bị bại thì ông ta phải gia nhập Thiên Y Giáo. Trận đấu kết thúc là Tư Khấu Đan bị bại, vì thế ông ta đã lên đường đến Thiên Sơn để nhập giáo rồi.

Kiều Đại Thiên kinh ngạc :

— Chính mắt người thấy Tư Khấu Đan bị bại bởi Dao Trì Long Nữ ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, sáng sớm hôm nay văn bối và Uyển muội núp trên tàng cây gần cửa động để chờ sự mâu, nên đã chứng kiến từ đầu đến cuối chuyện Tư Khấu Đan...

Thôi Ưc Mỹ chặn hỏi :

— Thế rồi sao đồ nhi lại bị bắt vào Phượng Hoàng Cốc ?

Lăng Ngao đáp :

— Sau đó đồ nhi xuống núi để tìm thức ăn, khi mang lương thực về đến thì Uyển muội đã bị La Kiếm Kỳ phát giác bắt vào Phượng Hoàng Cốc rồi. «Kiêu Nữ» Đào Chiêu Nam giả dạng đánh lừa, vì thế nên đồ nhi bị chúng bắt luôn.

Kiều Đại Thiên nhìn Mai Thịch Lâm cười nhạt :

— Nếu Tư Khấu Đan mà gia nhập Thiên Y Giáo thì tình hình có nhiều bất lợi cho đại cuộc...

Mai Thịch Lâm mỉm cười :

— Theo tôi thì cũng không quan hệ gì cho lắm, bởi vì hiện tại chúng ta gặp địch nhân, so với Tư Khấu Đan thì họ lợi hại hơn nhiều, cho nên nếu thêm một Tư Khấu Đan bên Thiên Y Giáo thì cân cân thế lực cũng không hơn kém là bao, bất quá được Tư Khấu Đan, họ cũng chỉ thêm một phó Giáo Chủ thế thôi.

Kiều Đại Thiên quay qua nói với Thôi Ưc Mỹ :

— Thôi nữ hiệp thân thú không kém Dao Trì Long Nữ sao này chúng tôi hy vọng Thôi nữ hiệp gánh vác nhiều cho những cuộc giao tranh.

Thôi Ưc Mỹ cười :

— Kiêu huynh nói khách sáo thể thôi chứ tôi bị địch nhốt suốt hai mươi năm, tình hình bên ngoài cũng như vấn đề luyện tập gần như bị gián đoạn, điều đó còn phải nhờ chư vị bằng hữu chỉ điểm thêm cho.

Ngưng một giây, bà ta lại hỏi :

— Chẳng hay Kiêu huynh và Mai tỷ tỷ có rõ về chuyện La Thái Hy hay không ?

Lăng Ngao chận nói :

— Sư mẫu, hẳn không phải là La Thái Hy, hẳn là một phó giáo chủ của Thiên Y Giáo, tên là A Tu La, hình như hẳn vốn gốc Hồi Hồi, năm xưa hẳn vì tật đố khi sư phụ được Dao Trì Thánh Mẫu tin dùng, vì thế nên hẳn cảm hận lia bỏ Thiên Y Giáo, Dao Trì Thánh Mẫu cho người theo bắt về trị tội, hẳn phải thay hình đổi dạng giả làm La Thái Hy, vì hình như trước kia hai người có biết nhau, chứ thật sự La Thái Hy năm xưa đã bị Kiêu tiên bối đánh chết rồi...

Thôi Ưc Mỹ kinh ngạc :

— Như thế, sư phụ người cũng là Thiên Y Giáo hay sao ?

Lăng Ngao gạt đầu :

— Vâng, vì mỗi phụ cừu quá nặng, cho nên xưa sư phụ gia nhập Thiên Y Giáo, mục đích là nhờ vào thế lực đó để bảo phụ cừu, sau đó, Dao Trì Thánh Mẫu phái sư phụ trở về Trung Nguyên truyền giáo, sư phụ nhận thấy Giáo phái này đã không được minh chính mà càng không thích hợp với người Trung Nguyên cho nên không lo chịu thi hành, Dao Trì Thánh Mẫu uôi giận cầm tù sư phụ vào bị động tại Kim Phật Sơn bắt buộc tự giam mình không cho bước ra ngoài, sư phụ tự xét không đủ sức chống đối nên đành phải tự giam, sau này vì

cảm thấy sự việc càng ngày càng nguy hiểm cho võ lâm Trung Nguyên nên sư phụ lên xuất động không ngờ bị Dao Trì Thánh Mẫu hay được, bắt buộc trung thu này phải có mặt tại Dao Trì lãnh tội. Vì bị Dao Trì Thánh Mẫu hăm dọa tàn sát võ lâm Trung Nguyên nên sư phụ phải tuân lời trở lại Dao Trì.

Thôi Ưc Mỹ nghe qua tự sự, bà ta giận dữ :

— Người gọi là Dao Trì Thánh Mẫu đã không phân tích lý như thế thì tại sao lại phải tuân theo lệnh dụ của họ làm chi ?

Lăng Ngao nói :

— Sư phụ bảo rằng chuyển đi này mục đích là cố nói cho Dao Trì Thánh Mẫu bỏ chuyện di hại Trung Nguyên võ lâm, nếu cuộc hội kiến không thành thì người sẽ liều một mất một còn với Dao Trì Thánh Mẫu.

Hai mươi năm cách mặt mong ngày tái hội, bây giờ thoát được tù ngục thì tình hình hết sức khó khăn, Thôi Ưc Mỹ xúc động đứng lặng hồi lâu mới hỏi Lăng Ngao :

— Khi đi, sư phụ của đồ nhi có dặn lại gì không ?

Lăng Ngao nói :

— Sư phụ bảo đệ tử phải thành thân với Mộ Dung Uyên và phải cố luyện cho kỳ được Phượng Hoàng Tâm Pháp, chờ cho sư mẫu ra khỏi Phượng Hoàng Cốc, nhờ sư mẫu truyền dạy «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» để có cơ đối kháng với Thiên Y Giáo cứu vãn tình thế bất lợi cho Trung Nguyên võ

Thôi Ưc Mỹ gạt đầu thờ ra :

— Nếu như thế thì bằng một giá nào, chúng ta cũng phải trở vào Phượng Hoàng Cốc để cứu Uyên nhi...

Lăng Ngao gạt đầu :

— Vâng, bằng giá nào cũng phải cứu nàng, cho dầu không vì duyên phận vợ chồng, thì cũng phải vì tương lai an nguy của đồng đạo võ lâm mà làm chuyện này, chỉ

có điều trong Phương Hoàng Cốc bây giờ thế lực đang xung
nền trở vào mà không có kế hoạch chu đáo thì chẳng những
không cứu được mà càng thêm nguy khốn.

Mai Thịnh Lâm nhìn thẳng vào mặt Lăng Ngao mỉm cười :

— Không, chẳng có chút nào là nguy khốn cả.

Lăng Ngao ngờ ngác, nhưng mặt hắn hết sức vui mừng :

— Sao ? Mai tiên bối đã có kế hoạch rồi ư ?

Mai Thịnh Lâm cười :

— Không, ta không có kế hoạch gì cả, nhưng vì bôn thê
của cậu còn bị giam trong Phương Hoàng Cốc...

Bà ta nói mà mắt lại nhúc nhích về hướng «Đạo Trì Long
Nữ» giả vừa đi khi nãy, mọi người nhìn theo quả thấy Mộ
Dung Uyên trong bộ y phục màu tía sẫm đang từ trong hốc núi
đi ra...

Lăng Ngao mừng quá quên cả những người có mặt,
hắn nhảy lên reo mừng :

— Uyên muội, cô phải Uyên muội vừa giả dạng Đạo Trì
Long Nữ đó không ?...

Mộ Dung Uyên chạy lại mỉm cười :

— Vâng, không ngờ à ?

Lăng Ngao càng ngạc nhiên :

— Nhưng...nhưng làm sao Uyên muội lại thoát hiểm...

Mộ Dung Uyên nhường mắt :

— Sao ? Ai ? Ai thoát hiểm ?...

Lăng Ngao cau mặt :

— Thì...chứ không phải Uyên muội bị chúng bắt vào
Phương Hoàng Cốc hay sao

Mộ Dung Uyên càng kinh ngạc :

— Ai nói thế ?

Lăng Ngao đáp :

— «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam chứ ai, khi tôi mang thư
gửi về thì thấy cô ta ngồi trên chạng ba cây, dùng y cho Uyên
muội ngồi, chính vì thế mà tôi bị cô ta gạt bắt, cô ta lại bảo

rằng Uyên muội bị La Kiếm Kỳ phát giác bắt vào Phương
Hoàng Cốc, chẳng lẽ cô nàng lại nói láo...

Mộ Dung Uyên cười :

— Không nói láo thì nói thật à ? Hồi trưa nãy khi Lăng
Ca đi xuống núi thì một lúc sau La Kiếm Kỳ và Hồng Y Tiên
Tử đi ngang qua ngay chỗ tôi ngồi, La Kiếm Kỳ nói với Hồng
Y Tiên Tử : hiền muội có nhớ hôm nào cũng trên tàng cây
này...» vừa nói hắn vừa ngẩng mặt lên và nhìn thấy tôi ngồi
rên ấy, tôi tự biết không thể giao đầu được vì lẽ làm kinh
động trong Cốc, chúng sẽ ra tiếp viện, cho nên đành phải tận
dụng thuật kinh công băng tuyết vào rừng, có lẽ chúng biết
Lăng ca sẽ trở lại cho nên bày cách cho Đào Chiêu Nam lừa
gạt...

Lăng Ngao nghiêng rằng :

— Hừ, lần sau mà gặp con quỷ cái đó là nó phải chết...

Mộ Dung Uyên mỉm cười và quay qua phía Thôi Ưc Mỹ
thụp xuống làm lễ :

— Con xin ra mắt sư mẫu...

Thôi Ưc Mỹ đỡ nàng lên cười nói :

— Uyên nhi đứng quá lễ, ta đã có nghe nói về con rồi,
sư mẫu có lời mừng cho hai con.

Đứng nhìn chằm chằm về phía Mộ Dung Uyên, Kiều Tiêu
Tuệ vút dậm chân bay ra bìa rừng và nói lớn :

— Mẹ, chúng ta đi...

Kiều Đại Thiên và Hồ Tam Nương lật đật chạy theo :

— Tuệ nhi, hãy chờ cha với...

Ba người băng rượt ra bờ rừng và trong nháy mắt không
còn thấy tăm dạng họ...

«Thu Thần» Mai Thịnh Lâm mỉm cười đứng dậy :

— Tôi cũng phải kiêu từ, chẳng hay Thôi Nữ Sĩ có ý
định gì về chuyện tôi đây chăng ?

Thôi Ưc Mỹ đáp lễ :

— Tôi dự định phải gấp đi Thiên Sơn, chẳng hay Mai tỷ tỷ về đâu ?

— Nhiệm Kỳ Minh Chủ sắp tới rồi, tôi phải đến Thái Sơn để tiếp nhiệm Minh Chủ lệnh từ nơi tay của «Đan Thuyền», sau đó là chiêu tập võ lâm đại hội, làm thế nào cũng phải trừ tuyệt bọn Thiên Y Giáo, phải đuổi chúng ra khỏi Trung Nguyên.

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Mai tỷ tỷ đã vì võ lâm mà gắng sức, tôi thật xúc động vô cùng.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Thật sự tôi cũng biết tôi không đáng liệt vào chính phái võ lâm, nhưng khi tiếp nhiệm Minh Chủ là phải vì công đạo võ lâm mà ra sức, nhất định không bao giờ cho bọn Thiên Y Giáo thao túng Trung Nguyên, khi gặp Lạc huynh, nhờ Thôi nữ hiệp nói dùm cho như thế đó, bây giờ xin tạm cáo từ.

Vốn là một con người được thiên hạ gọi là «Nữ Quái» «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm không bao giờ chú ý đến cảm tình là gì, nhưng nay đối với bọn Lăng Ngao như thế cũng đáng kể là hy hữu, bà ta nói dứt tiếng là tung mình đi mất.

Bây giờ thì chỉ còn lại Thôi Ưc Mỹ và vợ chồng Lăng Ngao cả ba người bàn định kế sách phải làm thế nào gấp đến Thiên Sơn tiếp viện.

Thôi Ưc Mỹ hỏi :

— Sư mẫu định đến Thiên sơn tìm sư phụ, nếu hai con này có thể cùng đi thì nhân tiện dọc đường, sư mẫu sẽ truyền thụ «Phượng Hoàng Thập Bát Thức» cho luôn, vì sư mẫu không làm sao lưu lại Trung Nguyên lâu được.

Lăng Ngao đang nóng lòng muốn đi tiếp ứng cho thầy, nên khi nghe Thôi Ưc Mỹ nói như thế hẳn mừng quá vơi tay :

— Chuyện không thể chậm được, xin sư mẫu cho hai con cùng đi một lượt đến Thiên Sơn.

Ba người lập tức chọn đường rời khỏi Phượng Hoàng Sơn...

000

Từ Phượng Hoàng Sơn ra khỏi biên cảnh Thiểm Tây đến Thiên Sơn Dao Trì, đường dài hơn vạn dặm, vì thế ba thầy trò Lăng Ngao không thể gấp, ngày đi đêm nghỉ cố dưỡng sức để không nửa đường gián đoạn.

Có nhiều lúc họ phải thuê xe để vượt đường dài.

Dọc đường, Thôi Ưc Mỹ gắng tranh thủ thời gian đem tuyệt học «Phượng Hoàng Thập Bát Thức» truyền thụ cho vợ chồng Lăng Ngao.

Cũng nhờ vào sự quý luyện không rời của Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển và vì nóng lòng đi cứu sư phụ, hai người đã cố hết sức để tâm tập luyện, cứ đêm đến thì lo học «Phượng Hoàng Tâm Pháp» ban ngày thì luyện tập «Phượng Hoàng Thập Bát Thức» họ không dám để một chút lơ là.

Vào Cam Túc, ba người lại rẽ theo Lan Châu hướng về tây dọc theo chân Trường Thành xuyên qua Vũ Hy, Vĩnh Xương, Sơn Đan, Cao Đài, Tần Tuyền để đến Ngọc Môn Quan.

Sau đó, lại từ Gia Cốc Quan thẳng đến Tinh Tinh hiệp, chỗ giáp biên giới Tân Cương, trọn nửa tháng trời ba người đã đi vào vùng sa mạc.

Nơi đây họ bắt đầu một cuộc hành trình gian khổ với cát vàng mù mắt, với sức nóng như thiêu.

Vì đã có biết qua nguyên tắc đi vào sa mạc, cho nên khi đến Tinh Tinh Hiệp, Lăng Ngao đã mua ba con Lạc Đà khỏe mạnh, chuẩn bị lương khô túi nước thật chu đáo.

Một vùng sa mạc mênh mông, mắt tầm mắt chỉ thấy cát vàng bốc khói, không làm sao nhìn thấy được một ngọn cây, một khoản cỏ, họ băng qua những đồi cát, những hòn núi trọc khó khăn.

Phóng tầm mắt nhìn quanh người ta có cảm tưởng như mình đang đi trên một tấm thảm vàng của vũ trụ.

Vào sa mạc hai ngày đầu, họ thường gặp những bộ lạc, những dân Du Mục kết đoàn di chuyển, từng đàn Lạc đà chở chuyên đồ vật đi qua, nhưng bắt đầu sang ngày thứ ba thì càng lúc càng ít người và cuối cùng là chỉ còn có ba thầy trò ở giữa cát vàng vô tận.

Cho đến ngày thứ năm, khi trời sắp hoàng hôn, Mộ Dung Uyển vụt chỉ tay về phía trước reo lên :

— Lãng ca, anh nhìn xem phía trước, ráng chiều ửng nhiều màu đẹp mắt ghê chưa.

Lãng Ngao ngẩng mặt lên thấy trước mắt mây tỏa nhiều màu, rực rỡ y như những bức tranh trên lụa, hẳn tặc lưới tán thưởng :

— Thật là đẹp, ở bình nguyên, chúng ta không làm sao thấy được cảnh đẹp như thế này...

Thôi Ưc Mỹ cũng nhìn lên và lộ vẻ trầm ngâm :

— Nói đẹp thì quả có đẹp, nhưng không biết nó có phải là hiện tượng tốt về thời khí hay không...

Mộ Dung Uyển cau mặt :

— Sao sự-mẫu gọi là hiện tượng không tốt ?

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Hồi thuở nhỏ, ta thường nghe những người đi trong sa mạc bảo rằng sa mạc cũng giống như biển cả, nơi đó thường xảy ra những cơn giông, họ gọi là «bão cát» mà trước khi có bão là thường có những hiện tượng báo hiệu trên mây, không biết đây là hiện tượng gì...

Bà ta nói vừa dứt lời thì chợt thấy phía trước có một

bụng cái không biết từ đâu bay tới cuốn mù với một tốc độ kinh hồn.

Mộ Dung Uyển cúi đầu nhắm mắt kêu lên :

— Không xong rồi, quả thật đã có giông...

Lãng Ngao cũng kêu lên :

— Coi chừng «Dương Giác Phong», tôi có nghe trong sa mạc thường có Dương Giác Phong, gió này có thể cuốn tung người và vật lên không trung...

Sa mạc thay đổi khí hậu thật quá nhanh, chỉ trong nháy mắt cát vàng bốn phía bốc lên, từng đợt gió thổi mạnh, tiếng gió vu vu thật lớn cảm nghe như cá đất trời đều chuyển động.

Thôi Ưc Mỹ giật cương cho Lạc Đà rẽ về hướng Nam và kêu lớn :

— Quả đúng là Dương Giác Phong, chúng ta hãy tìm đồi cát để ẩn nấp...

Lãng Ngao và Mộ Dung Uyển lật dật chạy theo, nhưng gió càng phút càng mạnh, cát càng tung lên không thấy đường đi, chỉ trong nháy mắt cả ba người của bọn Lãng Ngao bị bụi mắt trong vùng bão cát.

Cuồng phong cuồn cuộn lên, Lạc Đà như không còn đi nổi, cả ba người không dám mở mắt cứ độ chừng hướng trước thúc Lạc Đà tiến lên từng bước.

Được một lúc khá lâu, cả ba người chợt thấy như bị tụt xuống hố sâu, họ mới hé mắt ra thấy Lạc Đà quá sụp xuống hố cát không làm sao đứng dậy.

Hố Cát sâu chừng tới lưng quần, rộng khoản hai ba trượng rất vừa cho ba con vật và ba người ẩn nấp. Thôi Ưc Mỹ vội nhảy xuống và lấy chiếc mềm treo lưng Lạc Đà gọi lớn :

— Hãy phủ tấm mềm này lên để che bão cát...

Ba người khi chui vào chiếc mềm rồi là họ cảm nghe dễ chịu hơn, vì không bị cát lấp vào mặt nữa.

Nhưng càng phút, cát cứ phủ lên càng nặng, cuối cùng họ cảm nghe như bị cát lấp thành mồ.

Lăng Ngao nằm một bên, Thôi Ưc Mỹ nằm một bên da gầy chắc mí mền. Mộ Dung Uyên có ro chính giữa.

Hai tay nàng cứ ôm chặc Lăng Ngao, miệng nàng cứ kêu luôn :

— Lăng ca... có sao không ? Lăng ca... có sao không ?...

Thình lình, có một tiếng động lạ lùng từ phía bên ngoài. Lăng Ngao hí mí mền dòm ra thấy một con Lạc Đà bị bão bắt tung, nó vừa gượng vừa chạy theo sức gió dấy về hướng bắc.

Lăng Ngao hoảng hốt kêu lên :

Lạc Đà bị gió cuốn rồi...

Đi trong sa mạc, người ta trọng quý Lạc Đà còn hơn vàng bạc, vì nó là giống vật duy nhất để đi xa trong sa mạc. nó là giống vật bền bỉ chịu đựng sức nóng như thiên và có thể đi mãi mà không ăn không uống.

Nào ra, giống thú này còn có một đặc điểm lạ lùng là chất nước chứa trong thân thể nó, chất nước có thể giúp cho người khỏi chết khát trong sa mạc mênh mông...

Cho nên có thể bỏ mất tất cả, nhưng người đi trong sa mạc, bất cứ bằng giá nào, họ cũng phải giữ cho được Lạc Đà.

Chính vì thế, cho nên khi nghe Lăng Ngao kêu lên là Thôi Ưc Mỹ vội nhảy ra ngay, bà ta vừa nhảy ra là cấp tốc tung mình theo hướng con Lạc Đà bị gió cuốn đi.

Bụi cát mịn mù và sức gió không vật gì còn lại được, chỉ trong chớp mắt, người và vật biến mất.

Lăng Ngao hoảng hốt kêu lên thật lớn :

— Sư mẫu ... sư mẫu trở lại mau sư mẫu...

Tiếng người trong sa mạc, nhất là trong cơn bão bụi chẳng khác nào viên đá quăng xuống biển, nó chỉ thoáng qua và mất hút...

Tiếng gọi trong núi sâu tuy không thoát thanh âm nhưng vẫn

vẫn nghe tiếng dội, còn tiếng kêu trong sa mạc giữa cơn giông thì y như bọt bô vào trong nước, nó tan mất vào không khí.

Lăng Ngao vội nắm tay Mộ Dung Uyên cần dẫn :

— Uyên muội hãy nắm chặt tay nghe, để ngu huynh chạy theo phụ với sư mẫu kéo Lạc Đà trở lại.

Mộ Dung Uyên hoảng hốt ôm chặt lấy thân hắn, giọng nàng rung rung :

— Không, không được đâu, anh đi không được... không làm sao trở lại được...

Lăng Ngao nói :

— Uyên muội yên lòng, chúng ta không thể để mất lạc đà.

Mộ Dung Uyên nói :

— Công lực của sư mẫu cao hơn chúng ta, người lại có nhiều kinh nghiệm, nhất định sẽ không sao.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Ngu huynh thấy không thể nào sư mẫu trở lại được vì gió mạnh lắm, một người không làm sao hộ độ được Lạc Đà...

Mộ Dung Uyên nói :

— Có thể chứ sao không, hãy đợi một chút xem sao.

Lăng Ngao cố gắng chịu cho cát tấp vào mặt như dao cắt hần giương mắt nhìn theo hướng sư mẫu vừa đi, nhưng bụi cát vẫn mịn mù không có một tiếng động nào khả dĩ làm nên hy vọng !

Lăng Ngao giắt mạnh tay Mộ Dung Uyên.

— Uyên muội, nguy hiểm lắm, ngu huynh phải đi mới được...

Mộ Dung Uyên ôm chặt lấy Lăng Ngao khóc lớn :

— Không được... tôi biết với cuồng phong này, anh ra đi là sẽ mất luôn...

Lăng Ngao trầm giọng :

— Nhưng sư mẫu thì... làm sao ?

Mộ Dung Uyên khóc :

— Sự mầu vô công và nội lực cao hơn mình nhiều lần, cho đến rằng người không trở lại nổi thì anh có đi theo cũng chẳng giúp ích được gì... Trong khi đó thì...

Nàng nghẹn ngào nói tiếp :

— Không thể cứu được sự mầu, không thể bảo toàn được thân anh mà em thì cũng chết luôn...

Lăng Ngao khựng lại...

Vì nóng lòng sợ sự mầu làm nguy, hẳn định làm liều chứ thật ra thì làm sao hẳn lại không biết sức người có hạn mà cuồng phong lại là một thiên tai.

Không bao giờ sức người có thể chống lại thiên tai.

Hắn chảy nước mắt nhìn vào bụi cát, hẳn biết hy vọng sự mầu trở lại gần như là một chuyện... mong manh

Biết sự đau xót của chồng, Mộ Dung Uyên kẻ mặt nàng sát vào mặt hắn nghẹn ngào :

— Lăng ca, tôi biết khoanh tay như thế này là không trọn tình với sự mầu, nhưng sức người không chống được với thiên tai thì biết làm sao...

Lăng Ngao thở dài :

— Thôi, đừng nói nữa, vái trời phò hộ...

Hắn chảy nước mắt nín lấy hy vọng cuối cùng.

xXx

Gió không mạnh hơn, nhưng vẫn chưa giảm bớt.

Cát vàng vẫn bốc lên từng bực, từng bực mịn mịn.

Trời bắt đầu tối sầm.

Thuở Úc Mỹ chắc chắn đã cùng với con Lạc đà trôi theo

sóng cát.

Bây giờ tại đây cho Lăng Ngao có mong đợi, có tìm kiếm cũng không làm gì hơn được.

Hắn nghĩ đến tình sự mầu, nghĩ đến thảm họa cho sự mầu và vút khóc rống lên

Bất cứ một câu an ủi nào bây giờ cũng trở thành vô nghĩa, Mộ Dung Uyên chỉ còn biết ôm lấy chồng thật chặt, nằng nằng những nỗi khổ đau của chồng truyền sang bờ cho mình...

xXx

CHƯƠNG 17

THOÁT VÙNG BÃO CÁT

Cứ như thế, Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên chụm gần hết một đêm.

Gió đã lặng rồi, bốn phía sa mạc im phăng phắc.

Lăng Ngao dòm khắp chung quanh, quang cảnh bây giờ hoàn toàn thay đổi.

Từng gò cát nổi lên, nhiều trũng sâu xuống, sa mạc bây giờ chỗ cao chỗ thấp, dấu cát phẳng lỳ.

Mộ Dung Uyên nhìn quanh và vút kêu lên :

— Lăng ca, lạc đà của mình đâu ?

Lăng Ngao giật mình nhìn lại, quả nhiên, hai con lạc đà không thấy đâu cả...

Đúng là một chuyện kinh hoàng.

Lăng Ngao đứng lặng điếng hồn.

Mộ Dung Uyên khóc :

— Chắc là bị gió cuốn mất cả rồi.

Lăng Ngao nghĩ hoặc :

— Nhưng sao mình không nghe tiếng la của chúng ?

Khi con lạc đà bị gió cuốn trước chính tôi nghe nó la dữ lắm...

Mộ Dung Uyên nói :

— Hay là mình đi tìm thử xem ?
 Lãng Ngao đứng dậy nhìn trời cát bao la, hân thờ dài :
 — Trời còn tối lắm, mình làm sao tìm được ? Mà cũng không biết chúng bị gió cuốn hướng nào ?

Mộ Dung Uyển nói :

— Gió bão có chiều, mình cứ theo hướng ngược gió là có thể có hy vọng.

Lãng Ngao gật đầu, hân cuốn chiếc mền lại và nói :

— Phải rồi, gió bão thổi về hướng đông nam, vậy ngu huynh theo hướng đó, còn Uyển muội thì tìm kiếm chung quanh đây nghe.

Mộ Dung Uyển nắm tay hân lắc đầu :

— Không, cùng một ngã hê.

Lãng Ngao cười :

— Sao ma cứ nắm chắc hoài như thế ?

Mộ Dung Uyển, nguyệt dài :

— Có chông không nắm chông chứ đi năm người khác à ?

Lãng Ngao làm bộ thờ ra :

— Có vợ mà bị đeo dính hoài như thế này thì dè...

Mộ Dung Uyển nắm chặt tay hân :

— Dè sao ?

Lãng Ngao bẹo má nàng :

— Dè như thế thì có sớm hơn một chút !

Mộ Dung Uyển bật cười ...

Nhưng ngay lúc đó, Lãng Ngao vụt ớn lạnh đau tai can

mặt ...

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Gì thế ?

Lãng Ngao lắc đầu :

— Không, không có gì ...

Và hân nói luôn :

— Thôi, chúng mình đi ...

Vừa bước đi mấy bước, chợt nghe một tiếng «khịt» nho

nhỏ từ phía bên tay phải ...

Lãng Ngao dừng lại kêu lên :

— Tiếng lạc đà ...

Nhưng nhìn quanh bốn phía, không thấy tăm ảnh vì đâu cả, Lãng Ngao cau mặt ngần ngừ...

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Anh nghe ở hướng nào ?

Lãng Ngao hỏi :

— Chứ Uyển muội không nghe ?

Mộ Dung Uyển nói :

— Có, bình như đầu ở phía sau lưng...

Lãng Ngao nói :

— Đùng rồi, tôi nghe như thế.

Mộ Dung Uyển nói :

— Hồng chừng ... hân chúng gọi đó à ?

Lãng Ngao phi cười :

— Nói bậy, không chừng chúng âm khuất ở cửa cát nào đó mà mình không thấy.

Khịt ... khịt...

Bây giờ thì đã rõ ràng rồi, Lãng Ngao quay nhanh lại và chỉ tay :

— Đây mè, Uyển muội.

Hai con lạc đà bị cát chôn sâu dưới đất, chúng chỉ ngoi mũi lên để thở.

Lãng Ngao vừa chạy lại vừa gọi :

— Uyển muội, lại đây ...

Mộ Dung Uyển ngần ngừ :

— Không đâu, tôi sợ lắm...

Lãng Ngao cười :

— Gì mà sợ ? Chúng bị cát lấp lại đấy mà.

Mộ Dung Uyển chạy lại, dòm thấy hai cái mũi con lạc đà, nàng nhường mắt kêu lên :

— Trời ơi, vậy mà làm người ta hết hồn...
Lăng Ngao nói :

— Mọi lên, mình mọi cái để kéo chúng lên.
Hai người ngồi xuống mọi cái chung quanh, Mộ Dung

Uyên cười hỏi :

— Anh có biết đem chúng lên rồi, chuyện trước nhất là tôi làm gì không ?

Lăng Ngao hỏi :

— Làm gì ? Vuốt ve an ủi chúng à ?

Mộ Dung Uyên cười :

— Lạc đá chứ bộ anh sao mà vuốt ve an ủi ? Nước biết chưa ?

Lăng Ngao bật cười.

Bây giờ thì hẳn cũng nghe khát vô cùng, có lẽ hai túi nước hai người sẽ uống hết ngay.

Nhưng khi hai con lạc đà đứng lên được rồi thì Mộ Dung Uyên gần muốn khóc...

Hai cái túi da đựng nước bây giờ xẹp lép, nước chảy ra không còn một giọt.

Lăng Ngao vuốt tóc nàng :

— Đừng khóc, còn lạc đà là còn đi được, nghe người ta bảo sa mạc luôn luôn có vùng có cây có nước, người ta gọi là duyên châu sa mạc, còn lạc đà là mình còn có hy vọng tìm ra nước uống.

Mộ Dung Uyên chảy nước mắt :

— Nhưng biết có tìm được hay không, hay là hai đứa cùng chết khô giữa vùng cát nóng !

Lăng Ngao siết chặt tay nàng nhờ đó tăng thêm nghị lực :

— Trời không bao giờ tuyệt lộ con người, chỉ cần mình can đảm là sẽ vượt được gian nguy.

Hai người lên lưng lạc đà cho chúng đi theo hướng đông, họ hy vọng sẽ gặp được những điều may mắn...

Đi được một khoản khá xa, trời bắt đầu bớt tối, phương đông mây đã dần ngang.

Mộ Dung Uyên đang đi vòng gọi lạc :

— Lăng ca, hình như có bóng người...

Lăng Ngao nhìn theo tay nàng chỉ, nhờ vào hừng đông trời tối, xa xa mặt tầm mắt, trên sa mạc phẳng lý chợt có một chấm đen...

Cả hai mừng quá, họ thúc lạc đà bước nhanh hơn.

Nhưng thấy là một chuyện, mà theo nhanh hay chậm là một chuyện, mà theo cho được cũng không phải là dễ vì không biết chấm đen ấy đi về hướng nào.

Nhưng, quả như Lăng Ngao đã nói : «Trời không bao giờ tuyệt lộ», hai người vừa thúc lạc đà vừa dần mắt vào chấm đen, mãi cho mặt trời lên hơi cao, họ mới thấy hy vọng có thể đạt thành.

Chấm đen của họ thấy bây giờ đã có lớn hơn và họ thấy được sự di động, rõ ràng đó là khách lữ hành.

Khi hy vọng đã loé lên thì con người không còn biết mệt, Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên bây giờ quên cả khát, họ cứ theo hướng chấm đen thúc lạc đà đi tới thật nhanh.

Mãi cho đến khi trời gần đứng ngọ thì họ bắt kịp.

Đó là một lão già ngồi trên lưng lạc đà, ngoài lão già ra, trên lưng con lạc đà còn có nhiều túi lớn nhỏ khác nhau, bình như đó là một khách buôn vùng sa mạc.

Lại gần bên, Lăng Ngao nhận ra lão già này có thể là giống Hồi Hồi, vì so với đám giáo sĩ đến Phụng Hoàng Sơn thì dáng sắc giống như nhau.

Lăng Ngao cho lạc đà đi ngay lại và vòng tay :

— Kính chào lão trượng.

Cũng như đám giáo sĩ đến Phụng Hoàng Sơn, lão già này cũng rất thông tiếng Trung Nguyên, ông ta vòng tay đáp lễ :

— Không dám, chẳng hay tiêu ca muốn hỏi chi ?

Lăng Ngao hỏi :

— Thỉnh vắn lão trượng, chẳng hay lão trượng từ đâu đến

Lão già đáp :

— Kha Mật, một vùng sa mạc duyên châu.

Lăng Ngao mừng rỡ :

— Chẳng hay lão trượng định về đâu ?

Lão già đáp :

— Y Ngò.

Vừa nói lão vừa chỉ về đông nam.

Lăng Ngao hỏi :

— Chẳng hay trên đường đi đến đây lão trượng có gặp một người thiếu phụ ?

Lão già lắc đầu :

— Lão phu mới từ thị trấn khu mật mua trái cây rồi đến đây luôn, chỉ chừng hai dặm đường thôi và không gặp một ai cả.

Biết không thể tìm ra sự mẫu được trong lúc này, nên có thể là phải vào duyên châu chuẩn bị nước và lương khô chu đáo rồi mới bắt đầu tìm kiếm...

Hắn lấy trong mình ra một ít bạc lẻ trao cho lão già và nói :

— Cảm ơn lão trượng, xin lão trượng bán cho chúng tôi một ít trái cây.

Lão già cầm bạc và hỏi lại :

— Chẳng hay tiền ca muốn mua thứ nào ?

Vì những cái túi đều buộc miệng nên Lăng Ngao không thấy những thứ trái gì, hắn cười nói :

— Lão trượng cứ bán cho thứ nào có thể giải khát, vì chúng tôi đang khát.

Lão già cười cười lấy ra mấy quả dưa trao cho Lăng Ngao và hỏi :

— Có lẽ các vị giữa đường gặp cuồng phong rồi lạc mất đồng bọn hay không ?

Lăng Ngao cầm lấy dưa và đáp :

— Vâng nếu lão trượng dọc đường có gặp một người thiếu phụ thì xin làm ơn bảo đảm một tiếng rằng chúng tôi đã đến Kha Mật và chờ ở đây.

Lão già gật đầu :

— Được rồi, nhưng khi đến Kha Mật xin chú ý cẩn thận, vì nơi đó mấy hôm nay có chuyện xảy ra, thành thử người ta khám xét theo dõi khách qua đường dữ lắm.

Lăng Ngao hỏi :

— Dám xin lão trượng cho biết trong thành đã xảy ra những chuyện gì ?

Lão già nói có vẻ trịnh trọng :

— Ba vị đại thần của Vương gia Hồ Bộ chúng tôi bị người ám sát, hung thủ vẫn chưa biết là ai, vì thế Vương gia nổi giận ban nghiêm lệnh truy tra, nếu phát hiện có người khả nghi là lập tức bắt về tra khảo.

Lăng Ngao gật đầu và vòng tay cung kính :

— Vâng, xin đa tạ lão trượng, chúng tôi lạc trong sa mạc mấy ngày rồi, lương khô và nước uống đều cạn sạch, không thể không vào thành để mua sắm lại, chúng tôi là khách phương xa chắc có lẽ không đến nỗi bị ngờ là hung thủ.

Bây giờ lão già không nói nữa, có lẽ đối với khách qua đường như thế là quá tròn bõn phận, lão cười cười và thúc lạc đà đi về hướng đông nam, nhưng cũng bây giờ Lăng Ngao mới liệu không phải đi một mình mà còn có hai gã thanh niên, nhưng nãy giờ họ đứng khuất sau gò cát lớn nên Lăng Ngao không thấy.

Hình như khách buôn vùng sa mạc rất cẩn thận, họ sợ cướp bóc dọc đường.

Nhìn theo lão già và hai thanh niên Hồi Tộc Lăng Ngao lầm bầm :

— Họ cũng là người tởi..

Hắn quay lại trao dưa cho Mộ Dung Uyển :

— Uyển muội hãy ăn đi cho đỡ khát rồi mình sẽ vào thành.

Như đã quá khát, Mộ Dung Uyển cầm trái dưa tấp một miếng nhai ngấu nghiến, chừng nuốt xong nửa trái nàng mới cười :

— Khát quá ...

Lăng Ngao cười thương xót :

— Ăn đi, dựa sẽ làm cho hết khát ngay.

Mộ Dung Uyên hỏi :

— Bây giờ mình đi đâu, vào Thành Kha Mật à ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng như thế, chúng ta vào thành nghỉ và chờ đợi xem có gặp được sư mẫu hay không rồi sẽ tính.

Hai người vừa gác gác đã đi về hướng tây nam, hướng mà lão già khi nãy chỉ, quả thật, chỉ chừng hơn một dặm là đã thấy tường thành.

Kha Mật.

Hai người quả đã đến được duyên châu sa mạc.

Kha Mật, một thị trấn đông bộ Tân Cương, nó là hai nhánh đường từ phía bắc và phía nam dẫn đến Thiên Sơn mà nơi đây lo giao điểm.

Nó là trục lộ quan trọng hồi xưa, khi người ta ra khỏi Nhạn Môn Quan để đi về Tây Vực.

Nó là thị trấn duy nhất, bất cứ ai xuyên ngang trục lộ đó cũng đều phải đi qua.

Ngày xưa, khi xuất binh Tân Cương, người ta thiết trí hậu dinh tiếp ứng cũng tại nơi này, về phương diện động binh, nó là một thị trấn có tầm quan trọng đặc biệt.

Đời nhà Đường gọi đó là «Doãn Châu», các bộ tộc Hồi Hồi đều đóng đô nơi đó.

Và bây giờ, Kha Mật vốn là thánh địa của Hồi Giáo.

Từ Thiên Sơn ra phía nam đến Kha Mật khoảng trên trăm dặm và trong khoảng lộ trình này toàn là cát vàng ngút trời.

Hết khoảng sa mạc mênh mông thì lại là đồng hoang hiu quạnh, một lộ trình ít có người qua.

Từ giải hạ tây thuộc vùng Tinh Tinh Hạp dẫn vào, từ la đoạn đường mà bọn Lăng Ngao đã trải qua cũng toàn là sa mạc, nhưng khi đã đến Kha Mật thì phong cảnh đổi thay.

Cou sông lớn từ Thiên Sơn dẫn đến làm xanh màu mỡ cho đồng ruộng phì nhiêu, khiến c. o bên bên Kha Mật trở thành nơi phồn thịnh, dân cư vì thế mà cũng tập trung đông đảo.

Một vùng cây cỏ tốt tươi giữa hai miền sa mạc, nó đúng là Duyên Châu sa mạc, nó là vùng sầm uất nhất miền biên tái.

Thổ sản chính ở đây là Dưa bầu, giống dưa tốt nhất cả hai miền Tây Vực Trung Nguyên, ruột dưa đỏ như son và thật ngọt.

Lúc Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên vào thành Kha Mật thì trên đường phố vô cùng náo nhiệt, vì đó là lúc thiên hạ đang họp chợ.

Nhưng khi vào sâu trong đường lớn thì sự náo nhiệt lại càng vắng động, hai bên lề đường hàng người Hồi Hồi tụ tập hồ hoán um trời, từ phía xa xa những nhạc khúc lạ tai rập rờn vọng lại.

Từ hướng đó, đoàn quân đội ngũ chỉnh tề từ từ đi tới.

Nhạc của họ không giống nhạc Trung Nguyên đã đành, mà nhạc khí cũng có nhiều thứ rất lạ lùng, phần nhiều là thứ thổi.

Lớn có nhỏ có, nhiều thứ giống như ống tiêu ống quản nhiều thứ giống loại kèn đồng ở phương Tây, bên ngoài có loa thật lớn.

Những loại ấy tấu thành nhạc điệu, tự nhiên nó có một âm thanh rền rền loạn chứ không trầm mặc như nhiều nhạc khí Trung Nguyên.

Nghị đội dẫn ra hai bên, chính giữa có bốn con lạc đà cao lớn kéo một cỗ quan tài — thứ quan tài trông lạ mắt, nó không có nắp mô tròn mà lại vuông vức giống như một cái rương đặc biệt là chung quanh quan tài đều khảm vàng chói lọi.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên đứng lạc đà để quan sát nhưng thật thì chỉ lạ chứ không thấy cái hay của nghi lễ lạ lùng.

Gần bên đó có một người Hồi cũng đứng xem Lăng Ngao quay lại hỏi :

— Lão huynh, chẳng hay đó là nghi lễ chi thế ?

Người ấy nhìn hai người bằng cặp mắt tò mò và dùng tiếng hân hờ hởi đáp :

— Một vị tả tướng của Vương gia bị người ám sát chết ngay trên giường nằm, vì ông ta là một đại thần trung nghĩa cho nên Vương gia đặc phán cho chôn vào Hoàng lăng.

Lăng Ngao gật gù đầu :

— Chẳng hay Hoàng lăng tại nơi nào nhỉ ?

Người trung niên Hồi tộc chỉ bên trái :

— Quẹo qua khỏi con đường lớn đường vào lăng.

Mãi cho đến khi linh cửu đi vào chỗ người Hồi tộc chỉ thì hai bên đường tiếng hò tiếng la cũng rớt theo.

Đường phố lại trở về im tĩnh.

Sau cùng là hai hàng giáp sĩ, họ bận áo giáp, mang trường kiếm đi theo hai bên một thớt tượng khá lớn, trên lưng tượng có chiếc ghế bành phủ gấm sắc sỡ, trên ghế là một người Hồi tộc tuổi khoảng năm mươi mất lộ mày rậm, có hàm râu chữ bát trên mặt trông thật uy phong.

Bằng vào tư thế và đội ngũ gian hân và nhất là tướng mạo của người ấy, rất có thể đó là một vị Vương gia.

Lăng Ngao thấy đàn chúng bằng lặng im phăng phắt, nghĩ chừng có lẽ người trên thớt tượng phải là một nhân vật quan trọng, nên hân hỏi người trung niên Hồi tộc đứng một bên :

— Lão huynh, chẳng hay vị đó là ai thế ?

Người Hồi tộc thấp giọng :

— Hồi Tộc Vương Gia đó.

Lăng Ngao hỏi :

— Sao một vị Vương Gia mà lại đi ra ngoài khơi khơi như thế ?

Người Hồi tộc nói :

— Vì vị Tả Tướng vốn có nhiều tình cảm với Vương Gia, họ đối xử với nhau gần như anh em, cho nên đặc biệt xuất cung đưa đám ấy.

Lăng Ngao thăm dò :

— Nghe nói mấy ngày gần đây có đến ba vị đại thần của Hồi Tộc Bộ bị ám sát, chẳng hay vị này có phải là một trong ba vị bị ám sát đó chăng ?

Người trung niên Hồi tộc đáp :

— Đúng rồi, thành Kha Mật của chúng tôi từ trước đến nay luôn luôn bình tĩnh, không hiểu tại sao mấy ngày nay lại phát sinh như thế ấy...

Đám vệ sĩ hộ tống Vương Gia Hồi Tộc đi vào con đường quẹo, đàn chúng rần rần lũ lượt đi theo, hình như họ muốn vào tận lăng xem chôn cất.

Mộ Dung Uyên kéo tay Lăng Ngao :

— Lăng ca, chúng ta theo họ vào xem lăng mộ của Vương Gia Hồi Tộc ra sao ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không nên, chúng ta hãy tìm khách điểm ngơi nghỉ để tránh những chuyện phiền hà.

Mộ Dung Uyên cười :

— Chúng ta không phải là hung thủ thì có gì mà phải sợ chứ ?

Lăng Ngao cũng cười :

— Sở người ta hiểu lầm, Uyên muội không nghe vị lão huynh khi nãy vừa mới nói đó hay sao, họ bảo ở đây từ trước đến nay luôn bình tĩnh, hôm nay lại bỗng phát sinh liên tiếp những chuyện lớn lao quan hệ đến triều đình của họ cứ như thế nếu có mặt ngoại nhân ở đây là dễ bị hồ nghi lắm.

Mộ Dung Uyên nói :

— Nếu như thế thì tốt hơn hết chúng ta hãy mau mau rời khỏi nơi này chứ đến khách điểm thì cũng thế thôi.

Lăng Ngao nói :

— Tuy nói thế chứ cũng..

Nói đến đây, Lăng Ngao chợt cảm thấy bao nhiêu cặp mắt của những người chung quanh đều tập trung vào hắn và Mộ Dung Uyên, làm cho hắn cảm thấy hơi lo, hắn nói nhỏ :

— Uyên muội, tình hình này chắc là không ổn rồi đó.

Mộ Dung Uyên hỏi :

— Sao, sao thế ?

Lăng Ngao thấp giọng.

— Có ba bốn người Hồi quốc đang âm thầm theo dõi chúng mình, nếu đoán không lầm thì họ có thể là vệ sĩ chuyên đi tập nã hung thủ đấy.

Mộ Dung Uyên dòm quanh :

— Đâu, chúng ở đâu ?

Lăng Ngao vội nói :

— Đứng kinh đông chứ, dòm ngó càng làm cho họ hoài nghi đấy.

Mộ Dung Uyên dăm hoảng :

— Bây giờ phải làm sao ?

Lăng Ngao nói nhanh :

— Bây giờ đi theo tang lễ mà có lẽ ổn hơn, đi.

Hai người bên theo sau trà trộn trong đám dân chúng đi qua khỏi khúc quanh chợt thấy trước mặt là một khoảng đất khá rộng, dân chúng tụ tập chung quanh đông đảo, bên trong khoảng đất rộng có tường thấp, có lăng mộ, cách kiến trúc của họ thật là to lớn toàn là những kiểu theo thời trung cổ.

Bây giờ thì cỗ quan tài đã được đặt trước lăng, vị Vương Gia Hồi Tộc cũng xuống tượng bái lãnh quan viên văn võ thẳng tới trước cửa lăng.

Họ đứng thẳng người trước linh cữu và giã nhạc tấu lên.

Tang lễ thật trang nghiêm, thật long trọng làm cho người ta có cảm giác vị Tử Tước này chết như thế là... có phước.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên ngồi trên lưng lạc đà quan sát, tình hình chung quanh đều lọt vào mắt họ dễ dàng.

Khi Vị Vương Gia và bá quan văn võ làm lễ, Lăng Ngao thờ cơ khẽ liếc nhanh chung quanh, hắn thấy những kẻ theo dõi mình khi này vẫn bám sát một bên.

Biết tình hình nghiêm trọng, Lăng Ngao mỉm cười ngo thẳng vào một trong những người đó :

— Lão huynh có thấy được bên trong không ?

Người Hồi tộc hình như không thích, hắn trả lời bằng cách vặn lại :

— Sao ?

Lăng Ngao cười :

— Nếu lão huynh không thấy thì lên lưng lạc đà mà xem.

Người Hồi tộc ấy bấy giờ mới mỉm cười :

— Không cảm ơn nhị vị từ đầu đến đây ?

Mắt nhìn về phía lăng mộ, nhưng Lăng Ngao vẫn đáp :

— Từ Trung đến.

Như không có chuyện gì, người Hồi tộc hỏi :

— Đến Kha Mật có chuyện chi chẳng ?

Lăng Ngao đáp :

— Chúng tôi không phải đến Kha Mật mà là đến Thiên Sơn.

Người Hồi tộc ấy lại hỏi :

— Đến Thiên Sơn là gì ?

Lăng Ngao đáp :

— Đến tìm người ...

Người Hồi tộc lại hỏi :

— Tìm ai ?

Lăng Ngao làm như ngọc nhiên quay lại hỏi :

— Tại sao, lão huynh lại hỏi kỹ thế ?

Người Hồi tộc cười :

— Không có chi, bởi vì Thiên Sơn thì tôi rành lắm, cũng có thể người mà tiêu ca tìm đó tôi có thể biết chẳng.

Lăng Ngao gật gù đầu :

— Thiên Sơn có một vọi gọi là « Dao Trì Thánh Mẫu »
lão huynh có biết chăng ?

Người Hồi tộc hơi biến sắc :

— Tiền ca tìm Dao Trì Thánh Mẫu ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng.

Người Hồi tộc trầm giọng :

— Các vị là Thiên Y Giáo a ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không...

Người Hồi tộc đứng kế bên khẽ lừ mắt cho tên vừa mới nói rồi quay qua hỏi Lăng Ngao :

— Các vị đã không phải là giáo đồ của Thiên Y Giáo thì đến Thiên Sơn làm chi ?

Lăng Ngao đáp :

— Tại hạ nghe nói tại Thiên Sơn có một giáo phái gọi là Thiên Y Giáo, nghe nói rằng nam nữ giáo đồ đều không mặc quần áo gì cả, tôi không tin chuyện ấy là có thật, nên nài van đến xem cho biết thực hư.

Như không tin, Người Hồi tộc chỉ Mộ Dung Uyển và hỏi :

— Vị đó cũng đi à ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng vợ tôi còn hiền kỳ hơn tôi nữa đấy.

Mộ Dung Uyển vốn đã nghe Lăng Ngao nói chuyện với mấy người đó nhưng nàng không xen vào, bây giờ nghe Lăng Ngao đề cập chuyện thích xem Thiên Y Giáo, nàng hơi thẹn nên « ừ » một tiếng thật dài :

— Ai mà thêm xem họ, cái thứ gì mà vô sĩ...

Lăng Ngao lừ mắt ra hiệu cho Mộ Dung Uyển và cười nói :

— Thế nhưng vẫn đốc thúc tôi đi đến xem, có phải thế không ?

Vốn rõ thâm ý của Lăng Ngao, Mộ Dung Uyển bĩu môi :

— Ai mà đốc thúc anh bao giờ, chuyện bất đắc dĩ phải đi...

Người Hồi tộc mỉm cười :

— Hai vợ chồng mà nói chuyện mâu thuẫn với nhau, định bày tỏ gì thế ?

Lăng Ngao vẫn thản nhiên :

— Chẳng lẽ lão huynh bảo đàn bà họ nói trước công chúng rằng họ thích xem chuyện đó à ? Ai lại đi nhận chịu như thế chứ ?

Như thấy câu nói hữu lý, người Hồi tộc gật đầu :

— Phải... cũng phải...

Mộ Dung Uyển như không thích nghe về chuyện ấy nữa nên nâng dóm quanh bốn phía và hỏi Lăng Ngao :

— Anh bảo có bọn nào theo dõi mình, bây giờ còn có thấy không ?

Lăng Ngao giật mình, hân thấp giọng nói :

— Uyển muội, nói lộn xộn gì thế chứ ?

Mộ Dung Uyển sưng sốt nhưng rồi nàng hiền ngay những người nói chuyện này giờ chính là bọn Hồi tộc vệ sĩ, nàng biết mình đã lỡ lời nên vội ngó người ấy và nói bằng một giọng van lơn :

— Lão huynh, chúng tôi không phải là hung thủ đâu mà, Người Hồi tộc cười gằn :

Chưa đánh mà đã cung khai rồi à ?

Mộ Dung Uyển quả đúng là chưa từng đi lại giang hồ, nàng gãi việc không thuận lợi là đâm hoảng, nàng kêu lớn :

— Lăng ca chúng ta chạy thôi.

Lăng Ngao chưa kịp nói gì thì người Hồi tộc đó đã vẫy tay...

Thêm ba người nữa, cũng cái trang như dân chúng đứng xa xa vừa thấy tên ấy vẩy tay là họ ào ào chạy lại.

Họ chia làm hai tốp, hai người nín lấy Lăng Ngao, hai người nín Mộ Dung Uyển.

Lăng nhảy xuống lặc đã hai tay vung mạnh làm cho hai tên vệ sĩ bật ngửa và hấn quái lên :

— Các người định làm gì ?

Mấy tên vệ sĩ lật đật rút chủy thủ ra và hô lớn :

— Hung thủ, hung thủ đây rồi, bắt nó.

Tiếng la vừa cất lên là y như tiếng sét nổ thình không, và hai tiếng hung thủ làm cho thiên hạ kinh hoàng, từ trong lảng mộ một toán vệ sĩ nơi nịch hấn hơi khi nẩy xông xộc chạy ra và rút kiếm xông vào.

Mộ Dung Uyển nhảy xuống lặc đã, hất té hai tên vệ sĩ và gọi Lăng Ngao :

— Lăng ca mình tháo chạy tránh đi.

Lăng Ngao vẫn đứng yên :

— Không, không, nên chạy, vì nếu như thế càng làm cho họ hiểu lầm hơn nữa, vì như thế tức tự nhận là hung thủ.

Mộ Dung Uyển nói :

— Nhưng nơi gì họ cũng không tin đâu.

Nói chưa dứt lời thì hơn ba mươi tên vệ sĩ mang giáp từ trong lảng mộ đã ào ra vây chặt hai người vào giữa.

Bốn tên mặc thường phục nhảy phóc vào cựa Lăng Ngao hô lớn :

— Hai tên người Hán này là hung thủ, tất cả hãy xông vào bắt nó.

Lăng Ngao không rút kiếm, hấn dùng quyền xô ngã hai ba tên và hô lớn :

— Dừng tay lại, chúng tôi không phải là hung thủ các vị đã lầm rồi.

Bây giờ thì đâu còn ai có thể tin, đám vệ sĩ cứ ùa vào làm dữ, họ quyết bắt cho kỳ được hai người.

Lăng Ngao biết không còn cách nào hơn, hấn rút kiếm ra và báo mộ Dung Uyển :

— Uyển muội, hãy cho họ biết mùi vị rồi sau đó sẽ giải bày.

Sự thực thì tay có phần hoảng hốt, nhưng đó chẳng qua là cái nhược điểm hay quỳnh quáng của những cô gái, chứ Mộ Dung Uyển võ công đâu phải kém Lăng Ngao chính vì thế mà khi bắt đầu thấy không tránh được thì nâng đầu xem đám vệ sĩ đó ra gì, nâng rút phất thanh trường kiếm đau lưng vào với Lăng Ngao quắc mắt nhìn chằm chằm vào bọn chúng.

Từ ngày luyện tập «Phượng Hoàng Thập Bát Thức» vợ chồng Lăng Ngao chưa có cơ hội thực hành, bây giờ mới thật sự giao đấu với địch nhân.

Ba mươi tên vệ sĩ tên nào cũng hùng hùng hồ hồ, hình như chúng luyện trong cung cấm, chưa từng xông pha trận mạc, cổ nhiên sự luyện tập cũng rất là thành thực, chỉ có điều chúng rất khinh địch, nhất là tuất hai nam nữ thiếu niên bình đẳng có vẻ mảnh mai thì chúng lại càng cố ý xem thường.

XXI

CHƯƠNG 18

HỒI TỘC QUỐC VƯƠNG

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển tuy kiếm đã rút ra nhưng vẫn không động thủ hai người cứ đứng đầu lưng chờ đợi.

Ba mươi tên vệ sĩ xốc kiếm lừ lừ tiến tới, họ cũng không vội ào vào mà cứ siết vòng vây lần lần nhỏ lại.

Sợ Mộ Dung Uyên xuống tay quá nặng, Lăng Ngao bèn bảo nhỏ

— Uyên mnội, chỉ cần đánh văng binh khí của chúng thôi, chứ đừng làm tổn hại sinh mạng, vì đây là chuyện hiền lành.

Mộ Dung Uyên cười :

— Được rồi, cứ thử một thức «Phượng Hoàng Triều Dương» thử xem có đánh rơi binh khí chúng không rồi sẽ hay.

Ba mươi tên vệ sĩ vốn là cấm quân của Vương Gia Hồi Tộc, địa vị của họ không cao, nhưng võ công được rèn luyện khá nhiều, nhất là sự hợp quần chiến đấu vốn là sự tinh luyện của họ.

Thứ hai, họ vốn là quân cấm vệ, cho nên được xem như những kẻ bất khả xâm phạm, đối với dân chúng, ai ai cũng đều nể sợ, thấy họ là y như thấy Vương Gia, bây giờ họ thấy hai nam nữ thiếu niên này nói nói cười cười, xem như họ là thứ chẳng ra gì làm cho họ nổi giận hờ lên một tiếng ào vào vùng kiếm tấn công.

Lăng Ngao thúc khế vào tay Mộ Dung Uyên, cả hai người chân phải kéo qua nửa vòng, tay kiếm tả tả quét ngang, kẻ tiếp chân trái nhích lên rút ngược thanh kiếm trở về...

Chỉ một cái xóc lên, một cái kéo về, nhưng đường kiếm lại cuồn tròn y như một vùng móng bạc và tiếp liền theo là nhiều tiếng thép khua lên.

Từ trên không, nhiều ánh chớp sáng ngời, ba mươi tên vệ sĩ thấy đều tuốt kiếm và ba mươi thanh kiếm thép bay bổng lên không trông lên thật là đẹp mắt.

Ba mươi tên vệ sĩ tuy chưa từng lâm trận lớn, nhưng chúng đều là tay thiện chiến của Hoàng cung nhưng họ không ngờ chỉ một chiêu đầu mà hai thiếu niên nam nữ này lại có thể đánh văng kiếm họ một lượt quá dễ dàng như thế.

Ba mươi con người giáp mũ ny phong bỗng như chôn chân dưới đất, ba mươi cặp mắt xốc xốc như hồ dử gặp mỗi bóng như đờ dẫu, họ mím môi đứng y một chỗ nhìn theo những thanh kiếm bay múa giữa không trung.

Mãi cho đến khi những thanh kiếm rơi xuống đất khua lên, họ mới hoàn hồn hề nhau nhặt lên tay chuẩn bị tấn công lần nữa.

Không phải họ không biết sợ, nhưng vốn là quân cấm vệ, họ chỉ được lệnh bắt huơ thủ chứ chưa được lệnh rút lui, và chẳng lẽ mới một chiêu đầu mà đứng ngay lại thì làm sao phục lệnh ?

Chính vì thế mà họ chuẩn bị... đánh liều.

Mộ Dung Uyên thấy chỉ mới thi triển một thức «Phượng Hoàng Triều Dương» mà uy lực quá mạnh như thế ấy, nàng chợt nghe hươg thủ vô cùng, nàng quay đầu lại nói với Lăng Ngao :

— Lăng ca, hình như họ còn định xông vào nữa đấy như thế chiêu thứ hai mình định thế nào ?

Lăng Ngao nói :

— Uyên mnội thấy «Phượng Hoàng Vu Phi» có được không ?

Mộ Dung Uyên gật đầu :

— Được rồi, ngay giữa thập mục sở thị như thế này mà mình bay lượn trên không nhất định sẽ được thiên hạ hoan nghênh lắm đấy.

Bây giờ thì ba mươi tên vệ sĩ đã lấy lại tinh thần, họ hô rập lên một tiếng và ào ào xà tới...

Di nhiên, họ cho rằng khi này là trong trường hợp bất phòng, còn bây giờ họ cũng chuẩn bị, nhất là họ cũng một thế đánh, cùng một nhịp bước trong thế trận hợp quần mà họ đã luyện tập từ lâu, họ cho đầu có mười thanh kiếm cũng không làm sao đỡ nổi chứ đừng nói chỉ có hai thanh kiếm.

Thế nhưng khi ba mươi thanh kiếm vừa chém xả vào một lượt thì chuyện lạ phát sinh...

Ba mươi cặp mắt của đám vệ sĩ chợt hoa lên và bỗng nhiên họ thấy kiếm của mình xả vào chỗ trống !

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên biến đi đâu mất.

Không, họ không mất mà là họ bay bổng lên không. Từ trong đám người bu quanh xa xa bình như có tiếng hò và tiếng vỗ tay.

Dân chúng vốn không thích đám vệ sĩ hống hách thường ngày bây giờ họ thấy chúng gấp tay kính kích, tuy không phải bùa theo bọn Lăng Ngao nhưng họ vẫn vỗ tay tán thưởng.

Họ nhào lên giữa không trung, cách mặt đất hơn bốn trượng, một cặp thiếu niên nam nữ, tay cầm kiếm tay nắm tay nhau nghiêng mình là sà y như cặp phượng hoàng vươn cánh.

Thật ra thì cũng không phải đây là lần thứ nhất hai người mới thi triển thức này, chính dọc đường khi Thời Ưc Mỹ truyền thu, hai người đã từng luyện đi luyện lại nhiều lần cả mười tám thức, nhưng đó chẳng qua là luyện tập, chứ chưa thật sự là giao đấu với địch nhân.

Cho đến bây giờ họ mới chính thức đem tuyệt kỹ ra sử dụng.

Vì mới luyện tập «Phượng Hoàng Tâm Pháp» chưa được bao lâu, nên chỉ bay hai vòng trên không là Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển đều cảm thấy khi lực không thể nào liên tục, vì thế hai người cùng năm tay sà xuống.

Họ nhắm ngay trước mặt vị Vương Gia Hồi Tộc mà sà xuống.

Vị Vương Gia Hồi Tộc hoảng hốt thụt lui và hét lớn :

— Các người là... là người gì ?

Lăng Ngao ung dung tra kiếm vào vỏ và vòng tay thủ thế :

— Xin Vương Gia đừng sợ, chúng tôi là người chứ không phải ma quái gì đâu.

Vị Vương Gia Hồi Tộc cứ thụt lui mãi cho đến khi đụng vào bệ đá trước cửa lãg, ông ta ngồi luôn xuống đó và rung giọng :

— Các người muốn... giết ta phải không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, chúng tôi muốn cùng Vương Gia bày giải cho rõ ràng...

Lúc bấy giờ ba mươi tên vệ sĩ sợ bọn Lăng Ngao xâm phạm Vương Gia, cho nên hoảng hốt ùa vào vây tròn chung quanh, định tấn công lần nữa.

Nhưng ngay lúc ấy vị Vương Gia vút khoát tay :

— Dừng lại.

Ba mươi tên vệ sĩ thấy Vương Gia ra lệnh, họ cũng xóc mũi kiếm lên và đứng khít vào nhau thành một vòng tròn cách chừng một trượng.

Vị Vương Gia chậm chậm đứng lên nhìn thẳng vào mặt Lăng Ngao :

— Các người muốn giải bày chuyện gì ?

Lăng Ngao mỉm cười :

— Muốn giải bày với Vương Gia rằng chúng tôi không phải là hung thủ.

Thấy sắc của Lăng Ngao quả không có gì đáng gọi là ác ý, Vương Gia Hồi Tộc dịu giọng :

— Túc hạ là ai ?

Lăng Ngao đáp :

— Tại hạ tên Lăng Ngao, hiền nội trợ là Mộ Dung Uyển chúng tôi là người Trung Nguyên, từ Trung Nguyên đến Thiên Sơn, hôm nay nhân đi ngang qua đây gặp vệ sĩ của quý quốc nhận lầm chúng tôi là hung thủ sát nhân, thật tình là như thế, xin Vương Gia minh giám.

Nghe nói đến Thiên Sơn, vị Vương Gia Hồi Tộc biến sắc ông ta mở tròn đôi mắt :

— Các vị đến Thiên Sơn để làm gì ?

Lăng Ngao đáp :

— Nghe nói Thiên sơn có một giáo phái gọi là Thiên Y Giáo, nam nữ giáo đồ đều không mặc quần áo, gì chút hiệu kỳ nên vợ chồng chúng định đến đó quan sát thử xem.

Vương Gia Hồi Tộc cau mày :

— Thiên Sơn Đạo Trĩ quả có một tôn giáo mà giáo đồ đều không vận y phục, nhưng như thế có gì đâu mà đẹp đẻ mà xem ?

Lăng Ngao cười :

— Không mặc y phục quả thật là khó coi, nhưng nếu quả có thực như thế thì quả là chuyện rung động trong thiên hạ.

Vương Gia Hồi Tộc không nói gì, ông ta đi qua đi lại trước mặt Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển, hồi lâu ông ta đứng lại cau mày :

— Túc hạ lấy gì chứng minh rằng túc hạ không phải là hung thủ đã giết chết ba vị đại đại thần của ta ?

Lăng Ngao thần nhiên :

— Dám hỏi Vương Gia, trong bộ tộc của Vương Gia có người nào võ công cao hơn vợ chồng chúng tôi chăng ?

Vương Gia Hồi Tộc lắc đầu :

— Không, điều đó ta xác nhận là không, trong đám vệ sĩ có mặt tại đây không có người nào là địch thủ của hai vợ chồng túc hạ.

Lăng Ngao cười :

— Không phải tự cao, nhưng sự thật là cho dầu tất cả những võ sĩ trong Quý Bộ tộc cũng ráp vào, một lực, cũng không thể làm gì chúng tôi được.

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu :

— Quả thật là như thế, nhưng các hạ nói câu ấy với mục đích gì ?

Lăng Ngao nghiêm giọng :

— Tôi muốn nói rằng nếu chúng tôi quả là hung thủ sát nhân, thì tôi tin hình này chúng tôi không cần phải phủ nhận, bởi vì quý Bộ Tộc không một ai làm gì được chúng tôi.

Vương Gia Hồi Tộc gật gật đầu :

— Đúng, túc hạ nói đúng, ta tin vợ chồng túc hạ không phải là hung thủ.

Lăng Ngao vòng tay :

— Cảm tạ Vương Gia minh giám, chúng tôi xin cáo biệt.

Vương Gia Hồi Tộc vội nói :

— Khoan, nhị vị vốn là người của một nước lớn mà chúng tôi tôn kính, nay đã đến đây lễ tất bản vương phải thỉnh vào cung đàm đạo.

Lăng Ngao vòng tay :

— Không dám, nếu Vương Gia có lòng, xin cho vợ chồng chúng tôi tạm nghỉ trong thành này đôi bữa cũng đã quý lắm rồi, chúng tôi dần dần khuấy rầy Vương Gia.

Sắc mặt của Vương Gia Hồi Tộc vô cùng thành khẩn, ông ta nói :

— Xin nhị vị đừng từ chối lòng thành của bản vương và lại sự thật thì bản vương còn có chuyện muốn nhờ nhị vị.

Lăng Ngao cau mặt :

— Chẳng hay Vương Gia muốn nhờ chúng tôi chuyện gì ?

Vương Gia Hồi Quốc nói :

— Xin với nhị vị về cung rồi chúng ta sẽ đàm đạo cùng nhau.

Thấy khó có thể từ chối Lăng Ngao vội gật đầu :

— Vâng, xin Vương Gia cứ tiếp tục cử hành tang lễ, vợ chồng chúng tôi xin đợi ở đây.

Vương Gia Hồi Tộc vui mừng quay lại ra lệnh cho đám vệ sĩ :

— Các người hãy lui ra và đến dẫn hai con Lạc đà của nhị vị tới đây không được phép vô lễ nghe chưa.

Đám vệ sĩ dạ rần, chúng thu kiếm đứng dạt ra hai bên và hai tên lật dật chạy ra ngoài dẫn hai con Lạc đà trắng đến chỗ Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển đang đứng.

Giàn nhạc lại bắt đầu trôi lên, Vương Gia Hồi Tộc và bá quan văn võ lại tiếp tục nghỉ lễ.

Sau đó không lâu, linh cữu được chuyển vào lăng và phần nghi lễ an táng trọng thể đã kết thúc.

Vương Gia Hồi Tộc lên lưng tượng và thỉnh vợ chồng Lăng Ngao lên lạc đà trở về cung.

Đoàn vệ sĩ tiền hô hậu ủng chậm chậm đi trên lộ, hai bên đường dân chúng lại túa ra xem.

Mộ Dung Uyên cười nói với Lăng Ngao :

— Lăng ca, anh xem mình có giống như hai viên tướng xuất chinh trở về không ?

Lăng Ngao cười :

— Tự nhiên, không chừng còn hơn nữa là khác đấy. Biết đâu người ta lại nói đây là một đám cười rước dâu...

Mộ Dung Uyên trừng mắt :

— Đi trên đường ăn nói cho nghiêm trang đó chứ ?

Lăng Ngao cười :

— Không phải vô chùa lễ phật, chuyện gì mà phải nghiêm trang.

Mộ Dung Uyên cười và nâng thấp giọng :

— Lăng ca, anh đoán xem vị Vương Gia Hồi Tộc này mời chúng ta vào cung để làm gì ?

Lăng Ngao rùn vai :

— Ai mà biết, có thể ông ta mời mình vào ăn tiệc.

Lăng Ngao chợt thấy phía trước lộ ra một tòa cung điện nguy nga hai bên tường cao vòi vọi, phía trước có bốn cây thạch trụ thật lớn, thạch trụ điêu khắc tinh vi, tự nhiên cũng là lối kiến trúc thời trung cổ, và cũng chính lối kiến trúc vĩ đại này làm cho tòa cung điện trông thật là thâm nghiêm.

Ba mươi tên vệ sĩ đứng thành hai hàng trước điện, chúng đứng thật nghiêm nhín vào có thể tưởng tượng như hai hàng tượng gỗ.

Thốt tương của Vương Gia Hồi Tộc chậm chậm bước vào sân điện và hạ xuống bên trong hai tên cung nữ chạy

ra đỡ xuống. Vị Vương Gia Hồi Tộc phất tay cho chúng lui ra rồi quay lại nói với Lăng Ngao :

— Xin nhị vị nhập lễ cung.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên xuống lạy đã bước tới trước mặt vị Vương Gia Hồi Tộc vòng tay thủ lễ.

Vương Gia Hồi tộc cúi mình đưa tay vào phía cửa.

— Xin thỉnh nhị vị.

Bộ điệu của ông ta thật là lễ độ, y như đối với thượng khách của nước ngoài.

Lăng Ngao vòng tay :

— Xin thỉnh Vương Gia đi trước.

Vương Gia Hồi Tộc nói :

— Nhị vị vốn là thượng khách xin đừng khách sáo.

Lăng Ngao nói :

— Vương Gia là bậc chi tôn của bộ tộc, vợ chồng chúng tôi không dám đường đột, xin thỉnh Vương Gia đi trước.

Vương Gia Hồi Tộc cười lớn :

— Bản Vương từng nghe nói Trung Nguyên trọng lễ, nhưng chính bây giờ mới thấy tận mắt, sự thực thì bộ tộc chúng tôi tuy cũng có vương pháp, nhưng rất ít câu nệ về lễ nghi, xin nhị vị không nên khách sáo.

Vừa nói ông ta vừa bước lên bậc đá thêm cung :

— Được rồi, chúng đi với nhau.

Lăng Ngao kéo tay Mộ Dung Uyên ung dung bước lên thêm đá, ba người cùng đi ngang nhau thẳng vào trong.

Hai bên, mười hai tên vệ sĩ cầm kích đứng hầu, khi ba người đi qua, họ vụt xốc thẳng cây kích lên một lượt.

Bất phòng, không biết chuyện gì, Mộ Dung Uyên vùng đứng lại kêu lên :

— Làm gì thế

Vương Gia Hồi Tộc cười :

— Không không, xin phu nhân đừng sợ, đó là nghi lễ của chàng đây.

Mộ Dung Uyển đỏ mặt cười ngượng ngập :

— Xin lỗi, vì tôi không quen.

Qua khỏi cửa là vào đến sân cung, bên trong chính giữa một cái hồ khá rộng, chính giữa hồ có một tượng người bằng đá, bức tượng trông thật lạ lùng.

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Dám hỏi Vương Gia, chẳng hay tượng đó là chi thế ?

Vương Gia Hồi tộc cười :

— Ông ta là thi tổ Hồi Giáo của chúng tôi là Mục Hân Hiến Đức.

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Sao gọi là «Mục Hân Hiến Đức» ?

Vương Gia Hồi Tộc đáp :

— Đó là tên của người nước A Lạp Hân, ông ta đã sáng lập Hồi Giáo của chúng tôi, Hồi Giáo cũng gọi là Hồi Hồi Giáo, cũng gọi là Thanh Châu Giáo.

Mộ Dung Uyển nghe lạ hỏi phỏng

— Như vậy chắc vị «Mục Hân Hiến Đức» này võ công cao lắm ?

Vương Gia Hồi Tộc cười :

— Không, ông ta không biết võ công.

Mộ Dung Uyển ngơ ngác :

— Đã không biết võ công thì sao gọi «Giáo Chủ» ?

Vương Gia Hồi Tộc nghiêm mặt :

— Phu nhân chắc chưa hiểu rõ về tôn giáo, Hồi Giáo của chúng tôi không giống như những giáo phái võ lâm, đây là một tôn giáo theo tín ngưỡng.

Mộ Dung Uyển gật gù đầu :

— ... Tôi biết rồi, chắc cũng giống như tam giáo «Nho Thích Đạo» bên nước của chúng tôi.

Vương Gia Hồi, Tộc gật đầu :

— Vâng, đúng như thế.

Vừa đi vừa nói chuyện, qua khỏi sân rộng có hồ là bước vào vương cung.

Vương cung thật hùng hoàng, nơi nào cũng khảm toàn châu ngọc, tất cả những trang hoàng vật dụng đều khác hẳn Trung Hoa, cung điện có phần sang trọng hơn nhiều, có lẽ nhờ vào vật dụng của họ khảm nhiều châu ngọc.

Bước chân vào cung, ai cũng có thể có cảm giác như lạc vào một cảnh thần tiên.

Vương Gia Hồi Tộc đưa hai người vào một đại sảnh sự thật thì cung điện quá lớn nên không biết đâu là phòng khách chính, vì bất cứ phòng nào của họ cũng có thể chứa được nhiều người và cũng đều sang trọng huy hoàng như nhau.

Vào tới nơi, Hồi Tộc Vương Gia truyền thị nữ dọn yến và cười hỏi hai người :

— Nhị vị có lẽ đầu tiên đến tể bang ?

Lăng Ngao vòng tay :

— Vâng, chẳng hay Vương Gia có đến Trung Nguyên hay chưa ?

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu :

— Thuở thanh niên, bản vương có cải trang thường phục đi dạo một lần, qui quốc đất rộng người đông, văn thông võ đạt, không như tể bang nghèo nàn về cả mọi mặt.

Lăng Ngao đáp :

— Vương gia khiêm cung thế thôi, thật sự qui bang tuy tọa lạc bên thủy nhưng nhân vật đường hoàng, kiến trúc khang trang thanh tịnh, vào đây người ta có cảm giác như lạc lối đảo nguyên.

Vương Gia Hồi Tộc thoáng vẻ buồn buồn, ông ta nói :

— Thật ra thì tể bang tuy không được ngư qui quốc về mặt phồn hoa, nhưng cũng quả có được phần khoái lo chuyện phiên toái, dân chúng được an vui, nhưng không ngờ gần đây lại liên tiếp xảy ra biến động. ba vị đại thần bị ám sát ngay trong dinh phủ, thật khiến cho bản vương ưu phiền không ngủ được yên.

Lăng Ngao hỏi :

— Chẳng hay Vương gia có thể đem chuyện ba vị đại nhân bị nạn kể cho chúng tôi, nghe rõ chẳng ?

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu.

— Sự việc xảy ra thật liết sức thình lình, đầu tiên là một vị Thống Lãnh Thị Vệ người mà bản vương xem vô cùng quan trọng và thân tín. chín ngày trước đây, đột nhiên phát hiện ông ta chết ngay trên giường ngủ của ông ta, toàn thân không thấy một vết tích chi cả, cũng không có hiện tượng trúng độc, lúc đó, bản vương cũng hơi lấy làm lạ, nhưng cũng không chú ý cho lắm, không ngờ cách ba ngày sau đó, lại thêm một vị tướng quân xem như cánh tay mặt của bản vương cũng bị chết thình lình, cách chết cũng y như Thống Lãnh Thị Vệ hôm trước, bản vương bắt đầu nghi ngờ, cho sưu tra tất cả những kẻ có mặt trong thành này cũng như những kẻ khách đi qua, thế mà vẫn không ra tung tích và ba ngày sau nữa, vị Tá Tướng của bản vương lại cũng chết y như thế...

Lăng Ngao kinh ngạc :

— Cả ba người cách chết cũng đều giống như nhau ?

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu :

— Phải, chính vì thế mà bản vương đoán chắc họ bị mưu sát, chỉ có điều không biết nguyên nhân thọ hại.

Lăng Ngao nói :

— Rất tiếc là thì hai vị Tá Tướng qui bang đã an táng, chứ nếu không chúng tôi hy vọng có thể tìm ra...

Vương gia Hồi tộc cau mặt :

— Lăng hiệp sĩ võ công như thần, chẳng hay có biết thứ võ công nào có thể giết người mà không lưu vết tích hay chẳng ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Có chứ, chẳng hạn như diêm huyết, nếu một người, chỉ cần thuộc hạng trung bình cũng có thể làm chết người mà không lưu vết tích.

Vương Gia Hồi Tộc cau mặt :

— Như thế nào gọi là diêm huyết ?

Lăng Ngao nói :

— Diêm huyết là một trong những môn võ thuật, trong thân thể con người gồm có một trăm lẻ tám huyết đạo, chia ra có ba mươi sáu tử huyết, và bảy mươi hai ma nguyệt người bị diêm trúng nguyệt, có thể bị hôn mê, có thể bị chết, hoặc phát cười, phát mập ra rồi chết, hoặc thổ huyết, hoặc bị rút gân mà chết, hoặc bị tàn phế suốt đời, ba vị đại thần của qui bang chết mà không vết tích thì có thể bị diêm vào tử huyết, nghĩa là chỗ bị diêm thuộc tâm kinh.

Vương Gia Hồi Tộc chống cằm suy nghĩ :

— Nhưng theo bản vương biết thì tể bang không có người có được võ công tuyệt học, vả lại từ trước đến nay lại không hề có chuyện xích mích với ngoại nhân, như vậy. bên trong thì không có người có khả năng, bên ngoài thì không có nguyên do gây chuyện ám sát, hiệp sĩ xem có phải kỳ không ?

Lăng Ngao lặng thình suy nghĩ, hẳn cảm thấy vấn đề thật là rắc rối...

Bên trong không có người có võ công cao, bên ngoài không hề gây hiềm khích...

Chuyện giết người rất có nhiều nguyên nhân, nhưng phương thức giết người làm cho nguyên nhân mờ ám.

Giết mà cho người ta biết bị ám sát, giết mà lại dấu nhẹm vết tích, hai việc đó có quan hệ đến mục đích sâu xa...

CHƯƠNG 19

VƯƠNG ĐỆ Ô THÍCH ĐẶC

Thấy hai người đàn ông cứ trầm mặc, Mộ Dung Uyên khẽ hỏi:

— Vương Gia vừa bảo ba vị đại thần ngộ hại đều là người trọng yếu của Vương Gia, có phải thế không?

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu:

— Đúng thế, chính vì thế mà bản vương hồ nghi có người mưu đoạt vương vị, thế nhưng suy nghĩ lại thì không thể có như thế, bởi vì bản vương tuy vô đức vô tài, nhưng vốn được nhân dân kính mến, họ chỉ thừa nhận bản vương chứ không bao giờ thừa nhận kẻ tiếm vị, vì thế nên không có thể có điều đó.

Mộ Dung Uyên mỉm cười:

— Nhưng cái tên gian nhân có ý đoạt vị thì không nghĩ như vương gia đâu, người ta đã dám có thủ đoạn tàn khốc để giết hại đại thần, thì người ta cũng thừa có thủ đoạn tàn khốc để bắt ép dân chúng phải nghe theo.

Vương Gia Hồi Tộc hơi đổi sắc, nhưng rồi ông ta lại lắc đầu:

— Lý thì như thế, nhưng trong triều thần, bản vương không thấy có người nào có thể làm chuyện ấy.

Mộ Dung Uyên nói:

— Như thế thì hung thủ có thể không phải là người của Vương Gia.

Vương Gia Hồi Tộc lắc đầu:

— Bản vương cảm thấy không có bộ lạc nào dám làm chuyện đó, mà cũng không có người có khả năng làm chuyện đó.

Mộ Dung Uyên hỏi:

— Vương gia nói các bộ lạc, nhưng chắc không có bao gồm cả Thiên Y Giáo?

Vương Gia Hồi Tộc hơi sửng sốt, nhưng rồi cũng lắc đầu:

— Không có thể, «Dao Trì Thánh Mẫu» Tát Man Na làm sao lại đi nghĩ đến chuyện cướp Vương vị của bản vương?

Mộ Dung Uyên hỏi:

— Ý vương gia muốn nói là từ trước đến nay Dao Trì Thánh Mẫu không có phái người đến qui bang truyền giáo?

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu:

— Đúng, Thiên Y Giáo sáng lập ngót trăm năm từ «Dao Trì Thánh Mẫu» Mạnh Lê Ty, đến đời thứ hai là «Dao Trì Thánh Mẫu» Tát Man Na hiện tại, giữa tề bang và Thiên Y Giáo chưa hề có chuyện qua lại, cũng không hề có chuyện không hay.

Mộ Dung Uyên cau mặt làm thinh.

Hồi lâu nâng quay qua hỏi Lăng Ngao:

Lăng ca, tại sao Dao Trì Thánh Mẫu phái người đến tấn Trung Nguyên xa xôi truyền giáo, còn sát nách đây, thành Kha Mật này lại không chú ý?

Lăng Ngao lắc đầu:

Làm sao biết được...cũng có lẽ họ thấy dân ở đây sùng tín Hồi Giáo, không thể nào mê hoặc được cho nên họ bỏ qua. Và hẳn quay qua hỏi Vương Gia Hồi Tộc:

— Theo Vương gia thì chuyên ám sát này còn có thể phát sinh nữa hay không?

Vương Gia Hồi Tộc đáp:

— E rằng còn có nữa...và đó cũng là nguyên nhân bản vương thỉnh nhị vị về đây. Nếu nhị vị có thể giúp tề bang truy tra hung thủ thì, xin lỗi, thật tình đề đền ơn đáp nghĩa, tề bang có thể truất của kho ra một trăm hạt minh châu để dâng tạ...

Lăng Ngao vội nói:

— Vợ chồng tôi thật rất muốn giúp cho quý bang về chuyện an nguy, riêng về tặng vật thật thật chúng tôi không dám

nhân vì vương gia cũng biết, chúng tôi là kẻ giang hồ đam bạc lợi danh... Nhưng, nếu có thể, xin vương gia cho chúng tôi một yêu cầu.

Vương Gia Hồi Tộc mừng rỡ :

— Chẳng hay Lăng hiệp sĩ cần bản vương chuyện chi ?

Lăng Ngao nói :

— Vợ chồng chúng tôi có một vị sư mẫu, nhân vì tìm kiếm lạc đà giữa cơn giông tố nên lạc mất, nếu vương gia có thể cho một đội binh sĩ, vào sa mạc tìm kiếm thì chúng tôi cảm tạ muôn vãn.

Vương Gia Hồi Tộc trầm ngâm :

— Chuyện phái binh tìm kiếm thì bản vương làm không khó lắm, nhưng thông thường những người bị bão trong sa mạc cuốn đi, mười phần không sống một, vì thế cho nên chỉ e rằng...

Lăng Ngao vội nói :

— Tê sư mẫu võ công siêu tuyệt, cao gấp trăm lần so với vợ chồng tôi, trừ khi lâu ngày quá không tìm được thức ăn uống, chứ không phải chết vì giông bão...

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu, ông ta hồi ký về tướng mạo của Thôi Ưc Mỹ, đoán cho triệu một vị tướng quân truyền lệnh một trăm binh sĩ rảnh vùng sa mạc tìm kiếm.

Viên tướng lãnh lệnh lui ra.

Ngay khi ấy có một tên cung nữ vào tâu :

— Khâm bẩm vương gia, tiệc rượu đã sẵn bày.

Vương Gia Hồi Tộc thỉnh vợ chồng Lăng Ngao vào nhập tiệc.

Bữa tiệc vô cùng trọng thể, ngoài những thức ăn vừa lạ vừa ngon, còn thêm chén ngọc đĩa vàng, phần giúp vui cho bữa tiệc là nữ nhạc.

Tâm tên cung nữ diễm kiều, vừa thấy Vương gia bước vào là cung quì mọp xuống.

Chủ khách ngồi vào là giàn nhạc tấu lên.

Vương Gia Hồi Tộc nâng chén :

— Xin mời hôm nay bản vương xin có bữa tiệc gọi là đề vị nhị vị mà tầy trần mong nhị vị con chén cho vui.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên lật đặt nâng chén xướng ta và cùng uống cạn.

Rượu được vài tuần, Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên cũng đã ăn xong, hai người nhặt lấy khăn tay đặt trên đĩa ngọc vừa lau mặt Lăng Ngao vừa hỏi :

— Vương gia có nói chín ngày trước đây vị Thống lĩnh Thị Vệ ngộ nạn và sau đó cứ ba ngày là một vị tiếp theo ?

Vương Gia Hồi Tộc gật đầu :

— Đúng, nếu quả hung thủ không chịu ngừng tay thì đêm nay có thể lại ly kỳ...

Lăng Ngao hỏi :

— Chẳng hay vị nào đáng được gọi là đại thần vương đại thần sau ba vị trước ?

Suy nghĩ hồi lâu, mặt Vương Gia Hồi Tộc có vẻ không vui :

— Người thứ tư đáng gọi là đại thần thì chỉ có... chỉ có bảo đệ của bản vương là Ô Thích Đặc, hiện tại đang kế nhiệm chức vụ Thống Lĩnh Thị Vệ.

Lăng Ngao nói :

— Chẳng hay linh vương đệ hiện ở tại đâu ?

Vương Gia Hồi Tộc đáp :

— Tại cung của bản vương—chẳng hay Lăng hiệp sĩ có cần gặp bảo đệ hay chăng ?

Lăng Ngao nói :

— Hay lắm, xin Vương Gia cho chúng tôi yết kiến linh vương đệ.

Chỉ một phút sau là Vương Gia Hồi Tộc với tướng quân Ô Thích Đặc vào đại điện.

Hắn là một vị thanh niên chừng hai mươi ngoài tuổi, vóc dáng khôi ngô, diện mạo tuấn tú.

Sau khi giới thiệu vợ chồng Lăng Ngao xong, Vương Gia Hồi Tộc tỏ vẻ buồn buồn hỏi người em :

— Vương đệ, chẳng hay vương đệ có biết : hôm nay bản vương với vương đệ đến đây vì chuyện chi chăng ?

Ô Thích Đặc cười :

— Vương huynh không nói thì làm sao ngu đệ biết được, Vương Gia Hồi Tộc thở ra :

— Nói ra, vương đệ cũng đừng nên sợ sệt nếu hung thủ chưa chịu ngưng tay thì tới hôm nay chúng ta chắc có người ngộ hại.

Khẽ liếc về phía Lăng Ngao, Ô Thích Đặc mỉm cười :

— Vâng, hung thủ cứ cách ba ngày thì giết một người, tới hôm nay lẽ đúng là đến người thứ tư rồi đây.

Wương Gia Hồi Tộc hỏi :

— Theo vương đệ thì ai sẽ là người thứ tư ?

Ô Thích Đặc lại liếc Lăng Ngao một cái nữa và mỉm cười :

— Theo Vương huynh thì người ấy là ai ?

Wương Gia Hồi Tộc thở ra :

— Theo ngu huynh thì người thứ tư bị chúng chủ ý có thể là... là vương đệ.

Không có dáng sắc gì gọi là sợ sệt, Ô Thích Đặc nhấp nhấp chén rượu và đặc xuống cười cười :

Hà hà... nếu dám như thế thì càng tốt,

Wương Gia Hồi Tộc lo lắng :

— Vương đệ cũng nên cẩn thận, nên biết rằng hung thủ võ công rất cao, chúng đến không hơi không tiếng, nhất định sức lực của vương đệ không làm sao chống nổi, vì thế ngu huynh định nhờ Lăng hiệp sĩ cùng nghĩ : chúng phòng với vương đệ bảo hộ an toàn.

Ô Thích Đặc cười cười :

— Hay lắm, nhưng tiêu đề nghĩ thì cũng không nhất thiết phải cùng chung một phòng, vì như thế e rằng hung thủ sẽ sợ quá mà không dám đến di chăng ?

Lăng Ngao nói ngay :

— Ô tướng quân nói cũng đúng, chúng ta phải cố bắt cho được hung thủ, chứ chẳng phải tiêu cực để phòng thôi, nhưng đêm nay tại hạ nguyện canh thủ nơi phòng ngủ của tướng quân để xem sao ?

Ô Thích Đặc nhìn Lăng Ngao cười nói :

— Như thế thì còn gì hay bằng, nếu Lăng hiệp sĩ không ngại gian khổ thì bản chức thấy có một chỗ ẩn thân canh thủ tốt lắm,

Lăng Ngao gật đầu nói với Vương Gia Hồi Tộc :

— Xin Vương Gia cho vợ chồng chúng tôi cùng theo chân Ô tướng quân.

Wương Gia Hồi Tộc gật đầu :

— Tốt lắm, vậy xin ba vị cứ đi, bản vương cùng cần về phòng nghỉ.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển đứng lên theo Ô Thích Đặc ra khỏi điện, Ô Thích Đặc dẫn hai người dọc theo hành lang vua đi vừa nói :

— Gần đây tệ hàng nhiều chuyện phiền phức mà nhiệt náo xảy ra, liên tiếp ba vụ án mạng rồi thì nhị vị lại đến...

Hắn không nói hết câu, hắn dứt ngang bằng giọng cười khó chịu...

Lăng Ngao cười :

— Ô tướng quân nghĩ vợ chồng chúng tôi à ?

Ô Thích Đặc cười :

— Đúng, nhưng hiệp sĩ cũng đừng giận, chỉ cần qua đêm nay là ta có thể đoán định nhị vị là bạn hay là địch, và như nhị vị không phải là hung thủ thì lúc đó ta sẽ xin lỗi nhị vị sau.

Lăng Ngao nhún nhún vai :

— Qua đêm này Ô tướng quân làm thế nào để đoán định được ?

Ô Thích Đặc không trả lời, hần cúi đầu đi khỏi hàng lang đại diện, đến một gian phòng gần vách tường, hần chỉ vào đó và nói :

Đây là kế phòng ngủ của ta, nhìn qua cửa sổ ta có thể thấy giường nằm, có phải thế không ?

Lăng Ngao dòm qua rồi gật đầu :

— Đúng, nhìn thấy rất rõ.

Ô Thích Đặc nói :

— Nếu hung thủ đêm nay qua đến đây thì từ cửa sổ này không có con đường thứ hai nào khác.

Lăng Ngao cười :

— Tôi nghĩ do cửa chính của phòng cũng có thể vào được chứ ?

Ô Thích Đặc nói :

— Phải rồi, nhưng cửa phòng ta sẽ gài then cẩn thận, và lại đêm nay ta định không ngủ, nếu hung thủ muốn vào bằng cửa phòng thì nhất định là ta sẽ hay ngay.

Lăng Ngao hỏi :

— Nhưng nếu hần do cửa sổ nhảy vào thì làm sao ?

Ô Thích Đặc cười :

— Thì hiệp sĩ sẽ dễ dàng bắt chúng.

Lăng Ngao dòm vào và hỏi :

— Như thế chỗ nào tướng quân báo thích hợp cho chúng tôi ẩn thân rình giặc ?

Ô Thích Đặc chỉ hiên của giải cung đối diện :

— Dưới mái hiên đó là chỗ thuận tiện nhất, lát nữa đây ta sẽ cho người kẻ nơi đó một tấm phản, để cho nhị vị nằm nghỉ, hầu tránh khỏi phải ngồi mỗi suốt đêm.

Lăng Ngao cười :

Tướng quân định liệu thật là chu đáo và như thế, tướng quân cũng có thể canh chừng vợ chồng chúng tôi phải không ?

Ô Thích Đặc gật đầu :

— Đúng, sở dĩ vừa rồi ta nói qua đêm nay ta sẽ có thể đoán định nhị vị hạn hay là địch, bởi vì nhất cử nhất động của nhị vị ta đều thấy rõ, nếu sòng mai mà ta may mắn còn sống được thì nhị vị là hung thủ.

Mộ Dung Uyên giận quá lớn tiếng :

— Làm sao lại có cái lý như thế chứ ? Như vậy nếu hung thủ đêm nay không đến đây để giết tướng quân thì chúng tôi phải chịu hàm oan à ?

Ô Thích Đặc cười nhạt :

— Nhưng cách nghĩ của ta thì không như nhị vị, vì nếu hung thủ là một con người khác thì hẳn không thể biết được sự bố trí của ta như thế, tự nhiên là hần tới.

Mộ Dung Uyên gân cổ :

— Nói như thế sao được, giả như...

Lăng Ngao đưa tay cản lại không cho nàng nói tiếp và quay qua vòng tay nói với Ô Thích Đặc :

— Được rồi, tướng quân, chúng ta cứ như thế mà quyết định, nhưng bây giờ thì vợ chồng chúng tôi vẫn coi được là khách của quý bang, tướng quân có thể cho chúng tôi một gian phòng để ngồi nghỉ hay chăng ?

Ô Thích Đặc cười :

— Được chứ sao không, nhị vị hãy theo tôi.

Hần đưa Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên vào một gian phòng gần đó, căn dặn cung nữ thường xuyên phục thị rồi trang trọng thì lễ bước ra.

Lăng Ngao cho cung nữ lui ra rồi lớn tiếng gọi Mộ Dung Uyên :

— Uyên muội, lại đây, mấy ngày nay mình không có ngay lưng, hôm nay gặp giường nằm như thế này thì nhất rồi, lại đây.

Vừa nói, hần vừa nhảy phóc lên giường vươn vai, đuổi nhân làm cho chiếc giường khua động.

Mộ Dung Uyên đỏ mặt chạy lại gật nhỏ :

— Gì ousm như thế, không sợ chúng cười cho à ?

Lăng Ngao như không thèm nghe thấy, hần cứ ôm choàng lấy Mộ Dung Uyển kéo nàng ngã xuống giường.

Mộ Dung Uyển vừa tác nhẹ vào má hần vừa gắt nhỏ :

— Chưa có tối, coi chừng người ta đến rồi sao ?

Lăng Ngao bây giờ mới nói bên tai nàng :

— Chính vì có họ rình nên mình mới làm như thế ấy...

Mộ Dung Uyển cười :

— Vay mà không ra hiệu trước, làm người ta lo muốn chết.

Hai người tuy nói thế, nhưng vẫn nắm sát vào nhau.

Thật sự vì mấy ngày nay phải mệt nhọc trong sa mạc, vả lại gần một tháng đi cạnh bên người sư mẫu, họ cũng không dám đụng chạm nhau nhiều, hôm nay nhân được ở trong phòng vắng, thật khó mà cầm lòng cho được...

X

Ngồi tĩnh tọa dưỡng thần một lát, Lăng Ngao nói với Mộ Dung Uyển :

— Uyển muội, trời chưa tối, chúng ta hãy đến nói chuyện khảo với Ô Thích Đặc chơi.

Mộ Dung Uyển nói :

— Hần đã hoai nghĩ mình là hung thủ, thế tại sao anh không tức thế ?

Lăng Ngao cười :

Tức giận lại làm cho hần đặc ý thêm, vì chính tôi cũng đang hoai nghĩ hần là hung thủ.

Mộ Dung Uyển kinh ngạc :

— Bằng vào điểm nào mà anh hoai nghĩ hần ?

Lăng Ngao nói :

— Bằng vào trực giác, tôi cảm thấy ngôn ngữ và cử chỉ của hần dị kỳ lắm, bình như là hần muốn đánh phủ đầu mình.

vả lại chuyện vương đệ mưu sát vương huynh để đoạt ngôi cũng là chuyện rất thường xảy ra trong cung cấm.

Mộ Dung Uyển gật đầu :

— Đúng rồi, nếu anh không nói là tôi không chủ ý, quả thật hần có nhiều cử chỉ rất đáng khả nghi, mình cứ sang phòng hần nói chuyện thử xem.

Lăng Ngao vừa xô cửa phòng thì phía trên khung cửa bỗng có một mảnh giấy rơi vào, hần nhặt lên xem và biến sắc...

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Giấy gì thế ?

Lăng Ngao trao mảnh giấy cho nàng, trên mảnh giấy có mấy hàng chữ :

«Đừng can thiệp vào chuyện này, nếu không là chết»

Nét chữ ngoằn ngoèo và lớn nhỏ không đều, y như một đứa nhỏ vừa tập viết, có thể người này không tinh về Hán tự cho lắm, nên chữ đã xấu mà lại không ngay ngắn gì cả.

Mộ Dung Uyển nhìn chăm chăm vào mảnh giấy và nói :

— Đây là hung thủ cho chúng ta một mối manh, tôi nghĩ hung thủ nhất định là người ở trong cung này.

Lăng Ngao xếp mảnh giấy cho vào lưng cười nói :

— Đúng như thế, bởi vì trời chưa tối, cho dầu hung thủ gan lớn bằng trời cũng không dám dón nhập vào đây để quăng giấy vào phòng mình, chúng ta cứ sang phòng Ô Thích Đặc thử xem.

Hai người bước ra khỏi phòng, thấy Ô Thích Đặc đang chỉ huy cho hai vệ sĩ khiêng tấm phản đem lót dưới mái hiên chỗ hần chỉ khi này, lót xong, hần có phủ rèm cẩn thận.

Mộ Dung Uyển cười :

— Quả thật hần để cho mình nắm đó mà rình.

Lăng Ngao bước về phía đó và lên tiếng :

— Tướng quân, có vui lòng mời vợ chồng tôi đến phòng tướng quân nói chuyện chơi không ?

Ô Thích Đặc gật lại :

— Chẳng hai nhị vị có điều chi chỉ giáo ?

Lăng Ngao cười :

— Chỉ giáo thì không dám, chỉ dám uống trà, đàm đạo thể thôi.

Ô Thích Đặc thoáng trầm ngâm, nhưng rồi hẳn lại gật đầu :

— Hay lắm, xin thỉnh nhị vị.

Ba người vào phòng. Ô Thích Đặc nhắc hai cái ghế mời vợ chồng Lăng Ngao, còn hẳn thì ngồi bên mép giường của hẳn.

Nhìn chằm chằm vào Lăng Ngao, Ô Thích Đặc cười hỏi :

— Lăng hiệp sĩ muốn nói chuyện gì đây ?

Lăng Ngao nhìn lên tường thấy có treo tấm họa, bên dưới bức họa có mấy hàng chữ Hán, hẳn hỏi :

— Ủa, tướng quân cũng thông thạo bút nghiên đấy chứ ?

Ô Thích Đặc lắc đầu :

— Đầu có, mỗi năm Bộ Tộc chúng tôi đều phải triều cống Trung Nguyên, tự nhiên cũng phải biết qua loa, chứ làm sao dám nói là thông.

Lăng Ngao hỏi :

— Bức họa này do tướng công vẽ đấy chứ ?

Ô Thích Đặc lắc đầu :

— Phải có, nhân đi sứ Trung Nguyên, thấy đẹp mua về treo để hưởng lấy vinh dự, chứ làm gì mà vẽ được như thế ấy.

Lăng Ngao cười :

— Tướng quân khách sáo quá, tướng quân đã biết qua Hán tự, chẳng hay có thể viết cho ít chữ để làm kỷ niệm hay chăng ?

Ô Thích Đặc lắc đầu :

— Biết thì có biết, nhưng biết để đọc thôi chứ làm gì viết được, viết theo lối của bò thì kỷ niệm làm gì ?

Lăng Ngao nói :

— Ít khi gặp được nước ngoài mà viết chữ Trung Nguyên cho đầu có xấu cũng là một cái hay, xin tướng quân cho ít chữ mang về kỷ niệm mà.

Ô Thích Đặc trầm ngâm rồi gật đầu :

— Được rồi, nhưng xấu lắm đó nghe.

Hắn vỗ tay gọi cung nữ mang bút mực vào và hỏi Lăng Ngao :

— Bây giờ hiệp sĩ muốn viết gì đây ?

Lăng Ngao nói :

— Ít ừ thôi, tôi đọc cho tướng quân viết nghe.

Hắn đọc chậm từng tiếng một :

— Thiệp... Can... Định... Nhất...

Quả thật, Ô Thích Đặc không từng hay viết, vì thế cho nên hẳn cầm bút lông mà như cầm cây còn nặng và hẳn viết chỉ bốn chữ thôi nhưng khó khăn hết sức, được một việc là hẳn vẫn viết trúng nét.

Viết xong, hẳn lầm nhảm đọc và hỏi :

— Bốn chữ này ý nghĩa như thế nào ?

Lăng Ngao cười :

— Đọc ngược lại là thấy ý nghĩa ngay.

Ô Thích Đặc đọc ngược :

— Nhất định can thiệp...

Hắn trừng mắt hỏi :

— Can thiệp cái gì ?

Lăng Ngao cười :

— Thì can thiệp chuyện hung thủ ám sát đại thần của quý bang.

Ô Thích Đặc trầm ngâm rồi quắc mắt :

— Nhưng tại sao lại nói với ta ?

Lăng Ngao cười :

— Tướng quân là vương đệ của qui bang, chúng tôi muốn giúp qui bang là bày tỏ lòng căm quyết cho tướng quân rõ chữ.

Ô Thích Đặc hơi dịu lại, nhưng giọng vẫn lạnh lùng :

Bây giờ thì có nói thế nào, bản chức cũng không tin được trừ phi đêm nay bản chức phát giác hung thủ là con người khác.

Lăng Ngao mỉm cười đứng dậy vòng tay :

— Cảm ơn tướng quân đã tặng chữ làm kỷ niệm, chúng tôi xin cáo thối.

Hắn lấy mảnh giấy có bốn chữ của Ô Thích Đặc vừa viết sắp bỏ vào lung rồi vòng tay chào lần nữa rồi dắt tay Mộ Dung Uyển bước ra trở về phòng.

Sau khi đóng cửa gài then cẩn thận, Lăng Ngao lấy mảnh có bốn chữ vừa viết của Ô Thích Đặc ra đọc với mảnh giấy mà hung thủ bỏ vào phòng.

Hắn và Mộ Dung Uyển xem kỹ từng nét một, nét chữ, cả hai mảnh giấy thật rất khó mà phân đoán, vì tự thể không đều bản thân của từng chữ mà nét cũng đã khác nhau chứ không kể đến cái khác của nhiều chữ, nhìn vào hai mảnh giấy, giống y như có năm bảy người viết chữ không phải một người.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Hai mảnh giấy này có chữ giống nhau mà cũng có nhiều chữ khác nhau, thật khó mà phân đoán.

Mộ Dung Uyển nói :

— Có hai cách giải thích, thứ nhất, những chữ giống nhau thì có thể nói đó là sự ngẫu nhiên : Những chữ không giống nhau lại là do cố ý làm cho lạc hướng, bởi vì nhiều người Hán của chúng ta học nhiều, tự dạng tùy theo tính chất của từng người mà phát lộ, do đó, nét chữ đều có muốn làm khác đi, người ta cũng có thể nhận ra, ngược lại người ngoại quốc cũng như những đứa nhỏ mới tập viết từng nét một, phong cách chưa phát lộ, nét này và nét kia chưa đồng nhất, họ viết hai

chữ, giống nhau liền tiếp, nhưng nét vẫn khác nhau.

Lăng Ngao hỏi :

— Uyển muội nói như thế có nghĩa nhận định rằng Ô Thích Đặc có thể là hung thủ mà cũng có thể là không ?

Mộ Dung Uyển gật đầu :

— Đúng, như thế, giả như vừa rồi anh bảo hắn viết y những chữ giống như mảnh giấy mà hung thủ quăng vào cho mình, thì có lẽ còn có hy vọng được phần nào...

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không được đâu, nếu mình bảo hắn viết như thế, hắn sẽ nói mình uy hiếp hắn, hắn sẽ dựa vào bằng cớ ấy để buộc tội chúng ta.

Mộ Dung Uyển trầm ngâm :

— Như vậy thì còn có một biện pháp...

Lăng Ngao hỏi nhanh :

— Biện pháp gì ?

Mộ Dung Uyển ngừng mặt nhìn ra ngoài phòng và nói :

— Hãy chờ trời tối.

Cứ như thế, suốt đêm hai vợ chồng Lăng Ngao không dám ngủ, họ thức để canh chừng Ô Thích Đặc, không phải canh chừng hung thủ ám sát hắn mà là canh con người của hắn.

Thế nhưng cả một đêm dài không có một biến động nào, bên phòng của Ô Thích Đặc vẫn im ắng.

Lăng Ngao nói với Mộ Dung Uyển :

— Cứ như thế này không chừng mà mình ngu dốt.

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Sao mà ngu ?

Lăng Ngao nói :

— Cứ xùn lại nghi kỵ canh chừng lẫn nhau như thế này, lờ ra hung thủ lều vào ám hại người khác thì có phải cả bọn đều ngu hay không ?

Mộ Dung Uyên cười :

— Rất có thể ngu thật đấy.

Nhìn thấy trời đã sáng trắng, Lăng Ngao nói :

— Mình đến phòng hân xem sao ?

Hân và Mộ Dung Uyên đi về phía cửa nơi phòng của Ô Thích Đặc, nhìn vào thấy hân nằm trên giường nhắm mắt, nhưng hơi thở của hân bình không ngủ được ngon, có lẽ suốt đêm hân cũng không dám ngủ mà thức đề canh rồi mãi gần sáng mới chớp mắt một chút đấy thôi.

Lăng Ngao gọi :

— Ô tướng quân, dậy đi sáng rồi.

Hân gọi luôn mấy bận mà Ô Thích Đặc vẫn không nhúc nhích, Lăng Ngao hoảng hốt phóng mình vào, nhưng khi chân vừa chạm đất thì thình lình Ô Thích Đặc tung mình dậy chụp ngay thanh kiếm quát lên :

— Hung thủ đây rồi...bắt hung thủ cho ta...

Lăng Ngao lật đật nhảy tránh ra và kêu lớn :

— Ô tướng quân, tại hạ đây mà...

Ô Thích Đặc dừng tay lại cau mày :

— Lăng hiệp sĩ vào đây có chuyện gì ?

Lăng Ngao chỉ tay ra ngoài cười

— Trời đã sáng bát rồi, tướng quân không thấy sao ?

Nhìn ra thấy trời quả sáng. Ô Thích Đặc hình như hơi kinh dị, hân quay lại hỏi :

— Người vào để ám sát ta phải không ?

Lăng Ngao bật cười :

— Ám sát thì phải trời tối chứ chờ sáng trắng như thế này mà ám sát ai ?

Ô Thích Đặc hình như cảm thấy lời lẽ hữu lý, hân chớp chớp mắt :

— Các người không phát giác ra hung thủ à ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, có lẽ hung thủ biết mình đợi hân cho nên hân không dám đến.

Ô Thích Đặc cười nhạt :

— Ta đoán định không sai, các người là hung thủ.

Lăng Ngao nhún vai cười :

— Tại hạ đã biết tướng quân muốn đề quyết như thế là cố đề trục xuất vợ chồng chúng tôi ra khỏi Kha Mật thành, có phải thế không ?

Ô Thích Đặc cười khẩy :

Đâu có dễ dàng cho các người quá như thế ? Ta phải giết các người để báo thù cho hạ vị đại thần chứ.

Lăng Ngao hỏi :

— Tướng quân làm cách nào để giết được chúng tôi ?

Ô Thích Đặc đẩy cửa bước ra chỉ lên hai bên đầu tường.

— Nói thật cho các người biết, ta đã sắp sẵn nhiều cung nỏ, toàn là tay hảo thủ của cấm vệ, các người đến đây là đều có giết được ta cũng đừng mong đào thoát.

Nhìn kỹ lên đầu tường, Lăng Ngao thấy hai giải dây đặc những mũi tên sắt lộ ra sáng chói.

Lăng Ngao cau mặt hỏi :

— Bắn vào chỗ nào mà tướng quân khẳng định rằng vợ chồng tôi là hung thủ ?

Ô Thích Đặc cười :

— Bắn vào cèm nây không có án mạng xảy ra.

Lăng Ngao nhướng mắt :

— Tướng quân muốn nói vợ chồng chúng tôi đêm nay bị tướng quân canh phòng nên không thể ra tay ?

Ô Thích Đặc gạt đầu :

— Đương như thế, nếu như hung thủ là con người khác, đêm nay hân không dám đến giết ta thì hân cũng đến giết người khác, vì chuyện đó dễ làm, bao nhiêu sự dễ phòng đều tập trung tại chỗ này, tất cả những nơi khác là sơ hở.

Lăng Ngao hỏi :

— Tướng quân làm như thế mà Vương Gia có biết hay không ?

Ô Thích Đặc cười gằn :

— Anh ta quá tin các người, nếu ta cho biết thì dễ gì anh ấy cho làm.

Mộ Dung Uyển nổi nóng thét lên :

— Người mới chính là hung thủ, người mưu sát vương huynh để đoạt vị, sở dĩ người giết trước mấy vị đại thần để trừ vây cánh, người tưởng chừng ta không biết đấy à ?

Ô Thích Đặc quát mắt giận dữ :

— Nói sàm, ai dám bảo ta mưu sát vương huynh đoạt vị ?

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Người có cần bằng chứng hay không ?

Ô Thích Đặc giận rung :

— Trưng bằng chứng ra xem.

Lăng Ngao lấy mảnh giấy cảnh cáo của hung thủ trao ra và nói :

— Chính mảnh giấy này đã tố cáo tướng quân, vì hai tướng chữ tuy có cố ý làm cho khác đi nhưng thất thì vẫn là một tướng quân làm sao giải thích.

Ô Thích Đặc lặng đi một lúc, nhưng rồi hân lại cười gằn :

— Hay lắm, thủ đoạn của các người giỏi lắm...

Hân rút phăng thanh kiếm và thét lớn :

— Cung thủ...

Ngay lúc ấy, từ phía Vương cung, có một tên vệ sĩ phóng tới như bay kên lớn :

— Thống lĩnh tướng quân, Bạch Mã tướng quân đã chết.

Tiếng kêu của tên vệ sĩ làm cho Ô Thích Đặc, Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển giật mình quay lại sửng sờ...

CHƯƠNG 20

MƯU TÌNH HUNG THỦ

Như từ trên cung trăng rơi xuống, Ô Thích Đặc chồm tới hồi nhanh :

— Vệ sĩ, người... người bảo sao ?

Tên vệ sĩ đáp :

— Bạch Mã tướng quân đã bị giết rồi.

Ô Thích Đặc lược nhanh tới gần lại :

— Người hãy nói cho rõ, Bạch Mã tướng quân vì sao mà chết ?

Tên vệ sĩ đáp :

— Trong thân thể Bạch Mã tướng quân không có dấu vết chi cả, cách chết cũng giống y ba vị đại thần.

Ô Thích Đặc mím môi tái mặt, hân khẽ liếc vợ chồng Lăng Ngao và nói lầm thảm :

— Như vậy thì họ không phải là hung thủ...

Lăng Ngao cau mặt :

— Đương là một chuyện lầm lẫn tai hại, chính chúng tôi cũng đề quyết tướng quân là hung thủ, không ngờ bây giờ hung thủ lại là người khác...

Ô Thích Đặc quay lại hỏi tên vệ sĩ :

— Vương huynh ta đã hay chưa ?

Tên vệ sĩ đáp :

— Vương Gia đã được báo cáo và cho đến trình bẩm với tướng quân.

Ô Thích Đặc quay qua nói với vợ chồng Lăng Ngao :

— Đi, chúng ta đến đó xem sao.

Bạch Mã tướng quân cũng là một nhân vật được Vương Gia Hồi Tộc coi như rường cột, tư dinh ông ta cách vương cung không xa mấy. Lăng Ngao, Mộ Dung Uyên và Ô Thích Đặc đến đó thì đã có mặt Vương Gia.

Ông ta đang quì sát bên thì hài của một vị trung niên tướng quân rơi nước mắt :

— Sai rồi, bản vương đã đoán sai, thật không ngờ người thứ tư mà chúng nhắm lại là Bạch Mã Tướng Quân...

Lăng Ngao bước lại quan sát hồi lâu, hần ngừng đầu lên, nói :

— Đùng rồi, Bạch Mã tướng quân bị hung thủ đâm vào «tâm kinh» mà chết.

Wương Gia Hồi Tộc ghen ngào :

— Hần là một vị tướng quân chính trực, bản vương định giao cả binh quyền cho hần quân đốc, không ngờ hôm nay hần lại bị chết một cách thảm như thế này...

Lăng Ngao lựa lời an ủi :

— Xin vương gia bớt cơn phiền muộn, vợ chồng chúng tôi nguyện sẽ bắt hung thủ để báo thù cho chư vị đại thần của quí bang.

Wương Gia Hồi Tộc ngẩn đầu lên hỏi :

— Lăng hiệp sĩ đã có manh mối gì chăng ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, hung thủ chính là người trong cung của Vương gia.

Wương Gia Hồi Tộc giật mình tròn xoe đôi mắt :

— Sao ? Lăng hiệp sĩ tên hung thủ ở trong cung của bản vương ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, bởi vì chiều hôm nay hung thủ đã ném vào phòng chúng tôi một mảnh giấy, cảnh cáo bảo vợ chồng chúng tôi không nên can thiệp vào vụ này, chúng tôi nhận thấy rằng ban ngày mà hung thủ có thể hành động tự do như thế thì nhất định chúng là người trong cung chứ không phải bên ngoài độc nhập.

Wương Gia Hồi Tộc giận dữ :

— Như thế thì quả là quá lắm rồi...

Ông ta thoáng trầm ngâm và nói tiếp :

— Nhưng trong cung chỉ có một trăm hai mươi tên vệ sĩ, còn thì toàn là cung nữ...

Lăng Ngao nói :

— Cũng có thể là trong số vệ sĩ ấy cũng chưa biết chừng.

Wương Gia Hồi Tộc mím môi, mặt ông chợt hiện nét nghiêm cách dị thường, ông ta đứng phắt lên :

— Được rồi, chúng ta hãy về cung tra xét.

Bọn Lăng Ngao và Ô Thích Đặc theo chân vương gia dọc theo giải hàng lang cung nội.

Ô Thích Đặc có vẻ bất an, hần nói với Lăng Ngao :

— Xin Lăng hiệp sĩ bỏ qua cho, vì quá nóng nẩy nên bản chức nghĩ oan cho hiệp sĩ...

Lăng Ngao vội nói :

— Xin tướng quân đừng để ý về chuyện đó, chính vợ chồng tôi mới là có lỗi vì dám nghi ngờ cả tướng quân.

Ô Thích Đặc nghiêm giọng :

— Hôm qua vương huynh từng khuyên bản chức đừng nên nghi ngờ hiệp sĩ, bản chức đã đoán quyết và thề rằng nếu hiệp sĩ không phải là hung thủ và có thể giúp bắt được hung thủ, thì bản chức sẽ tôn bái hiệp sĩ là sư phụ. bây giờ bản chức xin lập lại và nguyện y lời.

Lăng Ngao vội nói :

— Xin tướng quân đừng nên đùa như thế, tại hạ niên kỷ còn nhỏ hơn tướng quân, cho dầu võ công có đến mức nào cũng không thể dám nhận như thế ấy nên tướng quân có lòng cõ cấp thì cho phép xem nhau như bạn cũng là đủ quá lắm rồi...

Hai người theo sau lưng vương gia Hồi Tộc vừa nói chuyện vừa quan sát tình hình chính vì nhiệt tâm vừa giúp và thông cảm nên họ dễ gần nhau, họ nói chuyện với nhau, quả như tình bằng hữu.

Về đến vương cung, Vương Gia Hồi Tộc thắp điện, hạ chỉ chiếu tập toàn thể vệ sĩ giải bỏ vũ khí và cho nhập điện.

Sau đó ông ta bàn nhỏ với vợ chồng Lăng Ngao và Ô Thích Đặc đề mưu tìm hung thủ.

Lăng Ngao gật đầu :

— Mưu cách đó thật là tuyệt diệu, nhất định là hung thủ phải lộ hành tung.

Một phút sau, một trăm hai mươi tên vệ sĩ tụ tập trước cửa điện đợi lệnh.

Ô Thích Đặc trước hết truyền cho mười tên nhập điện, còn lại bảo đứng ngoài.

Vừa thấy mặt Vương Gia đặng đặng sát khí, nhất là mấy ngày nay không tìm ra hung thủ nên đám vệ sĩ hoảng hốt quí míp xuống, họ tưởng vương gia khiển trách về tội vô tài bất lực.

Vương Gia Hồi Tộc quát lớn :

— Tất cả hãy ngẩng mặt lên.

Mười tên vệ sĩ ngẩng mặt lên, thần sắc của chúng vô cùng sợ sệt.

Vương Gia Hồi Tộc nhìn qua một lượt rồi hỏi lớn :

— Các người hãy trả lời cho bản vương biết, từ ngày thu nhập các người làm vệ sĩ, bản vương đối xử với các người như thế nào ?

Mười tên vệ sĩ rạp lên :

— Vương Gia giữ xem chúng tôi như ruột thịt, chúng tôi nguyện đem mạng sống để đền ơn.

Vương Gia Hồi Tộc gằn giọng :

— Tốt lắm, hôm nay bản vương có một tin rất đau

lòng, bản vương đã thỉnh Lăng hiệp sĩ vào cung truy tra hung thủ đã phát giác ra trong các người, trong mười tên của các người có một tên hung thủ, vậy ai là hung thủ hãy đứng lên.

Ông ta vụt đập bàn và quát lớn hơn :

— Đứng lên.

Mười tên vệ sĩ tái mặt, họ nhìn nhau rung động và bỗng đập đầu một lượt :

— Xin vương gia minh giám, chúng tôi đã thề tận trung với vương gia, chúng tôi tuyệt không phải hung thủ...

Vương Gia Hồi Tộc quát lớn :

— Cảm miệng lại, trong mười người của các người có tên hung thủ, nếu các người không nhận tội, ta sẽ nhờ Lăng hiệp sĩ ra tay.

Ngưng một giây, thấy mười tên vệ sĩ cứ quí míp đập đầu chứ không tên nào đứng dậy, Vương Gia Hồi Tộc bực tức và quay qua nói với Lăng Ngao :

— Lăng hiệp sĩ, bây giờ thì xin phiền Lăng hiệp sĩ hãy bắt đám hung thủ.

Lăng Ngao gật đầu lừ mắt ra hiệu cho Mộ Dung Uyên và Ô Thích Đặc rồi khẽ tai nói nhỏ như cho biết hung thủ là ai, sau cùng ba người cùng đứng lên bước vòng ra sau lưng mười tên vệ sĩ rút kiếm ra thét lớn :

— Tên này là hung thủ, hãy bắt nó cho mau !

Tiếng thét với toàn thân công lực vọt lên làm cho oang oang như sấm, thế nhưng mười tên vệ sĩ không nhúc nhích, họ chỉ quay lại nhìn và vẫn quí y trước điện.

Lăng Ngao tra kiếm vào vỏ cười cười :

— Hung thủ không có trong đám này, xin Ô tướng quân cho chúng đi ra.

Ô Thích Đặc cho mười tên vệ sĩ đứng lên và truyền vào một căn phòng riêng biệt sau cùng.

Kế tiếp lại cho mười tên khác vào hệ kiến.

Thêm một lần nữa lại điều trở lại y như lúc này, nhưng

tuột nhiên hung thủ vẫn không truy ra, vẫn không có tên nào nhục nhích vì «có tích».

Cứ tuần tự như thế, hết tốp thứ ba đến tốp thứ tư cho đến hết một trăm hai mươi tên vệ sĩ vẫn không có ai là hung thủ.

Vương Gia Hồi Tộc thất vọng buồn buồn trở lại hậu cung.

Lăng Ngao cũng lòng túng, hẳn cùng với Ô Thích Đặc thương lượng thêm một hồi vẫn chưa có kế sách, họ lại chia tay trở về phòng.

Về đến phòng riêng, Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên cũng không buồn thay áo, cứ dễ nguyên như thế, nằm gát tay lên trán trầm tư.

Qua một lúc lâu, Mộ Dung Uyên vùng nhồm dậy :

— Lăng ca, nếu hung thủ có mặt trong cung, thì tại sao họ lại không thể là cung nữ ?

Lăng Ngao ngồi lên sững sốt :

Cung nữ thì sao lại mưu đoạt vương vị làm chi ?

Mộ Dung Uyên nói :

— Hung thủ đầu đã nói rằng làm như thế là với mục đích đoạt ngôi ? Tại làm sao lại cứ nghĩ như thế mà không thấy chúng vì mục đích khác hơn

Lăng Ngao cau mặt :

Đúng rồi, nhưng nếu hung thủ là đàn bà thì mục đích sát nhân của họ là sao ?

Mộ Dung Uyên lắc đầu :

Cái đó thì chưa biết được...

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Chúng ta có nên đề nghị vương gia chiêu tập toàn thể cung nữ để truy tra như bọn vệ sĩ nữa không ?

Mộ Dung Uyên cười

Cái màn kịch quá dở vừa rồi bây giờ đang được truyền đi khắp chỗ, làm sao có thể diễn lại được nữa hay sao ?

Lăng Ngao thở ra :

— Như thế thì theo Uyên mọi chúng ta nên làm thế nào ?

Mộ Dung Uyên ngập dài :

— Theo tôi thì chúng ta nên ngủ một giấc rồi sẽ tính sau là hay hơn hết,

Nói đến tiếng «ngủ» là Lăng Ngao hứng thú hơn ai hết hẳn ôm chầm lấy Mộ Dung Uyên hôn như mưa lên mặt và kéo nàng ngã ngửa vào lòng...

Meo... meo... meo...

Tiếng kêu kỳ lạ vút phát lên từ trên trần nhà, làm cho Mộ Dung Uyên hoảng hồn xô Lăng Ngao ra gắt nhỡ :

— Lăng ca, coi cái gì thế...

Ngay trên cây xà ngang trần nhà, một con mèo mun đang ngồi dòm xuống bằng hai con mắt xanh ngời.

Hình như sự âu yếm của hai người làm cho nó đâm ra ghen tức.

Lăng Ngao bật cười :

— Con mèo chứ gì mà làm người ta mất hứng thế ?

Mộ Dung Uyên ngẩng lên nhìn con mèo và cau mặt :

— Cái đồ ôn dịch... Nhưng làm sao nó lại vào đây được nhỉ ?

Lăng Ngao cười :

— Ai mà biết, chắc nó rình mình đây.

Mộ Dung Uyên đỏ mặt :

— Đuổi nó ra đi, dòm hoài ai mà chịu được...

Lăng Ngao hun nhẹ lên má nàng và nói nhỏ :

— Sợ gì, nó chứ phải người ta sao mà biết.

Mộ Dung Uyên vẫn vẫn :

— Không mà, coi kia, nó dòm mình chằm chằm kia.

Lăng Ngao cũng cảm thấy đôi mắt của con mèo hơi khó chịu, hẳn gắt đầu :

— Đùng rồi, phải đuổi nó đi mới được...

Hắn rút thanh kiếm cầm nơi tay và quát lớn :

— Sức sinh, có chịu ra không ?

Con mèo lại nhong cổ lên...

Meo... meo... meo...

Lăng Ngao bắt đầu nổi nóng, hần vung vung thanh kiếm :

— Chết bầm, cho người chết luôn...

Meo... meo... meo... meo...

Lăng Ngao nhảy dựng lên, tay trái đeo lấy cây xà ngang, tay phải vung kiếm xỏ ngay vào cổ con mèo :

— Chết luôn, cho chết luôn...

Con mèo hoảng hốt, tung mình nhảy xuống chun tuốt vào gầm giường.

Lăng Ngao nhẩy xuống theo, hần khom mình thọc kiếm xuống gầm giường quơ qua quơ lại, nhưng con mèo vẫn vút sát vào trong góc không chịu nhẩy ra.

Mộ Dung Uyên khó chịu, nàng mặc áo vào và bỏ chân bước xuống.

Cộc... cộc... cộc...

Tiếng gõ cửa nghe gấp rút bên ngoài, làm cho Lăng Ngao phải lên tiếng :

— Ai đấy ?

Tiếng của một cung nữ :

— Tôi đây.

Lăng Ngao mở cửa phòng, tên cung nữ bưng mâm cơm chực sẵn.

Vừa thấy Lăng Ngao, cô ta khẽ cúi mình :

— Bẩm Lăng hiệp sĩ, vương gia của chúng tôi nói rằng vì thân thể bất an, không thể thân tự khoan đãi, người phải tiêu ty dâng cơm đến cho nhị vị.

Lăng Ngao gạt đầu mở rộng cửa, tên cung nữ bưng mâm vào đặt lên trên ghế và thì lễ lui ra.

Mộ Dung Uyên cầm lược chải đầu lại và nói :

— Lăng ca, hình như vị Vương Gia Hồi Tộc bắt đầu không thích chúng ta rồi đấy.

Lăng Ngao hỏi :

— Làm sao thấy như thế ?

Mộ Dung Uyên nói :

Nếu không thì tại sao ông ta lại không mời mình đến cùng ăn, lại sai cung nữ mang vào phòng như thế ?

Lăng Ngao nói :

— Cũng có thể ông ta vì quá đau buồn bởi mất thêm một người đại tướng chứ đâu phải bất mãn vì ta, Uyên muội hơi đa nghi rồi đấy.

Mộ Dung Uyên lơ lăng :

— Anh ăn đi, tôi không nghe đói.

Lăng Ngao cũng không thấy đói, hần đi qua đi lại trong phòng và chợt thấy con mèo thò cổ ra nhìn dáo dác, hần bật cười và nhìn lấy một miếng thịt quăng cho nó :

— Ăn đi, đồ quỉ !

Con mèo ngẩng ngừ rồi thình lình ngoạm lấy miếng thịt rúc cổ vô gầm giường nhai ngấu nghiến.

Mộ Dung Uyên cười :

— Bị làm mất hứng mà vẫn cho ăn hé.

Lăng Ngao cũng cười :

— Đùng là đồ phá đám...

Mộ Dung Uyên nhìn vào tấm gương cười hỏi :

— Lăng ca, hình gần đây tôi hơi mập ra nhỉ ?

Lăng Ngao bước lại vòng tay ôm ngang eo nàng cười nói :

— Hình như mập ở khúc dưới này...

Mộ Dung Uyên quay đầu lại :

— Xì, nói bậy không...

Lăng Ngao hun vào chiếc cổ nòn nà của nàng và cười nói :

— Có sao, chừng về đến Trung Nguyên, có mập thì sẽ may áo khác.

Meo... meo... meo...

Lăng Ngao cau mặt :

— Có ra không ? Đồ quý :

Tiếng kêu của con mèo vụt biến giọng lạ lùng. Mộ Dung

Uyên giật mình khom xuống :

— Lăng ca hình như nó nghệt...

Lăng Ngao hừ một tiếng :

— Chết cũng còn được chứ đừng nói nghệt, thứ cổ ăn...

Tuy nói thế, nhưng hắn cũng ngồi xuống dòm vào và vụt kêu lên :

— Uyển mọii, hình như nó... kỳ quá...

Mộ Dung Uyển bói :

— Có phải nó mắc cổ không ?

Lăng Ngao lấy mũi kiếm khều nhẹ con mèo, nó lẩn ra và nằm ngáp ngáp, từ trong miệng nó một giòng máu đen chảy ra nền gạch...

Hắn buột miệng kêu lên :

— Nó... nó trúng độc !

Con mèo giải nhẹ một cái rồi tắt thở.

Mộ Dung Uyển bước lại nhìn vào đĩa thịt cau mày :

— Đĩa thịt này có độc, may mà chúng ta không ăn...

Lăng Ngao nghiêng răng kèn kẹt :

— Đi chúng ta đến gặp Vương Gia

Mộ Dung Uyển hỏi :

— Gặp làm gì ?

Lăng Ngao bước đi và nói :

— Cứ đến rồi sẽ hay

Hai người vừa bước ra là gặp Ô Thích Đặc vừa đi tới, Lăng Ngao vòng tay :

— Tướng quân đã dùng cơm hay chưa ?

Ô Thích Đặc cười :

— Vừa xong, nhị vị đã ăn chưa ?

Lăng Ngao bưng đĩa thịt bò tới trước cười nói :

— Thịt bò xào của Quý bang ngon lắm, làm chúng tôi không dám ăn hết phải để dành lại... nhâm nhi.

Ô Thích Đặc cười :

— Lăng hiệp sĩ đã thích món bò xào này vậy mà không bảo trước để trù phòng làm nhiều một chút.

Lăng Ngao đưa đĩa thịt tới gần cười nói :

— Ngon tuyệt, tướng quân dùng thử một miếng là biết ngay.

Ô Thích Đặc liếm liếm môi và nhón lấy một miếng cho vào miệng,

Thấy không có đáng «khả nghi», Lăng Ngao lật đặt chụp tay Ô Thích Đặc gặt văng miếng thịt cười lớn :

— Tướng quân không sợ chết à ?

Ô Thích Đặc biến sắc :

— Lăng hiệp sĩ bảo sao ?

Lăng Ngao chỉ đĩa thịt bò :

— Đĩa thịt này có độc, ăn vào là chết.

Ô Thích Đặc kinh ngạc :

— Lăng hiệp sĩ nói đùa đấy à ?

Lăng Ngao nghiêm mặt :

— Không, tại hạ không đùa, hung thủ đã nhắm vào chúng tôi mà hạ độc, cũng may là con mèo đã chết thế cho chúng tôi.

Nghe Lăng Ngao thuật rõ tình hình, Ô Thích Đặc giận dữ :

— Giỏi lắm, hung thủ đã dám tiếm phục nơi đây, bản chức nhất định sẽ tìm ra chúng.

Lăng Ngao hỏi :

— Tướng quân có biết người làm thực ăn này không ?

Ô Thích Đặc nói :

— Thường thường là do mười hai tên cung nữ đảm trách trừ phòng, bản chức đến tra chúng thử xem.

Thấy Ô Thích Đặc định đi ngay, Lăng Ngao đưa tay cản lại :

— Khoan chúng ta đến viếng Vương Gia trước đã.

Ô Thích Đặc gật đầu :

— Đứng rồi, chúng ta đến gặp vương huynh.

Ba người đến vương cung thấy Vương Gia đang nằm trên giường và một tên cung nữ đang hầu quạt.

Trên bàn một mâm đầy thức ăn sang cả, trong đó cũng có một đĩa thịt bò xào, y như đĩa thịt dọn cho bọn Lăng Ngao :

Ô Thích Đặc hoảng hồn bước nhanh vào hỏi :

— Vương huynh đã dùng cơm chưa ?

Vương Gia Hồi Tộc lật đặt bước xuống giường hỏi lại :

— Vương đệ làm gì mà xem có vẻ hốt hoảng lên như thế?

Ô Thích Đặc chỉ đĩa thịt bò và hỏi :

— Vương huynh đã có dùng món này chưa ?

Vương Gia Hồi Tộc lắc đầu :

— Chưa ăn gì cả, trong mình nghe không được khỏe nên chưa vội ăn...

Ô Thích Đặc thở phào :

— May quá, may quá...

Vương Gia Hồi Tộc ngạc nhiên :

— Có chuyện gì xảy ra thế, vương đệ ?

Chợt thấy có cả vợ chồng Lăng Ngao, Vương Gia Hồi Tộc nói luôn :

— Xin lỗi, thỉnh nhị vị vào đây, hôm nay trong mình bản vương có vẻ bất an, vì thế nên sai cung nữ mang cơm đến phòng cho nhị vị dùng đỡ, thật là không phải.

Lăng Ngao bước vào thì lễ :

— Không dám, nhưng cũng may mà chúng tôi cũng chưa ăn, nếu không là chết cả rồi.

Vương Gia Hồi Tộc biến sắc :

— Lăng hiệp sĩ nói như thế là sao ?

Ô Thích đặc rước nói :

— Hung thủ hạ độc trong thức ăn dọn cho Lăng hiệp sĩ.

Vương Gia Hồi Tộc tròn xoe đôi mắt

Có chuyện xảy ra như thế hay sao ?

Lăng Ngao cười :

— Vâng, hung thủ định đầu độc, nhưng may là vợ chồng chúng tôi không ăn, không biết trong thức ăn của Vương Gia có độc hay không, cần phải xem lại, vì món ăn giống nhau lắm.

Hắn bước lại kê mũi hít hít đĩa thịt bò, tuy nghe không có mùi gì khả nghi, nhưng vẫn cần thận hỏi Ô Thích Đặc :

— Trong cung có mèo hay không ?

Ô Thích Đặc sai tên cung nữ đi bắt mèo, có nàng vàng lệnh lui ra.

Vương Gia Hồi Tộc cau mày hỏi :

— Lăng hiệp sĩ làm sao phát giác ra chất độc ?

Lăng Ngao thuật lại câu chuyện và cười nói :

— Hôm qua, tại hạ tiếp được thư cảnh cáo, hôm nay lại bị hạ độc, dù thấy hung thủ ở trong cung chứ không nghi ngờ gì nữa.

Vương Gia Hồi Tộc cau mày :

— Nhưng không hiểu làm sao chúng lại có thể trà trộn vào tới ngự Trừ phòng ?

Lăng Ngao cười :

— Ô vương quân bảo rằng Ngự trừ phòng có mười hai tên cung nữ, rất có thể có một tên là hung thủ.

Vương Gia Hồi Tộc kinh nghi :

— Hiệp sĩ cho hung thủ là đàn bà ?

Lăng Ngao đáp :

Đám vệ sĩ đã tra rồi không có thì hung thủ nhất định là đàn bà...

XEM TIẾP QUYỀN 3

CHƯƠNG 21

GIÃ Y XUẤT THÀNH

VƯƠNG Gia Hối Tộc suy nghĩ hồi lâu, ông ta chợt vỗ mạnh lên đùi và bước vào giường nói với Ô Thích Đặc :

— Vương đệ hãy gọi hết mười hai tên cung nữ phụ trách Ngự trư phòng đến cho ta.

Ô Thích Đặc chưa kịp bước ra thì tên cung nữ khi này đã mang vào một con mèo.

Ô Thích Đặc nắm con mèo và nhón một miếng thịt bò nhét vào miệng nó.

Con mèo lắc lắc đầu mấy cái, nhưng cuối cùng nó cũng nuốt ực miếng thịt bò.

Ô Thích Đặc bỏ con mèo xuống đất, hình như ban đầu bị nhét thịt vào miệng nó không thích mấy, nhưng khi đã nuốt được một miếng rồi, nó lại liếm môi ngón cổ như muốn được ăn thêm.

Ô Thích Đặc cười nói với Lăng Ngao :

— Như vậy thì đĩa thịt này không có độc.

Lăng Ngao nói :

— Chờ một chút xem sao.

Qua một lúc khá lâu, con mèo vẫn liếm mép ngóng cổ lên bàn.

Lăng Ngao cười :

— Quả đúng là không có độc, như vậy bây giờ Ô tướng quân có thể gọi mười hai tên cung nữ vào đây.

Ô Thích Đặc gặt đầu bước ra ngoài.

Lăng Nga o lấy đĩa sữa lại đĩa thịt cho từ tế và hẳn cười nói với Vương Gia :

— Chắc Vương Gia biết rõ ý định rồi chứ ?

Vương Gia gặt đầu :

— Biết, nếu chúng không dám ăn thì chúng chính là hung thủ.

Mười hai tên cung nữ trừ phòng theo chân Ô Thích Đặc bước vào quỳ xuống trước mặt Vương Gia.

Đón lấy đĩa thịt bỏ trên tay Lăng Ngao, Vương Gia nhìn một lượt qua khắp mặt mười hai tên cung nữ bằng tia mắt lạ lùng và gần giọng :

— Hôm nay ai lo cơm cho Lăng hiệp sĩ.

Một tên cung nữ cúi đầu.

— Bẩm Vương Gia, chính tiểu ty lo chuyện đó.

Vương gia gặt đầu :

— Tốt, đĩa thịt này từ phòng của Lăng thiếu hiệp mang sang, người nữ nếm một miếng xem sao.

Tên cung nữ lăm la lăm lét nhìn Vương gia và nhìn lại Lăng Ngao, nhưng khi thấy vẻ mặt người nào cũng nghiêm trang, cô ta vội nhón lấy một miếng cho vào miệng...

Vương Gia cười nhạt :

— Ai mang thức ăn này đến phòng Lăng hiệp sĩ ?

Một tên cung nữ khác đáp :

— Bẩm Vương Gia, chính tiểu ty mang đến.

Vương Gia gặt đầu :

— Tốt, vậy người cũng nếm thử một miếng xem sao ?

Tên cung nữ nhón lấy một miếng thịt cho vào miệng cô ta vừa nhai nuốt vừa chấp chấp môi, dường như cô ta đang thưởng thức mùi vị miếng thịt ngon lành.

Vương Gia lại ra lệnh cho mười tên cung nữ còn lại lần lượt

Hình như ban đầu chúng sợ vì không biết nấu nướng mặn nhạt như thế nào, nhưng khi ăn vào thấy vẫn ngon chứ không có gì, nên chúng lấy lại được vẻ tự nhiên.

Vương Gia cau mặt trầm ngâm.

Vợ chồng Lăng Ngao cũng nhìn nhau ngờ ngác.

Hồi lâu, Vương gia vẫy tay :

— Cho các người lui.

Mười hai tên cung nữ hơi sững sờ, chúng đứng lên làm lễ lui ra.

Nhưng khi vừa tới cửa, Vương gia vờng gọi lại :

— Hôm nay có ai vào Ngự Trữ phòng không ?

Tên cung nữ cầm đầu dám trừ phòng đáp :

— Bẩm vương gia, Ngự trữ phòng là nơi nghiêm cấm chúng tiểu ty có trách nhiệm không dám cho mọi ai khác bước vào.

Vương Gia vẫy tay :

— Lui ra.

Mười hai tên cung nữ ra khỏi cửa, Vương Gia nhìn Lăng Ngao thờ dài :

— Lăng hiệp sĩ thay như thế nào ?

Mộ Dung Uyển chợt nói :

— Tôi thấy tên cung nữ mang thức ăn đến phòng là người có thể có vấn đề...

Vương gia ngạc nhiên :

— Nhưng chính nó cũng vẫn ăn thịt mà không có gì do dự ?

Mộ Dung Uyển cười :

— Có ăn, nhưng nhớ rằng, tên đó sau người thứ nhất. Vương Gia cau mặt :

— Ý của phu nhân muốn nói vì thấy tên đầu ăn vào không có gì phản ứng, nên tên sau được tự nhiên ?

Mộ Dung Uyển đáp :

— Vàng, nhưng chẳng qua đó cũng chỉ là ước đoán, còn sự thực thì cũng chưa dám chắc.

Vương Gia thở ra :

— Tên cung nữ đó tên là Ba Ái Lan, tuyền vào cung hồi mười sáu tuổi, bản vương đoán chắc nàng không biết võ công, nếu Lăng phu nhân chưa an tâm thì tôi có thể gọi nàng vào tra hỏi lại.

Mộ Dung Uyển lắc đầu :

— Không cần thiết, chúng ta bắt hung thủ là phải có bằng chứng chứ không thể nghi ngờ như thế mà dùng lý...

Đang nói chuyện, chợt có một tên cung nữ chạy vào phi báo :

— Bẩm vương gia, Hốt Tất Khái đã về.

Vương Gia lộ vẻ mừng :

— Cho hắn vào đây.

Hốt Tất Khái là tên tướng cầm đầu toàn quân vào sa mạc tìm kiếm Thối Ưc Mỹ, hắn bước vào cúi xuống thì đại lễ.

Vương Gia hỏi nhanh :

— Tướng quân đã có tìm được gì không ?

Hốt Tất Khái tâu :

— Bẩm Vương gia, mạc tướng đã cho hàng trăm quân sĩ lùng khắp sa mạc ngót trăm dặm, chu vi nhưng không thấy dấu vết chi cả.

Vương gia trầm ngâm :

— Được rồi, người hãy về định an nghỉ.

Hốt Tất Khái lui ra. Vương Gia quay qua nói với

Lăng Ngao bằng một giọng áy náy :

— Thật là đáng tiếc, có một việc mà bản vương quên nói với Lăng hiệp sĩ, trong sa mạc có một nguy hiểm người ta gọi là «Lưu Sa», nếu ai không may gặp thứ đó là không mong gì sống được..

Lăng Ngao buồn buồn :

— Vàng, tại hạ có nghe về thứ đó, nhưng sự mầu vốn là người võ công cao lắm, cho dầu có gặp Lưu Sa cũng không đến nỗi phải lâm nguy.

Vương Gia nói :

— Thế thì chỉ còn mỗi một đường là quý sư hầu đã đến Thiên Sơn.

Lăng Ngao gật đầu :

— Đàng này, chẳng hay vương gia có biết từ đây đến Thiên Sơn còn bao xa không nhỉ ?

Vương Gia đáp :

— Chưa hơn ba trăm dặm, đi bộ phải mất năm sáu ngày đường.

Lăng Ngao quay lại nói với Mộ Dung Uyển :

— Uyển muội, chúng ta cứ theo con đường đến Thiên Sơn để hơi thăm tin tức xem sao.

Mộ Dung Uyển gật đầu :

— Hay lắm, nhưng Lăng ca không định tìm bắt hung thủ hay sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Hung thủ phải ba ngày mới ra tay một lần nữa, chúng mình chờ đúng ngày ấy rồi trở lại.

Mộ Dung Uyển gật đầu :

— Được rồi, như thế thì chúng ta chuẩn bị lên đường.

Lăng Ngao quay qua nói với Vương Gia :

— Vương Gia, chúng tôi cần xuất thành đi theo đường đến Thiên Sơn để hơi thăm tin tức, trở làm là chiều ngày một chúng tôi sẽ trở về mong Vương Gia rộng lượng không trách cứ...

Vương Gia vội nói :

— Sao hiệp sĩ lại nói như thế, chính vì chuyện của tề bang mà làm mất thì giờ của hiệp sĩ, chính bản vương đã vô cùng áy náy.

Ô Thích Đặc nói.

— Lãng hiệp sĩ có chắc tới ngày mốt về tới kịp hay không ?

Lãng Ngao đáp :

— Xin tướng quân hãy yên lòng, thế nào chúng tôi cũng quay trở lại đúng ngày để tiếp tay với tướng quân phòng bắt cho được hung thủ.

Ô Thích Đặc nói :

— Hiện tại bản chức phải chỉ huy vệ sĩ vương cung, không thể đưa Lãng hiệp sĩ ra thành, chỉ mong sau này chúng ta có thể được gần nhau.

Lãng Ngao hình như nóng ruột, nên đứng lên từ biệt dẫn Mộ Dung Uyển ra khỏi điện lên lưng lạc đà đi nhanh ra cửa thành.

Khi gần ra tới cửa Lãng Ngao vòng dừng lại và nhảy xuống nói với Mộ Dung Uyển :

— Uyển muội, xuống đây đi chúng ta cần mua mấy bộ y phục.

Mộ Dung Uyển nhảy xuống lạc đà :

— Mua y Phục làm gì ?

Lãng Ngao đáp :

— Mình mua mấy bộ y phục người Hồi.

Mộ Dung Uyển ngạc nhiên :

— Tại sao lại mua y phục người Hồi.

Lãng Ngao đáp nhỏ :

— Mua để mặc, mình phải mặc như thế cho không lộ mặt.

Vừa nói hẳn vừa dẫn lạc đà đến trước một cửa hàng bán quần áo.

Vốn đã có thấy hai người khách này cùng đi với Vương Gia, nên tên chủ tiệm vừa vờ tươi cười :

— Chẳng hay nhị vị cần chi ?

Lãng Ngao hỏi :

— Ở đây có bán quần áo may sẵn hay không ?

Tên chủ hiệu vòng tay :

— Xin lỗi, ở đây chỉ bán y phục người Hồi, nếu nhị vị cần...

Lãng Ngao khoát tay :

— Không, chính chúng tôi muốn mua y phục người Hồi, xin cho xem vài bộ thử coi.

Tên chủ hiệu lật đặt vào trong mang ra tươi cười :

— Đây là thứ y phục hàng tốt lắm, chúng tôi đặc biệt lựa cho nhị vị, chẳng hay nhị vị có cần mặc thử hay không ?

Lãng Ngao cầm lên xem và trao cho Mộ Dung Uyển :

— Uyển muội xem bộ này có được không ?

Mộ Dung Uyển đáp :

— Thì anh lựa đi.

Lãng Ngao nói :

— Bộ này xem cũng được.

Mộ Dung Uyển nói :

— Tôi không thích màu trắng.

Lãng Ngao nói :

— Tôi lại thích đồ trắng hơn, vậy Uyển muội lựa một bộ đi.

Tên chủ hiệu lật đặt vào mang ra một bộ màu hồng hẳn cười cười :

— Đâu bà thì bộ này đẹp nhất, xin phu nhân mặc thử.

Mộ Dung Uyển nói

— Không cần, xem là biết vừa hay không chứ gì mà phải mặc.

Trà xong liền, hai người lên lạc đà ra cửa thành hướng về ngã tay nam.

Đi được khoảng hơn hai mươi dặm, trời đã hơi trưa, Lãng Ngao thấy nơi đó hoang vắng không người bên đứng lại nhảy xuống lạc đà :

— Uyển muội, chúng ta thay đồ đi.

Mộ Dung Uyển cười :

— Bây giờ thì biến thành người Hồi rồi đấy.

Vì phải đi mấy ngày trong sa mạc, hai người da mặt bị tấp nắng, bây giờ mặc đồ người Hồi vào trong cũng không khác người Hồi là mấy.

Lăng Ngao nhảy lên lưng lạc đà rẽ ngược về đông, hẳn cười cười :

— Uyển mười, bảy giờ mình trở lại Kha Mật thành là vừa.

Mộ Dung Uyển lật đặt thúc lạc đà chạy theo hỏi :

— Sao lại về Kha Mật ?

Lăng Ngao cười :

— Về đến thành trời tối là vừa ?

Mộ Dung Uyển ngờ ngác :

— Nhưng anh hẹn với Ô Thích Đặc đến tối ngày mai mới trở lại mà.

Lăng Ngao nhảy nháy mắt :

— Đó là nói đùa với họ thế thôi, và đêm nay chính là đêm bắt được hung thủ đấy.

Mộ Dung Uyển nhướng mắt :

— Sao ? Anh đã biết hung thủ là ai rồi à ?

Lăng Ngao đáp :

— Không, nhưng tôi biết thế nào đêm nay hẳn cũng làm chuyện giết người, tôi cố làm cho hẳn sa rọ trong đêm nay.

Mộ Dung Uyển nói :

— Nhưng đêm nay chưa phải là đêm thứ ba, làm sao hung thủ lại có thể giết người ?

Lăng Ngao cười :

— Tôi không tin là phải đến chu kỳ ba ngày hung thủ mới ra tay, thêm vào đó chúng ta giả trang xuất thành, thật nhất định hung thủ sẽ thừa cơ để giết người được dễ dàng hơn.

Mộ Dung Uyển cười :

— Cái kế này xem chừng mờ hay đấy nhé.

Lăng Ngao cười :

— Ủa, mãi đến bây giờ mới biết có một người chồng giỏi à ?

Mộ Dung Uyển bĩu môi :

— Hạm dữ, chưa chắc hay hơn ai đâu.

Lăng Ngao cười :

— Thật ra thì tên hung này gian hoạt, nếu không dùng cách này thì chắc khó có cách nào bắt được.

Mộ Dung Uyển nói :

— Vì một chuyện này làm mất thì giờ của mình nhiều quá, hình như không đáng chút nào ?

Lăng Ngao nói :

— Nhưng một khi mình đã hứa thì làm cho đến nơi đến chốn, có phải thế không ?

Mộ Dung Uyển gật đầu :

— Được rồi, chúng ta hãy đi cho kịp.

xXx

Về đến Kha Mật thành thì trời vừa tối.

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển dắt lạc đà cúi mặt đi vào.

Nhờ vào y phục đã đổi, người qua đường không ai có thể nhận ra, hai người ghé quán cốc vệ đường mua một ít thức ăn làm sẵn, họ thẳng về phía lăng mộ cột lạc đà vào bóng tối và ngồi xuống ăn để chờ cho trời tối hơn chút nữa.

Sau một lúc lâu, khi vầng trăng đã lên cao, hai người lại lặng thầm, dùng thuật khinh công âm thầm quay trở vào cung.

Tránh qua khỏi những toán tuần la, hai người nháy qua tường men theo bóng tối lần mò đến phòng ngủ Ô Thích Đặc.

Hai người đã sắp đặt sẵn với nhau, họ cũng nhận định nếu hôm nay hung ra tay thì nhất định chúng sẽ nhắm vào Ô Thích Đặc.

Vì thế, hai người len lén bò lên đến mái hiên, chỗ Ô Thích Đặc đã lột sẵn phần trên đầu rèm nằm im trên đó để chờ động tĩnh.

Cứ nằm như thế qua gần hết một canh mà bốn phía còn im lìm, luôn cả tiếng mèo kêu cũng không nghe thấy.

Mộ Dung Uyển bắt đầu nòn nong, văng kẻ tai Lăng Ngao nói nhỏ :

— Coi chừng đêm nay cho muỗi cắn không... trả tiền đấy nghe.

Lăng Ngao «ix» :

— Đừng có nong, hãy chờ một chút !

Mộ Dung Uyển nói :

— Đèn sáng mà không có gì hết thì thiên hạ cười vào mũi đó nghe.

Lăng Ngao cười :

— Nếu gần sáng mà không thấy gì thì mình lại lên ra thành, chờ ai ở trong này chỉ cho chúng biết.

Những áng mây xám bay qua, ánh trăng sáng tỏ, lại thêm hơn nửa canh nửa trời qua.

Mộ Dung Uyển ngáp dài, nàng rút đầu vào ngực Lăng Ngao :

— Thôi, anh thức đó mà chờ, tôi ngủ cái cho rồi.

Lăng Ngao kéo sát đầu nàng vào sát hơn, hẳn cúi xuống đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy...

Bàn tay búp măng luồn vào mớ tóc bồng bềnh, nàng nói qua hơi thở nhẹ :

— Bây giờ cũng không cần hung thủ, ác thủ gì cả phải không ?

Lăng Ngao cười nhỏ :

— Cần lắm chứ nhưng mà... tranh thủ thời gian...

Mộ Dung Uyển xi nhẹ vào trán chồng :

— Xi, con người gì mà...

Lăng Ngao vất đưa tay bịt miệng nàng và bắt hết mặt về phía phòng của Ô Thích Đặc...

Mộ Dung Uyển nhòm đầu lên, nàng thấy một bóng đen.

Nước ánh trăng sáng tỏ, bóng đen tuy lom khom trên nóc nhà nhưng thấy rất rõ ràng.

Hắn vận kinh trang màu đen, mặt hẳn cũng che một mảng lụa đen.

Từ trên nóc nhà, hẳn bỏ lần xuống ngay cửa phòng Ô Thích Đặc, động tác của hẳn thật nhẹ nhàng.

Từ chỗ ẩn của Mộ Dung Uyển và Lăng Ngao đến đó rất gần và tại cửa hai người rất tỉnh, nhưng không nghe một chút xìu thanh âm.

Giả như không thấy thì nhất định không làm sao phát giác.

Mộ Dung Uyển kề miệng sát vào tai Lăng Ngao :

— Được rồi, hung thủ đã xuất hiện...

Lăng Ngao giật áo nàng, tay nắm chặt thanh trường kiếm, bỏ lần ra ngoài và nhảy nhẹ xuống ngay hóng tối cửa tàng cây sát dãy hành lang.

Mộ Dung Uyển bám sát theo.

Hai người men theo chân tường, cũng may, ánh trăng bày giờ chệch về tây, cho nên dưới chân tường bóng tối khỏa đầy, Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển ẩn mình rất dễ.

Bóng đen mờ mờ theo khung cửa sổ, sau cùng hẳn rút trong mình ra một ngọn chủy thủ, hẳn nhẹ tay nạy từng chút một, khung cửa bật ra.

— Ai ?

Tiếng quát của Ô Thích Đặc, hẳn không có ngủ và phát giác ra ngay.

Bóng đen nắm chặt ngọn chủy thủ trong tay, hẳn nhón chân nhảy rút lên mái nhà, thân pháp của hẳn thật cao, không một tiếng động.

Hắn khom mình trên mái nhà theo chiều của bóng tối, hẳn không có dáng cách chạy trốn.

Cạch !

Khung cửa sổ bật tung, Ô Thích Đặc xéen kiếm lao ra chân vừa chạm đất, hẳn khoa tay lên một vòng, ánh thép bao phủ khắp châu thân.

Kề ra thân thủ của hẳn không cao lắm, nhưng hình như hẳn có nhiều kinh nghiệm.

Thế nhưng hẳn vẫn không thấy bóng đen đứng ẩn trên

mái nhà, vì cho dần hẳn có nhìn lên thì bóng tối và cách ăn mình khéo léo của bóng đen, hẳn cũng kho lòng nhin thấy.

Ô Thích Đặc nhìn theo và lăm lăm :

— Không lẽ lại con mèo ?

Hắn xoay mình qua định vòng ra cửa trước, nhưng ngay lúc ấy, bóng đen từ trên mái nhà lao vút xuống như một con chim cất xót mồi, tay trái hắn vươn ra diềm nhanh vào Linh Đài Huyết của Ô Thích Đặc.

Linh Đài Huyết là «Tứ Huyết», thế của hắn quá nhanh trong lúc bắt phòng, Ô Thích Đặc không làm sao tránh khỏi.

Lăng Ngao hét lên một tiếng quảng mình tới thật nhanh, thân gần chưa tới thì thanh kiếm đã tới trước rồi.

Bóng đen hốt hoảng thu tay lại và lưng mình nhảy vút trở lên mái nhà, bây giờ thì hắn mới định thoát thân.

Hình như biết trước con đường bóng đen phải đi, Lăng Ngao, vừa lao tới vừa uốn mình xẹt ngược trở lên thân hình hắn cong vút trên mái ngói trông thật đẹp mắt.

Mộ Dung Uyên hô lớn như đề chụp tinh thần :

— Lăng ca, ném hắn xuống ngay đây.

Quyết bất cho kỳ được hung thủ, nên đã phí quá nhiều tâm huyết, Lăng Ngao làm sao bỏ được, bóng đen vừa vút lên là hắn đã có sau lưng.

Xoay mình lại thật nhanh, bóng đen nhắm ngay giữa ngực Lăng Ngao phóng ra một chưởng như sấm sét.

Trong cái vút mình lên như thế, đáng lý Lăng Ngao thừa sức để lách tránh chuồng phong, nhưng hình như hắn kinh thường, chân hắn chưa kịp đặt lên mái ngói thì tay hắn đã vung ra đối kháng.

Y Như hai ngọn sóng đối đầu, hơi gió dạt ra hai bên, những tảng cây gần đó rạp xuống như bị cơn gió lốc.

Cả hai đều loạng choạng thối lui, Lăng Ngao mạnh hơn nhưng vì chân chưa chấm lên mái ngói nên trở thành thất thế, đáng lý hẳn không bị dơi nhưng vẫn phải lui hơn một bước.

Bóng đen nhón chân nhảy vút qua nóc phòng kế cận, nhưng hẳn không thể biết «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» một chiêu vẫn có hiệu lực phương diện khinh công, hắn nhảy qua nóc phòng kế cận bằng một thân pháp rất nhanh, nhưng khi chân hắn vừa chấm lên mái ngói thì Lăng Ngao đã có ngay trước mặt.

Không ngờ chạy trước mà lại đến sau, bóng đen chỉ mới hé môi chưa kịp rú lên vì kinh khiếp thì «ma huyết» bên hông hắn đã nhồi lên, thân thể mất cả trọng tâm lộn ngược một vòng rơi luôn xuống đất.

Đã đón sẵn bên dưới, Mộ Dung Uyên chìa mũi kiếm vào yết hầu của hắn cười gằn :

— Giỏi lắm, sau không đề dùng ba ngày rồi sẽ giết người ?

Ô Thích Đặc cũng vừa chạy đến, hắn cúi xuống giật phăng tấm lụa che mặt của tên áo đen, vừa giật vừa gằn giọng :

— Người tưởng rằng...

Hắn nín ngang khi tấm lụa tuột ra, hắn trợn trừng đôi mắt nhìn vào mặt của gã áo đen và run rẩy thụt lui...

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyên cũng chớp mắt liên hồi, hai người cứ ngỡ mình hoa mắt nhìn lầm.

Nhưng không, không ai nhìn lầm vì sự thật bóng đen được coi là hung thủ ấy chính là... Vương Gia Hồi Tặc.

Ô Thích Đặc kêu lên thảng thốt :

— Vương huynh...

Lưỡi hăng gần như liu lạt, hai mắt hắn cứ trừng trừng

Quả là một việc mà không ai có thể tưởng tượng được, g là như mấy ngày trước đây, giá như khi thì hành thủ đoạn ám sát đối với mấy vị đại thần trước đây, người ta phát

giác ra hung thủ chính là Vương Gia Hồi tộc thì tuy cũng lạ lùng nhưng vẫn chưa khủng khiếp như bữa hôm nay, vì nếu Lăng Ngao không kịp ra tay thì nạn nhân thứ năm lại chính là người em ruột thịt của hung thủ !

Bây giờ thì bọn Lăng Ngao và Ô Thích Đặc hồng nhờ lại chuyện hôm qua, khi hay tin Bạch Mã tướng quân bị ám sát, họ chạy đến họ thấy Vương Gia Hồi Tộc quì bên cạnh thi hài nạn nhân nước mắt dòng ròng...

Giết người rồi làm họ kinh hoàng thì ai cũng có thể làm được, nhưng sau khi thi hành thủ đoạn tàn độc rồi lại còn có thể giả trò khóc lóc xót thương thì quả là tài năng kịch đã tới bậc... sư,

Ô Thích Đặc rung giọng :

— Lăng hiệp sĩ... chuyện làm sao như thế ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Tối hơn hết là cứ hỏi thẳng linh huynh.

Ô Thích Đặc quì một chân bên cạnh Vương Gia Hồi Tộc, giọng hân như sắp khóc :

— Vương huynh, tại làm sao anh làm như thế ?

Wương Gia Hồi Tộc lạnh lùng :

— Họ là những kẻ âm thầm mưu lật đổ vương vị, vì thế ta phải giết họ.

Ô Thích Đặc cau mặt :

— Như vậy tiền đệ cũng là người âm mưu lật đổ vương vị nữa hay sao ?

Wương gia vẫn lạnh lùng :

— Có thể người không như thế, nhưng đề phòng vẫn là hơn.

Ô Thích Đặc mím môi tức tởm :

— Chỉ vì đề phòng mọi chuyện không đầu mà vương huynh nỗ đoạn tình thù tức như thế à ?

Wương gia đáp :

— Nhưng ta chỉ đến rình xem động tĩnh chứ đâu đã giết người.

Lăng Ngao cười nhạt :

— Đến đề rình xem động tĩnh bằng cách lên đánh vào

Linh Đài Tử Huyết, chứ chưa phải giết.

Wương Gia quát lớn :

— Cút ngay, chỗ này không thể để cho bọn người xía miệng vào.

Mộ Dung Uyển nhướng mắt :

— Sao ? Người lấy tư cách gì mà nói thế ? Lấy tư cách Vương Gia Hồi Tộc đấy à ? Hừ, giả như người là Vương Gia Hồi Tộc thì chúng ta quả tình cũng không dám xen vào...

Ô Thích Đặc ngạc nhiên :

— Lăng phu nhân, người này là.....

Mộ Dung Uyển không đáp mà lại hỏi Lăng Ngao :

— Lăng ca, anh thấy người này có phải là Vương Gia Hồi Tộc hay không ?

— Lăng Ngao hơi giật mình, hẳn biết về phương diện dị dung, Mộ Dung Uyển vốn là sư đệ của Bạch thủy Thần Ni, nàng rất giỏi về môn đó, chính khi nàng giả là Dao Trì Long Nữ, chẳng những bọn Thiên Y Giáo không nhận ra mà hẳn cũng chẳng nghi ngờ...

Nếu luận về giả mạo cải trang, lời nói của nàng có thể xem như là khẳng định, chính vì biết như thế nên hẳn không đáp mà quay lại hỏi nhỏ :

— Tự Nhiên là không phải, nếu không giỏi thuật dị dung, hẳn vẫn có chỗ đáng nghi nhiều chuyện.

Ô Thích Đặc nói :

— Xin Lăng phu nhân đừng hoài nghi, người này chính là vương huynh của tôi, chỉ có điều.....

Mộ Dung Uyển cười :

— Có điều như thế nào ?

Ô Thích Đặc đáp :

— Vương huynh tôi vốn không hề biết võ...

Mộ Dung Uyên nói :

— Anh em ruột, ở chung một nhà với nhau từ nhỏ, bỗng nhiên lại biết võ mà lại cao cường như thế ấy không đáng để nghi ngờ hay sao ?

Ô Thích Đặc quay lại nhìn chằm chằm vào mặt Vương Gia, tia mắt hần ngư ngư ngác ngác..

Vương Gia cười nhạt :

— Có gì đâu khó hiểu, ta được một dị nhân âm thầm truyền dạy mà vì cần phải bảo vệ bí mật nên ta không cho ai biết thế thôi.

Lăng Ngao bước tới đưa tay xoa xoa vào mặt Vương Gia và hần vut gờ phất ra một lớp da mặt giả..

Mộ Dung Uyên cầm miếng da mặt giả cười nói :

— Kỹ thuật hóa trang của họ cũng đã đến mức tinh vi, đây là lớp da mặt được chế rất khéo, bất cứ muốn làm giống ai cũng được, chỉ cần vóc dáng và nhất là luyện tập giọng nói cho thật giống thì đâu cho có ở chung cũng rất khó nhận ra.

Bị gờ mặt giả, vị Vương Gia giả biết không còn cách nào nguy hiểm, hần cần mới cúi mặt làm thinh..

Cơ gan trán hồng, Ô Thích Đặc vung tay tung thẳng một chưởng, vào đầu Vương Gia giả, nhưng Lăng Ngao đã kịp thời cần lại :

— Ô tướng quân, không nên giết hần, cần phải tra hỏi..

Ô Thích Đặc trừng mắt :

— Ác tặc, ngươi vào đây đã bao lâu ?

Có lẽ biết mình không thể thoát, Vương Gia giả th n nhiên

Hơn ba tháng.

Ô Thích Đặc hỏi tiếp :

— Vương huynh của ta đâu ?

Vương Gia giả nhún vai :

— Có lẽ đã tro xương ngoài sa mạc.

Vừa đau lòng vừa tức Ô Thích Đặc co chân đạp mạnh, Vương Gia giả bực ngựa, nhưng hần vẫn nghiêng rặng cười nhạt :

— Người có giết ta thì cũng là chuyện tự nhiên, có gì đâu mà phải nóng lên như thế ?

Ô Thích Đặc giận rung, tay của hần vừa cất lên thì Lăng Ngao cản lại :

— Ông bạn, hành động là phải đường đường chính chính ông bạn có thể cho ta biết danh xưng ?

Vương Gia giả đáp nhất gừng :

— Giả như ta không nói thì sao ?

Thanh kiếm của Lăng Ngao từ tay nhoáng lên, một vành tai của vương gia giả rơi xuống, hần ôm mặt rú lên một tiếng thất thanh..

Lăng Ngao gằn giọng :

Ta không giết các hạ đâu, nhưng nếu các hạ cứ ngoan cố thì cho đầu mình đồng xương sắt cũng không mong gì chịu nổi.

Tên Vương Gia giả nghiêng rặng :

— Được lắm, người cứ giết ta đi, nhưng rồi Thánh Mẫu sẽ không dễ cho người sống được..

Lăng Ngao gật gật đầu :

À s., ông bạn là giáo đồ Thiên Y Giáo ?

Tên Vương Gia giả đáp :

— Đương như thế, nếu biết oai Thánh Mẫu thì đừng lớn lời.

Lăng Ngao lại gục gật đầu :

— Ông bạn tên chi ?

Tên Vương Gia giả đáp :

— Bà Lạp Sâm.

Lăng Ngao gật gật :

— Các hạ vàng mạng đến đây đoạt Vương vị của Hồi Tộc phải không ?

Ba Lạp Sâm đáp :

— Đúng, chúng ta muốn đem Thiên Y Giáo hoàng khai trong thiên hạ, thì trước nhất phải nhờ cho kỳ được cái gai trước mắt là thứ Hồi Giáo này.

Lăng Ngao cười khẩy :

— Các người tin rằng có thể lừa cho Hồi Tộc cải theo Thiên Y Giáo hay sao.

Ba Lạp Sâm đáp :

— Chỉ cần tiêu diệt đám đại thần thì dân chúng phải nghe theo.

Lăng Ngao gật đầu :

— Cũng có thể... Nhưng thôi, bây giờ ta muốn biết đồng đảng trong cung của các hạ là ai ? Nói mau...

Hắn loáng nhanh kiếm lên và kề sát vào vành tai còn lại của Ba Lạp Sâm, làm cho tên này hoảng hốt :

— Để tôi nói... Chỉ có mười hai tên cung nữ ngự trở phòng, nhưng họ chỉ nghe theo ta, chứ không cho ta là Vương Gia giả.

Lăng Ngao hỏi :

— Như thế thì người làm sao liên lạc với Thiên Sơn ?

Ba Lạp Sâm đáp :

— Mỗi tháng Thánh Mẫu phái người đến liên lạc với ta một lần, tất cả tin tức qua lại đều do nơi người đó.

Lăng Ngao hỏi :

— Gần đây ở Thiểm Sơn đến những tin tức gì ?

Ba Lạp Sâm hỏi lại :

— Tin tức về mặt nào mới được chứ ?

Lăng Ngao nói :

— Tỷ như chuyện « Đông Thần Tư Khẩu Đan đến gia nhập Thiên Y Giáo vào Xuân Thủy Lạc Chính Hiền đến đó rồi giải quyết ra sao ?

Ba Lạp Sâm ngạc nhiên :

— Điều đó ta không biết, nhưng ai nói « Xuân Thủy » và « Đông Thần » của Trung Nguyên đến Thiên Sơn ?

Lăng Ngao nhìn chăm chăm vào mặt Ba Lạp Sâm, hẳn thấy sắc của tên này không phải cố tình dấu diếm về chuyện đó, có thể người của Dao Trì Thánh Mẫu đến đây không cho hắn biết, vì hắn không có nhiệm vụ về Thiên Y Giáo ở Trung Nguyên...

CHƯƠNG 22

TÌM ĐẾN THIÊN SƠN

Suy nghĩ hồi lâu, Lăng Ngao lại hỏi :

— Ta vốn không hiềm thù gì với Thiên Y Giáo, vì thế cho nên ta muốn đến đó để quan sát cho biết, người có thể chỉ đường đi nước bước cho ta không ?

Ba Lạp Sâm ngập ngừng :

— Ta có thể nói, nhưng người phải đáp ứng với ta hai chuyện... một là người không làm tổn hại gì đến Thiên Y Giáo, hai là người đừng giết ta...

Lăng Ngao cười :

— Được chứ có sao, ta không giết người đâu.

Mim môi suy nghĩ một hồi, Ba Lạp Sâm nói :

Thiên Sơn là một nơi địa thế vừa hiểm trở vừa mệnh mông, con đường dẫn đến Dao Trì thật rất khó mà nói cho rõ được, nhưng khi đến Thiên Sơn, sớm muộn gì rồi cũng có gặp người, người cứ việc đưa tay chỉ lên trời thì người ta sẽ dẫn người đến Dao Trì.

Lăng Ngao cau mặt :

— Chỉ lên trời nghĩa là sao ?

Ba Lạp Sâm đáp :

— Làm hiệu như thế có nghĩa là bằng hữu của Thiên Y Giáo, muốn đến Dao Trì.

Lăng Ngao hỏi :

— Trước khi vào Dao Trì, cần phải thoát y hay không ?

Ba Lạp Sâm nói :

— Tự nhiên, nếu không thoát y thì nhất định không đến Dao Trì.

Lăng Ngao quay qua hỏi Ô Thịch Đặc :

— Tướng quân còn có gì muốn hỏi nữa không ?

Tia Mắt của Ô Thịch Đặc vô cùng phần nộ, hắn nói :

— Tên này hiệp sĩ định xử trí ra sao ?

Lăng Ngao kéo Mộ Dung Uyển ra ngoài nói nhỏ :

— Uyển muội, xem tình hình này, Uyển muội không nên đến Thiên Sơn, vậy thì hãy ở lại đây có được không ?

Mộ Dung Uyển cau mặt :

— Nhưng một mình anh đến đó lỡ như có gì khó khăn thì phải làm sao ?

Lăng Ngao bốp tay nâng như để tăng thêm nghị lực, hắn nói :

— Hãy yên lòng, ngu huynh sẽ cẩn thận đối phó, nên biết chắc chắn tin của sư phụ thì ngu huynh sẽ trở lại đây ngay.

Mộ Dung Uyển lật lười :

— Thật là chán hết sức, cái chỗ gì mà người không mặc y phục...Nên không thì cho dân đi vào than lửa tiêu muội cũng không khi nào để Lăng Ngao đi một mình như thế.

Lăng Ngao biết năng đã bằng lòng, hắn nói thêm :

— Đây là một chuyện bất đắc dĩ, để Uyển muội ở lại đây một mình ngu huynh cũng đâu có vui gì ..

Và hắn quay đi nói với Ô Thịch Đặc :

— Ô tướng quân tại hạ cần phải đến Thiên Sơn, nhưng vì hoàn cảnh ở đó hiện nay không thể đi được, vậy tại hạ xin gởi lại đây mong nhờ tướng quân giúp đỡ đôi ba ngày, xin tướng quân niệm tình chiếu cố.

Ô Thịch Đặc vội vòng tay :

— Hiệp sĩ quả khách sáo, chính hiệp sĩ và phu nhân đã giúp tề bang bắt được hung thủ đã cứu tề bang khỏi nạn diệt vong, chẳng những cá nhân tôi phải lo cho phu nhân mà trách nhiệm đó cả bọn tộc của chúng tôi cũng hoàn toàn đảm nhận. Và đó cũng là điều vinh hạnh nhất cho tề bang.

Lăng Ngao liếc Ba Lạp Sâm một cái và vòng tay nói với Ô Thịch Đặc :

— Thế thì, tên hung thủ này xin tướng quân phát lộ, tại hạ cáo từ.

Ô Thịch Đặc bước tới gần và nói thật nhanh :

— Lăng hiệp sĩ sao lại gấp thế ? Đàng lý hiệp sĩ cũng nên nan lại chờ bản chức hợp triều đình xử tử hung thủ rồi đi cũng không muộn mà.

Nghe nói hợp đồng xử tử, Ba Lạp Sâm hoảng hốt kêu lên :

— Sao...sao người đã bằng bằng không giết ta rồi kia mà .

Lăng Ngao vòng tay nghiêm nghị :

— Tại hạ chỉ là người khách, chuyện giải quyết phần các hạ vốn là của chủ, tại hạ vốn vô quyền...

Và không để cho hắn nói thêm, Lăng Ngao kéo tay Mộ Dung Uyển nhảy qua đầu tường quay trở lại Lăng Mộ bắt hai con lạc đà cột nơi đó hồi hôm, hai người, chầm chầm đi ra phía cửa thành.

Bây giờ trời đã sáng hẳn rồi, nhưng vì còn sớm nên trên đường ít người qua lại.

Lăng Ngao dừng lại nắm tay Mộ Dung Uyển nói bằng một giọng buồn buồn :

— Uyển muội, thật tình thì ngu huynh không muốn xa Uyển muội ngày nào cả.

Mộ Dung Uyển ngã đầu vào vai chồng; giọng nàng rày rức :

— Tiều muội cũng thế, đâu có muốn một phút rời nhau...

Lăng Ngao nói :

— Nhưng sớm muộn gì, dầu sự việc ra sao, nhiều nhất là mười ngày, ngu huynh cũng gắp rút trở lại đây...

Hắn ngần ngừ hồi lâu rồi tặc lưỡi nói tiếp :

— Bất cứ chuyện gì mình cũng đều phải phòng hờ bất trắc giả như trong mười ngày mà ngu huynh chưa về được, thì Uyển muội hãy cấp tốc nhờ Ô tướng quân cho người đưa qua xa mạc để mà trở lại Trung Nguyên.

Mộ Dung Uyển trở mặt tỏ vẻ không bằng lòng.

— Không đâu, tiều muội không bằng lòng Lăng ca nói thế đâu? Nhất định là Lăng ca phải trở lại đây để gặp nhau...

Lăng Ngao gượng cười :

— Thì ngu huynh cũng chỉ nói hờ thế thôi mà.

Mộ Dung Uyển nùng nịu :

— Không có hờ gì cả, nhất định là tiều muội đợi Lăng ca trở lại. Nếu Lăng ca mà không trở lại thì tiều muội liều...

Lăng Ngao lật đật bưng miệng nàng và nói thật nhanh :

— Được rồi, được rồi... ngu huynh sẽ cấp tốc lo xong công việc để trở lại đây với Uyển muội.

Hắn đặc vào môi nàng một nụ hôn triu mến, chân tình, băng vào nu hôn đó, hắn muốn nói với nàng : «Dầu cho muôn dặm đường xa, dầu cho ngàn sông cách núi, dầu cho phải vượt qua biển lửa rừng đao, anh cũng nhất quyết trở về đây để cho nàng khỏi mỗi lòng trông đợi»...

Nàng ngửa mặt lên đón tiếp nụ hôn tha thiết, nàng cũng muốn nói với chàng : «Nếu cô thành Kha Mật này có bị thiên tai vùi xuống lòng đất thẳm, em cũng trời lớn để chờ đón chàng về»...

Tuổi trẻ với tình yên, đề tài của ngàn xưa và dẫn đến muôn đời và tuổi trẻ cũng là mạo hiểm với một bầu nhiệt huyết...

Họ yêu nhau rất đậm đà và không bao giờ muốn có phút chia ly, dầu chỉ chia ly trong một sớm, một chiều, nhưng họ cũng vẫn thừa can đảm để lao đầu vào nguy hiểm...

Thật lâu, Mộ Dung Uyển mới ngẩng đôi mắt sâu thẳm nhìn chàng

— Lăng ca, khi đến Dao Trì, anh đừng vì sự mê hoặc của đám thiếu nữ trẻ đẹp trên ấy mà quên yêu muội...

Lăng Ngao tát nhẹ vào má nàng :

— Nói bậy, ngoài tiều muội ra, ngu huynh không còn thấy người con gái nào khác nữa.

Mộ Dung Uyển nghiêng mặt :

— Kể cả con gái cưng yêu của «Hạ Thần», người đẹp không nhỏ Kiều Tiều Tuệ ?

Lăng Ngao cười, nhưng rồi hẳn nghiêm giọng :

— Đúng như thế, tiều muội là vợ ngu huynh chứ không phải là bằng hữu, còn nàng có ý tốt, nàng chỉ có thể là bằng hữu, mà thôi.

Mộ Dung Uyển gặng lại :

— Nhưng nếu nàng yêu Lăng ca thì sao ?

Lăng Ngao quả quyết :

— Ngu huynh sẽ nhất quyết cự tuyệt.

Mộ Dung Uyển nghiêng mặt :

— Nhưng nếu cự tuyệt...không nổi thì sao ?

Lăng Ngao nói :

— Rất dễ, nếu thế thì khi thấy mặt nàng, ngu huynh sẽ tận dụng tuyệt học.

Mộ Dung Uyển đăm hoảng :

— Sao ? Lăng ca sẽ dùng tuyệt học...

Lăng Ngao cười :

— Dùng tuyết học khinh công quày đầu bỏ chạy.

Mộ Dung Uyên sắc cười, nâng vút cổ chững hôn một như mưa và cào mặt :

— Lãng ca, anh tốt lắm, vì thế nên tiểu muội sẽ cho Lãng ca một...đứa con xinh xắn...

Lãng Ngao nhường mắt :

— Sao ? Uyên muội báo sao ?

Mộ Dung Uyên cười :

— Tiểu muội báo là sẽ...sinh cho Lãng ca một đứa con xinh xắn.

Lãng Ngao chup lấy tay nâng :

— Á...á... nhưng có phải...

Mộ Dung Uyên quay mặt đi nơi khác, mặt nàng ửng đỏ :

— Có thể như thế lắm...

Lãng Ngao mỉm cười :

— Nhưng đã bao lâu ?

Mộ Dung Uyên đáp :

— Đã hơn mười ngày rồi mà không thấy...chắc là đã...

Lãng Ngao đâm lại chup ngang :

— Rồi...rồi làm sao lấy giờ ?

Mộ Dung Uyên nguyệt dài :

— Làm cái gì dữ vậy, người ta mới có...chữ hộ !

Lãng Ngao nhớ ra cũng bật cười...

Hắn vuốt cằm mình nàng và nói tiếp :

— Nhưng từ bây giờ Uyên muội cố mà bảo trọng đấy nghe.

Mộ Dung Uyên ngả đầu vào vai chàng, hai người im lặng như để lắng nghe hạnh phúc tràn ngập trong lòng; bây giờ thì hình như họ cùng thấy rằng lời lẽ của nhân gian quá nghèo nàn, không đủ cho họ diễn tả hạnh phúc mà họ đang có với nhau...

Họ là những con nhà võ, nhưng họ đều được đọc sách thành thạo, họ đã thấy khá nhiều thi phẩm và cho tới đây họ mới thẩm thấu câu thơ trong «Tỷ Bà Hành» của Lý Bạch : «Thử thời vô thanh thắng hữu thanh»...

Hay, «vô thanh thắng hữu thanh», hình ảnh của hạnh phúc đã ngập đầy trong óc tưởng tượng của họ, cứ nín lặng để «nhìn» hình ảnh ấy, nói ra làm chi, chẳng những đã không thể nó lên đây đủ mà đôi khi còn làm giảm đi nhưng hình ảnh mà họ đang «thấy» trong hồn.

Họ cứ đứng với nhau như thế, họ đã quên cả thời gian...

Trời đã sáng trắng rồi.

Khách bộ hành đã bắt đầu lộ nhỏ.

Lãng Ngao vội lay nàng :

— Uyên muội, em hãy trở lại đi.

Mộ Dung Uyên như vẫn còn đắm mình trong an hạnh phúc nàng nói qua hơi thở nhẹ :

— Không, tiểu muội đưa Lãng ca thêm một đôi đường.

Lãng Ngao dịu giọng :

— Người ta thường nói «có đưa cho xa mấy rồi cũng phải chia tay» Uyên muội, huống chi, chúng mình chỉ cách nhau mấy hôm thôi mà.

Mộ Dung Uyên buồn buồn :

— Nhưng anh đến một nơi mà quá nhiều làm việc...

Lãng Ngao gượng cười để cho nàng bớt lo âu :

— Nếu không vì trách vụ thì mình đâu đã vượt sa mạc vào đây.

Mộ Dung Uyên biết chàng nói như thế là đúng, thế nhưng nhưng nàng cứ quyến luyến mãi thật lâu, khi khách qua đường đã rộn rịp nàng mới đành quay lại.

Sáng ngày thứ ba, sáng sớm, Lăng Ngao đã vào địa phận Thiên Sơn.

Thiên Sơn, ngày xưa gọi là Bạch Sơn, cũng còn gọi là Lĩnh Sơn, đó là một vùng núi hoang vu hiểm trở bao la kéo dài hàng trăm dặm.

Đỉnh cao nhất mà cũng là đỉnh Thiên Sơn cao thấu mây xanh, quanh năm người ta chỉ thấy mây bao phủ chứ không hề thấy chót núi hiện ra tỏ rõ.

Ghé vào một thôn nhỏ miền sơn cước, Lăng Ngao đem Lạc đà đổi lấy thực vật và sau đó là bắt đầu vào núi.

Vì không biết Đạo Trì Thiên Sơn ở nơi nào, cho nên Lăng Ngao cứ nhắm đỉnh núi mà lên, bôn đi suốt một ngày và tối hôm ấy hẳn phải ngủ trên ngọn cây để chờ trời sáng.

Sáng ngày hôm ấy, Lăng Ngao đi thêm một đôi nửa bồng gặp một gã thợ săn trung niên từ ven rừng đi lại.

Gã thợ săn chỉ choàng một mảnh da cạp, tay chân hẳn để trần.

Hắn có một vóc dáng vồ cùng khỏe mạnh mang ít nhiều tính chất man rợ của con người xa miền đô thị.

Thế nhưng hẳn lại là một con người lanh lợi, hoạt bát, vừa thấy Lăng Ngao là hẳn đã vốn và hỏi ngay :

— Ừ, tiền ca từ đâu đến thế ?

Giọng hồn của hẳn cũng khá lưu loát, chứng tỏ hẳn không phải là người sinh trưởng ở đây.

Lăng Ngao ngờ ngay hẳn là người canh phòng, tuần thám của Thiên Y Giáo nên vội vòng tay :

— Tại hạ đến từ đất Trung Nguyên,

Hình như người thợ săn không lấy làm lạ lắm, hẳn hỏi :

— Tiền ca muốn đến đâu ?

Lăng Ngao đưa tay chỉ thẳng lên trời :

— Tôi muốn đến nơi ấy.

Gã thợ săn nhìn sững Lăng Ngao :

— Tiền ca nghe ai nói thế ?

Lăng Ngao đáp :

— Diễm Đường Đài Giáo Chủ của quý giáo là Đạo Trì Long Nữ đã làm công việc truyền giáo tại Trung Nguyên, người đã nói thế, nhưng tại hạ không tin, tại hạ muốn chứng kiến tận mắt sinh hoạt của Thiên Y Giáo.

Gã thợ săn gặng lại :

— Nếu sự thực như thế thì sao ?

Lăng Ngao cười :

— Nếu quả đúng như lời thì tại hạ cũng tình nguyện nhập giáo.

Gã thợ săn nhìn Lăng Ngao hồi lâu, hẳn hỏi :

— Tiền ca danh tánh là chi ?

Lăng Ngao đáp ngay :

— Tại hạ họ Thôi tên Thiên trì.

Gã thợ săn nhìn Lăng Ngao từ đầu đến chân :

— Tiền ca biết võ công ?

Lăng Ngao đáp :

— Cũng có biết sơ sơ.

Gã thợ săn chớp chớp mắt như cố tính toán và hẳn tu... oán thật nhanh, hẳn gật đầu :

— Được rồi, tiền ca hãy theo tôi.

Lăng Ngao bước theo và hỏi :

— Các hạ là giáo đồ Thiên Y Giáo ?

Gã thợ săn làm như không nghe, hẳn cứ bước đi, đám bước của hẳn thật nhanh nhẹn, nhanh nhẹn hơn nhiều đối với những tên thợ săn khác.

Lăng Ngao nhận ra ngay đó là thuật «Súc địa Hành» và hẳn giật mình.

Hắn không phải sợ võ công của gã thợ săn, hẳn sợ vì

tên này chỉ là một tên tuấn thám canh phòng của Thiên Y Giáo mà trùn độ đủ như thế ấy, đủ thấy thế lực của Thiên Y Giáo mạnh hơn những bang phái Trung Nguyên nhiều lắm.

Vì thế, Lăng Ngao không muốn cho địch nhân biết mình hẳn làm họ theo không kịp, hai chân hẳn trợt lên xuống, hẳn vừa thở vừa gọi :

— Lão huynh, chậm chậm đợi tôi với chứ.

Gã thợ săn dừng lại cau mày :

— Tổng đàn cách đây còn đến bốn năm mươi dặm mà, đi chậm như thế thì biết bao giờ mới đến ?

Lăng Ngao làm vẻ lung tung :

Xin lỗi, vì tại hạ không làm sao theo kịp lão huynh nhưng thế nào trước khi trời tối mình cũng đến nơi mà,

Gã thợ săn cau mặt :

— Nếu là tôi thì tôi chỉ cần đi hơn nửa tiếng đồng hồ.

Lăng Ngao cười :

— Lão huynh là lão huynh còn tôi là tôi, làm sao tôi bì tại lão huynh.

Trở cung tên đeo qua vai trái, gã thợ săn đưa tay phải ra bảo Lăng Ngao :

— Lại đây, tôi dẫn cho mà đi, ta công cho mà đi.

Muốn chiếm được phần hơn, nhưng Lăng Ngao cố làm ra vẻ áy náy :

— Ý, đâu đó được, như thế lão huynh mệt chết !

Quả nhiên, gã thợ săn mặc bầy, hẳn không nói thêm nữa nữa. Hẳn ôm xúc lấy Lăng Ngao phi thân đi nhanh như gió.

Bây giờ thì từ địch bỗng trở thành thượng khách, hẳn cảm nghe gió chạy ngược ra sau mặt mặt, hẳn nghe dễ chịu vô cùng.

Đi vào hang hẹp, mà lại được con cạp tay sai công như thế này thì quả thật là...sung sướng.

Và chỉ chừng nửa tiếng đồng hồ sau, gã thợ săn dừng lại.

Hắn quăng Lăng Ngao xuống đất và bây giờ thì Lăng Ngao thấy mình đang ở dưới chân núi, không, đúng ra chỗ có là một vực sâu.

Núi vực sâu là vì sát bên chỗ hẳn là một vách núi cao, nói vách núi mà không nói là sườn núi là vì đá dựng thẳng chọc trời, muốn thấy được trên chót là phải trèo ỏi lên dầm.

Dọc theo vách đá từ trên cao xuống, nhiều mỏm đá nhô ra, đó có thể là tuyết đóng thành băng lâu ngày, bây giờ từ những nơi đó, từ những mỏm đá đó, nước nhỏ ra từng giọt.

Nếu là khách nhân du, tự nhiên, đây là một cảnh tuyệt vời.

Nếu là họa sĩ, hình ảnh này sẽ giúp cho họ tạo thành những bức họa ngàn sau lưu lại ; nếu là thi nhân, cảnh sắc này sẽ giúp họ có những vần thơ tuyệt tác...

Nhưng Lăng Ngao không phải họa sĩ, không phải thi nhân hẳn là nhân vật võ lâm đi vào đất địch, vì thế, cảnh này đối với hẳn, tự nhiên không phải là tuyệt tác mà là tuyệt... địa.

Gã thợ săn buông Lăng Ngao xuống, hẳn ngửa mặt lên vách núi hú luôn ba tiếng y như tiếng chó tru, tiếng hú của hẳn kéo dài rộn lạnh.

Mấy phút sau, từ trên vách núi, một sợi dây thừng to bằng cổ tay từ từ thông xuống, mới nhìn qua y như một con rắn quá dài.

Đầu sợi giây chấm đất, gã thợ săn hất mặt nói với Lăng Ngao :

— Lên đi.

Lăng Ngao hướng mắt :

— Sao ? Trên đó là Tổng Đàn Thiên Y Giáo, là Đạo Trì đấy à ?

Gã thợ săn gật đầu :

— Đứng người lên đây sẽ có người hướng dẫn nhập động.

Đã quyết vào hang bắt cạp, không thể trừ trừ. Lăng Ngao bước lại nằm chắc sợi giây thừng.

Hắn nhún nhún để ước lượng và từ từ chỗi chân phăng giây leo lên.

Chỉ một phút sau, hắn đã lên tới chót, bên trên là một khoảng đất bằng khá rộng, đối diện lại là một tấm vách đá khác, ngay giữa vách đá đó có một cửa động.

Hai bên cửa động, dẫn đá phẳng lý, chứng tỏ dấu đó là cửa động thiên nhiên, nhưng cũng đã được bàn tay người lâu năm tu bổ và trước cửa động, có một gã trung niên, cách ăn vận cũng giống như gã thợ săn ban này.

CHƯƠNG 23

THOÁT Y NHẬP ĐỘNG

Gã giữ cửa vừa quay bánh xe đề thu giây thừng lại và vừa nói với Lăng Ngao :

— Đến đây, ta sẽ hướng dẫn ngươi nhập động.

Lăng Ngao bước lại gần cửa động, gã thợ săn vẫn cứ lo quay bánh xe đề thu cho hết sợi giây thừng, sau đó hắn làm thỉnh quay mình đi vào cửa.

Lăng Ngao cũng không hỏi, hắn cứ theo sau.

Vào khỏi cửa động khoảng chừng trăm bước, ngay chính giữa một khoảng rộng hơn bên ngoài, một chiếc bàn có hai người ngồi sẵn, một đàn ông một đàn bà.

Cả hai đều không một mảnh vải che thân.

Gã đàn ông có lẽ chưa lớn lắm, nhưng râu bắp xồm xàm lông ngực lông tai rậm rì, mới nhìn qua giống một dã nhân chứ không giống con người.

Người đàn bà cũng có lẽ đã gần ba mươi, nhưng mặt hạnh nang vẫn trong, vẫn long lanh chưa đượ tình xuân, môi nàng vẫn mọng đỏ, vành môi vừa ướt ngạo ngạo hương sắc.

Thân hình nàng chỗ cao thì thật khá cao, chỗ thấp thấp hơn mức bình thường, chính vì lẽ đó mà nó làm cho thân hình nàng nổi bật hơn lên.

Da nàng thật trắng, trắng nhưng không xanh, vẻ trắng mịn hồng hào và căng lên như sắp nứt.

Nói chung, chỗ nào trên thân nàng cũng đều rất dễ nhìn.

Có một điều mà Lăng Ngao không nhìn nổi là dáng ngồi của nàng, nàng ngồi trên chiếc ghế khá rộng và hai chân nàng cũng dang ra khá rộng, chính cái rộng đó đã làm cho Lăng Ngao dòm mắt, hắn không dám nhìn, nhưng cũng không muốn cho thiên hạ coi mình là kẻ tầm thường, chính cái mâu thuẫn đó khiến hắn dăm ra lúng túng.

Tiếng cười của người thiếu phụ làm cho hắn giật mình và hắn lật đật vòng tay :

— Tại hạ là Thời Thiên Trì, từ Trung Nguyên đến đây để tham quan cảnh địa quý giáo, chẳng hay quý giáo có thể cho phép ta toại nguyện ?

Gã Nam Giáo Sĩ lấy một quyển sách dày ghi tên Lăng Ngao vào đó và hắn ngẩng mặt lên, cười :

— Hoan nghinh Thời thiếu hiệp đến tham qua bản giáo, vậy xin thiếu hiệp hãy thoát y.

Lăng Ngao liếc về phía Nữ Giáo Sĩ một cái, mặt hắn nóng ran, hắn ngập ngừng :

— Thoát... thoát y tại đây sao ?

Gã Nam Giáo Sĩ gật đầu nghiêm giọng :

— Vâng, tất cả những gì trong mình đều bỏ lại, chúng tôi sẽ giữ gìn cẩn thận bao giờ thiếu hiệp trở ra, chúng tôi sẽ hoàn lại đầy đủ không thiếu món nào.

Trước một người đàn bà lạ mặt mà lại trần truồng như nhộng, mà lại phải thoát y, hẳn cảm thấy tim mình bỗng đập nghe thình thịch, hẳn nói như lưu luyến :

— Không được... làm sao được...

Nam Giáo Sĩ bật cười :

— Thiếu hiệp là một thanh niên hùng dũng, tại sao lại ăm ắp lời thôi như thế ? Chẳng lẽ thiếu hiệp không biết trước qui củ của bản giáo trước khi đến đây sao ?

Lăng Ngao ập ứng :

— Biết, đã biết, nhưng... nhưng chưa vị không thể để cho tôi được thư thả hay sao ?

Nữ Giáo Sĩ cười hân hân :

— Ở đây thì chúng tôi có thể để cho thiếu hiệp tự do, nhưng sợ khi vào trong ấy mà thiếu hiệp vẫn còn quần áo thì hàng ngàn Giáo Sĩ trong ấy sẽ xé nát, không phải xé nát quần áo không thôi mà thân thể của thiếu hiệp cũng sẽ nát theo quần áo đấy.

Lăng Ngao hiểu không còn cách nào hơn nữa, hẳn cần rằng tuột lên, tuột lên cho đến khi hết sạch...

Con người thật cũng lạ, khi chưa cởi ra thì cứ tưởng cởi quần áo trước mặt mọi người là chuyện không bao giờ làm được, nhưng khi đã trần truồng cả rồi thì lại cảm thấy ai... cũng như ai.

Mảnh vải cuối cùng rơi xuống đất là Lăng Ngao

chẳng còn ngượng ngùng gì nữa, hẳn bắt mặt lên nói một cách tự nhiên :

— Rồi, như thế đã đủ rồi chứ ?

Nữ Giáo Sĩ cười :

— Đủ rồi, như thế là đủ quá rồi, chỉ thế thôi chứ ai đã lọt luôn cả thiếu hiệp đâu mà... phải không ?

Và nàng đứng dậy vẫy tay :

— Đi, chúng ta nhập động.

Nàng bước tới trước mặt Lăng Ngao, bước đi của nàng khiến cho « đường nét » của nàng càng nổi bật, những gì bất động này giúp cho trở nên « sống động » rung rinh, nàng đưa cánh tay trắng nuột câu lấy tay của Lăng Ngao...

Như chạm phải điện, Lăng Ngao đỏ mặt thụt lui :

— Xin cô nương cứ đi rồi tại hạ đi theo.

Gã Nam Giáo Sĩ bật cười ha hả :

— Có gì đâu, Thiếu hiệp cứ tự nhiên đi chứ.

Nữ Giáo Sĩ cười cười nói tiếp theo :

— Không dám cặp tay tôi, tức là trong lòng vẫn có điều bất mãn, mà như thế là Thiếu hiệp chưa đủ tư cách để vào đây, chứ đừng nói chuyện tham quan,

Biết dẫn vào ngõ bí, lòng can đảm của Lăng Ngao nổi dậy, hẳn không lùi nữa, hẳn mạnh dạn bước tới cặp lấy tay Nữ Giáo Sĩ một cách tự nhiên.

Nữ Sĩ Giáo cười hân hân :

— Như thế phải có đẹp không, sắc vốn không có mê người mà là tại người mê sắc chỉ cần thiếu hiệp đứng có tại tâm thì đừng có nói chuyện năm tay, mà cho dầu có năm chục một giường ngủ đêm này sang đêm nọ cũng chẳng có sao.

Nàng cặp sát vào nách Lăng Ngao, một tay nâng mở cửa bên vách da và đưa Lăng Ngao đi thẳng vào trong.

Bên trong lại là một con đường ngầm, một con đường ngầm thẳng băng tới trước, trên dưới, hai bên được sức người làm cho láng mịn như kính, cứ cách chừng năm bước, bên trên có treo một ngọn đèn lồng, con đường hầm tối tăm lạnh lẽo nhờ đó mà sáng và ấm lại.

Con đường hầm cũng âm u, ghê sợ, nhưng nhìn vào giải đường hầm này, cả trăm ngọn đèn giăng thẳng một chiều, ánh sáng dịu dàng làm cho phần âm u ghê sợ đó cũng dịu đi.

Nhìn cảnh sắc lạ lùng, Lăng Ngao buột miệng :

— Thật là đẹp, thật là kỳ quái, đi hết con đường hầm này là đến Đạo Trì đấy phải không ?

Nữ Giáo Sĩ gật đầu cười :

— Đúng, thiếu hiệp đã có đọc qua «Đạo Hoa Nguyên Kỳ» hay chưa ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Có, đã có đọc qua.

Nữ Giáo Sĩ cười :

— «Đạo Trì» của chúng tôi so với «Thế Giới Đạo Nguyên» hơn xa ghê lắm.

Lăng Ngao mỉm cười :

— Tại hạ hôm nay được viếng «Đạo Nguyên» kẻ cũng quá là vinh hạnh vô cùng.

Nữ Giáo Sĩ nói :

— Gần đây, thiếu hiệp là người thứ năm đến chốn này, nhưng người chân chính đáng để cho chúng ta khoan đãi thì chỉ một mình thiếu hiệp.

Lăng Ngao rung động, nhưng hắn vẫn cố giữ vẻ bình thản :

— Như vậy thì đã có người đến đây thăm quan rồi à ? Nhưng họ là ai thế ?

Nữ Giáo Sĩ đáp :

— Người thứ nhất là «Đông Thân» Tư Khẩu Đan, hắn đến đây nhập giáo, hiện đang ở tại «Thiên Y Học Viện» để nghiên cứu về Giáo Lý.

Lăng Ngao cau mặt :

— Tại hạ nghe nói ông ta bị Diêm Dương Đại Giáo Chủ

của quí giáo đánh bại, sau đó mới đến đây nhập giáo, nhưng không biết như thế là thật hay là giả ?

Nữ Giáo Sĩ đáp :

— Sự thật là như thế, nhưng thái độ ông ta rất thành khẩn cho nên Thánh Mẫu đã quyết định sẽ thu nhận, thời gian để phong cho ông ta làm phó giáo chủ, phải ông ta trở lại Trung Nguyên hiệp trợ Đạo Trì Long Nữ thành lập tại Trung Nguyên một Diêm Dương Đại.

Lăng Ngao hỏi :

— Địa điểm đặc tại đâu ?

Nữ Giáo Sĩ đáp :

— Chưa quyết định, có thể tại Vô Đương Sơn, cũng có thể tại Thiếu Lâm Tự.

Tuy hơi rung động về quyết định địa điểm ấy, nhưng Lăng Ngao vẫn cười nói tự nhiên :

— Hay, cứ như thế thì nhất định sẽ hòa thượng và đạo sĩ ấy phải kiếm đường lui đi chỗ khác.

Nữ Giáo Sĩ gật đầu :

— Phải như thế mới được chứ, cứ theo Thánh Mẫu thì muốn phổ cập Thiên Y Giáo tại Trung Nguyên, trước hết phải dẹp cho hết bọn phật giáo và đạo giáo ấy mới được.

Lăng Ngao cũng gật đầu phụ họa :

— Đúng lắm, những lão hòa thượng và đạo sĩ ấy phải có cách hay, chứ rất khó mà gian sếp với họ lắm.

Hắn lại hỏi luôn :

Còn người thứ hai đến đây là ai ?

Nữ Giáo Sĩ nói :

— «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền, ông ta vốn là cựu Giáo sĩ của bản giáo, nhưng vì đã một lần trái thánh chỉ của Thánh Mẫu cho nên bị tù cấm tại Kim Phật Sơn, gần đây ông ta lại tìm cách đào thoát, Thánh Mẫu mới triệu hồi hắn về phục tại.

Lăng Ngao gãi gãi đầu :

— Như thế là ông ta về đây phải bị giam, nhưng không biết giam tại nơi nào...

Nữ Giáo Sĩ lắc đầu :

— Ta không biết chuyện đó, nhưng đến đây tham quan thì thiếu hiệp cũng không cần biết về chuyện đó làm chi.

Lăng Ngao vội nói :

— Không, cô nương có chỗ không biết, chứ «Xuân Thần» Lạc Chính Hiến tại Trung Nguyên vốn là một nhân vật danh tiếng như cồn, nhất cử nhất động của ông ta, chúng tôi đều cần phải biết.

Nữ Giáo Sĩ mỉm cười :

— Nhưng chắc sau này cũng sẽ nghe được tin tức của ông ta chứ cũng chẳng gấp gì.

Lăng Ngao có hơi yên tâm, vì hẳn nghĩ cứ theo khẩu khí của vị Nữ Giáo Sĩ này thì sự phụ của hẳn chắc chắn là còn sống, nên hẳn hỏi :

— Còn người thứ ba đến đây là ai?

Nữ Giáo Sĩ đáp :

— Người thứ ba và thứ tư là một cặp thanh niên nam nữ họ là con và dâu của A Tu La. Tổng Giáo Chủ đặc phái Trung Nguyên, nam là La Kiếm Kỳ, nữ là Tô Kha Lan, hiện tại đều ở trong «Thiên Y Học Viện» để nghiên cứu Giáo Lý.

Lăng Ngao giật mình hỏi phăng :

— Như vậy Thiên Y Học Viện thiết lập trong Dao Trì?

Nữ Giáo Sĩ gãi đầu :

— Đúng như thế, để chắc nỡ rồi ta sẽ đưa thiếu hiệp đến đó tham quan.

Lăng Ngao bắt đầu lo lắng, hẳn không ngờ La Kiếm Kỳ và «Hồng Y Nương Tử» Tô Kha Lan cũng đã đến Dao Trì. Như vậy thì quả là hẳn đã đi vào miệng cọp, gặp những người này thì tất cả đều bại lộ...

Thấy hẳn trầm ngâm không nói, Nữ Giáo Sĩ cười :

— Họ bắt đầu dự học chưa bao lâu, nếu Thôi thiếu hiệp có ý muốn nhập giáo thì có thể cùng với họ học tập nghiên cứu về giáo lý, được chứ?

Lăng Ngao lại đặt lắc đầu :

— Không, tại hạ định vào đây để thăm quan, còn chuyện nhập giáo thì cũng có thể lắm, nhưng cần phải nghiên cứu suy nghĩ chính chắn.

Nữ Giáo Sĩ cố thuyết phục :

— Gia nhập Thiên Y Giáo của chúng tôi có nhiều điều lợi, không nói những chuyện khác, chỉ nói một việc nếu thiếu hiệp cần một người vợ đẹp thì cũng rất dễ dàng, vì nơi đây có thể nói là nơi tập trung mỹ nữ...

Lăng Ngao nói :

— Đa tạ, chỉ tiếc vì tôi đã có...

Nữ Giáo Sĩ nói :

— Nếu thế thì còn cái lợi về phương diện võ công, nếu thiếu hiệp muốn học võ, bản giáo có thể bảo đảm trong chừng một đôi năm, thiếu hiệp có thể có một trình độ võ công như như «Xuân Thần» Lạc Chính Hiến.

Lăng Ngao cười :

— Chuyện đó tự nhiên là rất cần, nhưng sau khi tham quan rồi tại hạ sẽ quyết định.

Hai người cặp tay nhau, hai thân hình họ cọ sát vào nhau hơi nóng trong người không bị một làn vải ngăn cách làm cho Lăng Ngao cảm nghe «khô sở», hơi nóng toát ra mà hẳn lại nghe... rợn lạnh và tay rợn lạnh nhưng hẳn lại rịn mồ hôi.

Nhưng dần dần thì chuyện cũng đã như thế rồi, hẳn chỉ còn có nước trần mình ra chịu đựng.

Hai người đi mãi gần đến tận cùng địa đạo thì vách đá ngăn phía trước bỗng lộ ra một khung cửa vòng nguyệt, hai bên cửa có hai bình đá.

Hình đá không lớn, hình như họ khắc hai hình đồng nam đồng nữ, tự nhiên cũng là hai hình lửa thề, trên tay hình đá mỗi bên đều có một bó hoa miệng hình đá mỉm cười như hàn hoan tiếp nghinh tân khách.

Tay là hình đá, nhưng nhờ vào bàn tay khéo léo của người thợ điêu khắc cho nên trông hình sống động lạ thường...

Nữ Giáo Sĩ cặp tay Lăng Ngao đi lên bậc đá, hai người đi vào khung cửa vòng nguyệt, Lăng Ngao chợt thấy trước mặt sáng rực lên...

Hắn định thần nhìn lại và buột miệng suýt soa:

— Đúng là «Đào Nguyên Lạc Lối»...

Không, trong «Đào Nguyên Kỳ», cũng như nhiều quyển sách có kể về cảnh Đào Nguyên, người ta vẽ lên trong trí tưởng tượng của người đọc một thế giới cực kỳ đẹp đẽ, một thế giới mà chỉ có vần thơ điệu nhạc mới có thể hình dung, lời lẽ thông thường của con người đánh phải coi như là bất lực:

Thế nhưng bây giờ mắt thấy cảnh trạng hiện ra, Lăng Ngao mới thật «chiều hết được ý nghĩa» nói về cái đẹp trong «Đào Nguyên phở».

Ở đây không phải là hang động, ở đây vẫn còn thấy vòm trời, nó cũng không phải là thung lũng, vì thung lũng đúng nghĩa là một trũng thấp, trong vùng núi, chung quanh có thể bị núi vây quanh, cũng có thể bị hai gĩa núi kẹp lại, còn chỗ mà Lăng Ngao và Nữ Giáo Sĩ bước vào là một—thật không biết phải nói bằng danh từ gì để có thể hình dung? Nó là một chỗ đất bằng khá rộng, chung quanh vách đá dựng lên và bao tròn giống như một cái chum, hay nói đúng hơn nó là một cái... chậu trên dưới bằng nhau, ngẩng mặt lên mây trắng trôi qua chầm chậm tí mà đã dẫn vách núi đổ nhào vào trong ấy.

Ngoài cái khung cửa vòng nguyệt mà người Nữ Giáo Sĩ đưa vào, Lăng Ngao không còn thấy có ngõ ra nào nữa.

Khoản đất bằng bên trong... cái chậu nói ấy rất rộng, không thể ước định được bao nhiêu; nhưng trong đó có rừng trúc, rừng mai, có lầu cao với vọi, có những ngôi nhà kiến trúc giống y như cung điện Hoàng Gia, có tiểu đình thủy tạ, có những suối con cầu nhỏ, cũng có những mái thảo lư của đạo gia thanh nhã, những con đường lát đá hoa ngang dọc y như một bàn cờ, hai bên đường trồng xanh liễu rủ, người qua kẻ lại, tùm năm tùm ba, lại cũng có người cầm nhạc, khi đọc tấu đa dương dưới tàng cây rậm mát, cảnh sắc trông như tranh vẽ.

Chỉ có mỗi một việc mà không có một bức tranh nào có được, là con người ở đây, nam phụ lão ấu, thấy đều nhất loạt... để trần truồng.

Đã biết trước rồi, đã có quen hơi rồi, nhưng bây giờ Lăng Ngao vẫn nghe mình mịch ợc, nhất là lúc đó trời của núi rừng chỉ vừa rực ánh thái dương, buổi trưa nắng gắt ở đây dường như không bao giờ có, chính vì thế cho nên khá nhiều nam nữ gối tay nằm giữa trên bãi cỏ xanh để sưởi nắng, họ nằm một cách tự nhiên, có người nằm nghiêng nghiêng, có người chân duỗi chân co, có người nằm giữa đang rộng hai chân cho thoải mái...

Tư thế của họ đối với khung cảnh tự nhiên tuyệt mỹ thật là... man rợ, nhưng vẫn phải công nhận là cực đẹp, cái đẹp mà người đời chắc khó lòng chiêm ngưỡng.

Lăng Ngao khẽ liếc người nữ Giáo sĩ và nhìn lên lại thân mình, bây giờ thì còn gì nữa mà ngại ngùng e thẹn?

Hắn khẽ nói với người nữ Giáo Sĩ, hắn không dám nói lớn, hắn cảm thấy rằng bây giờ đừng ai nhìn hắn thì có lẽ dễ chịu hơn, hắn hỏi:

— Ở đây thật là... đẹp quá, nhưng chẳng hay cụi giáo có được tất cả bao nhiêu Giáo Sĩ?

Nữ Giáo Sĩ đáp :

— Hiện tại thì chỉ hơn ngàn người, nhưng gần đây, chủ trương của Thánh Mẫu là cổ động nam nữ giáo sĩ kết hôn để gia dân số, tin rằng một thời gian không lâu sau đây, nhân khẩu sẽ thêm nhiều.

Lăng Ngao cười :

— Nhưng đến lúc ấy chỉ sợ nơi đây sẽ không còn là tiên cảnh nữa chẳng ?

Nữ Giáo Sĩ hỏi :

— Thiếu hiệp muốn nói khi à nhân khẩu gia tăng nhiều quá, sẽ không thể bảo trì cảnh đẹp nữa phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng như thế, nơi này chỉ có thể chứa đựng khoảng ngàn người hơn như hiện tại thì còn có thể, chứ nếu cứ gia tăng lên nữa thì sợ rằng sẽ không còn thấy được nhã cảnh như bây giờ.

Nữ Giáo Sĩ cũng gật đầu :

— Thiếu hiệp nói cũng đúng, chính vì thế cho nên Thánh Mẫu đã có sức phát triển ra ngoài, đem Thiên Y Giáo quảng bá trong thiên hạ không dấu chỉ thiếu hiệp, chỉ không mấy ngày nữa, sẽ có thêm một thị trấn hoàn toàn thuộc về bản giáo.

Lăng Ngao hỏi :

— Thành thị ấy tọa lạc ở đâu ?

Nữ Giáo Sĩ đáp :

— Kha Mật, có lẽ từ Trung Nguyên sang thiếu hiệp đã có đi qua nơi ấy, nó là một thành thị khá đẹp, chúng tôi dự định biến tất cả giáo đồ Hồi Giáo nơi ấy thành Thiên Y Giáo, biến thành Thánh Địa của chúng tôi, ngoài mục tiêu gần phải đạt ấy, toàn thiên hạ nhất định tương lai sẽ thuộc hết về Thiên Y Giáo.

Lăng Ngao gật gù :

— Đúng là một kế hoạch phi thường, Thánh Mẫu của quý phái cũng quả là một nhân vật phi thường.

Nữ Giáo Sĩ nhường mắt :

— Chứ còn gì nữa Thánh Mẫu của bản giáo là một bậc thánh trên đời, là một người đàn bà vĩ đại nhất trong thiên hạ, chẳng những võ công của người đã siêu phàm nhập thánh mà văn học lại uyên thâm, chính vì sức học quảng bác của người nên Thiên Y Giáo mới có một giáo lý vững chắc sau khi Thánh Mẫu tiên nhiệm qua đời.

Được cơ hội tốt, Lăng Ngao hỏi phăng :

— Chẳng hay Thánh Mẫu của quý giáo ở tại Dao Trì hay là ở nơi riêng biệt ?

Nữ Giáo Sĩ chỉ lên ngôi lầu cao hơn hết và nói hơi nhỏ :

— Ở tại nơi đó, « Dao Trì Thánh Cung » đó.

Lăng Ngao hỏi luôn :

— Những người đến tham quan như tại hạ có thể bài kiến Thánh Mẫu được chẳng ?

Nữ Giáo Sĩ đáp :

— Có thể, sau khi tôi đưa thiếu hiệp tham quan « Diêm Dương Đài » và « Minh Nguyệt Đài », sau đó tham quan « Thiên Y Học Viện » và « Dao Trì », rồi cuối cùng là đến « Dao Trì Thánh Cung ».

Lăng Ngao lấy làm lạ về hai chỗ « Dao Trì » và « Dao Trì Thánh Cung », nhưng hắn thấy chưa cần hỏi, nên cứ đi theo Nữ Giáo Sĩ thẳng vào trong.

Vừa đi vào một nơi sầm uất hơn ở bên ngoài, người Nữ Giáo Sĩ giới thiệu cho Lăng Ngao biết đó là « Dao Trì Thôn Lạc », nơi đó được coi như một làng mạc trong lãnh vực Dao Trì, bất cứ gặp một nơi nào phong cảnh tươi đẹp là nàng dừng lại vài giây để cho Lăng Ngao biết những

đặc điểm nơi đó, nhất là những chỗ nam nữ giáo sĩ tập trung du ngoạn, cổ nhiên nơi đó phong cảnh thật hữu tình.

Nhưng đối với Lăng Ngao, phong cảnh hữu tình, phong cảnh uên thơ gì đi nữa cũng trở thành sường sượng, vì cứ những nơi đẹp như thế thì lại là nơi mà nam nữ tập trung, mà cứ nơi tập trung thì... Lăng Ngao không dám nhìn kỹ, hẳn sợ thiên hạ chú ý cũng có mà nhiều hơn là hẳn sợ mình quên mất.

Cảnh nam nữ trần truồng tập trung mà quên mất thì... một chuyện dễ sợ vô cùng.

Khi đi qua một giải nhà tranh xinh đẹp, đám thiếu nữ đang tắm nắng nơi đó vụt nhảy dựng lên kêu lớn :

— Mẹ Lau phu nhân, chị dẫn ai vào thế ?

Lăng Ngao hơi giật mình, vì hai tiếng « Phu Nhân » mà người thiếu nữ vừa gọi làm cho hắn hơi lúng túng, hai tiếng « Phu Nhân » dùng để chỉ người đã có chồng, như vậy chồng của vị Nữ Giáo Sĩ này là ai ?

Có phải gã nam giáo sĩ « lông lá xồm xàm » cùng ngồi với nàng ngoài ấy hay không ?

Nhưng hắn cũng không có thì giờ để suy nghĩ nhiều về chuyện ấy, vì bao nhiêu cặp mắt của những người thiếu nữ đang dồn về phía hắn.

Hắn cũng không dám nhìn kỹ họ, vì thế hắn không biết họ nhìn mình mà nhìn... ở chỗ nào ?

Có một cô gái tỏ vẻ thân thiết hơn nhất là chạy lại gần, nàng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, nàng có màu tóc thật đen uốn lượn trên bờ vai tròn lẳn, nàng có bộ mặt vừa ngây thơ vừa lém lỉnh, nhất định lúc nhỏ mà không chừng bây giờ, cô ta là cô gái rắn mắc nhất ở đây...

Tự nhiên, với tuổi trẻ, với bộ mặt đó, nàng đã quá đẹp rồi, nhưng nhìn một con người, không thể giới hạn đôi mắt ở

phần trên, con mắt không chán nhưng nói vốn hay bò, nó bò lần trở xuống...

Gò ngực của nàng mới thật là đáng nói, bất cứ cô gái nào nếu bộ ngực xếp ve thì đương nhiên là... vô phúc, nhưng nếu cô nào tốt phúc có bộ ngực hơi... đồ sộ thì cũng không thể nói là toàn vẹn, chính vì thế mà cô nàng này mới quả đúng là người con gái có một bộ ngực... lý tưởng của đàn ông.

Ngực nàng cố nhiên là không nhỏ, nhưng không đến nỗi quá «tốt phúc» bộ ngực của nàng vun vun vừa phải, đặc biệt là hai núm hoa tròn mím, căng cứng và huột ngược lên.

Lăng Ngao đã thấy khá nhiều, Đạo Trì Long Nữ, bọn con gái trong Thần Quyền Tháp Nhất Quĩ, đến vị Nữ Giáo Sĩ đang dẫn hắn đi và nhất là hàng mấy trăm thiếu nữ trong Đạo Trì này, nhưng tất cả hắn chỉ dám nhìn «thoảng qua» chứ không dám ngó lâu, thế nhưng đối với cô gái này, vì suối lóc, vì bộ mặt của cô ta làm cho con mắt hắn «bò» lần trở xuống và ác hại nhất, mà cũng có thể nói là «mạo hiểm» nhất đối Lăng Ngao là con mắt bằng lười di động, nó dừng ngay chỗ bộ ngực của cô gái và như muốn «định cư» luôn ở đó.

Cũng may, hắn là thứ người chỉ dám nghĩ trong lòng chứ chưa đến nỗi «công khai» chiêm ngưỡng, vì thế cho nên mặc dù đôi mắt hắn có phần muốn đi vào đường «bất trị» nhưng hắn vẫn còn đủ sức bắt buộc nó phải tuân theo, hắn cúi đầu bảo nhỏ với lòng mình : «Nguy hiểm lắm, chỗ này không phải là chỗ ở lâu»...

Nữ Giáo Sĩ, Mẹ Lau Phu Nhân cất giọng cười như tiếng ngọc khua, nàng nói với cô gái :

— Tiểu Long Nữ, đây là vị thiếu hiệp họ Thôi ở Trung Nguyên, cô có muốn làm quen không ?

Tiểu Long Nữ đưa đôi mắt như hạt nhãn kéo một đường từ mắt xuống gót Lãng Ngao, cô ta cười bày hai hàm răng như ngọc :

— Sao lại không, có một người bạn thiếu niên như thế thì thích lắm đấy.

Mẽ Lan Phu Nhân cười nói với Lãng Ngao :

— Thôi thiếu hiệp, đây là Tiểu Long Nữ, vốn là một trong số Long Nữ của Diêm Dương Đài, nàng là người được Thánh Mẫu thương yêu nhất, nếu thiếu hiệp mà làm bạn với cô ta, nhất định sẽ có nhiều điều tốt lắm đấy nghe.

Hai tiếng « làm bạn » mà Mẽ Lan Phu Nhân nói thật là ác hại vì nó có thể giải thích được khá nhiều nghĩa, làm bạn « trăm năm » cũng được, mà giải thích là chạn bèo cũng ổn.

Giả như ở vào một chỗ khác, ở vào một hoàn cảnh khác chắc chắn là Lãng Ngao sẽ mắng vào mặt cái mụ Mẽ Lan này cũng như đã mắng Dao Trì Long Nữ lúc trong Phương Hoàng Cốc, nhưng ở đây thì không được, ở đây thì hẳn phải cười :

— Vâng, kính chào cô nương.

Tiểu Long Nữ nhìn hân và thân mặt hỏi :

— Tên gì thế, bạn ?

Lãng Ngao cúi mặt trả lời :

— Tại hạ tên Thôi Thiên Trì.

Tiểu Long Nữ cười :

— Da anh sao trắng thế ? Từ trước đến nay không có tắm nắng à ?

Lãng Ngao đỏ mặt và cúi đầu hơi thấp hơn một chút nữa.

CHƯƠNG 24

NGƯỜI BẠN GÁI MỚI QUEN

Đã trần truồng trước mặt người — người ấy lại là con gái, thế mà cô nàng lại hỏi ngay cái chuyện trong... thân thể, đúng là chuyện bị người chọc léc, thế nhưng Lãng Ngao vẫn phải trả lời :

— Vâng tại Trung Nguyên chúng tôi không có... như thế này.

Hắn muốn nói « không có trần truồng » nhưng hắn kịp nhớ ra điều lợi hại, nên hắn lắt ngắt hai tiếng đó.

Tiểu Long Nữ cười :

— Cũng không sao, ở đây rồi anh sẽ được hưởng thụ đầy đủ cái thú tắm nắng như chúng tôi, nó là một phương pháp hay nhất để bảo vệ thân thể đấy.

Hình như càng nhìn, Tiểu Long Nữ càng thấy Lãng Ngao có nhiều điểm khá ái, nàng bước sát lại cặp lấy tay hắn cười nói :

— Anh đến đây để nhập giáo phái không ?

Lãng Ngao rút tay lại nói :

— Không, tôi đến để tham quan.

Tiểu Long Nữ nhìn sát vào mặt hắn, giọng nàng thân thiết

— Nhưng tham quan rồi thì sẽ tính chuyện nhập giáo chứ ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Tự nhiên, tham quan rồi thì sẽ có chuyện suy tính...

Tiểu Long Nữ thích quá, nàng nói với Mễ Lan Phu nhân :

— Chị Mễ Lan nè, nếu chị thấy không có gì trở ngại thì để cho em dẫn hắn đi tham quan các nơi đi.

Mễ Lan Phu Nhân cười :

— Được chứ sao không, nhưng em không sợ những chàng trai bản giáo theo đuổi em từ trước đến nay nổi ghen à ?

Tiểu Long Nữ bĩu môi :

Còn lâu, ai lạ gì họ mà họ nổi ghen, lời thối em báo cáo với Thánh Mẫu là phải biết.

Mễ Lan Phu Nhân cười, nàng nháy mắt với Lăng Ngao rồi tung mình quay trở lại.

Lăng Ngao chợt cảm thấy hình như chuyện thay đổi người dẫn đạo như thế mà không chừng lại may.

Trong cái thế giới tất cả đều trần trụi như thế này thì ai dẫn đạo cũng đều như nhau, nhưng đối với cô Tiểu Long Nữ này hắn có linh cảm rằng cô ta không phải là người sâu sắc, thêm vào cô ta lại là người thân cận tín yêu của Đạo Tri Thánh Mẫu, nàng lại có cảm tình với hắn, hắn có thể nhờ vả hay nói đúng hơn là hắn có thể lợi dụng nàng.

Có một điều Lăng Ngao vừa nhận thấy khi gặp cô gái này, hắn cảm thấy nàng tuy có đẹp, nhưng không đến nỗi «mê người» như Mễ Lan Phu Nhân, vì vị Nữ Giáo Sĩ kia đã thành thực, thân thể đã đến mức tạo thành «hấp lực» còn Tiểu Long Nữ dầu có lém lỉnh nhưng vẫn còn giữ được nét hồn nhiên của một cô con gái nhà lành.

Nhìn theo cho đến khi Mễ Lan Phu Nhân khuất bóng, Tiểu Long Nữ quay lại kéo tay Lăng Ngao với tất cả cử chỉ mừng vui :

— Đi, tôi dẫn anh đi tham quan.

Lăng Ngao nói :

— Đi đâu bây giờ đây, «Thiên Y Học Viện» thì vừa mới đi rồi.

Tiểu Long Nữ nói :

— Vậy thì mình đến Diêm Dương Đài, nơi đó là chỗ mẹ tôi làm chủ, mình đến đó là tự do...

Lăng Ngao hơi ngạc nhiên, hắn không ngờ «Diêm Dương Đài Giáo Chủ» Đạo Tri Long Nữ lại có đứa con gái lớn như thế, nhưng hắn không hỏi, hắn cứ đi theo người con gái vui tính, trong lòng hắn thấy cũng vui vui...

Nhưng có một điều đặc biệt là khi ngang qua những đám thanh niên nam nữ, những cặp mắt, nhất là những cặp mắt của đám thanh niên cứ nhìn theo chăm chú, cái nhìn của họ khác hẳn cái nhìn khi hắn đi với Mễ Lan Phu Nhân.

Hắn hơi chú ý, hắn hỏi nàng :

— Tại làm sao mà họ lại nhìn mình bằng những cặp mắt lạ lùng như thế ? Có nương có thấy không ?

Tiểu Long Nữ cười tự nhiên :

— Không có lạ đâu, là do họ, vì từ trước đến nay tôi không hề cùng thân thiện với một thanh niên nào như thế này cả, anh là người thứ nhất mà tôi cặp tay đi chơi đấy.

Lăng Ngao sợ xó chuyện không hay xảy ra khi mình chưa hoàn thành nhiệm vụ, hắn vội nói :

— Nếu thế thì mình đừng cặp tay nữa...

Như sợ hắn bỏ tay ra, Tiểu Long Nữ vội cặp tay hắn thật chắc, nàng cười cười :

— Kệ chúng, không có gì đâu, địa vị của tôi cao hơn họ, họ chẳng dám chọc ghẹo đến tôi đâu.

Lăng Ngao hỏi :

— Cô nương dám nhận chức vụ gì ở đây?

Tiêu Long Nữ cười :

— Không có chức vụ gì cả, tối ngày không có chuyện gì làm hết, cứ tắm nắng đã rồi thì vào tắm ở Dao Trì, thế thôi.

Lăng Ngao nói :

— Tôi biết rồi, như vậy cái gọi là địa vị cao là vì có nương là con gái của Diêm Dương Đại Giáo Chủ, có phải thế không?

Tiêu Long Nữ gật đầu :

— Đúng, mà cũng là con gái của Minh Nguyệt Đại Giáo Chủ «Dao Trì Kim Lang» nữa.

Lăng Ngao gật gù :

— À a... tôi biết rồi. Diêm Dương Đại Giáo Chủ và Minh Nguyệt Đại Giáo Chủ coi như là hai vị Tề Vương của một quốc gia, tự nhiên, con gái của họ thì phải được xem như là một hạt minh châu, phải không?

Tiêu Long Nữ cười :

— Đúng rồi, chính vì thế cho nên hầu hết thanh niên trong bản giáo đều muốn cưới tôi làm vợ, họ hy vọng vịn vào tôi để leo lên địa vị cao, họ muốn dùng tôi làm miếng mồi để câu cái lòng thương yêu của Thánh Mẫu, thế nhưng đối với tôi, những con người như thế, tôi thấy không được một chút nào.

Lăng Ngao hỏi :

— Tại sao vậy?

Tiêu Long Nữ nói :

— Tôi cũng không thể phân tích tại sao, tôi chỉ thấy là tôi không thích họ.

Lăng Ngao kịp nhận ra chuyện đó không nên đi sâu, hẳn chuyện qua chuyện khác :

— Tiêu Long Nữ cô nương, chẳng hay Diêm Dương Đại còn bao xa nữa?

Tiêu Long Nữ trả lời ba tiếng «sắp đến rồi» bằng một cách lơ đãng và năng nhún chấp vào mặt Lăng Ngao mà hỏi :

— Nè, những cô gái Trung Nguyên của anh có đẹp lắm không?

Lăng Ngao đáp cho xuôi :

— Vâng, cũng đẹp.

Tiêu Long Nữ hỏi phăng :

— So với tôi thì như thế nào?

Lăng Ngao đáp :

— Cũng xê xích nhau chút ít thôi, nhưng nếu cô nương mà chịu mặc quần áo thì nhất định sẽ trở thành một cô gái có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Tiêu Long Nữ nhướn mắt :

— Mặc quần áo lung tung và vương vãi như thế mà đẹp được à?

Lăng Ngao nghiêm giọng nói :

— Chuyện đó cô không thể biết được đâu, người ta thường nói : «Phật phải thép vàng, người ta phải mặc quần áo», con người mà không mặc y phục, chẳng những không làm sao bộc lộ được cái đẹp, cái cao quý trong khí chất, mà lại không phân biệt được sự khác nhau giữa người và cầm thú...

Tiêu Long Nữ mỉm miệng như mỉm cười.

— Sự khác biệt giữa người và cầm thú không phải là do họ y phục vì nếu như thế thì cầm thú rất dễ thành người.

Nàng nói rất suông sẻ và mạch lạc y như một câu văn viết, có lẽ câu này nàng đã có học và đã có đối đáp nhiều lần, coi như nàng rất «trúng trạ» ở câu nói hời hợt của Lăng Ngao.

Lăng Ngao cũng nhận ra cái hời hợt của mình, hẳn vội chữa ngay :

— Cô nương nói cũng đúng, nhưng vấn đề y phục ngoài cái đẹp ra, nó vẫn là một trong những yếu tố để phân biệt giữa người và cầm thú.

Tiểu Long Nữ chưa chịu, nàng hỏi :

— Nếu như thế thì một con khỉ trong đoàn hát dạo, khi họ cho nó mặc quần áo, nó cũng trở thành người.

Lăng Ngao hiểu ngay đó cũng là một câu kẻ như «trăng tù» của nàng nữa, bởi vì chưa chắc cô nàng đã thấy đoàn hát dạo...

Hắn nói :

— Cô nương đã hiểu không hết ý trong câu nói của tôi, đã đánh chiếc áo không thể làm nên nhà sư, nhưng một nhà sư không thể thiếu áo tu hành, tôi chỉ nói nó là một trong những yếu tố, chứ chưa nói nó là yếu tố «duy nhất» hay là «quan trọng»

Tiểu Long Nữ làm thinh.

Hồi lâu nàng nói :

— Tôi thấy mặc quần áo không đẹp.

Lăng Ngao cười :

— Đẹp hay không cũng tùy theo thói quen và quan niệm, có thể vì ở đây đã quen thế này thì cho thế này là đẹp, ở Trung Nguyên cũng như ở những nơi khác đã quen lối vận y phục nên cho rằng vận y phục là đẹp, nếu đem thói quen ra để đức thánh quan niệm thì chưa phải là đúng. Cũng như kẻ quen giết người, cho rằng khi thấy máu người bắn ra thật là tuyệt đẹp, nhưng những kẻ không quen giết người thì lại cho rằng đó là một hình ảnh khủng khiếp, nhưng mỗi một việc nó đều có cái khách quan của nó, thói quen không làm thành chân lý ; con người mặc quần áo là một quá trình diễn tiến, chân lý của nó là sự tiến bộ, nó không phải là một sự «che dấu» mà là sự cải tiến sinh hoạt, sự trao đổi hưởng thụ của con người từ thưở ăn lông ở lỗ ; người ta không có quyền kéo lui sinh hoạt con người trở về thời đại dã man...

Tiểu Long Nữ làm thinh, hình như những cái đó nàng chưa «học» tới, nàng không thể cái lý vì chính nàng cũng chưa có căn bản của cái lý ngược lại, vì thế nàng làm thinh.

Nhưng nàng vẫn dẫu cố chịu, nàng nói :

— Lần thứ nhất, tôi thông cảm vì anh mới tới, tôi tha thứ cho anh, nếu sau mà anh còn nói như thế lần nữa, tôi sẽ bằm lại với Thánh Mẫu trị tội anh đấy.

Lăng Ngao không sợ, hẳn biết người con gái này chưa sâu sắc lắm về lập luận theo tôn chỉ của Thiên Y Giáo và nàng là con người rất dễ hướng qua chuyện khác, hẳn chuyển ngay :

— Tiểu Long Nữ có nương, cô nương đã có đến Trung Nguyên chưa nhỉ ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Chưa, tôi vốn muốn theo mẹ tôi thế nhưng mẹ tôi lại không cho, ở đó đi chơi có vui không nhỉ ?

Lăng Ngao nói :

— Vui lắm, nhiều cảnh lạ lắm, có nhiều chuyện lạ mà cô nương không bao giờ tưởng tượng được đâu... à nè, chưa đến đó thì tại sao cô nương lại nói rằng tiếng Trung Nguyên như thế?

Tiểu Long Nữ mở tròn đôi mắt :

— Ở đây ai cũng nói tiếng Trung Nguyên cả chứ, đâu có nói tiếng nào khác ?

Lăng Ngao kéo vấn đề trở lại :

— Đến Trung Nguyên rồi cô sẽ thấy, ai đến đó cũng chẳng muốn về.

Tiểu Long Nữ có vẻ chăm chú :

— Tôi muốn đi lắm, nhất định một ngày nào đó tôi cũng sẽ đi...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, mấy phút sau đã vào con đường nhỏ đâm mắt, vào mịt con đường ấy là đến một cái đài cao.

Cái đài được kiến trúc lạ lùng, hình dáng nó giống như một cái tháp gồm có tám mươi bốn tầng, nhưng nó

phải trên nhỏ dưới lớn như cái tháp, mà mỗi tầng trên dưới bằng nhau và nó cũng không kín như cái thao, từng nào đứng dưới nhìn lên cũng thấy được bên trong.

Nhìn lên, Lăng Ngao thấy mỗi tầng của đài đều có giá đỡ đủ thứ vũ khí và từng trên cùng, một tượng đàn bà bằng đá, tượng lớn như người thật và đẹp như người thật.

Điện khắc thật tinh vi, tượng đá nhưng nhìn vào vẫn thấy được đường nét uyển chuyển lung linh sống động.

Cổ nhiên cũng là hình lửa thề.

Lăng Ngao buộc miệng kèn lên :

— Thật là tuyệt đẹp. Diễm Dương Đài đấy à ?

Tiêu Long Nữ gật đầu :

— Diễm Dương Đài đấy, mỗi ngày vào khoản giờ ngọ, người trong Thiên Y Giáo chúng tôi đều tuần phiên đến đây luyện tập.

Lăng Ngao hỏi :

— Luyện tập cái gì ?

Tiêu Long Nữ cười :

— Thì luyện tập võ nghệ chứ còn luyện tập cái gì nữa.

Lăng Ngao hỏi :

— Nhưng tại sao lại cứ phải đến đây luyện tập mà không thể ở chỗ nào khác nữa ?

Tiêu Long Nữ nói :

— Tôi nghe nói nó cũng giống như La Hán Đường bên Trung Nguyên, mỗi một tầng đều có một Đài Chủ phụ trách huấn luyện, từng thứ càng cao, võ công càng cao hơn một bậc, vì thế đến nơi này luyện võ tất sẽ có sự tranh đua, bất cứ giáo sĩ nào, nếu lần mãi lên được Thánh Mẫu An tử làm phó Giáo Chủ.

Lăng Ngao gật đầu :

— Tôi biết rồi, cách thức luyện võ như thế này hay lắm, như vậy mẫu thân của cô nương chắc là Tổng Đài Chủ của Diễm Dương Đài ?

Tiêu Long Nữ gật đầu :

— Đúng như thế mẹ tôi võ công cao ghê lắm.

Lăng Ngao nhìn một hồi lâu gật gù :

— Thôi. Mình đến «Minh Nguyệt Đài» đi.

Tiêu Long Nữ nói :

— Minh Nguyệt Đài bây giờ không có gì đáng xem cả chỗ đó chỉ là chỗ để cho nam nữ giáo sĩ ca hát vui chơi trong những đêm trăng thanh gió mát, lúc không có những cuộc vui đó thì vắng vẻ lắm.

Lăng Ngao cười :

— Có chỗ nên thơ như thế sao, tôi thích ngồi trên đài cao thưởng trăng uống rượu một bữa có được không nhỉ ?

Tiêu Long Nữ lắc đầu :

— Không được đâu, Thiên Y Giáo Chủ của chúng tôi không thể uống rượu.

Lăng Ngao nói :

— Tại sao thế ?

Tiêu Long Nữ nói :

— Thánh Mẫu hảo rượu lắm cho loạn tính, vì thế cho nên cấm không cho giáo đồ uống rượu.

Lăng Ngao cười :

— Có phải trước kia đã xảy ra chuyện không hay vì uống rượu rồi chẳng ?

Tiêu Long Nữ có vẻ e thẹn gật đầu :

— Đúng như thế, nghe nói có một cặp thanh niên nam nữ sau khi uống rượu rồi ôm nhau làm bậy trước mặt mọi người tại Minh Nguyệt Đài, những cặp khác thấy thế bèn theo, gây thành một cách hỗn loạn chưa từng có, vì thế mà sau này Thánh Mẫu ra lệnh nghiêm cấm.

Lăng Ngao cười :

— Theo cô nương thì như thế là tại rượu hay tại người ?

Tiêu Long Nữ đáp :

— Tự nhiên là tại rượu, nếu không có rượu thì làm sao người ta lại như thế ?

Lăng Ngao cười :

— Tôi thấy cái lỗi không phải do nơi rượu, mà là do vì người không mặc áo quần.

Tiểu Long Nữ trở mặt...

Lăng Ngao chậm chậm nói tiếp :

— Uống rượu say quá cũng có thể sinh chuyện không hay, nhưng sự lỏa thể trước mặt mọi người, nó dễ làm cho con người bị kích động thủ tục, cũng như trộm đạo là chuyện không thể tránh, nhưng không nên đem vàng ngọc bày ra trước mắt để khơi động lòng tham, nó là một chân lý mà ai cũng phải nhìn nhận.

Tiểu Long Nữ mấp máy đôi môi như cố «nhai» lại câu nói của Lăng Ngao, hồi lâu nàng hỏi lại, giọng nàng hơi dịu chứ không gay gắt :

— Anh muốn nói nếu mặc quần áo mà uống rượu thì sẽ không xảy ra những chuyện sàm sỡ như thế ấy ?

Lăng Ngao nói :

— Ở đời không có gì tuyệt đối cả, cũng có thể có chuyện như thế xảy ra, nhưng cũng chỉ có thể sàm sỡ lời thôi chứ không bao giờ công nhiên làm chuyện ô nhục trước mặt mọi người như thế, và chắc chắn là khi mặc quần áo, con người được một sự ngăn cách bởi lễ nghi, chính nhờ đó mà con người mới tự do, không vì quá sợ mà phải ngẩn cảm như ở đây vậy.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Nhưng rượu có cái gì hay không ?

Lăng Ngao cười :

— Rượu là một trong những hưởng thụ của con người tự nhiên trừ những kẻ say lúy túy suốt ngày thì không kể, còn thì rượu mang lại cho người ta một hứng thú, có cứ thử tưởng tượng, trong một đêm trăng, dưới ánh đèn êm dịu,

những người bạn tri kỷ ngồi quanh bên bầu rượu nhắm nháp ngâm thơ, bỏ lại phía đằng sau tất cả tru phiến, như thế có phải là tiên cảnh hay chăng ?

Chưa thấy rượu, nhưng cách nói đầy hứng thú của Lăng Ngao làm cho Tiểu Long Nữ cảm thấy... hứng theo, nàng hỏi :

— Nhưng mùi vị của rượu có thơm ngon gì không ?

Lăng Ngao đáp :

— Hương đã thơm mà mùi vị vừa nồng vừa có hậu ngọt ngào hương vị của rượu không thể diễn tả bằng lời thì chính lời «không đủ» của con người sẽ làm giảm đi giá trị của rượu, vì thế, muốn thưởng thức cho trọn vẹn là người ta phải uống.

Tiểu Long Nữ hỏi phăng :

— Trung Nguyên người nào cũng uống rượu cả sao ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng như thế, chúng tôi thích uống là uống, thích vui là vui, không hề sợ hay kiêng kỵ điều gì cả, con người mà còn phải bị chuyện này chuyện kia làm mất tự do thì kẻ như không còn lạc thú.

Tiểu Long Nữ gật gù đầu :

— Sau này nếu có dịp tôi sẽ nống rơm, nếu uống rượu mà thích thú hơn chuyện không mặc quần áo thì tôi sẽ... sẽ ..

Lăng Ngao hỏi phớt :

— Cô nương dám mặc quần áo không ?

Tiểu Long Nữ nhếch nhếch môi, nhưng nàng không trả lời, nàng kéo hẳn đi

— Đi, anh đến tham quan Dao Trì.

Tiểu Long Nữ đưa Lăng Ngao đi vào con đường nhỏ hẹp hơn, thấy nơi đây vắng vẻ, Lăng Ngao hỏi nàng bằng một giọng như hỏi mà không chủ ý :

— Tiểu Long Nữ, nghe nói «Xuân Thấn» Lạc Cảnh Hiền đã đến Dao Trì, chẳng hay có đúng thế không ?

Tiêu Long Nữ nhìn hân :

— Mà anh hỏi chuyện ấy làm chi ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Cũng không có chi, tôi chỉ thấy chuyện hơi là lạ, vì một... đại nhân vật như Lạc Chính Hiền thì tại sao lại ngoan ngoãn đến đây chịu tội như thế này.

Tiêu Long Nữ buộc miệng nói :

— Tự nhiên là ông ta đâu có ngoan ngoãn như thế, chính vì vậy mà...

Thấy nàng ngưng ngang, Lăng Ngao hỏi dồn :

— Mà sao ?

Tiêu Long Nữ nhìn hân và lắc đầu :

— Chuyện này tôi không thể nói cho anh biết được, nhưng nếu anh ở lại đây năm ba hôm nữa thì anh sẽ biết.

Lăng Ngao hỏi :

— Năm ba hôm nữa Thánh Mẫu của quý giáo sẽ xử tử ông ta à ?

Tiêu Long Nữ chớp chớp mắt :

— Không, không phải như thế, nhưng cứ đến chừng ấy là anh sẽ biết.

Lăng Ngao vừa mừng mà cũng vừa lo, hân biết sư phụ hân chưa bị hại, nhưng căn cứ theo cách nói của Tiêu Long Nữ thì năm ba ngày sau đây sẽ có chuyện bất lợi Thiên Y Giáo phát sinh, nhưng đó là chuyện gì ?

Nếu bảo rằng sư phụ hân sẽ làm chuyện nào loạn tại đây thì chắc là không thể, vì võ công của sư phụ hân cũng từ nơi đây mà ra, đối với Đạo Trì Thánh Mẫu tự nhiên ông ta không phải là địch thủ, cả đến những vị giáo chủ tại đây có lẽ ông ta cũng khó mà hơn, như vậy về lo âu trên mặt của Tiêu Long Nữ là tại vì đâu ?

Thấy hân trầm ngâm, Tiêu Long Nữ kéo tay đi và hỏi :

— Anh đang suy nghĩ gì thế ?

Lăng Ngao cười :

— Tôi nghĩ đối với «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền, chắc hẳn Thánh Mẫu của quý giáo vẫn hỷ còn chút tình sư đệ ?

Tiêu Long Nữ cười lớn :

— Làm gì mà có chuyện ấy ? Thánh Mẫu đang tức vì chưa bắt ông ấy ra làm nhiều đoạn cho hả cơn tức đấy chứ.

Lăng Ngao hơi ngạc nhiên :

— Ủa, thế sao lại không giết ông ta cái cho rồi ?

Tiêu Long Nữ đáp :

— Nói thì dễ như thế, nhưng...

Nàng vụt niu ngang và nhìn chằm chập Lăng Ngao...

xx

CHƯƠNG 25

TÂM NƯỚC ĐAO TRÌ

Điết nàng bắt đầu lại không chịu nói, Lăng Ngao lại làm như không chú ý đến câu chuyện cho lắm, hân hỏi lơ lơ :

— Nhưng làm sao ?

Tiêu Long Nữ ngo hân như hây :

— Tôi không biết tại làm sao anh lại cứ hỏi chuyện đó hoài như thế ?

Lăng Ngao cười cười, hân vụt chỉ tay về phía trước :

— Cái gì đó nhỉ ?

«Cái gì» mà hân chỉ đó là một cái ao khá lớn, cái ao rộng có đến hơn hai mươi trượng, dưới ao có chín cái đài hình giống như búp sen vừa hé nở lộ trên mặt nước.

Cái lạ mà Lăng Ngao nhìn cũng là nước dưới ao bốc hơi nghi ngút, giống y như một cái chảo to đang bắt trên lò

Tiểu Long Nữ quên ngay chuyện tò mò hỏi đôn nói đến của hân vừa rồi, nàng cười nói :

— Đó là Dao Trì, anh thấy lạ lắm à ?

Lăng Ngao cau mặt :

— Lạ thật, tại sao nước dưới ao lại bốc hơi như thế ?

Tiểu Long Nữ cười :

— Đó gọi là « Ôn Tuyền ».

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— « Ôn Tuyền là gì ?

Tiểu Long Nữ cười hân hắc :

— Thật là dốt, « Ôn Tuyền » là suối nước nóng, mỗi ngày xuống đó tắm một lần là con người không hề sinh bệnh tại.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không tôi muốn tại sao lại nước dưới ấy lại nóng được chứ ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Cái đó thì tôi không biết, nhưng nhớ Thánh Mẫu có giải thích rằng trong lòng đất nóng lắm, có khi mạch nước này ăn thông vào lòng đất cũng nên.

Lăng Ngao hỏi :

— Nước nóng lắm không ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Không, nóng hơi hơi thôi, nóng cũng như mình pha nước tắm thế thôi, chứ nóng quá thì làm sao tắm được ?

Và nàng kéo tay hân ?

— Xuống tắm với tôi thử coi.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, tôi không tắm đâu...

Nói không tắm nhưng hân vẫn đi lại gần bờ ao, hân ngồi xuống thò tay xuống dưới ao để thử xem nước nóng

hay không, thỉnh linh hân cảm nghe thân mình mất hẳn thăng bằng chới với và nhảy tùm lộn xuống nước.

Vốn không quen lội nước, Lăng Ngao hụp lên hụp xuống mấy cái rồi mới ngóc đầu lên được, vừa vuốt mặt hân vừa kêu lớn :

— Tiểu Long Nữ, làm cái gì kỳ thế ?

Tiểu Long Nữ ôm bụng cười hắc hắc :

— Ai biết anh không chịu tắm, đã đến Dao Trì mà không tắm thì đâu có được.

Lăng Ngao cảm thấy nước có hơi nóng nhưng lại rất dễ chịu trong người, hân vừa vuốt tóc vừa chỉ phía sau lưng Tiểu Long Nữ :

— Ủa, ai đến đây vậy cơ ?

Tiểu Long Nữ quay đầu lại, nàng chưa kịp thấy có người hay không có là đã bị Lăng Ngao nắm cổ chân kéo mạnh xuống và vùng tay khá mạnh làm cho nàng văng tuốt ra giữa ao.

Bất thình lình bị kéo tụt xuống ao và nhất là bị ném xa, Tiểu Long Nữ hốt hồn la oai oái nhưng nhờ nàng đã quen bơi lội nên không bị sặc nước như Lăng Ngao, nàng bơi lướt trên mặt nước và cười hân hắc :

— Giỏi lắm, nhớ nhé, bơi kình đi.

Thấy Tiểu Long Nữ thích thú, Lăng Ngao cũng bị thích thú lây, hân cười và bơi ngay tới trước mặt nàng, nhưng mới vừa tới cách còn chừng một xây tay thì Tiểu Long Nữ vùng thụp xuống mất dạng.

Biết nàng muốn phá mình và nhớ lại cả hai còn đang trần truồng Lăng Ngao đâm hoảng lật đật bơi né tránh qua một bên, cốt làm cho cô ta không chụp được.

Không ngờ mới tránh qua được chừng ba xây tay thì bị nàng ôm cứng.

Hai cánh tay dịn quật nhưng dẻo cứng như vòi bạch tuột của nàng siết cứng ngang hông hân, mặt nàng ọp sái vào ngực hân làm cho hân nổi ốc cùng mình, hân la lên :

— Tiểu Long Nữ, đứng... đứng...

Nhưng Lăng Ngao không kêu được hơn một tiếng nữa, hân bị nàng kéo sụp xuống, hai chân nàng vật lại kẹp cứng hai chân hân, hai tay nàng siết lại mạnh hơn, đầu của nàng chụp vào cằm hân làm cho hân không làm sao giẫy giụa.

Lăng Ngao vừa bị sức nước vừa thẹn trần mình, hân cố gắng vùng vẫy, nhưng ở dưới nước thật quá khó khăn, Lăng Ngao tuy có mạnh hơn, nhưng lại không giỏi bơi lội như Tiểu Long Nữ, thêm vào đó, sức ép của nước khiến cho hân khó vận công, hân vừa giẫy vừa xô nàng, nhưng thân hình nàng tròn lóng, chụp đến đâu cũng không nắm được.

Chụp trên vai của Tiểu Long Nữ không được, Lăng Ngao vội hạ tay xuống thấp hơn, nhưng khi chạm vào người nàng, hân chợt nghe y như sẩy vào chiếc gối đệm bông, hân đã dấy vào chỗ mềm nhất trong thân thể của nàng, hân quỳnh quáng rút tay lại thì nàng đã kéo hân xuống sâu hơn nữa...

Ở dưới mặt nước, đối với người lợi lặn đã quen thì cạn hay sâu hơn một chút cũng không quan hệ lắm, nhưng đối với một người ít hay bơi lội như Lăng Ngao, xuống sâu hơn chừng một xấp là sức ép của nước gia tăng, hân bị sặc thêm mấy cái và bây giờ thì hân không còn đề đặt gì nữa được, hai tay hân dẩy mạnh vào người nàng, nhưng càng dẩy càng trơn, hai tay hân lụp chụp quơ quào làm cho Tiểu Long Nữ nhột quá, nàng hơi lỏng tay ra nhờ đó Lăng Ngao vùng mạnh và thoát được trời lên.

Hân chưa kịp vượt mặt là đã thấy Tiểu Long Nữ lộ mặt lên sát bên hân, nàng trừng mắt gắt :

— Giờ chơi mà làm gì đánh mạnh người ta thế ?

Thật ra thì hân cũng có làm hơi mạnh, nhưng hân

hân chỉ xô chứ đâu có đánh, thế nhưng thấy nàng giận hân cũng không dám cãi, hân cười mơn :

— Đâu có, ngộp quá tôi chỉ cố xô ra để trời lên mà, xin lỗi...

Nhưng Tiểu Long Nữ đâu có giận, nàng bật cười và bơi lại gần hân, mặt nàng hơi ửng đỏ, nàng hỏi :

— Gia nhập Thiên Y Giáo nhé.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không... tôi còn phải nghiên cứu suy nghĩ chứ...

Tiểu Long Nữ cau mặt :

— Suy nghĩ cái gì ? Nếu anh chịu gia nhập Thiên Y Giáo thì tôi sẽ hầu với Thánh Mẫu cho hai đứa làm kết hôn.

Nàng nói một cách hết sức tự nhiên, mặc dầu đôi má nàng có hơi ửng đỏ, nhưng đó cũng chỉ là phản ứng tự nhiên của người con gái mới vào tuổi dậy thì, chứ thật ra nàng không đến nỗi quá thẹn thù như những cô gái khác.

Bất cứ một nơi nào, bất cứ trong một sinh hoạt tập thể nào, cho đến đâu đến mấy vẫn có được một cái hay, có thể cái hay đó chỉ là cái «tinh cò», nghĩa là không phải một chủ trương của ai, cũng có thể nó là cái hay còn trong trứng nước, nó chỉ manh nha mà nếu có người biết khai thác đúng mức, nó sẽ biến thành cái hay có lợi muôn đời và nó cũng có thể bị bỏ trôi luôn, hoặc nó có tác dụng phản lại khi cái sinh hoạt của tập thể đó không có hướng... tiến lên.

Lăng Ngao thoáng vâng qua câu nói có tính cách «ơn đao trực nhập» hân cảm thấy ái tình và hôn nhân ở đây — không biết có phải toàn thể, hay chỉ riêng cô gái ngây thơ mà dạn dĩ này — thật là... thẳng như ruột tượng, hân chưa gặp mà cũng chưa nghe một đề nghị kết hôn toát mòng heo ở người con gái như thế bao giờ.

Chuyện kết hợp giữa hân và Mộ Dung Uyển tuy cũng

hơi đột ngột, nhưng vẫn được qua một trung gian của Bạch Thủy Thần Ni và chính khi nói ra Mộ Dung Uyển vẫn phải làm thành cái mặt đỏ bừng...

Nhưng bây giờ, đối với Tiểu Long Nữ thì lại khác, cô gái này không trầm tĩnh như Mộ Dung Uyển, dáng cách ngầy thơ hơn, nhưng về chuyện hôn nhân thì cô ta lại y như chuyện... ăn uống hàng ngày.

Nhưng Lăng Ngao thấy cũng khó mà xấn giọng, hẳn chỉ hỏi :

— Tiểu Long Nữ, cô nương không cảm thấy câu nói như vậy là quá sớm hay sao ?

Tiểu Long Nữ vui vẻ một cách... tự nhiên :

— Không, vừa thấy anh là tôi có cảm tình ngay. Tôi bằng lòng kết hôn với anh liền.

Lăng Ngao bật cười :

— Chuyện hôn nhân là phải... thông thả từ từ, chứ bán sớm quá như thế thì làm sao được.

Tiểu Long Nữ nhăn mặt :

— Sao vậy ? Anh không thích tôi à ?

Lăng Ngao nói :

— Không phải thế, nhưng vì đột ngột quá thành ra tôi không thể có... ý kiến được.

Tiểu Long Nữ chồm sát tới bên hắn :

— Đâu có gì mà đột ngột, chúng tôi ở đây là như thế đó, chỉ cần thấy hợp ý nhau, thương nhau thì lập tức có thể bầm với Thánh Mẫu yêu cầu chấp thuận kết hôn.

Lăng Ngao hơi nhè nhẹ lại một cái dài sen và nói :

— Thế nhưng ở trung nguyên chúng tôi thì không thế, chúng tôi phải nhờ đến mai mối, còn phải dò xem có đồng một xu hướng, có thuận lý hay không nữa.

Tiểu Long Nữ nói :

— Tôi biết, tôi biết tôi, chính vì thế tôi mới bảo anh

gia nhập Thiên Y Giáo, chỉ cần anh gia nhập giáo rồi thì không có gì trở ngại cả.

Bơi gần đến bên đài sen, một tay vịn vào cánh sen, một tay Lăng Ngao vuốt tóc cười,

— Đúng rồi, nhưng vì bây giờ tôi chưa có thể nhập giáo được.

Tiểu Long Nữ hơi lại trèo ngồi trên đài sen và cụp mắt xuống hỏi hì hăng :

— Tại làm sao bây giờ lại không được ?

Không tìm được lý do ổn thỏa, Lăng Ngao nói đại :

— Bởi vì cha mẹ tôi chỉ bằng lòng cho tôi đến Đạo Trì chơi cho biết thôi chứ chưa có ý định cho tôi gia nhập Thiên Y Giáo.

Tiểu Long Nữ hơi ngạc nhiên :

— Tại làm sao lại không cho anh gia nhập Thiên Y Giáo ?

Lăng Ngao hồng gặt mình, vô tình hẳn nhè đề cập cha mẹ...

Hắn cũng hiểu tại sao hắn lại cảm nghe đau nhói trong lòng khi nói về cha mẹ, có thể việc đó trở thành nỗi u uất tư lậu trong lòng hắn...

Hắn cúi mặt thì thầm :

— Hãy còn một năm nữa... một năm dài đằng đẳng...

Thấy hắn lăm lăm mà không nghe được rõ, Tiểu Long Nữ vội hỏi :

— Sao ? Anh bảo vì sao mà cha mẹ anh không cho anh gia nhập Thiên Y Giáo ?

Lăng Ngao nói ầu loun :

— Vì cha mẹ tôi chưa hiểu rõ Thiên Y Giáo là một tôn giáo như thế nào, để khi về tôi sẽ bẩm lại tình hình, chừng đó có thể cha mẹ tôi sẽ cho phép.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Nè, nhà anh ở đâu ?

Lăng Ngao đáp :

— Xa lắm, ở tại Khai Phong phủ thuộc Hà Nam.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Vừa đi vừa về mất bao nhiêu ngày ?

Lăng Ngao đáp !

— Mau lắm cũng phải mất ba tháng.

Tiền Long Nữ xu mặt :

— Trời ơi, sao mà xa dữ vậy ? Chờ cho đến anh về và trở lại thì không chừng tôi... thành vợ người ta rồi !

Lăng Ngao cười :

— Tôi nghe người ta nói rằng một khi đã thương rồi thì dầu xa cách năm bảy năm, năm mười năm cũng vẫn còn chờ đợi được, Tiền Long Nữ nói như thế chứng tỏ rằng đàn có yêu tôi mà nói chuyện kết hôn.

Tiền Long Nữ ngẫm nghĩ và gục gật đầu :

— Đứng rồi nhưng anh định chơi đến bao giờ thì về.

Lăng Ngao mỉm cười :

— Tôi định ở chơi chừng năm ba bữa.

Tiền Long Nữ lộ vẻ mừng :

— Được rồi, trong thời gian anh ở đây, đêm ngày tôi sẽ ở bên anh.

Lăng Ngao cảm thấy chuyện «ái tình» nên chấm dứt sớm chừng nào tốt chừng ấy, cho nên hân nhin quanh và lấy sang chuyện khác :

— Tiền Long Nữ nè, nghe nói ở đây có đến hơn một ngàn người, thế sao chỉ thấy rải rác không được bao nhiêu vậy ?

Tiền Long Nữ cười :

— Mình mới quen và tôi thích anh nên mình lảng vảng ở đây, chứ người ta đang ngủ trưa, đâu có ai đi chơi giờ này ? Chốc nữa khi thức dậy họ mới đến đây tắm rửa, chừng đó sợ anh than đông quá đấy.

Lăng Ngao hỏi :

— Thánh Mẫu của quý giáo cũng ngủ trưa ?

Tiền Long Nữ gật đầu :

— Chứ sao, ngày nào Thánh Mẫu cũng phải ngủ trưa. Thánh Mẫu bảo như thế nó sẽ làm cho người ta trẻ mãi.

Lăng Ngao hỏi :

— Thánh Mẫu năm nay khoản bao nhiêu tuổi ?

Tiền Long Nữ đáp :

— Tám mươi hai tuổi, nhưng nhìn qua chỉ chừng bốn mươi mấy thôi, anh thấy có lạ không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Lạ chứ, nhưng Thánh mẫu chắc là đẹp lắm ?

Tiền Long Nữ nói bằng vẻ mặt hân diện :

— Tự nhiên, nghe nói lúc thiếu thời Thánh Mẫu đẹp không thể tưởng được, và thân thể có một mùi hương thiên phú, không ai có như thế cả.

Lăng Ngao hỏi :

— Tôi đến đây bà ta đã có biết hay chưa ?

Tiền Long Nữ đáp :

— Biết, có lẽ sau giấc ngủ trưa là Thánh Mẫu sẽ cho gọi anh đây.

Lăng Ngao hỏi :

— Gọi tôi để làm gì ?

Tiền Long Nữ cười :

— Anh đến Đạo Trì tham quan, sau đó nếu anh bằng lòng gia nhập Thiên Y Giáo thì Thánh Mẫu cần hỏi cho biết tại sao, còn nếu anh không bằng lòng nhập giáo thì Thánh Mẫu cũng cần hỏi cho biết tại sao, nếu anh trả lời không đủ thì nhiều nguy hiểm lắm đó nghe.

Nàng vừa nói đến đó thì chợt nghe có tiếng người con gái gọi lớn :

— Tiền Long Nữ, Thánh Mẫu triệu kiến Thôi Thiện Trì, cô nương hãy đưa hân đến đi,

Khi quyết tâm vào đây, Lăng Ngao cũng có dự hệu sẽ

gặp mặt Dao Trì Thánh Mẫu nhưng bây giờ khi nghe kèn, hẳn cũng hơi ngại ngại, hẳn quay đầu nhìn lại thấy một cô gái tự nhiên cũng trần truồng đang đứng trên bờ hồ vậy vậy tay.

Hắn hỏi Tiểu Long Nữ :

— Nàng ấy là ai thế ?

Tiểu Long Nữ tuốt xuống dải sen, vừa bơi vào vừa nói :

— Nàng ấy là một cung nữ trong cung Thánh Mẫu đó, anh hãy theo tôi, nhanh lên,

Lăng Ngao vội theo nàng vào bờ, lại theo hai người đi vào một con nhỏ đầm mát, đi quanh qua lộn lại một hồi chợt thấy tòa cung điện.

Tòa cung điện trông thật là đồ sộ, trên cửa bên ngoài có tấm biển đề bốn chữ «Thiên Y Học Viện» thật lớn, nét chữ thật mạnh, trông thật hùng vĩ trang nghiêm,

Tiểu Long Nữ quay lại cười hỏi nhỏ :

— Vừa rồi anh bảo đã đến «Thiên Y Học Viện» tức là anh nói láo phải không ?

Lăng Ngao cười :

— Vâng, vì tôi không thích chuyện đọc sách một tý nào cả.

Tự nhiên, Tiểu Long Nữ cố ý chiều hắn, nàng không đưa hắn vào đó, nàng chỉ dẫn hắn đi ngang qua và đi thẳng đến một cái sân rộng.

Đó là một sân cỏ, cỏ mịn như nhung, nhìn qua giống như một tấm thảm mềm mọng xanh ngắt.

Giữa sân cỏ có một cái hồ, giữa hồ có một tượng đất hình mỹ nữ, pho tượng tóc dài xuống khỏi lưng, đường nét có cùng sống động, đứng hình dáng một tuyệt thế giai nhân.

Lăng Ngao đã thấy mấy pho tượng nữ nhân rồi nhưng khi thấy hình này hẳn bỗng có cảm giác những pho tượng trước kia là... đồ bỏ.

Thấy hắn nhìn muốn rớt mắt, Tiểu Long Nữ cười hỏi :

— Anh nhìn gì mà trân trối thế ? Anh biết pho tượng đó là ai không ?

Lăng Ngao đáp nhong :

— Chắc của Dao Trì Thánh Mẫu.

Tiểu Long Nữ gật đầu :

— Đúng rồi, hình đó được phong khắc lúc Thánh Mẫu còn thiếu thời.

Lăng Ngao gục gật đầu bắt giắc nhìn pho tượng qua một lần nữa, hẳn cảm thấy không một chỗ nào trên pho tượng là không đẹp, chỉ là pho tượng đá nhưng đủ làm cho người xem máu chảy hừng hực.

Bằng vào pho tượng đó để liên tưởng đến con người thật của Dao Trì Thánh Mẫu, Lăng Ngao biết chắc bà ta đẹp lắm.

Tiểu Long Nữ dẫn hắn vòng qua bờ hồ là thấy ngay một tòa cung điện nguy nga đồ sộ hiện ra trước mắt.

Đó là một tòa cung điện không những vĩ đại mà còn thật đẹp, tương đối ngôi xanh gần như được lau chùi hàng ngày không thấy một dấu bụi cứ đứng nói đến rong rêu.

Mái trước của tòa cung điện cong vút lên để lộ nhiều khung cửa sơn son thếp vàng óng ánh, bên trên khung cửa bên ngoài có một tấm biển thật lớn đề bốn chữ «Dao Trì Thánh Cung» chói lọi.

Lăng Ngao theo Tiểu Long Nữ bước lên thềm đá, hẳn bỗng cảm thấy ngại ngùng...

Bệ đá hoa bóng đến có thể thấy bóng người trong đó như gương, tự nhiên, một hạt bụi cũng không có, hẳn bắt giắc nhìn xuống chân mình, hẳn sợ chân dơ.

Nhìn vào bên trong, bên hông buồng phủ, hai hàng ghế và kỷ trà sắp song song ngay ngắn, trên vách có vẽ nhiều hình người, nhiều dáng cách khác nhau nhưng nói chung đều vô cùng linh động.

Tiểu Long Nữ đưa mắt ra hiệu cho Lăng Ngao đứng lại và nói nhỏ bên tai :

— Anh ở đây chờ đợi. Thánh Mẫu sẽ thăng điện tiếp kiến ngay.

Nói xong, nàng và cô cung nữ khi này lướt nhanh vào điện. Tuy mình đã đề trần suốt cả ngày rồi, nhưng bây giờ đứng giữa cung điện thành thang, kiến trúc tinh xảo, dấu vết của sự tiến bộ của con người bắt giắc Lăng Ngao cảm nghe e thẹn..

Nhưng hẳn cũng không có nhiều thì giờ nghiên ngẫm về chuyện đó, hẳn đang bận nghĩ không biết khi gặp Dao Trì Thánh Mẫu sẽ có những cuộc đối đáp như thế nào cho có lợi.

Chợt nghe từ bên trong điện tiếng nhạc nhỏ nhỏ dịu dĩa nổi lên, trước nhỏ sau lớn, nhưng lớn cũng vừa đủ nghe chứ không có ồn ào và từ trong tiếng nhạc đặt dĩa, mà như hai bên chăm chăm không lên...

— Thánh... Mẫu... Thăng... Điện...

Không biết tiếng hô từ ở hướng nào, tiếng hô lạnh lạnh của người con gái, giọng vừa cao vừa kéo dài ra.

Lăng Ngao có cảm giác như đó là tiếng chuông ngân, tiếng khánh ngọc báo hiệu thần tiên giáng thế chứ không phải tiếng người.

Toàn thân hẳn bỗng nổi ốc, tinh thần hẳn vụt khẩn trương, hẳn ngẩng mặt lên thấy hai tấm màn mỏng như cọng chèo khép hờ, bên trong hiện rõ đại điện rực rỡ huy hoàng và hai hàng thiếu niên nam nữ từ trong chậm chậm đi ra rồi đứng lại hai bên.

Chính giữa hai hàng thiếu niên nam nữ, một người thiếu phụ phong tư tuyệt thế, tuy cũng trần trướng, nhưng nhìn vào người ta có cảm giác người thiếu phụ chẳng những đẹp mà còn vô cùng quý phái.

Người, Lăng Ngao chắc chắn là «Dao Thánh Mẫu» Tái Man Na.

Đi bên cạnh bà ta là bốn thiếu niên nam nữ, một người hai tay bằng thanh kiếm, một người cầm đàn, một người cầm quạt và một người hai tay bưng một cái mâm, trên đó có chiếc khăn thật trắng.

Tiểu Long Nữ đi sau rốt, nàng nhếch môi cười và lấy mắt vờ Lăng Ngao.

Dao Trì Thánh Mẫu ngồi vào cái bàn khảm ngọc, cang cách khoan thai từ tốn và nhạc bỗng dứt ngang.

Bốn phía không còn nghe tiếng động, không nghe hơi gió, không tiếng gì chứng tỏ nơi đó có con người sống, một sự im lặng đến rợn người.

Lăng Ngao cảm thấy ớn từ xương sống, nhưng hẳn vẫn dùng công lực lấy lại sự trầm tĩnh rất nhanh hẳn vòng tay nói :

— Tại hạ Thôi Thiên Trì bái kiến Thánh Mẫu, cầu chúc phước như đông hải, thọ tỷ nam sơn.

Hắn cố dùng lời lễ thật ngắn, thật lễ độ tôn kính, nhưng dáng cách và giọng nói của hắn thật nghiêm trang cương nghị.

Dao Trì Thánh Mẫu nhìn chăm vào mặt hắn và hỏi lâu bà ta nhếch vành môi cong đỏ lạnh lùng :

— Thôi Thiên Trì ? «Thôi là xô ngã, là hủy diệt... Người muốn hủy diệt «Thiên Sơn Dao Trì» của bản Thánh Mẫu phải không ?

Giọng nói của bà ta dịu dịu và trong như ngọc rớt, người ta nghe qua có cảm tưởng như tiếng tiên nữ giữ không trung.

Lăng Ngao giật mình, hẳn vội vòng tay :

— Xin Thánh mẫu đừng hiểu lầm, tại hạ họ Thôi tên Thiên Trì, chứ không phải cố tình mạo danh nhằm xúc phạm đến Thánh Mẫu.

Tia mắt của Dao Trì Thánh Mẫu như điện chớp, bà ta cười nhạt :

— Thế thì, người đến Dao Trì để làm gì ?

Lăng Ngao cung kính :

— Tại hạ có nghe Diêm Dương Đại Giáo Chủ cho biết rằng Dao Trì là một nơi mà chỗ nào cũng như tiên cảnh, nên cố ý làm về không tin để được đến đây nhìn tận mắt..

Dao Trì Thánh Mẫu hỏi :

— Bây giờ người đã thấy tận mắt rồi chưa ?

Lăng Ngao đáp :

Nói chung là có thấy, nhưng đó chỉ là bên ngoài, còn về giáo chỉ và sinh hoạt bên trong thì thật tình chưa quan sát kỹ, tại hạ hy vọng trong vòng năm ba ngày lưu lại đây có thể thấy được đầy đủ hơn.

Dao Trì Thánh Mẫu trầm giọng :

— Cái ma người muốn biết rõ là giáo chỉ phải không ?

Lăng Ngao đáp :

— Vâng.

Dao Trì Thánh mẫu nói :

— Tốt lắm muốn biết về giáo chỉ thì cứ đến Thiên Y Học Viện nghiên cứu, ta sẽ cho người đưa người đến đó.

Nghĩ rằng khi vào Thiên Y Học Viện nhất định là chạm mặt với «Đông Thần» Tư Khẩu Đạn nên Lăng Ngao vội lắc đầu :

— Không, tại hạ bình sinh rất ngắn chuyện đọc sách, và lại về giáo lý thì về phương diện lý thuyết cũng đã có nghe, điều mà tại hạ muốn biết là thực tế tình hình sinh hoạt, chuyện đời sống với giáo lý mới thật là đầy đủ.

Dao Trì Thánh mẫu vùng bật cười, không phải bật cười như khi người ta nghe đến một chuyện ngộ, chuyện vui mà là tiếng cười lạnh lạnh :

— Chứ không phải vì người sợ đến Thiên Y Học Viện chạm mặt với ba người à ?

Lăng Ngao rung động, nhưng hắn vẫn cố gắng trầm tĩnh :

— Tại hạ không biết lời của Thánh Mẫu là dụng ý như thế nào, tại hạ làm sao lại phải sợ ba người nào đâu ?

Dao Trì Thánh Mẫu vụt vỗ mạnh tay lên :

— Tiền quý, ta đã biết người là đồ đệ của Lạc Chính Hiền, tại Kua Mật Thánh người đã phá hoại kế hoạch của ta, chính ta chưa biết làm cách nào tìm người để xem mặt người bao lớn thì người lại dấn xác đến đây, người tưởng có thể qua mặt được ta à ?

Lăng Ngao biết đã hoàn toàn bại lộ, bây giờ thì chỉ

còn tìm phương đào thoát, nếu không, chỉ trong nháy mắt sẽ mất mạng ngay...

Hắn mới nghĩ chữ chưa kịp hành động, hắn mới vừa liếc ra sau để phòng ngừa lên thì hai tay hắn chợt nghe như có hai cái kềm kẹp lại...

Và kẻ đó là hắn thấy hai người.

Hai gã trung niên giáo sĩ, một người mập, một người ốm, cả hai đang giữ tay hắn mắt họ y như có lửa rực lên, chứng tỏ họ là cao thủ của Thiên Y Giáo.

Hắn vừa muốn vùng lên, nhưng hắn kịp thời dừng lại.

Hắn vùng vẫy bây giờ là đại cần phải giữ sức lại để chờ.

Vùng vẫy ngay bây giờ chỉ là phí sức mà kết quả cũng chỉ nằm trong tay của họ.

Dao Trì Thánh Mẫu lạnh lùng :

— Xin nhị vị đại Hộ Pháp hãy ban Thánh lễ cho hắn vào Thánh Lao.

Ở một chỗ mà người dân bà được tôn là Thánh Mẫu, tòa nhà ở được gọi là Thánh Cung thì cái gì ghê nhất cũng mang danh từ thần thánh.

«Thánh Lễ» là hai chiếc roi da, hai chiếc roi «ban» tới tấp vào người của Lăng Ngao vút vút...

Những vòng thịt đỏ bầm tréo ngang tréo dọc trên thân thể Lăng Ngao và...

Vút... vút..

Máu bắt đầu đầm ướt.

Vút... vút..

Lăng Ngao thét lên một tiếng ngoẻo đầu xuống lịm luôn.

XXx

TÌNH TRONG NGỤC THẬT

Lăng Ngao... Lăng Ngao...

Lăng Ngao... Lăng Ngao...

Khi tỉnh dậy, Lăng Ngao thấy mình đang đứng trong một Thủy Ngục - gian ngục mà nước hâm hấp ngập lên tận ngực, hai tay hẳn bị trói chặc lên hai cái trụ cây, hẳn nghe toàn thân ẽ ẽm...

Hắn ngẩng mặt lên, trên nóc ngục có một cái cửa sổ nhỏ, Tiểu Long Nữ đang ngồi trên đó dòm xuống bằng vẻ mặt âu lo.

Cố nhin cơn đau Lăng Ngao nhếch môi cười :

— Tiểu Long Nữ, cô gọi tôi đó phải không ?

Thấy hắn tỉnh lại, Tiểu Long Nữ mừng quá đu mình nhảy xuống đi lại gần hắn nói nhỏ :

— Thật tôi không ngờ anh lại là đồ đệ của «Xuân Thập» Lạc Chính Hiền, nhưng tại sao ngày hôm qua anh lại nói dối với tôi ?

Lăng Ngao kinh ngạc :

— Ngày hôm qua ? Tôi bị mê mang suốt một đêm rồi à ?

Tiểu Long Nữ gật đầu :

— Sau bị đánh ngất, Tá Hộ Pháp đã mang anh vào giam nơi đây, đã mấy lần tôi muốn đến thăm mà không có cơ hội, phải đến bây giờ Thánh Mẫu ngủ trưa rồi tôi mới dám lên vào đây.

Lăng Ngao gật gật đầu :

— Thánh Mẫu của cô định xử trí với tôi làm sao ?

Tiểu Long Nữ ngồi trên bệ đá trong Thủy Lao, hai chân nâng nhẹ nhẹ đưa dưới nước, mặt nàng ửng đỏ :

— Anh không chịu trả lời câu hỏi, tại sao phải dối tôi...

Lăng Ngao giương cười :

— Tôi là người đối địch với Thiên Y Giáo thì làm sao lại dám nói thật với cô ?

Tiểu Long Nữ trầm ngâm thật lâu :

— Anh chán ghét tôi lắm phải không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, cô không có chỗ nào làm cho tôi chán ghét cả.

Tiểu Long Nữ nói :

— Thật tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại thương yêu anh như thế... Tôi nói chắc anh cũng không tin, hôm qua, khi vừa thấy anh là tôi đã âm thầm thương anh, sau đó thấy anh bị Thánh Mẫu khám phá tòng tích, ban đầu tôi cũng hơi giận anh, tôi nghĩ sẽ không thêm thương anh nữa, thế nhưng đêm về, lên nằm trên giường, tôi lại nhớ thương anh, suốt cả đêm rồi tôi không hề nhắm mắt...

Đôi mắt cô gái đỏ hoe.

Một mối tình đầu ngàn đời giữ mãi, cho dầu tình thế có ra sao, cho dầu ngàn sông cách núi cũng vẫn thương nhau...

Không biết ai đã nói như thế, không biết câu ấy đã viết ở đâu, nhưng bây giờ Lăng Ngao vui nhận ra cô gái ngày thơ trước mặt mình đang mang một tâm trạng như thế ấy.

Nàng đã bị chàng lừa dối, tuy lừa dối ấy cũng có chỗ đáng dung, nhưng dầu sao, hẳn cũng chưa có gì đáng gọi là bực lộ tình yêu đối lại với nàng...

Vậy mà nàng vẫn một mực thương yêu.

Hắn nhìn nàng giọng hân hậu trở nên thê thiết :

— Tiểu Long Nữ, đáng lý cô không nên thương tôi...

Tiểu Long Nữ nói :

— Tôi biết tôi cũng thấy như thế, nhưng tôi không làm được..

Lăng Ngao nhìn thẳng vào mặt nàng hân hỉ ra :

— Sự thật tôi không dám dấu cô nương, tôi đã... đã có vợ rồi.

Đối với một người con gái thương yêu mình như thế, bây giờ nghe mình có vợ, quả thật là y như nghe sét đánh bên tai.

Lăng Ngao không nỡ dấu nàng, hân nói ra và chuẩn bị chờ đợi nàng phản ứng...

Thế nhưng nàng không tỏ vẻ ngạc nhiên, cũng không tỏ vẻ giận hờn hay thất vọng, nàng nói như không :

Đầu cô sao, anh cứ việc bỏ người ấy đi là được.

Lăng Ngao thấy nàng quả thật quá ngây thơ, hân cười bất cười, nhưng hân dừng lại kịp, hân nói :

— Không được chuyện đó tôi không thể làm được.

Tiểu Long Nữ như không chú ý đến hân, nàng nói bằng một giọng nghiêm trang

— Nếu anh bằng lòng cười lời thì tôi sẽ cứu thoát anh khỏi nơi này và theo anh về đất Trung Nguyên.

Lăng Ngao chợt thấy một tia sáng lóe lên trong óc, hân nói :

— Còn nếu tôi không bằng lòng ?

Tiểu Long Nữ nói với dáng cách...hâm hỉ :

— Nếu anh không bằng lòng, tôi sẽ không thả anh ra, và một vài ngày nữa là anh sẽ bị Thánh Mẫu giết chết.

Lăng Ngao cười :

— Thế tại sao bây giờ không giết mà chờ đến một hai ngày nữa ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Tại vì còn chờ sự phụ của anh tôi đây, Thánh Mẫu đem anh ra làm con tin, sau khi chế phục được sự phụ anh rồi thì người sẽ giết anh ngay.

Lăng Ngao vừa sợ vừa mừng :

— Như vậy là sự phụ tôi không có nơi đây, hay lắm.

Tiểu Long Nữ nói :

— Anh đừng có vội đắc ý, tuy sự phụ anh không có ở đây thật, nhưng ông ta cũng đã uống «Hỏa Độc Đan» của Thánh Mẫu, qua ba ngày, nếu không có thuốc giải là chết không có thuốc chữa.

Lăng Ngao khiếp đảm :

— «Hỏa Độc Đan» là gì ?

Tiểu Long Nữ nói :

— «Hỏa Độc Đan» là một thứ gì không biết, nó được lấy ra từ ở lòng đất sâu, cứ gặp chất nước là cháy dữ dội, Thánh Mẫu chế ra được bao bọc bằng một chất như sáp dẻo bên ngoài, trong vòng mười hôm, chất sáp dẻo đó tan đi và như thế, thuốc sẽ làm cho cháy ruột mà chết.

Lăng Ngao rung động :

— Nhưng sự phụ tôi tại làm sao lại uống nhầm thứ đó ?

Tiểu Long Nữ suy nghĩ hồi lâu, nàng ngừng mặt mỉm cười :

— Cho anh biết cũng không hại gì, bảy ngày trước đây, trong một buổi tối Trung Thu, sự phụ của anh đến Dao Trì, Thánh Mẫu gạt ông ta uống lầm viên «Hỏa Độc Đan» bản ông ta hãy suy nghĩ kỹ rồi mười ngày sau trả lời, coi có bằng lòng một lòng trung tặc đối với Thánh Mẫu hay không. Thánh Mẫu dự liệu rằng ông ta sẽ tìm cách đào thoát, quả nhiên, nhân cơ hội tất cả giáo sĩ vui đùa trên Minh Nguyệt đài ông ta liền trốn đi, Theo Thánh Mẫu ước đoán thì ông ta đi tìm người tiếp ứng và những người đó nhất định là bọn Lạc Ma tại Thiên Trúc Tự.

Lăng Ngao cau mặt gần lại :

— Lạc Ma chùa Thiên Trúc.

Tiền Long Nữ đáp :

— Đứng, Thiên Trúc Tự trên núi Côn Lôn. đám Lạc Ma võ công cao lắm, đệ nhất Thánh Mẫu Thiên Sơn Dao Trì của chúng tôi là Mạnh Lệ Ty chính học võ từ nơi ấy.

Lăng Ngao hỏi :

— Đệ nhất Thánh Mẫu vốn có liên hệ với Lạc Ma Thiên Trúc Tự, thế sao bây giờ họ lại có chuyện chống đối với Dao Trì ?

Tiền Long Nữ nói :

— Không biết, sau khi Đệ Nhất Thánh Mẫu qui tiên, họ tương đến khuấy rầy, nhưng vì nhờ Thánh Mẫu chúng tôi có độc môn công phu nên họ không làm gì được.

Lăng Ngao hỏi nhóng :

— Thánh Mẫu của Quý Giáo tính chắc ngày mai sư phụ của tôi sẽ đến.

Tiền Long Nữ gạt đầu :

— Chuyện uống Hỏa Độc Đơn không phải là chuyện đùa lên gì đâu, tội của sư phụ anh đang chết, nhưng niệm tình sư đệ, Thánh Mẫu cho ông ta mười ngày suy nghĩ lại, cho nên ngày mai này là trễ nhất ông ta phải đến, trừ phi ông ta cam tâm chờ cháy ruột.

Suy nghĩ hồi lâu, Lăng Ngao thở dài :

— Cho dầu sư phụ tôi thỉnh được Lạc Ma trợ sức cũng không làm sao thoát chết vì độc chết, cho nên vì đề cứu thoát sư phụ, tôi bằng lòng theo điều kiện của cô.

Tiền Long Nữ mừng ra mặt :

— Thật à ? Anh thật bằng lòng cưới tôi à ?

Lăng Ngao gạt đầu :

— Bằng lòng, nhưng với điều kiện là cô phải lấy cho được

thuốc giải và nội trong đêm nay phải tìm cách đưa tôi Thiên Trúc Tự.

Tiền Long Nữ mừng quá, nàng nói :

— Được rồi, ngay bây giờ tôi sẽ đi lấy thuốc giải cho anh thấy...

Nàng đu mình phóng lên cửa thật nhanh...

Lăng Ngao cúi mặt thở dài...

Một cô gái ngày thơ trong trắng như nàng, tình yêu của nàng lại hết sức chán thánh, nàng lại có thể vì mình, làm chuyện hiểm nguy theo về Trung Nguyên, thật quả không có gì gọi là không xứng đáng, chỉ có điều làm sao đáp lại tình nàng trong khi lần đã có Mộ Dung Uyển ?

Gạt nàng thì không thể, vì tình của nàng quá nặng, bằng lương tâm mà nói, cho dầu sự việc ra sao cũng không nên lừa dối với nàng...

Nhưng bây giờ thì không làm sao được nữa, phải thoát ra khỏi nơi này, phải cứu cho được sư phụ...

Lăng Ngao tặc lưỡi, bần đánh liều đến đâu hay đó.

Hình như gian Thủy Lao này ở rất gần Dao Trì Thánh Cung, cho nên mấy phút sau là Tiền Long Nữ trở lại, nàng mở chiếc khăn, trong đó có ba hoàn thuốc, hai trắng một đỏ nàng nói với Lăng Ngao :

— Anh thấy không, thuốc giải đã có rồi.

Lăng Ngao ngờ hỏi :

— Làm sao Tiền Long Nữ lấy nhanh như thế ?

Tiền Long Nữ cười :

— Thánh Mẫu thương tôi lắm, phòng của người tôi được phép ra vào bất luận lúc nào, vì thế, thừa lúc người đang ngủ trưa, tôi len vào mở rương trộm thuốc.

Lăng Ngao nhìn ba hoàn thuốc và hỏi :

— Hoàn nào là thuốc giải ?

Tiền Long Nữ chỉ hai hoàn trắng :

— Hai hoàn trắng là thuốc giải, hoàn đỏ là Hỏa Độc Đơn.

Lăng Ngao giật mình :

— Tiểu Long Nữ đánh cắp Hỏa Độc Đan làm chi ?

Tiểu Long Nữ cười :

— Cho anh uống chứ làm chi ? Tôi sợ anh lắm, sợ anh lừa tôi lắm, tôi phải cho anh uống một viên Hỏa Độc Đan, chờ sau khi thành thân rồi sẽ giải cho anh.

Lăng Ngao giật mình, hần lắc đầu :

— Không, đừng làm như thế, nguy hiểm lắm, tôi không gạt Tiểu Long Nữ đầu mà..

Tiểu Long Nữ đặc hai hoàn thuốc trắng lên bực dọc, nàng banh miệng Lăng Ngao nhét đại hoàn thuốc đồ vào...

Vì bị trói cả hai tay, và vì bị nàng cắn họng, thành ra cuối cùng Lăng Ngao cũng phải nuốt luôn vô bụng..

Hần trừng mắt nói với nàng :

— Tiểu Long Nữ ác lắm và cũng không thương tôi, ai đời lại đem thuốc độc nhét vào miệng người mình yêu như thế ?

Tiểu Long Nữ vuốt má hắn :

— Không sao đâu, rồi tôi sẽ cho uống thuốc giải má, nếu anh lỡ chết thì tôi cũng không sống được đâu.

Lăng Ngao hỏi :

— Tại sao Tiểu Long Nữ lại làm như thế, nếu sau khi thành thân rồi tôi vẫn lừa Tiểu Long Nữ thì sao ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Tôi tin rằng không khi nào như thế, nếu đã thành thân rồi là tình nghĩa vợ chồng, anh không thể bỏ tôi.

Và nàng kề miệng gần tai hắn nói :

— Tối nay, khi mọi người ngủ say, tôi sẽ đến giải thoát anh..

Nàng bèn vào má hắn và đu mình trở ra ngoài cửa sổ.

Lăng Ngao cúi mặt thở dài ..

Không cùng nàng thành thân thì nhất định nàng không trao thuốc giải, hắn và sư phụ hẳn phải chết, còn nếu cùng với nàng thành thân thì tự nhiên đối với hắn không sao cả, nhưng đối với Mộ Dung Uyển thì phải làm sao ?..

Hắn thở dài sườn sượt và cuối cùng là đành phó mặc rủi may...

Trên khung cửa sổ có tiếng động và một người nhảy xuống.

Lăng Ngao thấy lão Tả Hộ Pháp lùn mập đánh hắn hóm qua.

Lão đến sau lưng Lăng Ngao, tuột tay xuống nước mở giầy trời, kéo sên hắn lên và quát :

— Thánh mẫu muốn gặp người, hãy theo ta mau.

Nói xong, ông ta không chờ Lăng Ngao, đu mình nhảy lên cửa sổ.

Bị trói và bị ngâm dưới nước suốt ngày đêm, Lăng Ngao nghe tay chân tê cứng, cũng may công lực hắn thâm hậu nên vương vai uốn mình một chút là có thể đánh đu lên cửa sổ, nhưng thể lực của hắn bây giờ yếu lắm, cũng phải mất một lúc lâu mới bò được ra ngoài.

Bên ngoài lại là một gian thạch thất, Tả Hộ Pháp ấn tay vào một nút đá, cánh cửa bật ra.

Lão vẫy tay :

— Đi ra.

Lăng Ngao theo lão đi dọc ngược ra ngoài, cứ ngược lên như thế rất nhiều cấp đá nữa là đến một khung cửa, lão Tả Hộ Pháp lại ấn nút cho cánh cửa nhích lên và quát bảo :

— Đi ra.

Lăng Ngao theo ra trước mặt hắn vụt sáng lên, hắn thấy một gian phòng ngũ thật đẹp, thật rộng.

Trên giường nệm cao, Dao Trì Thánh Mẫu đang nằm dựa nghiêng nghiêng trên chiếc gối, bà ta nằm nghiêng ra ngoài, hai chân duỗi thẳng cho một cung nữ đắp bop, nhìn vào thân hình nầy nở da trắng mịn màng của bà ta, nên Tiểu Long Nữ không nói thì Lăng Ngao không làm sao dám nghĩ người thiếu phụ độ bốn mươi năm trước mặt mình là một bà lão tám mươi ngoài.

Nhưng Lăng Ngao cũng không có thì giờ ngẫm nghĩ gì lâu vì hẳn đang bận ngó ba người đang đứng cạnh giường: «Đông Thần» Tư Khấu Đan và hai vợ chồng Thiếu Cốc Chủ Phụng Hoàng La Kiếm Kỳ.

Cả ba người đều trần truồng như nhộng, nhưng có lẽ cũng vì chưa được quen lắm, cho nên dáng cách của họ có phần áy náy.

Nhất là «Hồng Y Tiên Tử» Tô Kha Lan, nấp vừa thấy Lăng Ngao là hai tay nâng quỳnh quang lụp chụp che vào chỗ cần phải kín trên người nàng và cúi đầu thật thấp.

Dao Trì Thánh Mẫu mỉm cười:

— Tô giáo sĩ, hãy buông tay xuống.

«Hồng Y Tiên Tử» Tô Kha Lan ngẩng mặt, nàng nhìn chồng bằng đôi mắt khăn cầu, nhưng La Kiếm Kỳ vội quay đi nơi khác...

«Hồng Y Tiên Tử» Tô Kha Lan đôi mắt vụt đỏ hoe và tiếp theo là hai hàng nước mắt chảy dài trên má...

Dao Trì Thánh Mẫu lạnh mặt:

Tô giáo sĩ, có nghe ta nói hay không?

Tô Kha Lan đành phải buông tay xuống, nước mắt nàng càng trào ra nhiều nữa.

Dao Trì Thánh Mẫu mỉm cười, bà ta quay qua hỏi Lăng Ngao:

— Lăng Ngao, nghe nói sư phụ của người đã từng cùng với một người đàn bà tên Thôi Ưc Mỹ luyện thành một kiếm pháp gọi là «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» và đem kiếm pháp ấy truyền thụ cho người phải không?

Lăng Ngao nhắm mắt lại và trả lời:

— Nếu phải như thế thì sao?

Dao Trì Thánh Mẫu cười:

— La giáo sĩ cho ta biết là cũng đã từng học qua môn kiếm pháp đó, thế nhưng Thôi Ưc Mỹ không chịu cho biết «Phượng Hoàng Tâm Pháp», vì thế họ không làm sao đạt đến trình độ «Phượng Hoàng Vu Phi», ta nghĩ người thế nào cũng thuộc Phượng Hoàng Tâm Pháp, nhưng không biết người có bằng lòng nói ra chăng?

Lăng Ngao vẫn nhắm mắt:

— Không bằng lòng.

Dao Trì Thánh Mẫu cười:

— Thật ra thì Đản Thánh Mẫu tin rằng khắp trong thiên hạ không có thứ võ công nào có thể thắng được bản Thánh Mẫu, vì võ công của ta là do trong «Thượng Thừa Kim Cang Bí Kíp» mà ra, nhưng hôm nay bản Thánh Mẫu bằng lòng đem thiên «Kim Cang Chưởng» trong Bí Kíp đó đổi cho người, người có bằng lòng không?

Vừa nói, bà ta vừa lấy dưới nệm ra một xấp da dê đưa lên cho Lăng Ngao nhìn thấy đó là thiên «Kim Cang Chưởng».

«Đông Thần» Tư Khấu Đan nhìn chăm vào xấp da dê, y như con cạp thấy con chồn, tức vì không biết làm sao để nuốt cho trôi.

Lăng Ngao vẫn lặc đầu:

— Không.

Về mặt của Dao Trì Thánh Mẫu đang tươi cười bỗng nhiên đông lạnh, bà ta gần giọng:

— Chỉ muốn uống rượu phạt thôi à?

Lăng Ngao cười nhạt:

— Hôm qua ta đã có uống rồi.

Dao Trì Thánh Mẫu lạnh lùng:

— Những ngọn roi hôm qua chỉ là tiêu lễ, nếu người nghĩ rằng nơi đây chỉ có lao nhieu đó thì người đã lầm to.

Lăng Ngao gằn lại :

— Có thứ nào ghê hơn cái chết hay sao ?

Dao Trì Thánh Mẫu đáp :

— Có chứ ? Người muốn thử à ?

Biết nói cho nhiều chỉ mang lại cho mình nhiều bất lợi cho nên Lăng Ngao đổi giọng :

— Ta đã từng nghe gia sư bảo rằng Thiên Y Giáo người nào cũng vô công cái thế, nhưng khi đến đây, chưa được lãnh giáo tuyệt học của quý giáo, thật là một điều đáng tiếc.

Dao Trì Thánh Mẫu bật cười :

— Ủ, người muốn lãnh giáo vô học của bản giáo à ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Chính thế, nhưng nếu nghĩ rằng dùng cực hình mới dùng là ban sắc của Thiên Y Giáo thì tại hạ cũng xin tuân.

Dao Trì Thánh Mẫu cười :

— Được rồi, ta sẽ cho một người đùa với người cho vui, để cho người nếm biết cái thua cay đắng.

Bà ta quay qua nói với Tả Hộ Pháp :

— Cát Luân Đặc, hãy gọi Tiểu Long Nữ đến cho ta.

Cát Luân Đặc vâng lệnh lui ra một hồi sau hẳn đưa Tiểu Long Nữ vào.

Chắc có lẽ đã nghe Tả Hộ Pháp nói rồi, nên vừa bước vào là nàng đã lên tiếng :

— Thánh Mẫu tại sao Thánh Mẫu lại bảo Tiểu Long Nữ giao đấu với đồ đệ của Lạc Chính Hiền ?

Dao Trì Thánh Mẫu cười :

— Có sao đâu.

Tiểu Long Nữ chu mỏ làm nũng :

— Tiểu Long Nữ không thêm, lỡ ra thua hẳn có phải là mất mặt không ?

Dao Trì Thánh Mẫu chậm chậm ngồi lên cười nói

— Không đâu, người thắng một trăm phần trăm.

Tiểu Long Nữ lên liếc Lăng Ngao và nói :

— Nhưng nếu rồi thua làm sao...

Dao Trì Thánh Mẫu bỏ xấp da dê vào túi da kẻ bên giường bà ta đặc chân xuống và đứng lên chậm rãi :

— Ta bảo không thua là không thua, đi đến Diêm Dương Đài.

Không ai nói lại tiếng nào, kể cả Tiểu Long Nữ, họ cùng đi theo đến Diêm Dương Đài.

Đi ở bên sau, Lăng Ngao thấy «Đông Thần» Tư Khẩu Đan làm thỉnh hoai không nói, hẳn đâm cảm thấy hơi kỳ nên hỏi nhỏ :

— Tư Khẩu Bảo Chủ, ông đã nhập giáo rồi à ?

Mặt của Tư Khẩu Đan lạnh băng băng :

— Sao ?

Lăng Ngao mỉm cười :

— Thật không ngờ một đại nhân vật như ông mà lại cam tâm quý dưới gối người, từ nay về sau, võ lâm Trung Nguyên đánh mất tên ông rồi đó.

Tư Khẩu Đan cười nhạt :

— Chưa chắc, người rồi đây sẽ thấy.

Tuy họ nói nhỏ, nhưng Dao Trì Thánh Mẫu đi phía trước nghe, bà ta quay lại cười :

— Tư Khẩu Giáo Sĩ nói thế là sao ?

Tư Khẩu Đan lật đật cười, ông ta cười thật là thành khẩn :

— Tại hạ muốn nói Thánh Mẫu đã đồng ý truyền thụ cho tại hạ «Thượng Thừa Kim Cang Bí Kíp», bằng vào võ công trong đó, tại hạ vẫn hơn hẳn võ lâm Trung Nguyên...

Dao Trì Thánh Mẫu gạt gãi đầu :

— Chỉ cần giáo sĩ trung thành với bản giáo, ta sẽ truyền cho tuyết học mà lại còn dự tính thăng thưởng cho làm Phó Giáo Chủ Diêm Dương Đài Trung Nguyên.

Tư Khẩu Đan cung kính :

— Vâng, đa tạ thành ân của Thánh Mẫu...

Lăng Ngao suýt đã bật cười, nhưng hần kịp dừng ngay lại.

Ư dây riết rồi cũng phải quên, hình như cái gì họ cũng cố gắng lên đầu một chữ «Thánh» cực kỳ tôn kính, nhưng sở dĩ hần xem bật cười là vì hần bỗng nhớ đến một chuyện...

«Thần Cung» là chỗ Thánh ở, «Thánh Lễ» là hình phạt của Thánh, «Thánh Ngục» là chỗ níu giữ của Thánh và hần bỗng nhớ đến cái...cần tiêu, không biết ở chỗ đó họ gọi là gì?

Hần nghĩ vòng vo một hơi là đến Diêm Dương Đài.

Bây giờ là sau giờ ngũ trư nam nữ giáo sĩ đưa nhau đến Dao Trì để tắm, Diêm Dương Đài giờ này vắng hoe không một bóng người.

Dao Trì Thánh Mẫu quay lại cười nói với Lăng Ngao :

— Ở đây gồm có tám mươi một viên đài, nếu người có thể chạy vòng hết các nơi mà chưa bị thua thì ta sẽ bằng lòng bỏ qua không bắt người nói ra Phương Hoàng Tầm Pháp.

Lăng Ngao gặng lại :

— Nhưng nếu tại hạ thắng thì sao?

Dao Trì Thánh Mẫu mỉm cười :

— Cái đó thì không thể có,

Lăng Ngao nhướng mắt :

— Nhưng vạn nhất mà tại hạ thắng thì sao?

Dao Trì Thánh Mẫu nhìn hần thật lâu, bà ta đáp thật chậm :

— Thế thì bản Thánh Mẫu có thể dung cho người một mạng.

Lăng Ngao nói :

— Và để cho tại hạ lìa khỏi nơi đây?

Dao Trì Thánh Mẫu lắc đầu :

— Không, người là đồ đệ của Lạc Chính Hiền, bản Thánh Mẫu tha mạng cho người đã là đặc ân rồi đấy.

Lăng Ngao nhún nhún vai và nhìn Tiểu Long Nữ mỉm cười :

— Cô nương, thượng đài.

Vừa nói, hần vừa bước lên đài, hần vòng theo chiếc thanh gỗ bước lên từng bước một.

CHƯƠNG 27

LẠI VÀO THỦY NGỤC

Diêm Dương Đài sự thật thì chỉ có chín tầng, nhưng nó gồm có tám mươi một cái đài tròn, gọi là «Viên Đài» xen lẫn vào nhau.

Tầng cao nhất chỉ có một viên đài, từng thứ tám ba cái, từng thứ bảy năm cái, từng thứ sáu bảy cái, từng thứ năm chín cái, từng thứ tư mười một cái, từng thứ ba mười ba cái, từng thứ hai mười lăm cái và tầng thấp nhất có mười bảy cái, họ vẫn tính theo «chín chín tám mốt» và tự nhiên nó được liên vòng theo dưới lớn trên nhỏ, những viên đài thì lại bằng nhau.

Tầng thấp nhất chỉ cao khỏi mặt đất chừng hai trượng.

Lăng Ngao bước lên từng thứ nhất thì thấy bình khí gian theo giá rất nhiều, gồm đủ các thứ, nhưng thứ nào cũng làm bằng gỗ.

Lăng Ngao rút một thanh kiếm gỗ và hỏi Tiểu Long Nữ :

— Cô nương thiện dụng thứ chi?

Tiêu Long Nữ lạnh bộ mặt lạnh lùng :

— Tùy tiện.

Lăng Ngao gần lại :

— Nhưng tùy tiện thì cũng phải có cái tên của nó chứ ?

Tiêu Long Nữ bắt đầu muốn cười, nàng vội rút một thanh
sao và nhăm vào Lăng Ngao xá tới :

— Hãy tiếp chiêu.

Lăng Ngao xoay mình, nhảy lên đài thứ hai :

— Ở đây không thích, chúng ta hãy lên trên giao đấu đi.

Vừa nói, hắn vừa nhảy lên viên đài thứ ba của tầng thứ
nhất.

Và cứ như thế, hắn tuần tự phi thân hướng thượng.

Thấy thân pháp của Lăng Ngao khá cao, Tiêu Long Nữ
cũng động tính tự cao, nàng nhún chân nhảy theo bên gót.

Nàng hãy còn đứng dưới, trong khi Lăng Ngao đã nhảy
lên cao thế nhưng chỉ nhảy mất là nàng theo kịp.

Lăng Ngao hoảng hồn, hắn không ngờ Tiêu Long Nữ thân
pháp lại quá nhanh như thế hắn lật đật thi triển khinh công
nhảy vọt lên trên.

Tầng thứ hai gồm mười lăm viên đài, Lăng Ngao nhảy hết
là nhún chân vọt lên tầng thứ ba, Tiêu Long Nữ cứ bám sát,
hai người y như hai con én lượn chung quanh một cái tháp
cao, chân vừa chấm xuống chưa kịp thấy là thân lại bốc lên,
chập chơn trông thật là đẹp mắt.

Gang lên càng cao, khi Lăng Ngao lên đến tầng thứ năm
thì đã cách mặt đất hơn hai mươi trượng.

Đứng dưới đất nhìn lên thấy Tiêu Long Nữ vẫn không
đuối theo kịp Lăng Ngao, Dao Trì Thánh Mẫu hét lớn :

— Tiêu Long Nữ, làm cái trò gì thế ?

Nghe tiếng quát Tiêu Long Nữ biết Dao Trì Thánh Mẫu
đã nổi giận, nàng lật đật hét lên một tiếng gia tăng tốc độ;

cho đến khi tốc độ sát sau lưng Lăng Ngao, nàng dùng đao xá
xướng, vai hắn và gót nhỏ :

— Bỏ đi !

Lăng Ngao vọt đứng đứng lại, hắn run mình xuống và phạt
ngược thanh kiếm ra sau :

— Coi chừng.

Hắn đánh một đòn mới nhìn qua thật vô cùng hiểm độc,
nhưng hắn độ chừng Tiêu Long Nữ có thể đỡ nổi vì hắn cũng
chưa hết sức, hắn định làm một cuộc biểu diễn cho Dao Trì
Thánh Mẫu coi chơi...

Quả nhiên, võ công của Tiêu Long Nữ được chân truyền
của Dao Trì Thánh Mẫu, thế nàng đang lên lại bị thanh kiếm
của Lăng Ngao thỉnh linh phạt ngang, một thế đánh thật là khó
đỡ, nhưng nàng vẫn kịp thì giờ bật ngửa mình ra sau, theo
lối «Thuyết Băng Kiều» để tránh thanh kiếm phạt ngang...

Người ta khi áp dụng thế «Thuyết Băng Kiều» là hai chân
phải bám chắc bên dưới, thân mình ngã ngửa thật dịu, thật
nhẹ để tránh đòn, nhưng với nàng thì không chỉ thế thôi,
nàng chỉ bám một chân chịu lấy thân hình, còn một chân thừa
khi ngã ngửa ra, nàng tung một đá trúng ngay vào móng út
của Lăng Ngao thật mạnh.

Không ngờ nàng lại biểu diễn «xuất thân» như thế ấy, Lăng
Ngao bất phòng bị cú đá quá mạnh và tuy bị trúng nhưng hắn
vẫn kịp thời nương theo đà của cú đá phóng tuốt lên tầng
chợt vọt

Tiêu Long Nữ ngon trớn làm cho hắn một đá rồi nàng
cũng giạt mình, nàng vội trung theo quơ đao giáng vào cổ
hắn và hột nhỏ :

— Xin lỗi, có đau lắm không ?

Lăng Ngao trụ hình xuống tránh cú đánh và nhào tiện xử
dụng ngay thức «Phượng Hoàng Lai Nghi» phạt ngang hông
nàng một nhát và đáp nhỏ :

— Không sao, sơ sơ thôi...

Nhưng thức «Phượng Hoàng Lai Nghi» đã làm cho Tiểu Long Nữ hết hồn, nàng không ngờ sau khi bị cú đá văng tung lên như thế mà hân vẫn kịp thời tung thế độc...

«Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» vẫn mới xuất hiện trong võ lâm, chính cao thủ như Diêm Dương Đại Giáo Chủ vẫn chưa nghĩ ra thế phá, Tiểu Long Nữ cho dầu có được chân truyền cũng không làm sao qua được mẹ nàng vì thế cho nên chẳng những tránh không kịp mà còn sống sót.

Bách !

Thanh kiếm gỗ của Lăng Ngao phạt trúng hông nàng, cho dầu hân chưa dùng hết sức nhưng vẫn làm cho làn da trắng nõn của nàng bị một vết đỏ rằn.

Lăng Ngao hoảng hốt nhón mình lên nói nhỏ :

— Xin lỗi, xin lỗi...không đau lắm mà...

Bị cú quá đau, Tiểu Long Nữ đỏ quạu, nàng vung dao thi triển tuyệt chiêu.

Thanh đao gỗ trong tay nàng bây giờ tuy không có ánh thép ngời ngời, nhưng nó cũng tạo ra một vòng lờ mờ không thấy bóng, nàng vừa đánh vừa gặt nhỏ :

— Anh không để tôi đánh lại thì tôi sẽ không nhìn anh nữa ..

Lăng Ngao vừa vợ vừa tức cười, đúng là một cô gái... bé.

Nhưng tình mạng mình hầy còn trong tay của cô ta, hân không dám để cho nàng giận, hân đành phải đỡ bảy đỡ hạ để cho nàng đánh trúng khía hai đao, rồi sau đó mới tránh né.

Lạc Chính Hiền học nghệ từ Dao Trì Thánh Mẫu, Lăng Ngao lại là đồ đệ của ông ta, cho nên kể như khi giao đấu với Tiểu Long Nữ gần như chiêu thế giống nhau, nhưng Tiểu Long Nữ thì lại có phần cao hơn, tinh hơn hân khá nhiều...

Nhưng Lăng Ngao lại có chỗ bù là «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» chính nhờ vào môn đó mà hân và Tiểu Long Nữ tương đối, cầm cự không phân hơn kém.

Mà phần khác là thật tình thì họ chưa phải đánh với nhau bằng binh sinh sở học, cho nên hai bên cứ trong tư thế, cầm đồng.

Đánh lên tới trên chót vót, Lăng Ngao nói nhỏ với Tiểu Long Nữ :

— Tiểu Long Nữ, võ công của cô quả thật tôi không bì kịp...

Tiểu Long Nữ bây giờ cũng hết giận rồi, nàng nói :

— Chưa xử dụng tuyệt chiêu đó ghen... (Anh bây giờ có tin chưa, Thánh Mẫu bảo là tôi sẽ thắng một trăm phần trăm kia mà...

Thật sự thì không hân như thế, bởi vì so về võ công mà Lăng Ngao học được của Lạc Chính Hiền thì quả thật hân thua, nhưng nếu hân thi triển «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» thì Tiểu Long Nữ làm sao đánh lại ?

Thế nhưng Lăng Ngao vẫn cười :

— Đúng rồi...Mà nè hai viên thuốc giải bây giờ có để ở đâu ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Nhét vào chiếc khăn buộc tóc đây nè, chỉ vậy ?

Lăng Ngao nói :

— Thế thì hay lắm, bây giờ đúng lúc mình phải chạy đi tôi làm bộ bắt được cô giữ làm con tin rồi chúng ta sẽ lủi lủi thoát ra khỏi chỗ này.

Tiểu Long Nữ trừng mắt :

— Không được đâu, như thế không ổn, để tôi rồi sẽ đi.

Lăng Ngao hỏi :

— Tại sao tại không ổn ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Tôi biết tính tình của Thánh Mẫu, tuy người rất thương yêu tôi, nhưng một khi người nổi nóng lên thì sinh mạng của tôi cũng chẳng tiếc gì đâu...

Lăng Ngao nói :

—Đã thế thì đánh nữa cũng chẳng ích chi vậy mình hãy xuống cho rồi.

Hai người lại vừa đánh vừa nhảy xuống lần lần, cuối cùng khi nhay xuống đất, Lăng Ngao vòng tay nói với Dao Tri Thánh Mẫu.

—Tiều Long Nữ của quý giáo quả bất phàm, tại hạ xin bài lãnh.

Sắc mặt của Dao Tri Thánh Mẫu lạnh như đồng, bà ta bước lên sát mặt Tiều Long Nữ hai cái thật đích, đang, bà ta trợn trắng :

—Tiều A đầu, người to gan thật, ai bảo người cố ý dung địch như thế ?

Tiều Long nữ cau quá óm mặt ta lên :

—Thánh Mẫu...sao lại đánh Tiều Long Nữ...

Dao Tri Thánh Mẫu cười nhạt :

—Người không dung địch thì tại làm sao thắng được hẳn ?

Tiều Long Nữ dậm chân khóc :

—Oan lắm, Tiều Long Nữ đã đuổi hẳn xuống tận đây...

Dao Tri Thánh Mẫu cười gằn :

—Đuổi xuống đây thì đâu có thể nói là thắng ? Người không nghe ta nói khi nãy sao, nếu hẳn thoát được qua hết nương viên dài thì ta không đòi Phương Hoàng Tâm Pháp mà là Phương Hoàng Tâm Pháp cái ta đang cần, vì thế ta buộc người phải thắng.

Tiều Long Nữ khóc :

—Tiều Long Nữ không nghe rõ...

Dao Tri Thánh Mẫu quát lớn :

—Nói láo, người muốn theo người ngoài, người tưởng ta không biết đấy à ?

Tiều Long Nữ rung rẩy làm thinh...

Dao Tri Thánh Mẫu quát :

—Thế lúc ở trên từng trên hết, các người nói những gì ?

Tiều Long Nữ nói :

—Tiều Long Nữ khuyện hẳn hãy gia nhập bản giáo...

Dao Tri Thánh Mẫu cười gằn :

Tả Hộ Pháp, hãy cho chúng vào Thủy Lao, chờ chừng nào phụ thân nó về đây rồi xử tội.

Con người khi đã giận lên rồi thì Thánh cũng phải có sơ hở, ở đây nhất nhất thứ gì cũng phải có kèm theo danh từ hoặc ý nghĩa thánh thần, thế nhưng trong khi giận dữ, Dao Tri Thánh Mẫu lại quên bâng, từ Thánh Lao bà ta cho hiện nguyên hình là Thủy Lao.

Nhưng bây giờ thì không ai còn chú ý, nhất là Tiều Long Nữ, nàng ngồi bệt xuống đất giả vờ hai chân như là...con vịt :

—Không...Tiều Long Nữ không vào...thủy lao...

Thế nhưng Tả Hộ Pháp đã bước lại kéo tay nàng và bắt mặt nói với Lăng Ngao :

—Đi !

Lăng Ngao tự biết bây giờ cố làm chuyện cương quyết thì chẳng những không làm gì được mà lại còn gặp khó khăn hẳn đành liú riu đi theo, hẳn vẫn mong tìm cơ hội.

Chỉ có Tiều Long Nữ cứ vòng vằng khóc lóc, nàng khóc trong nỗi thất vọng y...đứa trẻ.

Thật thì nàng thừa biết, một khi đã vào Thủy Lao rồi lãnh ít dữ nhieu...

Hy vọng về mẹ cha nàng, tuy cũng có lớn nhưng nàng vẫn sợ.

Tả Hộ Pháp đẩy hai người xuống trời ngoặt tay vào hai cây trụ rồi phóng trở ra...

ngó

Nhìn theo cho đến khi Tả Hộ Pháp khuất bóng, Tiều Long Nữ nín khóc ngay.

Nàng nhìn Lăng Ngao và nói bằng giọng oán trách :

—Anh thấy chưa, anh hại tôi thấy chưa ?

Lăng Ngao cười giọng :

— Xin lỗi, nhưng đó cũng là kết quả của chuyện « hướng ngoại » như Thánh Mẫu nói khi nãy, đáng lý cô, khi làm đã chuẩn bị tinh thần chịu đựng trước rồi, chứ sao lại trách tôi?

Tiểu Long Nữ trừng mắt :

— Sao? Anh nói thế là anh không có thương tôi chút nào cả, phải không?

Lăng Ngao thở ra :

— Nói tiếng thương không bây giờ đâu có tác dụng gì?

Tiểu Long Nữ dịu giọng ngay :

— Nhưng nếu trong lòng anh có thương tôi thì dầu chết tôi cũng cam lòng.

Cái cô gái này thật cũng lạ, rõ ràng cô ta sợ chết lắm, sợ khổ lắm, nhưng có một thứ làm cho cô ta không sợ nữa, đó là tiếng « thương » của người mà cô ta thương.

Tình thương có mãnh lực như thế hay sao?

Xét cho kỹ thì cô nàng thật cũng đáng thương, rõ ràng tình thương của nàng đối với Lăng Ngao thật có chút « Độc Tai », có chút ích kỷ, nhưng nàng không hề vu lợi.

Vì nếu bây giờ mà Lăng Ngao bảo là cô thương nàng thì tình thế nguy hiểm cũng dần có giảm.

Hai người cũng vẫn ở trong tình trạng chờ chết, như vậy nàng dâu có hy vọng chung sống được với hắn, thế nhưng nàng vẫn cần tình thương của hắn.

Như vậy nàng chỉ cần tình thương chứ không cần hậu quả không ai có thể trách nàng hành động mà không nghĩ đến hậu quả, vì nếu nàng nghĩ đến hậu quả thì chắc hẳn nàng không phải là... Tiểu Long Nữ, không còn phải một cô gái mà khi yêu chỉ nghĩ đến... yêu.

Hình như Lăng Ngao bây giờ mới nhận được phân nào cái thứ tình yêu hiền lành của nàng, hắn dịu giọng :

— Tôi nghĩ cô nương không nên quá nóng nổi như thế, nếu cứ như thế thì cô càng bị khổ nhiều hơn...

Tiểu Long Nữ cau mặt :

— Anh nói như thế là sao?

Chợt thấy không nên nói về lý với cô gái này nhiều được Lăng Ngao vội chuyển sang chuyện khác, hắn nói :

— Vừa rồi, Đạo Trì Thánh Mẫu bảo chờ phụ thân cô về rồi xử tội cô, vậy phụ thân cô ở đâu?

Tiểu Long Nữ nói :

— Cha tôi vắng linh đến Thiên Trúc tự độ thám, có thể hôm nay cũng sắp về.

Lăng Ngao hỏi :

— Giả như sư phụ tôi và phụ thân cô không về thì chúng ta ở mãi nơi đây?

Tiểu Long Nữ dần dần :

— Chứ sao, anh thấy như thế có thắm không?

Lăng Ngao hỏi :

— Họ có mang cơm đến cho mình không?

Tiểu Long Nữ nói :

— Sao không, nhưng toàn thứ cơm dư canh cặn, chẳng có gì ngon đâu.

Lăng Ngao làm thinh.

Hắn đang nghĩ đến Kiều Tiểu Tuệ.

Mộ Dung Uyên là cô gái tương đối ôn hòa, chính chắn thì không nói chi, nhưng nếu so Tiểu Long Nữ và Kiều Tiểu Tuệ thì quả thật hẳn không ai hơn ai kém.

Võ công cả hai đều khá, tự nhiên Tiểu Long Nữ giỏi hơn, nhưng về tính tình thì thật cả hai đều có chỗ tương đồng.

Cả hai đều yêu một cách...ồn ào, yêu can không nổi, yêu không cần cân nhắc, nhắm mắt yêu can.

Hắn muốn cười, nhưng tình cảnh này nếu cười thì quá thật... vô duyên.

Hắn không hiểu tại sao mình gặp toàn những cô gái quá ư là kỳ cục.

Hắn nghĩ ra một chuyện, thất giọng nói với Tiểu Long Nữ :

— Vậy thì khi nào chúng mang cơm vào, nhất định chúng sẽ mở giấy tay chúng ta, lúc đó tôi sẽ kiểm cách làm cho chúng không dễ ý, cô lấy thuốc giải Hỏa Độc Hoàn cho tôi uống nhé

Suy nghĩ hồi lâu, Tiểu Long Nữ gật đầu :

— Được rồi nhưng anh đừng có ăn gian đa nghe.

Lăng Ngao nói :

— Tự nhiên, có thấy tôi có giống hạng người hay ăn gian không nào ?

Tiểu Tiên Nữ cười :

— Tôi xem thì không giống, nhưng mẹ tôi thường nói rằng «tri nhân tri diện bất tri tâm», tôi làm sao mà hiểu cái gì trong lòng anh cho được ? Mẹ tôi bảo đừng có tin ai cả, lần này thì tôi thử tin anh, nếu anh lừa dối không chịu cười tôi thì tôi sẽ đánh anh gãy cả hai giò.

Lăng Ngao hơi mỉm cười, hắn gật đầu :

— Được rồi, cô cứ thử xem.

Cả hai người nói qua nói lại một hồi là... hết chuyện, vì với Tiểu Long Nữ thì Lăng Ngao không dám bàn nhiều, không dám cho đi xa đề, hắn sợ nàng nổi nóng thỉnh linh, nên khi đã tương đối thuận một chuyện gì rồi là hắn ngừng ngang.

Hai người nhắm mắt lại dưỡng thần.

Một hồi lâu, thỉnh linh có một tiếng động mạnh trên nắp hòm, và tiếp liền theo là một bóng người lao xuống..

Lăng Ngao và Tiểu Long Nữ giật mình mở bừng mắt ra và cả hai càng giật mình hơn nữa, vì họ thấy người đó chính là «Dao Trì Thánh Mẫu» Tái Mau Na.

Bà mặt bà ta xanh mét, thần sắc trông ngơ ngác và khi nhào xuống thủy lao là bà ta chồm tới mở vội giấy tay cho Tiểu Long Nữ rồi ngã dựa trên miệng hòm thoi thóp.

Tiểu Long Nữ hoảng hốt kêu lên :

— Thánh Mẫu...

Dao Trì Thánh Mẫu hé mắt, nhưng bà ta nói không ra tiếng, bà ta nằm xây hai tay hơi thở có vẻ dập dờn.

Tuột được giấy trói vì đã được Dao Trì Thánh Mẫu mở gút Dao Trì Long Nữ lật đặt bỏ lên ôm lấy bà ta lay gọi :

— Thánh Mẫu... Thánh Mẫu...

Lăng Ngao hiểu biết nhiều hơn, hắn gọi nàng :

— Chắc là đã trúng độc, hãy vận công ấn vào Tâm mạch của Dao Trì Thánh Mẫu.

Dao Trì Thánh Mẫu từ từ thở chậm và nhẹ lại và cuối cùng im lặng.

Tiểu Long Nữ quay lại hỏi Lăng Ngao :

— Sao ? Anh ? Thánh Mẫu...

Tiểu Long Nữ kinh hoàng, nàng đỡ Dao Trì Thánh Mẫu ngồi lên, nhưng bà ta không còn thở nữa...

Lăng Ngao vội bảo :

— Cô hãy mở giấy trói cho tôi, để tôi xem kỹ lại coi.

Tiểu Long Nữ nhảy xuống cởi trói cho Lăng Ngao, hắn vội nhảy lên chạy lại vạch mí mắt của Dao Trì Thánh Mẫu ra xem và khẽ lắc đầu :

— Lạ lắm, hồng hiệu trúng độc gì mà quá lợi hại như thế này...

Tiểu Long Nữ khóc :

— Trời ơi... Thánh Mẫu đã luyện đến mức không gì hủy hoại được, thế sao lại như thế này...

Biết Đạo Trì Thánh Cung đã sinh biến cố, Lăng Ngao lật đật đứng lên, hần chạy bay ra hướng cửa và gọi Tiểu Long Nữ :

— Bí mau...

Lúc ra đến ngoài thì thấy trời đã tối, trong phòng ngủ của Đạo Trì Thánh Mẫu có hai tên cung nữ nằm sóng soải, thất khiếu xuất huyết.

Lăng Ngao càng hoảng hốt, hần kéo Tiểu Long Nữ chạy bay ra ngoài, ngay trước cửa cung, họ gặp hai thầy nữa, đó là Hửu Hộ Pháp Bạch Mông Kê và «Đông Thần» Tư Khẩu Đan.

Tiểu Long Nữ đám hoảng :

— Trời ơi...sao lại thế này...Ai làm chuyện thế này...

Lăng Ngao kéo tay nàng chạy ra Thiên Y Học Viện, từ trong cung dẫn ra đến đó hai bên thì thềm ngồn ngang, người thì nằm ngửa, người thì co quắp, người nào cũng ra máu thật nhiều, không người nào thoi thóp.

Hai người lại đến Đạo Trì, tại đây mới thật là không dám ngó, lớp thì trằm dưới ao, lớp thì nửa trên nửa dưới, tất cả chết như cá đồng bị hạn.

Bây giờ thì chỉ Tiểu Long Nữ mà chính Lăng Ngao cũng mọc ốc đầy mình.

Một đôi người chết thì còn miềm cường, cái này hàng trăm người sắp lớp trông đến kinh hồn.

Cả cái ao rộng lớn hăng hai mươi trượng, nước đã pha màu đỏ. Đó là chỉ do Thất Kiển Xuyết huyết, chứ nếu chết bằng đao kiếm thì có lẽ nước vì máu phải đông đặc lại.

Bất cứ ai cho dầu đã từng xông pha nhiều trận, nhưng trong lúc giao đấu vì hần năng sinh tồn, họ có thể xem chỉ chết của người khác như không, nhưng trong trường hợp này thì khác, trường hợp này không có giao đấu, chiến trận không có xảy ra mà chỉ có thầy người.

Trường hợp dị kỳ đã làm cho Lăng Ngao là kẻ dạn nhất

cũng phải cần chặc hàm răng vì một sự ớn lạnh đang chạy dài theo xương sống hần.

Một biến cố không hề có điểm mồi mai báo trước, một biến cố chưa từng nghe thấy trường hợp tương tự bao giờ.

Thật không ai có thể ngờ, tại Tổng Đàn của Thiên Y Giáo nơi Đạo Trì Thánh Mẫu đang ngự trị, chỉ trong một đêm lại trở thành bãi tha ma.

Cả Đạo Trì Thôn Lạc, mới ban chiều thiên hạ còn đang qua lại dập dìu, giờ đây ngoài Lăng Ngao và Tiểu Long Nữ ra, không còn một người sống sót.

Nhưng hung thủ là ai ?

Ai là người có khả năng chỉ trong phút chốc biến cả một nơi đây đầy uy lực như thế trở thành cốt chết ?

Những người mà Lăng Ngao suy nghĩ trước hết là sư phụ hần và những vị Lạc Ma tại chùa Thiên Trúc.

Nhưng, tuy chưa biết những nhà sư ấy bao giờ, Lăng Ngao vẫn thấy nên họ có thể tiếp tay cho sư phụ hần thì họ không thể là những người tàn độc đến như thế ấy, nhất là sư phụ hần, hần biết không bao giờ lại dùng thủ đoạn quá dã man.

Không, sư phụ hần là một nhật vật chính phái, cho dầu Thiên Y Giáo là bọn người đi ngược lại sự tiến hóa của loài người, dầu họ là đám người có dã tâm cuồng vọng muốn đoạt chiếm Trung Nguyên, cho dầu họ là kẻ thù hung ác, nhất định không bao giờ sư phụ hần lại tàn sát thế nhân như thế.

Nhưng ngoài sư phụ hần và những nhà tu ở chùa Thiên Trúc ra, ai có khả năng và lý do để làm nên chuyện này ?

Không ai có thể trả lời cho ổn thỏa.

Người thứ hai mà Lăng Ngao ngờ vực là «Đông Thần» Tư Khẩu Đan.

Với con người này thì có thể.

Ông ta là con người có lòng độc ác, có đủ can đảm tàn sát, tập thể con người như thế ấy, nhưng ông ta đã chết chung với họ ?

Không, con người này không thể liệt vào hàng hung thủ.

Nếu trường hợp ông ta mất tích thì còn có thể luận bàn, còn khi ông ta cũng chung số phận với tất cả nạn nhân ở đây thì chuyện đó ông ta không thể.

Tiểu Long Nữ gần muốn phát điên, nàng cứ giật giạt tay Lăng Ngao :

— Sao vậy ? tại sao lại có cơ sự như thế này ?

Lăng Ngao thở ra...

— Hỡi bình tĩnh một chút, Tiểu Long Nữ, ngoài sự phụ tôi và những vị Lạc Ma Thiên Trúc, có thấy ai còn có thể làm ra chuyện như thế này không ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Không, không...chúng tôi không có ai là kẻ địch.

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Thật là vô lý, chẳng lẽ trời giáng họa ?

Tiểu Long Nữ mở tròn đôi mắt :

— Trời giáng họa ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Nếu không có dấu vết để suy đoán thì người ta có thể nói như thế, người ta sẽ bảo rằng vì Thiên Y Giáo quá ngông cuồng, đi ngược lại vòng tiến hóa của nhân loại, kéo nhân loại trở về thời ăn lông ở lỗ, kéo nhân loại về thú tính, cho nên trời buột lòng phát giáng họa trên trời...

Lăng Ngao nói bằng một giọng thật trang nghiêm, nhưng Tiểu Long Nữ đã nổi nóng ngắt ngang :

— Cái con khỉ họ chữ trời giáng họa. Thiên Y Giáo của chúng tôi đã làm gì không phải thế ? Trời ơi cái con khỉ,

chính vì người không hiểu hết được cái hay cái tốt của Thiên Y Giáo, hoặc vì ganh ghét đố kỵ một thế lực đang dần nên lên hạ độc tàn sát, chứ trời gì giáng họa ?

Đang lúc bấu loạn mà cô gái này vẫn còn giữ được tác phong kỳ khôi cổ hủ, một điều làm cho Lăng Ngao suýt bật cười...

CHƯƠNG 28

CÁC PHẢI TRUNG NGUYÊN

Tuy thấy nàng đang tức cười như thế, nhưng Lăng Ngao vẫn không dám cười, vả lại trong trường hợp quá kinh khiếp như thế này thật sự hẳn cười cũng không ra tiếng, hẳn nói :

Chuyện đó cũng có thể có, nhưng thật thì Thiên Y Giáo cũng không đáng tồn tại, sớm thu dọn như thế là vừa.

Tiểu Long Nữ co chân tổng cho hẳn một cái và gắt giọng :

— Khốn kiếp, anh cười trên cái chết của người ta phải không ?

Lăng Ngao nghiêm mặt :

— Không, tôi rất xót xa trước cảnh tan tóc của quý giáo, tôi vẫn biết ngoài Đạo Trì Thánh Mẫu ra, tất cả đều không đáng trách và chính tôi, nên tôi có khả năng làm như thế, nhất định tôi cũng chẳng làm.

Tiểu Long Nữ vừa khóc vừa nguyên :

— Tôi sẽ tìm cho ra hung thủ, tôi sẽ băm thây chúng ra vạn đoạn để báo thù cho giáo hữu của tôi.

Chợt như nhớ ra, Lăng Ngao cau mặt :

— Tiểu Long Nữ, hình như mình không thấy thị thể của La Kiếm Kỳ và Hồng Y Tiên Tử Tô Kha Lan ?

Tiểu Long Nữ trở mặt :

— Đứng rồi họ đi đâu nhỉ ?

Lăng Ngao dè dặt :

— Cũng có thể họ chết ở một nơi nào đó mà ta không thấy ? Mình chia ra đi tìm thử xem.

Hai người chia ra đi tìm khắp chỗ, từ hóc hẻm trong Đạo Trì Thôn Lạc, bất cứ thấy nào không nhìn rõ, họ cũng lật lên xem, xem riết tới mức Tiểu Long Nữ phát rung mà vẫn không thấy thấy của La Kiếm Kỳ và Tô Kha Lan...

Nàng dậm chân thỉnh thỉnh :

— Hay là họ... họ là hung thủ ?

Lăng Ngao hơi không tin :

— Hẳn là con cháu của A Tu La, họ không có lý để làm công việc như thế này.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Nếu không thế thì hai người ấy đi đâu ?

Lăng Ngao bối :

— Cô nương có biết họ đến Đạo Trì có chuyện gì không ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Họ đến đây để nghiên cứu giáo lý, chuẩn bị sau này đảm nhiệm trọng trách tại Trung Nguyên.

Lăng Ngao cúi đầu suy nghĩ khá lâu, hẳn nói :

— Như vậy dù thấy họ không có một lý do gì có thể hạ độc thủ, thế nhưng lạ một điều là tôi làm sao họ lại mất tích ?

Tiểu Long Nữ gật đầu :

— Phải rồi, hay là mình xuống núi kiếm thử coi ?

Lăng Ngao nói :

— Cũng có thể, nhưng cô phải đi kiếm y phục mặc vào rồi xuống núi mới được.

Tại Thiên Trì tuy sinh hoạt vốn trần trường quanh năm suốt tháng nhưng họ vẫn có chuẩn bị y phục cho giáo sĩ khi cần có việc ra ngoài, Tiểu Long Nữ trở vào kho tìm hai bộ quần áo vừa vặn trao cho Lăng Ngao một bộ, hai người mặc vào và theo đường cũ ra ngoài.

Ra tới phòng tiếp khách, Mễ Lan Phu Nhân và gã Nam Giáo Sĩ râu ria lông ngựa đón Lăng Ngao bữa trước cũng đã chết rồi, nhưng cách chết của hai người này khác hơn, họ ngồi ngoẻo trên ghế, đầu bị vỡ, máu óc lênh láng, chứng tỏ họ bị đánh thành linh.

Lăng Ngao lấy bọc quần áo vật dụng và thanh kiếm của mình nơi đó và cùng Tiểu Long Nữ đi ra ngoại động.

Tiểu Long Nữ quay bánh xe cho sợi giây thừng tháo ra chuẩn bị đeo xuống, nhưng Lăng Ngao vụt nhớ ra và chặn lại hỏi nàng :

— Tiểu Long Nữ bảo sư phụ của tôi uống Hỏa Độc Đan đến bao giờ mới bị phát tác ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Ngày mai, chỉ vậy ?

Lăng Ngao nói :

— Như thế thì chúng ta không nên xuống núi, tôi cần phải ở đây đề đợi.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Nếu sư phụ anh không đến thì sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Đến chừng ấy rồi sẽ xuống núi.

Tiểu Long Nữ nhún nhún vai :

— Cũng được, nhưng bây giờ mình cứ xuống rồi lẫn quần gần đó chờ không thể được sao ?

Lăng Ngao nói :

— Cũng có thể, nhưng trước khi đi có thể trao thuốc giải cho tôi chăng ?

Tiểu Long Nữ trừng mắt:

— Bây giờ thân tôi có một mảnh, trao thuốc giải cho anh rồi anh bỏ tôi có phải không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, tôi có thể bỏ cô, nhưng lúc trước kia, chứ bây giờ thì không đâu, nhưng có thử nghĩ, có một viên thuốc độc nằm trong bụng thì làm sao mà yên tâm, chính vì thế cho nên tôi mới hỏi cô thuốc giải.

Tiểu Long Nữ nhướn miệng cười :

— Nếu thế thì có chi đâu phải gấp, anh còn gần chín ngày nữa độc được mới phát tác kia mà.

Lăng Ngao biết nói cách nào cũng không được với cô gái này, nhưng hắn lại không muốn dùng biện pháp mạnh, vì nếu có thể thì như hắn đã nói, khi nàng còn có chỗ dựa, hắn có thể cưỡng đoạt thuốc giải để rồi bỏ nàng ở lại, còn bây giờ coi như nàng từ cổ vô thân, nếu làm như thế thì lòng hắn không nở...

Hắn thở ra lắc đầu :

— Thôi, cô đã không tin tôi thì cho dù bây giờ tôi có làm cách nào cũng không thể được.

Tiểu Long Nữ nhìn Lăng Ngao thật sâu và bằng nhướn miệng cười :

— Nói nghe thương quá...Được rồi, bây giờ anh muốn uống thuốc giải cũng được, nhưng phải với một điều kiện...

Lăng Ngao hỏi nhanh :

— Điều kiện gì ?

Tiểu Long Nữ xích lại gần hắn, giọng nàng thật dịu, gần như năn nỉ :

— Bây giờ mình lấy trời đất để làm lễ thành thân nhé, anh ?

Lăng Ngao hoảng hốt lắc đầu :

— Không, không được đâu, dù gì tôi cũng phải nói chuyện với vợ tôi đã chứ.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Vợ anh bây giờ ở tại đâu ?

Lăng Ngao nói :

— Nàng đang ở tại Kha Mật Thành đợi tôi, tôi nói với nàng chỉ trong vòng mười hôm là trở lại.

Tiểu Long Nữ suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

— Thôi, được rồi, đợi sự phụ anh đến đây rồi mình cùng đến Kha Mật hỏi cho tận mặt rồi hẳn tình,

Lăng Ngao thở dài.

Bây giờ thì phải chia rồi, đối với cô bé này càng nói càng không kết quả.

Có lẽ nàng sinh ra không cần nghĩ đến ai, cái nào mà nàng đã quyết thì không ai cản được, tất cả những lý lẽ trên đời này chỉ phải khi nàng đồng ý, bằng không thì chân lý cũng bằng thừa.

Hai người đeo giày xuống núi, họ lòng vòng dưới đó một lúc khá lâu, trời tối quá, họ chỉ gặp được sáu cái thây của Giáo Sĩ Thiên Y Giáo, những người này có Lông phản tuần tra dưới núi và đều chết cả ngoài ra không thấy gì khác lạ.

Mãi đến sáng, hai người trở lại dưới chân vách đá, đang nằm soi giày sửa soạn, Lăng Ngao chợt nghe Tiểu Long Nữ kêu :

— Á...Cái gì đây ?

Lăng Ngao giật mình quay đầu lại :

— Cái gì đâu ?

Tiểu Long Nữ cúi xuống nhặt lên một cây kim chương bằng sừng lông trâu :

— Anh xem đây có phải là âm khí không ?

Lăng Ngao cầm lên xem và gột gột đầu :

— Đứng rồi, chính là âm khí, trong Thiên Y Giáo có ai xử dụng âm khí này không ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Đâu có, âm khí của Thiên Y Giáo là Hồ Điệp Tiêu, do thứ thép đặc biệt chế thành, khi đánh trúng, có thể theo đó mà tìm kiếm địch nhân, thứ này đâu phải.

Lăng Ngao cau mặt :

— La Kiếm Kỳ và Tô Kha Lan có dùng âm khí không ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Không biết, anh cho rằng thứ này của họ làm rơi à ?

Lăng Ngao nói :

— Cũng có thể mà cũng không có thể, nhưng chắc chắn đây là hung thủ làm rơi không hay.

Tiểu Long Nữ nói :

— Anh hãy giữ nó đi, sau này khi gặp họ, có thể hỏi, nếu họ không có dùng âm khí này thì hung thủ là người khác nữa.

Lăng Ngao cắt cây kim vào lưng và nắm sợi giây phăng lên đỉnh.

Tiểu Long Nữ chờ cho hân lên tới rồi thì nàng cũng lên theo.

Trở về đến Dao Trì Thôn Lạc, Lăng Ngao và Tiểu Long Nữ đem thấy Tả Hữu Hộ Pháp và Tư Khẩn Đan, gom lại với những nhân vật quan trọng của Thiên Y Giáo chôn chung một chỗ, ngoài ra gần tám trăm giáo sĩ, phần đông chết ở Dao Trì, nước đã thấm chất độc nên đánh bỏ luôn chỗ không dám dụng vào.

Trở lại Dao Trì Thánh Cung, Tiểu Long Nữ lục lại, nàng thấy quyển «Đại Thừa Kim Cang Bi Kiếp», quyển sách mà Dao Trì Thánh Mẫu dựa vào đó để tung hoành thiên hạ đã không cánh mà bay.

Đây là sự phát hiện trọng yếu, Tiểu Long Nữ đoán chắc rằng số dĩ hung thủ dùng thủ đoạn sát nhân tàn nhẫn như thế chính để đoạt quyển «Kim Cang Bi Kiếp».

Thế nhưng, một vấn đề trọng đại khác là hung thủ làm sao lại có thể dộn nhập vào đây ?

Dao Trì Thôn Lạc vốn là một chỗ bí mật, chung quanh núi cao bao bọc chỉ có một ngõ ra vào mà muốn vào còn phải đeo giây lên một vách núi quá cao, làm sao họ có thể lọt vào ?

Có thể cho được hằng một cách dễ dàng, nghĩa là thỉnh không họ lên khỏi vực thẳm, giết chết những người giữ cửa, lọt vào được cả ở Dao Trì Thánh Cung, chuyện đó cũng phải đôi hồi có một thời gian dài, chứ không thể cùng một lúc mà có thể hạ độc tất cả như thế ấy.

Mà nếu họ có được một thời gian dài như thế thì họ làm sao thoát khỏi được những con mắt của những người có nhiệm vụ và toàn thể giáo sĩ ở đây ?

Không lẽ hung thủ lại cũng một trong Giáo đồ ?

Những nghi vấn đó được Lăng Ngao trở qua trở lại nhiều mặt, và Tiểu Long Nữ quyết định truy tra.

Công việc đầu tiên là nàng lấy quyển danh sách giáo sĩ trong Dao Trì Thánh Cung ra tra cứu.

Trừ mẹ cô ta là Dao Trì Long Nữ và cha cô ta là Dao Trì Kim Lang, còn có chín vị Phó Giáo chủ và tám mươi một giáo đồ vắng mặt, Dao Trì Thôn Lạc hiện khẩu là chín trăm mười bảy người.

Căn cứ từ đó, Tiểu Long Nữ mới cầm một khúc tre đi lật những người chết ở Dao Trì lên đếm kết quả nàng đã đếm

được chia trăm lễ chín người, nàng kinh ngạc nói với Lăng Ngao :

— Cộng với sáu người tuần núi đã chết thì cũng chỉ mới có chín trăm mười lăm người, tại sao lại thiếu hết hai ?

Lăng Ngao nói :

— Nếu tính luôn hai người của La Kiêm Kỳ và Tô Kha Lan không tới thấy nữa thì không phải là đúng nữa hay sao ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Không, La Kiêm Kỳ và Tô Kha Lan mới đến trước anh có ba ngày, tên của họ chưa được ghi vào sổ nhân khẩu hiện có.

Lăng Ngao gục gột đầu suy nghĩ một lúc hần kếu lên :

— Thế cô có thấy tên cô trong đó hay không ?

Tiểu Long Nữ bật cười :

— A ..quên đếm Tào Tháo ! Như vậy kể cả tôi nữa thì cũng còn thiếu mất một người !

Lăng Ngao nói :

— Như vậy người đó có thể là hung thủ, cô có thể tra cứu từng tên hay không ?

Tiểu Long Nữ lại xách cây tre đi tra lại, nhưng chỉ khều xem vài người xác là nàng lại quăng luôn cây tre không thèm xem xét nữa, bởi vì nhiều người thất khiếu xuất huyết, thêm vào đó vì ngâm dưới nước chất độc ngấm vào, mặt mũi của họ không còn như nơi sống, trông ghê ghớm vô cùng và cũng không làm sao nhận ra được nữa.

Bây giờ thì chỉ nhận ra được ai là nam, ai là nữ thế thôi.

Lăng Ngao lắc đầu :

Thôi, đành phải chờ sư phụ của tôi đến mới mong có cách.

Tiểu Long Nữ nguyền dài :

— Cứ ba hồi sư phụ bốn hồi sư phụ, chẳng lẽ sư phụ của anh đến đây là tra ra hung thủ được à ?

Lăng Ngao chất tay sau dít gật đầu :

— Đúng như thế, sư phụ của tôi là người học rộng biết nhiều, rất có thể đến đây người sẽ tìm ra manh mối.

Tiểu Long Nữ không phục, nhưng nàng cũng không biết làm sao, cứ đi qua đi lại, Lăng Ngao đi chỗ nào là nàng đến chỗ đó, Lăng Ngao ngồi xuống thì nàng cũng ngồi theo...

oOo

Một ngày nửa trôi qua...

Như thế là đã hai ngày.

«Xuân Thôn» Lạc Chính Hiền vẫn bất vô âm tín.

Lăng Ngao bắt đầu bức rức, hần nắm tay Tiểu Long Nữ hỏi :

— Có bảo sư phụ tôi nội trong ngày nay là đến, nếu không, Tiểu Long Nữ cúi đầu ú rử :

— Phải rồi nếu hôm nay mà ông không đến thì kể như không thoát được, vì chất độc phát từ ..

Lăng Ngao nóng ruột tròng mắt :

— Thế sao tôi bây mà vẫn không thấy đến ?

Cứ há Lăng Ngao lớn tiếng thì Tiểu Long Nữ cũng bắt đầu nổi nóng theo, nàng trả lời giọng vùng vãn :

— Tôi làm sao biết được ? Anh hỏi tôi rồi tôi hỏi ai ?

Lăng Ngao vừa tức vừa nóng ruột, hần cứ đi vòng như muốn phát điên.

Đi một lúc như không còn dẫn được nữa, hần lại chụp Tiểu Long Nữ thét lên :

— Có có biết chắc rằng sư phụ tôi đến chùa Thiên Trúc thật không ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Tôi làm sao biết được ? Đó là Thánh Mẫu đoán chừng thế thôi.

Lăng Ngao gất ?

— Bằng vào lẽ gì mà bà ta đoán rằng sư phụ của tôi đến chùa Thiên Trúc chứ ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Bằng vào trực giác, Thánh Mẫu nói khắp trong thiên hạ, người mà có thể cầm cự được với Thánh Mẫu thì chỉ có một mình Đạt Khắc Lạt Ma tại Thiên Túc Tự, vì thế, nếu sư phụ anh đi tìm người giúp, nhất định là đến đó.

Lăng Ngao nhìn mặt :

— Thế nhưng tại sao bây giờ vẫn chưa thấy tới.

Tiểu Long Nữ cũng đồ quạu :

— Không tới thì là đã... chết rồi chứ làm sao ?

Lăng Ngao giận rung :

— Dao Trì Thánh Mẫu đã chết, nếu sư phụ ta chết thì ta sẽ tìm cha mẹ cô.

Tiểu Long Nữ nường mắt :

— Cha mẹ tôi đâu có dính líu gì đến cái chết của sư phụ anh mà anh đi kiếm ?

Lăng Ngao gằn giọng :

— Dao Trì Thánh Mẫu đã chết, nếu tôi không tìm cha mẹ cô báo thù thì cô bảo tôi phải kiếm ai ?

Tiểu Long Nữ trợn mắt :

— Nói cái gì vô lý như thế vậy ?

Lăng Ngao hậm hực :

— Dao Trì Thánh Mẫu của cô họ có lý lắm à ? Bà ta bảo sư phụ của tôi phải nghe theo lời bà ta sang Trung Nguyên truyền giáo, bà ta lại cho sư phụ tôi uống Hỏa Độc Đan như vậy có lý lắm à ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Nói như vậy sao được ? Sư phụ của anh là phản đồ của Thiên Y Giáo vì thế cho nên Thánh Mẫu...

Lăng Ngao chận nói :

— Như vậy tôi cũng kẻ như là phản đồ của Thiên Y Giáo phải không ?

Tiểu Long Nữ cúi mặt :

— Chuyện đó tại vì tôi thương anh nên tôi mới làm như thế để giữ anh...

Lăng Ngao gằn giọng :

— Ngược lại thì tôi đâu có thương cô ? Có ép tôi như thế là có lý lắm sao ?

Từ thẹn đến nổi giận, Tiểu Long Nữ dậm chân :

— Anh đừng khinh tôi thái quá như vậy chứ ? Bộ anh tưởng tôi không thể có chồng được à ?

Vừa nói, nàng vừa quay mặt bỏ đi.

Lăng Ngao giật mình bước nhanh theo :

— Đứng lại, nếu cô nương muốn đi thì hãy để thuốc giải lại đây.

Tiểu Long Nữ không thêm trả lời mà cũng không thêm ngo lại, nàng thoáng bên này thoáng bên kia một hồi là mất dạng luôn.

Vì không biết đường, phần thi trong Dao Trì Thôn Lạc đường đất chỉ chít dọc ngang, Lăng Ngao kiếm mãi không được, đành rồi phải bỏ ra ngồi ngay trước cửa động đợi chờ.

Hắn biết rõ ở đây chỉ có mỗi một cửa động ra vào chung quanh vách núi dựng cao lên, cho dầu có cánh cũng không gì ra được, hắn biết chận đứng vào con đường ra vào, nàng sẽ không thể thoát ra.

Vừa mệt mỏi vừa lo lắng cho sư phụ, nhưng có một điều mà Lăng Ngao có thể níu vào đó để được yên lòng, tức là chuyện sư phụ hắn đã thoát khỏi cái động bí mật tại Thiên Phái Sơn lúc trước.

Cái động đó không thấy có ngõ ra, nhưng sư phụ hắn vẫn ra được, chẳng những thế lại còn mang thầy «Đạo Quân» Phù Hỏa Phong đem vào để đánh lửa, bằng vào võ công và bằng vào cơ trí, Lăng Ngao có cảm tưởng rằng sư phụ hắn không khi nào ngồi bó tay chờ chết.

Hắn nghĩ bằng vào giả nào, sư phụ hắn vẫn có cách giải độc của Dao Trì Thánh Mẫu.

Suy nghĩ như thế, Lăng Ngao cũng có hơi yên lòng. Nhưng đó cũng chỉ là cách đoán chừng nhằm về hướng lạc quan, cố suy nghĩ cho có lợi về mình như thế, chứ sự việc ra sao thì cũng không là thế nào quá quyết, và nỗi âu lo của hắn vẫn cứ tồn tại trong lòng.

Ngồi canh như thế ước khoảng hai tiếng đồng hồ trôi qua nhào lên thấy bóng mặt trời đã ngã về tây, vẫn không thấy bóng Tiểu Long Nữ đi ra, Lăng Ngao cảm nghe bụng đói cồn cào, hắn định đi kiếm thức ăn, nhưng hắn vừa đứng dậy thì nghe phía dưới vực có tiếng hú dài lạnh lạnh...

Lăng Ngao rung động, hắn biết sự tình nơi đây sẽ có đổi thay, tuy chưa biết tiếng hú bên dưới là ai, nhưng cứ hã có người đến là phải có thêm nhiều chuyện.

Hắn chạy ra bìa vách đá dòm xuống, thấy bên dưới vực có mười mấy người, nhưng vì sâu qua, chỉ thấy hình người giống y như bầy kiến, đi đông qua lại, chứ rất khó nhận ra đó là ai.

Lăng Ngao bước lại quay bánh xe cho sợi giây thừng thông xuống và hắn nhảy qua mỏ đá mé bên trái ăn mình.

Qua một lúc, sợi dây thừng động mạnh, Lăng Ngao biết có người sắp lên tới, hắn hụp đầu xuống mỏ đá lên lên nhìn xem.

Một bóng người đu sợi dây thừng phóng lên, nhưng hình như cẩn thận, người ấy không vọt ngay lên luôn mà lại nhảy tránh về bên phải, đối diện với mỏ đá mà Lăng Ngao đang núp.

Vừa thấy mặt người ấy, Lăng Ngao vô cùng mừng rỡ, vì đó là một người đàn bà trung niên : «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm.

Nhảy lên khỏi vách đá, Mai Thịnh Lâm nhìn quanh khắp chỗ và bà ta vùng lên tiếng :

— Người bạn ẩn mặt bên mỏ đá đó là ai ?

Lăng Ngao thăm phục nhân lực của bà ta thật nhạy và hắn đứng dậy bước ra.

Nhảy qua mỏ đá, Lăng Ngao vòng tay cúi mình cung kính :

— Vạn bối kính chào Thu Thần Chủ.

Mai Thịnh Lâm mừng rỡ bước lên :

— Lăng Ngao, làm sao cậu lại ở đây ?

Lăng Ngao đáp :

— Vạn bối đến đây ba ngày rồi, không hiểu Mai tiên bối đến đây có chuyện gì ?

Mai Thịnh Lâm cười :

— Sau khi chia tay với cậu và Thôi nữ hiệp, ta về triệu tập Ngũ đại môn phái cộng đồng thương lượng kế hoạch đối phó với Thiên Y Giáo, nhờ các phái dốc toàn nhân lực hỗ trợ nên đã thanh trừ được bọn Thiên Y Giáo, bây giờ Tại Trung Nguyên không còn bóng dáng tên giáo sĩ nào nữa cả.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Như vậy A Tu La và Dao Trì Long Nữ cũng đều chết cả rồi ?

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Hai tên đó đã chạy thoát, và chính vì chuyện ấy mà các phái yêu cầu ta đưa họ tìm đến Thiên Sơn.

Lăng Ngao cau mặt :

— Các phái đến đây có đông không ?

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Khi đồn nhân lực đánh bọn Thiên Y Giáo thì các phái có trên một ngàn người, nhưng bây giờ thì họ chỉ chọn lựa đến đây chỉ có mười người, ngoài ra có thêm hai vợ chồng «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên và con gái ông ta là Kiều Tiểu Tuệ.

Hai người nói chuyện đến đó thì Hạ Thần lên tới, ông ta phải tuyết bám trong người và cười nói :

— Tiền tử, tại sao cũng có mặt tại đây ? Bộ đi tìm con gái ta à ?

Lăng Ngao thấy ông ta vui, nên vội nói ngay :

— Xin tiền bối đừng đùa tội nghiệp vì văn bối đã kết hôn.

Kiều Đại Thiên cười :

— Tại lão bà của ta đây, nếu bà ta không giục thì ta cũng đâu đã làm khó chi người.

Bên sau vạt có tiếng thét :

— Lão già, nói lên ta đó phải không ?

Kiều Đại Thiên hơi đổi sắc, ông ta lật đặt quay lại cười mơn với Yên Chi Hồ :

— Đâu có, đang nói chuyện về con mu. Dao Trì Thánh Mẫu, chứ đâu có nói lên bà.

Chợt thấy Lăng Ngao, Yên Chi Hồ quát mắt :

— Tiền tử, ngươi cũng đến đây à ?

Lăng Ngao vòng tay thủ lễ :

Vâng, văn bối xin bái kiến Kiêu bá mẫu.

Hồ Tam Nương đảo mắt nhìn quanh và hỏi :

— Sư phụ của người đâu ?

Lăng Ngao thừa biết bà ta không làm đủ với mình là vì còn sợ thầy mình có mặt ở đây, vì thế, hắn không đáp thẳng mà chỉ cười cười :

— Chẳng hay Kiêu bá mẫu hỏi sư phụ của văn bối có chuyện gì chẳng ?

Hồ Tam Nương đáp :

— Ta cần bàn chuyện, nhưng chẳng hay bây giờ ông ta ở tại đâu ?

Ngay lúc đó thì Kiêu Tiểu Tuệ vừa lên tới, Lăng Ngao vội vòng tay và khẽ gật đầu !

Vừa thấy Lăng Ngao là Kiêu Tiểu Tuệ sững sờ, nàng cau mặt làm thinh...

Nhìn quanh không thấy Mộ Dung Uyển, nàng buột miệng hỏi :

— Mộ Dung cô nương đâu ?

Lăng Ngao vì muốn khỏa lấp những chuyện bất hòa, nên mỉm cười vui vẻ :

— Uyển muội còn ở tại Kha Mật thành, vì Thiên Y Giáo không người nào vận y phục nên nàng không tiện đến...

Không ngờ Kiêu Tiểu Tuệ lại chụp ngay cơ hội đó để công kích, nàng nhếch nhếch môi :

— Chỉ vì e tuấn mã để một mình chổng đi vào nơi nguy hiểm như thế hay sao ?

Tự nhiên, Lăng Ngao thừa biết đó là lời công kích để mà công kích, hắn có giải thích cũng bằng thừa và nhận thấy có một lão Hòa Thượng vừa lên tới hắn bèn quay qua vãi chào để làm luôn câu nói châm chọc của Kiêu Tiểu Tuệ.

Mai Thịnh Lâm giới thiệu :

— Đây là Nhất Tâm Đại Sư, Phương Trượng Chương Môn của Thiền Lâm Phái.

Lăng Ngao bước tới cung kính vòng tay lạy nữa.

Nhất Tâm Đại Sư đáp lễ và hỏi :

— Chẳng hay vị tiền thi chủ đây là...

Mai Thịnh Lâm ruột nói :

— Đó là Lăng Ngao, cao đệ của «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền.

Lại thêm một vị hòa thượng nữa vừa lên tới, vị Hòa Thượng này có phần lớn tuổi hơn Nhất Tâm Đại Sư, ông ta vừa cao vừa ốm, da mặt vàng bết trông như một người bệnh lâu năm, thế nhưng đôi mắt lại sáng ngời y như hai vì sao hắc đàn,

Mai Thịnh Lâm nói :

— Đây là Vô Vi Thương Nhân, sư huynh của Thiền Lâm môn nhiệm Vô Trần Thiền Sư, hiện là Đại Trưởng Lão của Thiền Lâm Tự.

Lăng Ngao vừa bước tới ra mắt thì từ dưới vực lại lên

thêm người nữa, người này cũng lớn tuổi vừa mập vừa lùn, thật quả đúng là «đối tượng» tương phản với vị Hòa Thượng Thiếu Lâm...

Người này thì có nhiều người biết, ông ta có ngoại hiệu là «Tiểu Đạo Nhân» dương kim cao thủ của phái Vô Đương.

Người thứ chín lên tới là một lão già khoắn trên dưới sáu mươi, lưng đeo thanh cổ kiếm : «Nhất Tự Kiếm» Hàn Quan Đại, Hoa Sơn tân nhiệm Chương Môn Nhân.

Người thứ mười là lão già khoắn năm mươi tuổi, hông giắt cây «Phân Quan Bút» Sư đệ của Hoa Sơn Chương Môn, «Sân Phân Quan» Trương Vĩnh.

Người thứ mười một là vị lão nhân tuổi quá bảy mươi, lưng đeo trường kiếm Không Động tân Chương Môn, «Truy Vân Tẩu» Cổ Đạt Phong.

Người thứ mười hai là lão già lùn, lưng đeo thanh đao quắm : Sư đệ của Cổ Đạt Phong «Mục Dã Tẩu» Khúc Giang.

Thứ mười ba là một vị lão nhân vóc dáng tầm thước uy nghiêm : Côn Lôn tân Chương Môn «Nọc Kỳ Lân» Dương Uy.

Thứ mười bốn là lão già tóc bạc phơ phơ, đó là vị sư huynh của Chương Môn Cồn Luân, «Điền Lâm Ẩn Sĩ» Tông Hàn Phu...

Lăng Ngao vừa ra mắt xong thì Hồ Tam Nương đã hỏi :

— Tiểu tử, đây có phải là Thiên Sơn Dao Trì hay không?

Lăng Ngao chỉ tay vào cửa động :

Vâng, đó theo cửa động đó đi vào là đến Dao Trì Thôn

Lạc.

Hồ Tam Nương nghe Lăng Ngao nói có vẻ như đã biết

như thế, là ta ngạc nhiên gần lại :

— Người đệ có vào đó rồi à?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, tại hạ đã từ trong đó ra đây.

Hồ Tam Nương càng kinh ngạc hơn nữa :

— Người đã gặp Dao Trì Thánh Mẫu hay chưa?

Lăng Ngao đáp :

— Đã có gặp qua.

Hồ Tam Nương hỏi dồn :

— Bà ta làm sao lại có thể nhường tha cho người...

Thấy bà vợ hơi nóng, Kiều Đại Thiên vội vỗ vai bà ta :

— Có Mai Minh Chủ ở đây, chúng ta nên để cho người

hiện lý mọi chuyện là phải hơn đó bà...

Hồ Tam Nương biết mình hơi lỗ, nhưng bà ta vẫn sẵn sàng :

— Sao vậy? Bỏ tôi hỏi vậy sao?

Đã biết quá về tính tình của vợ mình, Kiều Đại Thiên vội cười đáp là :

— Không không... ý tôi muốn nói là một khi mà bà đã hỏi thì cái tên tiểu tử đó đã quỳnh lên rồi, hẳn không trả lời được đâu, vì nó sợ bà mà... vậy nên để cho Mai Minh Chủ hỏi hẳn thì hơn.

Được chồng nói một câu mát dạ, Hồ Tam Nương trừng trừng vào mặt Lăng Ngao và bỏ đi trở ra sau.

Kiều Đại Thiên quay qua nói với Mai Thịnh Lâm :

— Mai nữ hiệp, nơi đây tuy không phải là đất Trung Nguyên, nhưng chúng ta cùng đến đây để góp sức bảo trì vô lâm đồng đạo, vậy xin Mai nữ hiệp hãy lấy tư cách Minh Chủ mà giải quyết vấn đề.

Thật tình thì «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên tuy là con người nóng tính, nhiều lúc gần như không thêm nghe lẽ phải của bất cứ một ai, thế nhưng ông ta vẫn có nhiệm vụ của một trong bốn vô lâm Minh Chủ Trung Nguyên, ông ta đã bao nhiêu năm đảm đương nhiệm vụ, tự nhiên, vấn đề xử lý những chuyện quan hệ của vô lâm, đối với ông ta vẫn là chuyện phải luôn tôn trọng, nhất là khi có mặt bất cứ vị Minh Chủ nào ông ta cũng không quá phận của mình.

Mai Thịnh Lâm mỉm cười gật đầu và quay qua hỏi Lãng Ngao :

— Chú bé, đã có gặp lệnh sư chưa ?

Lãng Ngao vòng tay :

— Văn bối đến đây thì gia sư đã đi rồi, cứ theo Tiểu Long Nữ, có con gái của Đạo Trì Long Nữ, thì gia sư bị Đạo Trì Thánh Mẫu ép uống Hồn Độc Hoàn, rồi đang đem lên thoát khỏi Đạo Trì Cung, theo Tiểu Long Nữ nói thì có lẽ gia sư đã đến cầu viện tại chùa Thiên Trúc.

Lãng Ngao chợt rơi nước mắt nghẹn ngào nói tiếp :

— Cứ theo Tiểu Long Nữ tiết lộ thì võ công của Đạo Trì Thánh Mẫu gốc phát ra từ Thiên Trúc Tự, nhưng gia sư có cầu viện được hay không và có giả được được hay không thì đến bây giờ vẫn chưa dám đoán..

Mai Thịnh Lâm trầm ngâm :

— Chú làm sao mà có thể thâm nhập Đạo Trì Cung ?

Lãng Ngao đáp :

— Đạo Trì vốn luôn mở cửa cho khách đến tham quan, mục đích của họ là để dụ người nhập giáo, vì thế cho nên văn bối nọ đành đến với tư cách tham quan...

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Rồi sau đó thì sao ?

Lãng Ngao đáp :

— Vào đó, văn bối làm quen được với Tiểu Long Nữ, nhưng sau thì lại bị Đạo Trì Thánh Mẫu phát giác...

Mai Thịnh Lâm cau mặt :

— Rồi làm sao thoát được ?

Lãng Ngao thuật lại tất cả mọi việc xảy ra và nói tiếp :

— Bây giờ thì văn bối vẫn trong tình trạng lẩn tránh lương nan, phần gia sư không có tin tức gì, phần văn bối cũng chưa biết làm sao cho ổn thỏa...

Tất cả các cao thủ võ lâm chợt thấy vấn đề trầm trọng, họ cầu may suy nghĩ không ra ..

Hồ Tam Nương là người trước tiên lên tiếng đả phá không khí nặng nề, bà ta hỏi :

— Như thế nghĩa là sao ? Chẳng lẽ là thơ mà chúng ta tiếp được lại là thơ giả ?

Lãng Ngao vội hỏi :

— Chư vị tiếp được thơ ai ?

Mai Thịnh Lâm lấy một lá thơ trao ra bảo :

— Chú bé, chuyện này khá phức tạp, chú xem thơ này là biết.

Lãng Ngao tiếp lấy thấy nét chữ thật đẹp, đúng là nét chữ của đàn bà, trong thơ viết :

«Thu Minh Chủ Mai Nữ Hiệp nhá giùm. Cảm ơn chư vị từ xa đến viếng đáng lý bản Thánh Mẫu phải thân tự xuống núi tiếp nghinh, hiềm vì hôm qua nhận được tin quan trọng, bản Thánh Mẫu phải cấp tốc đến Trung Nguyên, vì thế, không làm sao nghinh tiếp chư vị được. Vốn biết chư vị quyết tâm hội diện, vậy xin thỉnh chư vị vào đêm trừ tịch qua hộ đến đình Thần Nữ tại Vu Sơn, bản Thánh Mẫu sẽ có mặt nơi đó để cung nghinh.

« Chúc chư vị trên đường về được yên lành.

«Đạo Trì Thánh Mẫu bài thơ».

Xem xong thơ, Lãng Ngao tái mặt kêu lên :

— Nếu như thế thì Đạo Trì Thánh Mẫu...

Hắn cau mày lộ vẻ kinh nghi nói tiếp :

— Chính mắt văn bối thấy Đạo Trì Thánh Mẫu đã chết rồi mà !

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Chú bé, có chắc đó là Đạo Trì Thánh Mẫu hay không?

Lăng Ngao quả quyết :

— Chín Dao Trì Thánh Mẫu giải thoát cho Tiểu Long Nữ rồi ngã chết tại Thủy Lao và cũng chính văn hồi và Tiểu Long Nữ mang thầy bà ta chôn riêng một chỗ...

Mai Thịnh Lâm trầm ngâm một lúc thật lâu và nói :

— Chú bé, hiện tại trong võ lâm, vấn đề dị dung đang rất thịnh hành, có trường hợp thân nhân mà vẫn bị người cái trang giả mạo, ngay như chuyện lệnh sư thoát thân trá hình tại Kim Phật Sơn, chuyện Mộ Dung cô nương giả làm Dao Trì Long Nữ, cũng đủ cho mình thấy không phải là chuyện khó khăn gì cả, cho nên mặc dầu thấy tựa mắt cũng chưa chắc là sự thật.

Hồ Tam Nương nói :

— Tốt hơn hết là bọn ta hãy vào đó xem xét lại tình hình rồi mới đoán ra sự việc...

Lăng Ngao vâng lời dẫn mọi người vào cửa động...

CHƯƠNG 29

ĐÀO MÀ KHAM THẤY

Vừa đi, Lăng Ngao vừa chỉ cho mọi người biết rõ từng nơi và nói cho mọi người biết cơ cấu tổ chức của Dao Trì Thôn Lạc.

Đi đến chỗ chôn thầy của Dao Trì Thánh Mẫu, Lăng Ngao chợt thấy ngôi mộ hơi lạ lạ, vì hồi chôn xuống đây thì khác, nhưng bây giờ hình như có ít nhiều thay đổi...

Hắn nghĩ ngờ nói với Mai Thịnh Lâm :

— Văn bối thấy nơi đây có ít nhiều thay đổi...

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Thầy của Dao Trì Thánh Mẫu chôn ở đây phải không? Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, nhưng bây giờ văn bối thấy hình như có người thay đổi...

Mai Thịnh Lâm cau mặt suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

— Khai quật lên xem.

Mọi người xúm lại moi đất lên và cho đến khi gặp thấy người là dừng lại.

Lăng Ngao nhớ khi chôn Dao Trì Thánh Mẫu, Tiểu Long Nữ dùng một tấm thảm cuống thây, tấm thảm đó bây giờ vẫn y nguyên nhưng khi hân lật ra thì...

Lăng Ngao gần như không còn kêu ra tiếng, vì cái thây cuốn trong tấm thảm không phải Dao Trì Thánh Mẫu mà là... Tiểu Long Nữ!

Sự việc hiển nhiên như thế khiến cho Lăng Ngao đứng lảng, hắn không còn tin tưởng vào cặp mắt của mình.

Chính tay hắn chôn thầy Dao Trì Thánh Mẫu, bây giờ lại cũng chính mắt hắn thấy Tiểu Long Nữ, chuyện có thể dễ dàng như thế hay sao?

Mai Thịnh Lâm cúi xuống đặt tay vào tâm khẩu của cái thây và hỏi :

— Cô gái này là Tiểu Long Nữ đây à?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, chính nàng là Tiểu Long Nữ, nhưng tại làm sao chỉ trong vòng lia tiếng đồng hồ là lại biến sinh chuyện lạ như thế này...

Mai Thịnh Lâm nói :

— Cô ta chưa có chết, hình như bị người điếm huyệt và chôn xuống đây chưa lâu.

Lăng Ngao mừng rỡ :

— Sao...sao? Tiền bối thấy nàng có cứu được không?

Mai Thịnh Lâm không đáp, bà ta đặt Tiểu Long Nữ nằm ngay ngắn và đưa tay thử giải hôn huyết cho nàng, đồng thời ngồi xuống vạch miệng nàng ra vận dụng chân nguyên thời mạnh.

Qua một lúc lâu, da mặt Tiểu Long Nữ hơi ửng lại...

Lăng Ngao mừng quá, hẳn ngồi xuống vừa xoa huyết mạch cho nàng vừa gọi :

— Tiểu Long Nữ...Tiểu Long Nữ...

Cô gái thở nhẹ ra và mở mắt.

Lăng Ngao lay hỏi :

— Tiểu Long Nữ, tại làm sao xảy ra cố sự như vậy ?

Đôi mắt của Tiểu Long Nữ hơi ngờ ngợ, giọng nàng thật yếu :

— Sao ? Anh hỏi sao ?

Lăng Ngao nói :

— Cô bị người ta chôn ở nơi đây, cô không hay biết gì sao ?

Tiểu Long Nữ hoàn hồn ngồi bật dậy kêu lên :

— Đúng rồi, hình như tôi bị người đánh lên...

Lăng Ngao hỏi :

— Cô không thấy người đánh cô sao ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Không, vừa rồi tôi nấp dưới tàng cây này, tôi nhớ chuyện về anh, nhớ Thánh Mẫu, nhớ cha mẹ tôi...rồi thành như bị đánh, hình như bị đánh vào «hôn huyết» mẹ mang...

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Đúng rồi, cô bị người ta đâm vào hôn huyết.

Tiểu Long Nữ quay lại hỏi :

— Bà là ai ?

Lăng Ngao giới thiệu cho nàng biết từng người rồi nói :

— Quý vị đây khi vào địa phận Thiên Sơn tối hôm qua, đã nhận được một lá thư của Đạo Trì Thánh Mẫu, như vậy tôi nghĩ người chết kia nhất định không phải là bà ta, vì nếu

thì không lẽ sống đây gọi thơ, nhưng điều lạ lùng khó hiểu là tại làm sao cô bị đánh hôn mê và chôn sống nơi đây ? và cái thầy mà mình cho là Đạo Trì Thánh Mẫu đó bây giờ ở đâu ?

Tiểu Long Nữ vừa mừng vừa sợ :

— Nếu như vậy thì Thánh Mẫu hãy còn sống hay sao ?

Lăng Ngao nói :

— Có thể nói như thế, nhưng chuyện làm cho mọi người khó hiểu là tại làm sao cô lại bị như thế này ? Ai gây ra chuyện đó ? Không lẽ lại là Thánh Mẫu của cô ?

Tiểu Long Nữ ngơ ngẩn lắc đầu :

— Không, nhất định không bao giờ như thế, vì Thánh Mẫu rất thương yêu tôi, không khi nào người lại giết tôi.

Lăng Ngao cười nhạt :

— Bà ta đã có thể giết cả Đạo Trì Thôn Lạc thì đối với cô cũng chưa chắc buông tha.

Tiểu Long Nữ gạt mình :

— Sao ? Anh cho rằng cả giáo sĩ trong Đạo Trì Thôn Lạc này đều do Thánh Mẫu giết chết hay sao ?

Lăng Ngao quay lại nói với Mai Thịnh Lâm :

— Ngoài bà ta ra, Mai tiên bởi thấy có ai vào đây làm chuyện này được nữa không ?

Mai Thịnh Lâm trả lời dè dặt :

— Cũng có thể như thế lắm, nhưng có điều khó hiểu là nếu bà ta giả đồ trúng độc mà chết thì phải có lý do trọng yếu cần phải ăn thán, mà nếu như thế thì tại làm sao còn ra mặt gọi thơ hẹn ước bọn ta đến Thôn Nữ Phong để làm gì ?

Lăng Ngao gật gù gật đầu :

— Mai tiên bởi nói rất hữu lý, nhưng nếu bà ta đã có mục

đích như thế thì chuyện này phải giải thích làm sao cho ổn ?

Tiêu Long Nữ kêu lên :

— Các người đừng có nghi ngờ tâm bậy, thánh Mẫu không bao giờ lại nhân tâm đi tàn sát người của bản giáo như thế ấy đâu.

Nhất Tâm Đại Sư cau mày hỏi lại :

— Nhưng nếu không như thế tại sao bà lại giả chết làm chi ?

Tiêu Long Nữ nói :

— Cũng chưa chắc đó là giả chết, có thể nhờ vào công lực thâm hậu, cho nên Thánh Mẫu có thể sống lại...

Chương Môn Phái Võ Dương cười :

— Mà nếu như vậy thì tại sao bà ta lại đánh có hôn mê và chôn xuống chỗ này ?

Tiêu Long Nữ nói :

— Tôi không tin rằng Thánh Mẫu đã làm chuyện đó ?

Chương Môn Phái Hoa Sơn là Hàn Quang Đạt mỉm cười :

— Trừ khi bà ta đã lìa khỏi nơi này, nhưng nếu thế thì đi bằng ngã nào ?

Bao nhiêu câu hỏi của mọi người làm cho Tiêu Long Nữ hoang mang ngơ vực, chính lòng tin của nàng cũng đã lung lay, nàng không tìm ra giải đáp, nàng ôm mặt khóc chứ không nói được tiếng nào.

Mai Thịnh Lâm quay lại hỏi Lăng Ngao :

— Chú bé, chú bảo Dao Trì Thôn Lạc này ngoài con đường duy nhất khi này thì không còn con đường nào nữa phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng bởi nghĩ như thế, vì họ đều nói như thế.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Nếu mà quả thật như thế thì chúng ta có thể tra ra, vì không ai có thể thoát đi đâu được.

Và bà ta bảo Lăng Ngao :

— Chú bé, chú hãy dẫn bọn ta vào trong xem cho kỹ từng chỗ một...

Kiều Đại Thiên chận nói :

— Như vậy thì cần phải để người ở lại giữ cửa động, vì nếu không thì nhân cơ hội mình vào, bà ta sẽ lên trốn đi.

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Ý kiến của Kiêu huynh hay lắm vậy chẳng hay ba người trong gia đình Kiêu huynh có thể ở đây để giữ được chăng ?

Kiều Tiểu Tuệ rười rười nói :

— Tôi muốn được vào để xem Diêm Dương Đài một chút.

Hồ Tam Nương cũng nói :

— Phải rồi, chính tôi cũng vào xem, nếu đến đây mà bị giao cho cái công việc thủ môn thì chán quá.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Sao Kiêu đại tẩu lại dùng cái tiếng «bị» nặng nề như thế?

Kiều Đại Thiên sợ có chuyện không hay nên vội nói :

— Được rồi, lão phu không thích xem gì cả, để một mình lão phu giữ cửa là đủ lắm rồi.

Vừa nói ông ta vừa chạy bay ra phía cửa.

Mai Thịnh Lâm mỉm cười nói với Lăng Ngao :

— Thôi, như thế thì mình đi, chú bé, dẫn đường.

Lăng Ngao vâng lời dẫn mọi người đi tìm kiếm, bắt đầu từ Diêm Dương Đài đến Minh Nguyệt Đài, lần lần đến Thiên Y Học Viện và «Dao Trì Thánh Cung».

Gần như không có một chỗ nào trong Dao Trì Thôn Lạc bị bỏ sót, thế nhưng không gặp được một vết tích gì để chứng tỏ rằng còn có người trong đó.

Mai Thịnh Lâm trầm ngâm :

— Theo tôi nghĩ thì nơi đây còn có một con đường ra khác nữa mà chúng ta không biết.

Lăng Ngao cũng nghĩ như thế, vì Đạo Trì Thánh Mẫu cho dầu có danh hiệu là «Thánh» nhưng bà ta cũng vẫn là «phàm» và cho dầu võ công có cao nhưng cũng không thể bay lên như chim được, vì thế hẳn quay qua phía Tiểu Long Nữ nghiêm mặt hỏi :

— Có có biết một con đường nào khác nữa hay không ?
Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Tôi không nghe Thánh Mẫu nói, mà tôi cũng không bao giờ hỏi hay nghĩ ngó về chuyện đó.

«Ngọc Kỳ Lân» Dương Uy chen vào :

— Theo ý tôi thì một khi đã lợi dụng khung cảnh thiên nhiên để thiết lập một nơi kiên cố như thế này, nhất định Đạo Trì Thánh Mẫu phải dự phòng cho riêng mình một ngã thoát thân, vì bà ta vốn là người cơ trí, không khi nào lại không có cảnh giác đến chuyện nguy hiểm có thể xảy ra.

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Đúng, nhất định trong Đạo Trì Thôn Lạc này phải có con đường bí mật và có thể nó nằm ngay trong cái gọi là Đạo Trì Thánh Cung cũng chưa biết chừng.

Hồ Tam Nương nói :

— Thế nhưng chúng ta đã bươi móc hết cả trong đó rồi, tại sao lại không thấy ?

Dương Uy cười :

— Đã nói là bí mật mà để cho mình kiểm kê dề dang như thế thì còn gì gọi là bí mật !

Hồ Tam Nương hỏi :

— Cứ theo Chương Môn thì phải làm sao mới có thể tìm ra ?

«Ngọc Kỳ Lân» Dương Uy đáp :

— Lửa cứ cho một mối lửa là xong.

Hồ Tam Nương ngó Mai Thịnh Lâm cười :

— Ý kiến của Dương chương môn hay lắm, chẳng hay Mai tỷ tỷ thấy thế nào ?

Mai Thịnh Lâm cười :

— Hay lắm phóng một ngọn lửa cho Đạo Trì Thánh Cung thành bình địa, lo gì bí mật không bị lộ ra ?

«Sáu Phán Quan» Trương Vĩnh, «Mục Dã Tẩu» Khúc Giang và «Hàn Lâm An Sĩ» Tống Hàn Phu, ba người không đợi đến tiếng thứ hai, họ cũng nhảy vào giết trường môn chuẩn bị hỏa thiêu Đạo Trì Thánh Cung...

Tiểu Long Nữ kêu lên :

— Không được đâu, Đạo Trì Thánh Cung kiến trúc đến ba năm mới hoàn thành, trong đó công trình hội họa điêu khắc rất tinh vi, nếu đốt đi thì uổng lắm...

Mai Thịnh Lâm gần giọng :

— Cô bé, hãy đứng yên một chỗ, nơi này bây giờ không phải là chỗ để cho cô nói chuyện.

Đã được cương chiều từ lúc nhỏ, Tiểu Long Nữ không hề biết sợ ai, nàng quát mắt nói lớn :

— Bà lấy tư cách gì nói tôi như thế ? Tôi không sợ bà đâu.

Mai Thịnh Lâm trầm giọng :

— Cô hãy nói lại câu vừa ta xem ?

Tiểu Long Nữ gắt lớn :

— Nói mấy câu lại không được, là tưởng...

Mai Thịnh Lâm phát mệnh cánh tay áo rộng, một loạt kinh phong thốc vào giữa ngực Tiểu Long Nữ...

Không lộ một chút gì sợ sệt, Tiểu Long Nữ đưa tay đối kháng.

Hai luồng chưởng lực chạm vào nhau, Mai Thịnh Lâm rúng động, chưởng lực của Tiểu Long Nữ đã làm cho bà ta cảm thấy thân thể lao xao...

Tiểu Long Nữ đỏ mặt như người say rượu, cô ta mím miệng thụt lui ba bước.

Không để cho cô gái đứng yên, Mai Thịnh Lâm nhảy tới chụp ngay vào mạch môn bên tay phải của nàng.

Vẫn không hề sợ sệt, nàng nghiêng vai qua tránh né đồng thời tung mạnh chân phải lên phòng một đá ngay Chương Môn huyết nơi giữa ngực đối phương.

Hai người thi triển tuyệt chiêu, không ai chịu nhường ai nửa bước, đánh được chừng hơn mười hiệp, Mai Thịnh Lâm thấy ngay sơ hở của Tiểu Long Nữ, bà ta lừa thế nắm cứng cổ chân nàng vung mạnh tay một cái, Tiểu Long Nữ bị văng ra gần hai trượng bỏ cân trên mặt đất.

Nhưng, y như một con mèo, Tiểu Long Nữ tuy bị thất thế nhưng nàng vẫn không té, hai chân và hai tay của nàng thật vững, nàng chống tay lên mặt đất bò tới chừng hai bước là tung mình đứng dậy chạy tuốt vào trong.

Bà không hề bị thương mà cũng không bị té, thân pháp của cô ta nhanh nhẹn vô cùng.

Tiểu Lâm Vô Vi Thượng Nhân gât gù tán thưởng :

— Khá lắm, thảo nào Thiên Y Giáo lại chẳng tung hoành đến tận Trung Nguyên, một cô gái nhỏ mà như thế thì đủ thấy Đạo Trì Thánh Mẫu võ công cao lắm.

«Tiểu Đạo Nhân» cười li bì :

— Cũng may là Thiên Y Giáo đã bị coi là tiêu diệt, bây giờ chỉ còn vấn đề truy cứu hung thủ là ai...

«Truy Vân Tâu» Cổ Dật Phong thở ra :

— Tôi nghĩ chưa chắc đây là hành động của Đạo Trì Thánh Mẫu mà là của một con người khác, có thể còn lợi hại hơn Đạo Trì Thánh Mẫu...

Nhất Tâm Đại Sư hỏi ? :

— Căn cứ vào đâu mà Cả Chương Môn nói thế ?

Cổ Dật Phong trầm ngâm :

— Thật tình thì tôi cũng khó lòng giải thích, vì đây

chỉ là cảm nghĩ, tôi thấy bà ta không có lý do nào để tự tan sát giáo đồ của bà ta như thế.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Bất luận như thế nào, chúng ta hãy thiêu hủy cái Đạo Trì Thánh Cung này để tìm cho ra con đường bí mật rồi hẳn hay sau.

«Mộc Đà Tâu» Khúc Giang đã lờm sần từ nãy giờ, sau câu nói của Mai Thịnh Lâm là mào trướng bắt đầu phát hỏa.

Tất cả lui ra khỏi nơi đó thì bốn phía cửa sổ đã bọc khói đen ngòm.

Lăng Ngao chợt nhớ lại thuốc giải Hỏa Độc Đan mà bây giờ thì Tiểu Long Nữ lại đang ở trong cung, nếu như nàng không thể chạy ra hay không chịu chạy ra để cho lửa thiêu chết thì mạng hân cũng không còn...

Vĩ nghĩ như thế cho nên Lăng Ngao định chạy vào kiểm nàng, nhưng hân chưa đi thì thấy Tiểu Long Nữ chạy ra kêu lớn

Thuốc giải đã bị người đánh cắp cả rồi !

Lăng Ngao hoảng kinh trừng mắt :

— Nói láo, thuốc gì bị mất ?

Tiểu Long Nữ loạng choạng chạy ra rung giọng :

— Thật mà, tôi để thuốc giải trong hộp tử của một gian phòng, bây giờ chạy vào thì hai viên thuốc không cánh mà bay mất, tôi muốn trở vào phòng ngủ trong Thánh Cung, nhưng bây giờ thì Thánh Cung đã bị thiêu rồi, không làm sao vào được nữa.

Lăng Ngao thét lớn :

— Cô muốn giết tôi phải không ? Được rồi, tôi sẽ chết với cô...

Hân hăm hăm lao tới rút phăng thanh kiếm phòng ngay vào giữa ngực Tiểu Long Nữ.

Không ngờ Tiểu Long Nữ cứ đứng nhìn sững sệt, nàng đã không躲 mà cũng không tránh né...

Lăng Ngao giật mình thu kiểm lại quát mắt :

— Tiễn lý, hãy rút kiểm ra.

Tiểu Long Nữ nhìn hẳn rạn rạ nước mắt :

— Anh giết tôi đi và anh rồi đây cũng chết ! Tôi sẽ cùng chết với anh !

Là một kẻ rất dễ động lòng, thái độ của Tiểu Long Nữ làm cho Lăng Ngao khựng lại. Hắn buông xuôi tay kiểm thõ dài :

— Được rồi, cô hãy đi đi, Đì cho khuất mắt tôi.

Tiểu Long Nữ hé môi cười thê thiết :

— Không, tôi cần phải ở bên anh, khi anh bị chất độc phát tác thì tôi cũng sẽ chết theo anh...

Lăng Ngao lớn tiếng :

— Tôi không cần, cô hãy đi đi.

Thấy dáng cách của Lăng Ngao, Mai Thịnh Lâm bật cười :

— Chú bé, không chết đâu mà sợ.

Lăng Ngao quay phắt lại :

— Sao ? Tiễn bẽ bảo sao ?

Mai Thịnh Lâm nói :

— Chuyện Tiểu Long Nữ cho chú uống thuốc độc và chuyện cô ta cất thuốc giải nhất định người ấy đều nghe biết và khi mà cố tâm đánh cắp thuốc như thế, nhất định người với ý định sẽ dùng nó để bắt ép chú phải nhận một điều kiện gì đó, mà nếu như thế thì không phải chuyện dễ chết đâu.

Lăng Ngao cau mặt :

— Nhưng làm sao biết được người ấy là ai ?...

Mai Thịnh Lâm nói :

— Cũng có thể là Dao Trì Thánh Mẫu mà cũng có thể là người nào khác đó, nhưng nói chung, nếu họ đã có ý định như thế thì sớm muộn gì rồi họ cũng ra mặt, vì chú hãy còn đến sáu ngày, trong sáu ngày đó, nhất định người ấy hoặc là tìm đến chú, hoặc có thể hẳn tin cho chú.

Lăng Ngao đứng lững lăm thính...

Lúc bấy giờ Dao Trì Thánh Cung đã trở thành biển lửa, cây cọt ngã xuống làm mỗi cho lửa bốc lên, hơi nóng lan ra hơn mười trượng.

Một tòa «Thánh Cung» hùng vĩ nguy nga phút chốc đã rạp xuống thành một đồng tro than ngời ngút, bây giờ đứng ngoài nhìn vào không làm sao nhận ra được dấu vết của mấy phút trước đây...

Đám lửa mãi đến nửa đêm mới tắt. Mai Thịnh Lâm bảo Lăng Ngao và Kiều Tiểu Tuệ chạy đi kiểm được hơn mười cái thùng cây, họ sắp thành một hàng dài từ Dao Trì đến sát «biển lửa», họ chuyền nhau xách nước tưới tắt đồng than đang hùng hực.

Mãi đến trời sáng thì tất cả Dao Trì Thánh Cung đã hoàn toàn rụi xuống và ngay lúc ấy, Hoa Sơn Chương Môn Hàn Quang Đạt chỉ tay kêu lớn :

— Chú vị hãy xem kia ..

Mọi người theo tay chỉ của ông ta, thấy sát về mé bên phải, có lẽ đó là chỗ tận cùng phía sau phòng ngủ của Dao Trì Thánh Mẫu, nơi đó ẩn liên châu núi có một đường nứt vuông vức như khung cửa.

Hàn Quang Đạt và «Sáu Phân Quan» Trương Vĩnh bước tới, hai người vọt, công tay lên đẩy mạnh vào khối đá...

Thế nhưng vẫn y như đẩy vào chân núi, cả hai đổ mặt tía tai mà chỗ nứt vẫn y nguyên.

«Thu Thử» Mai Thịnh Lâm bước tới nói :

— Xin nhị vị hãy để tôi thử xem.

Giả như một người nào khác thì Hàn Quang Đạt và Trương Vĩnh đã cự nự ngay, vì bằng vào công lực của hai người mà không đẩy nổi thì một người làm gì đờ chuyển ?

Thế nhưng đối với «Thu Thử» Mai Thịnh Lâm thì khác, không một ai không biết câu nói của bà ta không phải «thử» mà là sẽ làm cho khối đá ngã ngay.

Hàn Quang Đạt và Trương Vĩnh vội bước lui trở lại.
Mai Thịnh Lâm hai chân đứng dang ra xuống lẩn, bà ta vận lực lên tay đẩy thẳng vào khối đá...

Bùng !

Một tiếng vang chấn động, khối đá nhích vào và một đường hở bằng gang tay hé ra.

Mai Thịnh Lâm lại xuống lẩn công thêm một lần nữa tấm vách đá bật ngã vào trong, quả nhiên, chỗ đó là một miệng hầm để đi vào địa đạo.

Mai Thịnh Lâm bước tới, nhưng vừa đứng miệng hầm là bà ta dúi lại cúi xuống nhặt một mảnh giấy và quay nhanh lại nói với Lăng Ngao :

— Đây rồi, có thể tin cho chủ bé như ta đã nói.

Lăng Ngao bước lên tiếp mảnh giấy, hẳn thấy ngay nét chữ giống y như nét chữ trong lá thư gửi cho Mai Thịnh Lâm.

Mảnh giấy viết :

«Lăng Ngao Đàng lý Bản Thánh Mẫu điện kiến đặc vấn đề với người, nhưng chợt nghe Tiểu Long Nữ đã cho người uống Hòa Độc Đan và vì cần kịp nên bản Thánh Mẫu phải đi ngay. Khi người được thư này thì bản Thánh Mẫu đã ghé ngang Kha Mật Thành đưa Mộ Dung Uyển trở về Tinh Tinh Hiệp, vậy trong vòng sáu ngày tới đây, nếu người muốn có thuốc giải và muốn cứu Mộ Dung Uyển thì hãy tới Tinh Tinh Hiệp gặp ta, nhờ chỉ được đến đó một mình, đừng trái lời mang họa, khi gặp những gì cần thiết, ta sẽ nói sau».

«Dao Trì Thánh Mẫu».

Xem xong lá thư, Lăng Ngao đứng làm thình chột đứng.

Sợ cho sinh mạng của mình cũng có mà lo cho Mộ Dung Uyển thì lại nhiều hơn...

CHƯƠNG 30

TRỞ VÀO SA MẠC

Mọi người có mặt đều nhìn lá thư ngỡ ngàng...

Không ai đoán được hành động của Dao Trì thánh Mẫu.

Hồ Tam Nương cau mặt :

— Tại làm sao lại bỏ lá thư một chỗ rắc rối như thế này?

Mai Thịnh Lâm trầm ngâm :

— Đây có thể là kế hoãn binh, bà ta biết bọn mình th. nào cũng tới đây cho nên cố là như thế này để có đủ thì giờ đến Tinh Tinh Hiệp chuẩn bị âm mưu đối với Lăng Ngao.

Hồ Tam Nương vẫn thắc mắc :

— Nhưng sao lại không giết đi khi bản ở trong tay mà lại phải làm như thế chứ?

Nhất Tâm Đại Sư cười :

— Khi Lăng thiếu hiệp ở trong tay bà ta thì chuyện giết hại đâu có khó gì, thế nhưng vẫn để bản phải ở chỗ ấy, bà ta cần lắm về chuyện hại Lăng thiếu hiệp, bởi vì bà ta chắc chắn còn có một âm mưu lớn hơn nữa.

Là một con người không bao giờ quên nổi chuyện gì mơ ở, Hồ Tam Nương cứ nhân nhân :

— Nhưng nếu quả muốn bức bách tên tiểu tử này làm một công chuyện gì đó, thì nội môn thuốc giải cũng quá đủ rồi, chuyện chỉ lại phải bắt Mộ Dung Uyển cho thất công?

Mai Thịnh Lâm nói :

— Môn thuốc giải Hồn Độc Đan chưa phải là tuyệt đối bởi vì «Xuân thân» Lạc Chính Hiền vẫn không trở lại, ông, ta đâu phải là kẻ điên đề chịu chết một cách vô lối như thế ? Mà nếu không trở lại và cũng không chịu chết thì nhất định là ông ta có cách, ông ta có cách thì chủ bé này đây cũng có cách, chính vì cần thận cho chắc ăn nên bà ta phải bắt Mộ Dung có nương chứ có chi là lạ.

Nói xong bà ta quay qua hỏi Lăng Ngao :

— Bây giờ chuyện đã như thế rồi, chủ bé định như thế nào ?

Lăng Ngao mỉm cười :

— Uyển muội đã bị nạn, vẫn bởi không tìm cách giải cứu thì làm sao nàng thoát được ?

Mai Thịnh Lâm ngẫm nghĩ rồi hỏi :

— Chủ bé có cần người trợ lực hay không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Tự nhiên là rất cần, nhưng chuyện đến Tinh Tinh Hiệp hội kiến Đạo Tri Thánh Mẫu thì vẫn bởi phải đến một mình, vì theo thơ bà ta nói nếu không làm như thế thì sợ Uyển muội bị hại.

«Thu Thân» Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Chuyện thì như thế, nhưng thủ đoạn bà ta độc ác lắm, vả lại hơn ta đến đây mục đích là để một mắt một cõn với bà ta, nay nghe tin bà ta tại Tinh Tinh Hiệp thì không lý do nào mà không đến...

Bà quay qua hỏi các vị Chương Môn :

— Chẳng hay chư vị có ý kiến chi không ?

«Thiếu Lâm» Nhất Tâm Đại Sư trầm ngâm :

— Tiên nhiệm Chương Môn Nhân của tể phải bị thảm tử tại Phượng Hoàng Cốc, cũng coi như đã bị chết vào tay Đạo Tri Thánh Mẫu, mỗi thủ đó không thể làm ngơ, nhưng bây giờ nếu kéo rối tại Tinh Tinh Hiệp thì rất có thể làm trở

ngại nguy hiểm cho Lăng thiếu hiệp, cho nên theo ý kiến bản tăng thì bản tăng tình nguyện tham thỉnh về Tinh Tinh Hiệp rồi sau đó hành động.

«Vô Đương» Thanh Vân Đạo Trưởng gật đầu :

— Đại Sư nói rất phải bản đạo nguyện cùng góp sức.

Mai Thịnh Lâm nhìn quanh, thấy người nào cũng đều có vẻ đồng ý với Nhất Tâm Đại Sư, nên bà ta vội nói :

— Được rồi, như thế chúng ta hãy quay trở lại Trung Nguyên, vì ở đây bây giờ trở thành vô ích.

«Thiếu Lâm» Nhất Tâm Đại Sư nói :

— Như thế thì bây giờ xin Lăng thí chủ hãy lên đường giúp nhau sẽ tùy theo sự diễn biến mới quyết định được.

Lăng Ngao nhìn chăm vào miệng địa đạo và hơi do dự :

— Không biết địa đạo này còn nguy hiểm nữa hay không ?

Mai Thịnh Lâm nói :

— Chúng ta cứ một lượt đi vào thử xem.

Và bà quay bảo Kiều Tiểu Tuệ :

— Kiều cô nương hãy ra gọi lệnh tôn.

Một lúc sau Kiều Đại Thiên đi vào, ông ta nói với Mai Thịnh Lâm :

— Chúng ta đã gian nan khổ sở mới đến được nơi đây bây giờ trở về với hai bàn tay trắng hay sao ?

Mai Thịnh Lâm cười :

— Kể như nhiệm kỳ này tôi không làm gì nên chuyện khi về đến Trung Nguyên thì mùa thu cũng sắp hết rồi.

Kiều Đại Thiên hỏi :

«Đông Thân» Tư Khấu Đạo đã chết, còn «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền thì chưa biết ra sao, vậy nếu nhiệm kỳ đã mãn thì Mai nữ hiệp liệu thế nào ?

Mai Thịnh Lâm hỏi lại :

— Theo ý Kiều huynh thì phải như thế nào ?

Kiều Đại Thiên lắc đầu :

— Chịu thua, thật tình mà nói thì cái «Hạ Minh Chủ» này tôi cũng đã chán ngấy rồi...

Vì nóng lòng về công chuyện của mình, nên Lăng Ngao ráng chờ cho mọi người nói chuyện xong là hất vông tay nói :

— Vâng bõì xin chừ vị cho phép cáo từ.

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Chủ bé muốn theo địa đạo này mà ra à ?

Lăng Ngao đáp :

— Vâng, vâng bõì nghĩ con đường này nhất định sẽ gần hơn nhiều lắm.

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Thế thì, thay mặt chừ vị ở đây, ta xin chúc cho chú gặp nhiều may mắn.

Lăng Ngao cúi đầu vông tay một lần nữa rồi thu thanh trường kiếm phóng nhanh vào địa đạo...

xXx

Địa đạo khá rộng.

Nhưng rộng cách nào cũng vẫn là «địa đạo» cho nên càng vào sâu, bóng tối càng nặng. Lăng Ngao ngửa bàn tay không thấy.

Bị được chừng hơn một dặm Lăng Ngao cảm nghe hơi lạnh thấu xương, hẳn biết đã cách Đạo Trì xa lắm.

Đi sâu vào thêm nữa, bóng tối càng làm cho Lăng Ngao không còn phân biệt được, hẳn cứ dùng thanh kiếm quờ quờ phía trước.

Được một khoản xa như thế, thỉnh thoảng thanh kiếm chạm vào một vật khua lên...

Lăng Ngao giật mình thụt lui mấy bước, hẳn ngồi xuống chú mục nhìn thật kỹ, thấy phía trước là một thớt đá «chân ngựa».

Hơi lạnh từ ngoài phất vào khá mạnh, Lăng Ngao định chừng có lẽ đây là đã tận cùng địa đạo và thớt đá đó chính là nắp chặn.

Hắn bước tới hai tay chộp vào thớt đá, thớt đá khá nặng nhưng khi vận lực lại có hơi lay chuyển.

Hai chân dang rộng ra lấy tấn, Lăng Ngao chịu cả tay và vai nhô lên.

Thớt đá không nghiêng mà chỉ có thể nhô lên, hẳn vận lực nhô lên thật mạnh.

Lăng Ngao đẩy lên một cái thật mạnh, thớt đá nhón hẳn lên và ngã về bên trái phía ngoài. Miệng hang lộ rõ và ánh sáng theo đó lùa vào mang cả theo hơi lạnh ghê hớn.

Nhưng nơi đó cũng vẫn chưa phải là ra được, vì bên dưới có nhiều cấp đá, bên trên có một phiến đá dày ngang tuy nhiên, vì phiến đá mỏng và có kẽ hở nên ánh sáng vẫn lùa vào.

Lăng Ngao, đưa tay đẩy thử, phiến đá quả nhiên mỏng nhẹ.

Hắn biết bên trên là mặt đất nên không dám động mạnh, hẳn đẩy từ từ cho phiến đá nhích qua một bên và bằng một cách vô cùng cẩn thận, Lăng Ngao dựng thanh kiếm nằm dọc ngay mặt đất cho tới bụng và nhún chân nhảy lên khỏi miệng hầm.

Bên trên là những mỏm đá những khối đá lổ nhổ, Lăng Ngao biết rõ đây là chân núi và như thế là đã ra khỏi Thiên Sơn.

Quả đúng con đường này đã dễ đi hơn là phẳng giấy lên cửa động và gần hơn quá nhiều, Lăng Ngao mừng quá, tuy nhiên cái mừng của hắn tắt ngay khi nhận ra hương về Kha Mật Thành là một giải sa mạc mênh mông bát ngát.

Như bị một thùng nước lạnh từ trên đầu dội xuống, Lăng Ngao đứng chết trân.

Từ Thiên Sơn đến Kha Mật Thành và đến về Tinh Tinh

Hiệp không dưới ngàn dặm, thế nhưng hân không có lạc đà thì không lẽ chấp cánh mà bay ?

Nhưng cũng ngay lúc đó, Lăng Ngao chợt nghe thấy tiếng lục lạc khua văng vẳng...

Hân nhón lên trên một mỏ đá cao nhìn quanh quẩn, xa xa, chênh vênh hướng nam, một đoàn người cỡi lạc đà giăng hàng ngang tiến tới.

Mười một con lạc đà, mười một người ngồi ngất ngưỡng trên lưng.

Càng phút càng gần, Lăng Ngao nhận ra gồm có bảy nam bốn nữ, những cánh áo phất lên trong gió, từ xa nhìn lại, giống như những cánh én lượn trên biển cát.

Càng phút càng đến gần hơn và Lăng Ngao bỗng giật mình.

«Thần Huyền Thập Nhất Quỷ :

«Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiến, «Thánh Lang» Diệp Ca Sơn, «Tranh Khê Tiêu Cô» Tưởng Hương Tần, «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam, «Bạch Thạch Lang» Vũ Văn Khang, «Hồ Tịu Cô» Triệu Tử Khanh, «Cổ Ẩn» Kim Cúc Hoa, «Thái Lăng Đông» Lỗ Tử Bình, «Mịch Hạ Đông» Trần Không, «Chung Sinh Đông» Âm Tiêu Sơn và...

Lăng Ngao chú mục nhìn thật kỹ, còn một gã đàn ông râu ria đi ngang hàng với Mao Nhất Phiến... hình như hân là một trong số những giáo sĩ mà Lăng Ngao đã gặp khi họ đến Phụng Hoảng Sơn.

Đúng rồi, chính là một trong những tên giáo sĩ ấy.

Và cách hân đi ngang hàng với Mao Nhất Phiến như thế, chứng tỏ hân là nhân vật quan trọng trong chuyến viễn hành này.

Đoàn người mười một con lạc đà nhắm ngay cụm đá trọc chỗ Lăng Ngao đang đứng.

Không thể để họ khám phá, Lăng Ngao lật đặt ăn nhanh vào một phiến đá cao ở phía sau đám long thạch.

Đừng núp mà Lăng Ngao cứ hân khoắn. Hân biết chuyện Thần Huyền Thập Nhất Quỷ gia nhập Thiên Y Giáo vốn là chuyện bí bất huộc, trong đó chẳng qua vì họ tham sống sợ chết thế thôi chứ không phải hoàn toàn muốn như thế, và chuyện khó hiểu nữa là tại sao bọn giáo sĩ vào đất Trung Nguyên đã bị Mai Thịnh Lâm liên hợp với các phái tiêu diệt mà chúng lại thoát khỏi và bây giờ lại có mặt ở đây ?

Đáng lý họ phải thoát thân sau biến cố ấy chứ tại làm sao lại theo tên giáo sĩ này đến Thiên Sơn ?

Hay là họ bị tên giáo sĩ này khống chế ?

Không. «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» võ công cao lắm, nhất là nếu họ liên hợp với nhau thì cho đâu cao thủ có hạng trong võ lâm cũng khó lòng thắng họ, nhất định không phải bị tên giáo sĩ này khống chế.

Lăng Ngao chợt nghe Diệp Ca Sơn lên tiếng :

— Phù nhị ca, ở đây còn cách Thiên Sơn Đạo Trì bao xa nữa ?

«Phù Nhị Cao

Lăng Ngao càng như ở cung trăng rơi xuống.

Người đứng hàng thứ hai, sau «Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiến là «Đạo Quân» Phù Hóa Phong đã bị sư phụ Lăng Ngao giết tại Kim Phật Sơn, thế thì «Phù Nhị Cao» nào đây nữa.

Nhưng chỉ thoáng qua, Lăng Ngao sực bật cười, sự thật thì cũng đâu có gì là lạ ?

Ngay khi còn sống, cái tên «Đạo Quân» Phù Hóa Phong cũng chắc đã là tên thật, cũng có thể trong khi kết hợp thành «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» rồi hân mới chọn cái tên như thế, và như vậy thì sau khi hân chết, người thay ngôi vị của hân vẫn có thể mang luôn tên của hân được như thường.

Khám phá ra chuyện này, Lăng Ngao cũng không tin rằng mười tên trong «Thần Huyền Thập Nhất Quỷ» quyết không phải bị khống chế, nhất định họ đến Thiên Sơn có

nhệm vụ gì đây.

Cái tên giáo sĩ «Phù Nhị Ca» đáp trả lời câu hỏi của «Thánh Lang» Diệp Ca Sơn :

— Cứ vòng theo lưng núi này đi khoảng ba mươi dặm nữa là tới, bây giờ chúng ta hãy nghỉ một chút vì đã đi suốt đêm mệt lắm.

Lăng Ngao lộ đầu lên nhìn ra thấy bọn chúng ngồi xuống dựa theo đám loạn thạch và mười một con Lạc đà, cũng nằm dài theo những phiến đá bằng phẳng chung quanh.

Lăng Ngao cau mặt trầm tư lo lắng : Chỉ có cơ hội ngàn năm một thuở này mới có thể có được một con lạc đà để băng qua sa mạc, nhất định phải tìm cách bắt cho được một con...

Nhưng bằng cách nào ?

Câu này thật là làm sao dẫn dụ chúng tản ra, chỉ có phương kế «điệu hổ ly sơn» ấy chứ ngoài ra không làm sao có thể cướp ngang của chúng được...

Lăng Ngao còn đang nghĩ cách làm thế nào để cho bọn Thần Huyền Tháp Nhất Quỷ lọt vào mưu kế thì chợt nghe «Kiều Nữ» Đào Chiên Nam thảng thốt kêu lên :

— Ủa, xem kia, có cái hang gì đây né ? Giống giống như là địa đạo...

Lăng Ngao giật mình, khi này hẳn quên kéo phiến đá lấp nắp hầm !

Nhưng ngay khi ấy một tia sáng loé lên trong óc Lăng Ngao, biết đầu chuyện quên lấp nắp hầm của hầm thế mà hay, vì rất có thể bọn chúng sẽ đi theo con đường đó mà một khi chúng đi theo con đường đó thì sẽ là cơ hội cho hắn bắt Lạc đà...

Cái may thứ hai là nhất định khi đi bằng ngã địa đạo này, bọn Thần Huyền Tháp Nhất Quỷ sẽ không làm sao thoát khỏi, nhất định chúng sẽ đụng đầu với đám «Thu Thấn» Mai Tinh Lâm.

Bằng vào võ công của bọn Thần Huyền Tháp Nhất Quỷ mà gặp phải Mai Tinh Lâm, Kiều Đại Thiên và các phái Chương Môn Nhân, nhất định chúng sẽ bị bắt ngay.

Lưu lên dóm qua mô đá, Lăng Ngao thấy bong chùng chen lại dóm xuống miệng hầm «Thần Khê Tiểu Cốc» lên tiếng :

— Là quá, tại sao ở đây lại có địa đạo như thế này cả ?

Diệp Ca Sơn ngo «Nhị Ca» Phù Hóa Phong và hỏi :

— Phù nhị ca có biết địa đạo này ăn thông vào đâu không ?

Phù Hóa Phong «đời thứ hai» này lắc đầu :

— Không biết, tôi chưa từng nghe trong Đạo Trì Thôn Lạc của chúng tôi có địa đạo này, nhưng cứ theo phương hướng mà đi, thì rất có thể địa đạo ăn đúng vào nơi ấy.

Bạch Thạch Lang nghĩ ngợi :

— Phải chăng có bọn địch đến đây và mở ra địa đạo này để tấn công...

Phù Hóa Phong trầm ngâm :

— Không thể có chuyện như thế, không thấy những cấp đá bước xuống đây sao ? Nhất định địa đạo này được kiến trúc lâu rồi chứ không phải mới đây và cách kiến trúc cũng công phu, nó không phải nhất thời mà làm được, địch đâu có đủ thời gian và phương tiện để tạo nổi một địa đạo như thế này ?

Lỗ Tử Bình nói :

— Dù gì cũng mặc, mình cứ xuống đó thử xem.

Mao Nhất Phiến lật đật đưa tay cản lại :

— Không được làm càn, nơi đây Phù nhị đệ quen thuộc hơn ta, vậy hãy để xem trước mới được.

Phù Hóa Phong hơi do dự, nhưng cuối cùng rồi hắn cũng gật đầu :

— Được rồi, để tôi thử xem...

Nói xong, hắn tung mình nhảy xuống đi thẳng vào trong.

Bọn Túc Hàn Thần xúm quanh miệng hang, bàn tán lẫn lẫn.

HỒI LẠI, Mao Nhất Phiêu gọi :

— Phải nhĩ đệ, có thấy gì không ?

Nghe tiếng của Phù Hồn Phong đáp vắng vẳng :

— Không thấy gì, địa đạo ắt xuyên lòng núi thẳng về hướng Đạo Trì Thôn Lạc, các người hãy xuống đi.

«Túc Hà Thần» Mao Nhất Phiêu quay lại căn dặn «Thanh Khê Tiên Cô» Trương Hương Tân, «Hồ Tụ Cô» Triệu Tú Khanh, «Cổ Âm» Kim Cúc Hoa và «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam :

— Các cô hãy ở lại đây coi chừng lạc đà chứ khoan xuống địa đạo...

Đào Chiêu Nam chặn ngang :

— Không, tôi đi theo xuống hè.

Mao Nhất Phiêu cười :

— Trong địa đạo thường có rắn, cô hồng sợ sao ?

Thông thường đàn bà nào cũng hay sợ rắn, tuy Đào Chiêu Nam là giới võ lâm nhưng tính tình của cô ta cũng không hơn gì những cô gái thông thường, nghe nói tới rắn là rút cổ ngay :

— Anh cứ nhắc tôi hoài, tôi hồng... sợ rắn đâu.

Thấy đáng cảnh đã rung mà không chịu sợ, Mao Nhất Phiêu cười :

— Giới lâm, nếu không sợ thì hãy xuống trước đi.

Đào Chiêu Nam vừa thụt lui vừa nói :

— Anh lớn hơn hết ở đây, tại sao anh không xuống trước mà lại bảo tôi ? Chính anh sợ rắn mà anh lại nói người ta sợ.

Mao Nhất Phiêu bật cười, và nhảy ngay xuống địa đạo.

Bọn Bạch Thạch Lang vội nhảy theo, còn lại trên miệng hang bốn cô gái, họ cứ ngồi quanh miệng hang dòm chừng.

Lăng Ngao thấy bốn ả không xuống, hẳn đánh phải ả nhũn ngồi chờ, hẳn toan tính những kế hoạch nếu họ cứ ngồi mãi không chịu xuống thì phải làm sao để cướp lạc đà...

Đối với bốn cô này thì Lăng Ngao không sợ, nhưng nếu họ không chịu đánh mà cứ vây quanh để gọi bọn Mao Nhất Phiêu trở lên tiếp ứng thì dầu hắn có thể cầm cự được đi nữa cũng khó thoát thân.

Lăng Ngao còn chưa biết làm sao thì chợt nghe Trương Hương Tân nói :

— Sao lâu quá vậy cả ? Hay là họ bị rắn cắn rồi ?

Triệu Tú Khanh dòm xuống hang kêu lớn :

— Mao đại ca... Mao đại ca !

Không nghe thấy tiếng trả lời, có bọn Mao Nhất Phiêu đã vào trong quá xa rồi.

Bốn cô gái bắt đầu sốt ruột, Kim Cúc Hoa nói :

— Sợ có chuyện lời thôi quá, bọn mình xuống xem sao ?

Đào Chiêu Nam nói :

— Ba người xuống đi, tôi ở lại xem chừng lạc đà.

Triệu Tú Khanh cười :

— Sao ? Sợ rắn rồi à ?

Đào Chiêu Nam đỏ mặt cự nự :

— Ai mà sợ ? Rắn mà có gì phải sợ ?

Trương Hương Tân cười :

— Không sợ thì tại sao lại không dám xuống ?

Đào Chiêu Nam bị câu hỏi dồn khó chịu, cô ả trừng mắt :

— Đi hết rồi ai giữ lạc đà ? Rủi người ta đánh cắp rồi sao ?

Kim Cúc Hoa bật cười hòa giải :

— Phải rồi, phải để một người lại giữ lạc đà mới được.

Đào Chiêu Nam nói :

— Hôm qua mình đã được tin bọn Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên đã phái người tìm đến Thiên Sơn, mình phải hết sức đề phòng mới được, nếu để họ cướp lạc đà là nguy

hiềm lắm.

Tương Hương Tần cười

— Sợ rắn thì bảo thẳng là sợ rắn cái cho rồi, ai cười đầu mà phải nói lòng vòng như thế?

Đào Chiêu Nam nổi tự ái trừng mắt :

— Không dám thật á ? Tôi xuống cho coi.

Tương Hương Tần khích :

— Xuống đi, dám xuống là tôi sẽ quì xuống bái phục ngay.

Đào Chiêu Nam vừa dợm nhảy xuống, nhưng vừa mới nhón lên là vụt ôm bụng kêu :

— Ôi cha... đau bụng quá...

Triệu Tú Khanh hoảng hốt :

— Gì vậy ? Sao vậy ?

Đào Chiêu Nam ôm siết lấy bụng mình nhăn nhó :

— Ôi cha... Ôi cha...

Tương Hương Tần kéo tay hai người kia và nói :

— Bà đó có nhiều chứng bệnh kỳ lắm, thôi bọn mình

đi đi.

Đào Chiêu Nam nói với theo :

— Đừng có cười, người ta đau bụng thật chứ bộ giả đồ sao...

Nói là đau thật nhưng khi bọn Triệu Tú Khanh khuất vô sâu rồi thì cô ta ngồi ngay trở lại, mặt cũng không còn nhăn nhó nữa.

Lăng Ngao rình xem mừng quá.

Bây giờ chỉ còn mỗi một mình «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam thì hành động dễ rồi.

Hắn lượn một viên đá nhỏ nhồm dầy quăng rớt ngay phía sau lưng của Đào Chiêu Nam, làm cho cô ta hoảng hốt quay phắt lại và lùi lần.

Đang ngồi mà chóng tay hắn lùi trông đáng cách thật tức cười đúng là cô gái này nhác lắm...

Thấy bộ mặt dáo dác của cô ta, Lăng Ngao ngăn không nổi, hẳn bật cười thành tiếng.

Đào Chiêu Nam đứng dậy quát hỏi :

— Ai ?

Lăng Ngao núp sau khối đá đáp :

— Ta đây, Xà Lang Quân đây.

Cái tiếng «xà» hình như rất kỳ với Đào Chiêu Nam, nàng tái mặt thụt lui rung giọng :

— Xà Lang Quân ? người ... người ở đâu ?

Lăng Ngao đứng dậy mỉm cười :

— Đây chứ đâu :

Thấy Lăng Ngao, Đào Chiêu Nam sững sốt kêu lên :

— A ... Lăng Ngao ...

Lăng Ngao cười :

— Sao ? Bất ngờ lắm á ?

Đào Chiêu Nam cau mặt :

— Tại làm sao người lại ở đây ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Chuyện dài lắm, sau này có dịp sẽ kể cho cô nghe.

Đào Chiêu Nam hỏi :

— Người từ đâu đến đây ?

Lăng Ngao nói :

— Thi từ Trung Nguyên, từ P. trượng Hoàng Cốc chứ từ đâu nữa ?

Đào Chiêu Nam lù mắt :

— Ai không biết người từ Trung Nguyên đến, ta hỏi người có đến Dao Trì hay chưa ?

Lăng Ngao gạt đầu :

— Đã có đến rồi, Dao Trì Thánh Mẫu đã thiết đại yến

mừng ta, lại còn thỉnh ta làm Phó Giáo Chủ của Thiên Y Giáo ta bảo làm nam phó giáo chủ một mình là bất hợp âm dương, phải chờ có cô cặp...

Đào Chiêu Nam đỏ mặt :

— Đừng có nói bậy !

Lăng Ngao cười :

— Không tin cô vô hỏi Đạo Trì Thánh Mẫu thử coi.

Hắn lắc về phía đám lạc đà và cười cười nói tiếp :

— Ta bây giờ thì cần phải trở lại Trung Nguyên...

Đào Chiêu Nam chỉ miệng địa đạo và hỏi :

— Địa Đạo này có phải ăn thông đến Đạo Trì không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Hùng rồi, bạn bè của cô bây giờ không chừng đã đến Đạo Trì Thôn Lạc.

Đào Chiêu Nam nghi ngờ giọng hỏi :

— Người về Trung Nguyên một mình à ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Chứ sao ? Vợ tôi đang ở Trung Nguyên mà.

Đào Chiêu Nam đảo mắt nhìn quanh :

— Người không có lạc đà ?

Lăng Ngao cười :

— Vì không có nên mới định mượn các người một con nếu có thì đã đi mất rồi chứ ai ở đây làm chi ?

Đào Chiêu Nam biến sắc, nàng xốc kiếm trảo tới chân ngay trước mặt Lăng Ngao :

— Không được, lạc đà này ta còn phải giữ để trở lại Trung Nguyên.

Lăng Ngao cười :

— Vào đến Đạo Trì Thôn Lạc rồi thì thiếu gì lạc đà ? Đồng hương với nhau, gặp nhau tại tha phương viên xứ mà chẳng giúp nhau được hay sao ?

Vừa nói, hắn vừa rút thanh kiếm bên mình và chậm chậm bước lên...

Đào Chiêu Nam hơi rùng rùng, cô ta vẫn cố gần giọng

— Đừng lại, người tưởng ta sợ người à ?

Lăng Ngao cười :

— Khi cần đánh là đánh, khi không cần thì thôi, chứ không phải cứ thấy mặt là nhào vô sống chết, bây giờ ta chỉ cần lạc đà đi qua sa mạc chứ chưa phải lúc đánh nhau ta khuyên cô nên hiểu biết hơn một chút.

Đào Chiêu Nam vung thanh kiếm nghe vun vút nhưng cô ta lại thụt lui gần miệng hầm và vùng kêu lớn :

— Mao Đại Ca... Mao đại ca !

Lăng Ngao bật cười, hắn nhớ lại lúc Đào Chiêu Nam còn đóng vai Kỹ Thử Yến, con gái tiểu phu khi bị hắn và Kiều Tiểu Tuệ lột mặt nạ cô ta cũng kêu như thế...

Người con gái này khi cô đồng bọn thì làm dữ gần như ác độc, nhưng khi một mình thì nhát hơn thỏ và nhất là đáng điệu của cô ta rất ngây thơ...

Thấy Đào Chiêu Nam cứ thụt lui, Lăng Ngao chợt sinh một kế, hắn dậm hai chân lại trợn trừng đôi mắt và hai tay chĩa thanh kiếm thẳng về phía Đào Chiêu Nam, miệng cứ hầm hừ y như con cọp...

Đào Chiêu Nam thấy đáng điệu của Lăng Ngao kỳ cục cô ta càng hoảng hơn nữa nên vừa thụt vừa hỏi một cách thật ngớ ngẩn :

— Cái gì... Lăng Ngao người... người làm gì vậy ?

Lăng Ngao cứ dậm hai chân nhảy từng bước tới như con khỉ, thanh kiếm trên tay hắn cứ chĩa về phía trước và khi thấy chân Đào Chiêu Nam đã sát miệng hầm, hắn vùng «chui» một tiếng thật lớn và nhảy tới thật nhanh...

Đào Chiêu Nam vẫn không hiểu Lăng Ngao định làm gì, nàng lùi lại một bước thật dài và... lọt luôn xuống miệng hang.

Lăng Ngao nhảy luôn một cái nữa qua khỏi miệng hang và tót lên lưng lạc đà thúc mạnh vào hông con vật.

xXx

CHƯƠNG 31

TRỞ LẠI THANH KHA MẬT

Bị té thỉnh linh, Đào Chiêu Nam hoảng hốt hoảng vía mãi cho đến khi bò lên được thì con lạc đà chở Lăng Ngao đã cách đó gần mười trượng.

Nàng la bài hãi :

— Mao đại ca... Mao đại ca...

Vừa la vừa nhảy lên lưng lạc đà đuổi theo Lăng Ngao.

Phần Lăng Ngao đi đã hơi xa, phần thì thật tình Đào Chiêu Nam cũng không dám đến gần, cô ta cứ lèo lèo chạy lóc thóc theo sau và kêu y con nít :

— Lăng Ngao... trả lạc đà lại cho ta... trả lại cho ta...

Lăng Ngao chợt cảm thấy cô gái này lạ như kẻ... cô con, nói ngây thơ thì không đúng, mà nói cô ta giống người thường thì cũng không đúng, có lẽ cô nàng hơi khác thường và hẳn hẳn bật cười :

— Đào Chiêu Nam, ta đã nói khi cần mới đánh, khi cần mới giết, bây giờ thì ta chỉ cần qua sa mạc để trở lại Trung Nguyên, cô đừng chọc tức ta mà khốn đấy.

Đào Chiêu Nam cứ la :

— Tức gì ? Người khi không ăn cắp lạc đà của người ta... trả lại hôn ? Người không trả thì ta theo riết...

Thấy đánh cũng không tiện mà cãi với cô gái ba trợn này hoài cũng vô ích, Lăng Ngao cứ thúc lạc đà đi thẳng vào sa mạc.

Đào Chiêu Nam cứ lóc thóc chạy theo, vừa chạy theo vừa la bài hãi :

— Lăng Ngao... trả lạc đà lại cho ta, Lăng Ngao...

Lăng Ngao... Lăng Ngao...

Lăng Ngao không thèm quay nhìn lại, hẳn cứ giục lạc đà đi thật nhanh

x x

Mặt trời càng lên cao, sa mạc càng như thiêu đốt.

Vì trong bụng có Hòa Độc Đan và vì chuyện an nguy của Mộ Dung Uyển, Lăng Ngao không thèm kể đến chuyện điên khùng của Đào Chiêu Nam, hẳn cũng không kể đến sức nóng giữa trưa trong sa mạc.

Thế nhưng Đào Chiêu Nam thì không chịu nổi, trong lúc hoảng hốt, nàng cứ nhảy lên lưng lạc đà rượt theo chứ không lưu ý tới nước đã không còn, cho đến bây giờ nhìn lại thì cách chỗ cũ chỗ đám loạn thạch ngồi nghỉ lúc nãy không còn thấy nữa mà cũng không biết nó nằm ở hướng nào...

Nàng chỉ còn cách duy nhất là chạy theo Lăng Ngao, vừa chạy vừa kêu :

— Lăng Ngao... Lăng Ngao...

Lăng Ngao vẫn không thèm ngoảnh lại.

Trời đã xạm màu.

Sa mạc là một vùng chưa đựng sức nóng thật dai, mặt trời không còn thấy nữa thế mà hơi nóng vẫn xông lên hăm hập.

Con khát và mệt đã làm cho Đào Chiêu Nam càng hốt hoảng, bây giờ thì nàng không còn đôi lạc đà nữa, nàng dám sợ bị thất lạc không biết lối đi, nàng chạy theo Lăng Ngao và kêu giọng khàn khàn :

— Lăng Ngao... đừng bỏ ta, Lăng Ngao...

Tuy cũng đã mệt như, nhưng Lăng Ngao bỗng bật cười

Đúng là cô gái khát khùng, hai bên nằm trong thế sống chết voi nhau mà cô ta làm như... ả em bạn !

Nhưng chính cái... khùng khùng của cô gái lại đánh trúng chỗ nhược của Lăng Ngao.

Hẳn là một gã thanh niên cứng rắn khi cần đối địch, nhưng lại mềm lòng khi người khác khẩn cầu.

Giọng kêu khàn đặc của Đào Chiêu Nam đã làm cho hẳn chợt nghe bất nhẫn.

Dầu cô ta là kẻ địch, nhưng bây giờ thân gái một mình giữa sa mạc mênh mông, hẳn cảm nghe bức rức nếu bỏ mặc nàng.

Bóng đêm càng lúc càng thêm dày đặc, hơi nóng trong sa mạc bắt đầu dịu dần, hơi sương đã làm cho con người tươi tỉnh.

Nhưng, chỉ một lúc thôi, suốt cả ngày chịu sức nóng nung đốt đã làm cho Đào Chiêu Nam không còn đủ sức kéo dài cuộc hành trình hơn nữa, nàng ngồi trên lưng lạc đà mà cảm nghe dần nặng trĩu, mắt không còn thấy được xa.

Bóng của Lãng Ngao cũng đã mờ dần...

Đào Chiêu Nam rằng kêu với theo :

— Lãng Ngao ... đừng bỏ ta ... Lãng Ngao ...

Lãng Ngao kềm con lạc đà đứng lại.

Nhưng cũng ngay lúc lòng hẳn trù trù thì hình bóng Mộ Dung Uyển quần quai dưới bàn tay ác độc của Đào Tri Thành Mâu hiện lên, hẳn chắc lưỡi nghiêng răng thọc vào hông con lạc đà chạy nhanh về phía trước.

Hai bàn tay hẳn bịt chặt lỗ tai, hẳn không dám nghe tiếng kêu của Đào Chiêu Nam, hẳn phải chọn con đường quyết định...

XXx

Không biết ngất đi đã bao lâu, đến khi tỉnh dậy, Đào Chiêu Nam thấy mình vẫn nằm giữa lòng sa mạc mênh mông...

— Chiêu Nam ... Chiêu Nam ...

Tiếng gọi quen thuộc nhỏ nhỏ bên tai và khi Đào Chiêu Nam mở mắt ra thấy trước mắt hơn hai mươi người lỗ nhỏ.

Nàng tựa mình nghiêng mặt, và nhận ra mình đang nằm trong lòng của «Thanh Khê Tiểu Cô» Trương Hương Tần.

Trước mặt, sau lưng, «Thu Thấn» Mai Thịnh Lâm, «Hu Thấn» Kiều Đại Thiên, Năm Chưởng Môn Nhân của năm phái võ bôn Thấn Huyền Thập Nhất Quỷ đứng ở cả bốn đầu...

Tuy vừa mới tỉnh, nhưng nhìn thoáng qua tình hình, Đào Chiêu Nam biết ngay là đồng bọn đã bị các cao thủ trước mặt nàng chế ngự, nàng hoảng hốt lập ngóc đứng lên :

— Mao đại ca, tại làm sao ...

Mao Nhất Phiêu mỉm miệng làm thinh, nhưng mắt hẳn lại liếc về phía «Thu Thấn» Mai Thịnh Lâm, hẳn muốn cho Đào Chiêu Nam biết mọi việc xảy ra đều do một người này.

Mai Thịnh Lâm cười nhạt :

— Đào Chiêu Nam, tại làm sao ngươi lại nằm mê mang trong sa mạc ?

Trong võ lâm, cái người mà Đào Chiêu Nam ngán nhất là «Thu Thấn», vì thế cho nên khi nghe bà ta hỏi là nàng lật đật nói ngay :

— Bẩm Thu Minh Chủ, vì hôm qua Lãng Ngao cướp mất của chúng tôi một con lạc đà, nên tôi theo ... đòi lại, hẳn không chịu trả và tôi cứ phải đi theo...

Mai Thịnh Lâm ngạc nhiên :

— Sao ? Ngươi theo Lãng Ngao vào sa mạc ngót trăm dặm như thế à ? Đào Chiêu Nam lắc đầu :

— Vì cứ phải chạy theo hẳn để đòi con lạc đà, cho nên tiền nữ không biết đã đi đến bao xa. Và cũng không biết... ngủ ở đâu từ bao giờ ...

Mao Nhất Phiêu từ trước đã xem Đào Chiêu Nam như một thứ «trái cấm» của riêng mình, nay nghe nàng nói chuyện theo Lãng Ngao và «ngủ» ở đây một cách đơn giản quá như thế, làm cho cơn ghen của hẳn bốc lên, hẳn hừ hừ trong miệng :

— Hừ, chứ không phải nửa đêm bị cưỡng bức rơi à ?

Đào Chiêu Nam ngơ ngác :

— Ai bắt rơi ?

Mao Nhất Phiến càng tức tối, hần nói lớn :

— Từ cái ngày thấy mặt thằng đó là cô đã mê tít rồi, nội cái chuyện cứ đeo dính vào mình nó như sam, để cho bị điếm huyết lúc ở Phụng Hoàng Sơn là đủ biết cô mê nó tới bực nào ? Hừ, cô tưởng tôi không biết lòng dạ của cô à ?

Đào Chiêu Nam vốn biết cái tính của anh chàng này hay ghen nhưng lại rất dễ «vỗ đầu» cho nên nằng lẳng lộn là lên:

— Rồi sao ? Biết rồi sao ? Cô muốn cắt đứt thì cắt đại đi cứ đừng có kiêu chuyện.

Nghe hai tiếng «cắt đứt» của nàng là «Túc Hần Thần» Mao Nhất Phiến cảm thấy choáng váng, hần cúi đầu xuống nước, không dám nói thêm nữa tiếng nữa.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Đào Chiêu Nam, đồng bạn của cô đã hàng phục ta rồi, còn có thì sao ?

Đào Chiêu Nam cũng lại đặt làm lành, nàng cúi đầu khép nép :

— Nếu được Thu Minh Chủ khoan dung thì tiểu nữ nguyện cúi đầu tuân theo lệnh dạy.

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Tốt lắm, vậy cô hãy lên ngồi chung một lạp đá với Tưởng Hương Tần.

Đào Chiêu Nam hỏi :

— Chẳng hay Thu Minh Chủ bây giờ định đi đâu ?

Mai Thịnh Lâm chỉ dấu chân lạp đá của Lăng Ngao còn in trên mặt đất và nói :

— Hãy theo dấu này mà đi tới.

Đào Chiêu Nam mừng quá, nhảy phóc lên ôm chặt ngang hông của Tưởng Hương Tần...

Đêm đã về khuya, không nghe tiếng Đào Chiêu Nam rêu rĩ. Lăng Ngao lại đắm trủ trủ bất nhần, hần cho lạp đá chạm lại.

Nhưng rồi hình ảnh tâm nguy của Mộ Dung Uyên và âm ảnh của viên thuốc Hỏa Độc Đan làm cho hần phải giả như đui như điếc giả như không biết rằng có một người nào có mặt trong sa mạc này nữa. hần cần rằng thúc lạp đá nhắm hướng đông đi riết.

Nhờ vào túi cơm khô và túi nước trên lưng lạp đá, Lăng Ngao không bị đói khát, hần đi suốt một ngày dỏ và đến tối trời thì vừa vào tới thành Mật Kha.

Sự bình tĩnh lúc nào cũng có lợi, vì như Lăng Ngao quỳnh quáng như Đào Chiêu Nam không nhắm vào túi cơm khô và túi nước mà cứ nhảy đại lên bất cứ con lạp đá nào thì giờ này có lẽ hần cũng đã ngất ngư trong sa mạc.

Nghe tin phi báo, Ô Thích Đặc lật đật thân tự ra ngoài nghinh tiếp, hần nắm chặc tay Lăng Ngao mừng rỡ :

— Lăng hiệp sĩ, quả đúng là lòng tin của tôi mạnh lắm. tôi biết hiệp sĩ nhất định sẽ về.

Lăng Ngao gượng cười :

— Vâng, nhờ vào hồng phúc của tướng quân hộ trợ, nhưng chắc tướng quân chuẩn bị báo tin chẳng lành cho tôi đấy chứ ?

Ô Thích Đặc cười lớn :

— Ngược lại, ngược lại, chính tôi chuẩn bị báo cho hiệp sĩ tin mừng.

Lăng Ngao trở mặt :

— Tin mừng ?

Ô Thích Đặc gật đầu :

— Vâng, tin mừng...

Lăng Ngao chặn hỏi :

— Uyển muội của tôi...

Ô Thích Đặc nói :

— Lệnh Sư và Lệnh Sư Mẫu đã gặp nhau và đã có mặt trong thành Mật Kha.

Lăng Ngao mừng quá hỏi :

— Thật thế ? Sư phụ và Sư mẫu tôi đang ở tại đâu ?

Ô Thích Đặc đáp :

— Hiện đang nghỉ trong cung..

Lăng Ngao mừng quá quên cả chuyện giữ lễ, hẳn vừa kéo tay Ô Thích Đặc đi và vừa hỏi :

— Sư phụ và Sư mẫu tôi đến bao giờ thế ?

Ô Thích Đặc đáp :

— Hồi chiều hôm qua, tôi được bình sĩ cấp báo có hai người trung niên nam nữ Trung Nguyên vào thành, vì đã có được hiệp sĩ cho biết tướng mạo của lệnh sư mẫu, tôi lật đật ra nghinh tiếp và hỏi lại, lệnh sư mẫu thừa nhận là Thôi Ưc Mỹ và giới thiệu cho tôi biết người dân ông cũng đi là lệnh sư «Xuân Thảo» Lạc Chính Hiền, tôi bèn thỉnh nhậm vị nhập cung, đồng thời kể lại chuyện hiệp sĩ đến đây và đã thăng vào Thiên Sơn do thám.

Lăng Ngao vòng tay :

— Thật vô cùng cảm tạ tướng quân. vậy chẳng hay hiền nội của tôi làm sao lại bị Dao Trì Thánh Mẫu bắt đi ? Chắc chuyện ấy tướng quân đã biết ?

Ô Thích Đặc trở mặt :

— Phu nhân đã bị Dao Trì Thánh Mẫu bắt sao ?

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Sao ? Tướng quân không biết chuyện ấy à ?

Ô Thích Đặc lắc đầu :

— Không, hồi tối hôm qua phu nhân bỗng nhiên mất tích, tôi cứ nghĩ là phu nhân đến Thiên Sơn tìm hiệp sĩ, nhưng sợ tôi ngần ngại nên không chọn cho hay...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến đó thì đã vào tới hậu cung, Lăng Ngao thấy sư phụ và sư mẫu đang ngồi nói chuyện, hẳn mừng quá chạy lại quì thụp xuống :

— Sư phụ... sư mẫu...

Hắn vút nghẹn ngang nói không ra tiếng, nước mắt chảy dài...

Lạc Chính Hiền và Thôi Ưc Mỹ thấy Lăng Ngao thì vô cùng kinh ngạc, cả hai không hiểu nguyên do nào mà Lăng Ngao lại có thể thoát khỏi tay của Dao Trì Thánh Mẫu vì cả hai đang bàn bạc tìm phương cách thăm dò để xác định xem hẳn đã có đến Thiên Sơn hay chưa.

Lăng Ngao thuật lại tình hình thăm hiểm Dao Trì Thôn Lạc cho đến khi tai biến xảy ra...

Lạc Chính Hiền chặn hỏi :

— Nhưng rồi làm sao Dao Trì Thôn lại lại...

Lăng Ngao nói :

— Chính đệ tử cũng không hiểu tại sao lại xảy ra như thế, cả Mai tiên bối và chư vị Chương Môn năm Phái cũng chưa dám xác định.

Thôi Ưc Mỹ cau mặt :

— Chẳng lẽ Dao Trì Thánh Mẫu chết rồi sống lại ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Đệ tử không tin như thế, vì sau khi thiếu bầy Dao Trì Thánh Cung, phát hiện bí đạo, ngay nơi đầu cửa hầm bí mật đó có thơ của bà ta để lại cho đệ tử ước hẹn đến Tinh Hiệp thì đủ biết bà ta ban đầu chỉ là giả chết. Chỉ có điều đệ tử không hiểu làm sao khi chôn xuống đất rồi mà bà ta lại có thể thoát lên một cách dễ dàng như thế.

Thôi Ưc Mỹ cười :

Đàn có gì khó hiểu, nội lực của người nào đã đến mức thông quá Huyền Quan thì trệ phi quá mười hai tiếng đồng hồ, còn không thì chôn dưới đất sâu chừng quá hai trượng là đến có thể tung dây được như thường.

Lạc Chính Hiền nói :

— Một tấm vách đá mà Mai Thịnh Lâm vẫn có thể đánh ngã, thì lớp đất xôm xộp như thê tung lên đầu phải là khó? Có khó chăng là chuyện giả chết, nhưng chuyện đó đối với một người công lực thâm hậu cũng không phải là không làm được.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Lạc Chính Hiền nói tiếp:

— Chuyện xảy ra nơi Dao Trì Thôn Lạc làm cho khó hiểu là tại sao Dao Trì Thánh Mẫu lại đi tàn sát giáo đồ của mình? Nhất định trong đó hãy còn có nhiều bí ẩn.

Thôi Ưc Mỹ nói:

— Đó là chuyện khó hiểu thứ nhất, chuyện thứ hai là giả chết thì phải có nghĩa là ẩn mình, mà đã ẩn mình thì tại sao lại gọi thợ cho Mai Thịnh Lâm và Lăng Ngao?

Lăng Ngao nói:

— Chuyện đó chính đệ tử và chư vị tiền bối khi phát hiện cũng có bàn qua nhưng cuối cùng vẫn không có được kết luận nào, chỉ còn chờ khi gặp Dao Trì Thánh Mẫu thì mới có thể biết được.

Lạc Chính Hiền cứ đi qua đi lại cau mày:

— Quả là một chuyện lạ lùng, thật không ngờ nơi kiên cố như Dao Trì Thôn Lạc lại xảy ra như thế.

Thôi Ưc Mỹ nhớ ra hỏi Lăng Ngao:

— Lăng nhi, Tiều Long Nữ đã cho con uống Hóa Độc Đan thì đáng lý năng phái có sẵn thuốc giải chứ?

Lăng Ngao nói:

— Ban đầu thì có, chính con cũng thấy, nhưng sau đó lại bị Dao Trì Thánh Mẫu cướp đi.

Thôi Ưc Mỹ cau mày:

— Chuyện thật là phiền phức.

Lăng Ngao nhìn sư phụ và hỏi:

— Đệ tử có nghe Tiều Long Nữ nói về chuyện sư phụ bị bức uống...

Lạc Chính Hiền đáp:

— Có, nhưng bây giờ thì đã không thành vấn đề nữa, vì sư phụ đã giải trừ.

Thôi Ưc Mỹ cười:

— Chuyện thật tình cờ mà vô cùng may mắn. Hôm đó, khi bị bão cát cuốn đi, sư mẫu lại gặp được chim Điều cứu thoát.

Lăng Ngao kinh ngạc:

— Chim Điều?

Thôi Ưc Mỹ gật đầu:

— Nó là một con chim Điều rất lớn sống trong vùng sa mạc, đôi cánh dang ra rộng hơn một trượng, ban đầu khi thấy sư mẫu bị bão cuốn, nó định bay đến để làm hại vì nó tưởng có thể tìm được một «thức ăn», nhưng khi lại gần sư mẫu thì thần nhảy được lên lưng của nó và vì thế mà nó phải bay lên, con thú quả là hung dữ, nó tỉnh khi bay lên không, nó sẽ tìm cách nghiêng mình cho sư mẫu rơi xuống, thế nhưng nó không làm được chuyện ấy và lại phải bay mãi như thế suốt đêm suốt ngày hôm đó, tự nhiên là thoát khỏi vùng bão cát, sau cùng có lẽ vì đuối sức, chim Điều sa xuống ngay trên núi. Sa xuống rồi nó không còn đứng nổi, sư mẫu phải vớt và mới đẩy được nó đến suối nước cho uống, rồi lại phải tìm thú rừng cho nó ăn, gần nửa ngày thể lực của nó lần lần khôi phục và tự nhiên, con thú gần như có tính linh, bắt đầu từ giờ phút đó nó xem sư mẫu như là bạn thiết.

Lăng Ngao chận hỏi:

— Làm sao sư mẫu gặp sư phụ và làm sao sư phụ gặp được Hóa Độc Đan?

Lạc Chính Hiền cười:

— Có nhiều chuyện may lạ lắm, cứ để sư mẫu kể cho nghe.

Thôi Ưc Mỹ với tay lưng chung trà uống một hơi rồi nói tiếp:

— Sau đó, nhớ vào địa thế mà sư mẫu trước kia đã có

học qua, biết mang máng nơi đó là vùng núi Ba Nhi Sơn, nằm về phía bắc Kha Mật thảo, sư mẫu bèn căn cứ theo bóng mặt trời cỡi chim Diêu xuống núi, nhưng chỉ được vài dặm là con chim Diêu lại đáp xuống kể bên một cái đầm, sư mẫu biết nó là giống rất thích nước nên tuột xuống đất để cho nó tự do xuống tắm, giả như không có nghe biết trước kia về tính chất của chim Diêu vùng sa mạc thì chắc chắn sẽ lâm nguy ... Con chim Diêu xuống đầm đập cánh nước văng bắn lên như hoa cải, nhưng chỉ mấy phút sau là nó nặng nhọc đi lên và chúi nhủi dựa bờ đầm bất động. Sư Mẫu tưởng nước đầm có độc, nhưng khi rờ thử vào mình nó, toàn thân con vật lạnh như khối tuyết ...

Lăng Ngao bật miệng lên :

— Chết trong đầm dữ đến thế hay sao ?

Thôi Ưc Mỹ lắc đầu :

— Không, lúc đó sư mẫu lật đặt cỡi áo ngoài lau bớt nước cho con chim Diêu và dùng chân khi lẫm cho nó ấm lại, phải mất đi một lúc khá lâu nó mới phục hồi nguyên lực. Khi ấy, sư mẫu định đi thì chợt thấy phía trên gành đá đầu đầm có lão già lộp ngộp hồ lên, xa xa, sư mẫu thấy lão già ước khoảng chừng không quá sáu mươi.

Lăng Ngao hỏi :

— Lão già cũng bị nước đầm đó làm cho băng lạnh ?

Thôi Ưc Mỹ gật đầu :

— Sư mẫu thấy như thế lấy làm lạ nên bước lại gần hỏi : «Lão nhân, làm sao lại như thế» ? Lão già lắc đầu : «Lạnh... lạnh lắm» Thấy lão ta có thể nguy đến tính mạng, sư mẫu bèn đỡ lão ngồi dậy dùng chân khi hỗ trợ cho lão trực bất hủn khí trong người, trong khi vận công tiếp sức cho lão, sư mẫu bỗng phát giác ra một chuyện lạ là nội lực của lão rất phù hợp với chân nguyên của sư mẫu, điều đó làm cho sư mẫu hoảng kinh vì chính lúc đó sư mẫu đang

chuyên vận «Phượng Hoàng Tâm Pháp», mà khắp trong thiên hạ không ai có thể có nội lực phù hợp được, vì thế nên sư mẫu nhìn lão trên trời và hỏi : «Ông... ông là ai» ?

Lão già thở một hơi dài và ngẩng mặt lên trả lời :

— Ưc Mỹ, trong đời này còn có ai có được «Phượng Hoàng Tâm Pháp» ?

Lăng Ngao buột miệng kêu lên :

— Lão già đó là... sư phụ ?

Thôi Ưc Mỹ gật đầu cười :

— Chứ trong đời này làm sao có người có được «Phượng Hoàng Tâm Pháp» ?

Lạc Chính Hiền thờ ra nói tiếp theo câu nói của Thôi Ưc Mỹ :

— Nhờ trước kia thấy có nghe con nói về sư mẫu của con, nên khi cảm nghe nội lực của «Phượng Hoàng Tâm Pháp» truyền vào nội lực là thấy biết ngay và thấy nhận ra yế mặt của sư mẫu của con không khô mấy.

Lăng Ngao hỏi :

— Thế nhưng sao sư phụ lại bị lạnh ở dưới đầm ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Sau khi bị Dao Trì Thánh Mẫu ép uống Hòa Độc Đan, nhân đêm tối thấy trốn thoát khỏi Dao Trì Thôn Lạc...

Lăng Ngao chặn hỏi :

— Sao chúng bảo thầy đến cầu viện với Thiên Trúc Tự ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Ban đầu thầy cũng định như thế, nhưng muốn đến Thiên Trúc Tự là phải vượt gần hai ngàn dặm, và phải băng qua vùng sa mạc mênh mông thấy tự biết trong vòng chín ngày trước khi Hỏa Độc Đan phát tác, không làm thế nào đi được đến chùa Thiên Trúc vì thế nên quyết mạo hiểm đến «Hàn Ma Đàm»

làm một chuyện đánh lừa, vì nơi đó, trước kia thấy đã biết nước lạnh như băng giá, bất cứ ai ngấm vào nước trong đầm đó là không làm sao sống nổi, nhưng trước viên ảnh sự phát tác của Hỏa Độc Đan, thấy chỉ còn có nước liền thử chứ không còn cách nào giải được...

Lăng Ngao hỏi :

— Sư phụ đến ngấm mình trong đầm đó ?

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Bởi vì không còn cách khác, thêm nữa là thầy tin vào nội lực của mình, nhưng, khi ngấm mình vào rồi mới biết không làm sao để kháng nổi hàn băng...

Lăng Ngao hỏi :

— Nhưng sau khi nhờ sư mẫu khôi phục nhiệt lực thì tự nhiên giải được Hỏa Độc Đan ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Lúc đó thầy cũng không có gì để bảo đảm như thế, nhưng vẫn hy vọng vì nước ở «Hàn Ma Đám» đã nhập vào huyết mạch, nhưng cũng phải chờ cho đến hôm sau, vì sau đó một ngày thì mới tới đúng giờ phút mà Hỏa Độc Đan phát tác.

Lăng Ngao hỏi dồn :

— Và sau đó là...

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Đúng, quả nhiên nước trong «Hàn Ma Đám» có thể giải được Hỏa Độc Đan, nhưng vẫn phải nhờ người trợ lực mới mong khôi phục vì chất nước một khi đã vào người rồi thì không khéo huyết mạch sẽ bị đông đặc lại.

Lăng Ngao mừng quá kêu lên :

— Nếu thế thì đệ tử cũng phải đến đó để giải Hỏa Độc Đan...

Lạc Chính Hiền trầm ngâm :

Được thì vẫn là được, nhưng còn chuyện ước hẹn của Dao Trì Thánh Mẫu tại Tinh Tinh Hiệp thì phải làm sao ? Vì ngay bây giờ chỉ còn ba ngày nữa là phải có mặt tại Tinh Tinh Hiệp...

Lăng Ngao mỉm cười :

— Vâng, nếu không đến được thì Uyên muội sẽ thọ hại.

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Vậy thì sáng mai chúng ta cùng đi cả, ta không tin rằng Dao Trì Thánh Mẫu là kẻ không ai trờ được.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Đệ tử thấy như thế là bất tiện, giao đấu thắng hay không là một chuyện, còn người của mình đang kẹt trong tay bà ta lại là một chuyện khác, bởi vì nếu không, đúng y như lời hẹn trong thơ thì bà ta nhất định sẽ giết Uyên muội của con...

Lạc Chính Hiền nói :

— Cũng chưa chắc như thế, vì một khi đã phải tổn công, tự nhiên bà ta có chỗ cần Lăng Nhi nhiều lắm, mà một khi có chỗ cần như thế, chưa chắc bà ta lại phá bỏ bao nhiêu công lao đã được của mình. Ba người của chúng ta đến đó sẽ tùy cơ mà liệu định...

Lạc Chính Hiền vừa mới nói đến đó, Thôi Ưc Mỹ vụt quay ra phía ngoài quát lớn :

— Ai ?

Ồ Thích Đặc lật đặt rút kiếm xông ra, nhưng Lạc Chính Hiền đã đưa tay cản lại :

— Khoan, họ đã đến rồi...

Từ trong bóng tối của hoa viên, ngay lúc đó có khoảng hơn hai mươi bóng người ló nhô bước ra và có tiếng đàn bà cười nói :

— Lạc huynh vẫn yên lành đấy chứ ?

Nghe tiếng biết là Mai Thịnh Lâm, Lạc Chính Hiền lật đặt bước ra, bên ngoài đã đủ một các vị Chương Môn Nhân các phái và luôn cả bọn Thân Huyền Thập Nhất Quỷ.

Lạc Chính Hiền cười nói :

— Mai nữ hiệp, Lạc mỗ chỉ nhận ra rằng cô hơn hai mươi người đến hoa viên nhưng không ngờ bây giờ lại có đến hai mươi bốn vị.

Từ trong bóng tối, Kiều Đại Thiên cười ha hả bước ra

— Cũng vậy, cái Lạc lão ca này cũng không hề thay đổi, cứ chuyên «móc» đệ hoài !

Lạc Chính Hiền bèn giới thiệu mọi người cho Ô Thích Đặc và mời tất cả vào phòng khách hậu cung.

Mai Thịnh Lâm lo lắng hỏi :

— Lạc huynh, tôi có nghe lệnh đồ bảo rằng Lạc huynh trông phải Hòa Độc Đan của Dao Trì Thánh Mẫu, chẳng hay sự thế ra sao ?

Lạc Chính Hiền thuật lại chuyện đã qua và cười hỏi

— Mai nữ hiệp phải chăng cũng dự định đến Tinh Tinh Hiệp ?

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Vâng, vì lệnh đồ không muốn đi chung, nên chúng tôi đành phải chậm chậm theo sau tiếp ứng.

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Thật tại tệ đồ vì quá nóng lòng giải cứu cho Mộ Dung Uyển, cho nên không dám đề cử vị cũng đi, chuyện đó chúng ta cũng nên thông cảm.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Tự nhiên, chính vì thế cho nên chúng tôi mới đề cho lệnh đồ đến trước nói chuyện với Dao Trì Thánh Mẫu, khi nào không thể tiếp nhận thì điều kiện của bà ta thì chúng tôi sẽ quyết định.

Lạc Chính Hiền đáp :

— Chính chúng tôi vừa rồi cũng đã thảo luận với nhau như thế, sáng ngày mai chúng ta sẽ lên đường.

Kiều Đại Thiên hỏi :

— Chuyện «Đông Thần» Tư Khẩu Đan chết tại Dao Trì, Lạc huynh có cảm nghĩ ra sao ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Cái chết như thế tôi thấy thật không xứng đáng, với lão ta tuy lòng không thiện nhưng cũng đáng liệt vào bậc hiền hùng trong thiên hạ, thế mà lại chết như thế thì không rành rõ một chút nào cả.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Nhưng không biết sang đông, «Minh Chủ Lĩnh» vậy sẽ làm sao ?

Kiều Đại Thiên hỏi :

— Nên tình hình không có gì thay đổi thì tạm thời phải trao lại cho Lạc huynh.

Nhất Tâm Đại Sư nói :

— Bần tăng cảm thấy vấn đề này có nhiều nghi vấn, nhưng nhất thời không biết được mối phăng...

Mọi người còn đang nói chuyện thì Ô Thích Đặc đã cho thiết tiệc, tất cả được mời vào...

CHƯƠNG 32

THIÊN TINH LIỆT TRẬN

Sáng hôm sau, Lạc Chính Hiền cho Lăng Ngao dùng kiệu mã đi trước, bọn võ lâm cao lực tục theo sau.

Được Ô Thích Đặc tuyển cho một con ngựa giống Mông Cổ cao lớn, có sức đi ngàn dặm, Lăng Ngao một mình giục vó như bay.

Kha Mật Thành cách Tinh Tinh Hiệp chừng năm trăm dặm, trên khoảng đường dài có sa mạc, có đồng bằng và cũng phải qua nhiều giải núi, nhất là núi trọc.

Vì nóng lòng về chuyện giải cứu Mộ Dung Uyên Lăng Ngao không dám chạm một giây, hần thúc ngựa và mọp mình trên yên lướt đi như gió.

Nằm về đông nam Tân Cương giáp giới Cam Túc Tinh Tinh Hiệp là một vùng núi trọc.

Núi không cao mà phần nhiều là những mỏ, những phiến đá cộc cỏi không cây cao, vùng núi trọc cằn kéo hơn ba mươi dặm, bên trong đường chẹt ngoằn ngoèo, người lạc vào trong ấy không mong gì dễ kiếm đường ra.

Nhìn vào đây là một khu «rừng đá» kỳ hình quái trạng.

Trời không trăng, hóng lơ mờ của những «cây đá» nhỏ cao nhỏ thấp, y như ác thú chồm vờn, giống hệt quỷ ma rình rập, người nào yếu bóng vào đây nhất định không lâu sao dám tiến sâu.

Lăng Ngao biết chắc Dao Trì Thánh Mẫu ẩn mình vào một chỗ hiểm yếu nhất trong «rừng đá» tự nhiên phải là nơi lợi thế nhất của bà ta vì thế cho nên hần vừa đi vừa lắng nghe thật kỹ.

Vào được chừng hơn hai dặm, vẫn không thấy dấu vết khả nghi, Lăng Ngao nghĩ nơi này rộng dài ngót ba mươi dặm, cũng có thể Dao Trì Thánh mẫu ở còn xa lắm, hần bèn bước nhanh hơn...

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng cười khô khốc nổi lên, tiếng cười tuy không kéo dài, nhưng người nghe cảm giác như một tảng băng áp xuống.

Lăng Ngao giật mình nhảy tránh vào một khối đá cao nấp lại và nghiêng mặt ra quan sát...

Bốn phía lặng im.

Đứng như thế một lúc khá lâu nhưng không nghe thấy gì thêm, Lăng Ngao mím miệng bước về hướng trước.

Tiếng cười lạnh toát lại nổi lên,

Lăng Ngao biết chuyện cổ che tông tích của mình đã vô hiệu quả, hần nghiến răng bước ra ngoài trống và lên tiếng:

— Dao Trì Thánh Mẫu, xin bà hãy ra mặt vì tôi đến đây theo điều kiện trong thơ.

Tiếng nói nổi lên y như mũi nhọn xoay vào tai:

— Tiểu tử, bản Thánh Mẫu bảo người đến một mình, thế mà người lại dẫn người theo, sao thế?

Vì đây là khu loạn thạch, đá nhỏ lên như rừng trọc tóc, nơi nào cũng tương tự như nhau, không khi lại âm u, gió như cuộn lại khiến cho âm hưởng phát ra khó mà nhận định được phương hướng, Lăng Ngao biết tiếng nói phát ra không xa lắm, nhưng nhất thời khó mà biết được từ ở phía nào.

Lăng Ngao biết có tìm phương hướng cũng vô ích nên lớn tiếng trả lời:

— Không, bà đã lầm, tôi chỉ đến có một mình.

Dao Trì Thánh Mẫu cười:

— Thật à? Không có ai theo cả à?

Lăng Ngao đáp:

— Không, thật tình không ai theo cả.

Dao Trì Thánh Mẫu cười lớn

— Người vẫn còn dấu ngựa à? Này nhé, Thu Thần, Hạ Thần, mẹ con Yên Chi Hồ, năm Chuông Mỏ Nhân và năm cào thủ của năm phải, tất cả mười bốn người, người tưởng ta không thấy hay sao?

Lăng Ngao giật mình nhưng rồi hần thấy như thế là không đáng.

Nếu như quả thật họ theo sau thì cũng đâu phải chỉ có bao nhiêu người?

Nếu Không kể Thần Huyền Thập Nhất Quỷ thì cũng phải là mười sáu chứ sao lại có mười bốn mà thôi?

Lăng Ngao chợt nghĩ ra bà ta đoán mò dễ chận đầu vì thế nên hẳn ngửa mặt cười lớn :

— Tôi nói không có là không có, bà không cần phải chận đầu chận đuôi như thế, tốt hơn hết là bà nên nói thẳng ra những chuyện gì cần «trao đổi» ra đi.

Trầm ngâm một chút, Dao Tri Thánh Mẫu cười nhỏ nhỏ :

— Được rồi, nhưng người có đoán được bản Thánh Mẫu sẽ đưa ra điều kiện gì không ?

Lăng Ngao đáp :

— Không cần biết chuyện gì, bà cứ thả Uyên muội của tôi ra rồi sau đó muốn gì cứ nói.

Dao Tri Thánh mẫu nói :

— Tốt lắm, người hãy đến đây.

Lăng Ngao gần lại :

— Đến đây là đến đâu ?

Dao Tri Thánh Mẫu nói :

— Người cứ bước thẳng tới trước mặt người ba trượng nữa rồi bản Thánh Mẫu sẽ nói rõ.

Lăng Ngao biết bây giờ đã vào hang cộp, nếu không mạnh dạn thì cũng khó có thể trở ra, nên hần nghiến răng bước tới.

Vừa đứng ba trượng thì thấy trước mặt có một hòn đá khá lớn nhô lên giống như một con quái vật khổng lồ nhưng vẫn không thấy bóng dáng Dao Tri Thánh Mẫu.

Lăng Ngao dừng lại hỏi :

— Ở đâu ?

Dao Tri Thánh Mẫu cười :

— Bây giờ thì trước mặt người là một phiến đá lớn như tấm bình phong phải không ?

Lăng Ngao đáp :

— Đúng, nhưng rồi sao ?

Dao Tri Thánh Mẫu nói :

— Người hãy bước về phía bên trái của phiến đá và bước lên chín bước.

Không thêm suy nghĩ gì hơn, Lăng Ngao bước đi đúng theo lời bà ta nói.

Ngay trước mắt chợt thấy có nhiều phiến đá y như nhiều tấm bình phong dựng lên không thứ lớp và cao thấp không đều, nhìn vào thấy nhiều đường ngạch lung tung khó lòng phân biệt, nó giống như một cụm rừng chồi trong một đám rừng lớn chỉ có điều đây không phải rừng cây mà là «rừng đá» !

Lăng Ngao dòm bốn phía vẫn không thấy Dao Tri Thánh Mẫu, hần bắt đầu hơi trầm giọng :

— Dao Tri Thánh Mẫu, thiên hạ đều cho bà là một bậc võ công cao tuyệt, thế mà đối với một hậu bối như tôi lại không dám ra mặt đối đầu, cứ núp lên như thế mãi sao ?

Dao Tri Thánh Mẫu cười :

— Đừng nóng, bây giờ thì bước qua bên phải ba bước và bước thẳng lên bảy bước.

Lăng Ngao giận lắm, nhưng hần vẫn bước như thế và gắt lớn :

— Bây giờ thì bước như thế nào nữa, nói một lần cho hết đi.

Dao Tri Thánh Mẫu lại cười :

— Thôi, như thế là quá đủ rồi, bây giờ người có biết người đang đứng vào một chỗ gì không ?

Lăng Ngao đáp giọng khinh khỉnh :

— Nhiều lắm là một cái trận gì đó thế thôi.

Dao Tri Thánh Mẫu cười đặc ý :

— Đúng, đây là một thứ trận, tự nhiên là dựa vào địa thế thiên nhiên của rừng đá, và cũng phải có sức người trong đó và nó được gọi là «Trận Tinh Liệt Trận».

Lăng Ngao cười nhạt :

— Bây giờ thì bà hãy cho tôi nhìn thấy Uyên muội của tôi.

Dao Tri Thánh Mẫu lạnh lạnh :

— Ngẩng mặt lên nhìn bên phải.

Lăng Ngao rung động, hần ngẩng mặt nhìn lên, quả nhiên hẳn thấy Dao Tri Thánh Mẫu ôm Mộ Dung Uyên ngồi chễm chệ trên một gộp đá thật cao.

Mộ Dung Uyên hình như đã bị không chế tuyệt đạo, đáng sắc nang trông thật tiêu tụy, nàng không nói gì chỉ thấy nàng đầu đầu ủ rũ.

Lăng Ngao lòng đau như cắt, hần thét lên một tiếng tung mình nhảy phốc lên...

Dao Tri Thánh Mẫu cười the the, bà ta bỗng Mộ Dung Uyên tung mình lên nhảy vào giữa lùm đá mà bà ta gọi là «Thiên Tinh Liệt Trạn» và mất hút vào trong ấy.

Lúc Lăng Ngao vút lên tới thì không còn thấy bóng dáng bà ta đâu nữa.

Lăng Ngao giận quá thét lớn :

— Dao Tri Thánh Mẫu, bà muốn gì thì hãy nói ngay ra đi.

Chỉ nghe Dao Tri Thánh Mẫu cười sần sặc :

— Hãy đứng yên một chỗ rồi ta sẽ nói cho mà biết, đừng lung lẳng vô ích.

Lăng Ngao không làm cách nào hơn được đành phải đứng lại gần giọng :

— Hãy nói đi ?

Dao Tri Thánh Mẫu gần giọng :

— Tốt lắm, tính mạng của vợ chồng người ta đang nằm chặc trong tay đây, nếu các người muốn sống thì trước hết hãy đọc cho rõ khẩu quyết «Phượng Hoàng Tâm Pháp» và thi triển «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» cho ta xem chỗ cho khi nào ta lãnh hội hoàn toàn thì ta sẽ trao thuốc giá «Hỏa Độc Đan» và thả Mộ Dung Uyên ra lập tức.

Lăng Ngao tái mặt, thật hẳn không ngờ Dao Tri Thánh Mẫu lại đưa ra điều kiện như thế ?

Và bây giờ hẳn mới nhận ra rằng võ công của bà ta đâu có cao cách mấy cũng vẫn gồm «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» và như vậy là bà ta không thể kể vào hàng vô địch, nếu bà ta không biết «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ».

Và như vậy, vấn đề đã làm cho Lăng Ngao nhận ra rất rõ ràng rằng bất cứ môn phái nào nếu muốn hơn tiên hạ thì nhất định tương lai vẫn phải có «Phượng Hoàng Thập, Bát Thủ» trừ khi võ lâm xuất hiện một thứ công phu nào khác lạ.

Tâm thần Lăng Ngao bấn loạn, điều kiện đưa ra thật quá khó khăn.

Dao Tri Thánh Mẫu cười sần sặc :

— Tiểu tử, nếu đoán không lầm thì chắc chắn bọn «Thụ Thần» và Ngũ phái chương Môn Nhân đã sắp đến đây rồi vì thế người không còn có thì giờ để suy nghĩ nhiều hơn nữa, chịu hay không hãy nói một tiếng cho rồi.

Lăng Ngao toát mồ hôi hột, hần hỏi lớn :

— Nếu như ta không bằng lòng thì sao ?

Dao Tri Thánh Mẫu nói :

— Chuyện rất giản đơn, bản Thánh Mẫu đếm đến tiếng thứ ba, nếu người vẫn chưa chịu thì mạng của Mộ Dung Uyên kể như không còn nữa.

Nói dứt bà ta đếm :

— Một !

— Hai !

Lăng Ngao rung động kêu lên :

— Được rồi tôi xin bằng lòng.

Dao Tri Thánh Mẫu cười đắc ý :

— Váy bây giờ người hãy đọc trước «Phượng Hoàng Tâm Pháp», nhưng ta có lời câu cáo, bản Thánh Mẫu không phải như bọn ngu muội tầm thường, chỉ cần một chữ không đúng là bản Thánh Mẫu coi như người bội ước mà, bà ha, chắc người biết chuyện bội ước thì hậu quả như thế nào, rồi chứ? Nhớ rằng sinh mạng của vợ người ta đã nằm trong tay và ta là kẻ không bao giờ nói đến hai lời.

Lăng Ngao thở dài cúi mặt...

Sư phụ sư mẫu bây giờ ở đâu? Người có thần cho hoàn cảnh của hắn hay không?

Lòng của Lăng Ngao bây giờ thật như muôn ngàn mũi dao đâm chích, nếu chỉ nói về võ công không thôi, hắn rất có thể hắn không cần gì cả, đã đành phải xem việc lớn là trọng, nhưng ở đời không có chuyện nào bằng ruột thịt của mình, Mộ Dung Uyển bây giờ là máu, là xương của hắn...

Có người bảo rằng khi đã mang trong mình một đại sự thì cha mẹ, vợ con phải được xem là nhẹ, chuyện đó, Lăng Ngao có biết, nhưng thực tế thì không phải dễ như lời nói.

Bản thân của hắn, nếu cần, hắn có thể hy sinh cũng chưa chắc hắn hy sinh vì đại cuộc, mà trước nhất là bản «hy sinh cái thân của hắn cho thịnh danh của bản», để cho người đời không cười chê rằng hắn «tham sống sợ chết», hắn chết để khỏi nhục nhằn thì được, nhưng nên để cho người khác chết mà bảo đó là vì chuyện lớn phải hy sinh cái nhỏ thì hắn nghe như có gì không ổn thỏa...

Đó là lý, riêng trong trường hợp này, về tình Lăng Ngao không đủ can đảm đứng nhìn người yêu của mình bị chết không có lý do giải thích.

Hắn không đủ can đảm, hắn không có quyền!

Hắn làm thậm như «vái» với sư phụ và sư mẫu hắn: «Sư

phụ, Sư mẫu, con có thể chết, con có thể chịu cực hình để bảo vệ võ công chân truyền của thầy, nhưng con không làm sao để cho Uyển nhi chết được!

Dao Trì Thánh Mẫu thét lên:

— Lăng Ngao, người không bằng lòng, có phải không?

Lăng Ngao thở dài và nói thật chậm:

— Dao Trì Thánh Mẫu, bà hãy nghe đây, sở dĩ gọi là «Phượng Hoàng Tâm Pháp», bằng vào cái danh xưng đó là đủ thấy ý nghĩa căn bản của nó, bà phải biết môn công phu này muốn luyện phải đủ đôi, nghĩa là phải hai vợ chồng cùng chung luyện tập trong hợp nội công, Hoàng là Hùng, Phượng là Thụ, Thụ Hùng cũng được gọi là âm dương, âm dương là động tĩnh, âm thịnh tắc tiêu dương, dương thịnh tắc âm bại, âm là nghịch, dương là thuận, nghịch là khai triển, thuận là kế tục, vì thế cho nên phải lấy Cấn Khôn là cửa chính, hợp Chấn Đoài để lập thành, Tốn và Cấn nối liền nhau, Khảm Ly làm nền tảng, không chỗ bắt đầu, không nơi đến chốn, trâm phù từ chi bá mạch, tập trung tinh lực phát xuất và vận chuyển đan điền...

Vì uy thế của Dao Trì Thánh Mẫu cho nên Lăng Ngao không dám nói sai một chữ, hắn đã đọc đọc hết về khẩu quyết nội công «Phượng Hoàng Tâm Pháp»...

Dao Trì Thánh Mẫu lặng thinh, hình như bà ta cố nhai đi nhai lại để nghiền ngẫm kỹ càng, sau cùng bà ta hỏi lại:

— Làm sao gọi là «Chấn Đoài để lập thành»?

Lăng Ngao đáp:

— Chấn là do sự máy động của Dương, Đoài là sự cấu kết của âm, cấu kết để vận chuyển và vận chuyển để tụ thành cấu kết.

Dao Trì Thánh mẫu hỏi:

— Sao gọi là Tốn và Cấn nối liền nhau?

Lăng Ngao đáp :

— Tên là hòa âm, Cẩn là dương tịnh, hòa để mà hợp, tịnh để mà hành, cứ như thế mà vận chuyển không ngừng luân lưu mà tiến lên, gọi đó là thi chung.

Dao Trì Thánh Mẫu trầm ngâm hồi lâu rồi lại hỏi :

— Mỗi ngày lấy giờ nào luyện tập là tốt nhất ?

Lăng Ngao đáp :

— Thời gian không câu thúc, nhưng vào giờ tý là tốt nhất.

Dao Trì Thánh Mẫu nói :

— Hay lắm, bây giờ ngươi hãy miêu diễn «Phượng Hoàng Thập Bát Thước» cho ta xem.

Như đã có ý định, Lăng Ngao đáp ngay :

— Không, bà phải thả Uyên muội của tôi ra rồi tôi mới miêu diễn «Phượng Hoàng Thập Bát Thước».

Dao Trì Thánh Mẫu nói :

— Không được nữa, ta thả Mộ Dung Uyên ra rồi ngươi không chịu thì ta biết làm sao ?

Lăng Ngao giận dữ :

— Sinh mạng của tôi bà hãy còn nắm chặt trong tay mà bà còn sợ làm sao ?

Dao Trì Thánh Mẫu cười hiểm ác :

— Nhưng nếu vì để bảo trì tuyệt học, ngươi liều mạng rồi ta đâu làm sao được ?

Lăng Ngao gầu gỏng :

— Nếu bà nói thế thì không thành chuyện «trao đổi» vì khi tôi đã miêu diễn «Phượng Hoàng Thập Bát Thước» rồi bà gạt hứa thì tôi lại làm sao ?

Dao Trì Thánh Mẫu nói :

— Điều đó ngươi hãy yên lòng, ta xin thề không bao giờ nuốt lời đã nói ra :

Lăng Ngao cười gằn :

Con người như bà mà còn có thể nói đến chuyện nuốt lời hay không nữa hay sao ? Hơn chín trăm ngàn mạng thuộc giáo đồ thân tín của bà mà bà còn chẳng gớm tay đầu độc thì còn nói gì đến chuyện thả tin với ai ?

Dao Trì Thánh Mẫu cười sần sặc :

— Đừng có nói vòng vo như vậy là người không chịu phải không ?

Lăng Ngao lớn tiếng :

— Không, rồi sao ?

Dao Trì Thánh Mẫu không đáp, thay vào đó là tiếng kèn đau đớn của Mộ Dung Uyên, tiếng kêu như xé ruột Lăng Ngao, hân vung kiếm nhắm hướng phát ra tiếng nói nháy phốc tới...

Thế nhưng phương thức bố trí của cái trận này thật vô cùng lợi hại, Lăng Ngao càng sôi ruột, càng lồng lộn thì mắt càng thêm rớt, hân chỉ loay quanh chứ không làm sao có cách tiến lên...

Tiếng la của Mộ Dung Uyên phát ra thì phía trước, khi thì phía sau, khi phải khi trái, thân pháp cô nhanh đến mức nào cũng vẫn không làm sao theo kịp.

Tiếng kêu thét của Mộ Dung càng lúc càng thê thiết làm cho Lăng Ngao bấn loạn, hân vội la lên :

— Mọi giả khốn kiếp, hãy ngưng lại, ta bằng lòng.

Dao Trì Thánh Mẫu cười hân hắc :

— Phải ngoan ngoãn cho sớm có phải bớt chuyện đau lòng không ? Nào, miêu diễn ngay đi.

Chợt nghe tiếng Mộ Dung Uyên kêu lên :

— Lăng ca, không nên... không phải...

Nàng chỉ nói được mấy tiếng rồi nín ngang, hình như đã bị Dao Trì Thánh Mẫu bịt miệng lại.

Lăng Ngao hỏi lớn :

— Uyên muội, không cái gì ?

Dao Trì Thánh Mẫu thét lớn :

— Hãy miêu diễn Phượng Hoàng Thập Bát Thước cho ta xem :

Y như một con gà đá bại, Lăng Ngao cúi mặt thổ dài và từ từ nhấc kiếm bắt đầu bằng thức «Phượng Hoàng Lai Nghi»

Hắn vừa bắt đầu, thỉnh thoảng một giọng «truyền âm nhập mật» thoảng thoảng bên tai :

— Lăng nh. đứng thì xuất thật tình, bấy làm cho mụ ta hoa mắt đi...

Chỉ nghe giọng nói, Lăng Ngao biết ngay đó là sư phụ của mình, Lăng Ngao mừng quá, hắn vội biến thế ngay..

Thay vì bước chân qua bên trái, mũi kiếm đáng lý xóc lên thì hắn lại phật ngau...

Và chỉ trán qua trán lại mấy vòng, hắn thu ngay kiếm lại tỏ ra đã hết thức đầu.

Giọng «truyền âm nhập mật» lại thoảng bên tai :

— Đứng rồi, như cứ như thế mà làm và khi đến thức thứ hai thì càng nên chậm lại, ý đó con đã biết chưa ?

Lăng Ngao đưa thanh kiếm lên ngang mặt, vừa như hết thế vừa ngăm chộ Lạc Chính Hiền biết mình đã hiểu hết ý rồi.

Dao Trì Thánh Mẫu hỏi :

— Sao ? hết thế rồi à ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng và bây giờ bắt đầu thức thứ hai...

Dao Trì Thánh Mẫu kêu lên :

— Khoan, thức thứ nhất tên gọi là gì ?

Lăng Ngao đáp

— Phượng Hoàng Lai Nghi.

Dao Trì Thánh Mẫu nói :

— Hay lắm tiếp tục đi.

Lăng Ngao chậm chậm nhích chân lên và chậm chậm xóc mũi kiếm về phía trước.

Tự nhiên là hắn làm đúng theo lời dạy của Lạc Chính Hiền, lần này hắn biến diễn chậm hơn.

Chân bước thật chậm, tay múa kiếm càng chậm hơn, hắn làm giống y như một con ốc bò hết nhót..

Thỉnh thoảng Dao Trì Thánh Mẫu vùng thét lên một tiếng giêng thét chấn động cả vùng loạn thạch.

Tiếp liền theo, từ nhiều mô đá, bóng người nhoáng lên và người ra hiệu lệnh là «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền.

Tất cả hơn mười người, bóng họ lao nhao cùng xông vào một lượt.

Lăng Ngao phóng lên một trụ đá cao quan sát, hắn thấy một bóng đen có cặp một người xẹt ngang trước mặt và có tiếng quát lên :

— Tiền tử, thuốc giải của ngươi đây...

Một vật nhỏ bay ra, Lăng Ngao đón bắt, hắn nhận ra ngay quả là thuốc giải Họa Độc Đan mà hắn có thấy một lần hắn vội bỏ vào miệng và nhún chân đuổi theo sát bóng đen.

Nhưng hắn vừa lao theo thì bóng của Dao Trì Thánh Mẫu đã cách xa hơn năm trượng.

Nhưng cũng ngay lúc ấy trước mặt bà ta, chỗ có một phiến đá lớn như tấm bình phong vụt lộ ra một người Lăng Ngao nhận biết đó là «Mục Dã Tầu» Khúc Giang, ông ta phóng lên thét lớn :

— Mụ già, chạy đi đâu !

Bàn tay ông ta vươn lên như nắm móc sắt chụp thẳng vào mặt Dao Trì Thánh Mẫu...

Nhưng Dao Trì Thánh Mẫu đã nhanh hơn, bàn tay của «Mục Dã Tầu» Khúc Giang chưa tới thì bàn tay cũng y như nắm móc sắt của bà ta đã tới trước rồi, họ Khúc thét lên một tiếng bật ngửa ra sau...

xXx

CHƯƠNG 33

NGŨ ĐIỀM TUYẾT HOA CHỈ

Lúc «Mục Dã Tẩu» Khúc Giang vừa ngã xuống thì nhiều bóng khác bắn lên, trong đó có Xuân Thần, Lạc Chính Hiền, Thôi Ưc Mỹ, Mai Thịnh Lâm và ngũ phái Chương Môn Nhân..

Nhưng bóng của Dao Trì Thánh Mẫu đã vút đi như mũi tên xé gió.

Lăng Ngao tung mình theo sát bên sau và gọi lớn :

— Sư phụ, mục ma đầu ấy đã bắt Uyên Muội theo rồi..

Đám người của «Xuân Thần» Lạc Chính Hiền lật đất thì triển lực khinh công, thế nhưng sức phi nhanh của Dao Trì Thánh Mẫu vẫn không dưới họ, vì thế, chỉ trong nháy mắt, bà ta đã mất hút vào «rừng đá» chấp chùng.

Đáng lý, trong tay vương viên vi ôm Mộ Dung Uyên, thân pháp của Dao Trì Thánh Mẫu phải chạm phần nào, nhưng nhờ vào tuyệt kỹ khinh công mà cũng có lẽ nhờ vào lối chạy chết của bà ta nên đám Lạc Chính Hiền đuổi theo không kịp.

Một phần khác nữa là hình như đối với vùng Tinh Tinh Hiệp, Dao Trì Thánh Mẫu đã dày công nghiên cứu, sắp đặt, cho nên một khi bà ta đã bước đi thì bên sau rất khó lòng bám được, nhất là trong đêm tối lơ mờ, những ngõ ngách trong «rừng đá» nay lại càng khó nhận ra. Có nhiều lúc cả bọn lùa vào một ngã, nhưng đến chừng nhận ra thì đó là ngõ cụt, lại phải đổi ngược trở ra, thời gian đó đủ để cho Dao Trì Thánh Mẫu cao bay xa chạy.

Khinh công của Lạc Chính Hiền và Thôi Ưc Mỹ cao hơn Ngũ Phái Chương Môn Nhân, Lăng Ngao lại chậm hơn chút nữa, thành thử dần dần là hai vợ chồng «Xuân Thần» và sau rốt là Lăng Ngao, họ nối đuôi nhau rượt riết ra đến địa Tinh Tinh Hiệp.

Ra khỏi khu vực «rừng đá» trọc thì đến địa phận Cam Túc, trước mặt là giải núi nằm ngang, rừng cây và lòng tối khiến cho mọi người biết ngay chuyện theo dấu Dao Trì Thánh Mẫu đã không còn hy vọng.

Lạc Chính Hiền khẽ lắc đầu :

— Kề như không còn có thể..

Mai Thịnh Lâm cau mặt :

— Trời tối quá, phần thì bị vùng núi trọc của Tinh Tinh Hiệp đối với mình thiếu chuẩn bị, thành thử không làm sao theo kịp !

Lăng Ngao nghĩ đến Mộ Dung Uyên còn trong tay địch lòng hẳn cảm như đốt, hẳn dậm chân tắc lưỡi :

— Làm sao .. làm sao...

Lạc Chính Hiền thấy người đệ tử nóng lòng vì chưa cứu được Mộ Dung Uyên, ông ta cũng cảm thấy nao nao nên lựa lời an ủi :

— Lăng Ngao không phải chỉ một mình con nóng ruột như thế đâu, chờ một lúc trời sáng tỏ rồi chúng ta sẽ chia tay nhau truy kích.

Thôi Ưc Mỹ hỏi :

— Lăng nhi, hồi nãy hình như sư mẫu thấy bà ta có quặng thuốc giải lại cho con phải không ?

Lăng Ngao chợt nhớ ra, lấy viên thuốc xem và cau mặt :

— Chuyện này thật là lạ lùng, tại làm sao bà ấy lại trao thuốc giải trong khi chưa đặt được điều kiện ?

Thôi Ưc Mỹ mỉm cười :

— Chuyện đó rất dễ hiểu, vì nếu Lăng nhi còn sống thì bà ta mới có hy vọng dùng Uyên nhi cưỡng ép trao đổi những gì mà ta mong muốn chứ.

Lăng Ngao gật gật đầu, nhưng hần vẫn còn thức mắc :

— Nhưng tại sao bà ta lại không cưỡng ép Uyển muội để thu lấy «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» có phải dễ hơn không ?

Thời Ưc Mỹ lắc đầu :

— Không được, Uyển nhi không khi nào chịu làm như thế vì chẳng hạn như bà ấy bắt được Lăng nhi, cũng không làm sao cưỡng ép, chỉ trừ khi nào dùng sinh mạng của một người thân yêu mới hy vọng buộc người khác được. Người ta có thể hy sinh thân mạng một cách dễ dàng, nhưng không thể hy sinh người thân của mình, không thể nhìn người thân yêu của mình bị cực hình, không thể nhìn người thân yêu của mình chết, trong khi mình có thể cứu thoát, đâu phải đời bằng một thứ quý nhất trong đời.

Lăng Ngao tự xét mình và nhận thấy vấn đề mà Thời Ưc Mỹ vừa nói thật là chí lý, hần cũng biết nếu quả như thế, nếu chỉ vì «Phượng Hoàng Thập Bát Thủ» thì nhất định sinh mạng của Mộ Dung Uyển bây giờ vẫn chưa nguy hiểm...

Chợt thấy Chương Môn Phái Không Động là «Truy Văn Tâu» Cổ Dật Phong, Lăng Ngao nhớ lại chuyện Khúc Giang bị hại nên vội nói :

Cô tiên bối, khi này tiểu sinh thấy Khúc tiên bối bị Dao Tri Thành Mâu đánh trúng, không biết có đến nguy hiểm lắm không ?

Cổ Dật Phong thở ra

— Tệ sự đệ quả đã bị thương.

Còn đang nói chuyện chợt nghe tiếng vô ngựa đạp dồn phi tới, dẫn đầu là «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên, tiếp theo là bọn Thần Huyền Thập Nhất Quỷ và tám con Lạc Đà, nối hàng dài bên sau là «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương, Kiều Tiểu Tuệ, Tiểu Long Nữ, «Võ Đường» Tiểu Đạo Nhân, Hoa Sơn «Sáu Phan Quan» Tướng Vĩnh và sau rốt là Côn Luân «Hàn Lâm Áo Sĩ» Tông Hàn Phu, ông ta ôm cứng «Mục Dã Tâu» Khúc Giang trong tay, hình như họ Khúc đã bất tỉnh.

Ngừng lạc đà lại và đặc nhẹ Khúc Giang xuống đất, Tông Hàn Khu thở ra :

— Cổ Chương Môn, lệnh đệ không may đã không còn cứu được !

«Truy Văn Tâu» Cổ Dật Phong biến; ông ta ngồi xuống sờ vào tấm mạch Khúc Giang, quả thật tim đã ngưng đập từ bao giờ...

Mọi người xúm lại và sau khi mở nút áo của Khúc Giang ra thấy nơi ngực có năm dấu tim bầm như đóa hoa mai.

Cổ Dật Phong kinh ngạc kêu lên :

— Tuyết Hoa Chỉ ?

Mai Tịnh Lâm cười bật :

— Thật không ngờ Dao Tri Thành Mâu lại có thể xử dụng được ngón này...

Mọi người ngơ ngác.

«Tuyết Hoa Chỉ» vốn là độc môn của «Đông Thần» Tư Khẩu Đan, ông ta thường vì nó như sinh mạng của chính mình, chưa từng truyền thụ cho một ai, kể cả bọn thân tín nhất như Thần Quyền Thập Nhất Quỷ mà cũng chưa học được thế mà bây giờ Dao Tri Thành Mâu lại có thể đánh ra như thế.

Lạc Chính Hiền cúi mặt trầm tư :

— Theo tôi biết thì Dao Tri Thành Mâu không làm sao có thể hiểu về công phu «Tuyết Hoa Chỉ» của Tư Khẩu Đan ..

Yên Chi Hồ nói :

— Cũng có thể trong thời gian «Đông Thần» qui phục, bà ta ép phải truyền lại cho...

Lạc Chính Hiền lắc đầu :

— Không, cho dầu có ép được «Đông Thần», thì cũng phải mất một thời gian thật lâu mới có thể thi xuất được, chứ chuyện đầu tim thương mà đầu hôm sớm mai được thế hay sao ? Chính «Đông Thần» Tư Khẩu Đan cũng bao nhiêu năm mới được thành danh đây chứ.

Mai Tịnh Lâm hỏi :

— Theo Lạc huynh thì Khúc lão chết bởi thủ pháp nào?
Lạc Chính Hiền đáp :

— Vẫn là «Tuyệt Hoa Chỉ».

Kiều Đại Thiên cười :

— Lạc huynh, anh học bao giờ được cái lối nói mơ hồ như thế ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Không phải tôi mơ hồ mà chính là Dao Trì Thánh Mẫu...

Tiêu Long Nữ xen vào :

— Không, về giọng nói của người đó, tôi nghĩ ngờ không phải là Thánh Mẫu của chúng tôi !

Mọi người nghe cô bé nói đều giật mình và Mai Thịnh Lâm vội hỏi :

— Sao ? Cô bảo không phải giọng nói của Dao Trì Thánh Mẫu ?

Tiêu Long Nữ đáp :

— Người này nháy giọng nói hay lắm, nếu nói chuyện thường thì rất khó mà phân biệt, nhất là đối với những người chỉ mới biết Thách Mã : thì không thể nhận ra, nhưng khi người ấy thét lên thình lình khi phát hiện bị bao vây, tôi thấy giọng nói hoàn toàn không phải. Tôi gần Thánh Mẫu tôi từ lúc nhỏ, những khi bà giận dữ thì giọng nói càng thanh tao chứ không phải ồn ào như thế.

Mai Thịnh Lâm cúi mặt trầm ngâm và quay qua hỏi Lạc Chính Hiền :

— Lạc huynh, chẳng lẽ người khi này lại là «Đông Thần» Tư Khấu Đan giả dạng.

Lăng Ngao rướn nói :

— Không, Tư Khấu Đan đã chết rồi.

Mai Thịnh Lâm cười :

— Chú bé, về sau hãy cẩn thận thêm một chút, chú có biết về thuật dị năng trong võ lâm hay không ? Hiện tại,

ngoài Bạch Thủy Thần Ni mà học trò là Mộ Dung Uyên vợ của chủ đây có nhớ không ? Chính cô ta cải trang làm Dao Trì Long Nữ giả vờ cho mình tại Phụng Hoàng Cốc mà chúng ta còn không thể nhận ra, riêng Tư Khấu Đan cũng nổi tiếng ngang hàng với Bạch Thủy Thần Ni về thuật cải trang đó. Đừng nói chi chuyện bất thân như thế, mà cho dầu chú có cùng ông ta ở chung một chỗ, tin rằng chú cũng không làm sao nhận nổi.

Lăng Ngao sững sờ làm thinh...

Mai Thịnh Lâm nói :

— Chuyện có thể kết luận được một phần, người giả làm Dao Trì Thánh Mẫu không chỉ Mộ Dung Uyên để cưỡng bách Lăng Ngao truyền thụ «Phụng Hoàng Thập Bát Thức» chính là «Đông Thần» Tư Khấu Đan.

Lăng Ngao mím môi :

— Nếu đúng thế thì có thể bao nhiêu giáo đồ Thiên Y Giáo tại Dao Trì Thôn Lạc cũng bị ông ta đầu độc.

Kiều Đại Thiên nói :

— Có thể như thế lắm, chính hẳn bày nguy kế để làm cho bọn ta không thể tìm ra tông tích hẳn.

Lăng Ngao cau mặt :

— Nếu đã cố dấu tông tích thì vừa rồi tại sao ông ta lại thi triển «Tuyệt Hoa Chỉ» ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Ai cũng phải như thế, chuyện dấu tung tích là chuyện cần của hẳn, nhưng vẫn không bằng sinh mạng của hẳn, khi bị bao vây, nhất là biết có mặt đủ ba Minh Chủ Võ Lâm nơi đây, làm sao hẳn không tìm cách thoát thân, chính vì thế cho nên hẳn phải dùng tuyệt học để giải vây cho mau... À, cũng có thể vì bị bao bắt thình lình và bị tấn công rất quá, hẳn đánh thoát theo bản năng mà quên chuyện bại lộ hành tung.

Tiêu Long Nữ nhớ ra vội nói :

— Thôi, đừng rồi, chính khi Dao Trì Thôn Lạc làm đại nạn thì tôi vào cung Thành Mẫu thấy mất «Đại Thừa Kim Cang Bí Kíp» !

Lạc Chính Hiền cau mày :

— Có lý lắm, chính ta cũng không tin «Đông Thiên» Tư Khẩu Đan lại cam tâm cúi đầu hàng phục Dao Trì Thánh Mẫu, vì tuy ông ta không phải là chân chính, nhưng vẫn là một niều hung trong vỏ lành, không thể nào khuất phục dễ dàng như thế ấy, quả đúng là ông ta đã dùng kế trá hàng để thí hành độc kế.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Nêu chuyện quả đúng như chúng ta đoán thì võ lâm còn nhiều nguy khốn một khi Tư Khẩu Đan còn sống.

Kiều Đại Thiên nói :

— Bây giờ nhân lúc hần chưa luyện xong «Kim Cang Bí Kíp», chúng ta hãy đến Tề Thiên Bảo để thanh toán hần cho khỏi lo hậu hoạn.

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Nghe nói Tề Thiên Bảo là một chỗ hiểm trở, nhất là việc bố trí cơ quan của Tư Khẩu Đan dữ dằn lắm, chính tôi cũng muốn đến đó một phen.

Lăng Ngao trao hoàn thuốc giải cho Tiểu Long Nữ xem, xét, sau khi thấy không phải là giả mạo, hần vội uống ngay.

Cờ Dật Phong chọn chỗ tốt mai táng thi hài của Khúc Giang thì trời cũng vừa sáng tỏ, mọi người lên lưng lạc đà kéo nhau đi về hướng đông nam.

Từ Tinh Tinh Hiệp thẳng đường qua Mã Lan Quan cầu giới Trương Thành dẫn đến Vu Linh Quan, đường xa gần bốn ngàn dặm, vì thế cho nên đoàn người của Lạc Chính Hiền không thể đi nhanh, họ phải tính chuyện lâu dài bằng cách ngày đi đêm nghỉ để bảo toàn sức lực.

Trưa ngày hôm đó, khi đến một sơn thôn tiêu trần, tất cả đều dõng lạc đà lấy ngựa và sau khi ăn cơm trưa xong thì lại tiếp tục lên đường.

Mãi cho đến tối thì tới An Tây Huyền.

Mai Thịnh Lâm cho dừng lại trước một gian khách điểm nơi đây là một thị trấn nhỏ, khách điểm không có phòng rộng lớn, mọi người đành phải chia nhau mấy phòng nhỏ.

Lạc Chính Hiền, Kiêu Đại Thiên, Năm Vị Chưởng Môn Nhân, Lăng Ngao và «Túc Hà Thân» Mao Nhất Phiêu một gian «Thiếu Lâm» Vô Vi Thượng Nhân, «Võ Dương» Tiểu Đạo Nhân Hoa Sơn «Sấu Phán» Trương Vĩnh, Côn Luân «Hàn Lâm Ác Sĩ» Tống Hận Phu, «Thánh Lang» Điện Cú Sơn «Thật Lăng Đông», Lão Tử Bình, «Minh Hạ Đông» Trần Không, và «Chung Sinh Đông» Âm Tiêu Sơn nghĩ chung một gian, Thôi Ưc Mỹ, «Thụ Thần» Mai Thịnh Lâm, «Yên Chi Hồ» Hồ Tam Nương, Kiêu Tiêu Tuệ, Tiểu Long Nữ, «Kiêu Nữ» Đào Chiêu Nam, «Thanh Khê Tiêu Cốc» Trương Nương Tần, «Hồ Tụ Cốc» Triệu Tử Khanh, và «Cổ Ân» Kim Cúc Hoa nghĩ một gian.

Mọi người chia nhau đi ngủ, suốt đêm đó không nghe động tĩnh gì cả, nhưng đến sáng dậy thì Mai Thịnh Lâm phát giác thấy có một mảnh giấy ghim vào vách ván.

Mảnh giấy được ghim vào bằng một cọng cỏ ống và tự nhiên là được người từ phía ngoài phóng vào cốt để không gây tiếng động, nhưng cọng cỏ ống lại xuyên qua vách ván dày như thế, đủ thấy công lực của người phóng thật phi thường.

Mai Thịnh Lâm bước lại gỡ mảnh giấy xem thấy trong đó viết :

«Võ Lâm tam vị Minh Chủ nhĩ giám.

Các vị đã luận lưu bốn người trông bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông để chưởng quản võ lâm mấy mươi năm nay công lao như thế nào mọi người đều biết. Nhưng bất cứ một việc gì, cho dầu lớn lao đến đâu cũng phải có thời gian thay đổi, vì thế, tại hạ cảm nhận khả năng của mình đã có thể cùng

với chữ vị chen vai gánh vát đại sự võ lâm, cho nên tại hạ muốn ghé một chân vào trong bốn mùa Minh Chủ, nếu được thế, tại hạ vô cùng vinh hạnh. Hôm nay với mục đích đó, tại hạ kính thỉnh chư vị cùng hội kiến tại Vạn Phật Sơn, nơi đây sẽ làm chỗ trao Minh Chủ Lãnh khi mùa thu đã mãn, nếu «Bồng Thần» Tư Khấn Đan hơn tại hạ, thì tại hạ sẽ tình nguyện làm tay sai cho chữ vị cả trong bốn mùa, bằng Tư Khấn Đan không hơn được thì tại hạ cũng xin tình nguyện ghé vai vào một trong «Tứ Thần» để cùng lo chuyện võ lâm. Mong chư vị không từ chối. »

« Long Quyên Phong bài thơ ».

Đọc xong thơ, Mai Thịnh Lâm vô cùng kinh ngạc, bà ta vội mang sang cho Lạc Chính Hiền và Kiều Đại Thiên xem.

Nhưng chưa vào đến phòng thì bỗng nghe Kiều Đại Thiên cười lớn :

— Long Quyên Phong...Long Quyên Phong, hay, cái tên thật có nhiều ý vị !

Mai Thịnh Lâm bước vào hỏi :

— Như vậy là nhị vị cũng đã có được thơ rồi sao ?

Thấy mọi người cũng đã đều thức dậy và Kiều Đại lên hỏi trước :

— Mai nữ hiệp cũng đã có thơ rồi à ?

Mai Thịnh Lâm chia lá thơ ra cười nói :

— Đúng như thế, từ ngày ra mặt giang hồ đến nay mới bị người ném thơ mà không hay biết.

Lạc Chính Hiền hỏi :

— Thơ cũng bị ném vào vách ?

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Đúng, ném từ cửa sổ ném vào và nhất là đúng công cô ông thế cho vật bèn. Lạc huynh thấy công lực của người này kha chứ ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Võ lâm nhân tài như rừng, người trí tuệ thông minh cũng không phải ít, cái vị tự xưng là Long Quyên Phong, tự xưng là «con rồng cuốn gió» này có lẽ cũng xứng danh lắm chứ không phải tầm thường. Nhất là một con người có ý chí muốn gánh vác chuyện võ lâm như thế cũng đáng hoan nghênh !

Mai Thịnh Lâm lắc đầu cười lại :

— Lạc huynh đã lấy sự minh chính của mình mà nghĩ lòng thiên hạ, chứ theo tôi thì chuyện không đơn giản như thế ấy đâu.

Lạc Chính Hiền nhe răng mắt :

— Cũng có thể không phải như thế, nhưng bây giờ hãy còn chưa có gì chứng minh rằng người ấy còn có ý khác, cho nên tôi không dám quyết đoán.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Theo tôi nghĩ, hình như vấn đề này có nhiều phức tạp...

Lạc Chính Hiền chăm chú :

— Theo Mai nữ hiệp thì chuyện có thể như thế nào ?

Mai Thịnh Lâm lắc đầu :

— Chuyện có thể như thế nào thì ngay bây giờ, như Lạc Huyên vừa nói, chúng ta thật khó lòng mà ước đoán, nhưng tôi cảm thấy con người này nhất định không phải thuận về ý muốn gánh vác chuyện phải trong thiên hạ như trong thơ đã nói

Kiều Đại Thiên cười :

— Hay lắm, lần đầu nhất tôi thấy Mai nữ hiệp thận trọng như thế ấy.

Mai Thịnh Lâm cũng cười :

— Mai Thịnh Lâm không phải dễ sợ bất cứ những ai đâu, xin kiều huynh đừng hiền lắm như thế.

Kiều Đại Thiên gật đầu :

— Chuyện đã thế thì tôi thấy chúng ta cũng nên đến gặp vị « Long Quyên Phong » này thử xem.

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Chẳng hay Kiều huynh có biết Vạn Phật Sơn ở nơi nào không nhỉ ?

Kiều Đại Thiên đáp :

— Vạn Phật Sơn tọa lạc tại hướng đông nam Tây An Huyện; từ đây đến đó khoảng chừng trăm dặm, tôi chưa vào đó, nhưng nghe nói núi này có rất nhiều mỏ đá nhô lên hình giống như tượng phật chen chúc vào nhau la liệt, vì thế nên mới có tên là Vạn Phật Sơn.

Mai Thịnh Lâm gật đầu :

— Như thế là được rồi, chúng ta ăn sáng xong thì cùng nhau đến đó.

oOo

Một đoàn hai mươi bảy người rầm rộ kéo nhau về hướng Vạn Phật Sơn.

Xế chiều hôm ấy là vừa tới bên triền núi.

Búng như sự hình dung của «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên, nơi đây quả xứng với danh xưng «Vạn Phật».

Cảnh tượng nơi đây không đến nỗi có những ngánh núi quanh co như Tinh Tinh Hiệp, nhưng hình thế rất lạ lùng.

Nhiều năm đá mọc lên trùng trùng điệp điệp, chỗ cao chỗ thấp, từng mỏ từng mỏ, nhỏ có lớn có, khối đá nào cũng giống hình tượng phật, không một ai dám quả quyết rằng đây là do thiên nhiên, hay là từ loài người có chút văn minh đã dày công tạo nên hình thế ấy.

Thật sự thì không phải khối đá nào cũng hoàn toàn giống tượng phật cả, có khối chỉ thấy dạng giống giống chứ không ra hình dáng, nhưng cũng có khối y như tượng khắc, song thời gian chông chất, bây giờ cũng chỉ còn khuôn khổ mà thôi.

Bây giờ này còn là mùa Thu, tự nhiên Mai Thịnh Lâm có nhiệm vụ chinh danh, bà ta phải dẫn đạo cả đoàn người.

Vừa đến bên triền núi thì bà ta khoát tay cho mọi người dừng lại.

Vừa xuống yên, Mai Thịnh Lâm đã cười nói với Lạc Chính Hiền và Kiều Đại Thiên :

Vạn Phật Sơn tuy gọi là núi chứ thật ra nhìn vào chỉ là một cái đồi trọc ngồn ngang bình đá dựng lên và có lẽ cũng không dài rộng lắm, vậy chúng ta nên dừng lại nơi đây cột ngựa.

Mọi người nghe lời xuống yên cột ngựa xong xuôi rồi nổi đuôi nhau theo chân Mai Thịnh Lâm đi vào trong núi.

Hình «phật đá» dựng lên chen chúc vào nhau giống y như thế trận «Mai Hoa Thung», không có một con đường mòn nào cả, chừng như ở đây không có dấu người lui tới vì đối với những người chuyên sống về rừng núi, nơi đây cũng không sản vật gì dễ sinh nhai.

Đoàn người đi vào hơn một dặm mà vẫn không thấy gì động tĩnh, Mai Thịnh Lâm bắt đầu hơi nóng :

— Tại làm sao lại bày cái chuyện mờ mờ ám ám như thế chứ ?

Nhưng ngay khi đó chợt nghe có tiếng người phía trước :

— Không dám, lão phu đang cung nghinh chư vị đây.

Giọng nói lạnh băng từ sau một sau một khối đá lớn vọng lại nghe oang oang, nhưng vì giữa vùng núi lạ lùng nên âm hưởng thật là kỳ dị.

Mọi người dừng lại nhìn thẳng tới, thấy từ phía sau khối «phật đá» lớn có một lão già ước khoảng sáu mươi, vóc người tầm thước, mặt trắng không râu, mình vận áo choàng đen chàm chàm, bước ra, dáng dấp trông thật là uy dũng.

Mai Thịnh Lâm bước lên hai bước mỉm cười :

— Các hạ là Long Quyện Phong ?

Lão già áo đen cười :

— Vâng tại hạ chính là Long Quyện Phong.

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Dám hỏi, không biết chúng ta từ trước đã có dịp biết nhau chưa nhỉ ?

Long Quyên Phong lắc đầu :

— Tại hạ chưa được hân hạnh. Từ ba mươi tuổi chen châu vào chốn giang hồ, và chỉ một lần đầu giao đấu là bị bại ngay, chính vì thế cho nên tại hạ tìm thăm sơn anh minh rèn luyện, vì vậy mà rất ít hội diện với đồng đạo võ lâm. Tại hạ đã từng nguyện với lòng rằng nếu không thành tài thì quyết không ra mặt, cho nên mãi đến bây giờ mới có dịp diện kiến qua chưa vị.

Mai Thịnh Lâm cười hỏi :

— Chẳng hay ba mươi năm về trước, các hạ bị bại vào tay ai ?

Long Quyên Phong đáp :

— Tại hạ cũng không biết người đó là ai, chỉ nhớ đó là một trung niên nho sĩ, tay có cầm cây quạt đề bốn chữ «Sung Thương Võ Đức» thế thôi ..

Lăng Ngao rung động hẳn buột miệng kêu lên một tiếng nho nhỏ hẳn thái độ ngạc nhiên...

Long Quyên Phong liếc vào mặt hắn và hỏi :

— Sao ? Thiếu hiệp có biết người ấy à ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, tại hạ chưa từng biết.

Long Quyên Phong tỏ vẻ hoài nghi.

— Thế sao khi nghe nói về người đó thì thiếu hiệp có vẻ ngạc nhiên như thế ?

Lăng Ngao nhún nhún vai :

— Không, tại hạ nghe nói người có thể đánh bại tôn giá là một nho sĩ, cho nên mới lấy làm lạ thế thôi.

Long Quyên Phong cười nhạt :

— Đúng, hẳn quả là một con người xuất chúng, theo ước lượng thì bây giờ nếu gặp lại thì có tại hạ cùng với hắn cũng phải qua đến trăm chiêu.

Khẩu khí của con người tự xưng là Long Quyên Phong này kể ra cũng khá là lớn lối, nhưng cái hay của ông ta là chỉ lớn lối ngầm ngầm.

«Thử không thành tài là không ra mặt», có nghĩa là bây

giờ ra mặt là đã thành tài và nhất là khi nói về người nho sinh đã đánh bại ông ta năm xưa, ông ta đã nói có lẽ cũng phải qua đến trăm chiêu, câu nói có vẻ khiêm nhượng, nhưng hậu ý vẫn là qua trăm chiêu thì ông ta sẽ thắng.

Hình như ai cũng có thể thấy được cái «phách ngầm» của ông ta, nhưng không một ai muốn tranh chấp khi mới vừa gặp mặt.

Mai Thịnh Lâm gật gật đầu :

— Hay lắm, nhưng tôi muốn hỏi các hạ một điều, là ba mươi năm nay ẩn mình chốn thâm sơn, chắc các hạ vẫn chưa đến nỗi quên bằng đi danh tính của mình ?

Long Quyên Phong mỉm cười :

— Tự nhiên, làm sao quên được tên họ của chính mình, thế nhưng Thu Minh Chủ hỏi chuyện ấy làm chi ?

Mai Thịnh Lâm cười :

— Hôm nào là ngày mà tôi trao Võ Lâm Minh Chủ Lĩnh, nếu «Đông Thần» Tư Khấu Đan không đến, mà các hạ có thể thắng được tôi thì Ẩn Lĩnh đó tôi nguyện hai tay trao lại và tự nhiên bắt đầu từ đó, các hạ sẽ là «Đông Minh Chủ». Thế nhưng một vị Minh Chủ có khác hơn người thường, các hạ cần phải để cho đồng đạo võ lâm được biết qua danh tính của mình mới phải.

Long Quyên Phong cười, giọng cười có vẻ ẩn tàng bí mật.

— Thông thường là như thế, nhưng những ngày mùa đông, khi trời chác không tốt lắm, vì thế biết danh hiệu cũng được rồi, cần chi đến tính danh !

Kiều Đại Thiên vàng bật cười ha hả...

CHƯƠNG 34

ĐỒI NGƯỜI CHẬP LÍNH

Lạc Chính Hiền nghe giọng cười hơi lạ nên quay lại nhìn Kiều Đại Thiên như ngầm hỏi :

Kiều Đại Thiên vẫn cứ cười :

— Lạc huynh, vị nhân huynh này so với Tư Khấu Đan có vẻ thẳng thắn nhiều hơn, vì chỉ mới tỏ ra muốn nhận Minh Chủ Lệnh mà đã bộc lộ thâm ý của mình rồi !

Long Quyện Phong cũng cười :

— Mục đích tranh ngôi vị Minh Chủ võ lâm của tại hạ là để báo thù, cho nên phải thật tình chứ không dám qua mắt chư vị hiền nhân.

Kiều Đại Thiên nhường mắt :

— Chẳng hay nhân huynh muốn báo thù ai ?

Long Quyện Phong nói :

— Tại hạ đã nói rồi, chính cái tên trung niên nho sĩ đã đánh bại tại hạ năm xưa, hẳn đã làm một chuyện vô sỉ là cưỡng đoạt hiền nội của tại hạ.

Kiều Đại Thiên «à» một tiếng thật dài :

— Thì ra là thế... nhưng theo tôi nghĩ thì nhân huynh tranh ngôi Tư Minh Chủ và báo thù là hai chuyện khác nhau.

Long Quyện Phong đáp :

— Không, vì sau khi đã có «Minh Chủ Lệnh» trong tay tại hạ sẽ phát lệnh truy tìm gã trung niên nho sĩ ấy.

Kiều Đại Thiên mỉm cười gật đầu :

— Hay, một phương sách thật hay, nhưng nếu không ai tìm được người trung niên nho sĩ ấy thì sao ?

Long Quyện Phong cười nhạt :

— Tại hạ không tin có chuyện như thế, không tin rằng khắp trong thiên hạ thì lại không có người nhìn ra mặt hắn, mà nếu hoàn toàn không có được tin thì, điều đó, chừng tỏ đối với tại hạ, đồng đạo võ lâm thiếu lòng tôn kính và, nếu vạn nhất bất hạnh mà quả có như thế đó thì, phần đất cư trú của Long Quyện Phong này cây cỏ sẽ không còn có thể mọc nữa :

Kiều Đại Thiên vỗ tay :

— Khả, đáng bậc niều húng, thế nhưng tại hạ cũng mong, ông bàn tay của nhân huynh sẽ không đến nỗi quá ác như lỗ miệng.

Long Quyện Phong cười sần sặc :

— Có thể, nhưng cũng còn chờ đến lúc lãnh giáo «Lời Công Quyền» của «Hạ Thần» rồi mới có thể chứng minh :

Mai Thịnh Lâm nhìn chằm chập vào mặt Long Quyện Phong :

— Các hạ chắc biết rằng «Đông Thần» Tư Khấu Đan không đến ?

Long Quyện Phong nhường mắt :

— Tại hạ chính đang muốn hỏi Thu Minh Chủ về chuyện đó ?

Mai Thịnh Lâm lắc về phía Lạc Chính Hiền và Kiều Đại Thiên rồi khẽ lắc đầu :

— Có thể như thế thì ông ta không đến.

Long Quyện Phong hỏi :

— Nếu thế thì chúng ta tiến hành như thế nào đây ?

XEM TIẾP QUYỀN 4

NGUYỄN THANH TÂN
18-02-1994

MAI Thịnh Lâm mỉm cười :

— Mấy mươi năm nay, trong thiên hạ chưa ai muốn cùng Tử Minh Chủ «Xuân Hạ Thu Đông» tranh ngôi Minh Chủ, vì thế cho nên không có một qui ước nào cả, bây giờ, theo các các hạ thì chúng ta nên giải quyết như thế nào cho đẹp ?

Long Quyển Phong cười :

— Phương pháp đơn giản nhất là tại hạ biểu diễn vài ngón đồ chư vị cùng quan lãm, nếu chư vị cảm thấy tại hạ xứng đáng tư cách tiếp nhận «một trong bốn vị Minh Chủ Vô Lâm» thì tại hạ tiếp nhận, bằng không thì tại hạ sẽ thỉnh giáo chư vị dơi chiến.

Mai Thịnh Lâm trầm ngâm :

— Như thế cũng hay, vậy xin các hạ hãy cho chúng tôi được chiêm ngưỡng vài tuyệt kỹ.

Long Quyên Phong nói :

— Còn một chuyện nữa mà tại hạ xin nói trước, vì ở đây ngoài tam vị Minh Chủ ra, tại hạ thấy còn một vị nữ hiệp mà chắc chắn bản lãnh không kém là bao, vì thế nên tại muốn được ý kiến của vị đó ra sao ?

Thời Ưc Mỹ biết ngay hẳn muốn ám chỉ mình, nên bà ta nói ngay :

— Nếu không lầm thì các hạ muốn chỉ vào tôi, có phải thế không ? Không, các hạ cứ tự nhiên, kẻ này không bao giờ có ý muốn làm lễ ngôi Minh Chủ.

Long Quyên Phong cười :

— Cảm ơn, như thế thì tại hạ yên lòng.

Nhưng rồi ông ta lại quay qua nói với Lăng Ngao :

— Tiểu huynh đệ chắc cũng chẳng có ý kiến chi khác, nhưng không biết tiểu huynh đệ có thể giúp tại hạ chăng ?

Lăng Ngao hỏi lại :

— Tôn giả muốn tại hạ giúp chuyện chi ?

Long Quyên Phong nói :

— Xin tiểu huynh đệ đếm dùm tại hạ từ một đến mười không mau quá mà cũng đừng nên chậm quá, vì khi mà tiểu huynh đệ đếm tới mười thì tại hạ sẽ có điều công hiến.

Lăng Ngao gật đầu :

— Có thể, và bây giờ thì bắt đầu đếm phải không ?

Long Quyên Phong nhảy thối ra sau gần hai trượng, ông ta đứng yên giữa đám đá hình phạt lò nhỏ và nói :

— Được rồi, bây giờ xin tiểu huynh đệ đếm dùm.

Lăng Ngao nhìn kỹ địa thế như đề ước lượng về cách biểu diễn của ông ta và bắt đầu đếm :

— Một...

Lăng Ngao vừa mở miệng thì thân ảnh của Long Quyên Phong nhúng lên và mất hút.

Không, phải nói là ông ta vẫn còn trước mặt mọi người, nhưng bằng vào thuật kinh công tuyệt đỉnh, Long Quyên Phong phóng qua phóng lại, lướt xuyên theo những trượng đá đứng cao y như một con én, khiến cho mọi người chỉ thấy cái bóng loáng thoáng chứ không thấy hình dạng rõ ràng.

— Hai...ba...bốn...năm...sáu...bảy...tám...chín...mười...

Long Quyên Phong dừng hẳn lại mỉm cười và chậm chậm bước ra khỏi những trượng đá lò nhỏ.

Trời Thời Ưc Mỹ, Lạc Chính Hiền, Kiều Đại Thiên và Mai Thịnh Lâm ra, tất cả mọi người có mặt không ai nhận ra thần pháp của Long Quyên Phong thần diệu ở chỗ nào, chính vì thế mà Kiều Tiểu Tuệ không dẫn được, nâng bước lên nói bằng một giọng thỏa mãn

— Nếu luận về thần pháp thì như thế cũng tạm gọi là khá khá, nhưng nếu chỉ như thế không thôi mà ngồi vào ngôi Minh Chủ thì e rằng không xứng đáng.

Kiều Đại Thiên trừng mắt :

— Tuệ nhi, chỗ này không phải là chỗ để cho con nói chuyện.

Kiều Tiểu Tuệ vẫn cố cãi :

— Con nói thế không phải sao ? Kinh công đầu được tiết vào hàng cao thủ ? Nếu chỉ có thế không thôi thì con sẽ về luyện một đời năm là cũng có thể ngang hàng.

Kiều Đại Thiên lắc đầu :

— Con gái gì mà đại quá, hãy đợi một chút không được hay sao ?

Kiều Đại Thiên nói chưa dứt lời thì Long Quyên Phong vụt phát mạnh cánh tay áo rộng...

Một luồng chưởng lực tiếp liền theo nỗi đây, nhiều tiếng dội nhỏ vào những khối đá hình Phật và đứng ba mươi sáu khối đá có đầy chưởng trùng vào rãnh rạch!

Và điều làm cho Kiều Tiên Tuệ giật mình là thừa lúc mọi người đang tập trung nhìn vào đầu chưởng trên những khối đá, bàn tay của Long Quyển Phong chợt nơi dừng lại ngay một pho tượng lớn nhất và hơi máy động, giống như phù thủy bùa bùa, tượng đá vụt lên sáu mấy chữ: «Ta đã đến đây»...

Tự nhiên, đó là lối dùng chỉ phong khắc chữ, thủ pháp đó tuy không lạ, nhưng bằng vào nội lực khắc được nhanh và sâu như thế, quả đúng là không phải ai cũng có thể thành công.

Bây giờ thì Kiều Tiên Tuệ mới thật sửng sốt kinh ngạc!

Ngũ Pháo Chương Môn Nhân và Thần Huyền Thập Nhất Quỷ cũng đều trở mặt, chỉ lực của người này quả đến mức tuyệt vời.

Họ là những người được liệt vào hàng nhất nhì trong Hắc Bạch giang hồ, họ đáng kể là những người có hạng trong võ lâm hiện tại, thế nhưng, nếu so về nội lực của Long Quyển Phong thì quả tình họ chẳng thấm vào đâu!

Công lực của Long Quyển Phong làm cho mọi người có mặt phải giật mình, có thể chỉ vào mấy việc:

— Thứ nhất, với những tượng đá dày dặt như thế mà có thể tận dụng kính công lượng mình xuyên như một con én, nhanh đến mức không thấy rõ hình người, về thủ pháp đó có thể coi như tuyệt đỉnh.

— Thứ hai, bằng vào khoảnh khắc, có thể lưu lại chưởng ấn vào ba mươi sáu khối đá, tốc độ đều nhau và tiềm lực đều nhau như thế, đủ thấy Long Quyển Phong đã chú động đến mức độ rất cao.

Thứ ba, khoan cách khá xa, và thời gian quá lẹ, dùng chỉ lực khắc vào đá bốn chữ thật nhanh, mỗi nét lại rất đều rất

đẹp, chứng tỏ khi cho nội lực tuông ra vẫn chưa hết sức, mức độ vẫn còn thừa để theo ý muốn khi vận dụng của mình.

Võ công có thể cao thấp chút ít, nhưng nội lực như thế quả ít người có được.

Chính vì mục đích như thế cho nên cả Mai Thịnh Lâm, Kiều Đại Thiên và Lạc Chính Hiền cũng ngấm kinh khiếp.

Chứng như đặc ý, Long Quyển Phong cười hà hà:

— Chư vị thấy tại hạ đã có đủ tư cách để tiếp nhận một thành phần Võ Lâm Minh Chủ hay chưa?

Mai Thịnh Lâm gật gù đầu:

— Đủ rồi, tôi xin trao Minh Chủ Lĩnh trong mùa này về cho các hạ.

Mai Thịnh Lâm vừa lấy Minh Chủ Lĩnh ra nhưng chưa kịp đưa thì Kiều Đại Thiên vụt bước tới trăm giong:

— Thêm với lão phu một quyền nữa rồi hầu nhận sau.

Cùng một lúc với câu nói, Kiều Đại Thiên vận toàn thân công lực tổng thẳng quyền, tới hơi gió thốc lên thật mạnh.

Long Quyển Phong cười nhẹ, ông ta bước trái qua nửa bước, tay phải đưa lên ngang ngực đẩy mạnh ra.

Bang!

Một tiếng dội lên cho những người chung quanh nghe như động đất, hơi gió dạt ra bốn phía, cát bụi cuốn lên.

Kiều Đại Thiên và Long Quyển Phong cùng loạng choạng và cùng thụt lui ba bốn bước.

AI cũng thấy rõ, hai người công lực cầm đồng, nhưng nền hiểu sâu về võ học thì Kiều Đại Thiên phải nhận là yếu hơn trong đường tơ kẽ tóc.

Bởi vì, bất cứ trường hợp nào, kẻ phát công vẫn được coi nó nhiều ưu thế, người đỡ, dầu cho có mạnh vẫn bị làm thế hạ phong, vì vậy, nên hai người cũng bị đối như nhau thì tuy bề ngoài xem như đồng sức, nhưng so về thế thì người đánh trước có vẻ yếu hơn, mặc dầu cái yếu đó không thể nào phát hiện.

Kiều Đại Thiên đứng vững lại và bật cười ha hả :

— Khá lắm, nhân huynh khá lắm, bắt đầu từ bây giờ, trong võ lâm quả thật đã có một Long Quyện Phong !

Long Quyện Phong cũng cười và vòng tay nói với Lạc Chính Hiền :

— Không biết Xuân Minh Chủ có cần thử nữa hay không?

Lạc Chính Hiền cười :

— Không, như thế là đã quá đủ rồi. Lão huynh quả thật đã đủ tư cách tiếp nhận Đông Minh Chủ, tuy nhiên, trước giờ chính thức, tại hạ có lời muốn nói...

Long Quyện Phong gật đầu :

— Vâng, tại hạ nguyện rửa tai để xin nghe.

Lạc Chính Hiền nghiêm mặt :

— Không mong trong minh tính hiền sát, điều đó tại hạ tin rằng nhân huynh hiểu rất rõ điều lợi hại cho tự bản thân mình.

Long Quyện Phong cười và quay qua hỏi Mai Thịnh Lâm :

— Thu Minh Chủ, chẳng hay hôm nay đã đủ mặt Ngũ vị chưởng môn nhân, chúng ta có phải cần đến nghị lễ hay không?

Mai Thịnh Lâm hai tay trao Minh Chủ Lệnh và nói :

— Nghi thức không cần lắm, vì nơi đây chỉ có năm vị Chưởng Môn Nhân chứ không có nhiều người tham dự, vậy không cần phải có nhiều nghi lễ làm chi?

Long Quyện Phong vừa tiếp Minh Chủ Lệnh vừa cất mình phóng vọt lên cười nói :

— Xin chur vị thứ cho, tại hạ phải kiêu từ.

Từ tiếng nói thứ nhất cho đến khi chấm dứt, chỉ trong khoảnh khắc, thế nhưng mọi người đều nghe thấy lão ta đã cách đó hơn năm trượng và thoáng qua đã mất hút về xa.

Không khí trong vùng đồi đá trọc vút lộng im y như những pho phật đá.

Tất cả những người có mặt đưa mắt nhìn nhau không nói một lời. Ai cũng cảm thấy vấn đề không thoải mái...

Như để phá tan bầu không khí nặng nề đó, Thôi Ưc Mỹ bật cười :

— Sao ? Chur vị ngẫm nghĩ vì mà cứ đứng trơ như thế ấy?

Tiểu Đạo Nhân là người nhạy nói, ông ta gãi gãi đầu cười nhún nhún :

— Đáng là như nằm mộng !

Mai Thịnh Lâm mỉm cười :

— Tôi thì tôi lại thấy sự việc giải quyết cũng được nhẹ nhàng.

Kiều Đại Thiên hừ hừ môi :

— Ừ, để rồi Tư Khấu Đan đến đây sẽ biết nhẹ nhàng hay nặng nề.

Mai Thịnh Lâm nhường mắt :

— Tư Khấu Đan tìm tôi làm chi ?

Kiều Đại Thiên nói :

— Tự nhiên là hẳn đến để tiếp nhiệm Đông Minh Chủ, thế mà bây giờ thì Mai nữ hiệp đã giao Minh Chủ Lệnh cho người khác, tôi sợ hẳn sẽ làm dữ đấy chứ.

Mai Thịnh Lâm cười nhạt :

— Chuyện đó đâu phải tại ta ? Cứ đến ngày bàn giao thì chúng ta đều cử hàng vào giờ Ngọ, nhưng tại hẳn không tới chứ làm sao lại có thể trách tôi ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Lễ thì như thế, nhưng... hà hà...

Mai Thịnh Lâm bình như không muốn nghe chuyện đó nữa, nên quay qua hỏi Lạc Chính Hiền :

— Câu chuyện của Long Quyên Phong thật là kỳ quái, không biết cái vị Trung niên nho sĩ mà lão ta nói đó có phải là «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân không nhỉ ?

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Có thể là người đó, vì cây quạt của «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân quả có bốn chữ «Sùng Thượng Vũ Đức» như lão ta đã nói.

Vì bị A Tu La giam giữ tại Phượng Hoàng Cốc ngót hai mươi năm cho nên Thôi Ưc Mỹ không rõ tình hình giang hồ chuyển biến nên bà ta vội hỏi :

— Cái vị «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân ấy là nhân vật như thế nào ?

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Ông ta là một nhân vật đáng gọi là anh hùng, năm xưa tôi cũng có từng gặp mặt, võ công của ông ta không thể nói dưới chư vị trong Võ Lâm Minh Chủ hiện tại, tuy cũng hành hiệp trong giang hồ, nhưng ít người thấy mặt ông ta dùng võ lực, nhưng cứ một khi ông ta cử động là ít có người thoát khỏi, chính vì vậy mà giang hồ tặc biệt biệt là «Kim Thủ».

Thôi Ưc Mỹ hỏi :

— Bây giờ ông ta vẫn có mặt trong võ lâm ?

Lạc Chính Hiền lắc đầu :

— Không, gần hay là hơn mười năm rồi, không nghe ai gặp, có người bảo rằng ông ta bị cừu nhân sát hại, có người lại cho rằng ông ta đã lìa bỏ võ lâm mai danh ẩn tích, nhưng sự thực ra sao thì đến nay vẫn chưa ai được biết.

Kiều Đại Thiên vọt ngó Lăng Ngao :

— À này, tên tiểu tử này cũng họ Lăng, như vậy có ba con xa gần gì với «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân không cả ? Lăng Ngao cười :

Trong thên họ Lăng nhiều lắm, đâu luận có là con mới trùng họ hay sao ?

Kiều Đại Thiên không hỏi nữa, ông ta quay qua nói với mọi người :

— Chư vị, chuyện kể như xong, chúng ta đi chứ ở đây làm chi nữa ?

Mọi người cũng cảm thấy nên đi là phải nhưng khi vừa chuẩn bị đi ra thì Lạc Chính Hiền vọt đứng lại can mảy :

— À... chúng ta có thể bị mắc lừa !

Mai Thịnh Lâm kinh ngạc :

— Lạc huynh đã có phát hiện được gì chăng ?

Lạc Chính Hiền quay lại nhìn xừng vào những tượng đá mà Long Quyên Phong còn lưu lại và hỏi :

— Mai nữ hiệp thấy có thể đánh ra dấu chưởng như thế này không ? Nhất là dùng chỉ lực để khắc chữ trên đá ?

Mai Thịnh Lâm đáp ngay :

— Được thì vẫn được, nhưng sợ không hoàn mỹ như thế ấy.

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Đúng rồi, chính tôi cũng thấy khó làm được hoàn toàn nhưng nếu như thế thì cái vị Long Quyên Phong ấy hơn hẳn chúng ta sao ?

Mai Thịnh Lâm đáp :

— Trong lòng tôi có chỗ không thể nào nhận được, nhưng trên thực tế thì lại như thế thì sao ?

Lạc Chính Hiền hỏi :

— Giả như mình cũng có luyện tập trước cái tiểu xảo ấy thì sự việc sẽ ra sao ?

Mai Thịnh Lâm vùng đôi sắc kêu lên :

— Thôi đừng rồi, chúng ta đã mắc mưu rồi, chính lão ta chuyện luyên bấy nhiêu đó dễ mà hiểu diễn, chứ sự thực thì công lực của hắn không thể cao hơn chúng ta đâu.

Kiều Đại Thiên gật đầu :

— Thật là ngu, chuyện chi phải cùng với hắn cho ông nhận một cú như thế ? Nếu cứ thử hắn coi ba chiêu là đã biết ngay.

Lạc Chính Hiền mỉm cười không nói nữa và đoán người lại tiếp tục lên đường.

Đêm đó, Mai Thịnh Lâm lại đưa mọi người vào nghỉ trong một khách điểm tại huyện Ngọc Môn.

Sau khi mọi người lên giường, Lạc Chính Hiền gọi Lăng Ngao ra hoa viên bên sau khách sạn và nói :

— Lăng nhi, con hãy ngồi lại đây cho sư phụ hỏi thăm một chuyện.

Lăng Ngao vâng lời ngồi xuống ghế đá kế bên và cung kính

— Chẳng hay sư phụ có điều chi dạy bảo ?

Lạc Chính Hiền nhìn hắn mỉm cười hồi lâu rồi hỏi :

— Con có biết thầy định hỏi gì không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Con không thể đoán ra...

Lạc Chính Hiền cười cười :

— Con thu nghiệp với thầy nay đã bao lâu rồi ?

Lăng Ngao đáp :

— Đã quá ba năm.

Lạc Chính Hiền ngẩng mặt nhìn trăng và nói như để nhớ :

— Ba năm có hơn rồi... Lúc đó con cùng Trần Bằng, La Kiếm Nam và Âu Dương Uy luyện kiếm lại một võ trường trong phủ Hà Nam, thầy thấy các con cốt cách hơn người, nhưng nếp học võ bằng cách thông thường như thế là quá nặng vì thế thầy mới ước hẹn bốn con đến Kim Phật Sơn, các con tuy chưa biết nhưng vẫn nghe lời tới đó. Thầy càng rõ lòng hâm mộ học võ của các con, vì thế mà thầy đã đem hết binh sinh số học ra dạy dỗ... Thế nhưng, cho đến bây giờ thầy vẫn chưa hề hỏi về gia thế của con, vậy chẳng hay con có thể nói cho thầy biết hay không ?

Lăng Ngao cúi mặt trầm tư thật lâu mới ngẩng mặt lên hỏi lại :

— Chắc thầy nghĩ rằng con có một thân thế khác người ?

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Đúng như thế, nhất là hồi trưa này khi nghe Long Quyển Phong nói đến «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân là con họ đôi sắc, lúc đó thầy nghĩ chắc con cũng có biết gì nhỏ sinh ấy, nhưng sau nghĩ lại thầy cảm thấy không phải đơn giản như thế được, vì ông ta đã biệt tích hơn mười năm nay trong khi bây giờ con chỉ mới mười chín tuổi, như vậy phải là người nhà chứ không thể nào có chuyện quen biết được.

Biết không thể dấu được nên Lăng Ngao ngẩng mặt đầu :

— Vâng, sư phụ, «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân là gia phụ.

Lạc Chính Hiền rung động kêu lên :

— Tại làm sao không cho thầy biết sớm ?

Lăng Ngao rơi nước mắt :

— Xin sư phụ thứ cho, đây là gia phụ thân căn dặn...

Lạc Chính Hiền càng kinh ngạc hơn nữa, ông ta hỏi dồn :

— Tại làm sao vậy ? Hiền tại linh tôn hãy còn mạnh chứ ?

Lăng Ngao càng buồn rầu hơn nữa :

— Vâng, đệ tử vốn ở tại Thiết Gia Thôn trong Hà Nam Phủ trong hơn mười năm nay, phụ thân con vẫn ở tại đó và vẫn nằm trên giường bệnh...

Lạc Chính Hiền cau mày :

— Không, cha con bị người ám toán.

Lạc Chính Hiền hỏi phảng :

— Ai ám toán ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Đệ tử không được biết mà gia phụ cũng không chịu nói chỉ biết rằng mười tám năm trước đây người bị ám toán làm mất cả khả năng xử dụng võ công và lại mang nội thương trầm trọng và nằm năm năm trước đây, khi thấy con đã lớn người mới cần dặn phải xâm nhập giang hồ để mà học võ, luyện kiếm, học làm thế nào để có một sự thông minh lịch duyệt, bốn năm sau, nếu cần thấy đã thu nhập được nhiều điều cần bản thì lúc đó sẽ trở về. Người có nói thêm rằng chỉ được cần bản vững chắc như thế, người mới có thể truyền thụ võ công vì người không còn cử động được, chỉ có thể chỉ dạy bằng miệng để theo đó mà luyện tập, và chứng ấy người mới cho biết cứu nhân để mà rửa hận.

Lạc Chính Hiền hỏi :

— Tại làm sao gọi là học sự thông minh ?

Lăng Ngao đáp :

— Theo gia phụ cho biết là làm người mà thực thà trung hậu không chừa dủ, vì nếu như thế sẽ làm vào yếu điểm dễ tin người, và nếu như thế là dễ dàng sa vào cạm bẫy, khi đã bị cạm bẫy rồi thì võ công có giỏi đến đâu cũng là vô ích.

Chính vì thế cho nên gia phụ cần dặn phải học cho kỹ được, phải nhận cho thông suốt những gian nan xảo trá của con người, không phải biết để làm theo họ mà là biết để giữ mình, để khỏi sa vào bẫy rập của tiểu nhân nhất là đừng bao giờ thất lộ về chuyện cần phải giữ của mình cho người khác biết, gia phụ nói rằng nếu không đủ tư cách đó thì đừng đi vào nghiệp võ. Tự nhiên là không bao giờ người chịu truyền cho về võ học.

Lạc Chính Hiền gật đầu thở ra :

— Thật thầy không ngờ lại có chuyện như thế ấy, chắc hẳn cứu gia của linh tôn là một con người gian xảo vô cùng.

Lăng Ngao buồn bã gật đầu :

— Vâng, chính vì thế cho nên tháng sáu sang năm là đúng hạn kỳ sau cùng mà con phải về gặp lại gia phụ, con phải xa thầy một thời gian để học tập sở học của gia phụ và lo chuyện báo thù.

Lạc Chính Hiền hồng bật cười :

— Thế nhưng hôm nay con lại đem tất cả chuyện không nên nói để mà nói hết cả rồi, cứ theo cách nói của linh tôn thì con đã đủ tư cách để được người truyền thụ võ công, như thế thì làm sao ?

Lăng Ngao sượng sốt :

— A... đúng rồi, như thế thì làm sao ?

Lạc Chính Hiền nhìn người đệ tử lòng bằng đàm thương hại, ông ta mỉm cười an ủi :

— Như thế chứng tỏ con là một người quá thật thà, chưa phải thông minh. Nhưng không sao, con hãy yên lòng, vì linh tôn không ngờ con lại có thể là môn hạ của thầy, có thể bây giờ thì con đã vượt qua cái mức mà người mong ước, vả lại nếu con muốn học được chân truyền của linh tôn, thì con

cứ nói rằng con chưa từng đem thân thể mà nói với một ai thì được.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không được, con không thể nói dối với phụ thân...

Lạc Chính Hiền cười :

— Sao lại không thể ? Khi mà linh tôn hỏi con về chuyện cô nói cho ai biết về thân thể hay không, thì con cứ bảo là không, nhưng khi người hỏi con về chuyện học «thông nịnh lịch duyệt», con sẽ bảo rằng chính con mới vừa nói dối, nhất định linh tôn sẽ vô cùng thích thú, nhận thấy con quả đã «lịch duyệt thông minh».

Lăng Ngao ngồi ngẫm nghĩ thật lâu rồi gục gặt đầu :

— Có lý... có lý...

Lạc Chính Hiền nói tiếp :

— Bây giờ, theo chỗ dự đoán của thầy thì năm xưa linh tôn vốn là một bậc anh hùng, chẳng những võ công cao mà lại còn là một người quá tốt, vì thế cho nên có thể không ngờ cư nhân của mình ngày nay có thể là một đại ma đầu, vậy tốt hơn hết con nên về sớm hỏi người cho rõ, biết đâu là thầy có thể giúp cho con một tay để trả xong mối hận năm xưa.

Lăng Ngao đáp :

— Như thế thì quả thật có hay, nhưng bây giờ Uyên muội còn đang ở trong tay của «Đồng Thân» Tư Khẩn Đan, con làm sao bỏ được không đến cứu nàng..

Lạc Chính Hiền cười :

— Còn có sư phụ và sư mẫu nữa chi ? Con sợ thầy và sư mẫu con không cứu được hay sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Đã đành sư phụ và sư mẫu vẫn hơn con, nếu không tự tay con thì sợ rằng Uyên muội sẽ...

Lạc Chính Hiền vỗ vai người đệ tử cười nói :

— Đừng có nghĩ ngợi nhiều, Uyên muội chứ đâu phải như Kiều Tiểu Tuệ mà con sợ hãi lắm.

Thật tình thì Lăng Ngao rất muốn trở về, một là thăm bệnh của cha, hai là sớm biết được cứu nhân để trả thù, cho nên hăng hái nói :

— Có phải sư phụ muốn con ngày mai phải đi ngay ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Không, không phải ngày mai mà là ngay bây giờ, vì như thế mới có thể dễ dàng che mắt đối phương, cái lợi thứ hai là tránh chuyện Kiều Tiểu Tuệ gây phiền toái, vì thầy thấy nàng vẫn còn quyến con nhiều lắm.

Lăng Ngao vâng lời đứng dậy :

— Con xin vâng theo lời sư phụ đi thu xếp hành trang..

CHƯƠNG 35

THEO TRỌN ĐƯỜNG TÌNH

Chỉ một lúc sau, Lăng Ngao đã thắng xong yên ngựa, hần bái biệt sư phụ một lần nữa rồi ra roi lùa Ngọc Môn Quan thẳng xuống phương nam.

Thình lình thay đổi hành trình, thay đổi phương hướng, một mình Lăng Ngao dong ruổi đường dài, hần bỗng có cảm giác cô đơn, man mác.

Nhưng trong lòng mang nỗi nhớ thương cha già trong bệnh, Lăng Ngao cũng không còn thì giờ để nghĩ đến riêng mình, hần cho ngựa phi nước đại và vẫn cứ thấy không thể thấp cánh để mau về cho đến Hà Nam.

Bao nhiêu năm nay vì quyết học thành tài để rửa hận cho cha, nên cố tìm quên lãng, bây giờ trên đường trở lại quê nhà, bao nhiêu nỗi nhớ niềm thương dồn dập, những gì cố quên trong mấy năm nay như hiện ra trước mắt.

Cha, không biết bây giờ còn đủ sức chịu đựng cơn bệnh trầm kha vì bị người âm toán mang mệnh nội thương, hay là ngày một yếu mòn?

Mẹ, vẫn còn đi giặt mướn cho người để độ nhật, hay sức cũng yếu dần vì cực nhọc vì nhớ thương?

Giữa nhà tranh vách đất hãy còn chống chọi với thời gian hay mưa gió đã phủ phàng xô vẹo?

Cộp cộp...cộp cộp...cộp cộp...

Thình lình, tiếng gió ngựa nện vang làm cho Lăng Ngao giật mình thẳng thốt, tiếng vó ngựa từ phía sau cứ mỗi lúc mỗi gần.

Lăng Ngao lật đặt giắt cương cho ngựa sát vào bên ven rừng và quày đầu ngó lại...

Phía sau, một người một ngựa phi nước đại xấp xỉ như bay.

Mới thấy còn là một chấm đen, nhưng chỉ trong nháy mắt là đã tới kề bên và bây giờ Lăng Ngao mới thật giật mình:

Hần kềm chặt cương và hốt hải kêu lên:

— Tiểu Long Nữ...đi đâu vậy?

Tiểu Long Nữ ghim cương lại sát tới cạnh Lăng Ngao và nhoẻn miệng cười:

— Sao? Ngạc nhiên lắm à?

Lăng Ngao cau mặt:

— Đêm khuya sao không ngủ mà lại đi đâu kỳ vậy?

Tiểu Long Nữ nheo mắt:

— Anh len lén bỏ đi, bộ tưởng tôi không biết hả?

Bây giờ thì Lăng Ngao mới biết là nàng đuổi theo mình, trong lòng hần càng bất an hơn nữa, hần xấn giọng:

— Về đi, ai hiểu theo tôi?

Tiểu Long Nữ hý háy mắt:

— Tôi hiểu tôi theo, được hôn? Tôi hồng về, tôi thích ở bên anh. Anh đi đâu tôi đi đó,

Lăng Ngao dậm quỳnà:

— Không có được, tôi không có thì giờ đâu để mà đi với cô.

Tiểu Long Nữ nheo mắt:

— Kỳ vậy ? Tôi có biểu anh dẫn tôi đi chơi đâu ? Tôi nói anh đi đâu là tôi đi đó, có nghe rõ hay chưa ?

Lăng Ngao càng hoảng :

— Đi đâu đi đó sao được, tôi với cô không phải là... là... bạn bè gì cả, theo tôi sao được ?

Tiểu Long Nữ gãi lại :

— Sao ? Không phải... gì cả à ? Không phải bạn nữa à ? Vậy là cái... giống gì ?

Lăng Ngao đáp cộc lốc :

— Phải rồi, không phải bạn mà lại là thù !

Tiểu Long Nữ nghiêng mặt :

— Thù ? Thù thì sao hồng giết đi ? Thù sao hồng giết mà lại cần phải xua đuổi y là...

Nàng vụt cười :

— Đồ anh biết mình giống cái gì ?

Lăng Ngao nói tăng :

— Tôi không có thù thù gì với cô hết mà bảo tôi giết làm sao ?

Tiểu Long Nữ làm bộ ngờ ngùng :

— Ủa, sao mới là thù đây rồi bây giờ lại nói hồng phải thù «Giảm khinh» hả ? Giảm được thì giảm luôn đi, giảm riết rồi hồng chứng sẽ thanh...

Tuy là một cô gái mới lớn lên, nhưng vì sống tại Dao Trì Thôn Lạc đã quen nên Tiểu Long Nữ rất dạn dĩ, nhất là cô ta quá thương Lăng Ngao nên khi không có mặt người thứ ba nào là cô ta làm tới, cô nàng tìm đủ cách để chọc ghẹo Lăng Ngao

ưng Lăng Ngao vẫn cố nài ra, hẳn nói :

— Tuy không thù nhưng vẫn là kẻ địch, vì tôi đã đối đầu với Thiên Y Giáo mà cô là người của họ nên tôi cũng xem như là địch.

Tiểu Long Nữ bêu môi :

— Nói vậy ghê chưa ? Thiên Y Giáo đã bị diệt rồi, tôi bây giờ đâu phải là giáo đồ của Thiên Y Giáo ?

Lăng Ngao nói :

— Nhưng cô vẫn là con của Dao Trì Long Nữ, mẹ của cô gặp tôi là giết, tôi làm sao kết bạn với cô được ?

Tiểu Long Nữ cười :

— Phải rồi, kết bạn không được, nhưng kết... vợ chồng thì được !

Nàng nhích ngực sát lại gần Lăng Ngao và nói tiếp :

— Hồng sao đâu, chờ lúc gặp mẹ tôi, tôi sẽ giới thiệu anh là... chủ rể tương lai của bà ta, tôi bảo đảm với anh là bà ta sẽ thương anh lắm.

Lăng Ngao xùng xộ.

— Đứng cò nói vậy, tôi đã cho cô biết là tôi đã có vợ rồi.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Vậy chuyện anh nói với tôi, anh hứa với tôi lúc anh b nhốt ở thủy lao, bây giờ kể như không có ?

Lăng Ngao nói :

— Ủ, có đâu có trao thuốc giải cho tôi mà kể ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Được rồi, anh đã nói vậy thì anh đi đi.

Nghĩ rằng nàng đã thấy được «vấn đề», Lăng Ngao bèn ltu giọng :

— Thôi, cô trở lại nghĩ đi, rồi sáng cùng theo những người kia, đi với họ còn có nhiều phụ nữ vui hơn. Về đi.

Tiểu Long Nữ xuôi xi :

— Về thì về chứ ở đây làm chi, anh đi đi.

Lăng Ngao nhìn nàng có hơi thương hại, nhưng bản ương quyết giật cương đi thẳng.

Cộp cộp... cộp cộp... cộp cộp...

Bên sau hẳn, vó ngựa vằn nện đều đều !

Lăng Ngao tức quá dừng ngựa lại

— Tiểu Long Nữ, biểu trở lại sao còn đi theo ?

Tiểu Long Nữ cười :

— Ủa, lạ hông, ai theo anh hồi nào ? Đường của quan, của làng thì tôi đi, anh đi bằng ngựa anh, tôi đi bằng ngựa tôi, ai có ồm eo ếch anh đâu mà cự nự.

Lăng Ngao nổi nóng gãi tay :

— Đừng cò bẻm mép, trở lại không ?

Tiểu Long Nữ làm bộ co rút cổ :

— Ý ! Bộ tính đánh nhau à ? Thôi mà, mình đã biết nhau ở Diêm Dương Đài rồi mà, người ta nhịn thua mà cứ theo ăn hiếp hoài !

Lăng Ngao chợt nhớ lại.

Cô gái này không dễ ăn như Đào Chiêu Nam, nếu đánh nhau với cô ta thì nguy hiểm...

Nghĩ thế nên há : đành phải nín cười :

— Tiểu Long Nữ, cô muốn theo tôi thật tình phải không ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Tôi ừ khi nói già già.

Lăng Ngao nói :

— Được rồi, nếu muốn thế thì chỉ còn một cách...

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Cách gì ? nói nghe coi ?

Lăng Ngao nói :

— Cô phải cải nam trang, làm tên thơ cổng của tôi thì mới có thể theo tôi được.

Tiểu Long Nữ mừng ra mặt :

— Được rồi, làm cái gì cũng được, nhưng bây giờ tôi đâu có quần áo để cải trang ?

Lăng Ngao nói :

— Hành lý tôi có đây, tôi sẽ cho cô mượn một bộ. Gần sáng tôi sẽ đưa cho mà thay đổi.

Tiểu Long Nữ chợt buồn buồn :

— Nhưng mà anh đừng lừa tôi nghe, nếu lừa tôi nữa thì anh không phải là... là con người đó.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, tôi không lừa cô đâu, lại đây.

Tiểu Long Nữ thúc ngựa chạy tới, dáng sắc của nàng trông y như một đứa bé được người cho kẹo.

Nhìn từ nét mặt đến dáng điệu ngày thơ của nàng, Lăng Ngao chợt nghe mềm nhũn, hẳn nhìn nàng bằng đôi mắt xót thương của một người anh đối với một đứa em hư.

— Tiểu Long Nữ, cô có muốn làm một cô gái tốt hay không ?

Tiểu Long Nữ nhướn miệng cười :

— Thì tôi bây giờ cũng đâu có xấu mà anh nói vậy ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Tôi biết cô tốt, nhưng hành vi cử chỉ của cô sỗ sàng phóng túng lắm, cô cần phải có một phong cách như những cô gái Trung Nguyên, không phải cứ mở miệng ra là cứ «tôi thương anh, tôi ưng làm vợ anh...» hoài như thế.

Tiểu Long Nữ trở mặt như nghe một chuyện lạ lùng :

— Sao vậy ? Con gái lớn lên thì phải có chồng, chuyện như thế mà có gì lại không nói được ?

Lăng Ngao nghiêm mặt :

— Đã đành là như thế, nhưng những cô gái Trung Nguyên không bao giờ làm như cô cả, cho dầu trong lòng họ có thương người nào, ngoài miệng họ cũng không bao giờ nói ra, họ yêu thích một người nào, bên ngoài họ vẫn làm như yêu thích, họ sứt sè e lệ, như vậy đoan trang, mới đúng đắn cách của người con gái.

Tiêu Long Nữ nhún mặt :

— Như vậy là giả dối, họ anh thích những cô gái giả dối lắm hay sao ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, đâu phải là giả dối, người con gái phải kín đáo mới được chứ ?

Tiêu Long Nữ bĩu môi :

Cái gì mà kín đáo với không kín đáo ? Chính mặt tôi đã thấy rồi, tôi đã thấy cái thứ người như anh đã nói rồi, trong bụng họ muốn chùng thiêu điều gây chết, mà đâu phải muốn một người, họ muốn lang tung, họ lấy bầy lấy bạ không chừa một người nào cả, cho đến những người đáng tuổi con của họ mà họ cũng cứ ôm trùm trùm trong lòng, thế nhưng ngoài mặt thì làm bộ làm tịch không chịu nổi, Anh tưởng trong Dao Trì Thôn Lạc của tôi không có thứ đó hay sao ? Anh tưởng tôi không biết hay sao ? Chính vì tôi ghét cái thứ đó cho nên tôi mới làm như vậy chứ đâu phải tôi không biết ? Tôi thích làm thật với lòng mình, thương anh thì tôi nói thương anh, đâu phải ăn trộm ăn cắp gì mà kín đáo ?

Lăng Ngao nghe cô ta nói một hơi mà phải lắc đầu, hân thở ra :

— Hết chỗ nói rồi, cô đúng là một con bỉnh vô phương cứu chữa.

Tiêu Long Nữ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quay lại nhìn đắm đắm vào mặt Lăng Ngao và hỏi :

— Anh thích những cô gái «kín đáo» lắm phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Tự nhiên, không phải riêng tôi mà ai cũng thế, vì kín đáo vốn là một trong những đức tính tốt của người con gái.

Tiêu Long Nữ nói :

— Được rồi, tôi sẽ «kín đáo» cho anh xem.

Lăng Ngao như không muốn bàn gì với Tiêu Long Nữ nữa hẳn đã đâm ra «ngán» cô gái này quá nên hẳn thúc ngựa đi nhanh tới trước, Tiêu Long Nữ cũng làm thình bảm sát theo sau.

Qua gần hết canh ba, hai người đến một thị trấn khá lớn, gọi là «Xích Kim Bảo», sở dĩ người ta không gọi «Trấn» mà lại gọi là «Bảo» là vì thị trấn này có một tòa cổ thành sầm sập, kiên cố thiên hạ từ xưa đã gọi là «Bảo» cho nên quen miệng không buồn sửa đổi.

Lăng Ngao tìm một khách điểm ghé vào.

Lăng Ngao xuống ngựa bước vào gõ cửa, hồi lâu một tên tiểu nhị đi ra mở cửa đợi mắt ngáp dài :

— Ủ, khách quan sao mà đến khuya quá thế ?

Lăng Ngao đáp :

— Vì lỡ đường cho nên phải ghé lại đây nghỉ tạm, còn có phòng trống hay không ?

Tên tiểu nhị đáp :

— Còn, còn nhiều, nhưng khách quan muốn phòng hạng nào ?

Lăng Ngao nói :

— Dắt ngựa cho vào tàu và chọn cho ta phòng tốt nhất, hai gian,

Tên tiểu nhị cúi đầu vâng dạ lẩn xấn :

— Vâng vâng, xin khách quan nán đợi cho tôi đem ngựa vào tàu rồi trở ra đưa khách quan vào phòng.

Tự nhiên ban đầu hẳn không mấy hoan nghinh người khách khuấy rầy giấc ngủ nhưng bây giờ thì thái độ của hẳn khác hơn...

Không ai lấy làm lạ về những tên tiểu nhị trong quán trọ không cần lễ độ với chúng gì cả, cứ «xài lớn» là chúng khoái ngay, giả như Lăng Ngao khước nếm báo chơn cho một căn phòng «khiêm tốn» thì nhất định hẳn sẽ bắt mặt lên trả lời đặt một chữ không bao giờ «sẵn sàng hầu hạ» như thế ấy đâu.

Lăng Ngao nhìn theo tên tiểu nhị khuất ra sau, hẳn quay đầu lại thấy Tiểu Long Nữ đứng nép vào gốc cột cui đầu khoanh tay, trông nàng giống y như một cô gái nào khác chứ không phải là... Tiểu Long Nữ nữa.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Sao vậy ? Bộ cô nghe mệt phải không ?

Tiểu Long Nữ cúi đầu, môi cô ta hơi mấp máy nhưng không nói.

Lăng Ngao nhìn chằm chằm vào cô ta và hỏi tiếp :

— Sao vậy ? Đói bụng phải không ?

Tiểu Long Nữ vẫn cứ cúi đầu vắn vế tả áo chứ không nói tiếng nào...

Lăng Ngao đã thường thấy nhiều cô gái lúc vui lúc buồn bất thường, nên hẳn cũng không chú ý, mặc dầu đối với Tiểu Long Nữ thì thái độ này cũng có hơi lạ lạ nhưng hẳn cũng cho là thường, nên xách lấy gói quần áo dợm bước vào khách sạn.

Nhưng liếc lại thấy Tiểu Long Nữ vẫn đứng im một chỗ cui đầu, Lăng Ngao ngạc nhiên gọi lớn :

— Tiểu Long Nữ, đi vào chứ.

Tên tiểu nhị cho ngựa vào tàu xong, hẳn bước vào khoanh tay cúi mình cười mơn :

— Vâng, vâng, xin thỉnh nhị vị vào trong.

Tiểu Long Nữ lại cúi đầu thất thểu, chỉ có một điều là cô ta không có ứng mặt, chứ nếu được phần đó nữa thì chắc có lẽ cô ta còn hơn hẳn những cô gái gia giáo Trung Nguyên.

Lăng Ngao càng ngạc nhiên, hẳn quay lại hỏi :

Tiểu Long Nữ, làm cái gì vậy ?

Tiểu Long Nữ vò lia vạt áo và chớp chớp mắt :

— Dạ... dạ... tôi sợ...

Lăng Ngao hỏi :

— Sợ cái gì ?

Tiểu Long Nữ chớp mắt lên rồi cúi xuống, môi nàng rung rung thật đúng «tư cách» của một cô gái...thẹn thùa.

— Tôi... tôi là gái, làm sao lại... theo anh vào khách điếm.

Tại thật, bây giờ thì Lăng Ngao chợt hiểu ra.

Cái cô gái liếng sáo như quỉ nầy bắt đầu đồng cái trò «kin đáo».

Giả như không có ai chắc Lăng Ngao đã ôm bụng cười lãng, nhưng vì bây giờ có mặt tên tiểu nhị, làm cho hẳn dăm bực dọc, hẳn lớn tiếng :

— Tiểu Long Nữ, đừng có làm cái cách điệu kỳ cục như thế có được không ?

Tiểu Long Nữ co rút lại, ấp ume :

— Tôi... tôi dân cô... dân cô...

Lăng Ngao trừng mắt :

— Đi vô.

Tiểu Long Nữ càng co rút lại một cách «thảm thương», trang «khép nép» đi theo vào khách sạn.

Hai người vào phòng xong xả, Lăng Ngao giận quá đã nguyên quần áo nằm ngửa trên giường, nhưng nằm một hồi, hẳn lại nghĩ đến chuyện Tiểu Long Nữ, nghĩ đến cái «kinh đảo» gần như chửi cha thiên hạ đó làm cho hẳn không nằm được nữa, hẳn nhồm dậy bước qua phòng nàng gõ cửa :

Tiểu Long Nữ mở cửa.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Ai thế ?

Lăng Ngao giận rung, hẳn đáp :

— Tôi đây, tôi họ Lăng tên Ngao.

Tiểu Long Nữ «à» nhỏ nhỏ :

— Như vậy là... Lăng công tử, công tử hãy còn chưa ngủ hay sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Chưa, bảo mở cửa.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Chẳng hay Lăng công tử có điều chi dạy bảo ?

Lăng Ngao cố nèn giận, nhưng giọng hẳn vẫn hơi rung :

— Có chuyện, tôi cần nói chuyện với cô. Mở cửa.

Tiểu Long Nữ nói bằng một giọng vô cùng nhỏ nhẹ :

— Nửa đêm gà gáy canh ba, năm nữ-thọ-thọ bất tương thân, xin Lăng công tử rộng lượng bao dung để sáng ngày rồi sẽ nói chuyện, không biết có được chăng ?

Lăng Ngao giận quá đập vào cửa một cái rầm :

— Không mở cửa ta phá nát phòng bây giờ.

Hình như cái đập cửa và giọng hẳn học của Lăng Ngao làm cho những người ở phòng kế cận giật mình, họ cầu nhau chửi đồng :

— Mẹ họ, làm cái con khỉ gì mà um sùm thế ?

— Đừng là quỷ sống, yêu tinh !

Lăng Ngao vừa tức vừa... cười thầm, thật ra thì cũng không thể trách người ta, vì lỗi đó tại mình, hẳn chắc lười thở ra và quay trở về phòng.

Kết !

Cửa phòng sạch mở, Tiểu Long Nữ thấp thỏm... e lệ.

Lăng Ngao quay lại bước vào, Tiểu Long Nữ đứng nép vào vách cúi mặt... vẩn vơ tà áo !

Thấy dáng điệu «kinh đảo»... nhu mì của cô ta, Lăng Ngao phát súng, hẳn xáng cho nàng hai tát tay đích đáng !

Y như cảm thấy chính mình đã có «lỗi lầm», Tiểu Long Nữ lại càng cúi gập đầu và chứng như quả cảm động vì được người yêu «giáo huấn» nước mắt nàng bỗng trào ra.

Lăng Ngao chợt cảm nghe tay chân mềm nhũn.

Bây giờ thì hẳn đã xẹp rồi, cơn giận hừng hừng bị hai giọt nước mắt của nàng làm cho tắt ngấm.

Bây giờ thì bộ mặt của nàng không còn đáng ghét nữa mà trái lại thấy... thương...

Lòng hẳn bỗng nảy ra nhiều điều suy luận...

Đúng rồi, nàng đâu có phải đã gây ra lầm lỗi ?

Không, tuy nàng là Thiên Y Giáo Đầu, nhưng nàng y như một viên ngọc quý chưa được mài dũa, nàng tuy có lãng mạn phóng túng nhưng nàng hẳn còn quá ngây thơ và, đúng như nàng đã nói, nàng đâu có làm gì bây bạ ? Nàng đâu có «dung ai muốn nấy» ?

Giả như nàng sinh trưởng tại Trung Nguyên, sinh trưởng trong một hoàn cảnh được giáo dục nghiêm minh, chắc hẳn nàng không thua một cô gái Trung Nguyên nào cả.

Quả thật nàng chỉ vì yêu hắn, thứ tình yêu chân thành trong trắng đó đáng được tôn trọng, nó không phải là chuyện lỗi lầm.

Nàng đã vì hắn mà buông bỏ tất cả, một thân một mình theo hắn đến Trung Nguyên, đến một nơi vạn dặm xa xôi, một nơi chưa từng quen biết.

Nàng đã vì hắn mà buông bỏ cáo tỉnh, học tập như mỳ, «kinh đảo» của những cô gái mà hắn cho là đẹp, những cô gái có dáng điệu mà hắn thích.

Nàng sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì mà hắn muốn.

Nàng không cần nàng, nàng chỉ cần cho hắn vui lòng.

Như vậy là cái lỗi, nếu có đi chẳng nữa, cũng đâu phải do chính nàng mà có?

Lăng Ngao bàng hoàng nhìn Tiểu Long Nữ đứng khấp nép sát sùi, trong một phút giây xúc động, hắn vùng ôm chặt lấy nàng cúi xuống, vừa vặn lúc Tiểu Long Nữ cũng đang ngước mặt lên, hai khuôn mặt chạm sát vào nhau, bốn vành môi cũng vừa vặn chạm vào nhau và dính lại!

Như một thứ đá nam châm và kim khí, không ai có dụng ý mà tự nhiên nó từ từ đến gặp nhau và cũng giống như một thứ keo sơn thật dính, khi đã gặp nhau là... chặt không đứt bột không rời!

Vòng tay của Lăng Ngao siết mạnh, thân mình của Tiểu Long Nữ như hồng lên mặt đất, toàn thân nàng lay bầy, hai người chỉ còn là một.

Không biết thời gian đọng lại bao lâu, sự đam mê lướt qua và trí óc của Lăng Ngao vùng sáng lại.

Hắn lát đặt xuống Tiểu Long Nữ và thốt lời hốt hởi:

— Xin lỗi, Tiểu Long Nữ... tôi đã điên rồi!

Tiểu Long Nữ lại cúi đầu chảy nước mắt, nhưng bây giờ không phải vì sợ sệt, vì buồn tủi, giống nước mắt bây giờ chắc hẳn là giống nước mắt sung sướng của nàng.

Y như một đứa trẻ ăn vụng bị bắt quả tang, Lăng Ngao hấp tấp bước nhanh ra cửa và vào phòng mình nằm bặt lên giường ray rức..

Tiểu Long Nữ vẫn đứng vẩn vơ tả áo, nước mắt nàng vẫn chảy nhưng môi nàng chợt nở nụ cười, nàng thì thầm như cô ôn lại những gì để mà mới vừa được hưởng:

— Thật không ngờ... không ngờ «kinh đảo» lại có tác dụng quá hay như thế!

Lăng Ngao đi mua cho Tiểu Long Nữ một bộ quần áo con trai, hắn lại «trang điểm» dành cho nàng thành một chú thơ đồng.

Hai người ăn sáng qua loa rồi xấn xai lên đường.

Cho rằng cái «kinh đảo» của mình đã đem lại vui thích cho cả hai nên Tiểu Long Nữ không hề môi nhắc lại chuyện đêm qua, nàng lại cứ khấp nép bên chàng và tiếp tục đóng trọn vai trò «kinh đảo».

Trừ phi gặp trường hợp bất khả kháng, còn nàng thì không bao giờ chịu hề môi.

Thái độ đó làm cho Lăng Ngao thấy yên lòng, hắn nghĩ nàng đã «bỏ qua» chuyện lầm lỗi của mình về chuyện đêm qua, chính vì thế mà hắn bỗng sinh có nhiều cảm tình với nàng và muốn cùng nàng chuyện vãng. Hắn hỏi:

— Tiểu Long Nữ, sao không nói gì hết vậy?

— Ừ...

— Tôi hỏi tại làm sao cô không nói chuyện?

— Ừ...

— Sao kỳ vậy?

Bây giờ thì nàng mới «cố gắng» mở lời:

— Đầu có... đầu có sao,

Lăng Ngao dòm sát vào mặt nàng:

— Không có sao thì tại sao không nói chuyện ?

Tiểu Long Nữ lại mỉm cười... e thẹn :

— Tại tôi không thích nói...

Thấy ngựa của Lăng Ngao đi gần quá, nàng lật đật cho ngựa đang ra :

— Coi, đừng đi gần quá, xịch ra một chút đi !

Lăng Ngao nhường mắt :

— Sao vậy ? Có làm gì vậy ?

— U...

Tiểu Long Nữ cảm thấy «kin đáo» quả có nhiều... ma lực thu hút đối phương, cho nên nàng cứ tiếp tục «lâm» kin đáo.

Nhưng Lăng Ngao thì có hơi tức tở, vì khi hẳn muốn nói chuyện mà nàng thì lại cứ «kin đáo» hoài, hẳn nhìn nàng và bảo thầm trong bụng : «được rồi, cho nàng không nói nghe ta không thêm nói nữa để thử xem cô nàng chịu đựng được bao lâu» !

Bất cứ từ đó, hai người cứ tiếp tục lên đường và Tiểu Long Nữ cũng cứ tiếp tục «kin đáo», không hề thốt ra một tiếng.

Lăng Ngao thì càng không thêm nói mà cũng không thêm nói tới nàng, hẳn nghĩ cao lắm là một buổi thì nàng phải chịu thua.

Một cô gái liếng sáo quen nết thì nhất định không khi nào ngậm cảm chịu được không khi nặng nề, hẳn quyết bắt nàng phải theo gót chuyện với mình, hẳn nhất định làm cho nàng phải thừa nhận là thua...

CHƯƠNG 36

BỊ BÀI QUẢ TANG

Thế nhưng người thua không phải Tiểu Long Nữ mà cũng lại là Lăng Ngao.

Trước hơn ai hết, hẳn không chịu nổi cái không khí như... cõi chết như thế ấy.

Càng lúc Lăng Ngao càng thấy... uối sung, hẳn quyết tâm phải chỉnh phục cô á này cho kỷ được.

Tự nhiên, chỉnh phục theo ý của Lăng Ngao là phải làm cho chịu thua, phải làm cho nàng nói chuyện, thế nhưng câu chuyện lại rẽ qua bằng ngã khác để rồi dẫn tới một con đường kinh khủng.

Đó là vào đêm thứ năm trên khoảng lộ trình im lặng.

Đêm đó, hai người vào tới huyện Võ Uy, Lăng Ngao cũng dẫn nàng vào khách điếm, nhưng hẳn bảo vì còn quá ít tiền phải tiện lộ, cho nên không thể mượn hai phòng.

Hắn nghĩ chung đúng như thế mà nếu không ai « mở miệng » thì nhất định cô gái quen tính rầu rĩ này phải đưa tay đầu hàng trước nhất.

Tiểu Long Nữ không nói một lời, nàng cứ cúi đầu khép nép theo sau.

Phòng hơi chật và chỉ có một cái giường. Lăng Ngao càng khoái chí lên giọng hỏi :

Tiểu Long nữ, cô thơ đồng của tôi phải không ?

Tiểu Long Nữ... sụt sè :

— Vâng, nhưng sao ?

Lăng Ngao hỏi :

— Vậy thì, bây giờ phòng chỉ có một cái giường, cô ngủ trên đó hay là tôi ngủ ?

Tiểu Long Nữ « vân vân » tà áo :

— Tự nhiên là công tử ngủ trên đó.

Lăng Ngao mỉm cười :

Thế còn cô ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Dưới đất.

Vừa nói, nàng vừa nằm xuống nền gạch khoanh tay co rút lại y như con tôm nột.

Lăng Ngao cố tình « ngược đãi » như thế là mong cho nàng khóc hoặc cười một tiếng để phá bầu không khí tịch mịch khó chịu này, thế nhưng nàng vẫn như không, khiến cho hắn đâm ra lúng túng.

Không lẽ bây giờ để giường cho nàng nằm ? Không lẽ đi mượn thêm một gian phòng nữa ?

Không được, có gì cũng phải vào bữa khác, chứ bây giờ làm như thế thì hóa ra chính mình lại đầu hàng trước hay sao ?

Lăng Ngao cứ mặc kệ leo lên giường nằm ngủ.

Gần đến nửa đêm, Lăng Ngao giật mình thức dậy, thấy Tiểu Long Nữ càng co rút hơn nữa, bây giờ thì nàng giống y như con cuốn chiếu.

Hắn chợt nghe lòng ray rức, mình đã cố tâm làm cho nàng phải khổ khổ, làm cho nàng không thể chịu đựng nổi, thế mà nàng quả tình cam phận, không lẽ mình cứ tàn ác thật như thế hay sao ?

Đường đường một thanh niên nam tử lại đi nhỏ mọn tranh hơn thua với một cô gái nhỏ như thế hay sao ?

Hắn tuột xuống bước lại bên nàng vô nhẹ :

— Tiểu Long nữ ... Tiểu Long Nữ ...

Tiểu Long Nữ ư ư trong miệng :

— Công tử có điều chi dạy bảo ?

Lăng Ngao cười cười :

— Kỳ quá, lên giường ngủ đi.

Tiểu Long Nữ nhắm hờ đôi mắt .

— Không, công tử cứ ngủ đi, tôi không dám ạ.

Bây giờ thì không còn giận nổi nữa, Lăng Ngao xuống nước :

— Thôi mà, đùa chơi thế thôi, lên giường ngủ đi.

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Công tử cứ ngủ đi, thân tôi khổ khổ quen rồi, có khổ cách mấy tôi cũng chịu được ...

Lăng Ngao cảm nghe như ai lấy dao đâm vào tim mình hẳn ngồi xuống nói nhỏ :

— Thôi đừng giận, đùa mà, lên giường ngủ đi.

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Thôi, tôi ngủ đây, đâu có chết chóc gì ? Mà có chết thì cũng nên, chết cho hết khổ !

Lăng Ngao năn nỉ rút :

— Thôi, xin lỗi, tôi biết rồi mà.

Lăng Ngao nói :

— Nếu cô không chịu lên thì tôi ...

Tiểu Long Nữ mở mắt :

— Công tử làm sao ?

Lăng Ngao cúi xuống bỗng xốc nàng lên :

— Tôi phải làm như thế này...

Hắn bỗng nâng đem đặt lên giường.

Tiểu Long Nữ lồm cồm bò dậy, nàng nói :

— Công tử không ngủ thì tôi cũng không ngủ

Lăng Ngao nhướng mắt :

— Ái nói tôi không ngủ ?

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Công tử ngủ đâu ?

Lăng Ngao đáp :

— Tôi lại đang chiếc bàn để trà kla ngủ (được rồi.

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Thôi, tôi ngủ dưới đất.

Lăng Ngao cau mặt :

— Chờ trên giường này năm hai người sao được ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Sao lại không được ? Nếu không thôi thì tôi xuống đất.

Nàng bỏ đôi chân xuống làm cho Lăng Ngao lật đật nói :

— Được rồi, được rồi, ngủ thì ngủ.

Hắn ngồi ghé bên giường và nhẹ nhẹ nằm xuống.

Hắn nằm quay mặt ra ngoài và chợt nghe tiếng gõ quần

khua loạt sột ...

Lăng Ngao quay lại thì, trời đất, Tiểu Long Nữ đã tuột
nội ra không còn mảnh vải !

Hắn hoảng hồn gãi nhỏ :

— Tiểu Long Nữ, làm cái gì kỳ cục vậy ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Cái gì tôi cũng chiều theo, cũng vâng lời công tử,
chỉ có giấc ngủ thì công tử cũng phải cho tôi ngủ được chứ.

Lăng Ngao nói :

— Ai không cho ngủ, nhưng người ta hỏi làm cái gì
kỳ vậy ?

Tiểu Long Nữ nói :

— Cái gì cũng phải tập lần lần, tôi đã ráng đủ thứ rồi
chỉ có ngủ mà mặc quần áo thì chưa quen...

Lăng Ngao nói :

— Cô ại cũng hiện nguyên hình của Thiên Y Giáo rồi,
muốn thành một cô gái tốt là phải thay đổi thói quen chứ.

Tiểu Long Nữ đáp :

— Vâng, công tử, nhưng cũng phải lần lần thay đổi,
bây giờ bắt mặc quần áo mà ngủ thì không khác nào bảo tôi
phải thức suốt đêm.

Lăng Ngao kéo mền lên phủ kín người nàng, nhưng cứ
hễ hắn quay mặt ra là nàng cũng đạp cho mền tuột xuống
dưới chân.

Chịu thua bây giờ thì Lăng Ngao quả đã chịu thua.

Hắn đành phải quay mặt ra ngoài cố dỗ giấc ngủ và có
mỗi cách mấy hắn cũng phải trằn minh chịu trận.

Nhưng khi chợt tỉnh giấc thì hắn thấy hai cánh
tay trắng muốt của nàng ôm lấy hắn như hai sợi dây thừng
siết lại hai chân trước của nàng cũng ngoéo cứng vào hai chân
của hắn.

Lăng Ngao nhè nhẹ quay mặt lại, hẳn thấy Tiểu Long Nữ ngũ thật say, hơi thở nàng thật đều hòa, vẻ mặt ngây thơ của nàng trong giấc ngũ thật vô tư.

Hắn chợt động lòng thương xót, hẳn nhè nhẹ kéo mền lên đắp cho nàng và im lặng đứng lên vươn vai mở cửa.

Trời đất! Bên ngoài cửa đang đứng sừng sững một người.

Lăng Ngao chợt nghe như tim mình đứng lại, hẳn cảm thấy y như hẳn không còn là... hẳn nữa, hình như hơi thở của hắn cũng đã tắt mất mất luôn.

Người đứng ngoài cửa phòng là... Bạch Thủy Thần Ni!

Từ ngày giao Mộ Dung Uyên cho Lăng Ngao, Bạch Thủy Thần Ni không nghe có mặt ở nơi nào nữa cả, thế nhưng bây giờ lại có mặt ở nơi đây, một nơi mà chỉ có Lăng Ngao và một cô gái... trần trướng.

Lăng Ngao chợt nhớ lại lúc «gối gẫm» Mộ Dung Uyên cho hắn, bà ta đã nói một câu mà hắn hãy còn man mác bên tai: «Nếu tên tiểu tử này phụ rẫy con thì con hãy cho thầy hay, thầy sẽ trừng trị nó!»

Bây giờ thì mặt của bà ta lạnh băng băng.

Hồi mắt bà ta nhìn Lăng Ngao y như hai mũi dao nhọn hoắt.

Lăng Ngao phát rung khan.

Hội lâu hẳn tỉnh hồn vội quì thụp xuống:

— Thần Ni giá lâm mà vẫn bối không hay, thật tội đáng chết...

Bạch Thủy Thần Ni đứng im như thế thật lâu, và sau đó bà ta bật nói, giọng của bà ta nghe còn lạnh hơn bộ mặt này giờ:

— Ta ra cửa thành đợi người.

Không chờ Lăng Ngao nói gì, bà nói dứt câu là quay bước thật nhanh.

Lăng Ngao nghe tim mình y như thùng nước trên miệng giếng đang dĩa, hẳn đứng chết trân không nói được tiếng nào mãi cho đến lúc Bạch Thủy Thần Ni khuất bóng, hẳn vội thở dài ủ rũ.

Tiểu Long Nữ nhè nhẹ bước xuống giường mặc y phục vào và bước ra khe hỏi:

— Ai vậy?

Lăng Ngao vẫn chết trân.

Tiểu Long Nữ gợn lại:

— Tôi hỏi anh ai vậy?

Lăng Ngao quay lại:

— Cô hỏi làm chi?

Tiểu Long Nữ cười:

— Coi kia, anh làm gì mà mặt hồn mất vía vậy? Tôi hỏi cái lão ni hồi này là ai?

Lăng Ngao như sắp khóc:

— Bạch Thủy Thần Ni, sư phụ của vợ tôi.

Tiểu Long Nữ hỏi:

— Bà ta đang giận anh cái gì thế?

Lăng Ngao nói:

— Sửa soạn hành lý đi, đi ngay bây giờ.

Không cần vờ mặt, không cần ần sáng, Lăng Ngao trả lời phóng rồi gọi Tiểu Long Nữ hỏi hã ra đi.

Quả nhiên, khi ra khỏi thành một đội là thấy Bạch Thủy Thần Ni chờ sẵn.

Y như chạm mặt Diêm Vương, Lăng Ngao quay lại rung rung báo Tiểu Long Nữ:

— Bạch Thủy Thần Ni tỉnh tỉnh như lửa đốt, phải hết sức lễ mạo chứ đừng có chọc giận bà ta nghe.

Tiểu Long Nữ nhường nhường mày :

— Đừng ai ghẹo tôi thì tôi không nghe ai cả.

Lăng Ngao cau mặt :

— Cô không có biết, bà ta tương tốt với cô đã... có chuyện gì rồi, cho nên khi bà ta có hỏi gì thì phải ráng mà lễ độ mới được.

Tiểu Long Nữ hỏi :

— Mà anh với tôi đã có cái gì mới được chứ ?

Lăng Ngao nói nhỏ :

— Thì chuyện mình ngủ chung đó.

Tiểu Long Nữ «xi» một tiếng thật dài :

— Ngủ chung thì ngủ chung chứ có cái gì mà sợ dữ vậy ?

Lăng Ngao chắt lưỡi :

— Thì bà ta tưởng dân mình đã... có chuyện với nhau rồi chứ sao.

Tiểu Long Nữ bắt mặt :

— Có rồi thì ăn nhấm gì đến bà ta chứ ?

Lăng Ngao gất :

— Có không biết cái gì cả, bà ta đã đứng gần Mộ Dung Uyên cho tôi, bà coi như là mẹ vợ của tôi biết chưa ? Mà mẹ vợ thấy chàng rể... ngủ chung với một cô gái khác thì đâu phải dễ ?

Tiểu Long Nữ gất đầu cười :

— A à... hi hi... hi hi..

Lăng Ngao quắc mắt :

— Cười cái gì mà lằng nhằng vậy ?

— Hi hi... hi hi...

Lăng Ngao giận rung :

— Cười cái gì vậy chứ ? muốn chết phải không ?

Bây giờ thì đủ đến gần Bạch Thủy Thần Ni, Lăng Ngao vòng tay lấp bắp :

— Thần Ni, xin cho vãn bối nói một lời...

Bạch Thủy Thần Ni ngắt ngang :

— Uyển nhi của ta đâu ?

Lăng Ngao nói :

— Chuyện đó... chuyện đó... không thể nói một lời...

Bạch Thủy Thần Ni quát :

— Nói một tiếng thôi, nó ở đâu ?

Lăng Ngao phát rung :

— Nàng đã bị «Đông Thần» Tư Khẩu Đan bắt, chuyện như thế này...

Bạch Thủy Thần Ni lại ngắt ngang :

— Người bây giờ đi cứu nó đó phải không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, vãn bối đi về nhà, gia sư...

Bạch Thủy Thần Ni chỉ vào mặt Tiểu Long Nữ và gất lớn :

— Con quỷ đó là ai ?

Lăng Ngao hoảng hốt :

Nàng là cô gái của Đền Dương Đài Giáo là Dao Trì Long Nữ tại Thiên Y Giáo...

Bạch Thủy Thần Ni thét lên một tiếng nhảy phóng lên vung tay giáng xuống ngay đầu của Lăng Ngao...

Gặp Bạch Thủy Thần Ni là Lăng Ngao luôn sẵn đề phòng, cho nên hẳn thấy bà ta vung tay động cánh tay là đã vội nhảy lui tránh thoát.

Ngon chưởng của Bạch Thủy Thần Ni bị vượt và Lăng Ngao kèn lên :

— Xin Thần Ni hãy cho vãn bối trấn tĩnh...

Đối với Bạch Thủy Thần Ni thì không bao giờ có thời gian để làm cái chuyện «trần tình», ngọn chướng thứ nhất vừa vượt là ngọn chướng thứ hai đã tới.

Lăng Ngao lại phải nhảy xa hơn nữa và bây giờ Tiểu Long Nữ không thể nhịn nổi theo lời Lăng Ngao đã dặn, nàng thét lên :

— Lăng Ngao, đánh lại ... đánh lại ...

Lăng Ngao quay phắt lại gắt lên :

— Có có cảm miệng lại hay không ...

Hắn chưa tới dứt câu thì ngọn chướng thứ ba của Bạch Thủy Thần Ni đã tới.

Vì mất quay lại rầy Tiểu Long Nữ, Lăng Ngao khi phát giác thì ngọn chướng đã tới bên mình, hắn hoảng hốt nhảy lên nhưng kinh lực đã quét ngang, thân hình hắn bắn bổng lên văng rơi xuống cách đó hơn ba trượng, hắn nằm im bất động.

Tiểu Long Nữ nóng ruột là lên :

— Lăng Ngao chết bà phải chết.

Hai tay nàng quay tròn tống thẳng vào người của Bạch Thủy Thần Ni ...

Võs khinh thường cô gái nhỏ, nhưng vì đang cơn tức giận, Bạch Thủy Thần Ni không nương tay, bà ta tru mình đưa tay lên ngang ngực đẩy ra thật mạnh.

Một tiếng dội làm cho Bạch Thủy Thần Ni gần muốn hỏng chân, bà ta cau mặt lui ra sau một bước.

Tiểu Long Nữ cũng loạn choạng thối lui.

Cũng may cho Bạch Thủy Thần Ni là vì trong cơn giận bà đánh mạnh, chứ giả bình thường đỡ theo lối khinh địch thì chắc bà ta đã làm nguy.

Bây giờ thì bà ta hơi gồm, bà ta đứng lại mà hai mắt lom lom nhìn cô bé ...

Liếc thấy Lăng Ngao vẫn không động đậy, Tiểu Long Nữ nghe như bị ai cắt từ đoạn ruột, cô ta gầm lên một tiếng nháy phóc vào phía Bạch Thủy Thần Ni, quyết liều một mất một còn.

Hai ngọn chướng của một già một trẻ lại chạm đống vào nhau, lần này vì đã có biết trước nên Bạch Thủy Thần Ni chuẩn bị đủ công lực, chính vì thế cho nên Tiểu Long Nữ không làm sao chịu nổi, cô ta bị búng văng ra hơn một trượng té nhào tròn trên bãi cỏ.

Bạch Thủy Thần Ni cảm nghe cánh tay té xuống giống máu luân lưu trong người bỗng nhiên như ngưng đọng lại, bà ta loạng choạng thối lui gần bốn bước mới giữ mình lại được, nhưng vẫn đứng ôm ngực thở gấp dồn.

Tiểu Long Nữ chỗi tay ngồi dậy, nàng phất té lên té xuống mấy lượt mới ngồi được thẳng mình lên, cả hai người không ai còn đủ sức tấn công nữa được.

Có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời Bạch Thủy Thần Ni gặp phải tay kinh địch, mà khẩu nại cho bà ta là tay kinh địch đó tuổi chỉ đang cháu nội của bà.

Qua một phút định thần, công lực của Bạch Thủy Thần Ni trở lại rất mau, nhưng hình như bị chuyện bất ngờ làm cho bà ta từ giữa dữ trở nên chán nản, bà ta thở dài và quay mặt bỏ đi không ngo lại...

Tiểu Long Nữ phải thêm một lúc khá lâu mới chấp choạng đứng lên, nàng đi riết lại chỗ Lăng Ngao nằm, thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, hơi thở không còn nghe nữa.

Nàng vút gut xuống mình hắn khóc lên thê thiết :

— Lăng Ngao... anh... anh... trời ơi!

Chợt nghe có tiếng động nhẹ và có người lên tiếng phía sau lưng :

— Cô nương, người thiếu niên ấy làm sao thế ?

Tiểu Long Nữ quay đầu nhìn lại thấy một người đàn ông trung niên mình vận áo xanh, dáng dấp không giống người võ lâm, trên mặt ông ta có chừa hăm râu cắt xén thật là khéo léo, giống y như người thương buôn thành thị, Tiểu Long Nữ cau mặt :

— Ông ... ông đến bao giờ ?

Người vận áo xanh đáp :

— Mới đến đây, sao thế ?

Tiểu Long Nữ ôm Lăng Ngao khóc ngặt :

— Chết rồi ... Lăng Ngao, anh ... có sống được không ? ...

Lăng Ngao :

Thật là thê thảm, nàng có một nội lực khá mạnh, võ công cũng khá cao, chỉ vì chừa từng đi lại trong giang hồ, nàng không biết một người bị trúng chưởng thì làm sao cứu sống ...

Bây giờ thì nàng đành nhìn lăng Lăng Ngao đã chết chắc rồi, nàng cứ gục đầu vào ngực hắn mà khóc khan cả tiếng.

Người vận áo xanh bước tới gần hơn :

— Cô nương, người chết rồi có khóc làm cũng không sao sống lại, cô nương lấy lo hậu sự là hơn ...

Tiểu Long Nữ ngừng mặt nhìn người áo xanh và hỏi :

— Ông ... ông có biết võ công không ?

Người áo xanh đáp :

— Không, tôi làm quản lý cho một khách điếm gần đây ...

Người áo xanh ngừng lại và hỏi tiếp :

— Cô nương, vị thiếu niên này là người chi của cô nương ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Vị hôn phu của tôi.

Người áo xanh chép miệng :

— Tội nghiệp dữ hôn ! Nhưng làm sao chết dọc đường dọc xa như thế ?

Tiểu Long Nữ lau nước mắt đáp :

— Bị người ta đánh chết.

Người áo xanh thàng thốt kêu lên :

Ủy, trời đất ơi... mà tại làm sao có lại không chịu đi cáo quan ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Vô ích.

Người áo xanh nói :

— Không được, cô phải đi đầu cáo, quan binh người ta sẽ tìm bắt hung thủ cho cô, chứ ngồi đây khóc hoài sao được ?

Tiểu Long Nữ lắc đầu :

— Quan binh không làm sao bắt được Bạch Thủy Thần Ni.

Người áo xanh cau mày :

— Bạch Thủy Thần Ni ? Ai cả ?

Tiểu Long Nữ đáp :

— Bạch Thủy Thần Ni là thầy của Mộ Dung Uyên. Ông có biết Bạch Thủy Thần Ni ở tại đâu không ?

Cái chết của Lăng Ngao đã làm cho Tiểu Long Nữ rối trí, cộng vào đó, sự ngáy thơ chưa từng lịch lãm giang hồ khiến nàng hỏi những câu thật là ngớ ngẩn ...

Người áo xanh bình như thấy rõ chuyện ấy, ông ta hỏi :

— Cô nương bình như không phải người Trung Nguyên :

Tiểu Long Nữ đáp :

— Tôi ở Thiên Sơn, tôi theo... vị hôn phu của tôi đến đây.

Người áo xanh lại chép miệng :

— Cha cha... khổ dữ! Có không biết chữ ở Trung Nguyên này khó lắm, thân gái một mình không chỗ ăn không chỗ ngủ như vậy đâu có được.

Bây giờ thì Tiểu Long Nữ dám ra hơi sợ.

Lúc cùng đi với Lăng Ngao, nàng không hề đề ý chuyện ấy, nàng cứ theo hần, dựa vào hần, chuyện đi cũng như chuyện ở đều có hần lo liệu, nhưng bây giờ, qua câu nói của người áo xanh, nàng bỗng thấy lơ vơ.

Như đoán được ý nàng, người áo xanh nói tiếp:

— Tôi nghe người giang hồ rày đây mai đó, họ cũng không cửa không nhà, nhưng đi tới đâu họ cũng đều có bạn phần nhiều họ có nhiều người bạn có nhiều thế lực, hoặc ở trong tiêu cục, hoặc trong một bang phái nào đó, cho nên cuộc sống của họ tuy không nhà nhưng rất dễ dàng, còn như cô nương đây đã không phải là người Trung Nguyên, cũng không ai quen thuộc rồi bây giờ biết làm sao? Đi đâu? Ở đâu? Cha cha... khổ dữ!

Bị hần hỏi cho một hơi, Tiểu Long Nữ đâm hoảng thật, nàng ôm Lăng Ngao khóc rống và ngẩng mặt vừa khóc vừa hỏi người áo xanh:

— Ông... ông có cách gì làm ơn chỉ cho tôi...

Người áo xanh lại chất lưỡi:

— Cha chà... tội nghiệp! Tôi cũng làm công cho người ta, được cai quản một khách điếm lớn, ừ ừ... cũng được, thôi, thương người khác thế thương thân, tôi ráng giúp cho cô có nơi ăn chỗ ở, chứ thân gái một mình như vậy... chà chà... tội nghiệp!

Tiểu Long Nữ nói:

— Tôi... tôi còn phải tìm hung thủ để trả thù cao... chớ tôi...

Người áo xanh nói ngay:

— Đò, thấy chưa? Khó là ở chỗ đó, nếu không cần gì

nữa thì bất quá là trời đất phương nào cũng được còn cô phải lần quần đây để tìm hung thủ, không lẽ cô cứ ở... ngoài đồng? Mà như vậy thì hung thủ trốn mất lấy đâu mà kiếm? Cho nên phải có chỗ ở, phải có, ít nhất là một người quen giúp đỡ, như vậy mới mong trả thù được chứ.

Tiểu Long Nữ hỏi:

— Ông có thể giúp tôi được không?

Người áo xanh ngẫm nghĩ rồi nói:

— Được thì được, thân cô như vậy thì tôi phải ráng giúp chứ bỏ sao, tôi là người tu hành, thấy như vậy thật tội... đau xót quá. Được rồi, nhưng mà...

Tiểu Long Nữ hỏi tới:

— Nhưng mà sao ông?

Người áo xanh chắc chắn lưỡi:

— Ở đời thật khó lắm cơ ơi... không có ai ở không mà có nhà ở cơm ăn, giúp cô thì tôi ráng giúp, nhưng mà cô cũng phải làm công chuyện chút ít..

Tiểu Long Nữ nói:

— Được mà, làm cái gì cũng được, miễn có chỗ ăn ở để tôi dò tìm hung thủ trả thù..

Người áo xanh tươi nét mặt:

— Như vậy thì dễ rồi. Thật ra thì ở khách điếm cũng không có chuyện gì nặng nhọc, mình chỉ có việc tiếp người. Tiểu Long Nữ bật kêu lên:

— Uống rượu...

Nàng sức nhớ lại lời Lăng Ngao nói với nàng hồi ở Dao Trì, những người Trung Nguyên đều uống rượu và rượu thì ngon thơm, uống vào có nhiều hương vị...

Nghe nàng hỏi vậy, người áo xanh vội nói:

— Không không, không phải bảo mình uống rượu, cái này mình mang rượu tiếp đãi người ta mà.

Tiền Long Nữ nói ngay theo ý nghĩ :

— Không, tôi uống rượu nữa, tôi muốn uống rượu.

Mặt người áo xanh càng tươi tỉnh hơn nữa :

— Được thế thì còn gì bằng, như vậy thì cô nhất định là cô chỗ ở, chỗ ăn mà còn lại được tiền, mọi ngày chịu khó trang điểm cho... sạch sẽ cho là được rồi. Tôi sẽ ráng giúp cô.

Nhìn xuống Lăng Ngao, Tiền Long Nữ vùng tức tưởi :

— Rồi... rồi làm sao ?

Người áo xanh nói giọng bùi ngùi :

— Chết là chết, chết thì có làm sao cũng không sống lại, bây giờ nếu cô thương thì cô phải ráng tìm chỗ ăn chỗ ở để lo chuyện báo thù mai sau...

Tiền Long Nữ hỏi :

— Rồi làm sao ?

Vừa hỏi nàng vừa nhìn Lăng Ngao.

Người áo xanh biết ý nói ngay :

— Đây là chỗ đất hoang, mình cứ chôn tạm nơi này, sau khi cô có chỗ ăn chỗ ở đành hoang rồi hẳn tính chuyện cải táng.

Tiền Long Nữ nghe lời và nhờ có người áo xanh phụ lực đào một cái huyệt gần gần bụi cây để «mai táng» Lăng Ngao.

Cũng may là có thanh kiếm chứ nếu không thì thật cũng khó lòng đào huyệt.

Chôn xong, nàng lại dùng mũi kiếm khắc vào thân cây hàng chữ : «Vị Hôn Phu Lăng Ngao Chi Mộ».

Xong xuôi, nàng mang thanh kiếm của Lăng Ngao đi theo người áo xanh về khách điểm.

CHƯƠNG 37

OAN GIA GẶP LẠI

Kể ra một cô gái nhỏ như Tiền Long Nữ cũng thật là hiếm có, thân gái một mình lênh đênh phiêu bạt, lại bị mất người yêu một cách tức tưởi, nhưng khi cô ta đã quyết tâm thì không ngại sợ cái gì cả, nàng đi theo người áo xanh và lau nước mắt sạch sẽ, coi như không có chuyện gì.

Chỉ có điều, một cô gái liếng thoắng như nàng, bây giờ trông mặt đã có hơi già dặn, có lẽ nhờ vào cái buồn tham lam cho nàng mất vẻ hồn nhiên.

Sau khi người áo xanh dẫn Tiền Long Nữ đi khuất thì từ trong vùng rừng chồi sít sít, một lão già áo đen phóng ra và nhanh như chớp, lão ta bước dặt lơi Lăng Ngao lên khỏi huyệt.

Nếu Lăng Ngao còn tỉnh thì nhất định hẳn cũng phải giật mình, vì lão già đó không ai xa lạ mà chính là vị tãn «Đông Minh Chủ» Long Quyện Phong !

Giương mặt dài dài với đôi mắt đôi sáng mà đầy gian xảo của ông ta ngồi lên một cách lạ lùng. Ông ta dò Lãng Ngao ngồi dậy áp tai lắng nghe nơi tâm mạch rồi mở học lấy ra một hoàn thuốc nhét vào miệng hần dùng hơi thổi mạnh cho viên thuốc chạy vào khỏi cổ rồi ấn tay phải lên thiên linh cái của hần, ngấm ngấm vào chuyệt chân nguyên.

Mãi cho đến khi ông ta thấy sắc diện của Lãng Ngao hồng hao trở lại là đặc hần nằm xuống rồi tang mình ẩn khuất vào rừng.

Năm một lúc sau, Lãng Ngao hồi tỉnh, hần vươn vai ngồi dậy ngơ ngác nhìn quanh...

Hần giắt này mình khi nhìn một tấm bia khắc giống chữ : «Vị Hôn Phu Lãng Ngao Chi Mộ».

Lãng Ngao càng thêm hết hoảng.

Như vậy thì đã quá rõ ràng, hần đã một lần bị chết ?

Và cũng rõ ràng là Tiểu Long Nữ đã an táng hần, nhưng ai là người cứu hần ?

Và Tiểu Long Nữ đi đâu ?

Lãng Ngao vụt nhảy dựng lên kêu lớn :

— Tiểu Long Nữ... Tiểu Long Nữ...

Bốn bên vắng ngắt, chỉ nghe âm hưởng của hần dội lại mà thôi !

Lãng Ngao chợt nhớ lại...

Phải rồi, hần bị Bạch Thủy Thần Ni đánh hôn mê, cang đã liên mạng xông vào và chắc chắn nàng đã bị Bạch Thủy Thần Ni bắt được, trong hoàn cảnh không làm sao khác được nàng chỉ còn cách yêu cầu Bạch Thủy Thần Ni cho chôn xác chàng, sau đó là nàng phải đi theo bà ta...

Cách giải thích sự việc như thế, Lãng Ngao thấy nhất định là đúng...

Nhưng nghĩ lại, Lãng Ngao thấy cũng không phải, vì một khi Bạch Thủy Thần Ni đã nổi nóng lên, đã làm chuyện giết người thì không bao giờ có chuyện cho chôn cất lòng vòng như thế, và nếu chống cự thì Tiểu Long Nữ cũng khó mà sống nổi với bà ta.

Và nếu nàng đã chôn hần thì ai là người cứu hần ?

Bao nhiêu nghi vấn không làm sao giải nổi, Lãng Ngao xem lại hành lý thì vẫn còn nguyên, số bạc trong gói cũng không mất nên nào, chỉ có thanh kiếm và con ngựa thì không có.

Hần chậm chậm bước đi về hướng trước và bên sau, Long Quyền Phong cũng chậm chậm lên lên bám theo,

Tối hôm ấy, Lãng Ngao đến Gia Cốc Quan.

Nghĩ lại đó một đêm, sáng ra nghe thấy không bị nói thương, công lực cũng không hề hao tổn, hần bèn mua một con ngựa và một thanh kiếm rồi nhắm hướng đông cho ngựa phi nước đại.

Vừa động ngựa thì hần đến huyện Từa Tuyền một thị trấn phồn thịnh nhất vùng biên tái.

Lãng Ngao vào một tửu lâu, gọi thức ăn và rượu, hần ngồi lặng lẽ ăn một mình và bây giờ hần mới thấy thương nhớ Tiểu Long Nữ vô cùng.

Không biết nàng có thoát khỏi tay Bạch Thủy Thần Ni hay không mà nếu thoát được thì bây giờ thân gái một mình nàng trôi nổi về đâu ?

Hần chợt thấy mình phải có phần nào trách nhiệm về cô gái si tình sầu số,

Hần ngồi ăn và nghe những người ngồi chung quanh nói chuyện :

— Nè, có nghe tin mới chưa ?

— Tin gì ?

— Song Hỷ Viện mới tuyển một cô em khá quá.

— So với bảy người cệp ở tại ngoại thì sao ?

— An đứt bỏ xa ! Em mới có mười sáu mười bảy tuổi thôi mà, bất luận diện mạo, vóc dáng, phong độ, cái nào cũng trên ồm !

— Chà, có thể lắm chưa ?

— Đầu có, Tôi hôm qua tới đến thì thấy có một gã dõp của mu tào kẻ một ngàn lượng, sau đó hỏi ra mới biết hẳn mới tuyển được một em, đó, em mà tôi nói đó, mu ấy có cho tôi coi mặt một chút chứ chưa làm gì được, mới quá mà, còn phải huấn luyện đã chưa, chà, qua xá, nhìn em mà nhớ giải. Mu ấy chọn cho em cái tên «Tiên Diễm Nương», tôi tin rằng trong vòng những tháng tới đây, thiên hạ nơi này sẽ đổ tề về tới em và mu tào kẻ hết trời.

— Trong đó nhất định là có anh ? Đi nghe, tôi nghe chút coi.

— Đi thì đi.

Những con người tại ngoại phần đông rất là hào sảng, họ làm được khá nhiều tiền, phần đông là buôn lậu và họ xài cũng dữ, hầu hết là cờ bạc và gái điếm.

Có một gã thanh niên đi ngang bên của Lăng Ngao vô vào vai hẳn :

— Sao ? Đi chứ ?

Lăng Ngao đáp :

— Không, bận chút, bữa khác.

Tuy ở đó, nhưng nhờ vào đã học hỏi được nhiều chuyện thông minh nên Lăng Ngao đối đáp với họ cũng không đến nỗi là «quên» tiền.

Thấy họ xuống lầu, Lăng Ngao chợt nghe thông cảm cho có gán có tên là «Tiên Diễm Nương» và hẳn liền tưởng đến Tiên Long Nữ, không biết bây giờ nàng luân lạc nơi đâu.

Tuy nhiên, hẳn cũng có hơi yên tâm, vì với võ công của

nàng, nhất định không phải dễ dàng bị người hạ nhục...

Nhưng nếu gì một lẽ gì đó, khiến cho nàng phải chịu trong trần thì trách nhiệm đó về ai ?

Hắn băn khoăn và tự an ủi rằng chắc hẳn nàng không đến nỗi.

Hắn cầu nguyện cho trời cao phù hộ cho nàng, đừng bắt nàng phải gặp điều bất hạnh.

Ào xeng, Lăng Ngao xuống lầu lên ngựa tiếp tục cuộc hành trình.

Khỏi thành không bao xa là gặp đồng hoang, vùng biển tái thật là hiu quạnh.

Nhưng Lăng chợt như thốt ruột, hẳn thấy trước mặt có hai người đi tới...

Oan gia qua là đi theo đường về vòng trở, hẳn không ngờ ở đây lại gặp lại họ : A Tu La và Dao Trì Long Nữ !

Tuy chưa gần lắm, nhưng cũng dễ nhận mặt nhau, Dao Trì Thánh Nữ vừa thấy Lăng Ngao là vội kêu lên trong giọng vừa ngạc nhiên vừa thích thú :

— Hay quá, thật là có duyên không hẹn mà nên, Lăng Thiên hiệp về Trung Nguyên đó à ?

Tự biết mình không phải là địch thủ của hai người ấy, Lăng Ngao gạt cương cho ngựa dạt qua phía trái thúc chân phi nước lèo.

Vừa phi ngựa, Lăng Ngao vừa bất thình lình tung cả hai tay dầy ra hai ngựa chưởng phong thật dữ dội, hẳn cố đánh phía đầu để khai huyết lộ.

Quả nhiên, A Tu La và Dao Trì Long Nữ không ngờ Lăng Ngao lại dám khởi thế công đột ngột, nhất thời không kịp đỡ, hai người cùng nhảy tránh ra xa...

Lăng Ngao chỉ chờ có thể, hấn thúc cả hai chân vào hông ngựa, con tuấn mã chồm lên và lao đi như tên bắn.

A Tu La cười hân hắc, hấn phi thân phòng theo kêu lớn :

— Tiểu Tử, người chạy đằng trời.

Lăng Ngao không dám một phút chân chờ, hấn cứ mọp lên yên thúc ngựa chạy về hướng trước.

A Tu La và Dao Trì Long Nữ cứ bám riết theo sau, Lăng Ngao quay đầu lại thấy họ rượt theo mà vẫn cười cười, hình như họ biết đã nắm chắc sinh mạng của địch nhân trong bàn tay của họ.

Chạy hơn một dặm đường, Lăng Ngao vẫn nghe tiếng của Dao Trì Long Nữ cười hân hắc :

— Lăng Ngao, ở đây không có ai cả, hãy dừng lại đi !

Tiếng của nàng chỉ cách Lăng Ngao chừng ba trượng.

Biết không thể thoát, Lăng Ngao giắt mạnh giây cương, con ngựa tung hai chân trước lên thật cao và dừng hẳn lại.

Lăng Ngao tung mình xuống thật nhanh, xóc thanh kiếm lên ngang ngực trông mắt đợi chờ.

Dao Trì Thánh Nữ và A Tu La cũng dừng lại cách khoảng chừng hơn trượng.

Thấy Lăng Ngao như sẵn sàng ứng chiến, Dao Trì Long Nữ bật cười

— Dừng vội, có gì chúng ta còn nói chuyện lâu mà.

Lăng Ngao cười nhạt :

— Tại hạ cũng định báo cho các vị một tin buồn.

Dao Trì Long Nữ nhướng mắt

— Sao ? Tin rằng Dao Trì Thiên Sơn của chúng tôi đã bị

kẻ gian len vào phòng hỏa cháy rụi rồi chăng ?

Hỏi xong, Dao Trì Long Nữ ngửa mặt lên trời phát ra một tràng cười dài như có ý chế nhạo Lăng Ngao. Và không đợi Lăng Ngao trả lời, Dao Trì Long Nữ lại tiếp tục hỏi :

— Có đúng cái tin buồn mà nhà người đang định báo cho ta biết là như vậy không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Còn ghê gớm hơn thế nữa !

Dao Trì Long Nữ nhắc lại :

— Ghê gớm hơn thế nữa ? Như vậy có nghĩa là chính nhà người là thủ phạm, lợi dụng trong lúc ta vắng mặt, người len vào Dao Trì Thiên Sơn để tác oai tác quái ?

Lăng Ngao vẫn lắc đầu :

— Không phải vậy ! Tại hạ không bao giờ nghĩ tới chuyện xằng bậy đó, và cũng không có gan làm chuyện đó.

A Tu La cười hân hắc :

— Vậy chứ cái tin buồn mà tiểu tử định nói đó là gì ? Nay, ta nói cho tiểu tử biết, dù người có tìm cách nói quanh nói co để tìm đường thoát thân thì cũng không thể thoát được đâu. Vậy có gì củ khai thật ra đi, đừng có tìm cách đánh lừa bọn ta mà khổ thân.

Lăng Ngao vẫn tiếp tục lắc đầu :

— Tại hạ cần gì phải lừa dối các vị ! Tại hạ chỉ muốn báo một tin buồn cho các vị biết mà thôi. Các vị có tin hay không lại là một chuyện khác, tùy ở các vị.

Dao Trì Long Nữ nhướng mắt, giễu cợt :

— Hay là tiểu tử định báo cho bọn ta biết là người đã học được một thủ võ công thượng thừa có thể đổi nghịch được với bọn ta chăng ? Nếu quả thật như vậy, nhà người củ thì thò ra coi, để ta có dịp được biết cái võ công ghê gớm đó tới mức nào ?

Mặc dù rất bức mình vì lối giễu cợt, coi thường mình của Dao Trì Long Nữ và A Tu La, nhưng Lăng Ngao vẫn ôn tồn trả lời :

— Tại hạ chẳng học được võ công nào ghê gớm cả, cũng không hề quấy nhiễu Dao Trì Thiên Sơn của quý vị, mà thật tâm chỉ muốn báo cho quý vị một tin buồn.

Chàng, trả lời bằng giọng nói hết sức trịnh trọng khiến Dao Trì Long Nữ phải ngừng cười, vẻ mặt bà nghiêm trang hỏi:

— Bây giờ ta nghe đây, người nói thứ cái tin buồn đó là tin gì, có liên quan gì đến ta không?

Lăng Ngao chậm rãi:

— Dĩ nhiên là liên quan đến quý vị.

A Tu La sốt ruột:

— Vậy chủ tin buồn đó như thế nào, người nói ngay đi.

Nét mặt buồn buồn, Lăng Ngao trả lời:

— Tiểu Long Nữ mất tích rồi!

Dao Trì Long Nữ cắt ngang:

— Sao? Người nói sao? Con gái ta mất tích như thế nào?

Lăng Ngao chậm rãi:

— Tại hạ không được rõ lắm vì nàng bị mất tích trong lúc tại hạ bị chôn sống.

Dao Trì Long Nữ hỏi:

— Chôn sống? Tại sao người lại bị chôn sống? Ai đã chôn sống người?

Lăng Ngao đáp:

— Bạch Thủy Thần Ni đã đánh tại hạ chết ngất. Rồi tại hạ được chôn lúc nào cũng không hay. Khi tỉnh lại, thấy nằm bên năm mỏm mới được đào xới và thấy một tấm bia đề "Vị hôn phu Lăng Ngao chi mộ". Còn Tiểu Long Nữ thì không thấy đâu cả.

Dao Trì Long Nữ hỏi dồn:

— Như vậy là con gái ta đã bị Bạch Thủy Thần Ni bắt theo?

Lăng Ngao trả lời:

— Chuyện đó tại hạ không được rõ, vì sau khi bị Bạch Thủy Thần Ni đã thương đến chết ngất, tại hạ không còn biết gì nữa. Và trước đó, còn nhiều chuyện ghê gớm nữa, để tại hạ sẽ kể hết.

Dao Trì Long Nữ cần mỗi suy nghĩ về những lời của Lăng Ngao, nàng tự nhủ: quả thật có nhiều chuyện, mình không nên giấu nữa

mà phạm tội, nàng thật không ngờ chuyện lại xảy ra như thế và nàng bắt đầu tin lời lẽ của Lăng Ngao, nàng gật đầu:

— Tốt lắm, người nói hết xem nào.

Thấy không có gì cần phải giấu, Lăng Ngao bèn đem chuyện hơn, chín trăm giáo đồ Thiên Y Giáo bị đầu độc, chuyện Mai Thịnh Lâm, Kiều Đại Thiên và Năm vị Chương Môn Nhân xâm nhập Dao Trì, chuyện Tiểu Long Nữ bị chôn sống, chuyện gặp Dao Trì Thánh Mẫu giả và nhờ vào cái chết vì «Tuyệt Hoa Chi» nên phát hiện hung thủ là «Đông Thần» Tư Khẩu Đan, mãi cho đến lúc cùng với Tiểu Long Nữ đến đây thất lạc... hắn nói thật kỹ càng.

Bất luận trường hợp nào, nói dối không thể thao thao bất tuyệt và diễn biến tình hình được khúc chiết như thế, cho nên Dao Trì Long Nữ và A Tu La không còn ngờ vực nữa, cả hai đứng lặng nghe mà rung rẩy...

Sau cùng, Dao Trì Long Nữ nghiến răng nói với A Tu La:

— Tư Khẩu Đan phải chết...

A Tu La nói:

— Phải nhân lúc hắn chưa luyện được «Thượng Thừa Kim Cang Bí Kíp» mà trừ đi, chứ nếu không khéo sau này mang họa.

Dao Trì Long Nữ gật đầu:

— Bây giờ chúng ta hãy dời lộ trình qua Vu Linh Sơn.

A Tu La gật đầu và quay qua hỏi Lăng Ngao:

— Tiểu tử, người bảo Dao Trì Thôn Lạc bị đầu độc nhưng trong đó không con và dâu của ta phải không?

Lăng Ngao gật đầu:

— Ta và Tiểu Long Nữ kiếm hết thì thề và từng ngõ ngách trong Dao Trì Thôn Lạc, nhưng tuyệt nhiên không có bóng hai người đó.

A Tu La cau mặt, hắn hỏi Dao Trì Long Nữ:

— Giáo chủ thấy chuyện đó như thế nào ?

Dao Trì Long Nữ đáp :

— Họ không thể thoát được đâu, có lẽ họ đã bị Tư Khấu Đan bắt giam một nơi nào đó.

A Tu La trầm trọng :

— Tại làm sao hẳn lại muốn làm cái chuyện bắt giữ con tin như thế chứ ?

Dao Trì Long Nữ nói :

— Trước giờ hẳn có thể luyện thành «Thượng Thừa Kim Cang Bí Kíp» Tổng Giáo Chủ vẫn là tay kinh địch của hẳn đây chứ.

A Tu La cười gằn :

— Như vậy là hẳn muốn chết sớm rồi !

Trăm ngàn một giây, A Tu La lại chỉ Lăng Ngao :

— Tên này Giáo Chủ định xử trí ra sao ?

Dao Trì Long Nữ cười.

— Hình như hẳn đã bao phen khuấy rối Phụng Hoàng Cốc của Tổng Giáo Chủ đấy chứ ?

A Tu La vụt cười khan và hẳn lừ lừ nhích về phía Lăng Ngao...

Nhưng Dao Trì Long Nữ vụt hỏi :

— Lăng thiếu hiệp bây giờ định đi đâu ?

Lăng Ngao đáp :

— Trở lại Trung Nguyên.

Dao Trì Long Nữ hỏi :

— Tại sao không cùng đi với lĩnh sư ?

Như thấy không cần phải trả lời, Lăng Ngao đứng làm thinh.

Dao Trì Long Nữ cười :

— Lăng thiếu hiệp, biết đâu sau này thiếu hiệp chẳng là con rể của ta, sao bây giờ lại không lễ độ một chút để ngày sau tránh được chuyện ngổ ngàng ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Đừng, đừng hy vọng những chuyện viễn vông như thế.

Dao Trì Long Nữ hỏi :

— Sao ? Con gái ta không tốt à ?

Lăng Ngao đáp :

— Không, nàng rất tốt.

Dao Trì Long Nữ cười :

— Là nhĩ, con gái ta đã tốt thì tại sao người lại không thích chứ ?

Lăng Ngao cười :

— Trong thiên hạ biết bao nhiêu con gái tốt, không lẽ tôi lại phải chờ hết hay sao ?

Dao Trì Long Nữ cười :

— Cứ như thế thì Lăng thiếu hiệp quả là con người an phận thủ tiết cùng vợ con quá nhĩ ?

Lăng Ngao nghiêng mình :

— Đa tạ lời khen đó.

Dao Trì Long Nữ nói :

— Không nên khách sáo, ý ta muốn nói là nếu Lăng thiếu hiệp đối với con gái ta không có chút tình gì, tự nhiên ta đối lại cũng không cần phải nương tay.

Lăng Ngao ngẫm vận công lực và giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài :

— Vâng, sự tình đáng lý là phải như thế.

Dao Trì Long Nữ bắt mắt về phía A Tu La.

Lăng Ngao xốc thanh trường kiếm.

Mặt nhìn thẳng vào mặt Lăng Ngao, thỉnh thoảng A Tu La nhún chân nhảy vọt qua đầu hẳn, và khi vừa ngang tầm, hai tay A Tu La tổng xuống thật nhanh.

Đã biết mình không phải là đối thủ nên Lăng Ngao không dám đương đầu, khi thấy A Tu La áp dụng thế phủ đầu, Lăng Ngao liền ngã ngựa ra tầu một vòng dưới đất...

Chỉ một chiêu đầu đã chiếm được thượng phong, thay gì nhảy luôn tới trước, A Tu La quay nhanh trở lại hai chân tổng thẳng xuống mặt Lăng Ngao.

Lừa được một cơ hội ngàn năm một thuở, Lăng Ngao tung mình dạt nhanh, nhưng hắn cũng không đối kháng mà lại chúi về phía sau lưng A Tu La để tránh đòn...

Thân pháp của A Tu La cực kỳ nhanh nhẹn, hắn quay lại và bắt trái chân lên...

Lăng Ngao lại bắt luôn một vòng nữa, nhưng chính trong cái bất ngờ để tránh đòn này, thanh trường kiếm của hắn bắt từ dưới kéo ngược lên thật kín và thật lẹ.

A Tu La rú lên một tiếng chồm chân nhảy vọt về phía Dao Trì Long Nữ, quần hắn toát một đường dài và mỏng hắn bị mũi kiếm rạch ngang, tuy không nặng lắm nhưng máu cũng xối ra ướt đất.

Một tay bùm đít, một tay A Tu La chỉ vào mặt Lăng Ngao :

— Chết, mày phải chết...

Đang cách của hắn làm cho Dao Trì Long Nữ phải hậm hực cười. Lăng Ngao cũng tức cười nhưng hắn không dám hó môi, hắn biết thương thế đó không nặng lắm và nhất định A Tu La sẽ phục thù, hắn vận công trừ mục để chờ ứng phó...

A Tu La góm góm nhích tới, một tay hắn cũng vẫn bùm đít và thỉnh thoảng phóng thẳng lên.

Lần này hắn không đánh theo lối trước mà chỉ phóng lên thâm thúp một tay bùm đít, tay trái tổng thẳng vào mặt Lăng Ngao...

Đã thấy công lực của hắn khi giao đấu với Kiều Đại Thiên, Lăng Ngao lật đật thu kiếm tránh sang bên phải.

Bên phải của Lăng Ngao là bên trái của A Tu La, tránh về bên đó, Lăng Ngao đã có ý định rất rõ ràng, vì tay phải của A Tu La vẫn còn bùm đít, nhưng chính cánh tay đó vô cùng lợi hại, tránh sang bên phải là tránh trước bàn tay đó...

Nhưng A Tu La vụt cười ré lên một tiếng, thay vì quay mặt về phía Lăng Ngao, hắn vùng xoay ngược nửa vòng quay đít lại và bàn tay phải vụt ra.

Tránh sang bên trái tránh ngọn chưởng tay trái của A Tu La mà cũng để tránh luôn bàn tay đang bùm đít của hắn, không ngờ hắn lại đánh bằng quay lưng, và như vậy, cái trán mình của Lăng Ngao vừa dúng vào lăm tay của hắn.

Lăng Ngao gần như nín thở, vì cái đà tránh đang ngon tròn kho lòng trở bộ, hắn đành nghiêng rặng đưa thẳng tay lên.

Tránh đối đầu mà vẫn phải đối đầu, về phương diện tâm lý đã là vấp phải thế hạ phong, huống chi, công lực của Lăng Ngao không thể làm cái chuyện đối kháng với A Tu La được, hắn đưa tay lên nhưng đã biết trước hậu quả là mình sẽ rút lấy cái chết như không...

Nhưng ngay lúc ấy, A Tu La vùng rú lên một tiếng tay trái của hắn chụp lấy cổ tay phải, một cành cây còn mang theo mấy cái lá xanh, không biết từ đâu bay tới xuyên từ má bàn tay của hắn phùng thấu lòng bàn tay, máu nhỏ ròng ròng...

Thương thế tuy không nguy hiểm gì cho tính mạng, nhưng kẻ như đã bị loại ra vòng chiến, vì bàn tay phải nhất thời coi như không còn dùng được.

Dao Trì Long Nữ vùng quay phắt lại, ngay lúc đó, từ trong rừng cây rậm, một bóng đen vụt nhào lên và xẹt thẳng về hướng bắc.

Dao Trì Long Nữ thét lên một tiếng phóng mình theo hướng bóng đen.

Lăng Ngao rúng động.

Tuy không thấy rõ con người, nhưng bóng áo choàng đen chùng như quen thuộc...

Đúng rồi, bóng áo choàng đen của vị tân «Đông Minh Chủ» Long Quyện Phong!

Tại làm sao ông ta lại có mặt nơi đây?

Tại làm sao ông ta lại cố tình như cho Đạo Tri Long Nữ theo ngược hướng mà mình đang đi tới, nghĩa là rõ ràng ông ta cố tình mở lối cho mình!

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ suy, Lăng Ngao thừa lúc Đạo Tri Long Nữ bận đuổi theo bóng đen, thừa lúc A Tu La bận với bàn tay nhuộm máu, Lăng Ngao phóng nhanh lên lưng ngựa thúc mạnh vào hông nó.

Con vật lồng lên hí mấy tiếng dài và đến khi A Tu La ngã lên bên sau chỉ còn là một bụng bụi cuốn mù, xa xa, tà áo của Lăng Ngao bực gió như cánh bướm.

Trên con đường ruổi xuống hướng đông, Lăng Ngao vừa thúc ngựa vừa lặn khoăn lo nghĩ.

Nếu quả thật con người áp dụng lời «điện hồ ly sơn» để cứu mình là cai vị tân «Đông Minh Chủ» Long Quyện Phong thì câu chuyện đã có nhiều nguy hiểm.

Tại làm sao Long Quyện Phong bảo rằng có mối thù bất cộng đái thiên với cha mình? Tại làm sao lão ta quyết tâm tranh đoạt chức Minh Chủ để có đủ uy quyền tìm kiếm người nhỏ sinh cầm quạt?

Tại làm sao lão ta lại có mặt nơi đây và tại làm sao lão lại cứu mình trong khi giữa mình và lão chưa hề quen biết?

Phải chăng lão muốn cho mình an an ổn ổn về nhà để lão nom theo?

Lăng Ngao đã suy đoán không lầm.

Vì qua nhiều khúc quanh sau đó là hẳn phát hiện có một người đầu đội nón rộng vành, mình vận áo tơi, tay chống gậy giống như lão ăn mày bất chợt thấp thoáng đằng sau.

Lăng Ngao làm như không thấy cứ cho ngựa phi về trước.

Giả như chỉ thấy một lần thì Lăng Ngao cũng không thể nhận ra, nhưng cứ qua vài khúc quanh là hẳn lên nghiêng đầu dòm lại, bóng dáng lão ta vẫn cứ lờ mờ xa xa.

Nhất định phải là người theo dõi chứ không phải tình cờ và bằng vào cách theo gần chắc như thế thì phải là con người có một trình độ khinh công khủng khiếp.

Người đó phải là Long Quyện Phong.

Và nhất là bên dưới chiếc áo tơi, vật áo choàng đen bất thời bật tung theo gió.

Vì Lăng Ngao không biết lão ta đã moi đất cứu mình, chứ giả như hẳn biết được chuyện đó nữa thì chắc hẳn sẽ còn khủng khiếp hơn nhiều nữa.

Lăng Ngao cố không lộ cho biết rằng mình đã phát hiện chuyện có người theo dõi, hẳn âm thầm nghĩ cách thoát thân.

Bằng vào võ công của ông ta, nhất định mình không phải là đối thủ, chận ngay bây giờ cũng không được, mà để cho lão theo về nhà thì thân phụ lắm nguy.

Cách hay nhất là phải làm sao cho lão đứt đuôi mất dấu.

Chỉ có cách đó, bằng không thì chắc hẳn Lăng Ngao phải đi hoài chứ không làm sao dám về nhà, vì về là dẫn lão theo ngay...

CHƯƠNG 38

KIM THIÊN THOÁT KÁC

Tối hôm đó, Lăng Ngao đến Trường Dịch, hẳn vào khách điếm Vạn Lai Phúc, một khách sạn lớn nhất ở vùng này và chọn một phòng sang nhất.

Hắn vừa vào phòng khép cửa thì nghe bên ngoài có giọng người lớn tuổi hỏi tên tiểu nhị và tên tiểu nhị trả lời :

— Xin lỗi lão gia, phòng này mới có một vị thiếu niên vào trước, mong lão gia cho chọn phòng khác.

Lão già bên ngoài nói nhỏ nhỏ, Lăng Ngao không nghe chỉ nghe sau đó là tên tiểu nhị dạ ha :

— Được được, phòng kế bên đây cũng đủ tiện nghi, cũng sạch sẽ đáng hoàng xin lão gia vui lòng cho.

Câu chuyện như thế vốn là câu chuyện thường xảy ra trong bất cứ khách điếm nào, nhưng đối với Lăng Ngao chuyện mướn gian kế bên trong trường hợp này quả đáng cho hắn lưu tâm.

Chờ cho tiếng bước chân đi qua, Lăng Ngao nhón chân dòm theo khe hở và hẳn chỉ thấy được bóng áo choàng đen.

Không còn nghi ngờ gì nữa cả, đúng là lão Long Quyện Phong rồi.

Lăng nghe tiếng gày thêu cửa bên kia, Lăng Ngao hé cửa ra chặn tên tiểu nhị :

— Tiểu ca nè, phòng tắm ở đâu nhỉ ?

Tên tiểu nhị chỉ về bên trái :

— Đờ, chỗ người ta đang cười nói đó.

Lăng Ngao hỏi :

— Sao mà trong phòng tắm lại đông người như thế ?

Tên tiểu nhị cười :

— Đàn ông không mà, đàn bà có phòng riêng, công tử mặc cỡ cả với đàn ông nữa sạp ?

Lăng ngao đáp :

— Không mặc cỡ, nhưng không thích ồn ào. À, mà phòng bên đây có ai bày làm ồn không he ?

Tên tiểu nhị hí «vô trùng» :

— Yên chí phòng bên đây là một lão ông, chỉ có một mình thôi, đừng lo, yên tĩnh lắm.

Lăng Ngao gật gù :

— Cảm ơn trời đất, thật tôi ngán cái thứ ồn ào lắm. Mà nè, chắc lão ông này giàu sang lắm chứ ?

Tên tiểu nhị đáp :

— Không giàu vì ăn vận xem chừng cũng là khách phong trần, nhưng chi tiền thì nói lắm.

Lăng Ngao cười :

— Thảo nào mà tiêu ca lại chẳng đa ha.

Tên tiêu nhị cười câu tai :

— Nghề nghiệp mà công tử, ở đây thì đối với ai chúng tôi cũng lễ độ như nhau.

Lăng Ngao thấy chuyện điều tra như thế là quá đủ rồi nên tha cho hắn đi và dặn mang cơm lên tận phòng chứ không xuống ăn ở dưới.

Đến chiều, khi tên tiêu nhị mang cơm lên, Lăng Ngao hỏi lớn :

— Tiêu ca nè, ở đây có chỗ nào vui bậy một đêm không hề ?

Tên tiêu nhị cười :

— Công tử nói «vui» ở đây chắc là «em út» chứ gì phải không ?

Lăng Ngao cũng cười :

— Đi có một mình buồn quá, định tìm em nói chuyện cho vui vậy mà.

Tên tiêu nhị tỏ ra «thông thạo» :

— Công tử đến ngay «Quán Lâm Như Ý» ở đó vô số, hàng ha, lớn có, nhỏ có, thành thạo có, thơ ngây cũng có, đủ hết, chỉ cần công tử ghi tên về đây tôi hô một tiếng là có người dẫn tới, chứ không cần phải ở đây ấp ỉn ảu.

Lăng Ngao cười lớn :

— Hay lắm, sau bữa cơm tiêu ca khóa cửa phòng lại dăm nghe, tôi đến đó nếu thấy vui thì có thể ở lại luôn đến sáng mới về.

Tên tiêu nhị nói :

— Cần gì, công tử cứ đến coi mắt rồi về đây tôi sẽ gọi đến cho mà.

Lăng Ngao nói :

— Thì tôi dặn chừng như thế, vì tôi thích thay đổi mà nếu gọi về đông thì không tiện, mà khi cần thay đổi thì lại phiền hà, đêm tối thật công.

Tên tiêu nhị cười khà :

— Cha bộ tình đêm nay làm ăn lớn sao vậy đại ca ?

Lăng Ngao cười :

— Lâu lâu mà, cũng phải cho thỏa mãn chứ. Nhưng mà chỉ cao trùng nghe, nếu quá khà thì sẽ có châu tạc còn nếu bại quá thì rầy rà đa.

Tên tiêu nhị làm một cử chỉ «tránh nghề» :

— Yên trí, đại ca cứ yên trí, ở đây một gốc cỏ dế cũng biết mấy cái rế mà.

Lăng Ngao cười :

— Hay lắm, nhất định là tiêu ca sẽ có «hoa hồng».

Lát sau, khi tên tiêu nhị vào dọn mâm, Lăng Ngao lại nói lớn :

Khóa cửa cẩn thận dăm nghe, hành lý tôi cũng có thờ lăm đấy.

Hắn cô tình vừa đi ra vừa nói cho phòng bên nghe thấy.

Tên tiêu nhị cười :

— Vâng, chúc đại ca đêm nay được như ý muốn.

Ra khỏi khách điểm, Lăng Ngao thông dong đi xuống phía nam, đúng y theo lời tên tiêu nhị chỉ đến «Quán Lâm Như Ý».

Đi qua được hai khoản đường quanh, Lăng Ngao liếc chừng phía sau hẳn lòng giật mình.

Xa xa, lão già đội nón rộng vành, tay chống gậy vẫn lêu lêu đi theo y như hồn ma bóng quạ.

Thật là uổng cả tâm cơ. Lăng Ngao nghĩ nói đến chuyện tìm «hoa» thì vốn là cái thông thương của bọn thiếu niên, hẳn nghĩ lão này không bao giờ lại theo sên đó, hẳn đã cẩn thận ngầm cho biết hành trang còn để tại khách điểm, nghĩa là nhà chỉ đi chơi rồi trở lại, thế mà lão vẫn cứ đuổi theo.

Như thế này thì cuộc dạo tầu đêm nay coi như thất bại.

Tuy nhiên, đã quyết định rồi thì cũng vẫn phải làm cho hề hê, Lăng Ngao làm như không thấy lão, cứ đi theo hướng đến «Quán Lâm Như Ý»

Lăng Ngao nghĩ thầm, nếu lão cứ theo hoài và không có cách nào thoát thân, nhất định đêm nay muốn hay không vẫn cũng cứ phải vào với những cô nàng một bữa, vì nếu không thì lão ta sẽ hổ nghi bất lợi cho mình.

Đi thêm một khoảng đường nữa, xa xa Lăng Ngao đã thấy dạng tòa hoa viên của «Quần Lâm Như Ý», hẳn vẫn cứ thông dong đi về hướng đó.

Còn một khoản nữa là tới, thỉnh thoảng có một gã thanh niên ôm tong ốm teo bước ngang ra chặn lại cười đưa hàm răng vàng nhạt :

— Công tử đi tìm hoa đỏ phải không ?

Lăng Ngao chỉ nhìn qua là biết ngay gã ma cô, hẳn nhường mắt hỏi lại :

— Sao ? Có chuyện gì đó ?

Gã ma cô cười :

— Công tử đừng có vào «Quần Lâm Như Ý», trong đó hết lắm, cũ mèm, theo tôi đi, mới toang.

Lăng Ngao gặng lại :

— Có thật không đó ? Hay là lại cũng «bên cù soạn tại» ?

Gã ma cô cười nhay nhò :

— Khỏi, tại này câu có xài thứ cũ mèm như vậy, công tử cứ tin đi.

Lăng Ngao hỏi :

— Ở đâu ?

Gã ma cô đáp :

— Cũng gần đây thôi.

Vì cổ tình chờ xem lão áo đen theo dõi cách nào, nên Lăng Ngao kiếm chuyện hỏi lòng vòng :

— Nhưng anh bảo kìa là khá ở điểm nào chứ ?

Gã ma cô thấp giọng tâm như bí mật :

Nhiều cô gái nhà lành, nhưng vì hoàn cảnh túng thiếu nên lên gia đình đi kiếm chác, lại còn có hạng gã chững «xuân» tức là có chồng, nhưng chồng đi xa nhà, thêm khát vì tuổi nhỏ mà cũng muốn có bạc xài, lên lúc như thế dễ có lời cả hai. Nói chung toàn là thứ...mơ mẩn đào tơ, bảo đảm.

Lăng Ngao gật đầu :

— Được rồi, đi thì đi, nhưng mà nè, tôi có một người bà con xa, ông ta tuy hơi nhà quê nhưng «đồng bạc» lắm, ông ta bảo tôi dẫn đi chợ chơi, nhưng tôi thấy cặp mắt ông ta cũng hảo ngọt lắm, có điều vì ngại ngùng nên không dám nói ra, bây giờ anh cố khéo léo theo ông ta, dù ông ta vào cho một cô nào thật diệu nhưng mà anh đừng nói tôi bảo nghe.

Gã ma cô hỏi :

— Ông ta bây giờ ở đâu ?

Lăng Ngao kéo tay gã ma cô chỉ lại đằng sau :

— Anh dòm khúc quẹo này coi có lão già đội nón rộng vành, chống cây gậy đỏ không ?

Gã Ma cô thụt lại dòm quanh và gật đầu :

— Được rồi, ông ta đang hỏi mua cái gì ở hàng tiệm tạp hóa kia kìa.

Lăng Ngao nói :

— Đó đó, chính ông ta đó, tôi nhờ anh kiếm cách cho lão ta thỏa mãn một bữa đi, cố dấu đừng cho biết rằng tôi biểu vì ông ta giữ thế diện dữ lắm, không khéo là ông ta không thêm đi đâu, nếu anh làm được tôi sẽ thưởng riêng.

Nghe nói lão già nhà quê «đồng bạc» là tên ma cô híp mắt gã gật gù liên hồi :

— Biết rồi, công tử yên chí, gặp tôi thuyết phục là lão khoái ngay.

Lăng Ngao dặn :

— Anh phải cố tìm cách tri hoãn rồi sao đó sẽ vô để nghe, như vậy ông ta mới không nghĩ tới tôi.

Gã ma cô đáp :

— Biết rồi, gì chứ thứ ấy là nghề nghiệp của tôi mà.

Lăng Ngao nói với :

— Rất có thể ông ta sẽ cự tuyệt mà không chừng còn làm bộ đạo đức xài xẻ anh nữa đấy, nhưng anh cứ tri chi, thế nào lão ta cũng sẽ xiêu ngay.

Lăng Ngao chờ cho lên kia đến tìm cách lôi kéo lão già, hẳn rút đi nhanh về hướng trước.

Đến ngã tư Lăng Ngao thấy «Quán Lâm Như Ý», ngay trước mặt, hẳn nhắm đường đó thẳng vào.

Nhưng đi sâu vào trong, hẳn mới biết đó là ngõ cụt, bên phải là tòa «Quán Lâm Như Ý», còn chỗ hẳn đi vào là đụng một mái hiên, không còn có đường thông, dưới mái hiên này có đám ăn mày tụ tập, có lẽ họ đến giờ nghỉ và họ chọn nơi này để lập «tổng hành dinh».

Biết mình đi vào ngõ cụt, Lăng Ngao đâm hoảng, nhưng khi thấy đám ăn mày kẻ năm người ngồi la liệt, hẳn chợt sinh ra một kẻ, hẳn bước lại trước mặt một gã còn trẻ tuổi nội nhỏ.

— Tiểu ca, xin mời xích vào trong này nói chuyện một chút được chứ ?

Gã thanh niên khất cái nâng mặt lên hỏi :

— Có chuyện chi thế ?

Lăng Ngao cười :

— Có chút chuyện dám nhờ tiểu ca...

Gã thanh niên khất cái hỏi :

— Chuyện chi đó ?

Lăng Ngao cười để gây cảm tình :

— Tại hạ đang gặp chuyện nguy hiểm nên phải nhờ các vị giúp đỡ để thoát thân.

Gã thanh niên khất cái tròn xoe mắt hỏi :

— Chuyện gì mà ghê gớm thế ?

Lăng Ngao trả lời :

— Cố cường địch đang theo dõi để ám hại tại hạ. Tại hạ đã cố gắng lẩn tránh nhưng vẫn không thoát. Nay dám mong tiểu ca nghĩ cách cho mượn một bộ đồ để tại hạ thay đổi hình dạng thì may ra mới thoát.

Gã thanh niên khất cái căn môi ra chiều suy nghĩ, rồi ngẩng lên nhìn Lăng Ngao nói :

— Chuyện này coi vậy mà khó đấy. Tôi không thể giúp huynh dài được. Để tôi dẫn huynh dài đến gặp Phán-Dã Chủ của chúng tôi coi người có cách nào không ?

Lăng Ngao hỏi liền :

— Phán-Dã Chủ của tiểu ca ở đâu ? Xin cho tôi được đến ra mắt người.

Thiếu niên vừa nói vừa quay gót :

— Xin các hạ theo tôi vào trong này.

Vả hẳn dẫn Lăng Ngao lên vào phía trong, tìm đến gặp một người được gọi là Phán-Dã Chủ của Cung Gia Bang. Gã cúi đầu kính cẩn ra mắt một gã ăn mày tuổi chừng trung niên, vả ăn cần giới thiệu :

— Huynh dài đây đang có chuyện cần kíp, kính xin Phán-Dã Chủ giải quyết cho.

Gã khất cái trung niên ôn tồn hỏi :

— Huynh dài có chuyện gì cần đến bọn ăn mày chúng tôi đây ?

Lăng Ngao trả lời :

— Tại hạ là Lăng Ngao. Trên đường trở về quê nhà thăm gia phụ, đã tình cờ phát hiện có cường địch bám theo ám hại. Tại hạ đã bao phen cố gắng nhưng vẫn không thoát. Nay dám mong quý vị ra tay giúp đỡ, ơn ấy xin ghi lòng tạc dạ.

Phán-Dã Chủ của Cung Gia Bang cúi nói :

— Vô lâm giang hồ có nhiều chuyện khôn lường. Nay huynh dài đã có một lối tin cậy, chúng tôi nguyện cố gắng tiếp tay.

Lăng Ngao vờ tay thì lễ:

— Xin đa tạ ! Xin đa tạ !

Gã trung niên của Cung Gia Bang đáp:

— Không có chi, huynh đài cứ yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng.

Ngừng một lát, hần lại tiếp:

— Cung xin tự giới thiệu, tại hạ là Kim Thanh, một đệ tử của Cung Gia Bang. Bấy giờ xin huynh đài cho biết là chúng tôi sẽ giúp được gì cho huynh đài ?

Lăng Ngao đáp:

— Tại hạ chỉ mong được quý huynh đệ cho mượn một bộ quần áo và một số đồ nghề để tại hạ hóa trang thay đổi dung mạo thì may ra mới có thể thoát được cái nạn này.

Thanh Kim nói ngay:

— Tưởng gì khó khăn chứ mấy thứ đó thì bọn tại hạ có sẵn.

Hần ngừng câu nói và ngừng mắt lên cười ha ha:

— Mấy cái thứ quần áo rách rưới của bọn ăn mày tướng chẳng bao giờ có ai thêm rở tới, không ngờ ngày nay lại đặc dụng. Tướng đây cũng là một hần hạnh cho Cung Gia Bang chúng tôi.

Nói xong, hần ngoảnh lại ra lệnh cho thiếu niên hồi này vào trong lấy cho Lăng Ngao một bộ đồ ... ăn mày và những dụng cụ cần thiết để hóa trang. Tên đệ tử thoăn thoắt quay gót y lệnh.

Thanh Kim quay lại nói với Lăng Ngao:

— Lăng thiếu hiệp cứ yên tâm, sau khi đã thay đổi y phục và hóa trang rồi thì chắc chắn cường địch không còn nhận ra thiếu hiệp là ai nữa đâu.

Hần cười ha ha và nói tiếp:

— Đồ nghề hóa trang của chúng tôi hiệu nghiệm lắm. Một khi đã hóa trang rồi, nhất định là không còn ai nhận ra nữa, ngay cả những người thân cận nhất cũng khó mà biết được.

Lăng Ngao nói:

— Tại hạ cũng chỉ mong được như vậy.

Thanh Kim tiếp:

— Nhất là có thêm bộ đồ rách rưới, hồi hăm của bọn Cung Gia Bang chúng tôi thì lại càng có hiệu quả hơn. Vì lối phục sức đó đây của chúng tôi, nên võ lâm giang hồ vẫn uly kỵ, xa lánh,

không có ai gần gũi với chúng tôi, họ không khi nào muốn lại gần, chính vì thế cho nên có giúp huynh đài. Tuy nhiên, khi nào tránh được địch nhử rồi thì xin huynh đài hãy hủy bỏ những thứ này đi chứ đừng có mặc lăm dung cụ giá lâu.

Lăng Ngao ngạc nhiên:

— Tại sao vậy ?

Thanh Kim cười:

— Vì sợ lâu ngày quen tính, vì trước kia cũng có trường hợp tương tự và ông bạn hóa trang ty nạn ấy giữ luôn quần áo hóa trang gia nhập luôn vào tệ bang.

Lăng Ngao cười:

— Hay quá, có chuyện như thế nữa à ?

Thanh Kim nói:

— Không phải một mà nhiều người gia nhập Cung Gia Bang luôn như thế.

Và như nhớ ra, Thanh Kim vội hỏi:

— Nhưng đối phương là ai thế ?

Lăng Ngao lắc đầu:

— Không rõ tên, hần có ngoại hiệu là Long Quyên Phong là cứu nhân của phụ thân tôi.

Thanh Kim hỏi:

— Bây giờ lão ta ở đâu ?

Lăng Ngao đáp:

— Còn ở ngoài đầu đường, khi tôi vào đây lúc ta không thấy, lão là một tay vừa cao cường vừa gian xảo, nếu tôi không hóa trang thì chắc không khi nào thoát được đâu.

Thanh Kim nói:

— Được rồi, huynh đài cứ lo thay đổi và hóa trang, để tôi ra ngoài canh chừng, khi nào nghe tiếng mèo kêu thì là lão tới.

Nói xong, hắn bước nhanh ra ngoài đường.

Lăng Ngao thay đổi áo quần và sửa mặt hóa trang xong là nghe bên ngoài có hai tiếng «Meo... meo»...

Biết Long Quyên Phong mò tới, Lăng Ngao vội ngồi dựa vào tường như những người khất cái có mặt nơi đây.

Ngay lúc ấy, chợt nghe bên ngoài có tiếng rào rào của bước chân người, Lăng Ngao lật dật cái đầu lại ao lên bắt rận.

Nghe Long Quyên Phong hỏi ở phía ngoài:

— Có một gã thiếu niên mặc áo màu lam vào đây không nhỉ?

Thanh Kim trả lời:

— Không thấy.

Long Quyên Phong cười nhạt:

— Không có. Vừa rồi ta hỏi mấy cô ngoài kia đều nói có mà?

Thanh Kim đáp:

— Mấy cô ấy bảo có thì chắc là hắn sang bên mấy cô dò chữ sang đây làm gì?

Long Quyên Phong nói:

— Tên đó nhất định không bao giờ đi tìm gái, chắc chắn là hắn vào đây.

Thanh Kim đáp:

— Nếu thế thì có lẽ hắn chun vào xô nào đó, lão gia cứ vào kiểm thử xem.

Tiếng bước chân của Long Quyên Phong nện mạnh lên vào, Lăng Ngao cứ cứ mặt lo... bắt rận.

Long Quyên Phong bước vào hỏi trước một cụ già khất cái ngồi ngoài:

— Có thấy tên thiếu niên áo lam vào đây không?

Mụ già lắc đầu:

Không thấy.

Long Quyên Phong hừ hừ và bước lại trước mặt Lăng Ngao:

— Có thấy tên thiếu niên mặc áo màu lam vào đây không?

Lăng Ngao cứ lo... bắt rận.

Long Quyên Phong giận dữ lấy mũi giày bấu mạnh vào ghế gỗ của Lăng Ngao:

— Ta hỏi có nghe không?

Lăng Ngao ngâng đầu lên:

— Ai? Hỏi gì?

Long Quyên Phong trầm giọng:

— Ta hỏi có thấy tên thiếu niên áo lam vào đây không?

Lăng Ngao trầm ngâm rồi đáp:

— Hình như hồi nãy có thấy thì phải, nhưng hắn đi qua bên kia kia chứ...

Vừa nói, hắn vừa chỉ tay về phía bên «Quán Lâm Như Ý».

Long Quyên Phong nhún chân nhảy qua vòng rào và mất hút vào kỹ viện.

Ngay khi ấy, một bóng đen khác lướt vào «Đa Du Thôn» Thanh Kim bước vô lại gần bên Lăng Ngao trầm giọng:

— Haynh đệ không còn tuân lệnh Phán đả nữa phải không?

Lăng Ngao ngạc nhiên:

— Sao? Có chuyện chi thế?

Thanh Kim hừ hừ hai ba tiếng:

— Haynh đệ từa biết Công Gia Bang chúng ta sống là nhờ vào chữ «nghĩa», haynh đệ đã thấy người bị đuổi thì tại sao còn chỉ chỗ ẩn tránh của người ta cho kẻ địch mạnh hơn chứ?

Lăng Ngao bật cười nghiêng mặt nhìn chàng rồi nói nhỏ.

— Xem chừng như thế này thì thuật đi dung của tại hạ

cũng đã tiến bộ rồi, chính Phan Đà Chủ mà còn không nhận ra thì địch nhân làm sao nhận được.

Thanh Kim mở tròn đôi mắt ngạc nhiên :

— A... thì ra Lăng thiếu hiệp, bây giờ có lẽ đã đi được rồi đấy.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Chưa đi được đâu, khi vào lảo ta đã chú ý số người, bây giờ bỗng nhiên mất một, khi trở ra lảo sẽ hồ nghi.

Thanh Kim dợm nói nhưng nghe có tiếng động bên kia, hạp lật đặt lui ra.

Long Quyên Phong quả thật lại trở qua đi lại trước mặt Lăng Ngao gật hỏi :

— Tại sao hẳn không có bên ấy ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Cái đó thì kẻ này không biết đâu, ai công không mà đi tìm tôi cái chuyện thiên hạ đi kiếm gái.

Long Quyên Phong hăm hừ và đi thẳng ra ngoài.

Hồi lâu, Thanh Kim quay vào cười nói :

— Nguy hiểm coi như đã qua rồi, lảo đi luôn không ngờ lại.

Lăng Ngao lật đặt đứng dậy vòng tay :

— Đa tạ Thanh huynh đã hết lòng giúp đỡ, mong rằng ngày sau chúng ta còn gặp lại nhau.

Thanh Kim đáp :

— Lăng thiếu hiệp không nên khách sáo, tuy là «cùng» nhưng cũng đến nỗi thấy hạc là chóa mắt đâu.

Lăng Ngao mỉm cười, vòng tay chào Thanh Kim lần nữa rồi lách mình thẳng ra ngoài đường cũ

Bận vào thì các nàng kêu ngoác lẫn xăn, nhưng bây giờ trở ra, với lớp áo khất cái, Lăng Ngao quả nhiên không bị quấy rầy, chỉ nghe mấy cô nàng đứng «đón gió» bên ngoài thì thầm bàn tán với nhau :

— Ủa, bữa nay ở đâu về đây một ông bạn lạ nữa vậy cả?

— Chắc không có ở đây đâu, nếu có ở lảo thì Thanh An nhân giới thiệu cho mình biết chứ.

Lăng Ngao biết ngay tình hình sinh hoạt của «Cùng Gia Bang» tại chỗ này, qua hai câu nói của hai người kỹ nữ.

Thường thường, kẻ cả khách mua hoa ôm ấp, ai cũng đều khinh rẽ đám chị em hành nghề bán phấn buôn hương, nhưng nhất định đám Cùng Gia Bang không hề có thái độ như thế ấy, ngược lại họ đã thường giúp đỡ, vì hai tiếng «ân nhân» trang trọng của những người kỹ nữ gọi Thanh Kim là đủ biết họ rất có cảm tình với đám Khất cái này nhiều.

Cái hay của Cùng Gia Bang là ở chỗ đó, họ không giao thiệp với những người giàu sang và có thế mạnh, bạn của họ phần đông là những người nghèo, những người bị xã hội bỏ rơi hay giày đạp, chính vì thế mà ở nơi nào, anh em trong Cùng Gia Bang cũng không bị phiền hà, họ thương người nên được người thương lại.

Đám chị em kỹ nữ vì bị đời khinh bạc, nên ngoài nụ cười để câu khách, để làm vừa lòng khách, tình cảm của họ hoàn toàn như chết mất, họ coi như thế nhân như kẻ thù gớm ghiết vì họ bị ngược đãi quá nhiều, nhưng riêng với Cùng Gia Bang thì thái độ của họ khác hơn.

Vừa đi vừa nghĩ, mấy phút sau Lăng Ngao đã về tới khách điếm Vạn Phúc Lai và khi mới bước vào tới cổng là thấy Long Quyên Phong từ trong ấy đi ra, dáng điệu của lảo xem chừng hối ha

Lăng Ngao khom khom mình khúm nùm :

— Xin lão gia rủ lòng thương, cần nguyện cho lão gia trường thọ...

Đã bị thiệt đường ở xóm Bình Khang, Long Quyên Phong mất luôn thái độ trưởng giả bên ngoài, lão lườm lườm và hừ hừ hai ba tiếng :

— Hừ, của dư đấy à ?

Lão hất mạnh cái nón ngựa xin của Lăng Ngao và bỏ đi một nước không thèm ngoái lại.

Lăng Ngao nhún nhún vai, hẳn tìm chỗ tối ẩn mình, chờ cho thật lẩn, đó chừng Long Quyên Phong đã đi xa, bèn thay đổi y phục trở lại rồi đi vào thu góp hành lý trả tiền phòng, dắt ngựa âm thầm rẽ vào ngã sau cần thân lên đường.

Ra khỏi khách điểm, Lăng Ngao chờ cho trời sáng, hẳn đi tại phía chợ buôn ngựa già bán con ngựa của mình, sau đó tìm mua một con ngựa đen và ghé vào tiệm bán quần áo mua một cái áo xanh thay đổi.

Mãi cho đến khi hẳn ra thành thì cả ngựa lẫn người thấy đều đổi khác.

Tuy nhiên, Lăng Ngao vẫn đề chừng, hẳn vẫn cho ngựa thông dong đi nước kiêu y như một phú gia công tử dạo chơi, vừa đề ý chung quanh bằng con mắt kín đáo, khi không thấy bóng dáng khả nghi, hẳn mới buông cương ruổi xuống hướng đông.

Bắt đầu từ Trường Dịch thẳng đến Vĩnh Xương, theo bờ sông rẽ xuống miệt Dương Uy để vào địa phận Thiểm Tây, khoảng đường dài và cũng khá khó đi, nhưng Lăng Ngao được yên lòng vì bóng dáng Long Quyên Phong không còn lờ mờ đuổi theo như những ngày hôm trước.

Lăng Ngao vừa đi vừa suy nghĩ, hẳn cảm thấy trên khoảng đường từ Thiểm Sơn về đây gặp khá nhiều chuyện rủi ro, chỉ được cái là trong những chuyện rủi ấy đều có cái may hộ trợ.

Cứ há nhớ lại khoئن đường đã qua là Lăng Ngao nhớ đến Tiều Long Nữ, nhớ đến người con gái si tình đáng thương hại ấy, bây giờ không biết đang trôi nổi về đâu.

Tuy tức giận đấm Thiên Y Giáo, tuy căm hận Dao Trì Long Nữ, nhưng Lăng Ngao bỗng có ý cầu mong cho Tiều Long Nữ gặp lại mẹ nàng.

Tuy nhiên đó không phải cái may mà có thể là điều bất hạnh, vì đã thoát khỏi Thiên Y Giáo, nếu được có người tốt hướng dẫn, Tiều Long Nữ sẽ trở thành người tốt, ngược lại nếu gặp lại mẹ nàng thì cuộc đời của nàng vẫn phải tối tăm.

Đầu vậy, Lăng Ngao vẫn mong cho nàng gặp mẹ, hẳn thông cảm hơn ai hết về nỗi cô đơn.

Từ Thiểm Sơn đến đây, nàng chỉ dựa vào hẳn, từ tình cảm cho đến cuộc sống đó đây, bây giờ một thân một mình lênh đênh trôi nổi, con người không kinh nghiệm, giang hồ như nàng liệu có thoát khỏi được cam bầy độc ác của người đời hay không?

Tình thương hại của Lăng Ngao làm cho hẳn thấy bản khoئن ray rứt, hẳn nghĩ nếu nàng có bị một nguy hiểm nào thì có lẽ hẳn sẽ ân hận suốt đời.

Tiều Long Nữ từ nhỏ được nuông chiều tại Dao Trì Thôn Lạc, nàng được xem như viên ngọc quý của Dao Trì Thánh Mẫu, nhưng chỉ vì yêu hẳn mà nàng bị không biết bao nhiêu chuyện khổ nhục, thiêu chết nửa sinh mạng đã không còn, đã đành rằng nàng hơi lãng mạn, nhưng thật thì chuyện đó, với sự trong trắng của nàng, nó chỉ là việc đáng thương hơn đáng trách.

Nhìn về con đường thăm thẳm phía trước mắt, Lăng Ngao bất giác thở dài, hẳn không to cho hẳn hẳn chỉ thương cho Tiều Long Nữ, thương một cô gái nhiều tình cảm, một cô gái thật ngây thơ...

CHƯƠNG 39

TRỞ LẠI QUÊ HƯƠNG

Xa nhà đã hơn ba năm rồi, Lăng Ngao đã mài gót chân trên hàng vạn dặm đường, bao nhiêu gian lao sống chết và lòng thương nhớ bây giờ mới hoàn toàn thêm vào ý thức.

Trở lại quê hương, bất cứ một ai, bất cứ đã thành đạt, có nên danh phận, hay là cao thủ xuất chúng trong thiên hạ, nhưng quê hương đối với họ vẫn là quê hương của thuở hai bàn tay trắng, cho nên, hơn bất cứ nơi nào, kể cả những nơi đã gây dựng sự nghiệp rực rỡ nhất đời mình, quê hương đối với kẻ phàm nhai vẫn là mối giây cảm xúc.

Ba năm hơn, thời gian nặng nhọc trôi qua, không biết bây giờ cha mẹ ra sao, không biết quê hương đã có gì đổi khác? Càng tới gần nhà, Lăng Ngao càng nghe như lòng mình nôn nao vô tả, tức vì không có cánh dè bay vù vào tận đầu làng, vào tận gian nhà xén vẹo để tìm lại chút ấm áp của tình thương.

Bây giờ thì trước mặt Lăng Ngao đã thấy thấp thoáng ánh đèn thừa thớt...

Đặc điểm của quê hương thu nhỏ vào cái xóm của Lăng Ngao là không khí yên lành, từ nhỏ đến khi mười tám tuổi, chưa bao giờ hẳn chứng kiến một cuộc cãi vã nặng lời chứ đừng nói đến chuyện ẩu đả của người trong xóm.

Nơi đây, dân làng yên phận, ngày hai buổi tỉn kẻ sinh nhai, đêm về họ vui với tiếng hò giọng hát đượm chất thuần lương của những cô gái những cậu trai trong lứa hoa niên tràn đầy nhựa sống củ con người lương thiện.

Nhớ đến cảnh yên lành, đến nụ cười ánh mắt chảnh thột của con người không bị miếng dính chung làm hoen ố, Lăng Ngao bỗng thấy thêm thuồng một gian nhà ấm cúng, một sinh hoạt thanh đạm của miền quê hương yêu mến, nơi mà hẳn đã sinh ra và lớn lên trong không khí yên lành.

Tiếng chó văng vẳng từ phía đầu thôn càng làm cho Lăng Ngao thêm rộn rã, hẳn thúc ngựa ubanh hơn...

Bao nhiêu hình ảnh, cây cỏ thụ đầu làng, giếng nước ngày xưa, nơi chôn bụn trăm năm của thanh niên nam nữ, nhưng rẫy dưa, vườn rau xanh mướt, nhưng gian nhà tranh lụp sụp nhưng ấm cúng của cuộc đời trải ra trước mắt Lăng Ngao...

Vò, rồi đây hai gian nhà vách đất mái tranh củ kỹ. Hai gian nhà đã từng làm chỗ núp chi báo thù qua mười mấy năm mà hẳn đã lớn lên trong đó, bây giờ cũng vẫn không thay đổi.

Lăng Ngao xuống ngựa.

Lòng hẳn nôn nao, nhưng bước chân hẳn thật nhẹ gằn như nhón gót, hẳn không muốn làm kinh động đáng sinh thành...

Hắn nín thở đưa tay gỡ nhẹ vào liếp cửa.

Bên trong ánh đèn yếu ớt, Lăng Ngao chợt nghe lòng se thắt, hắn nghĩ đến làn hơi yếu ớt của mẹ cha...

— Cha, mẹ, mẹ ơi...

Bên trong vắng lặng như tờ.

Lăng Ngao gõ vào liếp cửa mạnh hơn và gọi cũng lớn hơn :

— Cha ơi, mẹ ơi... Ngao nhi đã về đây rồi...

Có tiếng bước chân thật nhẹ, nhưng cũng đủ làm cho tim của Lăng Ngao đập mạnh, tiếng chân lần ra trước cửa.

Cánh cửa động nhẹ và từ từ hé mở.

Một lão bà thò đầu ra ngoi gác...

Hồi lâu, bà ta cau mặt nói :

— Công tử tìm ai ?

Lúc bà ta nhìn xét Lăng Ngao thì hắn kinh ngạc nhìn bà và gần như hai người cùng một lúc :

— Bà là ai ?

Lão bà đáp :

— Chồng tôi họ Quý, công tử muốn tìm ai ?

Lăng Ngao càng kinh ngạc :

— Văn bối là Lăng Ngao và đây là nhà của gia phụ gia mẫu nhưng... sao...

Lão bà buột miệng kêu lên :

— A... Lăng công tử đây mà...

Lăng Ngao đáp :

— Vâng, văn bối đây, chẳng hay cha mẹ...

Lão bà lắc đầu :

— Ông bà ấy đã đời đi hơn một năm nay rồi.

Lăng Ngao rùng động :

— Sao ? Cha mẹ tôi đã đi ?

Lão bà gật đầu :

— Công tử hãy vào nhà, lúc ra đi, ông bà có để lại một phong thư, bảo gửi trao lại cho công tử. Vào, vào đi tôi sẽ gọi ông nhà tôi đây đưa thư cho công tử.

Lăng Ngao vào nhà, hắn nhìn quanh khắp chỗ trong nhà, quả nhiên, những vật dụng, bàn ghế đều không phải của năm xưa, hắn thở dài và nghe mắt cay cay...

Vượt ngàn dặm xa xôi nguy hiểm về đây mang gặp cha gặp mẹ, nhưng bây giờ thì thôn xóm còn nguyên mà cha mẹ mình thì không có, một nỗi bàng hoàng thất vọng dâng lên làm cho Lăng Ngao đờ đẫn.

Một lúc sau, từ trong buồng, một lão già râu bạc lem nhem đôi mắt còn ngái ngủ bước ra.

Lăng Ngao lật đật vòng tay, lão già gật gật, hắn tay lưng núng của ông ta lò mò chiếc ghế và chầm chầm ngồi xuống.

Đưa bàn tay hơi rung nhẹ mặt, lão già dòm Lăng Ngao một hồi rồi mò mò trong túi lấy một phong thư trao cho hắn.

Ông ta không nói một tiếng nào.

Lăng Ngao nói hai tiếng « đa tạ » nhỏ nhỏ rồi xịch lại gần đèn xem thư ra, tay hắn bắt đầu rung rẩy.

Ngao nhi,

«Thư này cha viết hồi con lìa nhà đã mười tám tháng sau và con cũng đừng vội hiểu rằng cha đã phát sinh biến cố. «Không, mẹ con vẫn mạnh, cha thì ngoài chừng bình kinh niên, còn thì cũng không có đáng ngại.

«Chỉ có một điều, trước kia, khi còn niên thiếu, tại giang hồ cha còn có một điều ân oán mà đến bây giờ cha thấy cần giải quyết cho xong, vì thế nên cha mới quyết định ra đi.

«Chuyện ân oán này, trước khi con thành tài, cha không muốn cho con biết, chỉ có thể nói rằng chuyện ân oán này lỗi ở nơi cha, chứ không phải ở đối phương. Vì thế, cha thương lượng với mẹ con quyết định tìm đến để đối phương thông cảm và tha thứ, nếu đối phương cố chấp thì cha bằng lòng để cho họ xử trí ra sao cũng được.

«Đây chỉ là một hành động cầu được an tâm, đại trượng phu xử sự phải cho mình bạch, cứu phải báo, oán phải đền, nếu đã làm một chuyện sai lầm đối với người khác, cần phải để cho người ta có được cơ hội báo phục chứ không có quyền tránh né.

«Cũng cần cho con biết là câu chuyện ân oán này hoàn toàn không dính líu về chuyện mà cha bị ám toán đến mất cả vợ chồng, sau khi xem thơ này, con hãy đến Thạch Cốc Sơn, vào Thạch Cốc Tự, tìm vị Xích Cước Hòa Thượng, ông ta sẽ trao lại cho con tập sách mà cha đã gởi lại đây đủ vũ học của cha để cho con luyện tập, sau khi con được một trình độ tương đối khá, vị Xích Cước Hòa Thượng này sẽ thuật lại cho con nghe về chuyện ân oán, chuyện cha bị ám toán để cho con hiểu cách mà rửa hận cho cha, tự nhiên, nếu cha không chết thì cha cũng sẽ về Thạch Cốc Sơn để đợi con.

«Đừng bị thương, mà cũng đừng nóng n nóng, cũng có thể trời cao còn thương xót để cho chúng ta đoàn tụ.
«Cha cầu nguyện cho con được đạt thành.

«Sùng Thượng Vũ Đức»

Đúng là thơ của phụ thân rồi.

Bốn chữ «Sùng Thượng Vũ Đức» không phải ngoại hiệu, nhưng được xem như là tiêu chuẩn để làm người của «Kim Thủ Nhau Hiệp» vì thế ông ta vẫn thương dùng.

Lăng Ngao ngồi chết lặng.

Hắn không hiểu năm xưa cha mình đã gây nên ân oán như thế nào và tại sao lại đem tâm thân bệnh hoạn vô năng tìm đến cho người ta báo phục như thế ?

Ngày trước, cha hắn đã từng dạy hắn là đừng quá trung hậu mà bị người lừa phỉnh, tào hại, thế sau này giờ người lại hành động như thế ấy ?

Hành động này chẳng phải quá trung hậu hay sao ?

Thấy Lăng Ngao ngồi sững sờ như kẻ mất hồn, lão già tóc bạc hỏi :

Lăng công tử có điều chi khó xử lắm sao ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Dạ không, đa tạ lão trượng đã có lòng nhân giữ hộ thơ của gia phụ, tiểu sinh xin phép cáo từ.

Lão già đứng dậy :

— Nửa đêm hừa hôm mà công tử đi đâu ? Hãy ở lại đây nghỉ rồi sáng lên đường cũng không muộn đâu mà.

Lăng Ngao vòng tay :

— Đa tạ lão trượng, vẫn bối vì có việc quá gấp nên phải ra đi...

XXx

Ba ngày sau, Lăng Ngao đã đến Thạch Cốc Sơn.

Đây là một ngôi chùa cổ được xây cất trên lưng chừng núi cao, trong chùa hương hoa thừa thớt, tăng lữ cũng không có bao nhiêu, quả đúng là ngôi chùa vừa cổ vừa heo lánh.

Vừa vào đến đại điện thì thấy có một vị hòa thượng từ hậu hiên bước ra, Lăng Ngao lật đặt vòng tay :

— Kính chào đại sư.

Lão Hòa Thượng đáp lễ :

— A Di Đà Phật, chẳng hay thì chủ từ đâu đến ?

Lăng Ngao cung kính :

— Văn bối ở tại Tiết Gia Thôn trong phủ Khai Phong.

Lão Hòa Thượng á à hai ba tiếng :

— Đường xa dịu vợi mà thì chủ lặn lội đến đây, chúng tôi thì chủ đã có lòng thành bái Phật, xin thỉnh thì chủ ra hậu hiên rửa mặt rồi sẽ lên lạy Phật.

Lăng Ngao đáp :

— Vâng, tự nhiên văn bối đến đây là để lễ Phật, chúng ngoài ra văn bối còn muốn diện kiến một vị đại sư.

Lão hòa thượng chú mục nhìn Lăng Ngao :

— Thì chủ muốn kiến ai ?

Lăng Ngao đáp :

— Xích Cước Hòa Thượng.

Lão hòa Thượng có vẻ ngạc nhiên :

— Tiểu thì chủ tìm ông ta có chuyện chi ?

Lăng Ngao đáp :

— Gia phụ có gởi cho đại sư ấy một vật, vì thế văn bối đến đây để nhận lại.

Lão hòa thượng hơi lạnh lùng :

— Xích Cước Hòa Thượng là người phụ trách việc cử lễ cho tề tự, nếu tại chủ muốn tìm thì ra phía sau nhà bếp.

Lăng Ngao hỏi :

— Dám hỏi đại sư, chẳng hay nhà bếp đi ở lối nào ?

Lão hòa thượng bắt đầu ra phía sau :

— Đứng sau chùa kia.

Nói xong là ông ta ngoác nguẩy bỏ đi, không thêm chào hỏi Lăng Ngao gì cả.

Lăng Ngao bỗng cảm thấy lạ lùng, nhưng không hiểu chuyện đi tìm Xích Cước Hòa Thượng có điều chi không phải mà thái độ của nhà sư già này có hơi là lạ, ban đầu ông ta rất dỗi vờ, nhưng sau khi nghe nói đi tìm Xích Cước Hòa Thượng thì ông ta lạnh nhạt lại ngay.

Tại làm sao lại có sự thay đổi lạ lùng như thế ?

Nhưng cũng không cần tìm hiểu cho lâu, Lăng Ngao đi thẳng ra phía sau chùa.

Đi dọc theo một giải hiên, Lăng Ngao thấy có hai vị trung niên hòa thượng đang từ sau đi tới, nhưng nhìn xuống chân hai người này đều mang dép cỏ chứ không phải đi chân đất. Lăng Ngao biết không phải là Xích Cước và cũng sợ gặp thái độ không vui nên hắn chỉ gật đầu chào rồi đi thẳng chứ không huân hồi.

Ra đến phía sau, Lăng Ngao dòm quanh bốn phía, thấy sát bên tường có một gian phòng khơi tỏa lên mái ngói, hẳn nghĩ đó là nhà bếp nên bước bả đi ngay lại.

Nhà bếp không lớn lắm, trần nhà khuỷu cửa khơi bảm đen thui, Lăng Ngao nghe bên trong có tiếng ché, khua ồn huyên thuyên vào, thấy có một nhà sư tuổi khoảng năm mươi ăn vận đơn giản đang đứng bên bàn sắt rau và chân ông ta đi đất, mười ngón chân vừa ngắn vừa to, chứng tỏ con người làm lưng rất là cực nhọc.

Thấy Lăng Ngao bước vào, ông ta ngừng mặt lên và có hơi dỗi sắc, có lẽ thấy gã thanh niên này lạ mặt :

— Vô đây làm gì ?

Giọng hỏi và lời lẽ của nhà sư này thật cũng thô kệch y như tay chân của ông ta, Lăng Ngao thông cảm trong tay :

— Xin thứ cho điều mạo muội, chẳng hay đại sư có phải là «Xích Cước»

Lão Hòa Thượng gật đầu :

— Phải rồi, sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Văn bối là Lăng Ngao vâng mang gia phụ đến đây.

Xích Cước Hòa Thượng nhìn chăm chú Lăng Ngao và vụt hỏi :

— Thi chủ có mang bạc theo mình không ?

Lăng Ngao ngạc nhiên về câu hỏi lạ lùng này, nhưng vẫn đáp :

— Vâng, có đây, nhưng không nhiều lắm, chẳng hay đại sư hỏi có chi chẳng ?

Xích Cước Hòa Thượng khoát khoát tay :

— Thi chủ hãy trở lên đại điện trao cho lão hòa thượng trên đó mười lượng bạc đi rồi hãy trở xuống đây.

Lăng Ngao sững sốt, nhưng hắn chợt hiểu và lật đật đi trở lên.

Vào đến đại điện, Lăng Ngao thấy nhà sư khi nãy đang quỳ trước phật đài làm sám tụng niệm, một tay ông ta cầm dùi cầm chuông, một tay dựng lên giữa ngực, mặt ông ta ngẩng lên thật thẳng, mắt ông ta lim dim, toàn thân ông ta tỏa ra bất cứ chỗ nào cũng đều là «Phật», đúng là tư cách của một vị cao tăng.

Lăng Ngao roa rén bước lại gần bên, hắn cầm sẵn mấy nén bạc độ hơn mười lượng đặt nhẹ lên bàn và nói :

— Một phật, văn bối từ ngàn dặm đến đây vì lòng thành kính, tạm kính đây đôi chút hương đăng, dám xin đại sư vui lòng thu nhận !

Tiếng niệm phật của nhà sư hơi nhỏ lại, mắt ông ta không thấy hé, nhưng trong lúc đó vụt có ánh sáng chiếu về mấy nén bạc và lập tức lóe lên như ánh hào quang bao quanh trọng phật, vành môi mông mông của ông ta cũng lập tức nở ra :

— A Di Đà Phật, chùa vốn là nơi lễ phật của thập

phương, không bao giờ dám đòi hỏi và cũng không bao giờ dấn... chối từ, xin thi chủ cứ tự nhiên.

Và như sợ chưa hết ý « ân cần » nhà sư vội nói luôn :

— Xin thi chủ xem đây là chỗ của muôn người, thi chủ cần chỉ cứ nói một tiếng là nhà chùa sẵn sàng thu xếp... à à, để bàn tăng dọn phòng sạch sẽ để thi chủ nghỉ ngơi... à à, hình như thi chủ muốn tìm Xích Cước... vâng vâng... bàn tăng sẽ vì thi chủ mà dẫn đường..

Lăng Ngao chợt nghe như có nhiều hơi chứa nặng, hắn cố nhẹ nhẹ thở ra và nói vội :

— Vâng vâng, không dám, xin đại sư hãy tiếp tục nguyện cầu, văn bối tự ra sau tìm Xích Cước Đại Sư...

Và có lẽ sợ nhà sư tổn công tiếp đãi, Lăng Ngao lật đật cúi mình rồi quay nhanh trở ra sau bếp.

Vào tới nhà bếp, Xích Cước hòa thượng báy háy mắt :

— Sao ? Đẹp rồi chứ ?

Lăng Ngao thở ra, bây giờ hắn mới dám thở mạnh như để cho hơi nghẹt trong ngực dễ thông :

— Vâng, đẹp lắm, đa tạ đại sư chỉ giáo.

Xích Cước đại sư cho vào cái nồi một ít dầu và nói :

— Chủ bếp, cho thêm vào lò đun ta một ít củi đi.

Lăng Ngao vâng lời lấy một củi đưa vào lò và nhân tiện nói luôn :

— Đại sư, gia phụ.

Như không nghe thấy, Xích Cước Đại sư hỏi :

— Sao ? Đại hòa thượng trụ trì có nói gì không ?

Lăng Ngao đáp :

— A di Đà Phật, có những việc Phật dạy không nên nói.

Xích Cước Đại Sư cười :

— Được rồi, nếu nói thì e rằng phật cũng phải đỏ mặt luôn.

Lăng Ngao có vẽ e ngại cho nhà sư vất vả, hẳn bởi thật khéo :

— Thiên hạ danh sơn cổ tự quá nhiều, nơi nào cũng là xứ phật tại sao đại sư lại cứ phải công quá nơi đây ?

Xích Cước đại sư đáp :

— Tại vì ta thích chỗ hoang sơn này, nơi đây, chân đạp đá cứng, đầu đội trời xanh, bốn bên không có cái nào đó là chỗ tốt. Đã cảnh danh sơn cổ sát có nhiều, cao lừng cũng không phải hiếm, nhưng cứ nơi nào có tiếng thì nơi đó lại cũng dễ có chuyện tranh danh ngôi vị, trụ trì, đường chủ... dù thử dễ làm cho cao tăng động lòng tham, có lẽ không bằng vị trụ trì «Vô Dục Thiền Sư» của ngôi chùa này nữa đây.

Lăng Ngao biết ngay đây là một nhà sư đã thấy hiểu quá nhiều thế thái, liền hẳn vội vòng tay cung kính :

— Đại sư quả là một nhà tu xứng với cái ý nghĩa tu hành...

Xích Cước Đại Sư khoát tay :

— Thôi, cho xin, đi lấy dùm sáu cái tổ mang lại đây còn tốt hơn những lời khen tặng đó.

Lăng Ngao cười cười bước tới sờ sờ lấy cái tổ trao cho ông ta và hỏi :

— Đại sư có quen với gia phụ ?

Xích Cước Đại Sư cầm cái chén cho vào ít muối và đáp :

— Bây giờ chưa phải lúc nói chuyện đâu, lo nấu ăn ăn chút ?

Lăng Ngao không dám hỏi nữa, hẳn biết trên đời có nhiều cái lạ, những con người phi thường thì lại có tính cũng «phi thường», vị Xích Cước Hòa Thượng này là một trong những người như thế.

Đền tốt hơn hết là hãy chờ ông ta tự động giải quyết vấn đề...

Lần xăn một lúc lâu, cuối cùng là bữa cơm trưa đã làm xong, Xích Cước Đại sư lấy hai cái đĩa lớn, sang cơm và thức ăn vào đó rồi cười nói với Lăng Ngao :

— Phụ một tay nghe.

Lăng Ngao hỏi :

— Đưa đến dân thế ?

Xích Cước Đại Sư trao cho Lăng Ngao một mâm, ông ta tự bưng một mâm khác và nói :

— Hãy bưng theo ta.

Vào đến một phòng ăn ở giữa hậu đường, Lăng Ngao thấy Vô Dục Thiền Sư và hai nhà sư trung niên đang ngồi ở nơi đó, chắc trong chùa này chỉ có bốn vị đây thôi.

Vừa thấy Lăng Ngao bưng mâm cơm, Vô Dục Thiền Sư vùng trợn mắt :

— Xích Cước, sao lại để cho khách quan làm như thế ?

Xích Cước Đại Sư hỏi lại :

— Có chi không phải đâu ?

Vô Dục Thiền Sư càng giận dữ :

— Tiên thi chủ đây là khách thập phương đến viếng chùa, ông phải lo tiếp đãi đằng hoàng mới phải, chớ sao lại để cho người bưng mâm như thế ?

Xích Cước Đại Sư cười :

— Vị tiên thi chủ đây là cháu của tôi, nó giúp cho tôi công quả thì đâu có gì là sai quấy ?

Vô Dục Thiền Sư giật mình :

— Ủa, vị tiên thi chủ đây là cháu của ông à ?

Biết chuyện này không phải thật, nhưng Xích Cước Đại Sư đã nói thì cũng phải nói theo luôn, nên Lăng Ngao bước tới cười cười :

— Vâng, đây là chủ của tôi, xin trụ trì cho tôi được phụ với người công quả.

Vô Dục Thiền Sư có hơi bối ngỡ, ông ta chỉ đành phải cười gượng gạo :

— Thật Xích Cước được một người cháu hiền thuận như thế này quả thật là ít có...

Lăng Ngao đặc mồm xuống xong là theo chân Xích Cước trở ra, nhưng Vô Dục Thiền Sư đã gọi lại :

— Tiền thi chủ, vì không biết tiền thi chủ hôm nay đến viếng, nên bàn tăng không có bảo Xích Cước chuẩn bị chầu đáo, xin thi chủ vui lòng chịu cực một hôm.

Lăng Ngao cung kính :

— Không dám, xin đại sư nhập trại, vẫn bồi theo thức phụ ra sáu bếp.

Vô Dục Thiền Sư lật đặt ngẩn lại :

— Coi, như vậy sao tiện ? Xin thỉnh thi chủ hãy ngồi vào đây chớ...

Nhân vì khó lòng từ chối, Lăng Ngao đưa mắt hỏi ý Xích Cước Đại Sư..

Như thấy chuyện lợi treo ngoe, nên Vô Dục Thiền Sư vội nói luôn :

— Phải rồi, đã từ lâu bảo Xích Cước ăn luôn ở đây mà ông không chịu, bữa nay thi phải ngồi vào luôn cho phải lễ.

Xích Cước Đại Sư không khách sáo, ông ta vẫy Lăng Ngao cùng ngồi vào ban.

Cơm xong, Vô Dục Thiền Sư sợ Lăng Ngao phải làm cực nhọc nên ông ta bảo hai vị trung niên hòa thượng phụ một tay với Xích Cước dọn mâm xuống bếp, lần xăn một hồi nữa mới xong công chuyện, Xích Cước kéo Lăng Ngao vào phòng riêng của ông ta.

Dơ dầy rương quần áo, Xích Cước lấy ra một tập giấy dày cộm trao cho Lăng Ngao và nói :

— Chú bé, đây là của cha chú bảo ta giữ gìn, chú phải cố gắng luyện cho kỹ được võ công trong đó, khi thành công, ta sẽ nói rõ tình danh kẻ thù của chú cho chú biết.

Lăng Ngao dờ ra thấy ngoài bìa đề bốn chữ lớn : «Ngũ Tuyệt Bí Kíp» và bên trong có năm môn công phu : «Cầu Tự Bất Kiếp», «Thần Phong Phiến», «Đại Thiên Tinh Cựồng», «Liều Điều Phi» và «Ma Cầm»...

Hai môn công phu sau cùng quá lạ tại, Lăng Ngao vội hỏi :

— Đại Sư...

Xích Cước chặn ngang :

— Ta và phụ thân chú đồng môn, chú hãy gọi ta bằng Sư Thúc.

Lăng Ngao lật đật qui mọp xuống :

— Thật là tội lỗi, Sư Thúc mà diệt nhị không biết, xin Sư Thúc thứ lỗi cho.

Xích Cước Hòa Thượng kéo tay hắn dậy :

— Thôi, nghĩ cái chuyện ấy đi, ta rất ghét cái thứ cứ phải đập đầu đánh lễ đó lắm.

Lăng Ngao ngẩng mặt lên hỏi :

— Sư Thúc, nhưng vấn đề thuộc về cuộc đời gia phụ, chẳng hay Sư Thúc có thể cho diệt nhị biết được hay không ?

Xích Cước Đại Sư hỏi lại :

— Cha ngươi không có nói với ngươi à ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, gia phụ chưa từng kể cho cháu biết.

Suy nghĩ hồi lâu, Xích Cước lắc đầu :

— Trước khi thành đạt võ công thì cha ngươi đã dặn, thì biết như thế cũng đã quá nhiều rồi.

Lăng Ngao hỏi :

— Kẻ thù của cháu lợi hại lắm sao ?

Xích Cước gật đầu :

— Phải nói là phi thường lợi hại thì mới đúng.

Lăng Ngao cau mặt :

— Võ lâm hiện tại, những kẻ bên ngoài như bọn Thiên Y Giáo thì không kể, tại Trung Nguyên đâu có ai lợi hại hơn hẳn vì Minh Chủ «Xuân Hạ Thu Đông» ?

Xích Cước nhướng mắt :

— Giả như bốn vị Xuân Hạ Thu Đông thì có đáng kể là lợi hại hay không ?

Lăng Ngao nói :

— Những kẻ thù của gia phụ đâu có lẽ lại là một trong bốn vị Minh Chủ ?

Xích Cước mỉm cười lắc đầu :

— Không, trước khi chủ tấu thành võ công thì tốt hơn hết là đừng hỏi ta gì cả.

Lăng Ngao cúi đầu :

— Vâng, nhưng xin sư thúc cho diệt nhi hỏi thêm câu chốt, chẳng hạn ba mươi năm trước đây, gia phụ đã có cướp một người vợ của kẻ khác ?

Xích Cước hơi dỗi sắc :

— Lăng Ngao, chuyện ấy người nghe được từ đâu ?

Lăng Ngao nói :

— Gần đây trong võ lâm có xuất hiện một người tuổi khoảng sáu mươi ngoại hiệu là Long Quyển Phong, trong khi tranh đoạt «Đông Minh Chủ», người ấy có tiết lộ rằng kẻ thù cướp vợ là vị Trung niên nho sĩ cầm quạt có đề bốn chữ «Sùng Thượng Vũ Đức» cho nên tiền diệt nhận ngay rằng người mà Long Quyển Phong muốn kiếm đó là gia phụ Sư phụ còn là «Xuân Thần»...

Xích Cước cau mặt :

— Người nói cho rõ xem, hình như người có bảo sư phụ của người là «Xuân Thần Lạc Chính Hiến phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, Sư Thúc, ba năm trước đây con đã được «Xuân Thần» Lạc Chính Hiến thu làm đồ đệ.

Xích Cước xam mặt :

— Như thế là hỏng cả rồi...

Ông ta thở ra và nói :

— Bây giờ sự việc đã như thế này thì ta cũng không còn dẫu nữa làm chi, cứu gia của cha người chính là bốn vị Minh Chủ Võ Lâm hiện tại...

Lăng Ngao thất y như người nằm mộng, đầu nghĩ nếu bảo là Mai Thịnh Lâm và Tư Khấu Đan thì còn có lý, chứ như Lạc Chính Hiến và Kiêu Đại Thiên đều là nhân vật chính phái thì làm sao lại có xảy ra như thế ?

Hắn lắc đầu nguầy nguậy :

— Không, con không tin chuyện lại có thể xảy ra như thế.

Xích Cước giận dữ :

— Bọn tự xưng là «Tứ Thần» Minh Chủ Võ Lâm đó là nguy quân tử, bọn giả nhân giả nghĩa, hai mươi năm trước đây vì chúng sợ cha người, cho nên chúng mới thiết kế ám hại cha người, khiến cháu nữa đã không toàn tính mạng.

Lăng Ngao nghe nói tận trong tim, hắn bàng hoàng hỏi lại :

— Chuyện đó Sư Thúc đã có chứng kiến hay chăng ?

Xích Cước lắc đầu :

— Không, đó là do cha người thuật lại cho ta biết cách nay đã mười sáu năm rồi, bọn chúng ước hẹn cha người tới Hoa Sơn luận về kiếm pháp, chúng bảo muốn mời cha người tham gia trong «Tứ Thần» để bảo vệ võ lâm, chúng thiết sẵn một cái ghê dành cho cha người, nhưng khi ngồi vào đó rồi thì võ công hủy diệt...

Lăng Ngao sửng sốt :

— Tại sao thế ?

Xích Cước đáp :

— Vì chúng đã gậy vào ghế ấy một cây độc chấu, thứ kim thật dài có tâm thuốc cực độc, đâm thủng đến tận của cha người. Không, phải nói cho đúng là ghế ấy ngồi lên là bị sụp xuống, còn độc chấu thì chôn trong đồng tuyết dưới ghế, chính vì ghế bị sụp nên cha người mới bị kim đâm như thế ấy.

Lăng Ngao chợt nghe toàn thân lạnh buốt, tay chân hân rung lên vì căt tức..

CHƯƠNG 40

KHỒ LUYỆN VŨ CÔNG

Nhĩ lần, Lăng Ngao mới ngẩng mặt lên hỏi Xích Cước :

— Đã có lòng hãm hại gia phụ như thế thì tại sao họ lại còn mời đến làm chi ? Tại sao họ lại không âm thầm thì hành độc kế ?

Xích Cước cười nhạt :

— Đã gọi là âm mưu thì như thế mới thâm trầm, trong khi võ lâm đều công nhận võ công của cha người cao hơn bốn tên mệnh danh là Minh Chủ, họ bảo rằng cha người phải có châu trong những người cầm vận mệnh võ lâm thì mới công bình, chính vì dư luận đó nên họ phải mời đến, và sau khi dùng thủ đoạn ty tiện ám hại cha người, họ rêu rao với võ lâm rằng cha người sau khi luận kiếm đã không hơn được bất cứ người nào trong bọn họ, thế mà không chịu phục lại năng nâng đôi giao đấu, và kết quả giao đấu là cha người thất bại, họ đâu có dại gì nói chuyện ám hại đó đâu.

Lăng Ngao hỏi tiếp :

— Rồi sau đó sư thúc biết chuyện như thế nào ?

Xích Cước nói :

— Sau khi phát hiện mình đã bị trúng độc chấu, cha người quá giận, nhưng chưa kịp nói gì thì bọn họ vây công, cha người phải khổ đấu một trận tử sinh mới đào thoát được, chính vì phải giao đấu trong khi đã mang chấu độc trong người cho nên khi thoát khỏi vùng vây, độc chấu thấm vào huyết mạch, đó là nguyên nhân làm cho cha người bị mất cả võ công.

Lăng Ngao vừa thương cha vừa tức tối, hân bật trào nước mắt :

— Trời ơi... tại sao sư phụ tôi lại làm ra chuyện như thế...

Xích Cước nói tiếp :

— Sau đó, bọn chúng lại còn cố sức tìm kiếm tông tích của cha người để trừ hậu hoạn, lúc bấy giờ cha người cũng không muốn đem chuyện đó công bố cho đồng đạo võ lâm, nhưng vì võ công đã bị hủy diệt, nếu ra mặt thì không làm sao thoát chết, thế cho nên phải về Tiết Gia Thôn. Ân mạng, cũng may là cha người khá giỏi về y dược, nên mới thoát chết vì độc chấu nhưng võ công thì không thể nào khôi phục, lúc đó cha người mới đúng bốn mươi tuổi và ở Tiết Gia Thôn sáu năm sau mới hạ sinh người do.

Lăng Ngao cau mặt :

— Nhưng tiêu diệt như thế này gia phụ phải nằm mãi trên giường chờ không dậy nổi...

Xích Cước nói :

— Đó là tại sau này khi lực ngày một suy kém, sức đề kháng trong người không có hiệu quả.

Lăng Ngao buột miệng hỏi :

— Chẳng hay sư thúc có biết hiện tại song thân của tiêu diệt hạ lạc tại đâu ?

Xích Cước đáp :

— Không biết, còn thơ cha người để lại không có nói rõ hay sao?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không gia phụ chỉ dẫn đến đây tìm sư thúc.

Hắn trao cho Xích Cước xem, ông ta xem xong cũng ngạc nhiên :

— Lại quá, cứ theo thơ này thì hình năm xưa cha người cũng đã có một món nợ giang hồ...

Lăng Ngao cau mặt thì thầm :

— Nếu gia phụ muốn đi tìm người để thanh toán cho rồi chuyện lối năm xưa, và chuyện Long Quyên Phong có liên hệ với nhau, thì không biết có phải là vì vấn đề như thế.

Xích Cước hỏi :

— Người muốn nói có phải năm xưa cha người đã cướp vợ Long Quyên Phong?

Lăng Ngao gật đầu :

— Bởi vì Long Quyên Phong đã nói quá quyết như thế.

Xích Cước lắc đầu :

— Không, cha người là bậc chính nhân, ta biết không khi nào lại làm ra chuyện đó.

Lăng Ngao có vẻ hơi mừng, hắn hỏi :

— Theo sư thúc thì tại sao Long Quyên Phong lại bày ra như thế.

Xích Cước trầm ngâm :

— Cũng có thể xưa kia vì bị cha người đánh bại, ngày nay hắn muốn báo thù nên bày chuyện ra như thế, ngược lại cũng có thể hắn đã làm chuyện không phải đối với cha người, cho nên hắn quyết sát nhân diệt khẩu.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Xích Cước hỏi :

— Người thấy võ công của Long Quyên Phong như thế nào?

Lăng Ngao đáp :

— Không dưới bốn người Minh chủ võ lâm.

Xích Cước đi qua đi lại trong phòng một lúc khá lâu như để suy nghĩ một chuyện gì trọng đại, sau cùng ông ta nói :

— Trước khi gặp lại cha người, chúng ta không làm sao ước đoán được chuyện oán thù giữa cha người và Long Quyên Phong, vì thế, tạm thời nên xếp chuyện ấy lại, người phải cố gắng nghiên ngẫm cho kỹ và bắt đầu luyện tập «Ngũ Tuyệt Bí Kíp» của cha người để lại, bao giờ thành tài, trước hết là nhằm vào Bốn cái tên mệnh danh Minh Chủ võ lâm mà báo thù, có thể lúc đó thì cha người cũng đã ra mặt, chúng ta sẽ hỏi lại rõ ràng, người thấy có nên không?

Lăng Ngao gật đầu :

— Tính như sư thúc là hay lắm, nhưng chẳng hay sư thúc có biết hai môn «Liều Điều Phu» và «Ma Cầm» là như thế nào không?

Xích Cước đáp :

— «Liều Điều Phu» là thuật khinh thân, chính nhờ vào khinh công cao tuyệt này mà cha người thoát khỏi trận vây công của Tứ Thân năm xưa, còn «Ma Cầm» thì...

Ông ta ngưng lại ngồi xuống thò tay sâu vào dưới gầm giường lấy ra một cây đàn cổ, cây đàn đẹp và dài chừng ba gang tay, có bảy dây trông thật đẹp mắt và cười nói :

— Đây gọi là «Ma Cầm», nó là môn tuyệt học của cha người ngày xưa đó.

Lăng Ngao tiếp lấy «Ma Cầm», hắn thấy cây đàn tuy nhỏ mà nặng lắm, bảy sợi dây lại quá lớn, lớn cỡ ngón tay út, chứ không giống dây đàn thông thường...

Cầm trên tay xem soi hồi lâu, Lăng Ngao lắc đầu :

— Dây đàn lớn như thế này thì là sao có thể kèn thành tiếng?

Xích Cước cười :

— Tự nhiên là đầu phải ai cũng có thể đàn ra tiếng, muốn nó phát âm là phải chiếu theo phương pháp trong «bí kíp» luyện tập, người thường phải luyện đến ba năm, nhưng người đã là đồ đệ của «Xuân Thân» thì cũng có thể thành tựu sớm hơn.

Lăng Ngao hỏi :

— Nhưng khi đã làm cho nó phát âm rồi thì kết quả ra sao ?

Xích Cước đáp :

— Trong «bí kíp» có ghi «Nhạc Phở», nó mà đã luyện đúng mức thì người nghe sẽ cuồng tâm, nếu không ngưng lại thì có thể đến mức hôn mê rồi chết, cũng có người khi nghe thì nhảy múa, mất cả trí, có người nghe rồi thương tâm thống khổ, nói chung, bất cứ ai nghe cũng đều mất trí đều chết luôn.

Lăng Ngao kinh hãi :

— Nó có tác dụng dữ dằn như thế hay sao ?

Xích Cước gật đầu :

— Chính vì thế nên năm xưa cha ngươi ít có khi dùng đến, và cũng vì thế cho nên võ lâm ít người biết sự lợi hại của nó.

Lăng Ngao băn khoăn :

— Đã thế tiền đệ luyện nó làm chi ?

Xích Cước nói :

— Bây giờ thì đã khác nhiều, vì người cần phải báo thù mà kẻ thù lại quá mạnh, nếu người không có tuyệt kỹ phòng thân thì làm sao dám nói chuyện báo thù ?

Lăng Ngao hỏi :

— Sư thúc nói tai tiếng «phòng thân» phải chăng có nghĩa là chỉ xử dụng nó trong trường hợp vận bất đắc dĩ ?

Xích Cước gật đầu :

Cha ngươi vì quá trung hậu nhân từ nên bị người âm hại, đó là một vết xe nguy hiểm mà ngươi phải cố tránh, một con người không luyện võ thì thôi, nhưng khi đã luyện võ thì bất kể môn nào cũng phải luyện, và cần thì môn nào cũng phải đem ra xử dụng để thắng đối phương, có tránh chẳng là mình chỉ không bằng vào võ công để làm chuyện thất nhân tâm, ngươi phải nhớ kỹ điều đó để khỏi mang họa diệt vong vì mưu gian trong thiên hạ.

Lăng Ngao cúi đầu :

— Tiền đệ xin ghi nhớ lời Sư Thúc.

Xích Cước nói :

— Như vậy bắt đầu từ ngày mai ngươi phải nghiêm cứu và luyện tập, tại Thạch Cốc Sơn này không có người trong võ lâm lui tới, rất tiện cho ngươi hoàn thành. Ngươi phải vì thù cha mà cố gắng, càng thu ngắn thì giờ chừng nào là mối phụ thù của ngươi càng sớm được rửa xong.

xx

Lăng Ngao hoàn thành chuyện luyện võ công trong «Ngũ Tuyệt Bí Kíp» rất nhanh, nhanh đến mức chính Xích Cước cũng không ngờ.

Trong đó nhờ có mấy nguyên nhân :

Thứ nhất, đã được một trình độ võ công căn bản, nhất là nhờ có «Pauzong Hoàng Tâm Pháp», nội công của hắn đã đến mức cao.

Thứ hai, sự nóng nảy báo phụ cứu đã làm cho hắn ngày đêm không dám nghỉ.

Thứ ba, vì về mà không gặp được cha mẹ, hắn không biết tình trạng sức khỏe của cha mình ngày nay ra sao, hẳn muốn chuyện báo thù phải được cha mẹ mình chứng kiến, nếu không, nếu trước khi thành tài, trước khi báo thù mà cha hắn chết đi thì hắn sẽ ân hận suốt đời.

Chính nhờ vào ba nguyên nhân quan trọng đó mà Lăng Ngao đã hoàn thành một chuyện vô tiền khoáng hậu. Không đầy nửa năm, bốn tuyệt kỹ «Cần Tự Bất Kiếm», «Thần Phong Phiến», «Đại Thiên Tinh Chương» và «Điều Điều Phi» đã hoàn thành.

Hắn lắt dần đi vào «Ma Cầm» trong mấy ngày nay.

Đây là một môn mà phải phối hợp nội công, lấy nội công và sự tập trung tinh thần làm chính. Mà vấn đề nội công thì đối với Lăng Ngao không còn là quan trọng vì hắn đã có «Phượng Hoàng Tâm Pháp», riêng về sự tập trung tinh thần đối với hắn lại càng dễ dàng hơn, hắn đã mang trong người một thủ quyết truyền, mang trong người sự mong mỏi gặp cha, chính vì thế mà chỉ trong vòng ba tháng, hắn đã hoàn thành.

Lần thứ nhất, khi đáp, mới dạo khúc dạo, đã khiến cho vị trụ trì và hai nhà sư trung niên trong Thạch Cốc Tự mùa máy quay cuồng, thiếu chút nữa đã không còn cứu kịp, và họ đã nằm liệt cho đến mấy tháng sau mới dậy nổi.

Lần thứ hai, hắn không dám thử trong chùa, hắn mang sâu vào hốc núi, nhưng Xích Cước lò dò ra nghe lên, báo hại ông ta lăn trên dốc núi may không đã rơi xuống vực sâu, nếu không nhờ vào công lực của ông ta và nếu Lăng Ngao không kịp phát giác thì cũng đã phải suốt đời ân hận.

Sau hai lần thử đàn, Lăng Ngao nói với Xích Cước :

— Tuyệt nghệ đã hoàn thành, tiểu diệt nóng lòng xuống núi, không biết sư thúc thấy có nên chăng ?

Xích Cước gật đầu :

— Ta nóng còn hơn ngươi nữa, ta rất mong có được ngày nay, bây giờ hãy xuống núi... nhưng, này người đến Thạch Cốc Sơn này đã bao lâu rồi hể ?

Lăng Ngao đáp :

— Đã hơn tám tháng rồi.

Xích Cước nói :

— Như vậy thì bây giờ đã nửa nhiệm kỳ Minh Chủ của Kiêu Đại Thiên rồi, ngươi định xuống núi rồi đi đâu trước ?

Lăng Ngao đáp :

— Tiểu diệt định đến Tề Thiên Báo cứu hiền nội xong rồi sẽ gặp «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền hỏi cho rõ đầu đuôi.

Xích Cước gật đầu :

— Được rồi, ngươi cứ yên lòng, nếu có tin gì của cha mẹ ngươi, ta sẽ cấp tốc tìm theo để báo tin cho ngươi biết...

Lăng Ngao cáo từ xuống núi...

xx

Lưng giắt thanh trường kiếm và cây Cờ Cầm, Lăng Ngao ngoảnh đầu lại, Thạch Cốc Tự chỉ còn là một khối xanh xanh mờ theo khỏi núi.

Mấy ngày sau, hắn đến Tân Lạc Huyện thuộc vùng Hồ Bắc.

Và thật bất ngờ, vừa vào huyện thành là Lăng Ngao gặp ngay Tiên Đạo Nhân.

Lăng Ngao có vẻ ngạc nhiên.

Ông ta vốn là cao đệ Võ Đương, đã tham chiến tại Tinh Hiệp và Vạn Phát Sơn, cùng với mọi người định đến Vụ Linh Sơn, nhưng không hiểu tại sao một mình lại có mặt nơi này ?

Quả là một chuyện đáng mừng, vì chính Lăng Ngao đang muốn nghe tin về họ, thế nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ vẻ thản nhiên :

— Kính chào đạo trưởng.

Tiên Đạo Nhân bước mau lên nắm lấy tay Lăng Ngao giật giật :

— Báo hại hết sức, tại này đi tìm thiếu hiệp mãi đứt hơi luôn.

Lăng Ngao cau mặt :

— Có chuyện chi thế, đạo trưởng?

Tiểu Đạo Nhân nhìn quanh quần và khẽ nói :

— Đi tìm chỗ thuận tiện rồi sẽ kể đầu đuôi.

Đi thêm một khoản, gặp ngay quán rượu bên đường. Tiểu Đạo Nhân kéo Lăng Ngao vào trong ấy.

Hai người chọn một cái bàn trong góc và Lăng Ngao vội hỏi :

— Có chuyện chi thế, kết quả chuyện Vụ Linh Sơn ra sao ?

Tiểu Đạo Nhân ngạc nhiên :

— Ủa, vụ Tề Thiên Bảo thiếu hiệp không hay gì hay sao ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Vâng, trong tám tháng nay, tại hạ phụng mạng gia nghiêm ở tại Thạch Cốc Sơn luyện võ, vì thế cho nên chuyện bên ngoài hoàn toàn không hề hay biết.

Tiểu Đạo Nhân gul gạt đầu :

— A... thão nào ! Sau khi từ giả, bọn hai mươi lăm người chúng tôi đến Vụ Linh Sơn, không ngờ đến đó chỉ thấy Tề Thiên Bảo là một đồng tro tàn, tìm không ra được dấu vết một ai.

Lăng Ngao cau mặt :

— Sao lại có chuyện như thế nhỉ ?

Sau khi dò hỏi mới biết Tề Thiên Bảo phát hỏa cách đó hai ngày, trong tre tàn không thấy một thi thể nào, do đó, bọn này đoán rằng Tư Khấu Đan sợ bị lộ hình, nên đã tự hỏa thiêu, dời toàn bảo di về nơi khác.

Lăng Ngao hỏi :

— Đạo Trưởng được tin gì về hiền nội của tại hạ không ?

Tiểu Đạo Nhân lắc đầu :

— Cho đến nay vẫn không có tin gì, Lạc huynh đã nhờ chúng tôi chia nhau đi tìm, cố tìm luôn Lăng thiếu hiệp

nữa, thế nhưng đến bây giờ vẫn không một ai thu được kết quả. Hồi đầu xuân, Lạc huynh đã quyết định triệu tập bàn giao Minh Châu Lệnh tại Trung Điền Sơn, nhưng Long Quyển Phong không đến, vì thế cho nên mãi đến nay, tức là đã giữa mùa hạ rồi mà vẫn chưa có chuyện bàn giao.

Lăng Ngao hỏi :

— Hiện tại tình hình đã ra sao ?

Tiểu Đạo Nhân đáp :

— Trừ «Thần Huyền Thập Nhất Quái» ra, bọn này chia nhau tìm kiếm Tư Khấu Đan, Long Quyển Phong và vợ chồng thiếu hiệp, bản đạo phụ trách vùng Hà Bắc và mãi đến nay chỉ mới gặp được thiếu hiệp đây thôi nhưng ngày hôm qua thì vừa nhận được một thiệp mời dự yến khá lạ lùng.

Lăng Ngao hỏi :

— Ai mời ?

Tiểu Đạo Nhân trao một hồng thiệp cho Lăng Ngao, và nói :

— Thiếu hiệp cứ xem.

Lăng Ngao thấy trên thiệp viết :

«Tiểu Đạo Nhân nhũ giám,

«Tề bang dự định ngày mồng một tháng sáu sẽ cử hành đại lễ hưng bang tại Vương Ốc Sơn. Chúng tôi đã sẵn bày tiệc rượu đề cung nghinh tân khách, rất mong đại giá quang lâm.

«Hắc Báo Bang Chủ Dịch Thanh Thiên».

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Dịch Thanh Thiên là nhân vật như thế nào cả ?

Tiểu Đạo Nhân lắc đầu :

— Không ai biết, chỉ có điều hành trình của bản đạo từ lâu vốn rày đây mai đó, thế nhưng họ lại gửi thiệp dịch danh đã biết nhân vật này cũng thuộc hạng cử.

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Không biết họ mời người đến tham quan điền lễ có nhiều không ?

Tiểu Đại Nhân hỏi :

— Cứ theo danh xưng mà hiểu nghĩa, thì « Hắc Báo » vốn là thú dữ, tên này có tính cách không bố khá nhiều. Tên Dịch Thiên Thanh này dùng danh hiệu bang phái như thế thì « Lắc chân hẳn không thể nào hiểu được. « Hắc Báo Bang » nói nôm na có thể gọi là « đảng Báo Đen », cái tên này nghe không cũng đã thấy « nghe rằng trương vuốt » rồi. Cũng có thể lệnh sự và chức vị đồng hành cũng được thiếp mời.

Lăng Ngao hỏi :

— Chắc hay tại hạ có thể tùy hẫu cũng đạo trưởng hay không ?

Tiểu Đạo Nhân cười :

— Được quá chớ sao không, có được thì chủ đi thì còn gì bằng nữa.

Ông ta chợt thấy cây cỏ cắm trên lưng Lăng Ngao, vội hỏi :

— Lăng thiếu hiệp, cây đàn chi mà ngộ thế ?

Lăng Ngao cười :

— Đây là kỷ vật của gia nghiêm, người đã nhờ một vị hiền hữu trao lại cho tại hạ.

Tiểu Đạo Nhân cau mày :

— Giấy đàn chi mà to lớn như thế, nó có thể phát âm sao ?

Lăng Ngao cười :

— Đâu có, nó chỉ là vật tượng trưng thời cổ thôi.

Tiểu Đạo Nhân nói :

— Hôm trước tại Tây An, tiểu thi chủ đi không từ giả, sau này chúng tôi mới biết thi chủ về thăm viếng sông thân, nhưng cũng trong đêm đó Tiểu Long Nữ cũng bỗng không mất tích, không biết cô ta có đuổi theo thi chủ hay không ?

Lăng Ngao buồn buồn :

— Quả có như thế, nhưng sau đó nửa đường lại lạc nhau luôn.

Hai người ngồi nói chuyện một hơi rồi ra khỏi quán, nhắm hướng Vương Ốc Sơn thẳng tới.

Ngày hai mươi tám tháng năm hai người đến Tân Thành, nơi đây chỉ cách Vương Ốc Sơn chừng trăm dặm, khi hai người vừa vào cửa thành thì có một người trung niên vồn vã bước tới trước mặt vòng tay :

— Có lẽ nhị vị đến Vương Ốc Sơn dự lễ ?

Tiểu Đạo Nhân bước tới nhường mắt :

— Đúng thế, chẳng hay thi chủ là ai ?

Người trung niên cười :

— Tại hạ là Mạnh Thiên Hoa, phụng mạng Bang Chủ Hắc Báo Bang ở đây tiếp nghinh tân khách, mục đích để đưa chư vị đến Chiêu Anh Quán tạm nghỉ, trước khi đến Vương Ốc Sơn.

Tiểu Đạo Nhân hơi biến sắc, nhưng rồi ông ta cười lớn :

— Quý bang thiếu khách như thế thì... hà hà... cũng kính bất như tông mạng.

Mạnh Thiên Hoa vòng tay và quay mình đi trước dẫn đường.

Tiểu Đạo Nhân và Lăng Ngao theo sau, qua một ngã tư thì thấy tấm bảng « Chiêu Anh Quán » trước mặt.

Đó là một lữ quán mới thiết lập, vật liệu kiến trúc hầu còn mới tinh,

Khi Tiểu Đạo Nhân và Lăng Ngao bước vào tới cửa thì thấy Mạnh Thiên Hoa từ trong đi ra, hai tay dâng một tấm thiệp hồng :

— Xin lỗi, vì tệ bang trước đây không biết Lăng thiếu hiệp ở đâu nên chưa có thiệp vậy nay tại hạ xin thay một Bang Chủ xin Lăng thiếu hiệp lượng thứ.

Lăng Ngao tiếp lấy cho vào túi cười nói :

— Mời đến đây mà quý bang đã biết tại hạ là ai, như thế đủ thấy quý bang tại mắt rất tinh thông, chắc hẳn là một khi đã phát cơ giống trống thì thiên hạ sẽ đều nể mặt.

Mạnh Thiệu Hoa vòng tay :

— Cảm ơn lời khen tặng, xin thỉnh nhị vị vào trong.

Tiểu Đạo Nhân và Lăng Ngao bước vào trong, nhìn quanh thấy vô lâm nhân vật tề tựu vậy vậy, thế nhưng chưa thấy người nào quen mặt.

Mạnh Thiệu Hoa căn dặn đưa hai người lên lầu rồi hẳn quay ra đón khách.

Lên đến lầu hai, thấy trên đó đã có Yên Chi Hồ, Kiều Tiểu Tuệ, Hoa Sơn «Sâu Phấn Quan» Trương Vinh. Còn Luân «Hàn Lâm Ân Sĩ» Tống Hàn Phu, cả bọn đang ngồi ăn uống.

Thấy Lăng Ngao là Kiều Tiểu Tuệ mừng hơn ai hết, nàng lật đật đứng lên kéo ghế mời ngồi, dáng sắc của nàng coi như trông đợi người thân đã quá lâu bây giờ mới gặp.

Lăng Ngao cười hỏi :

— Kiều cô nương, lệnh tôn chưa đến hay sao ?

Kiều Tiểu Tuệ mang chén đưa lại và đáp :

— Không, vì tôi không có theo cha tôi nên không biết người có được thiệp mời hay không ?

Lăng Ngao hỏi tiếp :

— Gia sư và gia mẫu cũng không có đến ?

Kiều Tiểu Tuệ lắc đầu :

— Cũng như cha tôi, không biết chư vị ấy có được mời hay không chưa ai biết về tin của họ :

Và nàng dòm vào chén của Lăng Ngao nói tiếp :

— Coi, ăn đi chứ.

Lăng Ngao đến đây bỗng thấy không vui, hẳn chỉ ăn qua loa vài miếng rồi buông đũa.

Mọi người đều được tiểu nhị đưa vào phòng, cung cách tiếp đoán của họ thật là chu đáo.

Vào đến phòng, Lăng Ngao cúi bô hành trang và cởi giày nằm xây tay trên giường, hẳn hình như mệt mỏi tinh thần nhiều hơn là thể xác.

Cộc... cộc... cộc...

Lăng Ngao nhồm dậy :

— Ai ?

Tiếng đáp bên ngoài :

— Tôi, Kiều Tiểu Tuệ.

Lăng Ngao bước xuống giường :

— Xin mời.

Kiều Tiểu Tuệ bước vào cười :

— Anh mang tâm sự gì mà xem nặng nề quá thế ? Có phải nhớ Mộ Dung cô nương không ?

Lăng Ngao đáp :

— Đó cũng là một trong nhiều chuyện.

Kiều Tiểu Tuệ mỉm cười :

— Và một phần nữa là nhớ Tiểu Long Nữ ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, phần nữa là nhớ bốn vị Minh Chủ «Xuân Hạ Thu Đông».

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Trong vòng ít ngày tới đây, khi Hắc Báo Bang lẻ tiếp thì họ tới chỗ có gì mà nóng thế ?

Lăng Ngao không nói nhiều về chuyện riêng tây của mình nên nói sang chuyện khác

— Á... tôi cũng nghĩ thế. Nhưng chẳng hay Kiều cô nương có chuyện chi ?

xxx

chẳng ?

Kiều Tiểu Tuệ nhìn Lăng Ngao bằng đôi mắt chứa chan tình cảm.

— Có một việc chưa hiểu, không biết công tử có vui lòng cho biết hay chẳng ?

Lăng Ngao hỏi :

— Chẳng hay cô nương có điều chi muốn hỏi :

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Hôm đó, khi công tử nửa đêm bỏ ra đi, không ai biết nguyên nhân, nhưng sau đó linh sư cho biết công tử trở về thăm viếng song thân, mọi người mới hiểu, riêng tôi, tôi không tin chắc lắm, vì từ lần không nghe công tử nói, và lại, trong lúc Mộ Dung cô nương đang bị nguy khốn, không lẽ công tử bỏ đi như thế ?

Lăng Ngao hỏi lại :

— Vì thế nên cô không tin ?

Kiều Tiểu Tuệ cười :

— Chính thế, như là lần trở lại này, công tử có mang về một chiếc đàn quái dị...

Lăng Ngao hỏi :

— Thấy cây đàn ấy có nghĩ như thế nào ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Giây đàn to quá, tôi nghĩ nó không phải đàn mà là bình khí.

Lăng Ngao hỏi :

— Có nghĩ rằng tiếng đàn ấy có thể giết người à ?

Kiều Tiểu Tuệ cười :

— Tôi đàn có ngảy thơ quá như thế ? Tôi nghĩ nó có thể dùng để bắn ám khí.

Lăng Ngao bật cười :

— Có thông minh lắm, nhưng có lẽ quá mức thông minh.

Kiều Tiểu Tuệ nhướng mắt :

— Không phải thế à ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không phải.

Kiều Tiểu Tuệ hỏi :

— Nếu thế tại nó là cây đàn gì ? Thất Huyền Cầm à ?

Lăng Ngao cười :

— Nó là «Thủy Tỳ» của Thất Huyền Cầm, sau khi hấp thụ «Nhật, Nguyệt, Tinh» hấp thụ khí trời khí đất, nó trở thành «Linh Vật» khi gặp một số người nào đáng chết, tôi chỉ cần gảy lên mấy tiếng, thì số người đó sẽ cuồng tâm mà chết.

Kiều Tiểu Tuệ giật mình, nhưng rồi cô ta hình hình mũi :

— Chà, đi mấy tháng về tính «hư» tôi đây phải không ?

Lăng Ngao thần nhiên :

— Không tin thì cô đợi mà xem.

Kiều Tiểu Tuệ lại hình hình mũi :

— Đầu bây giờ đàn lên ít tiếng thử xem.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, vì cô không phải là người đáng chết, nên nó không kêu.

Kiều Tiểu Tuệ hỏi :

— Ai mới là người đáng chết ?

Lăng Ngao cười :

— Kẻ đáng chết hãy còn chưa đến.

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Tôi biết rồi, công tử muốn nói đến Bang Chủ Hắc Báo Dịch Thanh Thiên phải không ?

Lăng Ngao hỏi lại :

— «Bang Chủ Hắc Báo» Dịch Thanh Thiên tại làm sao đáng chết ?

Kiều Tiểu Tuệ nói :

— Hắn có tham vọng muốn thủ tiêu Bốn vị Minh Chủ «Xuân Hạ Thu Đông» để thống trị vô lâm.

Lăng Ngao cười :

— Nếu hẳn làm chuyện đó với tình cách thiện lương, hoàn toàn vì vô lam đồng đạo thì cũng là chuyện tốt đấy chứ ?

Kiều Tiểu Tuệ tròn tròn đôi mắt :

— Sao ? Công tử không giúp cha rồi à ?

Lăng Ngao lại cười :

— Giả như cha có tâm địa không lương thiện, thì tại sao tôi lại phải giúp ?

Kiều Tiểu Tuệ giận rung, nàng bước nhanh ra cửa đông ập cửa phòng của Lăng Ngao rồi còn đập rầm rầm mấy cái mới chịu bỏ đi.

Lăng Ngao mỉm cười, hắn bật ngựa trở lại giường và nhắm mắt...

CHƯƠNG 41

VƯƠNG ỐC SƠN ĐẠI HỘI

Lăng Ngao lẻo đẻo theo sau mọi người đi về phía Vương Ốc Sơn.

Có lẽ Kiêu Tiểu Tuệ đã nói lại như thế nào đó, cho nên Lăng Ngao thấy bọn Tiểu Đạo Nhân, «Sáu Phán Quan» Tướng Vĩnh đều nhìn hắn bằng cặp mắt lạ lùng và họ cũng ít nói chuyện với hắn như trước.

Lăng Ngao cảm thấy lần lần mình bị cô đơn, thế nhưng hắn vẫn thích đề ý như thế cho không muốn vắng hời, hắn nghĩ có lẽ lợt lạt lần lần như thế mà hay, biết đâu sau này khi cần giải quyết hạn thù đối với bốn vị Minh Chủ, sẽ khỏi bầu khoăn phiền phức.

Vừa đi, Lăng Ngao vừa chú ý, hắn thấy thiên hạ vô lam đến tham dự đại lễ của Hắc Báo Bang khá đông, đủ các hạng người, đủ màu đủ sắc, thế nhưng bốn vị Minh Chủ «Xuân Hạ Thu Mông» thì vẫn biệt tăm.

Ngày mồng một tháng sáu, giờ Thìn.

Hắc Báo Bang tại Vương Ốc Sơn khai đại lễ.

Bọn Lăng Ngao cũng đã tới nơi.

Vương Ốc Sơn gồm có ba giải núi kề nhau giống y hình trang một ngôi nhà vĩ đại, có lẽ vì thế mà người ta từ ngàn xưa gọi là «đền».

Còn «Vương» ?

Nói chung thì cũng chỉ là «định chường» người ta bảo rằng vì «nhà» mà lớn quá như thế thì chỉ có «nhà vua», chính vì thế mà gọi luôn là «Vương Ốc».

Quả thật, ba giải núi, liền nhau hùng vĩ, vách núi dựng đứng chọc trời, trên ấy, người ta dựng một cái đài, gọi là «Tiếp Thiên Đài», phía trước có một cái ao, gọi là «Thái Ất Trì», án để theo phương vị, phía đông đề «Nhật Tinh», phía tây viết «Nguyệt Hoa» và chính giữa là «Vi Thiên Hạ đệ Nhất Động Thiên».

Trên «Tiếp Thiên Đài» có đặt một chiếc ghế dựa rộng, nệm bọc gấm đỏ, phía tây, một ngọn hồng châu dựa cao, chính giữa một cái lư hương trong đó cắm ba cây hương thật lớn.

Trước cái lư hương có đặt một cái chén lớn, trên chén gài ngang một ngọn chủy thủ, cách bố trí tuy đơn giản, nhưng thật là uy nghiêm.

Trước đài, hai bên có hai cái rạp lớn, bên trong được lót vào thành bằng da, trước mỗi gian bằng đều có đặt bàn, mỗi rạp có thể chứa cả ngàn người.

Dựa bên Thái Ất Trì là một cái «Lôi Đài», hai bên Lôi Đài có hai cây trụ, trụ bên phải đề : «Quyền Đả Xuân Hạ Thu

Đông, tru bên trái đề : «Cước Đạp Đông Tây Nam Bắc».

Bên trên, ngay chính giữa Lôi Đài, có bốn chữ thật to :
Thống Nhất Võ Lâm».

Hàng trăm tên đại hán áo đen chia nhau lo giăng trướng, sắp bàn, lán xăn lạnh lẽo nhưng sắc mặt nặng nề, dù thấy họ đã được huấn luyện kỹ càng để xứng đáng mệnh danh là «Hắc Báo Tử».

Lăng Ngao ngồi hàng ghế phía trước rào bên phải, hai tay húc ôm cây «Ma Cầm», hai mắt hắt hóm nhìn chờ đợi.

Lần lần, cả hai bên, hai rạp đầy nich những người, họ toàn là nhân vật võ lâm các xứ.

Bảy giờ thì trống ồn ào huyền ảo theo số người mà lăng lã, Lăng Ngao hé mắt dòm quanh, vẫn không thấy sư mẫu và bốn vị Minh Chủ võ lâm đầu cả, hẳn nhầm mắt lại như cũ.

Chợt có người vỗ vai :

— Chú bé, đã tới rồi à ?

Lăng Ngao giật mình quay lại cười :

— Sư thúc...

Giọng hân mừng rõ nhưng pha lẫn ít nhiều lo lắng.

Như đoán biết tâm trạng hân, Xích Cước Đại Sư nói ngay :

— Không chỉ riêng ta mà thân phụ thân mẫu của chú cũng đều đã tới...

Thiếu chút nữa là Lăng Ngao đã nhảy dựng lên, hân năm chặt tay áo của Xích Cước Đại Sư gặng hỏi :

— Đầu ? Cha mẹ cháu bây giờ ở đâu ?

Vừa hỏi mà hai mắt hân lướt thật nhanh qua khắp đầu người...

Xích Cước Đại Sư nói :

— Đừng có kiểm thất công, chưa đến lúc cha mẹ chú cần ra mặt.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Tại sao vậy, sư thúc ?

Xích Cước Đại Sư thấp giọng :

— Vì bốn cái tay «Xuân Hạ Thu Đông» chưa tới.

Lăng Ngao gật đầu :

— Sư thúc, cha mẹ cháu mạnh không ?

Xích Cước đáp :

— Rất mạnh, chủ đi ba ngày thì hai ông bà về đến Thạch Cỗ Sơn...

Lăng Ngao hỏi dồn :

— Gia phụ bảo đi lo cho rồi món nợ năm xưa, không biết đã xong chưa, sư thúc ?

Xích Cước lắc đầu :

— Không gặp được người ấy.

Lăng Ngao hỏi :

— Nhưng người ấy là ai ?

Xích Cước lắc đầu :

— Không biết, cha của chú không chịu nói, hãy đợi gặp mặt rồi hỏi.

Lăng Ngao lại đảo mắt tìm tòi, hy vọng nhìn thấy sư phụ và sư mẫu, thế nhưng không có, hân quay lại hỏi Xích Cước :

— Sư thúc, không biết gia phụ hôm nay định đối phó với bốn vị «Xuân Hạ Thu Đông» như thế nào ?

Xích Cước nói :

— Chuyện đó có lẽ là phần của chú mấy đó.

Lăng Ngao cúi đầu :

— Tiểu diệt nói xin sư thúc đừng giận, chuyện này cháu cần gặp mặt gia phụ rồi mới định thái độ được.

Xích Cước nói :

— Chỉ sợ rồi chú mấy lại không tin luôn lời của cha nữa thì sao ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Tiêu diệt đầu đảm thế, chỉ có điều vì sự thức không có chứng kiến tận mắt mà chỉ nghe gia phụ nói lại, vì thế, chớ không phải chân đảm không tin sự thức.

Hắn ngần ngừ rồi nói tiếp :

— Chuyện này rất phức tạp, chính sự thức chắc cũng nhân rằng cho đầu một người lạ, nhưng xuyên qua thái độ, mình có thể đoán được người ấy chính nhân hay kẻ ác, vì thế cho nên đối với «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền, tiêu diệt cảm thấy ông ta không phải là hạng vô loại, bên trong nhất định phải có điều ẩn khúc, tiêu diệt mong được gia phụ và ông ta đổi chắt là hay hơn hết.

Xích Cước nói :

— Có thể, cha người có thể làm chuyện đó.

Lăng Ngao nói :

— Còn chuyện này nữa, hôm nay là ngày khai Bang của Hắc Báo Bang, diên lễ của họ không giống như những cuộc ra mắt võ lâm của Bang phái khác, hình như họ mời thiên hạ anh hùng đến đây mục đích để gây hấn, bằng vào khẩu hiệu của họ, dù thấy rõ dã tâm, và một khi đã xác nhận chắc chắn Dịch Thanh Thiên không phải là con người lành thì, rất có thể, hận thù sẽ được gát lại ngày sau.

Xích Cước gật đầu :

— Đúng...À họ ra kia.

Tiếng «hò» ông ta dùng đây là để chỉ vào bọn người Hắc Báo Bang họ đã từ phía sau Lôi Đài đi ra một đội đông phục áo đen.

Nhân số không rõ lắm, nhưng ước độ cũng phải hai trăm người trở lên, người nào lưng cũng giắt Quỷ Đầu Dao, họ bước thật đều, họ đi thẳng ra trước hương án là đứng lại, họ quay mặt vào hương án thẳng hàng nghiêm chỉnh.

Tiếp theo, hai đội, mỗi đội ba mươi sáu người, mình mặc áo choàng đen, lưng đeo trường kiếm, thần sắc của họ rất uy phong.

Hai trăm người trước nghiêm trang, như làm nổi bật cái vũ dũng của hai đội đến sau, hai sắc thái, hai phong cách khác nhau nhưng lại hỗ trợ làm cho không khí bỗng nghe nặng nề.

Cả vải áo cũng thế, tuy vẫn một màu đen, nhưng đội sau này, vải vóc được chọn lựa kỹ càng, toàn là thứ hàng quý giá và nhất là bằng vào sắc điện, ai cũng nhận ra hai lớp ba mươi sáu người sau, người nào võ công cũng vào hàng tuyệt đỉnh..

Hai lớp này đứng hai bên hương án.

Sau, cũng, cũng từ sau Lôi Đài, ba lão già áo đen bước ra, họ đi sánh vai với nhau, dáng bước khoan thai mà chắc nịch.

Hai người hai bên diện mạo trong vào là ôn lạnh, một người cao ốm, trông như một cái thày ma vì vẻ mặt gần như không lộ một chút gì gọi là «sống» cả, đến hai con mắt cũng trắng dã như mắt cá chết, trơ trơ.

Một người lùn mập, nhìn qua giống y như một trái cầu chì, giả như đứng thấy đôi chân và cái đầu, thì chắc chắn là đứng, nằm hoặc chổng cẳng lên, cũng không ai phân biệt được, vì bằng cách nào, lão cũng... trơ trơ.

Cái làm cho thiên hạ ngán hơn hết là hai chiếc đầu lâu trắng hếu, được hai lão già lùn mập và ốm cao đeo tòng teng nơi cổ, như những cô gái đeo giây chuyền. Trông họ, người ta dễ liên tưởng đến ôn thần.

Đứng giữa, vóc dáng được xem như là đứng kích thước, cao lớn, hiền ngang, chỉ có điều những bộ phận khác thì có hơi đặc biệt.

Mặt vuông, mặt tròn và lộ, chân mày như hai cây chổi tàu cau, lỗ mũi giống như củ tỏi, hình như râu vừa mới ra bao cuốn quanh hàm.

Bây giờ thì hai bên rạp mới có hơi xao động, vì có số người đã nhận ra lão già đứng giữa : Tan «Đông Minh Chủ» Long Quyển Phong.

Lăng Ngao giắt mình quay lại nói nhỏ với Xích Cước :

— Sư thúc, Long Quyện Phong đó.

Xích Cước cau đôi mày rậm :

— Như vậy thì Hắc Báo Bang này do lão ta tổ chức...

Lăng Ngao nhóng nhóng dòm lên :

— Có lẽ hôm nay có nhiều chuyện lạ.

Xích Cước cười :

— Lão ta tình chuyện độc bá võ lâm, thế nhưng bốn tay «Xuân Hạ Thu Đông» chắc chắn cũng không thể «nhả» miếng mồi mà họ đã ngậm trong miệng mấy chục năm nay, vậy thì hôm nay, bọn mình có thể làm khách bàng quan để xem chúng xé nhau.

Long Quyện Phong đưa mắt ra hiệu cho hai lão cao lùn hai bên «lên đèn» còn ông ta thì đốt ba cây nhang lớn nhất đưa lên trán làm râm «khẩn vái».

«Khẩn vái» xong, ông ta cắm ba cây nhang vào lư hương, sau cùng, ông ta nhặt ngọn chủy thủ châm vào đầu hai ngón tay trở nhiều máu rồi lui ra sau ba bước.

Tiếp theo, hai lão già lùn, cao, cũng bước lên dùng chủy thủ châm vào đầu ngón tay, cũng cho máu nhuộm vào chén rồi cũng cùng lui lại.

Bây giờ thì người ta mới thấy phía bên sau bà lão già áo đen. Ngay chỗ của Long Quyện Phong đứng, có thêm chín lão áo đen nữa, họ cũng giống như hai hàng ba mươi sáu lão áo đen trước, nhưng vai vóc lại sang hơn một bậc, lưng họ giắt trường kiếm, cán kiếm nạm vàng.

Có lẽ họ cùng ra kể sau Long Quyện Phong, nhưng vì thiên hạ đang chú mục vào nghi lễ hấp dẫn của ba người của Long Quyện Phong, nên không thấy họ.

Chín lão già này với phong độ, thần sắc, tự nhiên là cao hơn hai tốp ba mươi sáu người kia một bậc.

Và bây giờ, lần lượt, chín lão già áo đen, rồi hai hàng bảy mươi hai lão hai bên, san cùng là hai trăm tên đại hán, họ lần lượt chích tay nhỏ máu vào chén như những người đầu.

Xong vụ chích tay lấy máu là đến cái màn uống.

Bắt đầu y như hồi nãy, Long Quyện Phong hai tay bưng chén, thần sắc trang nghiêm, uống xong một hớp rồi lui lại.

Và kế tiếp luân lưu cho đến hết.

Cho đến tên cuối cùng uống «máu thề» là Long Quyện Phong khai khẩu.

Hai tay hơi vòng lên thú lễ, giọng nói trầm trầm mà vang động. Long Quyện Phong nói :

— Chư vị anh hùng, Hắc Báo Bang thành lập, tôn chỉ nhằm tiêu diệt cái gọi là «Minh Chủ Xuân Hạ Thu Đông» để thống nhất võ lâm, nếu tại đây, có bằng hữu nào bất phụng, thì xin ăn nhẫm nếm đợi một chút, để cho tại hạ giới thiệu những nhân vật trong tổ chức của bản bang.

Tiếp theo, Long Quyện Phong đưa mắt nhìn hai lão già lùn và cao đứng hai bên, giới thiệu :

— Đây là tả hữu, Hộ Pháp của bản bang, nếu chư vị không quên thì chắc nhận ra «Hắc Sơn Cổ Trúc» và «Bạch Hổ Hoành Lưu» nhị vị Thần Quân mà hai mươi năm về trước đã từng làm cho võ lâm khiếp phục, hôm nay vì sự ích lợi chung, nhị vị Thần Quân đã bằng lòng về giúp tại hạ để mưu tìm cho võ lâm thống nhất...

Lăng Ngao quay lại hỏi :

— Sư thúc, có biết hai người ấy hay không?

Xích Cước gật đầu :

— Họ là «Hắc Bạch Song Ma» chứ không phải «Thần Quân».

«Thần Chôn» gì cả, năm xưa chúng tàn hại võ lâm qua nhiều vụ cũng bị bại vào «Thần Phong Phiến» của phu thân của chủ, bây giờ ra mặt, chắc chắn là cũng phải nghĩ đến chuyện báo thù.

Lăng Ngao gút gút đầu và quay lại thì nghe Long Quyển Phong giới thiệu chín lão đứng sau :

— Đây là chín vị «Sứ Giả» của bản bang, tính từ bên phải trở qua : «Quý Cước Tiên» Nghê Hoàng, «Mang Mang Tẩu» Lô Truật Ông, «Hắc Thiên Quan» Thiết Mộc Công, «Cửu Chi Thần Cái» Cô Dã, «Tàng Y Quỷ» Thi Bửu Vi, «Thái Sơn Thạch» Hồ Chi, «Kim Cốc Trường Lão» Tiền Nhất Cơ, «Thiên Nam Sắc Ma» Trang Lão Nhị và «Cửu Diện Nhân Yếu» Thôi Phi... đây là chín vị thuộc kỳ nhân đi sĩ, đã bằng lòng đảm nhận chức vụ «Cửu Sứ Giả» để lo chung mọi việc bên ngoài của bản bang. Ngoài ra, hai hàng ba mươi sáu vị này đều là Phần Đường, Đường Chủ các nẻo, tất cả cũng đều là bậc hào kiệt thời thời.

Long Quyển Phong ngưng lại một giây, ông ta đảo mắt qua một lượt về hàng khách và từ từ nói tiếp :

— Hôm sau, đến lễ ra mắt của bản bang, tự nhiên là rất hoan nghênh chư vị anh hùng tân trợ, đồng thời, nếu có vị nào không phục, cũng không quan hệ, vì bản bang đã có dụng ý dài dẽ hầu tiếp, nếu có vị nào cần chỉ giáo. Nhưng, hiện tại chư vị đều là khách, nếu có khiên chiến thì cũng nên cho đầy đủ bốn phần chủ khách rồi sẽ tính sau.

Sau câu nói là một cái vỗ tay, lập tức, rượu thịt được đưa lên sắp một lượt trước mặt mọi người.

Chờ cho tiệc thiết xong, Long Quyển Phong nâng chén :

— Xin chư vị anh hùng bao dung mà không chấp thức thối rượu lại và xin tất cả cùng nâng chén để tại hạ được tỏ lòng thanh kính biết ơn.

Trên một ngàn người cùng nâng chén lên tay.

Qua ba tuần rượu đứng theo nghi thức tân chủ, từ bên phía đông trong rạp, một vị đại hán lưng hùm vai gấu chậm chậm bước ra vòng tay về phía Long Quyển Phong :

— Tại hạ là «Nam Sơn Thiết Quyển» Trần Lương, có điều xin thỉnh giáo Dịch Bang Chủ.

Long Quyển Phong vòng tay :

— Đa tạ, xin hăng hiru cứ nói

«Nam Sơn Thiết Quyển» Trần Lương cao giọng :

— Vừa rồi Bang Chủ có đề cập chuyện «tiêu diệt» bốn vị Minh Chủ võ lâm và «Thống Nhất» võ lâm, xin thỉnh vấn Bang Chủ với lý do nào mà «tiêu diệt» ?

Long Quyển Phong mỉm cười và nói thật chậm :

— Lý do «tiêu diệt» là vì bọn họ võ công tâm thương «Xuân Thân» thiện lương «Hạ Thân» hồ đồ, «Thu Thân» hiểm sát, «Đông Thân» hiểm ác, mấy mươi năm nay chưa mang lại lợi ích cụ thể nào cho đồng đạo võ lâm, vì thế, cái gọi là «Minh Chủ» đó cần tiêu diệt.

Trần Lương cười nhạt :

— Dịch Bang Chủ nói thế sợ e rằng hãy mớ hồ, không cần nói xa, dón gần đây, Thiên Y Giáo không thể làm nhiệm vụ võ lâm Trung Nguyên, chuyện đó, không thể nói là công lao gánh vác của «Tứ Thần» hay sao ?

Lăng Ngao tắc lưỡi nói thầm : «Vị Nam Sơn Thiết Quyển này quả thiếu chuẩn bị khi phát ngôn, chỉ bằng vào việc đó thì lý do không vững».

Quả nhiên, Long Quyển Phong phản công ngay :

— Theo tại hạ biết thì số giáo sĩ xâm nhập Trung Nguyên quả thật bị bại vào tay của «Thu Thân» và «Hạ Thân» tuy nhiên, đó chỉ là đánh thắng chứ chưa phải là tiêu diệt, còn như sự hủy hoại toàn bộ ở Thiên Sơn Đạo Trì đó mới là quan trọng thì hoàn toàn «Tứ Thần» không có làm hao một viên sỏi nơi đó được.

Trần Lượng hỏi :

—Thế Dịch Bang Chủ có biết ai làm chuyện đó hay chẳng?

Long Quyên Phong đáp một cách thần nhiên :

— Chuyện đó do bản bang hành động.

Trần Lượng cười lớn :

— Dịch Bang Chủ nói đùa sao chứ ?

Long Quyên Phong nói :

— Xin Trần bằng hữu hãy trưng chứng cứ để bác bỏ đó là công của bản bang.

«Nam Sơn Thiết Quyền» Trần Lượng cũng hòng làm thính.

Long Quyên Phong cười chum chim :

— Hình như Trần bằng hữu muốn khiêu chiến ?

Trần Lượng đáp :

— Đúng như thế, vì tại hạ vốn tôn phục «Xuân Thần» và «Hạ Thần», cho nên nghe Bang Chủ mại sát người, tại hạ cần phải xin lãnh giáo.

Long Quyên Phong liếc ra sau :

— Thôi sứ tử, hãy ra tiếp Trần bằng hữu.

«Cửu Diện Nhân Yếu» Thôi Phi vồng tay nhảy ra giữa lối đi :

— Trần bằng hữu, xin thính.

Trần Lượng quả xứng là một hảo hán, hân bước ra mấy bước nữa rồi nhún chân nhảy vọt lên Lối Đai.

Vừa chạm chân lên đài Trần Lượng đã vồng tay,

— Xin mời.

«Cửu Diện Nhân Yếu» Thôi Phi là một lão già mặt trắng không râu, dáng cách của lão ta lạnh nhạt, hình như không xem đối phương vào đâu cả. Lão nói bằng một giọng khinh khỉnh :

— Xin mời bằng hữu hãy ra tay trước, chứ nếu để lão phu thì e rằng bằng hữu không còn cơ hội.

Trần Lượng giận dữ nhích lên không nói thêm nửa tiếng vung tay tổng ra một quyền trong thế «Khải Sơn phát mộc».

Thông thường, người ta lấy ngoại hiệu theo sở trường, hoặc bằng hữu tặng, hoặc tự mình chọn lựa, cũng đều theo đúng sở trường.

Tỷ như người có bàn chân cứng, cái đá tung ra, trông ai thì kẻ như người đó rồi đời, như thế, người ta lấy biệt hiệu «Thiết Cước», người có cái đầu húc vào ai thì người đó vỡ ngực ra mà chết, những người như thế thì gọi là «Thiết Đầu».

Tự nhiên, «Thiết Quyền» của Trần Lượng cũng phải được căn cứ vào sở năng, quyền của hắn nếu không phải là «sắt» thiết thì ít nhất cũng phải được như là gỗ mà đao chạm vào phải mẻ, thế nhưng, cú đánh như «khải sơn» của Trần Lượng không làm cho Thôi Phi đề ý, lão ta cứ đứng vững ngực, hai tay xuôi xì.

Bùng !

Ngọn quyền trúng ngay vào giữa ngực của Thôi Phi, người ở dưới cảm nghe như rung rinh cả Lối Đai.

«Cửu Diện Nhân Yếu» đứng y một chỗ.

Toàn thể những người có mặt thấy đều rung động, họ hoan nghinh sức chịu đòn của Thôi Phi thì ít mà họ lao nhao lo ngại cho Trần Lượng thì nhiều.

«Cửu Diện Nhân Yếu» Thôi Phi nhìn Trần Lượng mỉm cười :

— Trần bằng hữu, hình như quyền do bằng hữu còn giữ lẽ nên chưa dùng hết sức vậy xin cho quyền khác...

Bình !

Lại một quyền như sấm sét, lại cũng trúng ngay giữa ngực Thôi Phi.

Bên dưới thiên hạ bắt đầu lỏng nhong.

«Cửu Diện Nhân Yêu» Thôi Phi vẫn đứng y một chỗ.

Tự nhiên, ngọn quyền này Trần Lương đã vận toàn thân công lực, vì hẳn biết rất có thể Thôi Phi đã xem thường, nên đã quyết tâm phải hạ cho kỳ được.

Thế nhưng, lão ta vẫn đứng yên.

— Trần bằng hữu, không nên khiêm nhượng như thế, hãy vận công đi chứ ? Sao đánh giống dân bà quá vậy ?

Bực !

Câu nói có hình cách mạ lỵ của Thôi Phi làm cho Trần Lương đỏ mặt tía tai, hẳn dồn cả công lực lên cánh tay, nhưng lần này thì hẳn thay vị trí hẳn không đánh vào ngực như hai cú đầu mà lại đánh ngay vào bụng.

Thế nhưng lão Thôi Phi vẫn đứng cười...

Nắm tay của Trần Lương, qua ba cú đánh hết mình, bây giờ đã sưng vù và bầm tím.

Từ dưới khán đài, một gã đại hán vọt người chạy tuồng ra gần lối đài kêu lớn :

— Trần đại ca, hãy dừng lại...

Nhưng đã lỡ ngồi lưng cọp và nhất là thế diện trước đông người, Trần Lương làm sao lại có thể ngưng, hẳn như chân nháp cả hai tay và luôn cả cái đầu phóng mạnh vào giữa ngực «Cửu Diện Nhân Yêu»...

Khẽ nghiêng người qua bên trái non nửa bước, cánh tay trái của Thôi Phi đưa thẳng lên trên.

Không ai nhìn thấy bằng vào chiếu gì người ta chỉ nghe Trần Lương «hự» lên một tiếng, thân mình hẳn dính luôn trên bàn tay của Thôi Phi.

Có lẽ Trần Lương đã bị Thôi Phi điểm huyết nên không thấy cử động gì nữa cả

Gã đại hán khi nãy thẳng thốt kêu lên :

— Thôi lão tiên bối, đại ca tôi tính tình lỗ mãng xin tiên bối dung cho mạng sống !

Thôi Phi cười lớn :

— Được, đón đi !

Lão ta hất nhẹ tay lên, thân mình của Trần Lương tung luôn xuống chân đài, tuồng dính vào giữa ngực của gã đại hán đứng đưa tay bên dưới.

Gã đại hán chưa dung mình Trần Lương thì đã «hự» lên một tiếng và ngã ngửa ra sau bất động.

Ban đầu, người ta nghĩ vì tạo cái đầu Trần Lương va vào nhưng sau đó thấy cả hai đều chết, mọi người chợt nhận ra là «Cửu Diện Nhân Yêu» Thôi Phi đã dùng phương pháp «Cách Sơn Đả Hồ» đánh chết hai anh em Trần Lương.

Thiên hạ lại nhao nhao, hết bảy phần mười nhưng người có mặt thấy đều bất bình lối giết người lán nhàn của Thôi Phi.

Xích Cước thức nhẹ Lãng Ngao một cái và nói nhỏ :

— Chú bé, «Cửu Diện Nhân Yêu» Thôi Phi là thẳng cha «Lại Cái», trong giới Hắc đạo, hẳn là tên hung ác tàn nhẫn nổi danh, nghe nói trong một ngày mà không có giết người là hẳn không ăn được, hẳn bực dọc như điên...

Lãng Ngao nói :

— Như thế dễ tiền diệt lên đó trừ nó cho rồi, kéo không khéo còn người bị hấn hại nữa...

Xích Cước lắc đầu :

— Đừng, khi không sao ta bằng đâm khoai cái thẳng này, chú hãy để cho ta, và lại, phải rồi, tài của chú thì ta đã biết rồi, còn sức của ta thì chú chưa biết, sẵn dịp này để ta làm một võ gọi là... ra mặt chơi mà !

Lăng Ngao chưa kịp nói gì thì hắn nghe một cái vù thân hình cao lớn dính dăng của Xích Cước Hòa Thượng y như một con chim đại bàng từ trong rạp bay vút lên Lôi Đài, làm cho mọi người trở mắt lao nhao.

Khi Xích Cước Hòa Thượng chấm chân lên sàn ván Lôi Đài, người ta mới thấy tay ông ta vẫn còn cầm cái dùi gà nhai ngồn ngồn.

Lần lộn trong đám đông người không ai để ý, nhưng bây giờ sừng sững trên lôi đài, con người của Xích Cước vùng anđi bặt, với cái đầu trọc lóc, với da mặt hồng hồng, đôi mắt tròn vo, chân mày y như một bệt mực, chỉ nhìn vào bộ mặt không thôi, người ta đã biết ngay đó là loại thầy chùa... xoi thịt chó, thứ thầy chùa ít người ưa nhưng lại là thứ tốt nhất trên đời.

Ông ta mặc chiếc áo hình như không thường hay giặt, màu sắc của nó bây giờ rất khó mà phân biệt, nó không phải xám cũng không phải đen, vạt áo luôn banh ra lòi lông ngực xồm xồm. Cờ tay áo xắn lên, người ta ước lượng có lẽ cánh tay đó đã từng bửa trợn một... rừng già củi thóc.

CHƯƠNG 42

XƯƠNG SẮT VÀ TAY SẮT

Sau khi anh em «Nam Sơn Thiết Quyền» Trần Lượng bị giết, đa số người cảm phần, nhưng phần đông lại ngán sợ con người da đồng xương sắt của «Cửu Điện Nhân Yên», người ta đã từng biết trong các môn võ có một thứ công phu gọi là «Thiết Bồ Sam», đó là một thứ «gồng» nhờ luyện tập nhờ ngải, nhờ thuốc. Người ta nghĩ ngờ «Cửu Điện Nhân Yên» thuộc về loại đó.

Người ta cũng nhớ đến những tay «Sơn Đông Mãi Võ» uganh này nghe nói phần nhiều phát xuất từ tỉnh Sơn Đông cho nên người ta lấy đó làm tên luôn, những người này họ có nhiều cách biểu diễn rất hấp dẫn người xem, chẳng hạn như họ nằm xuống dần lên ngực một cái cối giã, đồ gạo tức vào đầy, rồi ba người khác xúm lại giã... chày ba, giã cho tới khi cối gạo trắng mới thôi và cái «nền» bằng ngực người đó vẫn không thấy một dấu đồ nào, chẳng hạn như họ tự cầm, hoặc cho người khác cầm thanh sắt đập vào người họ nghe bình bình, nhưng họ vẫn cười nói như không.

Nhưng đó thuộc về lời... Sơn Đông Bán Thuộc.

Nó chỉ có tính chất biểu diễn... coi chơi. Tự nhiên họ cũng phải có công phu luyện tập, nhưng cái chính vẫn là «ăn ý».

Đối với «Cửu Diện Nhân Yêu» Thời Phi, cố nhiên không phải là «ăn ý» mà là thật, không phải biểu diễn, chắc chắn là hẳn đã có luyện «Thiết Bồ Sam»

Điều đáng sợ là thường thường những người luyện «Thiết Bồ Sam» thì lại là những người đồ võ hình như họ chỉ chuyên luyện mỗi một thứ ấy rồi bỏ trôi những thứ khác hoặc giả có người bẩm sinh không luyện được võ công, nhưng họ lại thích xông xáo giang hồ, họ chỉ còn cách là luyện «Thiết Bồ Sam» để nếu có làm trận thì... đưa lưng ra chịu.

Những con người đó, nhiều trường hợp cũng làm cho đối phương ngao ngán, vì những người luyện «Thiết Bồ Sam» thường thường là những tay cao lớn dính dính cho nên khi họ đã có sức chịu đòn thì họ «còn» không cũng đủ chết với họ. Vì thế cho nên khi gặp những tay này, không ai dám dễ cho «nhập nội» vì họ ma bầm vào là họ cày như.

Nhưng, trong giang hồ kẻ sợ công phu «Thiết Bồ Sam» cũng không nhiều lắm, vì nó chỉ là thứ «chiêu dấm» chứ không phải thứ tận công.

Đáng kể, đối với «Cửu Diện Nhân Yêu» thì khác, võ công của người này khá cao, vừa chịu dấm vừa dấm người nhẹp dệp.

Nhất là lời «Cách Sơn Đĩ Hồ» đã làm cho anh em «Nam Sơn Thiết Quyền» bỏ mạng, khiến cho bao nhiêu người chứng kiến đều phải rùng mình, ai cũng cảm hận cái tên tàn ác, nhưng ai cũng gồm con người của hắn.

Bây giờ thấy có người đối địch, ai cũng khoái chí, tuy họ cũng có lo ngại dấm cho Xích Cước Hòa Thượng, nhưng

nhìn vài thái độ, nhìn vào con người, thiên hạ cũng có nhiều tin tưởng.

Riêng Lăng Ngao thì vẫn cứ pháp phỗng.

Mặc dầu biết vị sư thúc của mình đã bao nhiêu năm bữa củi nấu cơm cho một vị trụ trì khó tính tham lam, chứng tỏ ông ta có đầy đủ tính nhân nại, con người như thế là không bao giờ nóng bậy, hành động luôn luôn cân nhắc, thế nhưng thấy công lực của «Cửu Diện Nhân Yêu», hẳn cũng hơi lo ngại cho vị sư thúc của mình.

Hắn ngồi dưới khán đài, nhưng đã sẵn sàng chuẩn bị, hẳn đã ước lượng tầm xa và ước lượng trước cách ứng phó, quyết không để cho sư thúc làm nguy.

IXX

Đã thắng một trận mà tự cho là đẹp mắt, «Cửu Diện Nhân Yêu» chuẩn bị vòng tay nói vài lời «ngon lành» của kẻ thủ đài, nhưng ngay lúc đó, mắt hắn vùng tối lại vì bị cái «mùi» xam xam vù xốt ngang mặt và sau đó là hẳn thấy Xích Cước.

«Cửu Diện Nhân Yêu» hơi khựng lại, một phần vì vòng tay lộ trơn, một phần thì hẳn thoáng thấy... hơi quen.

Hắn cau mặt nhìn chăm chú.

Xích Cước cười cười :

— Lâu dữ, mạnh chớ, bạn ?

Nhận ra Xích Cước Hòa Thượng, «Cửu Diện Nhân Yêu» hơi tái mặt nhưng lão vẫn cố cười :

— Đúng là oan gia nhiều kiếp, không cần tìm cũng gặp như thường, hừ hừ...

Xích Cước Hòa Thượng nhắm nhắm cái xương gà, hai mắt lim dim như đang nghiền ngẫm mùi vị thơm ngon của

cái cút gà, ông ta nhường nhường đôi mày chồi xuề :

—Kiếm chi ? Khi nào cần gấp là gấp chờ kiếm tạm chi cho mệt ? Cừu Điện nè kẻ ra thì bọn mình sống cũng dài dủ chờ phải không ?

Vốn không biết mặt Xích Cước Hòa Thượng nhưng thấy hai người nói chuyện «thần mật» quá, Long Quyển Phong kêu hỏi :

— Thôi sư giả, tên hòa thượng nào thế ?

Cừu Điện Nhân yêu quay lại vòng tay :

— Trình Bang Chủ, bản pháp danh là Xích Cước, sư đệ của cái con người mà Bang Chủ muốn tìm : «Kim Thu Nhu Hiệp Lăng Phi Vân».

Nghe nói sư đệ của «Kim Thu Hiệp» là Long Quyển Phong hơi dỗi sắc, lão nhìn chăm chăm vào mặt Xích Cước như để kiểm một cái gì...

Cừu Điện Nhân Yêu nói tiếp :

— Xưng là hòa thượng nhưng lão thầy chùa này chỉ chuyên ăn thịt chó

Xích Cước cười :

— Ta tu lòng chó không phải tu cái lỗ miệng, nhưt là không thích tu với loài yêu quái, cho nên gặp yêu quái là ta «đọc» sấm.

Long Quyển Phong hỏi :

— Hòa Thượng, sư huynh của ông đầu ?

Xích Cước nói :

— Đương nóng, lát nữa sẽ có mặt ngay, phải đến đây để mừng bang chủ chó. Nhưng bây giờ khoan nói chuyện đó để ta «đọc» vị sư giả này rồi «hàn huyền» sau cũng không muộn mà.

Long Quyển Phong gặng lại :

— Có thật hay không ?

Xích Cước cau mày :

— Cái gì thật hay không thật ?

Long Quyển Phong nói :

— Ta ! Ời «Kim Thu Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân có đến thật không ?

Xích Cước đáp :

— Sao lại không thật ? Bang Chủ không thấy con trai của người đó sao ? Con tôi được là cha tôi được chó.

Tuy đã thấy Lăng Ngao từ đầu, nhưng Long Quyển Phong vẫn phải quét mắt xuống một lần nữa, mặt lão giật giật và môi lão nhếch lên trông hung ác dị thường.

Lão quay lại nói với Xích Cước.

— Được lắm, cứ tự tiện đi.

Xích Cước hất mặt về phía «Cừu Điện Nhân yêu :

— Sửa soạn «son phấn» đi... đại cô nương.

Cừu Điện Nhân Yêu tái mặt, tay lão hơi rung.

Bất cứ người nào, thường thường rất kỵ cái vụ bị người ta lột mặt, nhưt là con người bán nam bán nữ. Họ chỉ thích khi họ đóng vai trò nào thì «khán giả» cứ tưởng dùng vai trò ấy chứ đừng kêu ngược lại. chẳng hạn như họ đang làm «bà bóng» thì dầu họ có đầy đủ... đàn bà hay không họ cũng khoái được người ta gọi là «cô», còn khi họ muốn làm đàn ông, thì dầu họ không đủ cái thân... được rựa họ cũng chỉ bằng lòng người ta gọi họ là... đấng nam nhi, nếu ai quên gọi khác đi là họ coi như chửi cha họ vậy.

Cừu Điện Nhân Yêu giận rung vì bị Xích Cước nói toạt về cái không tra của lão.

Lão hăm hừ rút phùng thanh kiếm trên lưng.

Thanh kiếm của lão cũng kỳ dị y như con người của lão, thanh kiếm không có sống, hai bên nếp có hai hàng răng cưa xóc ngược về phía can, trông giống như xương cá.

Xích Cước cười :

— Lâu quá mà cũng bấy nhiêu đó, chúng tôi «bà» cũng chẳng tiến bộ là bao.

Đã một lần gọi «cô» làm cho Cửu Diện Nhân Yêu nổi cáu, bây giờ bị Xích Cước nhồi thêm tiếng «bà» nữa khiến cho lão nghe như bị đả đảo mồ cuốc mồ ông cha, lão gầm lên một tiếng vang thành kiếm xà thẳng xuống đầu Xích Cước.

Thanh kiếm cắm trên tay thì cũng không thấy gì lạ lắm, có khác chăng là vì hai hàng ngón của nó, nhưng khi được vung lên, người ta bỗng có cảm giác như đang nhìn vào mặt trời đứng bóng.

Nhiều tia chớp lóe lên: hoa mắt và tiếng gió re re.

Thần hình nặng nề, thế nhưng khi di động thì Xích Cước có một thân pháp nhẹ như bóng mây lơ lửng, ông ta nghiêng nghiêng người làm như muốn ngã, thế nhưng khi thanh kiếm của Cửu Diện Nhân Yêu bay tới là ông ta vung bật lại như đòn bẩy và bàn tay ở dễ đã sát vào hông của đối phương.

Hai bàn tay của Xích Cước khoa khoa trước mặt thật chậm, lối khoa tay của ông ta y như cạp gối, hai tay chậm chậm, cái đầu lắc lắc, cái miệng cười cười...

Cửu Diện Nhân Yêu thét lên một tiếng, thanh kiếm và thân người cùng bay thẳng lên rồi bất từ trên phóng xuống.

Thế đánh này mạnh lắm, vì không phải dùng sức mạnh của đôi tay mà là dùng cả khối nặng của thân mình.

Bất cứ ai, gặp thế đánh đó là phải tránh chớ không khi nào dám đỡ.

Quả nhiên, Xích Cước vội thụt đầu xuống như ngỗng chồm hồm.

Lối tránh đòn này, người biết võ coi như là đại đột, vì có mấy điều bất lợi: thứ nhất, thế kiếm từ trên phóng xuống, chớ không phải phất ngang, cho dầu thế kiếm có đi xiêng, nhưng ở trên là chủ động, khi đối phương nhìn xuống, họ chỉ cần lấy đi một chút là trúng ngay; thứ hai, thân

hình của Xích Cước lại đang ở trong thế ngồi chồm hồm như vậy thì nhất định là khó mà thoát hiểm. Ngồi ở dưới, Lăng Ngao nhìn rõ thấy thế kiếm mạnh như vũ bão của Cửu Diện Nhân Yêu đang nhắm bộ xuống đầu sư thúc của mình thì không khỏi giật mình kinh hãi. Trông ngực chàng đập liên hồi khi tưởng tới chiếc đầu của vị sư thúc có thể bị xẻ làm đôi chỉ trong vòng tích tắc. Thế nhưng, nhanh như điện chớp, Xích Cước Hòa Thượng đã bay vút qua một bên, nhẹ nhàng tránh khỏi mũi kiếm của Cửu Diện Nhân Yêu trong gang tấc.

Cửu Diện Nhân Yêu đã nắm chắc phần thắng, không ngờ đối phương lại lẹ làng tránh thoát thế kiếm độc đáo của mình. Hấn bức mình lắm, mũi kiếm vừa đâm hụt, hấn đã nhanh nhẹn xoay tít qua, nhắm thẳng yết hầu của Xích Cước Hòa Thượng đâm thẳng.

Lần này, nhà sư cũng không thêm chống đỡ, chỉ khe lách mình một chút là thoát khỏi mũi kiếm của Cửu Diện Nhân Yêu. Và nhà sư bật lên tròng cuối ha ha:

— Ta cứ tưởng tài nghệ của «Bà» bấy lâu nay đã tiến bộ thêm, không ngờ vẫn chỉ có vậy!

Bi châm chọc hoài, Cửu Diện Nhân Yêu muốn nổi điên lên, nhưng lão cố trấn tĩnh, không thêm trả lời, và lại múa kiếm xông tới. Lần này, Cửu Diện Nhân Yêu sử dụng một thế kiếm khác lạ, lưới kiếm xoay tít, biến thành một vòng hào quang, nhấp nháy như trăm ngàn ngôi sao sáng bủa vây phía trước Xích Cước Hòa Thượng, tưởng chừng như không còn một khe hở nào để thoát thân. Và đột nhiên, kiếm quang thu nhỏ lại, nhỏ lại dần rồi bay vút vào người Xích Cước Hòa Thượng.

Bao nhiêu bức tức của Cửu Diện Nhân Yêu hầu như được dồn cả vào mũi kiếm, nhất quyết hạ địch thủ trong chiêu này. Và chính lão cũng rất tin tưởng phen này, Xích Cước khó mà thoát.

Thế nhưng, đối cho mũi kiếm chỉ còn cách ngúc mình vại phẫn, nhà sư lại bắn mình vọt lên tránh khỏi, và vẫn chưa chịu ra đòn phản công. Vừa bắn mình vọt lên, nhà sư vừa nổi lên một tròng cuối ha ha, như có ý chê bai tài nghệ của đối phương qua tâm thương. Điều này đã khiến cho Cửu Diện Nhân Yêu điên tiết

vội hất mũi kiếm đuổi theo đối thủ, cùng lúc với thân hình lão vọt lên theo. Nhưng chỉ trong khoảng tích tắc hất hăng vừa qua, đã quá đủ cho Xích Cước Hoà Thượng thoát hẳn ra ngoài vòng cương tỏa của thể kiếm quái dị kia.

Xích Cước Hoà Thượng nhẹ nhàng đặt chân xuống đài trong lúc Cửu Diện Nhân Yêu vì quá nóng nảy muốn hạ ngay đối thủ nhưng đâm hụt, thân hình lão loạng choạng như muốn té chúi về phía trước.

Xích Cước Hoà Thượng lại lắc lắc cái đầu, cười cười:

— Cừ tử tử đứng vội, mình còn nhiều trò ngoạn mục mà. Sao “Bà” lại nóng nảy thế!

Cửu Diện Nhân Yêu vẫn không nói không rằng, tiếp tục múa kiếm để chuẩn bị cho thế đánh kế tiếp. Lần này, lão không còn múa tít như điện chớp nữa, mà thể kiếm chuyển động rất từ từ, chậm chạp nhưng cũng rất quái dị nhằm cạnh sườn đối thủ, vạt chéo qua. Người không biết thì tưởng đây chỉ là một thế đánh tầm thường, nhưng thật ra nó lại vô cùng hiểm độc. Xích Cước Hoà Thượng vẫn bình tĩnh chờ đợi. Hai tay nhà sư khoa lên như định chụp bắt lấy lưỡi kiếm. Nhưng không phải thế, khi đường kiếm của Cửu Diện Nhân Yêu gần chạm tới, nhà sư đã vội văng nhún mình vọt lên. Hai bàn tay sắt của nhà sư vông ra, chồm về phía trước chẳng khác nào một con cạp đang chồm tới vô chủ thọ cạp.

Di nhiên là lần này, Cửu Diện Nhân Yêu lại đánh hụt. Và khi lão chưa kịp đổi thế đánh thì hai bàn tay sắt của Xích Cước đã chụp trúng hai bên sườn của lão, tung bổng lên. Và một bàn chân của nhà sư cũng bồi theo trúng ngực Cửu Diện Nhân Yêu.

Chỉ mới tra đòn có một lần, Xích Cước Hoà Thượng đã đã thương Cửu Diện Nhân Yêu. Sau cú đá của nhà sư, thân hình của Cửu Diện Nhân Yêu bay bổng, lọt ra khỏi đài.

Cũng may, Cửu Diện Nhân Yêu không văng xuống đài phía bên ngoài mà lại văng vào phía bên trong, rơi ngay xuống cái bàn chỗ Long Quyện Phong và Tử Hưu Hồ Pháp của lão.

Y như đòn một trái cầu, Hưu Hồ Pháp «Hắc Sơn Cô Trúc» đưa tay đỡ lấy thân hình của Cửu Diện Nhân Yêu và đặc nhẹ xuống, hai tay vạch áo quan sát vết thương.

Ài cũng biết bị hai gót chân và hai nắm tay của Xích Cước, bị hai cái thủ sắt ngoặt này thì đau cho da đồng xương sắt, đau cho «Thiệt Bồ Sam» cũng phải mềm luôn.

Gần mặt của Long Quyện Phong nổi vồng lên y như có con rắn luồn trong đó, ông ta hỏi nhất gừng:

— Chết chưa?

Hắc Sơn Cô Trúc đáp:

— Gãy hõn xương sườn, dập phổi bên trái, cũng còn cứu được.

Long Quyện Phong bảo:

— Để đó, kẹp đầu thẳng thầy chữa lại cho ta.

Hắc Sơn Cô Trúc nhảy lên đài, tron khi Long Quyện Phong trao bình thuốc cho Bạch Hài Hoành Lưu đồ vào miệng Cửu Diện Nhân Yêu.

XXx

Lời đài cao và rộng:

Hắc Sơn Cô Trúc nhảy lên coi thật nhẹ nhàng.

Lão nhảy lên chăm chăm sát trong một góc, từ lúc dưới đài cho tới khi nhảy lên góc đài, hai mắt cả chết của lão nhìn chăm vào mặt Xích Cước không ngó nơi nào khác.

Khi đứng yên trong góc đài, lão mới quay mình đổ điện, lão lại đứng yên.

Xích Cước cũng đứng yên :

Chỗ Xích Cước đứng là gần mặt ngoài cửa đài tuy hơi xéo nhưng vẫn nhìn thấy Lăng Ngao và Lăng Ngao cũng đang nhìn chăm chú.

Hắn không nhìn Hắc Sơn Cô Trúc mà lại nhìn Xích Cước.

Có lẽ hắn không thể tìm được ở con người như thấy ma của Hắc Sơn Cô Trúc, một dấu hiệu về sự chuẩn bị tấn công, hắn không biết về sở trường, tự nhiên không thể nghĩ về sở đoản.

Hắn nhìn vào người Sư Thúc vì hắn tin rằng sư thúc hẳn đã biết nhiều về «Hắc Bạch Song Ma» này thì phải biết về sở trường của họ để tìm cách đối phó.

Hắn biết tính của Xích Cước từ lúc đánh nhau với Cửu Diện Nhân Yêu, hẳn biết ông ta không muốn kéo dài khi giao đấu với đối phương luôn luôn bằng mọi cách kết thúc cho thật sớm.

Tất cả nhận xét đó, khiến cho Lăng Ngao có một kết luận rằng phải nhìn người sư thúc, hẳn mới có thể có được sự tiếp ứng hữu hiệu.

Quả nhiên, Lăng Ngao thấy sư thúc cũng nhìn mình.

Trong ánh mắt của Xích Cước, Lăng Ngao không thấy dấu hiệu của sự sệt, nhưng hắn thấy được, cũng trong ánh mắt đó, rằng lần này thì hẳn phải tiếp tay.

Hắn chuẩn bị, nhưng thật tình thì hẳn cũng chưa biết chuẩn bị bằng cách nào, hẳn chỉ chuẩn bị tinh thần.

Hắn biết, sở dĩ người ta giỏi nhưng vẫn bị thua là vì không có sự chuẩn bị tinh thần cho chu đáo. Tinh thần không sẵn sàng thì dần cho tài giỏi cũng đâm ra bị động.

Xích Cước đã thấy sự chuẩn bị đó rồi, ánh mắt ông ta nhìn thẳng lại mặt của Hắc Sơn Cô Trúc

Hắc Sơn Cô Trúc bước tới.

Từ bia đá bên này tới bia đá bên kia khoản sáu trượng, Xích Cước đứng chưa bia nửa trượng, Hắc Sơn Cô Trúc bước tới một bước, lão bước thật chậm.

Nói bước chậm là vì chân lão nhấc lên đặt xuống chậm chớ thật sự thì khi lão bước một bước là gần một phần sáu của mặt đài vì chân lão lêu nghêu như cây tre miều.

Lão bước thêm hai bước nữa là gần đến giữa đài.

Lão nhìn thẳng vào mặt Xích Cước và Xích Cước cũng nhìn lại lão.

Hắc Sơn Cô Trúc làm thinh.

Xích Cước cười him híp mắt :

— Long Nhứt Mộc, quỷ khí của ngươi càng ngày càng nặng, chắc không lâu tới đây ngươi sẽ biến thành... ma.

Hắc Sơn Cô Trúc lừ lừ đôi mắt và vụt hỏi :

— Sao ? Sư huynh của ngươi tại sao không đến ?

Xích Cước cười :

— Yên lòng, nếu Linh đến chuyện trừ ma bắt quỷ thì «thằng thầy chùa ăn thịt chó» này chuyện môn hơn nhiều, cứ linh chuyện với ta rồi lát nữa sư huynh ta sẽ tới.

Hắc Sơn Cô Trúc vụt cười.

Con người đặc biệt, thường thường có nhiều chuyện thật là đặc biệt.

Hắc Sơn Cô Trúc — một cây trúc mọc lẻ loi giữa hòn núi đen xi — có lẽ phải giải thích dài vòng như thế mới sát nghĩa đối với con người của lão. Cao lênh khênh, hai cái chân như hai cái cày khiêu, hai cánh tay dài loăn ngoăn khi đi động đưa như hai khúc xương dính vào thân bằng miếng da thừa

như không ăn nhằm gì đến thân mình vì không thấy cử động... Bao nhiêu đó cũng đủ hình dung con người đặc biệt của lão.

Nhưng không, còu nữa, mở tóc không đen, nhưng cũng không bạc, nó cũng không vàng như giống dân phương tây nó xam xám, không giống cái gì cả — không, có lẽ nó giống rễ tre, nếu nói về cái cứng, rồi là nó giống râu bắp phơi khô, kể về màu sắc.

Mở tóc leo queo đỏ phủ ra sau ót, phủ xuống hai bên má, khiến cho bộ mặt lão chia thành hai phần, giống như hai thứ khác nhau. Phần trên vì cái trán nhô ra, nên giống như mặt khỉ, thuộc về thứ khỉ chết nước, vì đôi mắt trắng đã không có trông đen; phần dưới kéo những xuống và cái cằm nhôu hơi ra giống như mõm chó, nhưng vẫn không giống hoàn toàn, vì bộ răng của lão hô và lưa thưa vẫn ra mõm chó phía trên không có cái đó.

Vậy thì, tướng hình và bộ mặt của Hắc Sơn Cô Trúc, những nhả vào tứ chân giới nhất cũng phải chịu thua, không ai có thể tả hình dáng của lão bằng một hai câu. suông sẽ gọn gàng mà người đọc có thể hình dung chính xác.

Bây giờ thì lão đang cười.

Trước hết, người ta thấy hai khoé môi của lão thụt vào, nó thụt vào trong một cách khó khăn như người bị phong giật, vừa thụt vừa rung rung giật giật; kể đó là hai hàm răng nhô lồi ra, giống như người ta bỏ con sò lớn vào một cái túi rồi rúm đít lại cho cái miệng của nó ló lẩn ra và miệng con sò mới từ từ hé mở — tới mãn này thì người ta mới bắt đầu ghê vì cái lưỡi, cái lưỡi của lão vừa cụt vừa tròn mà lại đỏ au như miếng máu.

Đó là tất cả những động tác cần thiết để chuẩn bị cho cái cười của lão Hắc Sơn Cô Trúc.

Cuối cùng là âm thanh mới phát ra.

Khệt... khệt... khệt khệt... khệt khệt... khệt.

Âm hưởng cuối cùng kéo dài nhằng ra và để hết đầu cho chuỗi cười kế tiếp.

Cứ như vậy, chuỗi cười này đến chuỗi khác, c ứ « khệt khệt... khệt khệt... khệt khệt » phur thể riết rồi không còn là tiếng cười nữa mà là tiếng khóc và cuối cùng là tiếng người bị chặn cổ, tiếng con heo bị chọc tiết sắp đến phút không còn là được mà chỉ... khệt khệt.

Từ ghê rợn đến tức cười, nhưng không ai cười được cả, họ chỉ mới có cảm giác cái đáng cách đến thanh âm ngọ nghinh thì cái giọng « khặt khặt... khệt khệt » của Hắc Sơn Cô Trúc làm cho tất cả đều mọc óc!

Cái chết hay cái kinh dị là chuyện thường xảy ra trong chốn giang hồ, vả lại những kẻ có mặt nơi đây đều là nhân vật võ lâm, thế nhưng thanh âm phát ra của Hắc Sơn Cô Trúc, lại làm cho tất cả đều hoảng sợ, ban đầu chỉ « cảm giác » như là ghê rợn, nhưng càng phút người ta càng nghe như có hàng muôn ngàn con quỷ từ phần mộ kéo lên và, y như bị thôi miên, bao nhiêu cặp mắt của hơn ngàn người đều tập trung về hướng phát ra thanh âm kỳ dị đó, tập trung vào bộ mặt của Hắc Sơn Cô Trúc.

Người ta bỗng thấy một con quỷ nháy trắng.

Thật là một chuyện không ngờ, sau này có người giải thích đó là hiện tượng bị kích động thần kinh tạo thành ảo giác, từ đó, tâm thần mọi người bị xao động một cách lạ lùng, họ hoảng hốt, họ nghệt tởm, mắt họ hoa lên...

Xích Cước Hòa Thượng rống lên như sư tử toan rống:

— Chư vị anh hùng, những ai không phải là bằng hữu của Hắc Báo Bang, hãy rời khỏi chỗ này!

Tiếng thét vang toán thần công lực của Xích Cước làm cho cả Lôi Đài, cả khán đài gần lao xao muốn ngã, hơn

ngàn nhân vật võ lâm chợt nghe như tiếng sấm, họ giắt mình đứng dậy hai tay bị lấy lỗ tai mình đồ xô ra khỏi rạp chạy bán mạng xuống triền, có số người chạy ra được khoảng vài ba mươi trượng rồi ngồi xuống bịt cứng hai tai.

Lăng Ngao đứng phắt lên, nhưng mắt hắn vẫn dán chặt vào người sư thúc trên đài, hắn chưa biết sự việc đã xảy ra và sẽ có những gì diễn biến.

Hắn không chạy như bao nhiêu người khác, hắn chờ đợi thái độ của Xích Cước và vì hắn cũng không biết rằng Hắc Sơn Cô Trúc đã đỡ ngón ma thuật của lão ra.

Lăng Ngao vẫn không biết đó là « Quỷ Khốc Lực », một độc môn của giống người đã tuyệt chủng trên giải Hy Mã Lạp Sơn.

Tiếng của Hắc Sơn Cô Trúc phát ra không phải tiếng như mọi người lầm tưởng, nó là tiếng khóc, nó có ma lực giống như truyền thuyết về loại Đuôi Uoi — người ta bảo rằng khi còn bắn khí, trong rừng sâu có giống vật hình dáng như Dã Nhân, khi gặp người nó cứ cầm chặt hai tay rồi nhắm mắt lại cười hoài, cười riết cho người bị hôn mê đến chết, vì thế, khi vào rừng để tìm châu ngọc thuốc men, săn bắn, người ta phải xô tay vào hai ống lỗ ở trệ, để khi gặp Đuôi Uoi, người ta đưa ra cho nó nắm, đến khi nó nhắm mắt cười, thì người ta lên rút tay ra khỏi ống lỗ ở để trốn đi.

Bằng vào truyền thuyết, người ta còn biết thêm, từ xưa, trong giải Hy Mã Lạp Sơn, trên đỉnh cao của nó, có một giống dân thiểu số, giống dân này không biết dùng lửa, họ chỉ ăn thịt sống và ở lẽ lẽ trong hốc núi sâu, họ có sức mạnh hơn cả hùm beo sư tử, họ chiến đấu với giống khác bằng sức mạnh đó, nhưng khi đến một mức độ ác liệt là họ rút lên, tiếng rút lên thê, kéo dài không dứt, bất cứ người hay thú khi nghe tiếng rút đó lần lần sẽ bủn rủn tay chân,

dầu óc hỗn loạn và sẽ bị họ tiêu diệt dễ dàng.

Giống dân này hình như tuyệt chủng, vì hàng bao thế kỷ nay không ai nghe nói tới.

Hắc Sơn Cô Trúc luyện tập công phu « Quỷ Khốc Lực » trên phương pháp dùng nội lực làm lay động tinh thần đối phương, một thứ thôi miên không bằng ánh mắt mà bằng âm điệu.

Hình như Xích Cước hóa thượng cổ nghe nhưng chưa gặp lần nào, chính vì thế mà khi thấy Hắc Sơn Cô Trúc đỡ ngón là ông ta báo động đề cho đồng đạo võ lâm chạy tránh đi xa.

Ông ta còn hy vọng vào « Ma Cầm » của Lăng Ngao, vì cả hai thứ công phu tuy có vẻ ma quái, nhưng căn bản vẫn là dùng nội lực, chiến đấu bằng tinh thần, tinh thần đó là sức mạnh tập trung sức mạnh và sự minh mẫn để chống lại sự hỗn loạn của đối phương.

Xích Cước chưa biết chắc giữa « Quỷ Khốc Lực » và « Ma Cầm » thứ nào tôn thứ nào, nhưng đã có chứng kiến và chính mình đã bị « Ma Cầm » làm cho mất sức đề kháng suốt chết một lần, nên ông ta có phần vững tin và chính vì sự vững tin đó, cộng với nội lực thâm hậu của mình, nên ông ta chưa bị « Quỷ Khốc Lực » làm mất tinh thần.

Vì không biết đó là công phu « Quỷ Khốc Lực » Lăng Ngao cũng không biết rằng mình nhờ có « Phương Hoàng Tâm Pháp » hỗ trợ và nhất là nhờ luyện « Ma Cầm » cho nên tinh thần vẫn như không, hắn đứng yên một chỗ nhìn lên theo dõi...

Nội lực và lòng tin của Xích Cước cũng chỉ chịu đựng được bước đầu, khi tiếng « khóc » của Hắc Sơn Cô Trúc đến mức cao hơn, nghĩa là khi mà thanh âm không còn từ chớp nữa, khi mà thanh âm kéo dài không dứt là Xích Cước bắt đầu xao động

Ngay trong lúc ấy thì Hắc Sơn Cô Trúc phóng lên, năm đầu ngón tay như hăm móc sắt của lão nhằm giữa diện môn của Xích Cước chụp tới dữ dội.

Toong... Toong...

Chưa biết rõ lắm, nhưng nhờ theo dõi nên Lăng Ngao hoàn toàn hiểu rằng đối phương đang thi triển ma thuật, hẳn nhờ lại ánh mắt của Sư Thúc khi Hắc Sơn Cô Trúc mới nhảy lên đài, hẳn lại đặt vận khí đan điền, tập trung nội lực lên ánh mắt chiếu thẳng lên đài bùng mạnh ngón tay...

Toong... Toong...

Bảy sợi dây đàn như giây cột trâu rừng phát âm rền rền không giống tiếng đàn mà giống như tiếng trống, tinh thần Xích Cước vụt bật lên y như ngọn lửa được tạt dầu, ngay lúc ngọn trào của Hắc Sơn Cô Trúc gần tới mặt:

Rộp!

Bứt!

Cánh tay như cái chày giã gạo của Xích Cước phất lên trông ngay cổ tay của Hắc Sơn Cô Trúc vừa chụp tới và tiếp theo một cú đá như trời giáng, thân hình của Hắc Sơn Cô Trúc dội ngược ra sau.

Thật là khủng khiếp, nếu như người có công lực cỡ cao thủ nhất nhì trong võ lâm bị hai cú đánh đó nhất định sẽ không làm sao đứng nổi, thế nhưng Hắc Sơn Cô Trúc chỉ dội ra sau và hơi loạng choạng rồi trụ bộ lại ngay.

Thanh âm của «Quỉ Khốc Lục» bị ngừng lại một giây rồi tiếp tục như thường.

Và Tiếng đàn của Lăng Ngao lại trời lên.

Xích Cước mừng rỡ kêu lên.

— Chú bé, «Đao Đai Đệ Nhất Khúc»!

Vừa kêu, ông ta vừa nhích tới chuẩn bị tấn công...

«Đao Đai Đệ Nhất Khúc» là ngón «đao» của Ma Cầm, mới nghe qua lòng người lâng lâng hưng khởi, nhưng lần lần không tập trung tự chế nổi thì hiệu quả bắt đầu.

Bắt đầu là người ta quên thực tại, người ta nhảy múa và cao độ của nó là hôn mê.

Lăng Ngao nghe tiếng gọi lập tức ngồi xuống «đao» đứng khúc thứ nhất của «Đao Đai».

Tiếng đàn vẫn rền rền, nhưng khúc điệu của nó làm cho tinh thần phần chấn, v như chén rượu mạnh đầu tiên vừa thấm hơn men, tâm chí hưng hừng hơn phát.

Nếu «Quỉ Khốc Lục» của Hắc Sơn Cô Trúc làm cho huyết dịch con người ngưng đọng thì, «Đao Đai Đệ Nhất Khúc», Ma Cầm của Lăng Ngao làm cho huyết dịch của con người như sống cuộn lên.

Sự hưng khởi đó nó có tác dụng đối với người bị «Quỉ Khốc Lục» làm dao động, tinh thần phần khởi trở lại, như trường hợp Xích Cước Hòa Thương, vì ông ta đã biết và vốn là đồng môn nên ông ta biết tận dụng thời cơ và biết đến mức nào phải vận công tư chế, nhưng đối với những người khác, chỉ qua phút phần chấn đầu tiên rồi tiếp theo, sự hưng khởi sẽ làm cho hăng say... nhả múa.

Đó là bắt đầu chịu sức hút của Ma Cầm.

Kể hưng chịu nặng nhứt là đám thủ hạ của Hắc Báo Bang, trước hết là hai trăm tên mặc áo đen, kế luôn cả ba mươi sáu vị Phân Đường Chủ.

Bang chủ, họ hít tai lại thật chắc và ngồi xuống, vì họ được biết trước về công lực «Quỉ Khốc» của Hắc Sơn Cô Trúc, nhưng khi Hắc Sơn Cô Trúc bị đánh luôn hai cú, cuộc chiến có phần thay đổi, họ bỏ tay ra.

đứng dậy lao nhao, cho đến khi tiếng đàn của Lăng Ngao nổi lên và khi họ biết niềm nguy thì đã không còn đủ chủ động để bịt tai lại nữa.

Cuộc chiến là lòng vút xảy ra.

Mấy trăm tên áo đen mặt đỏ như say rượu, họ nhảy mức loạn cuồng.

Long Quyên Phong đứng phắt lên, râu tóc thấy đều dựng ngược...

CHƯƠNG 43

NHỮNG KE ĐỐI ĐẦU

Như đã tận dụng toàn thân công lực, sắc mặt của Long Quyên Phong bây giờ trông y như đã thối, ông ta đứng dậy và lờ lờ tiến ra phía khán đài đối diện với Lăng Ngao.

Và Lăng Ngao cũng không lấy làm lạ, vì những con người thâm hậu như Long Quyên Phong thì phải tới khúc cao độ của Ma Cầm, chỗ chỉ đạo đầu thì chưa làm cho ông ta suy siển.

Hắn biết như thế và cũng biết rằng bây giờ thì Long Quyên Phong không thể làm gì nổi được, hắn ung dung ngồi búng giầy chậm chậm y như một nhạc sĩ tài hoa đang ngâm cảnh đề phở khúc du dương.

Nhạc khúc càng nhức hơn, tuy vẫn ở mức độ của khúc đầu nhưng bước chân của Long Quyên Phong càng thêm nặng nhọc; hình như ông ta đã phải dừng đến (Thiên Cầm Truy) để giữ vững bước đi.

Trong hai rạp bây giờ không còn người nào cả, các nhân vật võ lâm đã rút xa từ lúc ban đầu có một số vĩ hiệu kỳ nên khi biết nguy hiểm đã ngồi xuống bịt tai cách đó hơn hai mươi trượng.

Long Quyên Phong nặng nhọc bước đến và đứng lại cách Lăng Ngao hơn một trượng cát giọng trầm trầm :

— Tiều tử, giỏi lắm, chỉ trong vòng mấy tháng mà người đã tiến quá xa.

— Lăng Ngao mỉm cười làm thinh, năm ngón tay lướt nhẹ trên giây đàn, thần thái của hắn thật thông dong.

Sát khí vang lên ánh mắt của Long Quyên Phong đỏ ngầu ngầu :

— Cha người dạy người đó phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đùng thế, nghe được chứ ?

Long Quyên Phong tái mặt.

— Ông ta nghĩ rằng Lăng Ngao chỉ mới học chó công lực chưa thâm, khi phải tập trung công lực thì triển Ma Cầm thì khó gì làm sao nói được, hỏi câu thứ nhất thấy Lăng Ngao làm thinh ông ta lại càng tin chắc nhận xét của mình, nhưng bây giờ Lăng Ngao trả lời mà dáng cách vẫn ung dung, tiếng đàn không giảm sút, làm cho ông ta rúng động.

Long khinh địch của Long Quyên Phong bỗng chốc tiêu tan, còn lại chỉ là khủng khiếp.

Nhìn chăm chập vào mặt Lăng Ngao, Long Quyên Phong hừ hừ trong cổ :

— Khá, nghe được lắm, nhưng người cô biết thứ đó không làm gì ta được đó chứ ?

Lăng Ngao mỉm cười :

— Chưa chắc là như thế, từ bàn tiệc bước ra đây, tôn giá không cảm thấy như lưng mình đang mang một trái núi hay sao ?

Long Quyên Phong nạt ngang :

— Lão !

Lăng Ngao cười :

— Được rồi, chúng ta bây giờ cãi nhau kẻ cũng hóa ra

thừa, xin mời tôn giá ngồi xuống đề...mỗi chân, ngồi nghe thử vài khúc nữa xem nghe dân của tại hạ đã khá chưa.

Long Quyện Phong biết càng giận càng nguy hiểm trong trường hợp hiện tại, ông ta trầm giọng :

— Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta ?

Lăng Ngao nhún vai :

— Hồi lại.

Long Quyện Phong nghiêng rằng, hơn ai hết, ông ta biết Lăng Ngao ăn miếng trả miếng, mình muốn phản tán công lực hắn bằng cách buộc hắn phải nói chuyện, bây giờ, trả lại hắn cũng định phản tán công lực đề khản của mình..

Ông ta gần từng tiếng :

— Giới lắm, ta hỏi, cha người có đến thật không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đến chứ, con phải gánh nặng cho cha, chắc ông hiền hơn tôi về chuyện ấy ? Nếu gia nghiêm và tôn giá quả thật có cừ thù, thì xin tôn giá hãy thanh toán vào tôi đây.

Long Quyện Phong nói :

— Nhưng ta phải giết cha người thì cừ thù mới được kể tiền tan.

Lăng Ngao cười :

— Cũng được, nhưng dẹp xong cái nhỏ mới ra cái lớn, tôn giá cứ tự nhiên.

Thấy Lăng Ngao ung dung như vô sự, Long Quyện Phong đâm ra ngờ vực. Ông ta nghĩ trong vòng mấy thang mà hắn đã có thể dùng Ma Cầm chế áp «Quỷ Khốc Lực» của Hắc Sơn Cô Trúc thì chắc hẳn hắn phải còn có nhiều ngón nghề khác nữa cũng không kém phần nguy hiểm, nhất là căn cứ vào tinh thần xuất phát từ bản quạ của hắn ông ta thấy hôm nay phải cố cần thận đề phòng..

Thay đổi giọng nói, Long Quyện Phong hỏi giọng :

— Tiểu tử, người có biết lão phu là ai không ?

Lăng Ngao lạnh lùng :

— Nếu như ông chưa dám hành động thì nói năng nên lẽ độ mọi chút.

Long Quyện Phong cười :

— Gia phụ lão phu nói rằng lão phu chính là người ăn cứu mạng người thì người nghĩ sao ?

Lăng Ngao nhường mắt

— Tôn giá là người ăn cứu mạng tôi ?

Long Quyện Phong gật đầu :

— Trên con đường về Trung Nguyên, khi người bị tai nạn táng mạng, ta đã cứu một lần.

Lăng Ngao rùng động :

— Khi bị Bạch Thủy Thần Ni...

Long Quyện Phong chặn ngang :

— Khi Tiểu Long Nữ tướng người chết đem chôn lập mộ bia, nếu không có ta moi lên nếu không có ta cho uống linh dược, thì có lẽ ngày nay người hãy còn nằm dưới cỏ xanh.

Lăng Ngao gật đầu :

— Tốt, ơn đền nghĩa trả, tôi không giết tôn giá ngày nay.

Long Quyện Phong cười gần :

— Khó lắm, người muốn giết được ta cần phải bốn mươi năm khổ luyện.

Lăng Ngao hỏi :

— Nếu không thể thì tôn giá muốn tôi báo đáp bằng cách nào ?

Long Quyện Phong đáp :

— Ta không mong người trả ơn, chỉ vì thấy người cốt cách phi phạm không nỡ để người chết như thế nên ra tay cứu trợ thế thôi.

Lăng Ngao cười :

— Còn một nguyên nhân nữa sao tôn giá không nói luôn ra ?

Long Quyện Phong nhường mắt :

— Nguyên nhân nào nữa ?

Lăng Ngao cười :

— Sự thật không dám nói, hôm nọ, tại thị Trấn Trương Dịch, nếu tôi không biết làm kẻ ăn mày thì chắc hôm nay cũng không có ngộ đây.

Long Quyện Phong trở mắt :

— Như vậy...ngươi già lắm khát cái ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Chẳng những thế, tại Vạn Phúc Lai tửu điểm, tôi lại còn xin tiền ông nữa.

Long Quyện Phong giận rung :

— Tốt lắm, ta công nhận rằng ngươi khôn quỉ, ngươi đã tránh thoát, nhưng ta hỏi, sau đó, ngươi gặp cha ngươi ở đâu ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Việc đó thì xin thứ cho, vì không thể nói,

Long Quyện Phong cười gằn :

— Giới, nhưng ta hỏi, ngoài cây đàn ma này, ngươi còn học được những gì trong mấy tháng nay ?

Lăng Ngao nói từng tiếng một :

— Cầu tự Bát Kiêm, Thần Phong Phiến, Đại Thiên Tinh Chưởng và luôn cả Liên Điều Phi.

Long Quyện Phong vùng tung thẳng ra một chưởng :

— Thứ xem !

Đúng là một lão cáo già, ông ta cố ý nói những chuyện không đầu rồi làm cho Lăng Ngao bị phân tán tinh thần, rồi bất tỉnh lịnh tung sát thủ...

Nhưng bây giờ chờ đâu phải như tám tháng trước đây ?

Bằng vào công pháp Liên Điều Phi, Lăng Ngao chỉ cần máy động thân mình là đã tung lên và sà xuống cách đó hơn ba trượng và tay vẫn vẫn tiếp tục lướt trên giây dãn, dáng cách không hề thay đổi.

Long Quyện Phong biến sắc, ông ta phóng mình lao theo, hai tay tung ra một lượt,

Thế đánh với ý đồ tốc chiến, chưởng lực tung ra cuống dậy dữ dội...

Thình lình, từ trên không một tiếng chim lạ ré lên, tiếp liền theo là cặp chân móng vuốt như sắt nhọn chụp xuống ngay đầu Long Quyện Phong, hơi gió áp nặng cả mọi vùng.

Long Quyện Phong hoảng hồn nhẩy thối ra sau, phát hiện đó là một con chim điêu thật lớn.

Thư chim điêu hung dữ vùng sa mạc.

Con chim dữ không tấn công theo và từ trên lưng nó nháy xuống hai người.

Lăng Ngao buột miệng kêu lên :

— Sư phụ, sư mẫu !

Hắn ngưng dần dừng đây.

Đang lý đây là cuộc tái ngộ vui mừng hơn bao giờ hết, thế nhưng Lăng Ngao chỉ kêu lên được mấy tiếng rồi cúi mặt đầu đầu...

Tâm sự nào nề về chuyện ám hại thân phụ năm xưa làm cho hắn nghe nhiệt tình của mình bỗng trở nên lạnh ngắt.

Tuy thấy hơi lạnh tràn đầy lên mặt Lăng Ngao, nhưng Lạc Chính Hiền vẫn mừng rỡ hỏi ngay :

— Ngao nhi, con học cầm thuật bao giờ thế ?

Lăng Ngao thở ra :

— Mới đây, tại Thạch Cổ Sơn.

Lạc Chính Hiền hỏi phăng :

— Có phải lịch tôn truyền dạy hay không ?

Lăng Ngao gật đầu :

Phải.

Lạc Chính Hiền dồn tới :

— Cứu gia của lịch tôn là ai ?

Lăng Ngao tránh không đáp thẳng :

— Chuyện đó... còn phải đợi già nghiêm...

Bây giờ thì Lạc Chính Hiền mới hoàn toàn phát giác thái độ lạnh nhạt của Lăng Ngao; nhưng ông ta chưa muốn hỏi thêm. Ông ta quay qua vòng tay nói với Long Quyên Phong :

— Dịch Bảng Chủ vợ chồng chúng tôi đến chậm, không kịp tham gia đại lễ, mong Bảng Chủ không trách cứ.

Long Quyên Phong lạnh lùng :

— Không dám, «Tứ Thân» chiếu cố đến công việc của bảng bang là đủ để cho tại hạ cảm kích vô cùng.

Lạc Chính Hiền mỉm cười :

— Đương nhiên, chỉ cần các hạ có đủ chân tài thực học, chỉ cần đánh bại được tại hạ thì, không dám nói đến người khác, riêng tại hạ sẽ phục ngay.

Long Quyên Phong cười sẵn sặc :

— Còn ba vị nữa đâu ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Không biết, về đến Trung Nguyên tại hạ chưa từng gặp mặt.

Và ông ta quay lại hỏi Lăng Ngao :

— Ngao nhi, vị hòa thượng trên lời đài là ai thế ?

Lăng Ngao đảo :

— Đó là sư thúc...

Chưa nói dứt lời, hần vùng thốt lên một tiếng khi liếc mắt lên lời đài và như một cây pháo thăng thiên, hần vọt ngay lên đó.

Lúc này, khi tiếng đàn của Lăng Ngao còn, tự nhiên, Hắc Sơn Cô Trúc tay không đến nỗi bắn loạn như những người khác nhưng tinh thần vẫn dao động, vì thế bị Xích Cước chiếm hần thượng phong đánh cho xiển niên gần như chỉ lo tránh đỡ chứ không còn cơ đánh lại, nhưng khi tiếng đàn của Lăng Ngao vừa dứt thì Hắc Sơn Cô Trúc khôi phục thật nhanh.

Lão thối thêm hai bước nữa là phản công tức khắc.

Và bây giờ thì Xích Cước cứ phải thối lui.

Cũng may, câu hỏi của Lạc Chính Hiền làm cho Lăng Ngao kịp thời phát giác, khi hần nhảy lên thì ngón tay môn «Cửu Âm Bạch Cốt Trảo» của Hắc Sơn Cô Trúc gần chạm trúng vào diện môn Xích Cước...

Cái phóng lên quá nhanh và cái đá đánh giải vây của Lăng Ngao quá mạnh, làm cho Hắc Sơn Cô Trúc phải lui một bước, lão trừng mắt cười sẵn sặc :

— Tiểu tử, hần là sư thúc của người thì người làm sao mạnh hơn hần được ?

Lăng Ngao không thêm trả lời, hần đổi cây đàn sang tay trái, tay phải rút thanh trường kiếm, thế đầu của hần là «Phượng Hoàng Lai Nghi», và Hắc Sơn Cô Trúc lại thối lui...

Giả như Lăng Ngao sử dụng «Cần-Tử-Bát-Kiểm» thì họa chăng Hắc Sơn Cô Trúc còn có thể nhận ra, đằng này hần lại áp dụng ngay «Phượng Hoàng Thập Bát Thức», thế kiếm vừa lạ lùng chưa từng có trong võ lâm, lại vừa dũng mãnh, làm cho Hắc Sơn Cô Trúc thêm hoảng hốt, lão vừa lui vừa hỏi :

Tiểu tử, người... người đánh bằng kiếm pháp của ai ?

Thờ ơ Hắc Sơn Cô Trúc còn hoang mang, Lăng Ngao trao nhanh Ma Cầm cho Xích Cước, vận công bước tới cười gần :

— Hỏi làm chi, cứ thường thức đi rồi biết.

Không đợi cho Hắc Sơn Cô Trúc chuẩn bị, hần hất mạnh thanh kiếm lên lần nữa.

Là một nhân vật mà trước đây hơn mười năm đã làm chấn động giang hồ, Hắc Sơn Cô Trúc đã không chừa một thủ đoạn nào để thắng đối phương vì thế nên khi thấy đường kiếm của Lăng Ngao hung hãn quá, lão ta lật đặt tung ra ngón ruột «Cửn Âm Bạch Cối Trào».

Hơi gió re re nghe ròn rợn trong thế chộp của Hắc Sơn Cô Trúc và Lăng Ngao cũng đã thấy khi này rồi, hần trên mình qua bên trái non nửa bước và lập tức thi triển «Phượng Hoàng Hòa Minh», một thế kiếm mà lúc trước, khi nội lực chưa đầy đủ, Lăng Ngao cũng đã làm cho Đạo Trì Long Nữ phải tránh đi chớ không dám đỡ, huống chi ngày nay công lực gia tăng?

Thấy đối phương tung toàn những thế kiếm lạ lùng, Hắc Sơn Cô Trúc lại phải nhảy lùi ra sau lần nữa...

Lăng Ngao lu lù nhích tới..

Có lẽ biết tình hình đã đến lúc một mất một còn, nên Long Quyển Phong vội kêu lớn :

— Hữu hộ pháp, chúng ta còn phải chờ ba người khách nữa, hãy ngừng tay lại.

Quả là cơ hội tốt để cho Hắc Sơn Cô Trúc rút lui mà không mất mặt, lão ta vừa nghe tiếng gọi của Long Quyển Phong mà cũng vừa lui tới bìa đài, lão vội khoát tay về phía Lăng Ngao và tung mình nhảy xuống.

Lăng Ngao tra kiếm vào vỏ, tiếp lại cây đàn từ tay Xích Cước và cười hỏi :

— Sư thúc, có sao không?

Xích Cước cười :

— Không sao, thăng giặc già quả nhiên lợi hại, khi giao đấu với lão, chú hãy đề phòng cẩn thận nghe.

Lăng Ngao bước tới nói nhỏ :

— Sư mẫu và sư phụ của tiền diệt đã tới rồi

Xích Cước nghiêng rằng :

— Như vậy cũng hay, chú chưa hỏi gì về họ chớ?

Lăng Ngao đáp :

— Chưa, tiền diệt nghĩ rằng nên giải quyết vụ Hắc Bảo Bang này trước rồi sẽ tính chuyện đó sau.

Xích Cước gật đầu :

— Cũng được, ta xem chừng có lẽ thân phụ của chú mà chờ tan vụ Hắc Bảo Bang này rồi mới tới cũng nên.

Lăng Ngao cau mặt :

— Long Quyển Phong vẫn tỏ ra rằng muốn tìm gia nghiêm để thanh toán hậu thù, nếu năm xưa gia nghiêm không làm chuyện như hắn nói, thì đáng lý bây giờ nên ra mặt để làm cho đen trắng phân minh.

Xích Cước mỉm cười :

— Chú bé này khó thông cảm con người của ông sư huynh ta, giữ như không có chuyện ấy, bây giờ ra đây làm chi? Chẳng lẽ cái tay đôi được với cái thằng già Long Quyển Phong ấy sao?

Lăng Ngao nói bằng một giọng căm phẫn :

— Như thế thì lão làm cái chuyện vu khống gia nghiêm với mục đích gì?

Xích Cước lắc đầu :

— Ai mà biết nổi, nó là cái loại ăn đang sống nói đang gió, chuyện không nói có chuyện có nói không, nhưng thứ đó sớm muộn gì rồi cũng lời mặt chuột.

Xuống tới bên dưới, hình như Xích Cước không muốn chạm mặt với Lạc Chính Hiền nên ông ta bỏ đi thẳng vào trong một góc rạp ngồi yên một mình chẳng ngó đến ai.

Bây giờ thì giữa hai rạp đông tây, bọn Hắc Bảo Bang đã sắp xếp ngồi thành hàng.

Chính giữa là Long Quyên Phong, hai bên cách khoãn chừng năm bước là hai lão «Hắc Bạch Song Ma», trở ra ngoài cách khoãn năm bước nữa là bọn «Cửu Sư Già», nhưng bây giờ thì chỉ còn có tám, vì «Cửu Điện Nhân Yên» đã bị Xích Cước loại ra vòng chiến từ lúc đầu.

Tám người trong «Cửu Sư Già» không ngồi riêng mà lại ngồi trước sau từng cặp, như vậy, chỉ trừ Long Quyên Phong Hắc Sơn Cô Trúc và Bạch Hải Hành Lưu, còn lại tám tên «Cửu Sư Già» sắp trong tư thế «đánh đôi».

Long Quyên Phong cười nói với Lạc Chính Hiền :

— Bốn vị Minh Chủ, lệnh phu nhân, lệnh đồ và «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lăng Phi Vân, tất cả là bảy, ở đây tám vị «Cửu Sư Già» của bản bang võ công không dám sánh với chư vị, vì thế nên phải kể hai làm một, chẳng hay như thế có công bình chăng ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Công bình, rất là công bình.

Vừa nói, ông ta vừa ngồi xuống đối diện với Long Quyên Phong. Tự nhiên trong hoàn cảnh hiện tại, với cương vị của «Xuân Thần» ông ta phải chọn Long Quyên Phong làm đối thủ.

Thôi Ưc Mỹ ngồi xuống ngay trước mặt Bạch Hải Hành Lưu và cười nói với Lăng Ngao :

— Ngao nhi, con cũng chọn đối thủ đi.

Lăng Ngao quyết tâm thu dọn bọn Hắc Báo Bang để giải quyết chuyện nhà, nên hắn ngồi ngay xuống trước mặt Hắc Sơn Cô Trúc.

Bây giờ thì còn lại bốn, nhưng bọn họ đều có cặp.

Lăng Ngao hỏi :

— Có cần giải quyết hay chưa ? Hay là chờ cho đủ mặt.

Long Quyên Phong đáp :

— Có lẽ nên đợi đủ là hay hơn vì đêm nay rất cần có mặt đông đủ để cùng vui cho trọn.

Lạc Chính Hiền cười :

— Tại hạ xem chừng hôm nay chắc chư vị khác không ai tới kịp.

Một chuỗi cười sang sảng nổi lên từ mé bên đông rạp và giọng ồ ồ của «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên nói tiếp theo :

— Ai nói ? Ai bảo bọn này không tới ?

Cùng một lúc với câu nói của ông, hai bóng người lao tới : «Thu Thần» Mai Thịnh Lâm và «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên.

Chỉ cần nhìn qua cuộc diện là họ biết ngay cách sắp xếp nên Kiều Đại Thiên ngồi ngay xuống đối diện với cặp «Quỷ Cước Tiên» Nghê Hoàng và «Mang Mang Tàu» Lộ Truật Ông.

Mai Thịnh Lâm ngồi đối diện với «Cửu Chi Thần Cái» Cô Dã và «Hắc Thiên Quan» Thiết Mộc Công.

Vừa ngồi xuống xong, Mai Thịnh Lâm đã nhìn hai người cười nhẹ :

— Sao ? Lão quá không gặp, trốn để trui rèn tuyệt kỹ đó à ?

«Cửu Chi Thần Cái» Cô Dã cười :

— Đâu có kẻ nầy thiên phú tầm thường, làm gì có công phu tuyệt kỹ ? Lát nữa đây, khi giao hữu với nhau, xin Mai nữ hiệp nới tay cho.

Mai Thịnh Lâm lạnh lùng :

— Đừng có dõ giọng «khẩu phật tâm xà», sợ thì hãy lui trước đi, còn đã đánh nhau thì họ Mai này không bao giờ có chuyện nương tay tâm bầy như thế đâu mà mong..

Lạc Chính Hiền bây giờ mới hỏi được :

— Chẳng hay Kiều Huyết và Mai nữ hiệp tại sao lại trở như thế ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Quyết lòng đến sớm để xem màn «giáo đàn tuồng», nhưng vì dọc đường gặp chuyện vui thành thử phải chậm đi.

Lạc Chính Hiền hỏi :

— Có chuyện chi thế, Kiều huynh ?

Kiều Đại Thiên nói :

— Khi đến tạm nghỉ tại khách điểm « Nam Bắc Hòa » ở Đại Dương Thành, huynh đệ gặp một ông bạn quen... không biết.

Lạc Chính Hiền nhướng mắt :

— Sao lại « bạn quen » mà còn thêm « không biết » là nghĩa lý làm sao ?

Kiều Đại Thiên nói :

— Nghĩa là huynh đệ quen với lão, nhưng lão thì không quen với đệ vậy mà.

Vốn đã quá quen với lời nói ồm ồm ở cửa tay kỳ cục này, nên Lạc Chính Hiền chỉ hỏi xuôi :

— Lão ấy là ai ?

Kiều Đại Thiên chỉ Long Quyện Phong :

— Vị bằng hữu này đây.

Long Quyện Phong hơi nặng mặt :

— Tại hạ quả thật có đến khách điểm « Nam Bắc Hòa », nhưng chuyện như thế thì đâu có gì lạ ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Có thể không lạ với bằng hữu, nhưng nó lạ với tại hạ thì sao ? Nhưng mà trước khi người ta nói chưa hết lời chắp bằng hữu có thể đứng nồn nóng được chớ ?

Long Quyện Phong hơi bối ngỡ nói xuôi :

— Nói đi.

Kiều Đại Thiên ngó Lạc Chính Hiền :

— Chuyện như thế này, hồi hôm khi vào khách điểm đệ gặp ngay người bạn Long Quyện Phong từ trong đi ra, đệ vốn mau miệng nên hỏi ngay : Ủa, ông bạn ở đây à ? Đệ vốn vờ như thế, nhưng ông bạn Long Quyện Phong lại trở mặt nhìn đệ như nhìn... quái vật ! « Xin lỗi, chúng ta bình như chưa

quen mà » ? Thấy thiên hạ làm mặt lạ, đệ hơi sùng, nhưng đã lỡ nên phải nói luôn : « Coi, mới chạm nhau ở Vạn Phật Sơn chưa bao lâu, sao, « nở » quên mau thế ? Ông bạn Long Quyện Phong mở tròn đôi mắt gần rách khóe nhìn đệ, rồi làm như gặp một tên khùng, ông ta lắc đầu rồi bỏ đi luôn !

Long Quyện Phong xam mặt :

— Có có... nhưng tại hạ vì không muốn có chuyện lòng vòng nơi đó, nên làm bộ không quen thế thôi...

Kiều Đại Thiên cười :

Dịch Bang Chủ đừng có quen lạnh miệng, theo tôi nghĩ thì người bạn Long Quyện Phong mà tôi gặp rất không phải là bạn ngồi đây.

Long Quyện Phong cười khà khà :

— Kiều đại hiệp muốn gì thế ? Chính tại hạ hồi hôm có mặt ở tại khách điểm « Nam Bắc Hòa », chớ không lẽ có đến hai người y hệt như nhau ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Được rồi, chớ cho rằng hạn thật đi, nhưng làm sao bạn có thể trở về đây để sửa soạn diễn lễ sớm quá thế ?

Long Quyện Phong đáp ngay :

— Có gì đâu mà khó, diễn lễ này là chuyện trọng đại của bản bang, tự nhiên nó được chuẩn bị bằng tháng trước đây chớ đâu phải đợi tới giờ chót mới làm ? Chính vì đã sắp xếp xong xuôi, tại hạ rảnh rang mới đi như thế và hồi khuya này là đã về có mặt nơi đây. Chút vậy mà Kiều đại hiệp cũng cho là lạ làm sao ?

Kiều Đại Thiên cười :

— Hay lắm, từ khách điểm « Nam Bắc Hòa » về đến đây... từ khuya, để kịp khai mạc diễn lễ, còn tại hạ và Mai nữ hiệp thì mỗi giờ này mới tới, phục lắm, phục lắm, khinh công như thế thì quả là như... gió. Nhưng thôi, chuyện cũng không quan trọng, chỉ có điều tại hạ cho rằng ông bạn hồi hôm này có ý

gian, vì nếu không có mang thứ gì gian, thì tại sao khi thấy tại hạ là ôm chặc cái học trong mình lăm la lăm lét y như là của trộm thế?

Long Quyên Phong mỉm cười:

— Ở đời ai lại chẳng có những vấn đề bí mật của riêng mình? Nhưng đâu phải tôi cố dấu lão huynh, đi đường là phải thận trọng đề phòng thế thôi.

Kiều Đại Thiên ôm bụng cười lăn:

— Lần sau, khi nói chuyện với thằng già này, ông bạn nhớ cần thận nếu định muốn qua mặt, tôi hôm qua ông bạn rất là đáng hoan đi đường thông dong chứ đâu có ôm dấu cái con mẹ gì?

Long Quyên Phong bị một võ quạ đau, ông ta hất mặt «ly» môn:

— Được rồi, cứ cho là người hồi hóm không phải là tại hạ đi, rồi cũng có sao đâu?

Kiều Đại Thiên nín cười:

— Có chứ, vì nó chứng minh rằng cái bả mắt của ông bạn bây giờ là mặt giả.

Long Quyên Phong trở tròn nhún vai:

— Cho là giả đi, nhưng rồi sao?

Kiều Đại Thiên cười lại:

— Không dám để mặt thật đối diện với người, chứng tỏ ông bạn ngàn thiên hạ.

Long Quyên Phong bìn môi:

— Có thể, nhưng nhất định không ngàn Kiêu Đại Thiên.

Kiều Đại Thiên cười ha hả:

Cũng chưa chắc như thế, nói không sợ mặt lòng, tại hạ bây giờ có ý nghĩ rằng từ chuyện thăm sát Thiên Y Giáo đến chuyện giết Dao Trì Thánh Mẫu dâng Tuyết Hoa Chử đánh chết Mưu Dã Tử «Khúc Giang tại Tinh Tinh Hiệp, khiến cho người ta thấy rằng Đổng Thận Tư Khẩu Đan chưa chết, và

ông biết rằng chuyện thăm sát Thiên Y Giáo là do bàn tay của ông ta, thế nhưng bao nhiêu tháo gậy vẫn không tìm ra long tích của Tư Khẩu Đan, như thế, đã thấy từ khi ra khỏi Dao Trì Thôn Lạc, Tư Khẩu Đan đã biến thành một con người khác hẳn.

Long Quyên Phong cười lớn:

— Hạ Minh chủ bảy giờ lại ngồi tại hạ là Tư Khẩu Đan đấy à?

Kiều Đại Thiên nói:

— Tại hạ không sợ gì cả, nhưng nếu Dịch Bang Chủ cũng dám thi thử gỡ mặt nạ ra xem?

Long Quyên Phong lắc đầu:

— Tại hạ không thích làm như thế chứ không phải sợ hay không sợ.

Kiều Đại Thiên nói:

Nếu thế thì tại hạ buộc lòng phải nhận Bang Chủ là Tư Khẩu Đan.

Long Quyên Phong cười sẵn sặc:

— Cứ cho là như thế đi, nhưng rồi sao?

Kiều Đại Thiên đáp:

— Đâu có sao, nhưng sau khi tiếp nhận Minh Chủ Lĩnh tại Vạn Phát Sơn, đến nay đã quá hai nhiệm kỳ mà các hạ không chịu bàn giao, chứng tỏ các hạ muốn làm cho vô làm đại loạn, bằng vào trách nhiệm, ba người chúng ta phải liên hợp tiên trừ các hạ.

Ông ta quay qua hỏi Lạc Chính Hiền và Mai Thịnh Lâm:

— Nhị vị thấy sao?

Từ này giờ, qua cuộc đối đáp của Long Quyên Phong và Kiêu Đại Thiên, mọi người đều thấy rõ Long Quyên Phong tức là Tư Khẩu Đan giả dạng, Mai Thịnh Lâm giận lắm, bà ta cười khẩy:

— Kiêu huynh nói đúng, bây giờ chúng ta cho ban một thời gian chót để lột mặt giả ra, nhưng nếu bản không làm thì chúng ta phải làm chuyện ấy.

Lạc Chính Hiền chiếu tia mắt lạnh lùng vào mặt Long Quyên Phong :

— Xin Dịch Bang Chủ hãy bỏ mặt giả ra cho.

Cùng với câu nói của Lạc Chính Hiền, tất cả đều bắt đầu chuẩn bị, họ biết không khi nào Long Quyên Phong chịu làm chuyện ấy...

CHƯƠNG 44

VƯƠNG ỐC SƠN HỒN CHIẾN

Quả nhiên sau một giây do dự, Long Quyên Phong cố nở nụ cười :

— Ba vị không sợ sẽ làm trò cười cho thiên hạ à ?

Lạc Chính Hiền nghiêm giọng :

— Xin hãy bỏ mặt giả ra rồi nói chuyện sau.

Long Quyên Phong vùng đứng phắt lên :

— Không, hôm nay được cơ hội lấy một chống ba, đó là chuyện thống khoái khoái nhất trong đời, ta chấp các người một trận đó.

Lạc Chính Hiền đưa mắt về phía Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên, ba người từ từ đứng dậy.

Lạc Chính Hiền đưa mắt đảo qua hai hàng trận mỉm cười :

— Lấy một chống ba là như thế hay sao ?

Long Quyên Phong thoáng giây nghĩ ngợi rồi trầm giọng :

— Nhị vị Hộ Pháp hãy ngồi yên.

«Hắc Bạch Song Ma» cũng đứng lên một lượt :

— Không, Bang chủ đã phái chúng tôi hộ vệ tá hữu, chúng tôi có nhiệm vụ bảo vệ đến cùng.

Thối Ưc Mỹ cũng đứng lên :

— Bản thân mình không biết làm sao thoát được thì làm sao lại có thể nói chuyện bảo vệ cho kẻ khác.

Lăng Ngao cũng đứng lên, hắn chỉ nhìn thẳng vào mặt Hắc Sơn Cô Trúc mỉm cười không nói.

Tám người trong «Cửu Sư Giả» cũng cùng một lượt đứng lên.

Kiều Đại Thiên trừng mắt :

— Muốn gì ?

Long Quyên Phong cười lớn :

— Họ không đủ số để có thể nói là ba chống một, cho nên tạm thời gọi là mười một chống năm cho gọn.

Kiều Đại Thiên cười gằn :

— Được rồi, các người đã thanh làm chuyện hồn chiến thì bọn ta cũng sẵn sàng, thử xem Hắc Bảo Bang của các người hay là bọn ta bị hại.

Nói là làm, chưa dứt tiếng thì song quyền đã bay tới mặt Long Quyên Phong như chớp.

Long Quyên Phong trầm mình xuống và hai tay cũng đẩy ra một môt lượt, nhưng không đánh trả vào Kiều Đại Thiên mà lại đánh trái vào Lăng Ngao và Lạc Chính Hiền.

Lạc Chính Hiền vận chưởng đưa ra chính diện, ông ta quyết chặn Long Quyên Phong để cho những người khác rảnh tay thu dẹp vây cánh hai bên.

Đối thủ của Kiều Đại Thiên là «Mang Mang Tân» Lộ Truật Ông và «Quy Cước Tiên» Nghê Hoàn, Mai Thịnh Lâm thì đứng ngay trước mặt «Cửu Chỉ Thần Cái» Cô Dã và «Hắc Thiên Quân» Thiết Mộc Công.

Thế nhưng đối với bốn tên này hình như Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên không hứng thú, cả hai vừa bắt đầu là nghiêng về phía Long Quyên Phong, nhưng lúc ấy Lạc Chính Hiền đang cùng với Long Quyên Phong quấn sát vào nhau.

thành ra Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên đánh phải lẩn về phía «Hắc Bạch Song Ma» và Thôi Ưc Mỹ, Lăng Ngao thì lại phải nhường đề đánh với bọn «Thôi Mộng Bát Sư», như vậy khi trận mở màn, so với cách ngồi đầu tiên đã có ít nhiều thay đổi.

Và khi lâm trận, Lăng Ngao mới nhận ra bọn «Thôi Mộng Bát Sư» này cũng không phải dễ ăn, nếu một chọi hai thì còn miễn cưỡng, chớ một mình mà chống thì quả là quá sức.

Vì thế cho nên chỉ mới chừng mười lăm hiệp là hắn bị vây vào giữa.

Xích Cước lật đặt phông ra kêu lớn :

— Chú bé, hãy trao cây đàn cho ta giữ.

Một tay ôm đàn, một tay cầm kiếm quả thật đã hạn chế Lăng Ngao khá nhiều, cho nên khi nghe Xích Cước gọi, hắn vội đánh xả một đường kiếm cho trống chỗ rồi quăng cây đàn cho Xích Cước.

Và bây giờ thì hắn bắt đầu thi triển «Cần Tự Bát Kiếm», đường kiếm từ khi tập luyện đến giờ mới được đem ra sử dụng.

«Cần Tự Bát Kiếm» là một đường kiếm chia ra làm tám thức liên hoàn, trông không có gì mới lạ, nhưng bằng vào thế liên hoàn đó, chỉ trong phút đầu, Lăng Ngao đã làm cho bốn tay kinh địch phải giãn rộng ra...

Bốn tên bao vây Thôi Ưc Mỹ là «Tàng Y Quì» Thi Bất Vi, «Thái Sơn Thạc» Hồ Sĩ, «Kim Cốc Lão Nhân» Tiền Nhứt Cơ và «Nam Thiên Sắc Ma» Trang Lão Nhị.

Bọn chúng đều là hàng nhứt lưu cao thủ võ lâm, chỉ cần nhìn vào con người của «Cửu Diện Nhân Yêu» Thôi Phi là đủ biết chúng không phải hạng tầm thường.

Đối với công lực của bốn vị Minh Chủ «Xuân Hạ Thu Đông» hiện tại, mỗi hai người trong bọn chúng đều có thể cầm cự được với một người.

Thế nhưng, Thôi Ưc Mỹ đối với bốn tên vẫn thừa sức chế ngự, bà ta làm cho chúng không thể xáp lại gần.

Chỉ có «Xuân Hân» Lạc Chính Hiền thì đang khốn đốn với sức tấn công như vũ bão của Long Quyển Phong, đến khoản trên ba trăm hiệp thì mồ hôi đã vã ra như tắm.

Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên lẽ tự nhiên là chiếm hân thượng phong đối với «Hắc Bạch Song Ma» nhưng khi liếc nhìn thấy tình cảnh của Lạc Chính Hiền thì Kiều Đại Thiên hoảng hốt.

— Lạc huyah, có nhìn ra lộ số của hắn chưa ?

Lạc Chính Hiền vừa chăm chú từng chiêu vừa trả lời :

— Có đôi chiêu hơi giống võ học của Dao Trì Thánh Mẫu con lại thì mơ hồ lắm...

Kiều Đại Thiên thét lớn :

— Đùng rồi đã ăn cắp «Bí Kíp Đại Thừa Kim Cang» của Dao Trì Thánh Mẫu, tự nhiên hắn cũng đã lăm bồm đôi chút, như vậy thì đúng là Tư Khẩu Đan rồi.

Long Quyển Phong cười gằn :

— Họ Kiều, già như ta là Tư Khẩu Đan rồi người làm gì chờ ?

Kiều Đại Thiên gằn lại :

— Sao ? Không làm gì được à ? Hừ, trừ phi người hạ luôn cả ba chúng ta đây, còn không thì hôm nay kẻ như người không làm sao thoát được.

Bình !

Kiều Đại Thiên nói chưa dứt thì Lạc Chính Hiền bị trúng ngay ba vai một chưởng loạn choạng thối lui..

Thôi Ưc Mỹ hơi hãi kêu lên :

— Chính Hiền, có sao không...

Lạc Chính Hiền đứng cười :

Không sao, lão băng hữu này chưởng lực có hơi cổ quái.

Vừa nói, ông ta vừa cố nhin đầu lườt lên quần thao với Long Quyên Phong, tự nhiên là có phần gầu gượng...

Là một người đợc xem là duy nhất nghiên cứu tính thông chương pháp, nghe nói chương thế của Long Quyên Phong cổ quái là đâm ra nửa ngày tay chân, bà ta vội vã tung ra cả hai tay đánh lui Bạch Hải Hoành Lưu rồi tràn qua trước mặt Long Quyên Phong, đồng thời gọi Lạc Chính Hiền:

— Lạc huynh hãy đề hân cho tôi...

Bạch Hải Hoành Lưu phóng mình theo:

— Đừng có tìm cách chạy...

Lạc Chính Hiền biết ý Mai Thịnh Lâm nên vội tránh mình qua dùng thế «Xuân Vũ Miên Miên» đánh bật Bạch Hải Hoành Lưu vắng tuốt ra xa.

Tuy thân hình giống như một khối thịt tròn ục ục na ục ục nhưng Bạch Hải Hoành Lưu vẫn không bun, lão bị một cú khá nặng nhưng vẫn như không, lão lao trở lại vừa tung chưởng vừa cười sấn sặc:

— Lạc Chính Hiền, thời đại đá đời thay rồi, ngôi vị Minh Chủ hãy đề lại cho người khác.

Lạc Chính Hiền vừa tránh vừa cười:

— Ngươi Qui, nếu người hạ được lão phu, ngôi vị «Xuân Thần» này lão phu xin tình nguyện dâng cả hai tay.

Bạch Hải Hoành Lưu gặt lại:

— Có thật không?

Lạc Chính Hiền cười:

— Bằng hữu võ lâm có một nơi đây có thể làm nhân chứng.

Trên chiến trường lại đi vào hỗn loạn. Lăng Ngao vẫn đứng sừng sững đầu, chỉ riêng Mai Thịnh Lâm lại rơi vào thế hạ phong.

Không đầy trăm hiệp sau là bà ta đã bị Long Quyên Phong đánh trúng bả vai thổi lui mấy bước.

Kiều Đại Thiên nổi nóng, ông ta đứng mây tống cho Hắc Sơn Cô Trúc một quyền hải đại rồi thừa thế nhảy tràn qua chân trước mặt Long Quyên Phong kên kên:

— Mai nữ hiệp, hãy giao lại cho ta.

Mai Thịnh Lâm vẫn nghe theo, nhưng sát khí bây giờ đã dâng lên ánh mắt, bà ta vừa tràn qua nhòng chỗ lá đã tung ngọn hàn phong vào mặt Hắc Sơn Cô Trúc.

Vốn đã bị Kiêu Đại Thiên một quyền xiên sườn, bây giờ lại trúng hàn phong của Mai Thịnh Lâm vào giữa mắt, Hắc Sơn Cô Trúc không còn giương nổi, lảo chối chối hai chân liên tiếp nhưng cuối cùng cũng phải bắt ngựa ngồi bẹp luôn dưới đất.

Biết đã gặp chung thân lão ta lúng túng đỡ giọng giang hồ đạo nghĩa:

— Mai Thịnh Lâm, đánh người bị ngã như thế không sợ mất mặt hay sao?

Mai Thịnh Lâm tổng luôn một chưởng và trăm giọng:

— Ma quỷ mà nói chuyện phật pháp, người đã chọn làm người đối thoại...

Hắc Sơn Cô Trúc lăn tròn trên mặt đất la lớn:

— Quân ta đao đánh người đã mang thương...

Mai Thịnh Lâm cười sấn:

— Phải rồi ta là tà đạo, vậy người hãy đứng lên tiếp nhận «Thảo Minh Chủ» này đi...

Miệng nói nhưng hai tay bà ta không nghĩ khiến cho Hắc Sơn Cô Trúc vừa lể vừa hồ trơng y như một con chó bị què và cuối cùng thì lão không còn la nổi nữa...

Ngay lúc đó, Kiêu Đại Thiên hét lên một tiếng vì vừa chạm một chưởng của Long Quyên Phong, Mai Thịnh Lâm giết mình quay lại, Hắc Sơn Cô Trúc thừa cơ loạn khom lể mắt.

Long Quyên Phong nhún chân nhảy vọt lên Lôi Đài đưa cánh tay lên cao nói lớn:

— Các vị Minh Chủ thấy đều bị bại, từ nay trở đi, võ lâm nhất thống, không còn chia ra Xuân Hạ Thu Đông. Minh chủ chỉ là một minh ta.

Mấy trăm thuộc hạ Hắc Báo Bang cùng rạp lên một lượt:

— Bang Chủ Chí Tôn!

— Hắc Báo Bang đệ nhất thiên hạ!

Đứng từ xa xa trong đám võ lâm hào kiệt cũng có ít người lễ tề hô theo, nhưng phần đông vẫn đứng im lìm.

Chứng tỏ đối với chuyện Hắc Báo Bang nhất thời vọt lên hàng lãnh tụ không làm cho đại đa số hoan nghênh.

Tuy thế, Kiều Đại Thiên và Mai Thịnh Lâm vẫn có phần ảo não, hai người đều cảm thấy như từ hàng đại phá ông bỗng trở thành tay trắng, trở thành kẻ nghèo xơ nghèo xác...

Họ như ngẹn ngào đứng sững ngẩn ngơ...

Lạc Chính Hiền, Thôi Ưc Mỹ và Lăng Ngao vẫn còn kịch chiến, cả ba người như không coi chuyện Long Quyên Phong hô hào là trọng đại.

Kiều Đại Thiên kêu lớn:

— Thôi, Lạc huynh, đánh làm chi nữa, chúng ta kẻ như không còn danh vị gì đâu.
Bùng!

Lạc Chính Hiền đánh trúng Bạch Hải Hoán Lưu một chưởng bật ngã ra sau, đồng thời Thôi Ưc Mỹ cũng đánh văng Tang Y Quân Thôi Bất Vi ra vòng chiến.

Lạc Chính Hiền tròn mình qua trợ lực đánh ngã luôn «Nam Thiên Sắc Mạc» Trang Lão Nhị và bây giờ ông ta mới ngẩng mặt lên nói với Kiều Đại Thiên:

— Kiền huynh, chúng ta hôm nay đâu có phải giao đấu để quyết định ngôi vị, và trong đời võ nghiệp hơn thua một trận đâu có đáng gì? Thắng không kêu bại không nản, đó là tinh thần mà thượng.

Kiều Đại Thiên lắc đầu chán nản:

— Không, chúng ta ba người đều không tránh nổi chướng thế quái dị của hắn, đủ thấy võ công của hắn đã hơn hẳn chúng ta và thắng vốn là vua, đúng như hắn nói, từ nay không còn có chuyện «Xuân Hạ Thu Đông» chia nhau quản trị võ lâm.

Lạc Chính Hiền cười:

— Như thế cũng chẳng có quan hệ chi, nếu có tinh thần vì võ lâm đồng đạo bảo trì chính nghĩa thì Minh Chủ hay không cũng vẫn thế thôi. Tự nhiên, trên cương vị Minh Chủ cũng có nhiều phương tiện hơn, nhưng đối với cá nhân mình, theo đúng qui củ, mỗi năm chỉ hoạt động được có ba tháng thì cũng buồn chán lắm.

Mai Thịnh Lâm vẫn với bộ mặt đặng đặng sắc khi, bà ta nói với Lạc Chính Hiền:

— Lạc huynh, tại làm sao chúng ta lại không hợp lực vây công để tiêu trừ tên ấy chứ?

Lạc Chính Hiền lắc đầu:

— Không nên như thế, hiện tại chưa có hành động nào của hắn để chứng minh rằng tồn tại hai võ lâm, chúng ta không thể làm chuyện lấy đông đánh ít như thế được, vả lại, nếu có đủ tài sức gánh lấy chuyện quản trị võ lâm chuyện thiên hạ được yên lành, thì đó cũng là điều tốt, chúng ta đâu vì ngôi Minh Chủ mà đi làm chuyện vô lý như thế hay sao? Vả lại, trừ đi một người như thế cũng đâu giải quyết được chuyện gì?

Mai Thịnh Lâm nói:

— Không, nếu trê hân rồi thì có nhiều vấn đề ổn thỏa lắm chứ.

Lạc Chính Hiền lắc đầu :

— Tôi biết, bằng vào cái tội giữ lấy Minh Chủ Linh luôn mấy nhiệm kỳ là có tội, nhưng giữ lấy Minh Chủ Linh là một việc mà có hành động phương hại cho đồng đạo võ lâm không lại là chuyện khác. Giả như hân có quả thật là Tụ Khẩu Đao đi nữa thì công việc của chúng ta hiện tại là phải cứu cho được Mộ Dung Uyển rồi những chuyện gì kể tiếp tùy theo tình hình diễn biến trong võ lâm mà quyết định, ở đây không có nghĩa chỉ đi tranh giành ngôi vị «Ba Chủ Võ Lâm».

Những lời của Lạc Chính Hiền làm cho Lăng Ngao vô cùng cảm khái, hân cầu mấy thăm nghĩ người như sư phụ của hân thì làm sao lại có chuyện xảy ra với cha hân năm xưa...

Đám «Sư Gia» không bị thương nghe «chủ tướng» ra lệnh ngưng chiến họ cũng tránh dạt ra lui lại dưới đài.

Long Quyển Phong lại vò tay :

— Chuyện giao đấu đã kết thúc, nếu chư vị thấy không có chuyện gì gặp lắm thì tại hạ xin thỉnh chư vị trở vào bàn tiệc, đầu gi di nữa tại trên cương vị chủ nhân, tại hạ cũng rất hân hạnh mời chư vị vài chén sau cùng.

Chưa ai có ý kiến gì thì Lăng Ngao đã bước tới vò tay :

— Dịch Bang Chủ ngày nay đã có nhiều thắng lợi; đúng là đang có tiệc để gọi là khánh chúc sự thành công, vì thế, ở đây tại hạ có vài khúc dân thô thiển muốn đứng trong chuyện khánh chúc ấy, không biết Bang Chủ có vui nghe chăng ?

Long Quyển Phong nặng mặt :

— Tiểu tử, người cho rằng ta sợ khúc dân của người làm sao ?

Lăng Ngao cười :

— Sợ hay không là một chuyện, mà có nghe nổi hay không là một chuyện khác nhau.

Long Quyển Phong nói :

— Được lắm, nhưng người hãy trả lời cho ta biết một điều rằng cha ngươi có đến đây không ?

Lăng Ngao đáp :

— Tại hạ đã nói rồi, khi cần đến là gia nghiêm sẽ đến.

Long Quyển Phong trầm ngâm một chút rồi nháy xuống đài bảo nhỏ cùng những tên thuộc hạ đứng gần :

Khúc dân của tên tiểu tử đó lợi hại lắm, công lực hơi kém nhất là những người mang thương thì không thể chịu nổi, vậy các ngươi hãy lui xa khỏi nơi đây.

«Hắc Bạch Song Ma» và những tên «Sứ Giả» biết mình không phải là người có thể chịu nổi Ma Cầm, nên chúng bèn đi, những tên mang thương và ra hiệu cho tất cả thuộc hạ Hắc Báo Bang lui ra thật xa khỏi tầm khống chế của Cầm Thanh.

Tất cả bọn Hắc Báo Bang và toàn thể võ lâm hào kiệt đều tránh ra thật xa, tại dưới lời đài bây giờ chỉ còn lại sáu người ? Lạc Chính Hiền, Mai Thỉnh Lâm, Kiều Đại Thiên, Thôi Ưc Mỹ, Lăng Ngao và Long Quyển Phong.

Không khí bỗng nhiên căng thẳng. Long Quyển Phong bước ra mấy bước ngồi xuống xếp bằng tròn, chuẩn bị nghe tiếng đàn «Khánh chúc» của Lăng Ngao.

Lăng Ngao khẽ hểc vờ phía Lạc Chính Hiền rồi bước lại ngồi đối diện với Long Quyển Phong nhắm mắt tập trung tinh thần một lúc, khi cảm nghe đầy đủ hân lại từ từ mở mắt ra đưa tay lướt nhẹ trên hàng giáy...

Tiếng đàn ban đầu chậm chậm trầm trầm, lần lần lên cao và nhạc.

Giây đàn quá lớn, tiếng đàn y như tiếng trống lúc ban đầu nhưng về sau tiếng đàn bỗng như biến đi, thanh âm bên ngoài lạ thường tuy rền rền nhưng vẫn trong từng điệu khúc, tay nhiên, khi tiếng đàn cấn hồi cao nhạc, người ta khó phân biệt được từng tiếng mà chỉ nghe thanh âm tiếp nối, khi nhẹ y như giọt nước loan lưu, khi nhạc giống lệt đạo bình mã hung hùng tràn ra giữa trận...

Kiều Đại Hiền, Lạc Chính Hiền, Mai Thịnh Lâm và Thôi Ưc Mỹ ngồi trong tư thế nghiêm cách, vì khi chuẩn bị Lạc Chính Hiền đã cố ngâm cho biết phải cố tập trung tinh thần, vận dụng bản thân nội công và nhất là phải quên—đây là một vấn đề khó khăn như mà không phải ai cũng có thể làm được, nó chỉ có thể khi nào dừng nghĩ đến chuyện thù nghịch dừng nghĩ đến bất cứ việc gì thì mới có thể chịu đựng nổi đối với một cao thủ mà tâm mức nội công ngang hàng với đối phương.

Khúc đàn qua đoạn dạo đầu tiên là đi vào khúc chính và chính chỗ này đã làm cho Long Quyển Phong phải mở mắt ra.

Cũng cùng trong một lúc ấy, Mai Thịnh Lâm vụt đỏ bừng đôi mắt, hiện tượng thông thường của bà ta khi máu nóng dồn lên chuẩn bị để giết người—khúc đàn quả thật là lợi hại, nó làm cho con người đầu tiên là cảm nghe bàng hoàng như men rượu thấm vào lòng, tay chân bắt đầu không thể dễ yên như muốn làm một chuyện gì...

Và chuyện đó là cử động, và một khi đã bắt đầu cử động thì không còn cách nào nữa chận được, trạng thái sôi động đó đưa đến chuyện nháy mắt tương đương và kế tiếp là cuồng loạn, hôn mê.

Mai Thịnh Lâm bắt đầu trong giai đoạn hơi men vừa thấm

Cũng may, vì đã được Lạc Chính Hiền dẫn chứng nên Thôi Ưc Mỹ ngồi gần liền thấy, bà ta vội cố tập trung nội lực «Phượng Hoàng Tâm Pháp» để nói nhỏ nhỏ với Mai Thịnh Lâm :

— Mai lý tỷ hãy cố gắng, hãy gạt bỏ hận thù, hay quên sự có mặt của Long Quyển Phong, hãy để cho Ngao nhi hành động...

Mai Thịnh Lâm gạt mình vội cúi mặt vận công khắc chế. Thêm được một đoạn trời qua.

Nhưng bây giờ thì Long Quyển Phong không còn nhắm mắt được nữa, hai mắt ông ta bắt đầu đỏ ngầu và long lên xồm xồm...

Mấy giây sau, tay chân bắt đầu máy động.

Những đường gân trên trán nổi lên vành mới cũng giật giật lên hồi...

Nếu có người không biết tướng mạo nội lực của ông ta sát kém hơn bọn Lạc Chính Hiền, nhưng sự thật thì không phải thế,

Vấn đề chế ngự với Ma Cầm cố nhiên của bản vận là công lực, nhưng nếu chỉ bằng vào công lực không thôi cũng không thể nan chế ngự, mà còn phải biết dùng công lực để chế ngự bản năng...

Bản năng của con người võ học là đối địch, cho dầu do là người lương thiện cũng vẫn có tinh thần đối địch, vì một khi học võ là khơi động tương tranh, từ chuyện tương tranh với đồng học để cầu tiến, đến chuyện tương tranh vì môn phái, vì lợi danh và sau cùng là dẫn đến tương tranh vì thù hận.

Do đó, bản năng của con người là tự vệ, nhưng bản năng của con người học võ là chiến thắng nếu con người lương thiện thì đó là sự chiến thắng đối với kẻ ác gian.

Hiện năng của «Ma Cầm» là làm cho tinh thần đối phương dao động bước đầu, kế đến là khơi động bản năng vi thể, nếu một người công lực đầu cơ cao bao nhiêu, nhưng tham vọng quá nhiều, bản năng tương tranh vì danh lợi quá nặng thì nhất định không làm sao tự chế — và một khi đã không thể tự chế là sẽ bị cuốn vào «Ma Âm» rối loạn — cũng như phương pháp «Thôi Miên» đối với những kẻ không chủ động được mình.

Long Quyển Phong nằm trong tình trạng đó.

Bản năng chiến thắng trong người ông ta giống như chất men được ủ trong khạp kín, hiện tại đang đến độ dậy lên kinh khủng, trước mắt ông ta bây giờ chỉ thấy toàn thù địch, trong lòng ông ta bây giờ chỉ có sức nóng của chiến thắng — thù địch và chiến thắng đã làm cho ông ta máy động tay chân, duy trì thêm chút nữa là sẽ lâm vào sự múa may cuồng loạn.

Có lẽ đã ý thức được điều lợi hại và đang khi lửa trong ngực bốc lên hưng hực, Long Quyển Phong vững đứng phắt lên lao thẳng vào phía Lăng Ngao...

Tự nhiên, bây giờ thì không phải mức bình thường vì mắt đã hoa lên, trước mắt chỉ có hận thù và chiến thắng chứ không còn vấn đề phòng vệ...

Long Quyển Phong lao tới với trạng thái tinh thần đó Lăng Ngao vẫn ngồi yên.

Nhưng đến lúc Long Quyển Phong đã sát tới thì, bằng vào thân pháp «Liêu Diêu Phi», hắn nhắc mình vọt qua khỏi đầu ông ta và vùng tay ngược lại...

Bình !

Bị đúng một chưởng vào giữa lưng. Long Quyển Phong

gồm lên một tiếng như trâu rống, thân hình bay luôn về phía trước như người say rượu.

Lăng Ngao hướng cây đàn xuống rút thành trường kiếm quăng mình ngược lại.

Long Quyển Phong vẫn chưa ý thức được hiện cảnh rõ ràng ông ta vẫn còn lơ mơ như người say vừa tỉnh dậy...

Đứng từ xa nhìn lại, Bạch Hải Hoành Lưu hoảng hồn kêu lớn :

— Bang Chử, đang sau...

Trong lúc thấy cơn nguy đã tới bên mình, Bạch Hải Hoành Lưu coi như vận cả toàn thân công lực phát ra tiếng kêu hơi hãi...

Không khí đang im lìm, tiếng hét vang của lão dường là tiếng sấm, Long Quyển Phong như tỉnh hẳn, ông ta nhún chân nhảy vút về hướng trước gần ba trượng.

Thanh trường kiếm của Lăng Ngao bị mất mục tiêu.

Bây giờ thì Long Quyển Phong hoàn toàn nhận thấy sự lợi hại của Ma Cầm, ông ta rịn mồ hôi trán và cao giọng lợi đâm thủ hạ của mình bằng một giọng hơi rung :

— Tất cả anh em Hắc Báo Bang, hôm nay điển lễ đã hoàn thành, thắng lợi cũng đã nằm trọn trong tay, vô lâm cũng đã hoàn toàn nhất thống, chúng ta hãy rút về để chuẩn bị hành động ngày mai tất cả hãy rút lui !

Câu nói vừa dứt thì lão cũng đã phóng mình lên như cây pháo thăng thiên và chỉ trong nháy mắt, đồng bọn Hắc Báo Bang mất hút vào rừng núi.

Lăng Ngao vốn muốn đuổi theo, nhưng liếc thấy đám Lạc Chính Hiền ngồi yên, không có vẻ gì truy kích, vì thế, hắn cũng quay trở lại.

Bây giờ thì đến lúc bên đám người không thích Hắc Báo Bang «khánh chúc», những nhau vật vô lâm tự nãy giờ

nhìn vào cuộc giao tranh, họ không ngờ một thiếu niên như Lăng Ngao lại có thể làm cho đám Hắc Báo Bang chạy mất một cách quá dễ dàng, nên họ ùn ùn kéo nhau trở lại đứng chật trước khán đài bao quanh Lăng Ngao vào giữa.

Tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay lại vang dội một lần nữa, có lẽ lần này tất cả đều nghe khoan khoái, chứ không như lần vỗ tay hoan hô trước của bọn Hắc Báo Bang.

Vốn có ý định bước về hướng Lạc Chính Hiền nhưng bị đám đông vây quanh nên đành đứng lại cung kính vâng tay :

— Kính thưa chư vị hiền bối, ý đồ của Hắc Báo Bang không phải ngưng ở nơi đây, hôm nay tại hạ nhờ vào môn võ khi thần kỳ mà hơn được Dịch Thanh Thiên nhưng thật sự thì vẫn chưa hề làm nao núng về ý đồ của họ, ngày sau, có lẽ còn có nhiều điều phải nhờ đến chư vị niệm tình tương trợ bây giờ đây, giả như chư vị thấy không còn có chuyện đáng lưu lại nơi đây thì nên xuống núi, vì xuống đến ngòi quán vùng sơn cước thì đã đúng bữa trưa rồi. Xin thứ cho tại hạ dưỡng thần trong giây phút.

Đã là nhân vật võ lâm, ai nấy cũng đều nhận ra quả thật gã thiếu niên này cũng cần có thời gian ngơi nghỉ sau một lúc tận dụng quá nhiều công lực, vì thế họ cũng ra hiệu cho nhau vỗ tay chào Lăng Ngao và lần lượt kéo xuống Vương Ốc Sơn.

Tự nhiên, ngòi quán ẩn vùng sơn cước hôm đó đã được chiếu cố khá đông, chủ quán đã một ngày vất vả nhưng bù lại lâu cũng kiếm vô hạn bạc...

CHƯƠNG 45

ÂN THÙ LẦN LỘN

Bây giờ, trên đỉnh Vương Ốc Sơn chỉ còn lại Lạc Chính Hiền, Kiều Đại Thiên, Mai Thịnh Lâm, Thôi Ưc Mỹ, Lăng Ngao, Xích Cước Hồn Thương và một ít các thủ hạ trong Ngũ Phái.

«Xuân Thanh» Lạc Chính Hiền chăm chăm đứng lên, có lẽ trong đời đây là lần thứ nhất ông ta cảm thấy lòng vui sướng sau kỳ tái ngộ với người vợ hai mươi năm xa cách.

Ông ta bước đến trước mặt Lăng Ngao, mỉm cười :

— Ngao nhi, hôm nay nhờ con nhiều lắm.

Lăng Ngao cũng muốn cười đáp lễ, nhưng vành môi chỉ nhếch hơi rồi ngưng lại, nó không nở được nụ cười mà trở thành chua xót :

— Sư phụ, đệ tử có chuyện muốn thỉnh giáo, mong sư phụ thật tình...

Rồi, vấn đề đã hiển nhiên tóm gọn trong câu nói.

Đệ tử xin « thỉnh giáo » sư phụ lại, mong sư phụ thật tình», một câu nói « lễ độ » đối với một người, nhưng nếu nó được rót vào tai « sư phụ » thì y như tiếng sét !

Nụ cười vui sướng trên môi của Lạc Chính Hiền, tan mất theo câu nói ấy, ông ta kinh ngạc :

— Ngao nhi, chuyện chi mà nghiêm trọng thế ?

Lăng Ngao đưa mắt qua Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên giọng nói của hắn càng lạnh đậm :

— Hai mươi năm trước đây, sư phụ và ba vị Minh Chủ kia, có phải đã từng ước hội với gia nghiêm đến Hoa Sơn luận kiếm ?

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Quả có như thế, nhưng sao ?

Lăng Ngao nghe lòng dao cắt, hân hởi mà những mong hãy mình trả lời khác đi chớ đừng xác nhận, hắn muốn vấn đề còn mờ ám thì vẫn có lý do kéo dài hơn chớ đừng hiện ở nơi đây — hắn cũng mong sao vẫn đề có nhiều khúc mắc và chính sư phụ của mình hoàn toàn trong trắng, để rồi tình sư đệ được vẹn toàn...

Nhưng qua gật đầu của Lạc Chính Hiền, hắn bỗng thấy như tất cả những gì tốt đẹp nhất trên đời theo đó mà sụp đổ theo.

Hắn hỏi mà giọng hắn rung rung :

— Sư phụ, tại sao sư phụ lại nhẫn tâm cùng với ba vị kia âm toán gia nghiêm ?

Lạc Chính Hiền tái mặt :

— Lăng Ngao ai nói với con như thế ?

Lăng Ngao quay về phía trong góc rạp gọi Xích Cước

— Sư Thúc, xin thỉnh sư thúc ra đây, tiểu đệ có chuyện xin thưa lại.

Xích Cước chậm chậm đi ra, vẻ mặt của y cực kỳ lạnh đậm

Lạc Chính Hiền cau mặt :

— Ngao nhi, vị đại sư đây là ai thế ?

Lăng Ngao đáp :

— Đây là sư thúc phụ của đệ tử.

Lạc Chính Hiền à một tiếng nho nhỏ và quay qua vòng tay :

— Như vậy đây là sư đệ của Lăng đại hiệp, hân hạnh !

Giọng của Xích Cước lạnh băng băng :

— Không cần khách sáo, bây giờ có khách sáo cho tâm cũng thành vô ích.

Là một con người sáng suốt, đã nghe giọng nói của Lăng Ngao, bây giờ lại nghe thêm giọng như nước đá lạnh của Xích Cước, Lạc Chính Hiền biết ngay rằng đã có chuyện không hay, ông ta điềm đạm mỉm cười :

— Đại Sư, chẳng hay đại sư đã tạo ra câu chuyện với đồ đệ lão phu như thế nào rồi vậy ?

Xích Cước Hòa Thượng cười gằn :

— « Tạo ra câu chuyện » ? Người tạo ra câu chuyện đó là đệ sư huynh của tôi đấy.

Lạc Chính Hiền cau mặt :

— Lăng đại hiệp đã nói với ông chuyện gì ?

Xích Cước thản nhiên :

— Sư huynh của tôi bảo rằng « Xuân Hạ Thu Đông », hỗn vị với mục đích khóa lấp dư luận của đồng đạo nên mời sư huynh của tôi đến Hoa Sơn « luận kiếm » nhưng đó chỉ là nguy kế, các vị đã âm toán rồi hợp sức bao vây, cũng may nhờ trời Phật còn phù hộ người ngay cho nên sư huynh của tôi thoát nạn trở về với vợ con, độc thủ của chư vị « Minh Chủ » vẫn không làm sao sư huynh tôi chết được.

Lạc Chính Hiền quay lại gương cười hỏi Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên:

— Nhị vị có nghe rõ hay không?

Kiều Đại Thiên nằng mặt:

— Đã nghe cả rồi, lão phu rất mong Lãng đại hiệp sớm đến đây đề công nhau đối diện cho minh bạch vấn đề, nếu không, lão phu không phải là người có thể chịu được những điều can rở đó.

Mai Thịnh Lâm cười nhạt:

— Đứng Mai Thịnh Lâm này từ trước đến giờ không hề tự xưng với ai rằng mình là kẻ thanh cao, nhưng nếu có người chụp lên đầu một cái tội vô cớ thì, xin lỗi kẻ này không thể nhận.

Lạc Chính Hiền nghiêm mặt nói với Xích Cước:

— Đại sư, trong đời hành động của lão phu là phải làm cho kỳ được chuyện mà cúi mặt không thẹn với quỷ thần, ngẩng mặt không thẹn với lương tâm, hai mươi sáu năm về trước, bốn người của lão phu quả thật có thỉnh Lãng đại hiệp đến Hoa Sơn tỷ võ, nhưng thực tế tình hình lúc bấy giờ thì như thế này, hôm đó, họ bốn người của lão phu ở tại Hoa Sơn đợi đứng một ngày một đêm, thế nhưng Lãng đại hiệp lại không đến theo lời ước hẹn, nay đại sư bảo chúng tôi làm toàn Lãng đại hiệp thì nghĩa lý làm sao? Câu chuyện nói ra như thế là có dụng ý gì?

Xích Cước tròn tròn đôi mắt:

— Các người năm đó làm chuyện âm mưu như thế thì có dụng ý gì?

Kiều Đại Thiên giận đỏ mặt:

— Thuở giặc trọc, người đặc điều nói xấu chúng ta có phải không?

Câu nói phát ra một lượt với bàn tay nắm cứng tống

thắng vào mặt Xích Cước, nhưng lão hòa thượng kỳ cục này cũng không phải tay vừa, lão né qua và vùng quyền đánh lại:

— Bồ xỏ xỉ, ta sẽ trả mối hận xưa cho sư huynh của ta...

Người nào cũng giận đến đỏ mặt tía tai, không ai chịu nhường ai, cuộc nói chuyện trở thành ẩu đả...

Lạc Chính Hiền bước về phía Lãng Ngao, giọng ông ta toát vô cùng kích động:

— Ngao nhi, con tin chuyện đó hay là tin vào lời nói của thầy?

Lãng Ngao lạnh lùng:

— Đệ tử không quyết đoán chi cả, tối hơn hết là nên chờ gia phụ..

Lạc Chính Hiền thở ra:

— Đứng rồi, nhưng không hiểu tại sao Lãng đại hiệp lại không thấy tới...

Ông ta ngưng ngang vì từ bên kia rừng có bóng người và cũng lúc ấy thì một giọng nói hơi yếu ớt vọng ra:

— Vàng, lão phu đã đến đây!

Nghe đúng là giọng nói của cha, Lãng Ngao mừng quá chạy về hướng đó...

Một lão già hơi ốm nhưng gương mặt sáng rỡ như trăng rằm, chỉ nhìn vào gương mặt, nhìn vào đôi mắt sáng long lanh dưới đôi mày dài và thẳng, năm ngón vàng trăn rợn, người ta có thể biết ngay đó là một cao nhân đạo chính và ba vị Minh Chủ nhận ra ngay: «Kim Thủ Nhu Hiệp» Lãng Phi Vân.

Tuổi không quá sáu mươi nhưng dáng người già trước tuổi, tay ông ta cầm cây gậy và lưng không đi được thẳng nếu không biết không quen, người ta có thể cho đó là một lão già trộm trộm tâm chuc.

Lãng Ngao quỳ xuống chân cha, nước mắt hần ràn rụa:

— Cha... con đã về nhà nhưng lại không gặp được cha!

Đôi mắt của Lăng Phi Vân hơi ướt, nhưng miệng ông ta vẫn nở nụ cười, nụ cười vừa hiền dịu vừa cảm động ?

— Ngao nhi, con hãy đứng lên.

Đến bàn tay hơi rung rung vuốt lấy tóc con, Lăng Phi Vân nói tiếp :

— Cha đã không dám có cao vọng, và cha đã vui mừng vì không ngờ chỉ mới ba năm hơn mà con đã được như thế này.

Lăng Ngao cười mà nước mắt vẫn còn ràn rụa :

Cha, con còn coi vợ rồi nữa...

Lăng Phi Vân gạt dần cười :

— Cha có nghe sự thục con nói rồi; chỉ tiếc bây giờ vợ con bị trong tay kẻ hung ma nên cha mong mà không được gặp.

Lăng Ngao lau nước mắt :

— Cha, mẹ con đâu ?

Lăng Phi Vân đáp :

— Mẹ con hiện đang nghỉ tại khách điểm, đáng lý thì mẹ con cũng tới đây, nhưng vì cha ngại tại đây không vui nên bảo mẹ con chờ nơi khách điểm.

Ông ta vừa nói vừa dắt tay Lăng Ngao bước về phía bọn Lạc Chính Hiền...

Kiều Đại Thiên và Xích Cước cũng ngưng đánh nhau, khi thấy Lăng Phi Vân đi tới.

Đến trước mặt bọn Lạc Chính Hiền, Lăng Phi Vân vòng tay

— Tam vị hiền lân mới gặp :

Lạc Chính Hiền vòng tay :

— Lăng huynh, thật là lâu, nay gặp lại thấy Lăng huynh có phần hơi ốm... Vừa rồi có nghe câu chuyện không hay, rất mong đó chỉ là lời nói đùa trong lúc vắng nhau

Lăng Phi Vân lạnh lùng :

— Tại hạ và ba vị vốn là chỗ quen lâu, nhưng không phải là thân tình, vì thế đâu có chuyện nói chơi.

Lạc Chính Hiền tái mặt, nhưng ông ta cố gượng cười :

— Nếu thế thì chuyện ấy có thật hay sao ?

Lăng Phi Vân nhếch, nhưng ông ta lại không cười :

— Lạc huynh nói bằng giọng đó, hình như muốn tận mặt chơi dài, điều ấy khiến cho tại hạ vô cùng kinh dị !

Kiều Đại Thiên nổi nóng :

— Lăng Phi Vân, ta từ trước đến nay vẫn cứ cho ông là bậc chính nhân quân tử, nhưng bây giờ mới biết là lầm.

Thần sắc của Lăng Phi Vân vô cùng điềm tĩnh, ông ta nói thật chậm :

— Con người của tại hạ tuy không dám tự cho là chính nhân quân tử, nhưng ít nhất cũng hơn «Tứ Thân» hơn bốn vị mệnh danh là Minh Chủ vô lượng nhiều lắm.

Kiều Đại Thiên giận đến phát rung :

— Họ Lăng, đừng có ngậm máu phun người, muốn gì cứ nói thẳng ra đi.

Lăng Phi Vân gạt gạt đầu :

— Tại hạ cũng đang muốn hỏi chư vị về hành động của kẻ trương phu, dám làm dám chịu mới phải là người, Kiều Đại Thiên các hạ nghe đầu cũng đã nổi danh ản ngay nói thẳng, thế sao lại cố chơi quanh hành động của mình như thế ?

Kiều Đại Thiên trợn gần rách khước mắt :

— Đem bằng chứng ra đây ?

Lăng Phi Vân mỉm cười :

— Họ Lăng này là chứng cứ

Không còn dẫn được nữa, Kiều Đại Thiên bước tới

tuôn hai-bước cánh tay đã đưa lên nhưng Lạc Chính Hiền đã đưa tay chặn lại, mỉm cười :

— Kiều huynh, đây không phải là chuyện có thể lấy võ lực mà giải quyết được, ngược lại, nếu Kiều huynh không khéo lại mang thêm một danh « sát nhân diệt khẩu » nữa đê.

Kiều Đại Thiên vẫn hăm hăm :

— Không cần gì cả, cho dầu tình thế ra sao. Kiều Đại Thiên này cũng không còn nhịn nổi.

Lăng Ngao trầm giọng :

— Kiều lão tiền bối, nếu cần thì tại hạ xin lãn giáo.

Kiều Đại Thiên quát lớn :

— Được được... ta sẽ giết ngươi luôn.

Vừa khuyên giải, Lạc Chính Hiền vừa đẩy Kiều Đại Thiên lui lại đằng sau, và quay qua phía Lăng Phi Vân nghiêm giọng :

— Lăng huynh, lệnh lang là một thiếu niên tương lai nhiều sáng lạn, tại hạ mong Lăng huynh đứng để cho hắn bị lôi cuốn vào vòng vô lý.

Lăng Phi Vân cười :

— Yên lòng, tuy khi thu nhận Lăng Ngao làm đệ tử, các hạ vốn không biết nó là con của Lăng mỗ, nhưng Lăng mỗ vẫn giữ đúng tư cách làm người, nghĩa là không bao giờ bảo nó làm cái chuyện thị sư.

Lạc Chính Hiền thở ra :

— Cũng có thể đây là do âm mưu của người khác chăng hay Lăng huynh có thể nào thuật lại chuyện năm xưa cho rõ ràng hơn không ?

Lăng Phi Vân nói :

— Tại hạ tuy không dám nói mình là bậc thông minh, nhưng chuyện xảy ra trước mắt thì làm sao lại có thể hồ đồ ?

Lạc Chính Hiền thở dài :

— Đã thế, vậy cuộc gặp gỡ hôm nay, Lăng huynh ý muốn như thế nào ?

Lăng Phi Vân nói

— Tại hạ tuy may mắn thoát chết, nhưng mấy mươi năm này đã chịu không biết bao nhiêu là đau đớn, đến mất luôn cả võ công, tại hạ nghĩ, bằng vào con người của võ lâm, các vị phải cho tại hạ một lẽ công bình.

Lạc Chính Hiền trầm ngâm một chút rồi nói :

— Hôm nay Tư Khấu Đan không đến, nếu như Lăng huynh thấy cái mạng của ba chúng tôi cũng chưa phải cần thu gấp thì xin cho một ngày nào đó gần đây, với một địa điểm và thời gian nhất định, chúng tôi sẽ đứng trước mặt thiên hạ anh hùng giải quyết thất công mình.

Lăng Phi Vân cười :

— Được chứ sao không, mấy mươi năm nay còn chịu được sá gì thêm thời gian ngắn ? Nhưng tại hạ cũng mong triển hạn thời gian không phải là thêm một âm mưu.

Lạc Chính Hiền gượng cười :

Xin Lăng huynh yên lòng, cho dầu chúng tôi có giết được Lăng huynh thì vẫn không giết nổi lệnh lang, huống chi chúng tôi muốn có mặt trong giang hồ thêm một thời gian nữa thì lý đàn lại làm chuyện mà tiếng tai sẽ chẳng ra gì ?

Lăng Phi Vân hỏi :

— Các hạ hãy cho địa điểm và thời gian đi.

Quay lại nhìn Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên thấy hai người không có ý phản đối, Lạc Chính Hiền quay lại nói :

— Tại hạ nghĩ chuyện cần gấp của lệnh lang, vì thế, thời gian cũng nên cho dài một chút tại hạ xin Lăng Huynh cho thêm ba tháng nữa, chúng ta sẽ lại hội diện tại Hoa Sơn. Chẳng hay ý của Lăng huynh như thế nào ?

Lăng Phi Vân gật đầu ngay :

— Được, nhưng nếu hôm nay cha con tại hạ có thể đi khỏi Vương Ốc Sơn này được an toàn, thì có thể tại hạ sẽ đem chuyện ước hội của chúng ta mà nói cho thiên hạ anh hùng biết được chứ ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Xin Lăng huynh cứ yên lòng, cho chúng tôi có ý muốn đến tới là « trăm thảo » nhưng nhất định chúng tôi cũng vô pháp « trừ căn » mà !

Và ông ta quay qua nói với Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên :

— Nếu nhị vị không phản đối ý kiến vừa rồi của tại hạ, thì nơi đây chúng ta tiện chia tay.

Mai Thịnh Lâm hỏi :

— Chẳng hay Lạc huynh và Lạc tẩu định đi đâu ?

Lạc Chính Hiền nói :

— Vừa rồi phân đồng đều ngờ Long Quyên Phong chính là Tư Khẩu Đan giả mạo, thì bây giờ có thể nên theo dõi, chúng tôi nhờ có chim diều, có thể quan sát rộng hơn.

Mai Thịnh Lâm nói :

— Nếu Lạc huynh phát hiện Long Quyên tức là Tư Khẩu Đan thì xin thông báo cho tôi một tiếng.

Nói xong, bà ta lập xuống núi trước hơn ai hết.

Kiều Đại Thiên trừng mắt về phía Lăng Phi Vân rồi cũng vẫy tay ra hiệu cho vợ con cùng xuống núi.

Lạc Chính Hiền vồng tay chào Lăng Phi Vân và Lăng Ngao rồi đưa mắt cho Thôi Ưc Mỹ cùng nhảy lên chim diều.

Thôi Ưc Mỹ thấy Lăng Ngao cứ cúi đầu không nói đến ai, bà ta nhìn hẩn cười buồn :

— Ngao nhi, cho dù sư phụ là cứu nhân, thì sư mẫu vẫn là không phải chứ ?

Lăng Ngao ngẩng mặt, nước mắt hần đầm đìa :

— Vâng, xin sư mẫu hãy bảo trọng !

Con chim Diều bây giờ đã khá thuần, nó vỗ cánh bay lên và tả tả về hướng đông nam rồi xa dần và mất hút.

Lăng Ngao nhìn sững theo hướng chim Diều, hần bỗng thơ dài và nước mắt tuông như xối.

Bao nhiêu lâu nay, sư phụ và sư mẫu hần một lòng tru ai, bây giờ chuyện trái ngang bắt buộc phải xem thân thuộc thành thù, bất giác hần nghe như nhiều mất mát..

Lăng Phi Vân thở dài :

— Ngao nhi, chúng ta xuống núi.

Lăng Ngao lau nước mắt :

— Cha, cứ theo không khí vừa rồi, con cảm thấy bình như họ không có âm toát. cha..

Lăng Phi Vân cau mặt :

— Con nghĩ rằng cha vu khống cho họ sao ?

Lăng Ngao lật đật nói :

— Không, cha.. con chỉ nói hình như họ không hoàn toàn..

Lăng Phi Vân chặn nói :

Cha không muốn nói gì thêm, cha chỉ cần xác định rằng quả họ có ước hội cha đến Hoa Sơn, quả họ đã cùng nhau vây công và quả là cha chạy thoát với toàn thân ướt máu. Tất cả đều thật, thật như cha con ta đang đứng tại đây.

Lăng Ngao hoảng hốt :

— Vâng, cha.., con biết thật là như thế..

Như chợt nhận ra mình đã quá khích động làm cho con phải sợ, Lăng Phi Vân thở dài dịu giọng :

— Ngao nhi, thật sở dĩ cha có lòng cảm hận họ như thế cũng không hoàn toàn là chuyện tư thù, không đâu, cha cảm thấy ous họ là lãnh tụ vô làm mà như thế thì quả thật vô làm đã mang nhiều bất hạnh.

Lăng Ngao cúi mặt

— Vâng, thưa cha.

Lăng Phi Vân quay qua hỏi Xích Cước :

— Sư đệ, vừa rồi giao đấu với Kiều Đại Thiên, sư đệ thấy thế nào ?

Xích Cước đáp :

— Trong vòng một trăm chiêu thì chưa chắc đã sao, nhưng nếu quá trăm chiêu thì không làm sao chịu nổi.

Lăng Phi Vân cười :

— Như vậy thì bao nhiêu năm nay sư đệ vẫn không tiến bộ chút nào, nếu sư phụ mà còn thì chắc chắn là bị mắng.

Xích Cước cũng cười :

— Đó cũng là nguyên nhân mà ngu đệ đi vào cửa Phật, hình như ngu đệ chỉ có thể khá về nội công chứ không phải là con người có năng khiếu về võ học.

Lăng Phi Vân gật gù :

— Ngu huynh biết chứ sao không, chính vì biết sư đệ muốn đem sự từ bi mà cảm hóa con người, chính ngày xưa ngu huynh cũng không hề phản đối, nhưng vừa rồi thấy thái độ của họ, ngu huynh cảm thấy rằng đã cứng không làm sao dùng dao mềm mà điêu khắc được, có lẽ chặc bằng thép tới họ cũng chưa chịu gặt đầu.

Xích Cước cười :

— Sư huynh nói phải lắm, từ đây về sau chắc ngu đệ phải bắt đầu khổ công luyện lại.

Lăng Phi Vân nói :

— Thôi, chúng ta xuống núi. Ngao nhi, mẹ con đang đợi tại Hoành Lan Quan.

Ba người xuống núi, nơi đây đã có mã phu giữ sẵn ba con ngựa, do Lăng Phi Vân mượn trước, ba người lên ngựa nhằm về hướng Hoành Lan Quan đi chậm chậm.

Dọc đường, Lăng Ngao hỏi cha :

— Cha, Long Quyển Phong bảo rằng tìm cha để báo mối thù đoạt vợ, chẳng hay chuyện ấy như thế nào ?

Lăng Phi Vân trầm ngâm :

— Khi bấy từ xa nhìn vào diện mạo của hắn, cha nhớ hình như khoảng ba mươi năm về trước, từ trong tay hắn, cha có cứu một người con gái...

Lăng Ngao cau mặt :

— Cứu một người con gái ?

Phi Vân nói :

— Chuyện kể từ đầu thì con mới hiểu. Ngày hôm đó khi ngang qua Khai Phong Phủ, cha vào khách điểm tam nghị đêm hôm đó, cha chợt nghe phòng kế bên có một người con gái kêu khóc nho n hỏ, khi nghe kỹ, cha mới biết nàng bị một người đàn ông cưỡng bức buộc phải làm vợ, thật sự thì cha cũng không rõ nội tình, nhưng nghe người con gái khóc lóc bi thảm quá nên cha quyết tâm can thiệp. Vì thế nên cha mới dụ người đàn ông ấy ra ngoài thành, thế nhưng hỏi hắn cách gì hắn cũng không chịu nói, hắn lừa khi cha bận tâm hạch hỏi, hắn rút kiếm đánh thành linh, hắn bị cha đánh một quạt mang thương nơi tay, hắn mang thương bỏ chạy. Về đến khách điểm, cha hỏi mới biết người con gái ấy là con

của viên tri phủ, vì là một ông quan thanh liêm nên đến khi hồi hưu, trên đường về quê làm bình không tiền uống thuốc và chết trong khách điếm, gã đàn ông ấy ra mặt cho tiền chôn cất, tự nhiên ban đầu hân tở ra là người trọng nghĩa tề thân, nhưng sau đó thì tại ếp nằng làm vợ. Cha bên đưa nàng về tận gia hương. Chuyện đó chỉ có thể và cha cũng quên bằng luôn, đến khi nghe sự thực con kể lại và vừa rồi vì thấy Kiều Đại Thiên vạch mặt giả của tên Long Quyên phong nên cha không muốn ra mặt, cha nghĩ có lẽ Long Quyên Phong mà Kiều Đại Thiên gặp tại khách điếm « Nam Bắc Hòa » mới thật là người cha đánh bại năm xưa.

Lăng Ngao nói :

— Chuyện có thể thì tại sao người nào để lại giả Long Quyên Phong, để tâm cứu...

Lăng Phi Vân nói :

— Sự thật thì đối với Long Quyên Phong thật dĩ nhiên, cha cũng không có gì đáng gọi là gây nên cứu oán, tên này chỉ dựa vào chuyện đó để giả dạng cho dễ hành động ám hại cha thế thôi.

Xích Cước nói :

— Như thế thì cái tên Long Quyên Phong giả này quả thật là đáng chết.

Lăng Phi Vân nói :

— Nếu như chúng ta có thể tìm được cái người làm chuyện cưỡng bức con gái quan tri phủ hồi hưu nam xưa, thì rất có thể biết được Long Quyên Phong là tên của ai và người giả mạo đó là ai.

Lăng Ngao hỏi :

— Trong thư để lại tại Tiếp Gia Thôn, cha có nói đến một án oán phải đến, chẳng hay chuyện đó ra sao?

Lăng Phi Vân đáp :

— Thử còn niên thiếu, tại Kim Lăng liên tiếp xảy ra nhiều vụ án cưỡng dâm mà lại còn giết người diệt khẩu, nhưng thiên hạ nhớ vào đầu tích, biết hung thủ là Nhạc Kỳ Hoa, hẳn cũng là một tay thế tộc võ lâm, vì thế trong một đêm rình rập, cha bắt gặp hắn đang ăn núp trên nóc nhà người, cha đánh hắn mang thương nhẹ và đào tẩu. Cha biết nơi hắn ở là Nhạc Đãng Sơn nên tìm tới đó vẫn tới, hẳn không chịu nói một lời nào, cứ rút kiếm ra làm dữ, hỏi đi hỏi lại hẳn cũng quyết không chịu nói vì thế nên cuộc chiến xảy ra, hẳn không phải là đối thủ của cha nên bị thiệt mạng. Lúc đó có mặt vợ và con hắn, con trai của hắn là Nhạc Tiểu Long, Trớ lại Kim Lăng thì vụ án vẫn còn và hung thủ cũng cố ý lưu dấu hiệu của Nhạc Kỳ Hoa, cha biết ngay là mình đã lầm nên ráng bắt sống hung thủ mang đến Nhạc Đãng Sơn tạ tội với mẹ con Nhạc Tiểu Long, hung thủ nhận vì thù oán với Nhạc Kỳ Hoa nên cố tạo án để cho Kỳ Hoa mang tiếng. Chuyện đã lỡ rồi cha nạp hung thủ và xin bảo bọc mẹ con của Nhạc Tiểu Long, nhưng người thiếu niên ấy từ chối quyết tâm chờ ngày khác báo thù. Thế nhưng từ đó trở đi, cha trông đợi mà Nhạc Tiểu Long không tới, mãi sau này thấy mình già yếu, cho nên cha và mẹ con quyết tâm đến Nhạc Đãng Sơn tìm Nhạc Tiểu Long, nhưng đến đó thì nhà cửa đã không còn nữa mà người thì cũng không hỏi ra tung tích.

Lăng Ngao cau mặt :

— Nhưng tại sao khi tìm đến nhà, cha hỏi m Nhạc Kỳ Hoa không chịu phân trần?

Lăng Phi Vân nói :

— Đó là do ông ta hiểu lầm, chuyện hiểu lầm đó đư^a

đến cái chết thật rồi, có lẽ sau này Nhạc Tiền Long cũng nhận ra không phải lỗi nơi cha nên hẳn không tìm đến để báo thù.

Lăng Ngao hỏi :

— Nhạc Tiền Văn bây giờ khoảng bao nhiêu tuổi ?

Xích Cước hỏi :

— Chuyện không phải rồi thì tại sao sư huynh lại phải khổ công đi chịu lỗi ?

Lăng Phi Văn nói :

— Tuy không phải lỗi, nhưng chính mình đã giết lầm người và đã làm tan nát gia đình họ. Lương tâm của mình không thể yên ổn được.

Xích Cước cười mảy :

— Trong cuộc đời vì thế nhân mà hành hiệp, biết bao nhiêu chuyện như thế xảy ra, làm sao tránh được điều sơ suất ? Phương chi chuyện này tại Nhạc Kỳ Hoa cố chấp tự rước họa vào thân, chứ đâu phải tại sư huynh ?

Lăng Phi Văn thở dài :

— Nói thì như thế, nhưng đã giết một người vô tội, cuối cùng mình cũng không thể yên tâm.

Lăng Ngao thắc mắc :

— Người ấy không tìm đến báo thù là phải, tại sao cha lại trông mong và lại phải tìm người ấy ?

Lăng Phi Văn lắc đầu :

— Trước giờ nhắm mắt, cha hy vọng gặp lại được Nhạc Tiền Long, báo thù hay không là do lương tâm của họ, còn mình, mình phải giải quyết vấn đề cho tròn vẹn..

Không một ai chú ý, cha con Lăng Ngao không chú ý trong khi hai cha con nói chuyện Xích Cước Hòa Thượng đi sau im lặng. từ đầu chỉ nói ông ta chỉ nói có hai câu không phải nói mà là câu hỏi...

Chỉ hỏi hai câu như đề xác nhận sự việc và lòng dạ của Lăng Phi Văn...

Bây giờ thì ông ta đi lui lại đằng sau và nước mắt tuông như xối...

Như ông ta lại không muốn cho hai con Lăng Ngao nhìn thấy, hình như ông ta có một tâm sự mà không muốn nói ra !

XEM TIẾP QUYỂN 5

NGUYỄN THANH TÂN
18-02-1994

CHƯƠNG 46

DỊ DUNG TUYỆT HỌC

TRƯA ngày thứ hai, cha con Lăng Phi Vân và Xích Cước đến Hoành Lãnh Sơn.

Hoành Lãnh Sơn là một giải núi cheo leo miền biên cảnh nơi đây dân cư thưa thớt và chỉ có mỗi một khách điếm nhỏ nhỏ tồi tàn dành cho chừng kẻ đi buôn miền ngược.

Ba người vừa đến trước cửa khách điếm thì thấy một lão già quần lý loạng choạng chạy ra kêu lớn :

— Lão gia... không xong rồi ..

Lăng Phi Vân hoảng hốt hỏi nhanh :

— Sao ? Chuyện gì đã xảy ra ?

Lão quần lý lập cập :

— Tôn...tôn phu nhân bị... bị bắt..

Cha con Lăng Ngao nghe như sét đánh, Lăng Phi Vân nắm lấy lão già quần lý :

— Cường đạo phải không ?

Lão quần lý lắc đầu :

— Không... không biết rõ, tối qua chỉ nghe tiếng la nhỏ nhỏ, bọn tiểu nhị chạy sang thì... không thấy phu nhân...

Lăng Phi Vân trầm ngâm nói với Lăng Ngao :

— Hoặc Long Quyện Phong, hoặc Lạc Chính Hiền chớ không phải cường đạo.

Xích Cước nói nhanh :

— Sư huynh, vào trong xem xét coi có dấu vết gì không?

Lăng Phi Vân lắc đầu :

— Xem gì nữa, chúng đã lắt đi thì không bao giờ cho mình có dấu vết để truy tầm, nên có thì lại cũng là một âm mưu.

Lăng Ngao nói :

— Cứ vào phòng mẹ con xem qua rồi sẽ tính sau.

Như chợt nhớ ra, lão quần lý rung rẩy lấy trong mình ra một mảnh giấy trao cho Lăng Phi Vân :

— Lão gia, giấy này ghim ngay cửa phòng của phu nhân đây.

Lăng Phi Vân cầm lấy xem, thấy có hai hàng chữ «Đến tại Hàn Lâm Tự trong giải Trung Điền Sơn, quá ngày rằm tháng sáu thì con tin bị giết».

Bên dưới không ký tên mà cũng không lưu dấu hiệu.

Lăng Phi Vân nghiêng rằng :

— Chúng bắt mẹ con làm con tin, chắc chắn chúng muốn làm một chuyện bất buộc chúng ta trao đổi...

Lăng Ngao nói :

— Bọn chúng chỉ cần con, chắc chắn chúng định uy hiếp con để buộc chuộc bằng một thứ gì đó, vậy xin cha và sư thúc hãy nghĩ lại nơi đây để con đến Trung điền Sơn rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Tăng Phi Vân lắc đầu :

— Không, tuy cha không có năng lực để giúp con, nhưng cha vẫn còn có thể quan sát tình hình, vả lại, đây không phải là chuyện thuận về giao đấu bằng võ lực, mà phải có nhiều cơ trí, có thêm người đi biết đâu lại chẳng có lợi hơn. Không ngại gì cả, nếu có gì, cha vẫn có sư thúc con bên cạnh.

Lăng Ngao cũng không suy nghĩ nhiều hơn, hẳn quay đầu ngựa lại đỡ cha mình lên yên rồi ba người nhắm hướng Trung Điền Sơn thúc ngựa đi nhanh.

Trung Điền Sơn là một giải núi cách Vĩnh Tế Phủ chừng mười lăm dặm về phía tây nam.

Đây là giải núi dài nhất vùng Thái Hành từ phía đông kéo thẳng tới phía nam Ngô Hương và phía bắc chạy dài tới Lâm Chư, tạo cho giải núi nhỏ mà dài, bên trong đường hẹp ngoằn ngoèo hiểm trở.

Ba người đến chân núi thì đã xế chiều ngày hôm sau, vì có nghe biết Hàn Lâm Tự nên Xích Cước vội nhích lên đi trước dẫn đường.

Qua khỏi ba đỉnh núi cao, xuống một cái thung lũng là tới Hàn Lâm Tự.

Đó là một ngôi chùa cũ, tương long mái đổ hoang tàn chỉ cần nhìn vào rác rến rêu xanh trước sân là đủ biết nơi đây đã lâu lắm rồi không có người hương hỏa.

Lăng Ngao đi chung quanh ngôi chùa xem xét khá lâu vẫn không thấy vết tích gì khả nghi, nên cùng gọi Lăng Phi Vân và Xích Cước vào chùa.

Phía trước điện của Hàn Lâm Tự đã nhiều chỗ sụp đổ, những ngôi vụn đã bị bụi lau ngày chồng lên không thấy dấu người, phía sau nhiều tượng Phật gãy tay gãy chân trông thật là thảm não.

Nhện giăng bụi bậm, mùi ẩm ướt xông lên ngạt thở.

Qua khỏi thiên tình, bên sau có vẻ sạch hơn, nơi đây mái ngói chưa bị đổ, có lẽ vì thế nên mưa gió chưa làm hoang phế, giải bệ thờ phía sau cũng tương đối còn nguyên vẹn, tượng phật tuy cũng bị nhện giăng bụi đóng, nhưng chưa bị sức cò gây hại.

Tuy nhiên, bốn phía cũng lặng im, không nghe tiếng động mà cũng không thấy dấu vết khả nghi nào cả.

Lăng Ngao đưa mắt quanh khắp chỗ, kể cả chỗ bụt thờ gần bên hần đứng, dưới bụt cũng trống trơn.

Trên bụt, ngoài tượng phật cao lớn bằng người thật bụi nhện phủ đầy và tấm trước đã rách tề, không nơi nào có dấu vết gì chứng tỏ là có người ở đó.

Lăng Ngao quay lại nói với cha :

— Phụ thân, hay là chúng ta đã bị lừa ?

Lăng Phi Vân lắc đầu :

— Không đâu, có lẽ phải thỉnh họ mới ra mặt đó,

Lăng Ngao ngạc nhiên.

Lăng Phi Vân cười nhích lại gần Lăng Ngao, hình như ông ta có nói một vài tiếng nhỏ..

Lăng Ngao cúi đầu dần đặc lên bệ thờ như chuẩn bị ngồi nghỉ, nhưng thỉnh linh hần rút kiếm và vung lên chặt ngang cổ tượng Phật ngồi trên bệ.

Cái đầu của tượng phật văng lòng lóc xuống bệ thờ và một vôi máu từ cổ phật vọt ra..

Nhìn xuống bệ thờ, bây giờ không phải một cái đầu mà là cái hai đầu tượng phật trống rỗng và một cái đầu người, cái đầu của «Tàng Y Quỉ» Thi Bất Vi, một trong số «Cửu Sư Giả» của Hắc Báo Bang !

Lăng Ngao quay lại hỏi :

— Sao cha biết ?

Lăng Phi Vân cười :

— Tại hai con mắt của hần đỏ, chứ không phải tại cha hay.

Lăng Ngao quay bốn phía và trầm giọng :

— Long Quyên Phong ra mặt đi.

Tiếng cười vắng vắng nghe như từ... dưới đất :

— Lăng Phi Vân, ta khen ngươi tinh mắt đó, Lăng Ngao mẹ ngươi đang treo mạng hần sợi chỉ trong tay ta, ngươi hãy liệng mà lè độ một chút.

Lăng Ngao nhún mình nhảy lên bệ thờ dòm vào chỗ cổ tượng phật vừa bị chặt, trong đó tối đen và vì chỗ trống ở cổ phật nhỏ quá nên không thấy được gì cả, không biết bên dưới có phải là hầm không, hần giận dữ quát lớn :

— Long Quyên Phong, nếu là hào kiệt thì hãy ra mặt mới hay.

Tiếng cười của Long Quyên Phong vẫn vắng vắng không biết ở trên hay dưới đất :

— Sao ? Ngươi vẫn không biết ở đâu à ? Sao mà dờ thê ?

Lăng Ngao nghiêng rằng :

— Long Quyên Phong, ngươi muốn gì hãy nói ra mau ?

Tiếng đáp của Long Quyên Phong :

— Muốn cây «Mạ Cầm» và «Nhạc Phồn» của ngươi.

Lăng Ngao quát lớn :

— Có thể, nhưng ngươi hãy thả mẹ ta ra.

Long Quyên Phong vẫn cứ cười :

— Đừng vội, hãy chờ tý..

Biết không phải nấp hầm ở chỗ tượng phật, Lăng Ngao vọt nhảy xuống hỏi nhỏ Lăng Phi Vân :

Cha, hẳn đòi Ma Cầm, có nên trao cho hẳn hay không ?

Lăng Phi Vân trầm ngâm :

— Cái mà con có thể hơn được hẳn bây giờ là Ma Cầm nếu trao cho hẳn thì trong võ lâm sẽ không còn ai là địch thủ của hẳn nữa...

Lăng Ngao ử rú :

— Thế nhưng cứu mẹ là vấn đề trọng đại, nếu không giao Ma Cầm cho hẳn thì làm sao ?

Lăng Phi Vân nói :

— Cứ đợi xem sao, đến lúc không còn có cách gì rồi hẳn hay. Bây giờ chúng ta hãy lui ra ngoài sân chờ xem chúng hành-dộng cách nào.

Ba người vừa ra tới ngoài sân thì chợt nghe bên phía có nhiều tiếng lạ, nhìn quanh thấy lực lượng của Hắc Báo Bang đã vây kín bốn bên.

Cũng trong lúc ấy thì Long Quyên Phong từ trong chùa cũng theo ra, dưới tay hẳn là một người đàn bà tóc tai đã được : Trầm Thị, mẹ của Lăng Ngao !

Hai tay bà bị trói ngược ra sau, gương mặt tiền tuy và dính đầy cát bụi, rõ ràng đã bị Long Quyên Phong lôi từ dưới hầm lên !

— Dòm thấy đáng đáp tang thương của mẹ, Lăng Ngao rống lên :

— Mẹ, mẹ có sao không ?

Trầm Thị ghen ngào :

— Ngao nhi !

Bà ta vùng vẫy chạy ra nhưng Long Quyên Phong giắt lại làm cho bà ta loang choạng gần muốn té.

Lăng Ngao giận dữ và cũng vô cùng đau xót :

— Long Quyên Phong, người muốn gì cũng được, nhưng người hãy thả mẹ ta ra, hành hạ một người đàn bà già cả như thế đâu xứng đáng là anh hùng.

Long Quyên Phong cười lạt :

— Đâu có, ta bao giờ xưng là anh hùng đâu ? Không, người có lẽ đã nghe lầm, ta không phải anh hùng quân tử gì cả, ta là con người chỉ cần được việc và một con người mà được việc là hơn tất cả anh hùng mà thua trí người ta thì anh hùng làm cái khi gì ?

Hình như hẳn muốn kéo dài thời gian làm cho Cha con vợ chồng Lăng Phi Vân tham khổ, nên hẳn nói dài dài mà lại còn nói chậm, nói có ca có kệ như thầy tu giảng đạo...

Trầm Thị lại vùng vẫy kêu lên :

— Con, Lăng Ngao con...

Giọng bà ta đã lạc, có lẽ bà ta đã bị chúng hành hạ quá nhiều mà cũng có thể vì quá xúc động nên tiếng nói của bà ta khàn đặc.

Lăng Ngao nóng nảy nhích tới nhích lui nhưng vẫn không biết phải làm sao...

Long Quyên Phong cười ha hả :

— Lăng Ngao, không sao, đừng nóng, cứ để Ma Cầm lại cho ta rồi mẹ con đoán tự.

Lăng Phi Vân trầm giọng :

— Dịch Thanh Thiên, hình như ta nghe người định tìm ta để thanh toán một chuyện gì khác kia mà ?

Long Quyên Phong cười hà hà, giọng cười thẳng thừng :

— Thật ra ta cứ tưởng Lăng Phi Vân là tay kinh địch, thế nhưng bây giờ gặp lại chỉ là một lão già bệch tật, chính vì thế mà ta không còn hứng thú.

Lăng Phi Vân không giận vì câu khinh miệt đó, ông ta vẫn thân nhiên :

— Như thế cũng hay, nhưng nói bằng cách đó, nghĩa là người đã cho rằng giữa ta và người không có một mối thù nào đáng nói ?

Long Quyên Phong gật đầu :

— Cũng có thể nói như thế !

Lăng Phi Vân bồm luôn :

— Và như thế cũng có nghĩa là người không phải người mà ta đã đánh bại hồi ba mươi năm về trước ?

Long Quyên Phong hơi khựng lại, nhưng rồi hần vắn lại :

— Nếu thế thì sao ?

Lăng Phi Vân bồm môi :

— Không sao cả, như vậy cũng đủ nói rằng cát hạ là Tư Khẩn Đan.

Long Quyên Phong hơi tái mặt, nhưng vẫn cười bằng giọng cười danh ác :

— Phải hay không phải, chờ khi con người trao Ma Cầm cho ta rồi ta sẽ cho người biết sau.

Trầm ngâm một giây, Lăng Phi Vân lại nói :

— Giả như con ta trao Ma Cầm và Nhạc Phổ rồi người lại không chịu thả hiên nội của ta thì... hình như cha con ta không có cách nào làm gì người được, ít ra người cũng phải cho chúng ta một cái gì gọi là bảo đảm chứ.

Phong Quyên Phong gật đầu :

— Người sợ cũng phải, nhưng ta cần là cần Ma Cầm, khi ta đã được Ma Cầm rồi thì cha con vợ chồng của người đâu còn gì cho ta đáng sợ ? Chính vì thế mà ta không có chuyện cần thiết nào để làm khó dễ bọn người.

Lăng Phi Vân nói :

— Lời lẽ thì như thế, nhưng lòng dạ điều ngoa của người có mấy ai lường được ?

Long Quyên Phong nặng mặt :

— Ta không có cách nào để cho người thỏa mãn yêu sách gọi là bảo đảm đó, bằng lòng hay không là tùy ở các người.

Không chờ cho cha mình nói nữa, Lăng Ngao gạt đầm bước tới :

— Được rồi, ta bằng lòng giao Ma Cầm và Nhạc Phổ cho người đây.

Thấy Lăng Ngao bước tới, hình như Long Quyên Phong có hơi sợ, lão vội phát tay :

— Khoan, người không được bước tới, cứ đặc Ma Cầm lại đó rồi lui ra, ta sẽ thả mẹ người ngay.

Lăng Ngao cau mặt :

— Người sợ...

Long Quyên Phong chặn ngang :

— Sợ hay không đó là chuyện của ta, ta không cần những cái danh vô ích, hành sự là phải nắm đằng đầu, đó là tôn chỉ của ta.

Không còn cách nào hơn được, Lăng Ngao đành phải buông Ma Cầm xuống và bước về phía sau nói lớn :

— Xong rồi, hãy thả mẹ ta ra mau !

Long Quyên Phong kéo Trầm Thị tới chỗ cây đàn, một tay lão ta cầm lấy cây đàn, một tay hất mạnh Trầm Thị phui tới phía Lăng Ngao :

— Được chưa ? Bọn võ lâm có lẽ cho ta là một con người điều xảo, nhưng hành động của ta người đã thấy chưa ? Ta đã hứa là không khi nào biết nuốt lời.

Trầm thị chúi chúi hai ba cái rồi chạy a lại bên Lăng Ngao, hai tay bà ta chơi với một cách thắm thương...

Lăng Ngao bước tới một bước, hai tay hắn ôm lấy mẹ ghen ngào.

Lăng Phi Vân vùng tái mặt kêu lên :

— Ngao Nhi, lui lại...

Nhưng đã muộn rồi, hai tay Lăng Ngao vừa ôm chầm lấy mẹ thì hắn vùng cầm nghe Ma Huyệt của mình tê điếng...

Từ dáng cách lóm thóm xiu tới xiu lui, Trầm Thị vùng đứng thẳng lên cặp lấy Lăng Ngao một cách cực kỳ nhanh nhẹn và phóng ngược về phía Long Quyên Phong :

— Bang Chủ, công này đã lớn hơn cái tội trước hay chưa?

Chỉ bị điểm vào Ma Huyệt làm cho chân tay không cử động được nhưng Lăng Ngao vẫn còn tỉnh táo như thường, hẳn vừa nghe giọng thật của «mẹ» mình là hẳn tái mặt kêu lên:

— Đào Chiêu Nam,

Lăng Phi Vào giận rung :

— Dịch Thanh Thiên người... người muốn gì ?

Long Quyên Phong cười ha hả :

— Lăng Phi Vào, nhân quang của người vẫn còn sáng lắm nhưng cái sáng của người quá trẻ, đó là lỗi ở người, sao người lại trách ai ?

Lăng Phi Vào quay tại chỗ nhìn Xích Cước :

— Sư đệ, cố gắng đột vây, chuyện ở đây để ta lo liệu.

Xích Cước thét lên một tiếng lao thẳng về phía Long Quyên Phong, hai tay cùng tung ra một loạt.

«Mang Máng Tẩu» Lộ Truật Ông vội phóng lên chặn lại.

Hai ngọn chưởng giao vào nhau, Lộ Truật Ông đột luôn hai bước.

Xích Cước nghiêng răng vuơng tay đánh tới, nhưng ngay khi ấy thì «Thái Sơn Thạch» Hồ Sĩ đã nhảy lên và Lộ Truật Ông cũng vừa quay lại.

Bùng... Bùng !

Hai tiếng dội vang lên liên tiếp, Xích Cước lao vào thế lưỡng đầu thọ địch, ông ta loạng choạng thối lui...

Long Quyên Phong cười lớn :

— Xích Cước Hòa Thượng, không thì nên bỏ tay chặn trời, hình tội có thể nhờ đó mà giảm khinh, bằng tình chuyện đột vây thì chết không kịp trở tay.

Và lão lại quay về phía «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam cười cười :

— Trầm thị, hãy bắt luôn cái «ông chồng» của bà đi.

Điều làm cho Lăng Ngao băn khoăn khó giải là không biết «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam đã đầu nhập Hắc Báo Bang bao giờ và không biết đồng bọn «Thần Huyền Thập Nhất Quái» của cô ta có theo Hắc Báo Bang đủ cả hay không ?

Thật khó mà lường được, sau khi bị Mai Thịnh Lâm khống chế, rõ ràng bọn họ đã tỏ ra rất ăn năn về hành động của mình trước kia, họ đã tình nguyện sẽ vì vô làm mà đổi công chuộc tội.

Chỉ thiếu một lời thề độc mà thôi, thái độ của họ rất là thành khẩn, nhất là Đào Chiêu Nam, khi cùng đi với Mai Thịnh Lâm hơn ai hết, nàng tỏ ra rất hãnh diện được làm việc phải.

Thế mà bỗng không, bây giờ nàng lại có mặt trong làng nghề của Hắc Báo Bang mà lại giúp chúng làm cái chuyện cực kỳ tàn ác.

Vừa tức vừa thẹn vì bị nàng cặp trong tay, Lăng Ngao trầm giọng :

— Đào Chiêu Nam, sự ăn năn hối hận để quay về lẽ phải của cô đó phải không ?

Đào Chiêu Nam cười hần hắc :

— Sao ? Người không nhớ lại chuyện người đối xử với ta giữa vùng sa mạc hay sao mà lại còn hỏi ta điều ấy ? Lăng Ngao, trừ khi nào ta chết bằng không, ta nhất định phải trả thù.

Cô ta cười gằn nói tiếp :

— Chỉ có điều là cha con anh đại quá, anh không biết thuật cải trang nó trở thành tuyệt kỹ của... mà thôi, ngu quá !

Nàng quăng Lãng Ngao xuống đất như quăng một con gà hân năm bắt động.

Thật ra thì cho dầu có ném mạnh đến đâu cũng không đến nỗi như thế, nhưng vì trước khi ném, Đào Chiêu Nam đã diễm vào Hôn Hayệt.

Bước chầm chầm về phía Lãng Phi Vân, Đào Chiêu Nam cười cười :

— Lãng đại hiệp, xin đừng trách tiểu nữ sao lại quá tàn ác, chẳng qua, tiểu nữ vì tuân lệnh má thôi.

Vừa nói, nàng vừa đưa tay về phía Lãng Phi Vân...

Nhưng ngay khi đó thì một tiếng thét như tiếng sấm nổ vang, ngọn đá của Xích Cước đã bay tới ngay mặt Đào Chiêu Nam, y như một cơn gió thốc.

Ngọn đá đúng là ngọn đá «Tảo Đường» của phái Thiếu Lâm.

Luyện ngọn đá này, Xích Cước đã phải bỏ giày đi chân không suốt mấy mươi năm, để đến nỗi được thiên hạ lừng lẫy cho cái tên Xích Cước.

Thật ra, «Xích» ở đây có nghĩa là «chân không» chân không có giày dép gì cả, cũng như người ta gọi những người trần truồng là «xích hỏa». Thế nhưng, vốn là thầy chùa, Xích Cước giỏi về chữ nghĩa, ông ta biết cái chữ «xích» nó có nhiều nghĩa lắm, còn như chữ «xích» nghĩa là «đỏ», ông ta cười thầm trong bụng, ông ta nguyện sẽ luyện ngọn đá của Thiếu Lâm trở thành «ngọn đá đỏ», nghĩa là cứ đá tới đâu là máu trào ra đến đó...

Nhưng từ ngày được «gọi» là thầy chùa đến giờ, ông ta chỉ «luyện» thôi chứ chưa khi nào làm cho nó «đỏ», vì ông ta đã nguyện ăn... chay.

Bây giờ thì có ăn chay bảy kiếp, Xích Cước cũng phải... sát sinh, khi mà có người định đụng tới Sư huynh của ông ta.

Vì thế, củ đá của Xích Cước mang theo cả toàn thân công lực, ông ta phải hạ ngay địch thủ, ông ta có thể chết, nhưng phải chết rồi thì sư huynh ông ta mới chết.

Nhưng «Kiêu Nữ» Đào Chiêu Nam cũng không phải là thứ dễ ăn, cô ta vốn trước kia đã là đồ đệ cưng của «Đông Thôn» Tư Khẩu Đan, nàng đã được đứng vào hàng thứ tư trong «Thần Huyền Thập Nhất Quái», nàng có thể không làm sao cự nổi với Xích Cước dai lâu nếu giao đấu đường trường, nhưng bằng vào «ngón nghề» hiểm ác mà nàng đã từng được Tư Khẩu Đan rèn dạy, nàng vẫn thừa sức hạ đối phương trong những cú đánh thờ ơ...

Củ đá của Xích Cước vừa bay gần đến mặt nàng thì nàng mỉm cười né mặt qua một chút và bàn tay có năm ngón nhọn như móng chim ưng của nàng xé gió...

Trong cơn nóng lòng muốn cứu vị sư huynh bất lực Xích Cước đã xư dụng củ đá hết mình, một củ đá mà khi đưa ra nhất định phải cho trúng đích, bằng không, bằng như đối phương liên mạng, hoặc có thể trừ hiểm ác thì củ đá ấy sẽ đem lại cho người xư dụng một cuộc đời tàn phế.

Bàn tay của Đào Chiêu Nam vừa nhích lên thì Xích Cước cũng đã nhận ra cái chết vì quá nóng của mình, nhưng bây giờ muốn thu cũng không còn thu lại được, ông ta tái mặt...

Nhưng cũng ngay trong lúc ấy, bàn tay của Đào Chiêu Nam vừa đưa lên nửa chừng thì ngưng lại, không phải nàng biến thế mà là gì toàn thân bỗng nghe tê điếng.

Bốp !

Không bị cản trở, củ đá của Xích Cước đi thẳng thật ngon và chỉ nghe một tiếng dội khô khan, thân hình của Đào Chiêu Nam bị búng bổng lên văng tuốt ra xa gần ba trượng và rơi xuống như một tàu lá héo !

Cùng một lúc với cú đá của Xích Cước vừa trúng đích, trên không trung vụt như có một áng mây làm cho sân chùa sự mát và tiếp liền theo, một vật tròn tròn nhỏ nhỏ từ trên rơi xuống...

Bùng!

Tiếng nổ không lớn lắm nhưng khói đeo bùng ra lan rộng kín cả sân chùa giống y như một cái đồng un không cháy được, khói bùng lên đóng lại.

Bụng khói chỉ lan rộng chứ không lên cao và cuốn xoay một chỗ không tan.

Trong bụng khói một mùi, một con chim diều thật lớn từ trên chúi xuống có một người ngồi trên lưng chim xột lấy Lăng Phi Vân và Xích Cước, con vật chộp cánh vút lên và bay về hướng đông nam.

Long Quyên Phong ngảy vút lên tru cổng chùa kêu lớn :

— Lạc Chính Hiền, này xuống đây nói chuyện...

Ngồi trên lưng chim Diều, Lạc Chính Hiền giữ chắc lấy Lăng Phi Vân, ông ta để Xích Cước ngồi sau và cút xuống nói lớn :

— Long Quyên Phong, người cứ chờ ở đó rồi ta trở lại.

Con chim Diều vút thẳng lên và chúi từ từ qua bên kia đỉnh núi mất dạng.

Long Quyên Phong giận dữ nhảy xuống đất ra lệnh :

— Các vị Đường Chủ cấp tốc thu dọn địa đạo và cấp tốc rời khỏi nơi đây trở về Tổng dân, không được lưu lại dấu vết gì có thể làm cho địch nhân theo dõi được.

Ba mươi sáu tên Đường Chủ tụt ngay xuống địa đạo và Long Quyên Phong ra lệnh chỉ một lên Hắc Báo Tử bằng Đào Chiêu Nam vào đặc trước thêm chùa, ông ta ngồi xuống vạch mí mắt của nàng ra xem và lắc đầu thở ra đưa mắt về phía thuộc hạ :

— Đem Đào cô nương ra sau chùa mai táng rồi gọi Hồ Sĩ và Lộ Truật Ông đến cho ta.

Tên Hắc Báo Tử vàng lệnh bằng thầy Đào Chiêu Nam đi thẳng ra sau...

Đường núi luôn luôn nghiêng về dốc.

Nhiều chỗ nước chảy trùng ra và nhiều chỗ đá nhô lên vì thế, nếu đi ngựa thì còn dễ chớ một cỗ xe là cứ bị chao qua chao lại.

Nhất định không làm sao đi nhanh được.

Bánh xe khua thật lâu, từ lúc mặt trời còn rơi nắng chênh chênh mà mãi cho đến lúc thật mát mới thấy lộ ra hóc núi.

Có đi xe trên con đường đã dốc lồi lồi mới thấy chỉ có ngồi là ổn nhất, ngồi mà dựa vào thành xe cũng vẫn còn bị tức lưng.

Không ai đi đường gồ ghề mà lại nằm cả, trừ trường hợp những người đau, nhưng nếu đau bệnh thì phải móc văng trên xe, hoặc phải lót nệm thật cao mới có thể nằm yên được.

Nhưng cũng không yên hẳn, vì ngoài cái xóc ra, cỗ xe lại cứ nghiêng qua nghiêng lại, người nằm, giống như trần trở, lăn lộn.

Không một ai dám nằm trên thùng xe không, khi xe đi đường núi.

Lăng Ngao nằm trong thùng xe đó.

Hắn bị trời gò như đòn bánh tét và cần thận hơn, người ta bỏ hẳn vào bao bố và tự nhiên là chỉ nằm khơi khơi như vậy chớ không có nệm.

Ngồi bên góc ngoài, có một cái gối lót dựa vào thành xe «Mang Mang Tầu» Lộ Truật Ông lắc lư, lắc lư thân hình mỗi khi cỗ xe chao mạnh, giống y như người say rượu.

Cỗ xe được phan kín bốn bên, giống như cỗ xe của nông phu chở hàng ra tỉnh.

Mà thật đúng, cả tên đánh xe, Thái Sơn Thạch» Hồ Sĩ cũng thế, họ đều vận quần áo đen mốc, đầu đội nón lá giống hệt nông phu.

Nhứt là họ lại có hàng, cái bao bố bỏ nằm giữa xe có thể là bao đậu, bao bắp, hoặc lúa mạch, tùy trường hợp mà nói khác nhau, nếu có ai hỏi họ, nhưng tuyệt đối đừng ai đựng vào, đừng ai sờ mó, vì như thế người ta sẽ biết đó là «hàng người», và nếu các cơ mỗ banh ra, người ta còn biết người đó là Lãng Ngao.

Ngoài cái bao đựng hàng... Lãng Ngao ra, trong xe còn có khá nhiều thực vật, những bó rau, những giỏ cải, những thùng đựng lúa mì «thứ thiệt» và vì là thứ thiệt cho nên không cần dây dệm.

Cái bao của Lãng Ngao lăn qua trở lại theo cỗ xe chau, nhưng tuyệt nhiên không lăn tròn, vì hai bên cái bao người ta đã khéo léo để những khúc cây, giống như loại thuốc vừa chặt trong rừng, để chêm cho vững.

Mãi đến trời tối cỗ xe mới đến Huyện thành, thế nhưng họ vẫn không dừng lại, trên xe đã có thức ăn nước uống, họ vào cửa thành Nam và xuyên qua cửa Bắc đi luôn.

Cho đến lúc trời gần sáng là cỗ xe đã đi khỏi huyện thành quá xa, cỗ xe đang chạy khá nhanh trên đường hơi bằng phẳng giữa khu rừng già vắng ngắt.

Bây giờ mới nghe «Thái Sơn Thạch» Hồ Sĩ lên tiếng, hăm nói vọng ra sau.

— Mẹ, lão Lộ, có thấy nó cựa quậy gì không he?

Lộ Truật Ông ngáp dài:

— Cựa quậy? Hừ, trời siết như đòn bánh tét rồi lại còn thốn vô bao bố mà hỏi có cựa quậy không? Tôi cựa quậy đây là có!

Hồ Sĩ cho xe chậm lại:

— Mẹ, coi chừng nó dám chết mẹ nó lắm nghen.

Như không chú ý đến câu nói của Hồ Sĩ, Lộ Truật Ông nói:

— Nghĩ một chút đi, cho ngựa uống nước cám và cũng làm thêm ba hột chớ.

Hồ Sĩ làm thinh, lão cho xe sát vô bìa rừng, lựa chỗ có tàng cây lớn dừng lại rồi nhảy xuống.

Lộ Truật Ông cũng nhảy xuống vương vai cho gần cốt rằn ra:

— Mẹ họ, xe gì mà chạy lắc lư như con lật đật.

Hồ Sĩ lấy thùng nước cám mang lại cho ngựa uống, Lộ Truật Ông nhảy lên xe soạn giỏ thức ăn ra và cùng với Hồ Sĩ ngồi dựa thành xe vừa ăn vừa nói chuyện.

— Mẹ, hồi đi không quơ một bầu rượu, bây giờ có được vài ngụm có phải thêm hứng không.

Hồ Sĩ nói:

— Bang chủ nghiêm cấm chuyện đó quá mà ông nội ai dám chộp.

Lộ Truật Ông bìn môi:

— Bộ ông theo mà kiểm soát à?

Hồ Sĩ hỏi:

— Thế sao không quơ theo một hủ?

Lộ Truật Ông nhún nhún vai:

— Thúc sát một bên địch mà quên cái con khỉ, không biết mang thằng này đi làm cái chó gì, cho mẹ nó một nhát là xong.

Hồ Sĩ nhướng mắt :

— Anh không cần chờ Bang chủ còn cần nó dữ lắm còn phải lấy cho được «Phượng Hoàng Tâm Pháp» nữa chứ ? Bộ anh tưởng lão tiếc thương cái mạng của nó lắm à ?

Lộ Truật Ông gật gật :

— Quên, còn cái chuyện uy hiếp mấy thằng già kia nữa chứ...

Hồ Sĩ vut hời :

— À nè, nghe nói ngày trước anh luôn luôn một mình một cõi không chịu giao thiệp với ai, không chịu nhập phe nhập bọn với ai, thế sao chuyện này lại chịu vô với Hắc Báo Bang vậy ?

Lộ Truật Ông đáp :

— Thì cũng như anh vậy thôi chứ khác chi đâu mà hời.

Hồ Sĩ nhướng mắt :

— Cũng như tôi ?

Lộ Truật Ông chồm tới :

— Tôi hỏi anh vậy chứ mấy mươi năm nay lăn lộn giang hồ, giết người cũng nhiều mà bị người đập cho cũng bọn, nhưng đến bây giờ, trên manh chiếu võ lâm, anh đã có được chỗ nào đặt đất lên chưa chứ ?

Hồ Sĩ thở dài :

— Đừng nói đến chuyện có chỗ ngồi, cái tên của tôi gần như không ai biết là thứ chó gì nữa.

Lộ Truật Ông cười :

— Đó, vậy đó, thế nhưng có phải tại vì võ công của anh quá tệ hay không ?

Hồ Sĩ nắm nắm tay làm một cử chỉ oai hùng :

— Nói chơi à ? Nói thật với anh, trừ bốn cái tay ác ôn «Xuân Hạ Thu Đông», thằng này chưa biết ngăn một ai mà,

Lộ Truật Ông cười :

— Giả như trừ được bốn cái tên «chương ngại vật» ấy rồi, cái tên Hồ Sĩ của anh có góc dậy được không ?

Hồ Sĩ nhướng mắt :

— Mạnh chứ sao lại không ? Chính vì cái lẽ đó mà tôi mới gia nhập Hắc Báo Bang đó chứ.

Lộ Truật Ông thở ra :

— Đò, chính vì thế nên tôi mới bảo rằng tôi với anh cũng một mục đích như nhau. Mà cũng không phải riêng tôi với anh, hay cái bọn «Cửu Sư Giả» của mình không, mà cả «Hắc Bạch Song Ma» cũng vậy luôn.

Hồ Sĩ nói :

— Sao anh không nói luôn Bang Chủ ?

Lộ Truật Ông đáp :

— Tự nhiên, cái đó thì hẳn rồi chứ còn nói gì nữa, chẳng lẽ ông ta vì «sự an nguy của đồng đạo» vô lâm như ông ta thường nói.

Lộ Truật Ông liếc lại chỗ cái bao và cau mặt :

— Nè, mà sao nó không động dậy gì hết he ? Mẹ, coi chừng nó chết thật là khôn cho mình đó.

Hồ Sĩ nói :

— Bậy, nó bị chế huyết rồi lại còn bị nhét kín miệng lại nên nó làm thỉnh thoảng chết chóe gì đâu, người luyện võ mà anh làm quá như bọn đi cây.

Lộ Truật Ông mở bao bố, rút nùi dê trong miệng của Lãng Ngao ra và lắc lắc cái đầu hẳn :

— Ê, đừng có chết bất tử nghe bỏ, bỏ chết là chết cha tại này luôn đó nghe.

Hồ Sĩ nhún vai :

— Còn lâu, nó có chết thì cũng chờ cho xong ba cái vụ Phượng Hoàng Tâm Pháp mà còn phải cho hẳn một nhát nữa chứ để đầu gì...

CHƯƠNG 47

MƠ GIẤY CHO CỌP

Thấy Hồ Sĩ làm thỉnh, Lộ truật Ông hỏi :

— Mở trời mà dùng giải huyết có được không hề ?

Hồ Sĩ gạt đầu :

— Cũng được, dùng giải huyết thì đầu có gì mà sợ.

Lộ Truật Ông nói :

— Còn cái chuyện cởi quần cho bản thì ta chịu thua nghe, làm cái đó không được đâu, đầu phải là đây tớ hấn.

Lăng Ngao cười :

— Bây giờ tôi đưa một biện pháp như thế này nghe, trước khi giải huyết, các ông cứ nắm cứng mạch nôm của tôi như thế đôi bên cùng dễ giải quyết.

Hồ Sĩ gạt gạt :

— Phải phải ..., nhưng, nếu thế thì người ngồi ta rồi học này cũng phải ngồi nắm tay người hoài sao ?

Lộ Truật Ông nói theo :

— Đùng rồi, thú thấy mẹ ai ngồi vậy được ?

Lăng Ngao cười :

— Như vậy thì ... cũng còn một biện pháp nữa ...

Hồ Sĩ hỏi :

— Biện pháp gì ?

Lăng Ngao lắc lắc đầu và hé mắt :

— Gì ? Gì đó ?...

Lộ truật Ông nhướn nhướn mắt :

— Nè, có đôi không ?

Lăng Ngao nói :

— Bộ sắt hay sao mà không đôi ? Nhưng các ông trời cũng như thế này làm sao ăn được ?

Lộ truật Ông nói :

— Ta đứt cho mà ăn, nhưng không được la lối lộn xộn đó nghe chưa,

Lăng Ngao gạt đầu :

— Được rồi, cảm ơn lắm, bây giờ đôi thì cũng đôi, nhưng vẫn chưa tiêu tiểu, cái bụng căng cứng ngắt rồi đây.

Lộ truật Ông hỏi :

— Hai hay là ỉa ?

Lăng Ngao đáp :

— Cả hai.

Lộ truật Ông cười :

— Mẹ, bộ muốn chạy hả, người đừng tưởng ông không biết nghề, đừng giỡn chơi bỡ.

Lăng Ngao nói :

— Nhưng ông cũng nhận rằng con người là phải tiểu tiện chứ ?

Lộ truật Ông nhún vai :

— Từ Trung Điều Sơn đến đây ta đâu có tiểu tiện bao giờ đâu ?

Lăng Ngao nói :

— Ông là ông còn tôi là tôi, làm sao giống nhau được ?

Lộ Truật Ông nhìn Hồ Sĩ bản dưng..

Lăng Ngao nói :

— Chỉ còn một biện pháp cứu cho nó ... ra đại trong quần là òn.

Lộ Truật Ông khoát lia :

— Ý đừng, ý đừng, đồ xe này có một mình người ngồi à ? Ông còn phải ngay lưng nữa chờ bộ đi dưới đất được sao ? Mẹ họ cắt chờ bộ ...

Hồ Sĩ bật cười trước cái bộ mặt nhún nhún như đã nghe mùi, lão nói :

— Thấy kẹ, cứ nắm mạch môn hần đi, hít thì hít mẹ nó một hơi cũng chẳng chết chóc gì, mẹ cha nó, biết như thế này ông từ chối mẹ nó cho rồi, mang cái thứ của nợ này đi phát chán.

Vừa nói, ông ta vừa kéo xén Lăng Ngao ra khỏi bao hồ, mở hết giây trời và nắm lấy mạch môn, nhưng khi tay lão vừa chạm vào tới cổ tay Lăng Ngao thì chợt thấy hai mắt hoa lên, ma huyết té rần bật ngửa và sau ...

Lộ Truật Ông hoảng hồn lao tới nhưng ngọn chỉ phong của Lăng Ngao lại nhanh hơn, ma huyết của lão nhồi lên và thân hình lão từ từ sụp xuống.

Lăng Ngao phúi phúi tay và vươn vai uốn mình mấy cái, mỉm cười.

Lộ Truật Ông giận dữ lờ mắt về phía Hồ Sĩ :

— Lão Hồ, làm ăn cái giống gì kỳ vậy ?

Hồ Sĩ nhún nhún :

— Đầu có, tôi là đã giải huyết cho hần đầu, khi không kỳ cục vậy ai biết.

Lăng Ngao vừa cầm sợi giây và cái bao hồ lên vừa cười nói :

— Các ông cũng đừng ai trách ai làm gì cho thêm mệt, sự thật thì huyết đạo tôi đã tự giải từ lâu, nếu cần trách là trách Bang Chủ của các người lơ mơ quá, không hiểu con người của tôi gì cả, hần đánh giá tôi hơi thấp.

Lộ Truật Ông và Hồ Sĩ vừa sợ vừa tức, cả hai ngậm miệng làm thinh.

Lăng Ngao mỉm cười lên tiếng:

— Bây giờ thì các ông không còn phải than chán vì “cái của nợ” này nữa nhé.

Lộ Truật Ông lắc đầu, giọng run run:

— Những đề người thoát đi thì bọn ta còn khổ hơn nữa.

Hồ Sĩ tiếp lời:

— Bọn ta sẽ phải trình lại với Bang Chủ như thế nào đây ?

Lộ Truật Ông nét mặt rầu rầu:

— Nhứt định sẽ bị Bang Chủ trừng phạt nặng nề vì tội bất cẩn này !

Hồ Sĩ cũng run giọng:

— Cái đó là đương nhiên ! Có khi còn mất toi cả tính mạng nữa không chừng . Phải chi hồi nãy lão đứng thắc mắc đến chuyện sống chết của nó thì giờ đây đâu có xảy ra cảnh này. Cứ để cho nó ngu yên trong bao hồ là yên.

Lộ Truật Ông cãi lại:

— Nhưng lỡ nó chết trong bao hồ thì mình cũng bị phiền phức lắm chứ bộ !

Hồ Sĩ bực tức hừm hừm:

— Làm gì mà phiền phức ! Tự nhiên nó chết trong bao chứ mình có làm gì nó đâu !

Lộ Truật Ông cũng chẳng vừa:

— Nhưng mà mình đang lãnh trách nhiệm giải giao nó, đâu có thể để cho nó chết bất tu như vậy được. Chỉ tại lão, lúc mở bao ra không chịu đề cao cảnh giác.

Hồ Sĩ lắc đầu:

— Thì ai mà ngờ được. Hần đã bị Bang Chủ điểm huyết, lại bị trời gô như đòn bánh tét rồi, ai ngờ hần lại tự giải huyết được.

Lộ Truật Ông hỏi:

— Thế bây giờ lão tỉnh sao đây ?

Hồ Sĩ hỏi lại:

— Còn lão thì tỉnh sao ?

Lộ Truật Ông văng tục:

— Đã đẻ cho hần thoát được rồi thì còn tỉnh cái con mẹ gì nữa.

Tứ này giờ, Lãng Ngao vẫn yên lặng để coi hai lão này lòi qua tiếng lại, bây giờ mới lên tiếng:

— Nếu đã không “tỉnh” được gì nữa thì thôi dẹp qua một bên đi, hai ông cãi nhau làm chi cho thêm mệt.

Hồ Sĩ nói:

— Phải tỉnh cho xong chứ. Bọn lão phu đã được giao trọng trách đâu phải chuyện rớt chổi. Chuyện này không làm xong là coi như cuộc đời tiêu tung rồi còn gì !

Lãng Ngao mỉm cười hỏi:

— Vậy chú hai ông tỉnh lắm gì bây giờ ? Liệu hai ông có đủ sức chèo ghe tại hạ không ?

Lộ Truật Ông nói lớn:

— Đủ hay không thì cũng đành phải liều một phen !

Lãng Ngao cười lớn:

— À thế ra là hai ông định hiệp sức lại để so tài với tôi đây ?

Hồ Sĩ nói:

— Đúng rồi, phải vậy mới được. Cho dù bọn lão phu có phải bỏ thân ở chôn này thì cũng nhất quyết bắt lại nhà người.

Lãng Ngao chế nhạo:

— Đã bỏ thân rồi thì làm sao mà bắt lại được tại hạ ?

Lộ Truật Ông đổ lỗi cho Hồ Sĩ :

— Nhưng hiện tại thì bọn lão phu vẫn chưa bỏ thân, và vẫn còn có thể giao chiến với nhà người.

Lãng Ngao hỏi:

— Có thật vậy không ? Vậy thì xin các ông ra tay đi, tại hạ đã sẵn sàng. Nhưng tại hạ cũng xin báo một tin buồn cho các ông hay là võ công của các ông đã bị tại hạ “phế” từ hồi này rồi. Còn sức đấu nữa mà đánh nhau !

Cả hai lão đều giật mình, và chợt khám phá ra là quả thật Lãng Ngao nói đúng.

Bao nhiêu thế võ không khi nào quên, nhưng tuyệt đối không còn khả năng sử dụng.

Bị «phế» như thế, đứng theo cái nghĩa «phế» của nó, trọn đời người đó kể như không thể nào được lại như hồi chưa bị phế.

Hồ Sĩ bị Lãng Ngao dùng phương pháp đó và Lộ Truật, Ông cũng cùng chung số phận.

Cả hai đều ngất đi một lúc lâu.

Sau khi tỉnh lại, cả hai đều rơi nước mắt.

Hồ Sĩ rung giọng :

— Lãng Ngao, người độc quá, người ác quá.

Giọng nói của lão thật là thâm trầm.

Lãng Ngao bình thần gạt đầu :

— Là người luyện võ, tôi đâu lại không biết cái khổ của người bị phế võ công, nhưng trong đời này, người không biết võ công họ vẫn làm ăn lương thiện một cách bình thường vẫn vui sống với vợ con cho đến già đến chết, tôi muốn các trở lại đời sống bình thường ấy.

Lộ Truật Ông thét lên :

— Không, người không biết gì cả, người ác lắm...

Lãng Ngao thở ra :

— Có thể, có lẽ tôi không biết theo cái mà mấy ông biết nhưng tôi không ác, theo tôi, biết võ, sử dụng võ như các ông là có hại chứ không có lợi. Hai đây là tôi nói hại cho các ông thôi, vì cho đâu các ông có giỏi cho đến cách mấy các ông làm ác thì các ông không sớm thì muộn, cũng phải chết vì nghiệp ác. Ai nói vô địch là khỏi chết là lầm. Càng giỏi, càng ác thì lại càng phải chết sớm hoặc muộn thế thôi và tự nhiên, cái chết đó vô cùng thảm khốc, tôi phế võ công của các ông là tôi muốn các ông đừng chết thảm thối, tự nhiên tôi cũng giảm đi cái tai hại cho võ lâm.

Lộ Truật Ông thét lên :

— Người ác... người ác lắm.

Lăng Ngao nói :

— Tôi chưa thể hội được như thế là ác, nhưng thôi, cứ cho là ác đi, tôi cũng không có cách nào hơn. Đối với tất cả những người làm hại võ lâm hiện tại, nên tôi có thể; tôi sẽ phế hết võ công của họ chờ tôi không giết, tôi nghĩ, làm mất đi sinh mạng mới là chuyện ác, phế võ công của những người không xứng biết võ công, không ác.

Lộ Truật Ông lộp ngóp bò lên :

— Được, nhưng non nước còn dài, ngày nào ta có cơ duyên khôi phục võ công lại được thì ngày ấy ta sẽ tìm người.

Lăng Ngao đáp :

— Nếu ông cho đây là một mối thù thì tôi xin sẵn sàng chờ đợi, rồi không sợ báo thù, tôi chỉ làm theo nhận thức lẽ phải của lương tâm. Nhưng khoan, tôi còn phải nhờ ông.

Lộ Truật Ông dừng lại giận dữ :

— Người giết ta đi.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Ta đã nói rồi, tôi không làm chuyện đó, ông phải thay tôi nằm vào đây.

Hắn cởi giày, quần áo của Lộ Truật Ông, cắt luôn hàm râu của lão rồi đâm vào ma huyết trời tại chỗ y vào bao bố thấy lên xe.

Xong xuôi, hắn lấy cái hộp hóa trang mà Phân Đà Chủ Cung Gia Bang « Dạ Du Thần » Thanh Kim cho hôm nọ ra ngồi xuống bắt đầu cải trang theo tướng mạo của Lộ Truật Ông..

Hồ Sĩ kêu lên :

Người... người định giả lão Lộ đấy phải không ?

Lăng Ngao cười :

— Trong giang hồ đâu chỉ có một Bạch Thủy Thần Ni đâu chỉ có một Tư Khấu Đâu mới biết về thuật dị dung, ông, cứ ngồi yên xem tôi làm có khác Lộ Truật Ông chút nào không ?

Hắn lần lần lấy cọ lấy màu tô mặt, xong xuôi, hắn lại dùng chất keo đặc biệt gắn bộ râu vừa cắt của Lộ Truật Ông và cười hỏi :

— Sao ? Xem có giống chưa ?

Lăng Ngao nháy giọng của Hồ Truật Ông hết làm cho Hồ Sĩ há hốc miệng sửng sốt.

Lăng Ngao thay luôn bộ quần áo và đôi giày của Lộ Truật Ông, hắn lại mở giày ngựa và nói với Hồ Sĩ :

— Lão Hồ, chúng ta đi thôi.

Hồ Sĩ dậm hoảng :

— Người... người bảo ta đánh xe ?

Lăng Ngao cười :

— Tuy nhiên, tay không còn đủ sức thi triển võ công, nhưng cầm cương ngựa vẫn được, vả lại, tôi ngồi sát bên ông, khi nào cần dùng sức thì đã có tôi lo liệu. Ông chỉ ngồi cho có vị đó là được rồi.

Hồ Sĩ rung giọng :

— Người định giết ta phải không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, đến một lúc cần thiết, tôi sẽ mở cho ông sinh lộ.

Lăng Ngao nhìn thật đúng người, có thể hắn không làm được như thế đối với Lộ Truật Ông, nhưng với Hồ Sĩ thì khác, với lão này tuy cũng hùng hổ, nhưng lại rất không muốn chết.

Hồ Sĩ thở dài, "Thái Sơn Thạch của ông ta bây giờ có lẽ thành "thái sơn... bùn", nó đã yện xiu như bùn, lão thổ dài sườn sườn và chậm chậm leo lên ngồi vào chỗ đánh xe.

Trong xe hãy còn một mớ lương khô, bây giờ Lãng Ngao mới lấy ra ngồi nhấm nháp.

Xe đi được một lúc thì trời sáng trắng.

Cỗ xe bây giờ đã đi được nhanh hơn, và không biết qua một tiểu thị trấn nào đó, hình như đó cũng chỉ là một thị trấn vùng sơn cước thì đã vừa tới bữa điểm tâm, nhưng có một việc bất ngờ xảy ra làm cho Lãng Ngao không dám cho xe dừng lại để mua thêm lương thực.

Số là khi xe vừa tới cách vùng thị trấn đó non nửa dặm thì chợt nghe tiếng vó ngựa từ xa đưa lại và Lãng Ngao dòm ra thấy có một kỵ mã phóng tới như bay.

Lãng Ngao nói nhỏ với Hồ Sĩ :

— Lão Hồ, sau lưng của lão là mũi kiếm, nhớ không, nếu khách qua đường có hỏi, hoặc giả là người Hắc Báo Bang thì liệu mà giữ tiếng nghe không.

Hồ Sĩ thở ra :

— Được rồi, thiếu hiệp muốn nói sao thì nói, ta chỉ còn có nước làm thinh là ổn hơn cả.

Lãng Ngao nói :

— Không được, không phải chỉ đề cho tôi, mà lão phải lựa lời nói phũ, cốt sao cho người ta đừng nghĩ ngờ là được, lỡ gặp người của Hắc Báo Bang mà tôi lại không biết họ thì sao.

Hồ Sĩ gât gât :

— Được rồi, nếu gặp người quen thì tôi sẽ lựa lời nói cho xuôi chuyện.

Người phóng ngựa tới càng lúc càng gần và Hồ Sĩ vui kêu nhỏ nhỏ :

— Lãng thiếu hiệp, hình như... là Bang Chủ...

Quả thật, khi người phi ngựa đến cách còn chừng năm sáu trượng Lãng Ngao dòm kỹ thì thấy Long Quyện Phong mặc áo nho sinh thúc ngựa lại sát bên xe, lão lên tiếng trước :

— Hồ sư giả, bình yên chứ ?

Hồ Sĩ thở ra nhưng lại không dám thở mạnh, lão nói :

— Bẩm Bang Chủ, nhưt lộ bình yên vô sự.

Lãng Ngao thiếu điều vọt tìm ra ngoài :

Thật hẳn không ngờ trong trường hợp này mà lại gặp Long Quyện Phong.

Hắn lật đặt cho mũi kiếm sát vào lưng của Hồ Sĩ hơn chút nữa và thò đầu ra nói :

— Có chuyện chi hay không mà Bang Chủ lại phải tự đi như thế ?

Long Quyện Phong đáp :

— Ta quên, vì tên tiểu tử này lợi hại lắm, hẳn có Phương Hoảng Tâm Pháp, cho nên hẳn tự giải huyệt một cách rất dễ dàng, vì thế nên cứ cách khoản vài tiếng đồng hồ là các người hãy điểm lại một lần cho chắc.

Lãng Ngao toát mồ hôi.

Lão quên như thế thật là đại phúc giả như khi ra đi mà hẳn dặn như thế thì đời mình kè như tào.

Hồ Sĩ thì lại thở dài ngẫm.

Quên chi mà lại quên ác như thế ? Bang Chủ !

Đến chừng Bang chủ mà nhờ lại chạy theo căn dặn thì quả là đời của tôi không còn chút gì hy vọng...

Lão muốn chửi thề một tiếng cho đã cái miệng, thế nhưng lão lại chưa muốn chửi, lão vẫn nghe hơi lạnh từ mũi kiếm ở sau lưng.

Lão làm thinh mà cảm nghe chua xót trong lòng.

Lăng Ngao lật đật nói :

— Xin Bang Chủ yên lòng, từ lúc đi đến giờ thuộc hạ đã thăm chừng và diêm hẩn thêm bốn năm bữa nữa rồi đó.

Hồ Sĩ lại cúi mặt lên lên thở dài...

Long Quyện Phong thì cười thỏa mãn :

— Tốt lắm, ta cũng nghĩ các người sẽ có kinh nghiệm mà cẩn thận, thế nhưng ta vẫn phải theo dặn thêm cho chắc.

Câu nói của Long Quyện Phong làm cho Hồ Sĩ càng thêm muốn khóc, giả như mà lão không còn muốn sống thì chắc hẳn lão sẽ la lên : Cẩn thận cái con khỉ, ai mà biết cái thằng nhỏ như vậy mà lại có một nội lực để có thể tự giải huyết cho mình ? Sao ông ngậm mẹ cái lỗ miệng của ông lại, uê cho con người ta thấu lâu mà đại rồi ông mới chịu xi ra.

Thế nhưng mũi kiếm lạnh băng băng chằm chằm phía sau lưng, làm cho lão ngậm luôn.

Long Quyện Phong dặn thêm :

— Nhớ nghe, cổ mà cẩn thận, bằng như có gì phát sinh ngoài ý muốn thì các người có thể giết hẩn trước đi. Đừng để hẩn xong là hậu quả vô cùng nguy hiểm.

Cảm ơn, đâu có chuyện «sẽ» mà thật sự thì nguy hiểm đã đến với con rồi đây Bang Chủ !

Hồ Sĩ ngửa ngáy cái miệng lắm, thế nhưng lão chỉ dám thở dài... ngậm.

Lăng Ngao buông một câu hỏi giống :

— Vàng, Bang Chủ, chúng tôi sẽ cố canh hẩn tới nơi tới chốn chứ không để chuyện gì xảy ra đâu, nhưng Bang Chủ không cùng đi luôn sao?

Long Quyện Phong lắc đầu :

— Không, nhưng rồi ta cũng về tới ngay. Ta còn phải

đề phòng, vì Tả Hữu Hộ Pháp nội thương còn chưa thật hết nếu không cẩn hẩn, đề bọn Lạc Chính Hiền, Kiều Đại Thiên theo thì hai người ấy không làm sao chống nổi.

Nói xong, Long Quyện Phong giắt cương cho ngựa quny đầu trở lại.

Lăng Ngao thở phào, bần cảm nghe như một khối đá trên vai mới vừa quăng xuống được.

Hồ Sĩ cũng thở dài, nhưng cái thở dài của lão khác hơn lão có cảm tưởng như khối đá trên vai quá nặng, vừa có người đỡ tay đỡ phụ, nhưng vùng buông mẹ nó xuống làm lão ợo luôn.

Chờ cho Long Quyện Phong khuất bóng Lăng Ngao cười hời.

— Lão Hồ, họ cách đây xa gần he ?

Hồ Sĩ đáp :

— Khoảng chừng mười dặm, có tốp giả thương buôn có người giả nông phu như... tôi.

Lão định nói như mình, nhưng lão kịp nhớ ra rằng Lăng Ngao không phải là... «mình», vì thế, câu nói của lão nghe hơi lạc giọng :

Lăng Ngao cười :

— Hôm qua tại Hán Lâm tự, khúc sau như thế nào tôi không biết, nói lại nghe chơi lão Hồ ?

Hồ Sĩ hỏi :

— Khúc nào ?

Lăng Ngao đáp :

— Tôi bị «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam quăng xuống bất tỉnh rồi sao nữa ?

Thật tình thì đã lâu rồi, hẩn muốn hỏi về số phận của cha hẩn và Xích Cước, nhưng sợ bọn Hồ Sĩ không chịu nói hoặc nói khác đi, bây giờ hẩn hỏi nhưng không như thế để đoán chừng.

Hồ Sĩ đáp :

— Lúc Đào Chiêu Nam sửa soạn bắt lệnh tôn thì Xích Cước nhảy lại đá một đá trúng ngay, làm cho nàng bẽ cảm chết tới...

Lão hơi ngưng lại rồi nói :

— Thật sự, củ đá của Xích Cước tuy có dữ, nhưng cũng khó mà trúng Đào Chiêu Nam, nhưng vì nàng vừa nhấc lên bỗng bị người tung ám khí làm cho nàng không cử động được, chính vì thế nên mới bị chết vì củ đá đó, tiếp liền theo là có người cỡi chim điều đáp xuống cứu Linh tôn và Xích Cước chạy mất luôn.

Lăng Ngao mừng quá kên lên :

— A... như vậy là sư phụ của tôi !

Hồ Sĩ gạt đầu :

— Thật thì tôi đã quỳnh vì tình hình đột biến, cho nên không thấy rõ, phần thì bị ném thủ lôi, khói đen mờ mắt không ra, nhưng nghe Bang Chủ gọi tên Lạc Chính Hiền. Con chim điều quả là thứ mạnh !

Lăng Ngao đáp :

— Đó là thứ chim dữ vùng sa mạc, sư mẫu tôi thu dưỡng lâu rồi. Thật không ngờ thủ dữ như thế mà hữu dụng..

Hắn nghe nói phụ thân của mình được cứu, thật là chuyện đáng mừng, nhưng rồi hắn lại thở dài, hắn nghĩ phải chỉ đừng có chuyện không hay giữa cha và thầy hắn, thì sau trận này gặp lại sẽ vui biết là bao.

Không có một căn cứ nào, nhưng Lăng Ngao bồng vái thăm cho câu chuyện có nhiều biến đổi — không biết bằng cách nào đó, nhưng nó sẽ làm cho trở nên «không có chuyện» giữa cha và thầy hắn...

Chợt nhớ ra câu nói của Lộ Truật Ông lúc nãy, Lăng Ngao vội hỏi :

— Võ công đã bị phế như thế, có cách nào khôi phục lại được không ?

Hồ Sĩ thở ra :

— Cũng có thể có, nếu trong vòng ba ngày, có được hai vị cao thủ nội lực tuyệt cao, chịu vì mình mà hao tổn ít nhiều chân khí...

Lăng Ngao ngẫm nghĩ :

— Nếu ông thật tình trả lời tôi một chuyện, tôi sẽ cố hết sức tìm cách nói cho người giúp đỡ...

Hồ Sĩ hỏi :

— Chuyện gì ?

Lăng Ngao hỏi :

— Ông có biết Long Quyển Phong là ai không ?

Hồ Sĩ lắc đầu :

— Cái đó thì thật tình tôi không biết, chính hôm qua này tại Vương Ốc Sơn có người phan phui tôi mới biết họ mặt đang có của ông ta là mặt già.

Lăng Ngao hỏi :

— Lão ấy bảo với chư vị rằng lão tên Dịch Thanh Thiên, phải không ?

Hồ Sĩ đáp :

— Đúng như thế, hẳn nói tổ chức Hắc Báo Bang là để chống đối với «Xuân Hạ Thu Đông», riêng ta từ trước đến nay thật tình cũng không mấy có cảm tình với các ngài Minh Chủ, thêm vào đó, lễ vật sinh thỉnh của Dịch Thanh Thiên nhiều quá nên cũng động lòng tham, vì thế nên nhận gia nhập Hắc Báo Bang.

Lăng Ngao hỏi :

— Chắc trường hợp của Hắc Bạch Song Ma cũng giống giống như thế ?

Hồ Sĩ đáp :

— Không hiểu, cũng có thể Hắc Bạch Song Ma biết mặt thật của ông ta, vì đối với hai người này, ông ta đặc biệt xem trọng, coi như tay mặt tay trái, thì chắc có lẽ họ biết nhau rõ hơn những người khác.

Lăng Ngao hỏi :

— «Hạ Thần» Kiều Đại Thiên nói Bang Chủ của các ông là «Đông Thần» Tư Khẩn Đan, các ông có tin như thế hay không ?

Hồ Sĩ thở ra :

— Nếu sự thật là như thế thì quả là tôi đã mắc lừa rồi !

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Sao vậy ?

Hồ Sĩ đáp :

— Năm xưa tôi đã từng chịu nhiều khổn khổ bởi tay của Tư Khấu Đan, tôi hận hân thâm xương.

Lăng Ngao làm thinh.

Hắn rất mong Long Quyên Phong chính là Tư Khấu Đan, vì nếu như thế ng ai việc cứu mẹ hắn, còn có thể cứu luôn được Mộ Dung Uyển, thêm nữa, trừ được một người mà thanh toán luôn hai mối họa, nếu có một Tư Khấu Đan rồi lại có thêm một Long Quyên Phong nữa thì quá rắc rối nhiều hơn...

Lăng Ngao ngần ngừ hồi lâu rồi nói với Hồ Sĩ :

— Có một cách có thể biết được Long Quyên Phong hiện tại là Bang Chủ Hắc Báo Bang có phải là «Đông Thần» Tư Khấu Đan hay không?... Tuy nhiên, cũng có hơi khó khăn.

Hồ Sĩ hỏi :

— Cách gì ?

Lăng Ngao đáp :

— Đi tìm cái con người mà Kiều Đại Thiên đã gặp tại khách điểm «Nam Bắc Hòa» ...

Hồ Sĩ kêu lên :

— Trời đất ! Cả cái Dương Thành mệnh mong như thế, đi khơi khơi như mình thì làm sao mà kiếm cho ra ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Chính vì thế cho nên tôi mới nói là khó khăn.

Hai người nói chuyện kháo như thế khá lâu thì xe đến một thị

trấn khá lớn, Lăng Ngao dòm ra thì thấy đó là Tân Giảng Huyện, hẳn hoi :

— Lão Hồ nè, mình có cần ghé lại đây để mua thêm thức ăn không ? Nếu cần, có thể lại rai vài bầu rượu, tôi mời mà.

Hồ Sĩ gượng cười :

— Trong tình cảnh này ăn vàng tôi cũng nuốt không vô có mua gì thì mua rồi đi, tôi chỉ mong mau đến Thạch Lâu Sơn thôi.

Lăng Ngao cười :

— Cũng được, ông ráng ngồi cho xe ra khỏi thành này rồi sẽ đánh xe cho ông vào ngủ, nhờ rằng từ đây đến Thạch Lâu Sơn còn bốn năm ngày đường nữa chớ không ít đâu.

Hồ Sĩ âm ỉ rồi rẽ ngựa vào phía am thành.

Băng qua thị trấn cũng mất một lúc khá lâu, và khi ra khỏi thành một đôi thì Hồ Sĩ vọt kêu lên :

— Kia, Lăng thiếu hiệp, bạn tới kia.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Ai thế ?

Hồ Sĩ nói nhỏ :

— Dao Trì Long Nữ và «Phượng Hoàng Cốc Chủ» A Tu La, họ đang hướng vào thành.

Lại thêm chuyện rắc rối nữa rồi.

Tại làm sao hai người này lại có mặt ở đây ?

Lăng Ngao thờ dẫu ra dòm, quả thấy A Tu La và Dao Trì Long Nữ song song hai ngựa vào thành.

— Cả hai đáng sắc u sù cát bụi, chúng tôi họ từ xa mới đến.

Lăng Ngao nhớ rằng họ muốn đến Tề Thiên Bảo để tìm Tư Khấu Đan, nhưng chắc chắn là họ tìm không gặp, vì thế có lẽ họ định trở lại Trung Nguyên để dò la tin tức... Hắn nói nhỏ với Hồ Sĩ :

— Đừng có liếc họ, cứ ngó thẳng mà đi nghe.

Nhưng khi hai bên vừa lách ngang nhau. Dao Trì Long Nữ vọt kèn :

— A, ông lão đánh xe, cho hỏi thăm một chút.

Hồ Sĩ ghim cương cho xe đứng lại và hỏi :

— Chi đó ?

Dao Trì Long Nữ chỉ lên mũi xe cười :

— Bụi cát bám đây, chắc xa lắm tới đây, có phải thế không? Lãng Ngao đâm lo.

Cứ theo điệu này không khéo chúng sẽ nhìn ra, cũng có thể nàng đã nhận ra Hồ Sĩ vốn là thuộc hạ của Long Quyển Phong, và nếu quả có ý muốn khó dễ với Hắc Báo Bang thì chuyện lại hơi phiền...

Tự nhiên, với công lực ngày nay, Lãng Ngao cũng không sợ gì cho lắm, nhưng nếu xảy ra chuyện lời thối thì một chống hai kẻ cũng nhiều vất vả...

Hồ Sĩ đáp câu hỏi của Dao Trì Long Nữ :

— Vàng, lão phu từ Trung Điền Sơn đến đây, chẳng hay có nương muốn hỏi chi ?

Dao Trì Long Nữ hỏi :

— Lão trượng có nghe gần đây trong giang hồ mới nổi lên một nhóm khá mạnh gọi là Hắc Báo Bang không ?

Sợ Hồ Sĩ trả lời dè dặt, nên Lãng Ngao đánh liều lộ mặt ra :

— Không có, tại sao chúng tôi không nghe cả ?..

Dao Trì Long Nữ cau mặt, nhưng nàng chưa kịp nói thì A Tu La vọt nhướng mắt :

— Ủa, «Mang Mang Tâu» Lộ Truật Ông đây mà ! Chà, lâu dữ...

Lãng Ngao than thầm : «Mẹ, chết cha rồi»..

Thế nhưng đã tới nước liều, hẳn vẫn làm bộ dui mắt :

— Ủ, ai đây cả, ai mà lão phu không... quen rồi vậy cả ?

A Tu La ngạc nhiên :

— Sao ? Lão bằng hữu không nhận ra bản Cốc Chủ hay sao ?

Thật là may, giả như bản đường xưng «Bản Cốc Chủ», hẳn có xưng «tại hạ» khơi khơi thì quả không biết đầu mà rõ, càng nãy hẳn đã «o» được một chút như thế là Lãng Ngao «chụp» ngay :

— Ủa, Cốc Chủ đây sao ? Trời đất mất mũi bây giờ thật là dở quá ! Xin lỗi, lão phu cam thất lễ.

Dao Trì Long Nữ cau mặt nhìn A Tu La :

— Có quen sao ?

A Tu La cười :

— Đây là «Mang Mang Tâu» Lộ Truật Ông, vốn là một cao thủ thuộc vào hạng khá của Trung Nguyên, trước đây thuộc hạ đã từng mời ông ta gia nhập Phụng Hoàng Cốc nhưng ông ta từ chối, thuộc hạ thấy số lẻ ông ta đòi hỏi cao nên thôi không bàn nữa.

Dao Trì Long Nữ cười :

— Tôn giá đã là cao thủ võ lâm; thế sao lại không biết chuyện Hắc Báo Bang quật khởi ?

Lãng Ngao đành phải trả :

— Thật ra thì vì lão phu không muốn nhiều chuyện nên nói cho qua, nhưng nay có Cốc Chủ ở đây, nếu chư vị muốn hỏi những gì mà lão phu biết thì lão phu xin nói rõ vậy.

Dao Trì Long Nữ cười :

— Như vậy mới phải là bằng hữu cho chớ, chẳng hay tôn giá có biết Hắc Báo Bang là tổ chức như thế nào nhi ?

Lãng Ngao hỏi lại :

— Nhưng chẳng hay nhị vị từ đâu đến đây ?

Dao Trì Long Nữ đáp :

— Từ Tề Thiên Bảo vâng quan ngoại bởi vì «Đông Thần» Tư Khẩu Đan không có tại Vụ Linh Sơn, nên chúng ta trở lại Trung Nguyên tìm kiếm, nhưng vừa vào đến đây thì nghe nói về chuyện Hắc Báo Bang, hình như mới đây Bang Chủ Hắc Báo Bang đã đánh bại bọn Lạc Chính Hiền, Kiều Đại Thiên và Mai Thịnh Lâm tại Vương Ốc Sơn, vì thế nên chúng tôi cũng muốn gặp thử vị Bang chủ ấy một bận xem sao...

Lăng Ngao gật gật đầu :

— Quả có chuyện xảy ra như thế, nghe đâu vị Bang Chủ ấy còn có cái tên là Long Quyện Phong, sau khi tiếp nhận ngôi chủ «Đông Minh Chủ» tại Vạn Phật Sơn rồi thì bằng luôn không chịu chuyển Giao Minh Chủ Lĩnh khi mãn nhiệm kỳ, mới đây, tại Vương Ốc Sơn, bản lại khai đại lễ, mời các vị Minh Chủ Xuân Hạ Thu Đông và thiêu hạ anh hùng đến tham dự, chính lão phu cũng là kẻ bị mời.

Dao Trì Long Nữ chận hỏi :

— Người ấy đã đánh bại bọn Mai Thịnh Lâm, Lạc Chính Hiền và Kiều Đại Thiên ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng như thế, ông ta có một chiêu chưởng pháp kỳ dị lắm, chiêu đó không ai nhìn ra và cũng không ai tránh nổi.

Dao Trì Long Nữ hỏi :

— «Đông Thần» Tư Khẩu Đan có đến hay không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không có, và cứ theo một số người nhận xét thì Bang Chủ Hắc Báo Bang rất có thể là «Đông Thần» Tư Khẩu Đan,

Dao Trì Long Nữ cau mặt :

— Làm sao lại có thể nghi như thế ?

Lăng Ngao nói :

— Bởi vì Kiều Đại Thiên tình cờ thấy một Long Quyện Phong khác, người đó là thật, còn bộ mặt của Long Quyện Phong Bang Chủ Hắc Báo Bang là giả, chuyện đó đã có nhiều yếu tố khẳng định như thế, nhưng tại làm sao lại có chuyện giả mạo như thế ? Chính vì nghi vấn đó nên mọi người mới tìm hiểu sâu hơn và cuối cùng người ta kết luận rằng Bang Chủ Hắc Báo Bang có thể là Tư Khẩu Đan cải dạng.

Sát khí vụt bùng lên ánh mắt của Dao Trì Long Nữ, nàng nói với A Tu La :

— Cốc Chủ thấy sao ?

Bây giờ thì Lăng Ngao mới chú ý sự xưng hô của A Tu La có lẽ sau khi Thiên Y Giáo bị nhiều biến cố, hẳn đã tự xưng lại như lúc ở Phượng Hoàng Cốc chứ không xưng là Tổng Giáo Chủ Trung Nguyên...

Nghe Dao Trì Long Nữ hỏi, A Tu La trầm ngâm :

— Xem thế đó thì cũng có thể là hắc, nhưng cũng chưa chắc lắm...

Dao Trì Long Nữ quay lại hỏi Lăng Ngao :

Sau cuộc chiến ở Vương Ốc Sơn, chẳng hay tôn giá có biết gì về hành tung của Long Quyện Phong không ?

Lăng Ngao vùng thấp giọng như không dám nói lớn :

— Nghe nói chúng cũng đang đi trên ngũ này, nếu chư vị muốn biết thì dọc đường, sau khi ra khỏi thành cử chủ ý thì may ra có thể gặp dấu vết cũng chưa biết chừng...

Dao Trì Long Nữ gục lại :

— Có chắc họ đi về hướng này không ?

Lăng Ngao đáp :

— Cái đó thì lão phu cũng chỉ nghe một băng hữu vô làm nói thế thôi, còn sự thật ra sao thì khó mà biết được. Nghe

đâu họ đều cải trang chứ không phải để nguyên hình theo lối phục sức của Hắc Báo Bang theo vì bằng hữu ấy nói tại có tốp giả nông phu, có tốp giả thương buôn, có tốp giả... Sơn Đông mãi võ, ngoài ra thì lão phu chưa biết đích xác vì chưa thấy tốp nào như thế.

Dao Trì Long Nữ gật đầu :

— Đa tạ, chẳng hay tôn giá bây giờ định đi đâu ?

Lăng Ngao cười :

— Tại hạ định đến Thiết La Quan để tìm một vị bằng hữu lâu ngày không gặp, nhưng vì đường xa quá thành thử phải thuê xe, và như thế vì không được quên đường.

Dao Trì Long Nữ cười :

— Tôn giá là bậc cao thủ Trung Nguyên, đáng lý là thông cả đại giang Nam bắc, chứ sao lại bảo là không quen đường ?

Nói một câu hơi hồ và bị Dao Trì Long Nữ hỏi lại Lăng Ngao hơi lúng túng, nhưng may làm sao, A Tu La bỗng cười

— Giao Chủ không biết chứ vị lão huynh đây có một chứng bệnh nan y từ nhỏ mà tình cờ thuộc hạ được nghe là đôi mắt không nhìn xa được, chỉ thấy gần gần thôi.

Dao Trì Long Nữ cười và nói một tiếng thật dài :

— Thảo nào mà khi này nói mấy câu rồi mà vẫn chưa nhận ra Cốc Chủ.

Thật là cảm ơn hết sức, giả như được, thì chắc Lăng Ngao đã nói hai tiếng đã tại để đáp thịnh tình của vị Phương Hoàng Cốc Chủ, bởi vì chính Lăng Ngao cũng không hề hay biết chứng bệnh kỳ lạ của mình.

Hắn cười cười nói, nói đùa :

— Thật sự thì vốn không muốn ai biết cái bệnh của mình vì thế những bạn biết chẳng nói chi, những người không biết thì thường hay cho lão phu là hạng làm cao !

Dao Trì Long Nữ nói với A Tu La :

— Minh đi, có thể cũng nên tìm gặp cái vị Long Quyện Phong này thử xem sao.

A Tu La nói với Lăng Ngao :

— Lộ bằng hữu, sau này nếu có chuyện chi cần nhờ, mong bằng hữu giúp cho bản Cốc Chủ một tay nghe.

Lăng Ngao vốn rất ghét ai tự xưng « bản » này « bản » nọ, nhưng bây giờ cái tiếng « Bản Cốc Chủ » của A Tu La cứ làm cho hắn thấy có... cảm tình, vì chính nhờ nó mà đã gỡ rối không nhỏ cho hắn lúc này, nên hắn vội đáp nhanh :

— Vâng Vâng, nếu Cốc Chủ có chuyện chi cần, cứ thông tri một tiếng là tại sẽ đến ngay.

Dao Trì Thánh Nữ vẫy tay chào rồi cùng A Tu La vào thành rẽ ra cửa hướng Nam, thẳng đường tìm bọn Hắc Báo Bang.

oOo

Nhìn chầm chầm theo bọn Dao Trì Long Nữ cho đến khi khuất dạng vào thành, Hồ Sĩ cười nhạo nói :

— Lăng Thiển hiệp khiêu chọc như thế cũng hay, nhưng nếu Bang chủ chúng tôi không phải là Tư Khẩu Đan thì...

Lăng Ngao nói :

— Đâu có sao, chính Long Quyện Phong cũng là một kẻ đáng trù. Và lại họ cũng là chỗ quen biết với nhau, sớm muộn gì rồi cũng gặp.

Hồ Sĩ ngạc nhiên :

— Họ và Bang Chủ chúng tôi có quen sao ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Lần trước trên con đường từ Tiêu Quan vào, họ đã gặp nhau, bây giờ gặp lại chắc còn có nhiều điều nói chuyện.

Hồ Sĩ làm thỉnh đánh xe đi được hơn một dặm nữa rồi quay lại nói với Lăng Ngao :

— Lăng thiếu hiệp, xin cho tại hạ nghỉ một chút.

Lăng Ngao hỏi :

— Phải rồi, nghỉ đi chờ. À nè, lão Hồ, không biết mẹ của tôi có ở tại Thạch Lâu Sơn không ?

Hồ Sĩ lắc đầu :

— Chuyện đó thì tôi hoàn toàn không biết, người đến Hoàng Lân Quan bắt lịnh đường là Fả Hộ Pháp Bạch Hải Hoành Lưu, sau đó không biết giam giữ nơi đâu chuyện đó chỉ có Bang Chủ biết mà thôi.

Lăng Ngao bỏ ra phía trước cầm cương :

— Được rồi, bây giờ các hạ hãy nghỉ đi.

Hồ Sĩ bỏ vào trong thùng xe, Lăng Ngao quay lại cười nói :

— Bây giờ thì các hạ không còn sử dụng vũ công được nữa, vậy tốt hơn hết là lo mà bảo toàn mạng sống, đừng nên có ý nghĩ không hay nghe.

Hồ Sĩ đáp :

— Xin Lăng thiếu hiệp yên lòng, bây giờ thì tôi chỉ mong sống được như bao nhiêu người khác tham vọng trong lòng đã tắt ngấm cả rồi.

Thấy hẳn nói bằng một thái độ thành khẩn, Lăng Ngao gật đầu và cho xe chạy nhanh hơn.

Mãi cho đến trưa ngày hôm đó, xe đến một cánh đồng hoang, hai bên đường rừng chồi lúp xúp, dựa đường có một tàng cây lớn, Lăng Ngao bèn cho xe dừng lại, vào trong mở bao đem Lộ Truật Ông ra mở trời lấy thức ăn cho lão ăn.

An uống xong xuôi, Lộ Truật Ông nói :

— Lăng thiếu hiệp cho tại hạ đi ngoài.

Lăng Ngao cười :

— Lộ bằng hữu định bày trò gì đấy à ?

Lộ Truật Ông cười :

— Người ta đi cũng phải tiểu tiện, có phải thế không ?

Lăng Ngao cười :

— Ông trả miếng như thế kẻ cũng khá, nhưng mà ở đây là giữa rừng hoang, đông vắng, đừng nghĩ chuyện không hay chi hết nghe.

Lộ Truật Ông cười :

— Làm gì có chuyện ấy ? Tại gì cần phải tiểu tiện, nếu không thì ngồi trên xe cho sướng cái thân, chờ đi làm gì cho mệt.

Lăng Ngao cười :

— Được rồi, nhưng cứ tạt vào bụi cây kia là được, khỏi cần phải đi xa. Nhớ rằng chỉ cần tới Thạch Lâu Sơn là tôi sẽ để cho hai người đi thông thả chứ không phải giữ mãi như thế này đâu.

Hắn giải mã huyết cho ông ta rồi ra phía trước xe ngồi.

Lộ Truật Ông vươn vai cho rần gân cốt một hồi rồi mò mò kiếm một miếng giấy trong mấy cái giỏ đựng vật dụng và chầm chậm bước xuống xe lún vào trong bụi.

Thấy lão ngồi xuống lùm cây, Lăng Ngao nháy xuống lấy thùng nước cầm ra cho hai con ngựa uống.

— Thỉnh lách, Lăng Ngao chợt nghe từ trong chỗ Lộ Truật Ông phát ra một tiếng như người bị đánh, Lăng Ngao lật đặt phóng vào thấy Lộ Truật Ông nằm sấp trên đất tay chân lẩy bẩy....

Lăng Ngao lật ngửa ông ta ra, thấy phía trước ngực, ngay chỗ trái tim, một ngọn chủy thủ đâm vào lút cán !

Lăng Ngao mím miệng thở dài..

Thật hẳn không ngờ hẳn chỉ lo ngại lão tìm cách hại mình mà quên rằng lão có thể làm chuyện tự sát như thế ấy.

Lúc Lộ Truật Ông mò mò trong xe kiếm giấy đi tiêu hẳn không để ý, hẳn không ngờ trong mấy cái giỏ lại có ngọn chủy thủ.

Một điều khác nữa là thật sự tuy không thể cầm dao giết người, nhưng cứ đặc ngay ngọn chủy thủ vào ngực rồi ngã sấp tới trước như thế, ông ta vẫn làm chuyện tự tử dễ như không.

Hắn ngồi xuống cầm cổ tay Lộ Truật Ông để thử xem còn có hy vọng gì không, nhưng hẳn thấy lão đã sắp đứt hơi, hẳn lắc đầu nói nhỏ :

— Tôi cố muốn cho các người còn được con đường làm lại cuộc đời tốt đẹp bình thường, thế mà tự ông lại muốn đi tìm cái chết..

Lộ Truật Ông thều thào :

— Sống như thế này đã quá là vô vị, thêm nữa.. tôi..

Hình như ông ta cố hết sức mới nói được câu nói cuối cùng :

— Tôi... không thể.. vì Bang Chủ.. sẽ không.. cho sống Lão ngoẻo đầu qua và tắt thở.

Lăng Ngao lắc đầu thở ra :

Hắn tự nguyện với lòng là từ đây về sau, nếu cần thì giết chớ không phớt vô công một ai nữa cả.

Bây giờ thì Hồ Sĩ cũng đã thức dậy, Lăng Ngao bèn gọi :

— Lão Hồ đến đây.

Hồ Sĩ nhảy xuống xe đi lại và khi thấy Lộ Truật Ông như thế, lão hốt hoảng kêu lên :

— Sao... sao lại như thế này ?..

Lăng Ngao thở dài :

— Ông ấy tự tử.

Hồ Sĩ ngồi bệt xuống ủ rũ..

Lăng Ngao hỏi :

— Bây giờ ông có muốn gì không ? Hãy nói rồi tôi liệu cho chớ đừng làm như thế không tốt.

Hồ Sĩ đáp :

— Thật tình bây giờ sống cũng như đã chết, nhưng tùy tiện, thiếu hiệp muốn sao cũng được.

Lăng Ngao nói :

— Ông có muốn trở về với Bang chủ của ông không ? Nếu muốn tôi sẽ đưa đi ngay.

Hồ Sĩ cười gượng :

— Về để làm gì ? Giả như ông ta không giết thì không lẽ trọn đời ở đó dưỡng lão cho người ta nuôi hay sao ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Như vậy, nếu ông muốn về nhà hay đi nơi nào khác thì bây giờ cứ đi đi.

Hồ Sĩ chớp mắt :

— Thế thiếu hiệp không định đến Thạch Lâu Sơn sao ?

Lăng Ngao buồn bã lắc đầu :

— Đi hay không cũng chưa biết chắc, nhưng nếu cần thì tôi sẽ đi một mình được.

Hồ Sĩ không nói thêm câu nào, lão đứng lên uể oải đi thẳng vào rừng, lão đi ngược lên hướng Tây và mất hút trong rừng vắng.

Lăng Ngao chôn cất Lộ Truật Ông xong rồi trở ra xe ngồi buồn bã.

Cái chết của Lộ Truật Ông tuy không có gì đáng nói, vì lão ta một đời làm ác, tự nhiên cuối cùng mang nghiệp dữ là phải trả thế nhưng, đối với Lăng Ngao, đó vẫn là chuyện không hay.

Giả như đương trường, hẳn cứ cho lão một nhát kiếm, có lẽ bây giờ hẳn thanh thản hơn nhiều.

Chuyện cải trang đi về Thạch Lâu Sơn, vì cái chết của Lộ Truật Ông làm cho Lăng Ngao thay đổi.

Bây giờ hẳn thấy tốt hơn hết là nên quay trở lại; nếu Dao Tri Long Nữ tìm gặp Long Quyển Phong, họ cấu xé với nhau bất cứ ai thắng bại, hẳn vẫn thấy còn có thể có lối thoát hơn là đến Thạch Lâu Sơn mà không biết chắc có phải là chỗ giam giữ mẹ hắn và Mộ Dung Uyển hay không?

Cũng có thể Dao Tri Long Nữ không gặp được Long Quyển Phong, không có chuyện gì xảy ra đáng kể. Lăng Ngao vẫn thấy bằng cái lớp giả Lộ Truật Ông này, đột nhập trà trộn trong hàng ngũ Hắc Bao Bang có lẽ có hy vọng tìm được tin tức hay hơn là đi mà không có gì chắc chắn...

Trong lúc Lăng Ngao còn đang đo dự, hắn chợt thấy từ phía nam có ba kỵ mã phóng tới như bay.

Lăng Ngao chú mục nhìn kỹ thấy đó là «Quí Cước Tiên» Nghê Hoàng, «Hắc Thiên Quan» và «Thiên Nam Sắc Mao» Trang Lão Nhi.

Tất cả ba người cũng đều cải trang, nhưng họ chỉ cải trang sắc phục chứ ít, nên lại gần nhìn ra là biết được ngay.

Người lên tiếng trước nhất là Nghê Hoàng :

— Lão Lộ, sao bây giờ ngồi một mình ở đây ?

Lăng Ngao đáp :

— Gặp nguy rồi !

Thiệt Mộc Công hỏi nhanh :

Chuyện gì ? Chuyện gì thế ? Có phải gặp chim Diều không?

Lăng Ngao làm bộ âm thầm gật đầu :

— Đùng rồi, khi không, xe đang chạy bỗng nhiên con chim ác nghiệt đó từ trên không đáp xuống, tên tiểu tử đó đã được Lạc Chính Hiền cứu mất.

Nghê Hoàng hỏi :

— Lão Hồ đâu ?

Lăng Ngao đáp :

— Lão Hồ bị chim Diều mổ vỡ đầu chết ngay tại chỗ, tôi thì phờ lanch chân thoát được.

Trang Lão Nhi hỏi :

— Thế thì lão Hồ đâu rồi.

Lăng Ngao chỉ nằm đất trong bụi cây.

— Tôi đã chôn rồi.

Nghê Hoàng thở hắt ra :

— Mẹ họ, xem chừng bọn mình đã đến lúc hết thời...

Lăng Ngao nói :

— Chính vì tại con chim Diều dữ quá, chớ nếu một mình Lạc Chính Hiền thì đâu đã chắc hạ được bọn này.

Hắn lắc đầu thở ra và hỏi :

— Băng chủ đâu ?

Thiệt Mộc Công đáp :

— Vừa gặp Dao Tri Long Nữ và A Tu La, Băng chủ biết chắc sẽ có chuyện lời thối nên sai bọn này theo tiếp ứng hai người, quả thật đến đây thì đã trễ.

Lăng Ngao làm bộ giật mình :

— Ủa, sao lại gặp bọn Dao Tri Long Nữ ?

Thiết Mộc Công lắc đầu đáp :

— Đâu có biết tại sao chúng lại mò tới kiếm, chúng gặp là bởi ngay Bang Chủ có phải là Tư Kẩu Đan không, tự nhiên là chúng chuẩn bị động thủ ngay, trong khi đó thì bọn này được lệnh đến đây.

Nghê Hoàng nói :

— Chúng ta hãy trở lại ngay, vì Tả Hữu Hộ Pháp thương thế chưa lành, không biết một mình Bang Chủ có cự lại bọn chúng hay không ?

Lăng Ngao hỏi :

— Còn Cỗ Dã và Tiên Nhất Cơ ?

Nghê Hoàng lắc đầu :

— Hai người ấy đưa một số anh em Hắc Báo Tư đi ngă khác chỗ không có đi chung.

Lăng Ngao nói :

— Tôi thấy Tả Hữu Pháp vẫn có thể thắng A Tu La, còn Dao Trì Long Nữ không làm gì Bang Chủ được đâu, chúng ta nên về Thạch Lâu Sơn là phải.

Trang Lão Nhị lắc đầu :

— Không được, chúng ta phải đem chuyện này bẩm cáo lại Bang Chủ biết rồi sẽ tính sau.

Vừa nói, lão vừa quay đầu ngựa.

Lăng Ngao lấy yên ngựa trong xe ra bắc vào một con ngựa rồi cùng theo bọn đó quay trở lại.

Hắn nghĩ bây giờ nếu gặp, cũng chưa chắc gì Long Quyên Phong nhận ra và cứ như thế trà trộn vào bọn này có hy vọng dọn nhập sào huyệt hơn là đi Thạch Lâu Sơn. vì thế hắn cần rằng quyết liều mạng hiểm.

CHƯƠNG 48

MANH MỐI KẺ THÙ

Có hai con đường mà Lăng Ngao phải chọn, một là thừa lúc này hắn có thể thoát thân, sau đó sẽ tìm cách cứu mẹ hắn và Mộ Dung Uyển, cách thứ hai là cứ để y dùng mạo Lộ Truật Ông thâm nhập Báo Bang.

Tự nhiên, kế hoạch trà trộn vẫn là kế hoạch hay hơn, nhưng lại cũng nhiều nguy hiểm, tuy nhiên, nếu nói đến chuyện cứu người thì đây vẫn là phương sách hữu hiệu nhất.

Vả lại, bây giờ thì Lăng Ngao coi như chỉ có một thân một mình, đối với Lạc Chinh Hiền và Thời Ưc Mỹ thì tuy chưa có gì rõ rệt, nhưng nếu đi tìm họ để có thêm người viện trợ thì nhất định hắn không làm.

Suy đi nghĩ lại, Lăng Ngao thấy không có con đường nào khác nữa, hắn nhắm mắt đánh liều đi theo bọn Nghê Hoàng.

Tuy nhiên, Lăng Ngao vẫn còn một chủ định cuối cùng, hắn sắp đặc trọng óc sẵn một chương trình hành động, nếu thuận chèo mát mái thì thôi, bằng như có mới gì bất ổn, trong phút bất tỉnh, linh phải âm toán cho được hai tên, còn lại một thì hắn thừa sức để chế ngự.

Một trong ba tên này, bất cứ tên nào, Lăng Ngao thấy mình cũng thừa sức và chuyện thỉnh linh âm toán bại tên, hẳn cũng thấy không có gì khó cả.

Đã có chủ định hẳn hoi, Lăng Ngao yên tâm thúc ngựa cho theo sát bên bọn chúng.

Bốn người đi chừng non mười dặm chợt thấy phía trước có ba người đi tới.

Lăng Ngao hồi hộp, vì hẳn thấy rõ ràng Long Quyện Phong và Hắc Bạch Song Ma.

Điều mà Lăng Ngao lấy làm lạ hơn hết là cả ba người dáng cách ung dung, y phục chỉnh tề, không có vẻ gì gọi là mới vừa giao đấu.

Đã đành là Long Quyện Phong có một quai chấu, đã hạ luôn một hơi ba người Minh Chú võ lâm, nhưng đối với A Tu La và Dao Trì Long Nữ, đầu phái chỉ vài ba mươi hiệp mà có thể hạ được dễ dàng.

Trong khi đó, Hắc Bạch Song Ma đang mang nặng nội thương, làm sao có thể giúp cho Long Quyện Phong đề kháng cự với một trong hai người của Dao Trì Long Nữ?

Nhưng sự thật thì họ vẫn bình yên?

Bọn Lăng Ngao đi tới cách chừng vài trượng là nhảy xuống ngựa vòng tay:

— Thuộc hạ xin thăm kiến Bang Chủ.

Long Quyện Phong đứng ngựa lại và mặt có vẻ kinh nghi:

— Tại sao Lộ Sư Giả cũng trở lại đây?

Lăng Ngao cúi đầu làm dáng ủ rũ:

— Thuộc hạ tội đáng chết, Lăng Ngao đã được Lạc Chính Hiền cứu thoát.

Long Quyện Phong cau mặt:

— Hãy kể lại rõ ràng:

Lăng Ngao cúi đầu cố tạo bộ mặt vô cùng sợ sệt:

— Thuộc hạ cùng với Hồ Sư Giả đánh xe đến một khu rừng hoang cách đây chừng mười dặm, thỉnh linh có một con chim Điều thật lớn đáp xuống, trong tức bất phòng vì Hồ Sư Giả ngồi ngoài, bị chim Điều mổ trúng ngay đầu, thuộc hạ liền chết chống ngăn, nhưng vì chim Điều quá mạnh, lại thêm có Lạc Chính Hiền ngồi trên lưng tung ám khí, thuộc hạ không làm sao cự lại, vì thế nên Lạc Chính Hiền cứu thoát Lăng Ngao...

Long Quyện Phong thét lớn:

— Các người đã cải trang cả, thế làm sao Lạc Chính Hiền lại biết?

Lăng Ngao càng cúi nặt thấp thêm:

— Thuộc hạ không rõ... Có lẽ nhờ có chim điều ở trên theo dõi, nên biết được hành tung của chúng ta chăng?

Long Quyện Phong giận dữ quát tháo:

— Khốn kiếp, bọn Lạc Chính Hiền quả là thứ co dầy rút cổ, tại sao chúng không dám ra mặt đường đường chính chính giao đấu với ta là lại làm thói gian trá hại người như thế cho?

Tự nhiên, giọng nói của lão nhằm xoa dịu cái chết của Hồ Sĩ đối với đám dưới tay còn lại, nhưng chính cái lối «cả vú lấp miệng em» của hắn làm cho người nghe phát lợm giọng luôn.

Bất những người đàn bà có thể dễ làm con tin buộc người phải chuộc cái qai già nhưt trong đời, và sau khi được thỏa mãn, hẳn không giữ lời hứa mà lại còn dờ thủ đoạn trong hèn, thế mà hắn không thấy đó là ty tiện, trái lại hắn còn cho thiên hạ chống đối với hắn là ti tiện!

Đúng là một con người mà lẽ phải không bao giờ có đến trong lòng hắn.

Tuy nhiên, Lăng Ngao đã được yên tâm, vì thấy thái độ của Long Quyện Phong chỉ tức tối đối với sự phụ minh, ngoài ra không lộ vẻ gì trách cứ về chuyện thất bại kia, hẳn vội nói nhỏ :

— Bẩm Bang Chủ, xin Bảng Chủ bớt giận, vì tuy Lăng Ngao đã xảy, nhưng mẹ hân vẫn ở trong tay ta thì cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần từ đây chúng ta nên cẩn thận hơn chút nữa thì chúng không dễ gì có thể lộng hành.

Long Quyện Phong hừ hừ trong cổ và vẫy tay hân học :

— Đi, về Thạch Lâu Sơn. Bọn Dao Trì Long Nữ mà ta còn hạ được, xá gì đám Lạc Chính Hiên.

Lăng Ngao buông một câu hỏi nhong :

— Dám hỏi Bang Chủ, chẳng hay bọn Dao Trì Long Nữ làm sao lại đối đầu với chúng ta, trong khi Hắc Báo Bang của mình chưa từng có chuyện gì xảy ra với chúng.

Long Quyện Phong cười nhạt :

— Kể ra thì Dao Trì Long Nữ cũng khá tin mắt, lúc ở ngoài về đến Tiên Quan ta có gặp chúng một lần, thế mà bây giờ gặp lại từ xa ta chẳng đủ nhận ra ngay.

Trang Lão Nhị chen vào :

— Nghe đầu võ công của Dao Trì Long Nữ và A Tu La cao lắm.

Long Quyện Phong cười :

— Võ lâm ngày nay, bảng vào võ công thì dân có thể làm bá chủ ? Kể nào muốn hơn thiên hạ là phải có trí tuệ thông minh, thật ra thì Dao Trì Long Nữ không dưới ta dân, nhưng vì lần gặp ở Tiên Quan, ta không muốn ra mặt, vì thế nên lần này chúng cũng khinh thường, nhờ vào đó, xuất kỳ bất ý ta đã làm cho nàng ta không đỡ kịp...

Hắn không nói hết, không ai hiểu tiếng « không đỡ kịp » có nghĩa là sao, nhưng thuộc hạ đối với chủ tướng dân có thể

hỏi hớn được nữa, vì thế Lăng Ngao chuyển qua phần A Tu La :

— Bang Chủ, chẳng hay A Tu La như thế nào ?

Long Quyện Phong đáp :

— A La La thì cũng cao, nhưng làm sao lại có thể đương cự với nhị vị Hộ Pháp, hẳn đánh đấu được năm sáu mươi hiệp gì đó là bị cường phong đánh gãy hai cái xương sườn, bây giờ chắc chúng nầy còn lo trị thương cho nhau chờ chưa dám nghĩ chuyện đuổi theo dân.

Bảng vào câu nói đó, Lăng Ngao đoán chừng có thể A Tu La bị thương và Dao Trì Long Nữ lo cứu trị, thừa cơ hội đó bọn Long Quyện Phong thoát chạy chờ không lẽ Dao Trì Long Nữ lại có thể thua Long Quyện Phong ?

Kể ra bảng vào quái chiêu của ông ta, nếu bất thành lĩnh cũng có thể làm cho Dao Trì Long Nữ xinh định, nhưng nhất định người dân bà đó không sợ xuất đến rồi không đánh lại.

Trang Lão Nhị nói :

— Dao Trì Long Nữ không phải hạng tầm thường, bị thất trận này sợ năng không dễ dàng bỏ qua dân, xin Bang chủ hãy thận trọng.

Long Quyện Phong nói :

— Dừng ta cũng nghĩ rằng chúng sẽ đuổi theo, vì thế nên ta đã có cách đối phó với chúng rồi.

Lăng Ngao hỏi :

— Chẳng hay Bang chủ định như thế nào ?

Long Quyện Phong đáp :

— Hãy về Thạch Lâu Sơn rồi sẽ tính.

Đi được khoản năm sáu dặm nữa, thỉnh lĩnh Trang Lão Nhị kêu lên :

— Kia, chúng đến kia...

Nhìn theo tay chỉ của ông ta, bọn Long Quyện Phong chợt thấy con chim Điều sà sà phía trước cách đó chừng nửa dặm....

Long Quyện Phong lấy ra một nắm độc châm trao cho đám thuộc hạ mỗi người một ít và dặn :

— Phải nép vào trong, chỉ khi nào quá thật và bay tới thì hãy cùng ném độc châm một lượt, tất cả phải nhắm cho thật trúng.

Lăng Ngao cầm mấy cây độc châm và hẩn chợt giết mình.

Những cây kim trống ruột !

Những cây kim tâm phòng, trong ruột của nó chứa đầy chất độc !

«Thông Tâm Châm»!

Chính thứ Kim độc đã giết chết cha mẹ Mộ Dung Uyển năm xưa mà nàng cố giữ một cây để nhìn mặt kẻ thù !

Đây rồi, Lăng Ngao kêu thầm, chính tên này là thủ phạm.

Nhưng hẳn là ai ?

Lăng Ngao không còn thì giờ suy nghĩ nữa vì con chim điều đã đến...

Nhưng bây giờ thì tất cả đều ngạc nhiên.

Con chim điều không có ý tấn công mà nó chỉ bay lượn chung quanh thăm thắp và bây giờ thì bọn Long Quyện Phong nhìn thấy hai chân nó có cặp một người.

Hai chân con chim điều bấu vào sợi giây đai người đó, vì thế cho nên mọi người đứng dưới nhìn lên thấy rất rõ ràng.

Bọn Long Quyện Phong chuẩn bị.

Thế nhưng con chim Điều chỉ bay xót qua rồi bay thẳng.

Long Quyện Phong cau mặt :

— Là không ? Không lẽ nó không thấy bọn ta ?

Trang lão nhị nói :

— Vô lý, nếu không thấy thì tại sao nó lại quần quần ở chỗ này.

Lăng Ngao nói :

— Không chắc, cũng có thể nó thấy dáng người thấp thoáng nên nó chỉ quần thế thôi...

Bọn Long Quyện Phong nép sát vào tàng cây hồi hộp...

Con chim khuất qua một đỉnh núi.

Long Quyện Phong thở dài đứng dậy.

Hình như lão cũng rất ngạc nhiên con chim điều.

Quả thật, giống chim này quá dữ, nhất là nó từ trên cao chup xuống, đứng dưới ngăn chống thất thế vô cùng...

Trang lão nhị hỏi :

— Không biết nó cặp người nào thế hả ?

Không ai trả lời.

Lão hỏi tiếp :

— Bang chủ có nhìn thấy hay không ?

Long Quyện Phong lắc đầu :

— Không thấy, vì hồi nó bay ngang thì mình mất lo ăn bống, vì vậy không biết người nó cặp đó là ai...

Trang Lão Nhị nói :

— Hay là Lăng Phi Vân ?

Lăng Ngao rung động.

Hắn nghĩ không lẽ từ lúc cứu cha mình đến giờ, Lạc Chính Hiền cứ đề cập hoài như thế ấy ? Và nếu thế thì dụng ý đề làm chi ?

Trang Lão Nhị vụt la :

— Coi chừng, nó trở lại...

Bọn Long Quyện Phong lại nép sát vào gốc cây.

Con chim diều lượn này không bay xa nữa, nó cứ quần chung quanh chỗ bọn Long Quyện Phong đang nấp.

Long Quyện Phong ra lệnh nhỏ nhỏ :

— Hãy nấp cho thật kín và nhìn cho kỹ xem người bị chim diều cặp đó là ai...

Hình như trong bọn này, Trang Lão Nhị là người hay nói nhớt, lão ta hỏi chuyện cũng nhiều mà gặp việc lại cũng nói nhiều, bây giờ lão lại la lên :

— Thấy rồi... Ừa, sao lạ vậy kia...

Long Quyện Phong gắt :

— Là cái gì ?

Trang Lão Nhị nói :

— Tại sao người bị chim diều cặp...

Lão ngưng lại rồi la :

— Kìa, nó sà lại chỗ mình... coi kìa... coi mặt người mà nó đang cặp đó...

Long Quyện Phong tái mặt khi lão nhìn thấy người bị cặp.

Long Quyện Phong !

Trời đất, sao cũng lại là Long Quyện Phong.

Người bị chim diều cặp ngang sợi giây đi, vì thế, ông ta quay mặt xuống đất, khi ngang qua ai cũng thấy rất rõ ràng...

Long Quyện Phong !

Long Quyện Phong nào là Bang Chủ Hắc Báo Bang đang nấp dưới gốc cây đây ? Còn Long Quyện Phong nào đang bị chim cặp bay qua bay lại trên trời ?

Hai người, hai bộ mặt y như là một.

Từ dưới đất, Long Quyện Phong hét lớn :

— Giết nó cho ta !

Năm năm kim cũng ném lên một lượt.

Tự nhiên, năm kim của Lăng Ngao chỉ là ném bảy, những người kia cũng không ném trúng, vì con chim diều quá tinh khôn, vừa thấy người ta lao cho mấy động tác là nó đã cất

tuông lên cao, bao nhiêu độc châm của bọn Long Quyện Phong đều ném vượt ra khỏi tròng.

Con chim Diều lại sà trở xuống.

Lạc Chính Hiền cười ha hả :

— Long Quyện Phong, người có thấy hay chưa ?

Râu tóc của Long Quyện Phong gần như dựng đứng vì tức tối, hắn quát lớn :

— Lạc Chính Hiền, người có giỏi thì hãy xuống đây, người định đỡ trở gì thế ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Không biết trở gì à ? Chắc người đã thấy người trên này rồi chứ ?

Long Quyện Phong hét lớn :

— Đừng có tin, chúng bày mưu ly gián đó.

Bạch Hải Hoành Lưu nhún mắt :

— Là quả, tại sao có người giống hệt như Bang Chủ như thế ?

Long Quyện Phong nói :

— Chúng cho người hóa trang đó.

Bạch Hải Hoành Lưu bán tín bán nghi :

— Bang Chủ nghĩ Lạc Chính Hiền làm như thế là có dụng ý gì ?

Long Quyện Phong đáp :

— Hắn cũng như Kiều Đại Thiệu, hắn muốn nói ta là «Đông Thần» Tư Khẩu Đan, để chúng hợp lại lấy danh nghĩa vây công...

Hắn nói chưa dứt tiếng thì con chim diều lại sà xuống thấp...

Nó không bay xa nữa mà cứ quần quần ngay chỗ bọn Long Quyện Phong đang đứng và Lạc Chính Hiền dóm xuống cười ha hả :

— Long Quyện Phong, «Hạ Thần» Kiều Đại Thiệu đã tìm được người nấp tại vùng phụ cận Tất Thủy, lão phu đặc biệt đưa hắn đến đây để cho hai người kiến diện.

Long Quyện Phong nghiêng rằng :

— Lạc Chính Hiền, người đang có bảy mưu kế ly gián cho uổng công, thuộc hạ của ta không phải là hạng người dễ tin chuyện ly gián ấy đâu.

Người bị chim diều cặp trên không nói vọng xuống :

— Từ Khẩu Bảo Chủ, chuyện đến như thế này, xin Bảo Chủ đừng già nữa làm chi vô ích.

Long Quyện Phong thét :

— Thất Phu, người là ai ?

Người bị chim diều cặp nói :

— Từ Khẩu Bảo Chủ trở mặt làm chi thế ? Thật ra thì tôi đâu phải không tuân lệnh, nhưng tôi đã ăn mình nay mấy tháng rồi, con người làm sao khỏi đi đây đi đó ? Mong Bảo Chủ cảm thông.

Lăng Ngao cười thầm : «Đúng là gian mà không ngoan, tại làm sao lại không báo hân giả làm một con người khác ? Nếu đừng để bộ mặt thật của Long Quyện Phong thì làm sao lại bề bặt ?

Nhưng ở đời, một trăm cái hay, cũng phải có một cái dở, vị Bang Chủ Hắc Báo Bang đã giả Long Quyện Phong mà lại không làm mất cái con người của Long Quyện Phong thật thì chỉ là một cái dở, trong trăm cái hay của ông ta, chỉ tiếc một điều là chỉ một cái dở ấy, nó có thể làm cho trăm cái hay kia trở thành...dở tuốt.

Lạc Chính Hiền vẫn cười ha hả :

— Lão thất phu, cứ nghe theo lời khoát tặc của lão, làm như bộ hạ của lão không biết mặt thật của lão Từ Khẩu Đan đây à ?

Long Quyện Phong cười hô hô :

— Tại hạ là Dịch Thanh Thiên, không phải là «Đông Thần» Từ Khẩu Đan như bọn người đã đặc điều vu khống.

Người bị chim diều cặp trên không lớn tiếng :

— Từ Khẩu Bảo Chủ, chuyện đã đến mức này rồi, có nói

như thế nào thì người ta cũng đã biết, tại hạ không thể trở mặt được.

Long Quyện Phong thét lớn :

— Khốn kiếp, người là ai mà lại đi nghe lời cái bọn hồ đồ như thế ?

Người bị chim diều cặp nói :

— Tại hạ mới chân chính là Dịch Thanh Thiên đây, Từ Khẩu Đan, người đã bắt ta ở mãi trong học tới bao nhiêu lâu rồi, ta cũng đã vì người mà làm cái chuyện khốn khổ ấy, thế mà hôm nay vì tình cớ bị thiên hạ vạch mặt, người định để một mình ta xấu hổ phải không ?

Long Quyện Phong cúi xuống nhặt một viên đá ném «vù» một cái và quát mắng :

— Hãy cầm cái miệng của người lại cho ta.

Con chim diều vừa thấy hơi lạ là đã bay vọt lên hơn mười trượng, viên đá của Long Quyện Phong lại vượt ra ngoài trống. Bọn Hắc Bạch Song Ma cũng lợm đá quăng theo, nhưng con chim diều đâu dễ dàng bị trúng, nó bay lên quá lắm rồi lại cũng quần quảo như trên chọc...

Long Quyện Phong rống lớn :

— Lạc Chính Hiền, người có giỏi thì xuống đây tranh tài cao hạ, cứ tránh né bảy mưu này thế nọ như thế không xấu hổ hay sao ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Không, ta đâu dám nói giỏi hơn người, nhưng chuyện bây giờ là vấn đề bản thân của người có phải là Dịch Thanh Thiên hay không, đó mới là quan trọng. Bây giờ, có một vấn đề có thể ta sẽ xuống để cùng người giao đấu, đó là người có dám nhận chính mình là Từ Khẩu Đan hay không ?

Long Quyện Phong đáp :

— Người cứ xuống đây đi rồi ta sẽ thừa nhận.

Hắc Bạch Song Ma biến sắc, họ cùng quay lại :

— Bang Chủ là Đông Thần Tư Khấu Đan ?

Long Quyên Phong thấp giọng :

— Không, ta chỉ lừa để cho hắc xương đó thôi.

Hắn nói nhỏ cho ở dưới nghe thôi, nhưng Lạc Chính Hiền quả đã thính tai, ông ta cười lớn :

— Đừng có hăm hồ, ta có chết cũng phải cùng người giao đấu tới cùng, nhưng bây giờ chưa phải lúc, ta phải chờ bộ mặt thật của Tư Khấu Đan.

Hắc Sơn Cô Trúc quay lại nhìn Long Quyên Phong :

— Bang chủ...thuộc hạ cũng nguyện cầu không phải như Lạc Chính Hiền đã nói...

Long Quyên Phong cười :

— Hình như nhị vị Thần Quân có thù với Tư Khấu Đan ?

Hắc Sơn Cô Trúc gật đầu :

— Chính Tư Khấu Đan đã từng làm cho chúng tôi khổ sở dờ sống dờ chết, mối thù này đến chết cũng không thể nào quên.

Long Quyên Phong giận dữ :

— Như thế đúng rồi, chính vì biết như thế cho nên bọn Lạc Chính Hiền mới âm mưu ly gián sự hợp tác của chúng ta.

Lạc Chính Hiền nghe nói bật cười :

— Ngươi quý, ngươi tuy không phải là chính phái, nhưng cũng là cao thủ nhất nhì trong thiên hạ, thuật dị dung dân phải là chuyện lạ, thế sao các ngươi lại không nhìn kỹ cứ để bị hắn lập lờ đánh lộn như thế ấy ?

Hắc Sơn Cô Trúc ngẩng mặt lên nói :

— Căn cứ vào đầu để bảo Bang Chủ ta là Tư Khấu Đan ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Dịch Thanh Thiên thật mà ta đã mang đến đây không đủ để gọi là bằng chứng hay sao ?

Hắc Sơn Cô Trúc gặng lại :

— Người khác không thể hóa trang thành một con người như thế hay sao ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Dịch Thanh Thiên đang ở trên cao các ngươi nói thế cũng có lý, nhưng tại sao các ngươi không nhìn kỹ vào mặt Bang Chủ của các ngươi, xem có phải là cải trang không ?

Câu nói có tính cách dễ tỉnh của Lạc Chính Hiền, bất giác Hắc Sơn Cô Trúc và Bạch Thủy Hoành Lưu cùng quay lại.

Thuật dị dung có hai cách : Một là dùng râu giả, rồi dùng nước thuốc đặc biệt làm cho vẽ mặt giống như người mình muốn giả, cách này khó hơn mà lại dễ bị nước làm trôi, cách thứ hai là làm một mặt nạ thật mỏng như giấy, dùng chất keo đặc biệt gắn vào mặt của mình, tự nhiên, cái mặt giả ấy phải làm cho thật giống, phương pháp này công phu hơn, nhưng bảo đảm hơn. Nói chung, cả hai cách đều có cái lợi và cái hại của nó, nhưng nếu là cao thủ giang hồ, nếu có một sự nghi ngờ, họ nhìn vào ắt sẽ dễ dàng nhận được. Tuy nhiên sự nhận biết này cũng chỉ có thể biết đó là mặt giả, chứ không thể biết chắn chắn người giả ấy là ai.

Không biết Long Quyên Phong có khổ sở lo sợ hay không chờ trong trường hợp này thật quả đã làm cho Lăng Ngao bồn loạn, vì hắn rất sợ khi chuyện đổ bể, người ta đâm ra nghi ngờ tất cả thì đối với hắn, đối với bộ mặt giả này quả thật khó mà giấu được.

Bây giờ thì Hắc Bạch Song Ma đâm ra hoang mang, cả hai cùng quay lại nhìn vị Bang Chủ của mình...

Tự nhiên, sắc thái không thể lộ qua làn da giả được, dần dần giận hay vui, người đeo mặt giả cũng chỉ có thể lộ qua ánh

mặt, hoặc bằng khoe miệng, da mặt không làm sao đỏ hay tái để biểu lộ rõ ràng tình cảm của mình.

Và một khi mà cặp mắt của cao thủ từng kinh nghiệm nhào vào, thật rất khổ cho người đang làm trò mạo hóa!

Long Quyển Phong đâm ra lúng túng...

Hắc Sơn Cô Trúc cau mặt :

— Bang chủ, mong Bang chủ hãy vì đại sự mà cho biết chuyện thật này?

Câu nói đó có nghĩa là lão ta đã nhận ra lớp da mặt hiện có của Long Quyển Phong không phải thật.

Thế nhưng hắn vẫn cố làm gián dữ :

— Các vị không tin, các vị muốn cho ta phải chứng minh phải không?

Hắc Sơn Cô Trúc vòng tay :

— Không phải tại hạ dám bắt buộc Bang Chủ, nhưng đây là vì thanh danh chung của bản bang chúng ta, bất cứ ai cũng không thể để cho đối phương cho rằng ta là hạng mập mờ.

Long Quyển Phong chớp mắt thờ dãi :

— Không phải là tại hạ không dám, cũng không phải là tại hạ che dấu chuyện gì quan trọng, hay chính tại hạ là Tư Khấu Đan như bọn họ cố tình chia rẽ, nhưng vì bộ mặt thật của tại hạ quá xấu, người thấy dễ dàng ghê tởm, chính vì thế mà từ lâu rồi không bằng lòng để cho bất cứ ai nhìn ra mặt thật của mình...

Hắc Sơn Cô Trúc nói :

— Chỉ cần Bang chủ không phải là Tư Khấu Đan, không không phải là kẻ thù không đội trời chung của chúng, cho dù mặt thật của Bang chủ có xấu xa, có ghê tởm cách mấy chúng tôi cũng sẽ giữ một lòng trung hậu.

Bạch Hải Hoành Lưu gật gật đầu :

— Đúng như thế, chỉ cần Bang Chủ không phải là Tư Khấu Đan, còn thì bất cứ là ai bất cứ hung ác hay ghê tởm cách nào, chúng tôi cũng không hề nghĩ chuyện gì khác nữa.

Long Quyển Phong đứng trờ trờ một hồi, cuối cùng thấy không có cách nào khác hơn, hắn đành phải lột cổ áo ra, thò tay sâu xuống dưới cổ lột lẫn lớp da mặt giả...

Khi tấm da mặt giả vừa được gỡ hết ra, bọn Hắc Bào Bang và luôn cả Lăng Ngao cùng thối lui mấy bước...

Thật là ghê tởm, bộ mặt bên trong của Long Quyển Phong y như một trái dưa gang chín, những vết sẹo chẳng chít, có nhiều vết sâu vô, hai nếp da chần ra không kín để lộ thịt đỏ hơi có nhiều vết đã trở thành nám cháy u nần trông không khác miếng thịt bò để cho râm nắng đen tùm lổp ngoai rồi kẻ đục xẻ ngang để cho thịt đỏ bên trong chề hề lộ ra...

Đúng là một bộ mặt má trong vào là bao nhiêu cơm trong bao tử muốn trào ra miệng ..

Lăng Ngao nuốt nước bọt rùn mình, phần thì ghê cho bộ mặt chưa từng thấy, phần thì hắn vô cùng thất vọng, vì hắn rất mong Long Quyển Phong thật là Tư Khấu Đan giả mạo, nhưng bây giờ thì sự thật đã phơi bày...

Long Quyển Phong ngửa mặt lên quát lớn :

— Lạc Chính Hiền, người còn gì để nói nữa không?

Lạc Chính Hiền lặng thinh một lúc khá lâu, bình như ông ta cũng đang vô cùng kinh ngạc, nhưng sau đó, ông ta lại bật cười :

— Giỏi, người giỏi lắm, nhưng bên ngoài đã gỡ được thì bên trong lại không gỡ được hay sao?

Bọn Hắc Bạch Song Ma lại quay nhìn vào bộ mặt ghê tởm của Long Quyện Phong, họ muốn tìm xem lần nữa...

Long Quyện Phong cười gằn, ông ta rút ngón chủy thủ rạch nhẹ một đường nhún gấn trên da mặt, máu tươi lập tức chảy ra.

Bất cứ giả cách nào, công phu có tính đến mấy, nhưng không làm sao đâm rạch vào da mặt, vì nếu làm thế mà là mặt giả là sẽ lộ ngay. Long Quyện Phong đã làm một chuyện mà không có gì chứng minh hay hơn nữa.

Hắc Bạch Song Ma không còn nghĩ ngờ gì nữa, cả hai lật đật vòng tay :

— Xín Bang Chủ thứ cho, chúng thuộc hạ vì quá tin người mà đã có lòng nghi ngờ lòng thật của nhau...

Long Quyện Phong ngửa mặt hỏi Lạc Chính Hiền :

— Thốt phu, người còn âm mưu gì để cố bêu xấu ta thì hãy phỏ diễn cho hết đi rồi chết.

Lạc Chính Hiền lại lặng đi một lúc, sau cùng ông ta nhẹ thở dài :

— Được rồi, kể như ta lầm lẫn, nhưng giữa người và bọn ta vẫn chưa hết chuyện, ta tạm kiếu từ và sẽ gặp lại sau.

Con chim Diều từ nhóng lên cao và chỉ trong nháy mắt mất hút về sau rừng núi.

Lăng Ngao nhìn theo bóng chim Diều, hẳn âm thầm thở phào như trút xong gánh nặng.

Chuyện Long Quyện Phong không phải là Tư Khấu Đan cũng là điều làm cho hẳn hơi thất vọng, nhưng chính hẳn rất sợ sự phũ phàng về vụ hẳn bị bắt hẳn sợ chúng nghi ngờ.

Nhưng bây giờ thì mọi sự đã qua, hẳn có nhẹ đi phần nào nhưng nỗi pháp phông vẫn còn nặng trĩu...

Lát nữa đây, khi đến Thạch Lâu Sơn, tự nhiên sẽ còn nhiều nỗi khó khăn mà chưa biết sẽ đến với hẳn như thế nào, tuy nhiên, đã leo lên lưng cạp thì phải ngồi cho đến nơi đến chốn.

Long Quyện Phong đeo chiếc mặt giả trở lên và hẳn còn chưa nguôi giận, hẳn nói :

— Ai thì chẳng nói chi, chớ nhị vị Hộ Pháp mà không tin lòng tại hạ, thật là một chuyện khiến cho tại hạ hết sức đau lòng...

Câu nói vẫn còn nhiều lễ độ và cũng không đến nỗi quát tháo như đối với những người khác, dù thấy Long Quyện Phong rất vị nể bọn Hắc Bạch Song Ma.

Hắc Sơn Cô Trúc vội nói :

— Xin Bang Chủ lượng thứ, vì chúng tôi mang hân thù với Tư Khấu Đan quá nặng, vả lại chuyện nghi ngờ của chúng tôi cũng có nguyên do, phurong chỉ vấn đề đặc ra thật cũng có làm tổn thương đôi chút đến cái thâm tình của Bang Chủ đối với chúng tôi, nhưng đôi lại từ đây, chúng tôi sẽ tự nhiên là tàn một lòng trung với Bang Chủ, mong Bang Chủ bỏ cho những lỗi lầm mà nên xem đây cũng là một dịp may !

Long Quyện Phong gật gù đầu nhảy lên lưng ngựa vẩy tay :

— Đi, thật thì cũng như nhị vị Hộ Pháp vừa nói, nhưng hẳn Bang Chủ vẫn thấy tức tối vô cùng, mong trên đường đi gặp một vài tên địch để cho thanh kiếm của ta xả bớt sự nóng nảy không hay.

Nhưng hy vọng «xỉ» tức của Long Quyện Phong không thỏa mãn, vì suốt khoản đường dài không gặp một địch nhân nào cả.

Cứ bình yên vô sự như thế mãi cho đến Thạch Lâu Sơn.

Không phải như sự ước đoán của Lăng Ngao, Thạch Lâu Sơn không phải là một vùng rừng núi tối tăm, không phải hang sâu hóc núi như sáo huyết của bọn cướp tàn ác.

Tuy nơi này địa thế cũng hiểm trở, cũng phải vào cửa

động, nhưng bên trong công trình kiến trúc thật là vĩ đại, nó không đồ sộ nguy nga như cung điện, nó không tráng lệ như phủ gia, nhưng nó rất đầy đủ tiện nghi.

Có lẽ đây là Tổng Đán của Hắc Báo Bang, vì dọc đường khi gần tới có rất nhiều trạm canh cửa mật.

Sau khi bỏ ngựa, cả sáu người do Long Quyên Phong dẫn đầu, dùng thuật khinh công vượt lên đỉnh núi, nơi đây chừng như đã được thông báo trước đã có hai mươi tỷ nữ tác trực gần hầu.

Cũng vẫn đồng phục màu đen của Hắc Báo Bang, nhưng bất cứ màu gì cho dầu đó là tang khô nhưng cứ hả được trông vào mình những người đẹp thì màu sắc quần áo vẫn hóa ra thừa.

Tuy cũng áo đen, quần đen, nhưng hai mươi cô, cô nào cũng non nớt đào tơ, tóc mây bó xỏa bờ vai yểu điệu, thêm vào đó những bộ đồ được cắt may thật khéo, thứ lụa đen mỏng bó sát thân hình làm cho những đường cong nổi bật, nhất là cô nào gò ngực cũng căng phồng, tay chân trắng muốt nhưng rắn chắc, càng làm cho vẻ đẹp của núi rừng hoang thoang thoang mùi thơm...

Cho dầu si khó tính hay vì mệt mỏi đường xa, nhim vào những khuôn mặt rạng rỡ tươi cười, thì bao nhiêu nỗi bực tức, uế oải cũng lập tức tiêu ngay.

Cả một khoản đường dài, bây giờ mới thấy Long Quyên Phong nhếch mép, tự nhiên nụ cười không phải gượng gượng mà là nụ cười thỏa mãn:

— Sao, Thập Nại Kim Soa vẫn vui lắm chứ?

Cô gái cầm đầu đám Thập Nại Kim Soa bước tới cuối đầu khép nép:

— Bang Chủ đi lâu quá, chị em chúng tôi chỉ biết ngồi đứng đợi trông, chờ làm sao mà vui được!

Long Quyên Phong cười:

— Có thật như thế hay không? Trước mặt Bang Chủ liệu nói láo vừa vừa thôi nghe.

Giọng nói của Long Quyên Phong bây giờ cũng đã đổi khác hẳn rồi, nó không còn vẻ lạnh băng băng mà cũng không còn âm hưởng hầm hầm như trước.

Thái độ ông ta bỗng trở nên chào hoa phong nhã như chiếc áo nho sinh mà ông đang mặc trong mình.

Lăng Ngao bỗng nhận ra vị Bang Chủ Hắc Báo Bang này là người biết nhiều về hưởng lạc.

Giữa rừng núi bao la như thế này, người đẹp vẫn đồng, dáng cách vẫn không kém chi đài các, thêm vào đó với chiếc áo chẹt đen của rừng núi, nhưng mái tóc hồng bồng bồng bờ xỏa bờ vai tròn lẳn pha ít nhiều man rợ, vẻ đẹp cực kỳ quyến rũ không phải của một người mà là cả... một bày.

Cũng những người con gái ấy, nhưng nếu đặt họ vào buồng sơn cửa cấm, nhưng lấm lưa là, có thể họ sẽ trở thành những cô gái lầm than, tầm thường đến mức chân ngáo của những tay pầu họ, nhưng ở đây thì khác, ở đây họ là « Nữ Hắc Báo », họ là những con heo đen, những con heo cái, tự nhiên, họ có nhiều sức mạnh, trong thân hình rắn chắc, họ có đầy mùi hoa dại của núi rừng, họ là những gì mới lạ, thơm ngon...

Họ có thể cùng tọt cả áo quần ra để nhào lặn dưới suối nước trong giữa cảnh thiên nhiên gọi lòng người...

Nhưng họ không trần truồng như đám thiếu nữ Thiên Y Giáo, họ có cái gì như kín như hở nửa chừng, chứ không tách bạch như những cô con gái ở Dao Trì Thôn Lạc.

Họ quyến rũ hơn, hấp dẫn những cô con gái thì thành nhưng họ vẫn còn đầy đủ vẻ e dè, kín đáo của người con gái.

Một chủ then thừa e lệ pha đậm màu man rợ của núi rừng, cộng hai cái đó lại, họ bỗng trở thành những nàng tiên... trần thế...

CHƯƠNG 49

XÂM NHẬP THẠCH LAO

Bao nhiêu ý nghĩ dồn dập về con người «Hương Thụ» này làm cho Lăng Ngao suýt chút đã bật cười...

Anh hùng làm chi, bá chủ làm chi? Tạo dựng một cơ nghiệp nho nhỏ như thế này, bên cạnh có những năng tiên, theo theo như thế này, không đủ cho người ta tận hưởng hay sao?

Tại làm sao người ta lại cứ phải dấn thân vào vòng nguy hiểm để cho cơ nghiệp của mình ngày một lớn rộng ra mà có khi phải hy sinh mạng sống?

Thật ra thì ý nghĩ của Lăng Ngao chỉ là ý nghĩ của những kẻ... nghèo nàn, ý nghĩ của những con người an phận.

Những hạng này đang có ngày hai bát cơm, họ chỉ mong làm sao cho được thêm vài bát, họ không bao giờ mong được ngồi trên một đồng vàng, họ cho rằng như thế là thừa.

Nhưng họ làm sao «thông cảm» được đối với những con người «biết hưởng thụ»?

Họ không làm sao hiểu được rằng muốn được ngồi không ăn sung mặc sướng, gái đẹp hầu non là phải làm sao cho cái đó được trường tồn.

Mà muốn được trường tồn là phải làm sao luôn luôn có người cung phụng, người cung phụng đó phải ngoan ngoãn không được chống đối, mà muốn thế là phải mạnh, phải độc tôn.

Còn một người nào đó chống đối, đầu chỉ chống đối trong tư tưởng, là con người «chường thụ» bằng cách ngồi không đó còn bị hăm dọa, nằm bên gái đẹp hầu non mà còn lo ngáy ngáy trong lòng.

Vì thế cho nên khi đã làm bá chủ một vùng, người ta đã nghĩ nghĩ đến sự chống đối của vùng kế cận, người ta cần phải tiêu diệt, tiêu diệt cho hết, cho đến khi nào chỉ còn lại một mình.

Nhưng con người «bá chủ» rất thông minh, họ hiểu rằng trên đời này không bao giờ có kẻ tình nguyện cung phụng cho người khác.

Không bao giờ có kẻ «tình nguyện» nghĩa là sự cung phụng nào cũng phải có vấn đề bắt ép, muốn bắt ép được là phải có sức mạnh.

Chính vì sự thông hiểu thấu đáo ấy, cho nên người ta không bao giờ ngừng lại, người ta phải đi lên, đi lên theo vòng tròn ốc, lên mãi đến tuyệt đỉnh mới thôi.

Có gái cầm đầu «Thập Nhị Kim Soa» của Long Quyển Phong như cầm thấy cần «tô» thêm đôi nét, cô ta lại nhen éo thân mình nhích tới nói bằng một giọng nhẹ như tơ:

— Bang Chủ, chúng nô tỳ ở đây trọn đời, hầu dâng Bang Chủ trọn đời thì làm sao lại có thể dỗi cùng Bang Chủ?

Long Quyển Phong bây giờ, hoàn toàn không giống Long Quyển Phong luôn luôn nhăn nhó nữa, ông ta cười mở không như những người giữ kẻ, ông ta vuốt tóc người đẹp và giọng của ông ta cũng thật dịu như nắng.

— Đẹp lắm, tốt...Được rồi, ta sẽ thưởng cho. Hãy vào bảo chúng dọn tiệc tây trần.

Hình như ở đây có một thói quen, cứ hễ Bang Chủ về là có tiệc.

Tiệc đó cũng không bao giờ có chuyện dọn riêng một bữa tiệc chung cho cả bọn.

Tiệc tan, cũng là một thói quen, không ai nói với ai một lời, ngoài «Thập Nhị Kim Sơn» của Bang Chủ ra, bất cứ người nào cũng có đôi có cặp.

Từ Tá Hữu Hộ Pháp trở xuống «Cửu Sư Giả», cho tới «Tam Thập Lục Đường Chủ», người nào cũng có riêng, trừ số Hắc Báo Tử, tức là Bang chúng thì hình như cuộc vui có phần chung đụng.

Trong tuần trà, Long Quyên Phong mới hỏi :

— «Cửu Chỉ Thân Cái» Cổ Dã và «Kim Cốc Lao» đã về tới hay chưa ?

Tên tỷ nữ đáp :

— Chưa, chúng nó tỷ hôm qua đến nay chưa được thông tri về việc đó.

Long Quyên Phong trầm ngâm :

— Là chưa, tại sao đến bây giờ mà họ vẫn chưa về nhà ? Có ai quýnh nhiều gì không ?

Tên tỷ nữ đáp :

— Không, chỉ có một bọn thợ rừng, nhưng đoán về sẽ cho biết là đã đuổi họ đi xa.

Long Quyên Phong hỏi :

— Mẹ con chúng ra sao ?

Tên tỷ nữ đáp :

— Không có gì xảy ra, chúng tỷ nữ vẫn cho họ cơm nước đầy đủ.

Lăng Ngao giết mình..

Câu hỏi của Long Quyên Phong thật lạ.

Mẹ con ai ?

Một mối nghi ngờ nổi lên trong óc của Lăng Ngao hẳn nghim trong bụng và cảm cái uống trà không gộp chuyện.

Trong bàn tiệc bây giờ cũng rất ít tiếng người.

Đám hầu tiệc không có đàn ông. Lăng Ngao chủ ý thấy ngoài «Thập Nhị Kiếm Soa» chuyên hầu Bang chủ, còn những cô nàng khác nữa, nhưng hình như mỗi người đều có phần riêng biệt, không xô bồ như những chiều dài của các quán ăn.

Riêng phần Lăng Ngao, cho đến khi tiệc tan «Thập Nhị Kiếm Soa» đến Bang Chủ về phòng, các người khác cũng có cặp dẫn đi, có một nàng khoản hơn hai mươi tuổi ngồi sát bên hắn từ đầu tiệc, bây giờ nàng cũng vẫn ngồi với hắn.

Hình như đây là một thói quen, những người kia đều đứng lên trước, nhưng phần Lăng Ngao thì thật là khó xử, hẳn không biết phòng của Lộ Truật Ông ở đâu, nếu bây giờ lang quạng là có thể bị nghi ngờ cho nên hắn đành cứ ngồi ý ra đó để «dọa hoãn cầu mưu»...

Cô gái vẫn cứ ngồi bên hắn.

Càng lâu hình như nàng đã bắt đầu... khó chịu, nàng lần lần chen rượt và gắt nhỏ :

— Làm gì hôm nay tỉnh thế ?

Chỉ bằng vào câu hỏi đó của nàng, Lăng Ngao đã đoán được phần nào tính chất của vai tuồng phải đóng của hắn. Hắn nghĩ chắc cái lão Lộ Truật Ông này có thể không phải tay vừa và hắn bắt đầu... bực bứt.

Cô gái có phần hơi «chịu» cái thói quen ấy, nhưng nàng vẫn vững vàng bằng cách hỏi thục :

— Uống hoài sao ? Về phòng đi chứ.

Lăng Ngao nói bằng một giọng hơi nhừa nhựa :

— Chút nữa, vài chén nữa cho đã cái chớ..

Cô gái nguyệt đài :

— Cha... làm bộ, sao bữa nay làm hơi... tu kỹ thế.

lã có cô nào dọc đường bết lét rồi phải không ?

Thấy phải tỏ ra không «bết lét» như nàng đã nói Lăng Ngao «hoạt động» háng hơn, làm cô gái dẫy này :

— Thôi, kỳ quá về phòng đi, sao bữa nay chường thế ?

Vừa nói, nàng vừa đứng lên kéo hắn.

Lăng Ngao làm bộ chấp chờn :

— A... về thì về, nhưng nàng phải dắt ta đây nghe... say quá ?...

Cô gái bứ nghe một cái «cốc» :

— Sao không giở nống nữa đi, về phòng mà nằm như chết thì... chết với tôi đó nghe.

Qua khỏi tấm màn cô thêu son Beo đen thật lớn, cô gái kẻ Lăng Ngao đi vào một con đường hơi hẹp, hun hút như hành lang của những dãy phố thấp lè tè, hai bên là đài đài nhiều gian thạch thất, gian nào phòng cũng đã đóng kín cửa, bên trong thoáng nghe tiếng cười tiếng nói của những cô nàng rúc rích cợt đùa...

Cô gái cặp sát Lăng Ngao, hơi nóng từ trong người nàng tỏa ra nghe hừng hực :

— Nghe chưa, người ta đã tính chuyện... êm ấm rồi đó. ại như ông cứ mê ba cái rượu lễ nhè.

Lăng Ngao siết lấy lưng nàng và giọng hẳn thật... lè nhè :

— Mấy hồi, chút nữa đây thì mình cũng thế chứ kẹm gì ai...

Đưa tay xô nhẹ cửa phòng, cô gái đẩy Lăng Ngao đến sát bên giường và hẳn làm như đã say, hẳn vừa ngồi ghé lên mền giường là nằm bật xuống.

Hai tay hẳn không buông cô gái làm cho cô càng bật theo luôn.

Cô gái cắn nhẩn... lấy lệ :

— Làm gì dữ vậy ? Tưởng đầu bữa nay gặp «phật» rồi chứ !

Hai tay cô ta xô nhẹ hẳn qua một bên, nhưng là xô ra để mà... cỡi áo,

Biết rằng muốn hay không cũng phải «đóng» cho hết lớp đầu, Lăng Ngao ôm siết nàng vào lòng như đã quá lâu... thêm khát :

— Bữa nay không... ngủ đa nghe.

Cô gái quăn vòng tay qua cổ hắn :

— Ai ngủ ? Có hôm nào ngủ được đâu mà nói hôm nay ?

Lăng Ngao vụt chồm lên :

— Sao ? Không đêm nào ngủ cả à ? Thế từ hôm tôi đi vắng đến nay đã có... mấy người vào chỗ này rồi ? Há ?

Cô gái tát yêu vào mặt hắn :

— Đừng có nói bậy, họ tưởng ở đây có một mình tôi nay sao mà muốn làm gì thì làm ? Cái miệng gì mà xấu quá...

Sau câu nói ấy, nàng ôm cứng Lăng Ngao và giọng nàng dịu lại :

— Quế Hoa chỉ đợi một mình anh thôi mà... đợi cao cả cái cò nè thấy hôn ?

À, thêm được một điều thuận lợi, cô ả tên Quế Hoa.

Lăng Ngao lại siết nàng vào lòng và hẳn cố sức làm cho nàng thấy mình... điên luyến.

Cô gái như lặn trong bàn tay của hắn, nhưng chỉ một phút qua nàng lại nhồm lên :

— Khoan, hạ cửa ngoài đã...

Lăng Ngao buông câu nói giằng :

— Kệ nó mà...

Quế Hoa «X!» một tiếng dài :

— Bữa nay có Bang Chủ ở nhà chứ không phải như những lần khác đâu, bình như Bang Chủ bây còn đang bận chuyện chứ chưa vô phòng ngủ...

Lăng Ngao lắng tai nghe, quả có tiếng rầm rì...

Như vậy thì khi này chỉ đi một cái vòng chớ chưa bán xa phòng khách, hẳn trời lượng hình như đây là phía bên trái và sát bởi một vách cửa ắt thông bởi con đường hẹp vừa vô khi này...

Hắn làm bộ đứng lên :

— À, đi hạ cửa đi, tôi cũng phải rửa mặt...

Có gái tuột xuống xô một cánh cửa ngăn, bên trong là phòng tắm.

Thật là một cái may, cô gái quả có tinh thần phục thù rất cao, chính nhờ thế mà Lăng Ngao khỏi phần lung túng.

Lăng Ngao bước vào phòng tắm, quả nhiên nơi này chỉ cách phòng khách một vách ngăn.

Hắn khép cửa phòng lại và nhón gót lên.

Không, đây không phải là phòng khách khi này mà là phía bên sau, có lẽ bên trong còn có một gian phòng dành riêng để bàn những chuyện kín hơn, hoặc nó là cái phòng kế bên phòng ngủ của Bang Chủ, hẳn nghe tiếng Long Quyên Phong :

— Chúng ta cần bàn và cần nhận cho rõ kẻ thù của chúng ta tới đây là ai, họ là người mà chúng ta phải thấy là đối thủ phải đề phòng.

Tiếng của Hắc Sơn Cô Trúc hỏi :

— Chắc Bang chủ muốn nói đến bọn hôn nhân của Lạc Chính Hiền ?

Long Quyên Phong cười :

Không, địch nhân đáng kể của chúng ta là Dao Trì Long Nữ.

Hắc Sơn Cô Trúc hỏi bằng giọng ngạc nhiên :

— Thiên Y Giáo đã bị tiêu diệt thì Dao Trì Long Nữ còn có chỗ dựa nào để chống đối với ta ?

Long Quyên Phong nói :

— Chuyện như thế, Thiên Y Giáo quả có bị tiêu diệt, nhưng cứ theo ta thì số phò Giáo chủ và Giáo sĩ do Dao Trì Long Nữ lãnh đạo hiện còn một số đang tiềm phục trong vô lâm Trung Nguyên không ít, ngoài ra, chồng của Dao Trì Long Nữ là Dao Trì Kim Lang có lẽ cũng đã xâm nhập Trung Nguyên, chỉ bằng hai người ấy không thôi, các vị ở đây không phải là đối thủ, vì thế, kẻ địch cần phải chú ý đề phòng nhiều hơn hết của chúng ta là họ chờ không phải là bọn «Tứ Thân» của vô lâm Trung Nguyên.

Hắc Sơn Cô Trúc hỏi :

— Nhưng dầu gì đi nữa, chúng ta vẫn có thể lấy đông đề đủ thắng...

Long Quyên Phong cười :

— Tự nhiên, thế nhưng họ vẫn có thể có chiến lược đề phá hoại cách phòng vệ hoặc tấn công của chúng ta, họ đâu phải là hạng tầm thường mà ta có thể nắm phần chủ động lâu dài.

Cô Trúc hỏi :

— Cứ theo cao kiến của Bang chủ thì chúng ta phải đối phó với bọn chúng như thế nào hiệu nghiệm nhất ?

Long Quyên Phong đáp :

— Chỉ có biện pháp hay nhất là ta phải đóng cửa luyện cho kỹ được Ma Cầm. Chỉ có môn tuyệt học ấy trong tay ta mới có thể công nhiên khiêu chiến để tiêu diệt chúng.

Hắc Sơn Cô Trúc hỏi :

— Chẳng hay bao giờ thì Bang Chủ bắt đầu ?

Long Quyên Phong đáp :

— Chuyện không thể chần chờ, vì thời gian luyện tập đòi hỏi cũng khá nhiều, có lẽ sáng ngày mai là phải bắt đầu...

Ngưng một giây Long Quyên Phong nói tiếp bằng giọng dè dặt :

— Chỉ có điều chuyện đóng cửa luyện tập có phần bất an cho tình thế ở đây, vì vậy, ta luôn nhớ nhữ vị Hộ Pháp tận tâm giúp đỡ chuyện canh phòng suốt trong thời gian mà ta phải lo cho xong chuyện ấy...

Quả thật đối với lặc Bạch Song Ma, Long Quyên Phong có phần nể nang nhiều, ngay chuyện sắp đặt công việc có tính cách ra lệnh như thế, nhưng lão ta vẫn nói bằng một giọng nhờ vả hơn là chỉ thị.

Nghe họ nói đến đây, Lăng Ngao chợt nghe tiếng động bên ngoài, bần lặt dặt khoát nước rửa tay rồi bước trở ra...

Hắn bước ra thì Quế Hoa đã đến bên giường, khi này nàng chỉ mới cởi áo ngoài, nhưng bây giờ thì trên người nàng không còn một mảnh.

Đã quen nhiều với cảnh trần trường ở Dao Trì Thôn Lạc, nhưng đây lại là giữa phòng kín với một cô gái mà đang chuẩn bị... sẵn sàng. Lăng Ngao cảm nghe mặt mình nóng bừng, cũng may là mặt hắn đã qua một lần cải trang, nếu không chắc chắn là Quế Hoa đã thấy da ửng đỏ.

Bây giờ thì hắn phải... mạnh dạn hơn, tuy nghe nhột nhột từ xương sống, nhưng hắn vẫn cố ôm nàng vào lòng và tỏ đầy đủ cử chỉ yêu đương...

Quế Hoa đắm vào lưng Lăng Ngao nghe thôi thui :

— Thay quần áo đi chứ, để nguyên vậy sao ?

Lăng Ngao cười cười, hắn vẫn tiếp tục bằng hai bàn tay.

— Khoan, chút nữa mà... để người ta nghe coi có hơi gì lạ trong mấy ngày đi vắng không đã...

Quế Hoa nũng nịu :

— Cứ vậy hoài hà... thiệp mà có gì thì xin cho...

Lăng Ngao lặt dặt bưng miệng nàng :

— Thôi, khỏi phải thế, cứ nói thử xem trong mấy ngày ta vắng mặt nơi đây, đã có những gì xảy ra đáng chú ý hay không là đủ rồi

Quế Hoa chu môi ra như, nóng nảy :

— Chuyện không ăn nhằm gì với mình ở đây thì kể làm gì cho mất thì giờ, sáng đã...

Lăng Ngao cười :

— Đã bảo phải thức sáng đêm nay mà còn sợ mất thì giờ...

Và hắn hơi nghiêm giọng :

— Nói chứ tôi đây tình hình nguy hiểm lắm, không chừng đến khuya này là phải lo ứng phó rồi, chẳng hạn như những người được đưa đến đây đều là những kẻ vô cùng quan trọng...

Quế Hoa nói :

— Gì mà quan trọng ? Bà mẹ của Lăng Ngao do Tử Hộ Pháp đưa đến thì đã được giám cần thận rồi.

Biết sự nghi ngờ của mình đã đúng Lăng Ngao cố dần cơn xúc động, hắn hỏi :

— Cái mẹ... ẹ của Lăng Ngao giam ở nơi nào ?

Quế Hoa đáp :

— Tại đệ nhất lao, giam chung với dẫu bà ta là Mộ Dung Uyên...

Thiếu chút nữa nếu không bình tĩnh thì Lăng Ngao đã hét kêu thành tiếng...

Thật là một chuyện mà hắn không ngờ.

Từ lúc biết Long Quyên Phong không phải là Tư Khẩu Đan hy vọng cứu Mộ Dung Uyên, gần như không có được chút nào trong chuyện mạo hiểm này, hắn chỉ mong tìm được tâm hơi của mẹ hắn mà thôi.

Nhưng bây giờ, câu nói của Quế Hoa làm cho hắn giật mình.

«Đông Thân» Tư Khẩu Đan giả Dao Trì Thánh Mẫu bắt Mộ Dung Uyên để bực hách hắn đến Tinh tinh Hiệp. chuyện đó đã quá rõ ràng, «Tuyệt hoa chỉ hại chế «Mục Đật» Khúc Giang đã chứng tỏ người đó nhất định là Tư Khẩu

Đan và chính vì thế cho nên khi thâm nhập vào đây Lăng Ngao không có còn mang hy vọng tìm kiếm tông tích của nàng ở nơi này.

Thế nhưng sao bây giờ Quế Hoa lại bảo nàng đang bị giam chung với mẹ hân ?

Tư Khấn Đan với Long Quyên Phong là phe đảng với nhau sao ?

Hắn làm thỉnh một lúc để dẫn cơn xúc động và cũng để như mình không mấy quan tâm và hắn hỏi lơ đãng :

— Mẹ Dung Uyển ra sao ?

Quế Hoa đáp :

— Bà có sao... À, nàng có một đứa con vừa sinh chưa bao lâu, thằng bé bu bẫm ghê hớm, cho thiếp là thiếp nuôi ngay...

Lăng Ngao phải khó khăn lắm mới khỏi lộ vẻ kinh nghi vừa vui mừng ra mặt, hắn không dám hỏi nôm, hắn làm một cử chỉ như... ghen tỵ :

— Cha... bộ nghe Lăng Ngao tuần tử rồi mê ngang à ? Muốn không, muốn có con với hắn không ?

Quế Hoa lại dấm vào lưng hắn nghe thúi thúi :

— Đồ quỷ !

Lăng Ngao cười :

— À, bộ Quế Hoa phụ trách canh giữ mẹ con người ấy sao mà biết rõ như thế ?

Quế Hoa nói :

— Thì tui này phải luân phiên mang cơm đến cho họ Bạch Hải Hoàng Lưu Tử Hộ Pháp căn dặn giữ gìn cẩn thận, ông ta không cho đám tỷ nữ khác làm chuyện đó. Chính bữa đến phiên thiếp mang cơm đến là nâng làm bồn, làm thiếp phải quỳ lên !

Lăng Ngao lộ vẻ thỉnh không hỏi nữa.

Lúc chia tay ở Vương cung Hồi Tộc, hắn nhớ nàng cho hắn biết là đã có mang, bấy lâu nay vì có quá nhiều chuyện phải lo, làm cho hắn quên hẳn, thật không ngờ chỉ phút chốc mà đã cả năm rồi !

Bây giờ giá như có cách, chắc hẳn Lăng Ngao đã bay thẳng tới bên nàng..

Không còn cách nào khác hơn được, Lăng Ngao đành phải hỏi thẳng :

— Để nhưt lao lại chỗ nào ?

Quế Hoa vùng ngồi bật dậy, nàng nhìn Lăng Ngao trân trối :

— Để nhưt lao mà còn hỏi ở chỗ nào ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Không biết, ta chưa đến đó lần nào.

Quế Hoa càng kinh nghi, nàng cau mặt hỏi :

— Ông... ông là... là ai ?

Lăng Ngao cười :

— Hỏi cái đó mới là lạ, thì «Mang Mang Tàu» Lộ Truật Ông, diện rồi à ?

Quế Hoa vùng tay chụp thẳng vào mặt Lăng Ngao, hắn né nghiêng qua và điếm ngay vào má huyệt của nàng và trâm giọng :

— La lên là chết.

Quế Hoa xanh mặt :

— Ông... ông là ai ?

Lăng Ngao kéo mền phủ lên vóc thân trần truồng của nàng và cười nói :

— Thật không dám dẫn chi cô nương tới chính là cha của đứa bé mới sinh ra trong đệ nhưt lao mà cô nương vừa nói đó.

Mặt của Quế Hoa cải không còn chút máu, cô ta lầy bầy dôi môi :

— Ông... là... là Lăng Ngao ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng, tôi là Lăng Ngao, nếu cô muốn sống thì cô hãy

trả lời những điều tôi cần biết một cách thật thà. Chắc có lẽ thấy rồi chứ, tôi không phải là người xấu, nếu không, tôi đã không hỏi ngay bây giờ mà tôi sẽ lợi dụng để hưởng tất cả những gì mà cô đang sẵn sàng... Nhưng tôi nghĩ, cô đã có phần nào giúp cho vợ tôi khi sinh nở, cho nên tôi không làm khó dễ gì cô...

Quế Hoa rung giọng :

— Lão... lão Lộ Truật Ông đã bị.., thiếu hiệp giết rồi phải không ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không, ông ta tự sát.

Quế Hoa rơi nước mắt :

— Làm sao lại tự sát ?

Lăng Ngao nói :

— Trong trận chiến tại Vương Ốc Sơn, ông ta bị địch nhân đánh bại, rồi lại bị Bang Chủ của các người trách mắng ông ta xấu hổ nên tự sát...

Nhìn vào bộ mặt ủ rũ của Quế Hoa, Lăng Ngao hỏi :

— Có nặng tình với Lộ Truật Ông lắm phải không ?

Quế Hoa lắc đầu thờ ra :

— Chúng tôi ở đây xem như được phân công phục vụ các vị cao cấp, tuy là chuyện không phải tình nguyện, nhưng lâu ngày, tình nghĩa tuy không đậm đà nhưng cũng xem nhau như vợ chồng, chúng tôi cũng đã quyết tâm au phận...

Lăng Ngao gật gật đầu :

— Bắn vào một việc ấy không thôi, tôi cũng sẽ không giết cô, nhưng cô phải thật thà, không được dối trá nghe chưa ?

Quế Hoa vẫn rung :

— Ông... thiếu hiệp muốn biết chuyện gì ?

Lăng Ngao hỏi :

— Đệ nhất lao ở phía nào ?

Quế Hoa đáp :

— Ra khỏi phòng này rẽ sang bên phải, đi lên con đường hầm thì lại rẽ sang bên trái gặp ngay gian thạch thất có chấn song sắt, đó là Đệ nhất lao.

Lăng Ngao hỏi :

— Cửa thạch thất đó làm sao mở được ?

Quế Hoa nói :

— Nơi đó có một Hắc Bảo Tử giữ cửa, chìa khóa trong miệng người đó.

Lăng Ngao hỏi :

— Vào cửa đó là lao ngục hay còn đi đâu nữa ?

Quế Hoa đáp :

— Vàng đó là đệ nhất lao.

Lăng Ngao điềm vào á huyệt của Quế Hoa, đắp mền cho nàng từ từ rồi mở cửa phòng bước ra theo lối chỉ của nàng.

Cứ như thế này, Lăng Ngao xác định bọn Hắc Bảo Bang người nào cũng có phòng riêng và đều có người riêng phục dịch như vợ chồng, hai bên con đường ngầm, có nhiều cửa phòng mà ánh sáng vẫn lọt qua le lói, nhưng không nghe tiếng người, có lẽ họ đều đã ngủ mê.

Lăng Ngao đi được trăm bước, quả nhiên gặp ngay lối rẽ và vừa rẽ qua là thấy cửa sắt, tên Hắc Bảo Tử giữ cửa lật đặt đứng lên :

— Lộ Sư Giả chưa ngủ à ?

Lăng Ngao cười :

— Không, ta cần xem mẹ con của mẹ già này một chút, người hãy mở coi.

Tên Hắc Bảo Tử do dự :

— Xin Lộ Sư Giả lượng tình, vì bang chủ...

Lăng Ngao chặn ngang

— Ta vâng lệnh Bang Chủ đến tuần tra những tên tội này, chắc người đời xem lệnh phải không ?

Tên Hắc Báo Tử hình như có hơi sợ, hần nói :

— Không, không dám, xin Lộ Sư giả đợi một chút...

Hần móc lưng lấy chìa khóa và đi ngay lại mở cửa.

Hình như bọn «Cửu sư giả» là bọn rất có uy thế, cho nên đám Hắc Báo Tử ở đây có vẻ cung kính lắm...

Lăng Ngao thấy trong thạch thất tối om, hần vội tay lấy cây đèn bện bực đá rơi vào, hần thấy bên trong một lớp cửa nữa, nhưng đây là thứ cửa song bằng sắt, song cửa lớn bằng cườm tay và rơi sát vào cửa, Lăng Ngao thấy mẹ mình nằm quay mặt vô vách hình như đã ngủ, còn Mộ Dung Uyển thì ngồi đối diện cho con bú...

Nước mắt của Lăng Ngao vọt trào lên...

Thật là thế thảm, một già một trẻ nằm trong ngực đá thêm đưa trẻ thơ vô tội cũng đã phải nếm chuyện đắng cay.

Cánh cửa bật ra tên Hắc Báo Tử núp mình ;

— Xin thỉnh Lộ Sư Giả...

Lăng Ngao hất mặt :

— Người vào với ta.

Tên Hắc Báo Tử hơi ngạc nhiên :

— Chẳng hay Lộ Sư Giả có điều chi dạy bảo ?

Lăng Ngao nói :

— Mở luôn cửa song đó cho ta.

Tên Hắc Báo Tử ngập ngừng :

— Lộ Sư Giả muốn nói chuyện cứ đứng gọi họ tới cũng được.

Lăng Ngao hừ một tiếng nhỏ nhỏ tỏ ý bất bình :

— Ta không những cần nói chuyện mà lại còn có đồ vật trao cho họ nữa, người muốn hạch lịnh ta phải không ?

Nghe giọng nói có vẻ «sân sượng» của vị «Sư Giả» tên

Hắc Báo Tử dăm hoảng, hần không dám nói thêm chi lo chuyện đi vào mở cửa...

Thấy cánh cửa đã hé mở, Lăng Ngao vung cánh tay đập vào hõn huyết nơi hậu não làm cho tên Hắc Báo Tử ngã xuống không kịp kêu lên một tiếng...

Đã sớm nghe có người vào, Mộ Dung Uyển hơi lấy làm lạ không hiểu tại sao họ lại đến giờ này, nàng vừa ngẩng lên thì đúng lúc tên Hắc Báo Tử bị Lăng Ngao đánh ngã xuống bất tỉnh, nàng giật mình nhòem đây :

— Các người...

Lăng Ngao nhảy ào vào là trở lại giọng thật của mình

— Uyển muội...

Mộ Dung Uyển mở tròn đôi mắt :

— A.. Anh...

Lăng Ngao bước tới sát bên nàng :

— Nhỏ vậy, coi chừng... Mẹ ngủ rồi phải không ?

Mộ Dung Uyển rung rẩy một tay bồng con một tay nắm lấy tay Lăng Ngao, giọng nàng nghẹn ngào :

— Ngao ca... Anh... anh đã đến được rồi...

Trầm thị nghe tiếng động giật mình ngồi dậy, bà ta hoảng hốt nhìn Lăng Ngao rồi nhìn Mộ Dung Uyển :

— Người... ta...

Lăng Ngao quì thụp xuống, nước mắt trào ra :

— Mẹ, con đây, Lăng Ngao đây...

Trầm Thị chợt hiểu ra, bà ta ôm lấy Lăng Ngao nước mắt :

— Con...

Lăng Ngao vội nói :

— Mẹ, con giữ dạng bộ hạ của chúng vào đây, mẹ nhỏ nhỏ một chút, nguy hiểm lắm...

xXx

CHƯƠNG 50

LẠI VÀO CHUNG TỬ NGỤC

Bây giờ không phải khóc, Trầm Thị cố dẫn và hỏi nhỏ :

— Ngao Nhi, con ơi... thật không ngờ mẹ con ta còn có ngày nay... à à... con xem kia, con đã làm cha rồi đó !

Lăng Ngao quay lại đưa tay bồng con, đưa bé quả thật mu mẫm, hân hân hít đứa bé và hỏi Mộ Dung Uyển :

— Uyển muội... con sinh được bao lâu rồi vậy em ?

— Giọng nói của Lăng Ngao thật dịu, hân có cảm giác như Mộ Dung Uyển vừa mới sinh và một người đàn bà mới sinh là... yếu lắm, yếu đến mức hân không dám nói lớn hơn.

Thái độ của Lăng Ngao, thái độ thương yêu, ân yếm qua ánh mắt và giọng nói của hân khiến cho Mộ Dung Uyển cảm động, mí mắt nàng nhắm ước, không phải vì khổ sở mà là vì sung sướng :

— Vừa đây tháng hôm qua, anh... anh thấy con có xinh không ?

Lăng Ngao lại bòn con :

— Xinh lắm, con của chúng ta thì phải định phải xinh rồi..

Và như nhớ ra Lăng Ngao nói tiếp :

— Anh không biết Uyển muội lọt vào tay Long Quyện Phong, thật anh không ngờ em và mẹ lại gặp nhau trong trường hợp như thế này.

Mộ Dung Uyển trở mặt :

— Long Quyện Phong ? Long Quyện Phong nào ?

Lăng Ngao đáp :

— Long Quyện Phong tức là Hắc Báo Bang Chủ Dịch Thiên Thanh, Uyển muội không biết hay sao ?

Mộ Dung Uyển lắc đầu

— Đâu có biết... Tại sao tiểu muội không nghe đến cái tên Hắc Báo Bang cả ?

Lăng Ngao cảm thấy vấn đề có nhiều nghi vấn, hân hỏi :

— Chờ ai bắt em đưa đến giam tại nơi này ?

Mộ Dung Uyển đáp :

— Tư Khẩu Đâu, đang đem hân đột nhập Vương Cung Hồi Tộc tại thành Kha Mật, nắn đu tiểu muội ra ngoài và vì không phải là đối thủ của hân nên tiểu muội bị hân bắt đi rất dễ dàng,

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Như thế thì chắc chắn tên Long Quyện Phong này là Tư Khẩu Đâu rồi..

Mộ Dung Uyển ngạc nhiên :

— Sao ? Anh bảo chắc chắn như thế nào ?

Lăng Ngao đáp :

— Chuyện này dài lắm, bây giờ chúng ta hãy tìm cách thoát ra khỏi nơi này rồi sẽ nói chuyện sau...

Trầm Thị hỏi :

— Ngao nhi, còn cha con hiện tại ở đâu ?

Lăng Ngao đáp :

— Cha con bình yên không sao cả, bây giờ chắc đang được sư phụ của con bảo bọc.

Trầm Thị cau mặt :

— Ngao nhi, chắc con hãy còn chưa biết « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền là một trong những thủ phạm ám toán cha con năm xưa..

Lăng Ngao buồn bã gật đầu :

— Thưa mẹ, con đã có biết rồi. Chuyện này, tại Vương Ốc Sơn giữa cha con và « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền « Thu Thần » Mai Thịnh Lâm và « Hạ Thần » Kiều Đại Thiên đã có giáp mặt nhau rồi, cả ba đều phủ nhận chuyện ăn toan cha con, họ cho biết chỉ có ước hẹn và chờ đợi tại Hoa Sơn, nhưng ngày ấy cha con không tới. Mẹ, vấn đề này con thấy có nhiều điều phức tạp lắm, như con rất biết rõ rằng « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền là con người có hành động chính trực quang minh từ trước đến nay, con nghĩ ngờ rất có thể có nhiều chuyện lăm lăm và những người ấy có hẹn gặp lại cha con trong ba tháng sau tại Hoa Sơn để vấn đề được rõ trắng đen...

Trần Thị cau mặt :

— Nhưng con bao cha con đang được Lạc Chính Hiền bảo học thì nghĩa là sao? Tại sao lại xảy ra chuyện ấy?

Lăng Ngao đáp :

— Cha con, Xích Cước sư thúc và con bị Long Quyển Phong lừa đến Hàn Lâm Tự tại Trung điền Sơn, vì hẳn cho biết là hẳn đang giữ mẹ tại nơi đó, không ngờ khi đến, hẳn lại cho « Kiều Nữ » Đào Chiêu Nam giả dạng, vì thế, trong lúc bất phòng, con bị chúng điểm vào hôn huyết, may nhờ có « Xuân Thần » Lạc Chính Hiền đồng chim Đều đến cứu thoát được cha và Xích Cước sư thúc. Con tin chắc rằng Lạc Chính Hiền không bao giờ có hành vi ăn nuốt khi cứu cha con.

Trần Thị hỏi :

— Làm sao con thoát khỏi tay húng mà đến đây cứu mẹ?

Lăng Ngao thuật sơ lược lại chuyện giả dạng « Mang Mang Tẩu » Lộ Truật Ông và hẳn hỏi Mộ Dung Uyên :

— Uyên muội, bây giờ chuyện đi đứng của em ra sao? Có thể đi được như thường không?

Mộ Dung Uyên đáp :

— Tiểu muội vẫn có thể đối phó với số thuộc hạ tâm thường của chúng ở đây, nhưng Ngao ca định như thế nào?

Lăng Ngao tư lự khá lâu, cuối cùng hẳn quyết định :

— Bây giờ thì chỉ còn có cách là phải hèn mạng đột vây, chờ không thể còn cách nào khác nữa... Vậy Uyên muội hãy bằng con và cố giữ gìn cẩn thận để anh vừa bảo hộ cho mẹ vừa đối phó với chúng. Đây là chuyện làm mạo hiểm chuyện thoát thân thật khó có nhiều hy vọng, chỉ mong trong lúc bất phòng, chờ nếu chúng hay được thì không thể thoát.

Lăng Ngao, vừa nói dứt thì chợt nghe bên ngoài cửa, có tiếng cười lại :

— Tiểu tử, người đã chậm rồi!

Lăng Ngao tái mặt, hẳn ngẩng lên thấy Long Quyển Phong đang đứng bên ngoài chấn song sắt, hẳn đứng chấp tay sau đầu một cách thông dong, môi hẳn nở nụ cười danh ác.

Không còn cách nào hơn nữa, Lăng Ngao hét lên một tiếng, thanh kiếm dấu trong áo hẳn lập tức tung ra...

Long Quyển Phong bật cười ha hả, hẳn vùng cánh tay áo rộng, ngọn chưởng phong như một cây gió thổi tung thẳng vào ngực Lăng Ngao...

Vì chưởng phong tổng quá mạnh, Lăng Ngao lại lo sợ cho mẹ bị thương, nên hẳn lật đất buông thanh kiếm và hai tay cùng đưa lên ngang ngực đẩy ra một lượt.

Bùng!

Hai luồng tiêm lực chạm thẳng vào nhau phát ra tiếng dội kinh hồn, cát bụi từ dưới đất bốc lên mù mịt cả ngọn đèn lao chao muốn tắt.

Lăng Ngao thụt lui luôn ba bước, hần cố vận dụng nội công để kháng nhưng hơi tức vẫn dồn lên ở ngực...

Long Quyên Phong bị dội hai bước và hần bật cười ha ha :

— Lăng Ngao, khá lắm, ta không ngờ trong vòng chưa đầy một năm mà nội lực của ngươi lại tăng trưởng như thế ấy, nhưng bây giờ trong tình thế này, ngươi đừng mong thoát thân vô ích, chắc ngươi cũng biết là mẹ con chồng vợ ngươi đang ở trong còng phủ của Hắc Bao Bang đó chứ ?

Lăng Ngao nghiêng rằng :

— Nếu ngươi quả thật là một nhân vật anh hùng, thì ngươi hãy thả dân bà con nít ra khỏi chỗ này rồi ta và ngươi sẽ một mất một còn, ta hứa rằng nếu chưa phân thắng bại thì ta không bao giờ đào thoát.

Long Quyên Phong cười sần sặc :

— Không, ngươi đừng vọng tưởng thất công, ngươi nên biết rằng từ trước giờ hợp vận bất đắc dĩ, còn thì không bao giờ ta bằng lòng giao đấu chính diện với bất cứ một ai và ngươi cũng nên biết đó cũng là một thái độ... anh hùng.

Cánh tay của hần bắt lên và trầm giọng :

— Bay đâu !

Từ trong bóng tối, năm tên đại hán «Hắc Báo Tử» tràn ra giăng một hàng ngang, năm cây cung giương thẳng cánh với năm mũi tên bịt sắt, nhắm thẳng vào thạch thất.

Long Quyên Phong cười đắc ý :

Tiền tử, nên ngươi ý mạnh thì rất có thể là ngươi cũng có cách chống ngăn, nhưng mẹ ngươi, vợ con ngươi thì cũng chắc chắn sẽ gục ngay tức khắc.

— Không ngờ sự việc lại kết thúc một cách quá dễ dàng Lăng Ngao cúi mặt thở ra :

— Tư Khẩu Đan, ta với ngươi vốn không gây nên thù oán, nhưng ngươi lại đối phó với ta quá tàn nhẫn như thế là tại làm sao ?

Long Quyên Phong trầm giọng :

— Ta không phải là Tư Khẩu Đan, ta là Dịch Thanh

Thiên

Lăng Ngao cười gằn :

— Được rồi, ngươi giỏi chối lăm, nhưng ngươi đã tin chắc rằng ta không làm sao đào thoát được khỏi nơi đây thì chuyện chi ngươi lại sợ sự thật như thế ấy ?

Long Quyên Phong gằn giọng :

— Chính mắt ngươi đã thấy, ta đã từng lột mặt giả ra đã từng dùng chủy thủ rạch mặt cho đỏ máu, chuyện rằng trước mắt như thế, ngươi còn muốn nhận ta là kẻ khác làm chi ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Điều đó ngươi có thể nói với một người không hề biết thuật dị dụng thì họa may người ta nghĩ không ra, chứ với ta thì không. Thật ra ban đầu ta cũng ngờ rằng ngươi làm thật, nhưng sau khi xét lại, ta thấy chuyện cũng không có gì là khó, vì ngươi chỉ cần rạch phủng lớp mặt giả, cho phạm vào da một chút là máu vẫn đỏ ra chứ đâu phải là chuyện như định không làm được ?

Long Quyên Phong vụt cười hớ hớ :

— Giỏi, nhưng ngươi đã muốn biết sự thật thì ngươi phải chết...

Lăng Ngao thét lên :

— Tư Khẩu Đan... Tư Khẩu Đan...

Thật ra thì Mộ Dung Uyển cho biết chuyện xảy ra như thế nên Lăng Ngao nghĩ chắc rằng Long Quyên Phong là Tư Khẩu Đan, vì nghĩ chắc nên hần cố làm ra ranh về thuật dị dụng, nhưng không ngờ chỉ nói bấy nhiêu đó mà Tư Khẩu Đan đã nhận, lòng căm tức làm cho hần không dần được, hần quát lên thật lớn.

Thấy Tư Khẩu Đan thối lui mấy bước, biết hần muốn ra lệnh xạ tiễn, nên Lăng Ngao vội kêu lên :

— Hãy khoan !

« Long Quyên Phong » Tư Khẩu Đan nhướng mắt :

— Tiểu tử, ngươi còn muốn gì

Lăng Ngao hỏi :

— Ta còn một việc mà chưa rõ lắm, ngươi có thể trả lời
màn cho ta trước giờ ta chết hay không ?

« Long Quyên Phong » Tư Khẩu Đan hỏi :

— Sao ? Ngươi còn muốn biết cái gì ?

Cổ kéo dài thời gian để tìm cơ hội, Lăng Ngao làm
họ khinh thường :

— Trước hết, ta muốn biết tại làm sao ngươi lại cần
phải giết Dao Trì Thánh Mẫu và tất cả giáo dân tại Dao
Thôn Lạc ?

Tư Khẩu Đan cười :

— Không giết bọn chúng thì ta có thể ngừng mặt lên
được hay sao ? Ngươi tưởng đâu ta dễ dàng phục hạ như
thờ hay sao ? Cũng như đối với ngươi, ta cần nói luôn cho
ngươi biết, theo ý nghĩ của ta có thù oán gì đó mới giết là
một quan niệm sai lầm trong chuyện lập nghiệp võ lâm, đâu
phải đơn giản như thế ? Đâu có cần gì thù oán hay không ?
Kể nào ta cảm thấy rằng sẽ làm cản trở con đường của ta
thì đâu kẻ ấy đối với ta là ơn là nghĩa, ta cũng vẫn tiêu trừ;
ngược lại, cho đâu kẻ nào đó có một mối thù bất động đại
thiên với ta, chẳng hạn như mối thù giết cha giết mẹ, nhưng
chỉ cần kẻ ấy đối với ta có chỗ cần dùng thì, bằng mọi giá,
bằng mọi cách, kể cả cách chiêu lỏng, phù phụng họ, ta cũng
có thể làm được như thường. Ngươi có thấy thái độ đó đâu
phải là một thái độ tâm thường, cái thù ân oán tâm thường
chỉ dành cho những kẻ tâm thường, chứ như ta, ta là một
bậc thiên tài xuất chúng thì ta đâu lại đi theo cái tâm
thường như thế ?

Lăng Ngao gật gù :

— Hay, lập luận của ông tôi nghe người ta gọi đó là
lập luận của một con người phi thường mà là « phi thường
tàn ác, nhưng thời, đó là chuyện của ông, giờ là giờ là gắt bảo,
tôi không có ý kiến gì cả, chỉ có điều tôi thấy Dao Trì
Thánh Mẫu không phải là hạng lực lực thường tài, tôi không
tin rằng ông có thể đầu độc bà ta được, tôi nghĩ đó chỉ là
lời nói thách.

Tư Khẩu Đan cười sẵn sặc :

— Không phải như hạng lực lực thường tài ? Ngươi có
thể đúng, nhưng bà ta đầu giỏi đến đâu thì cũng là con
người bằng xương bằng thịt chứ đâu phải thánh thần như
bọn Thiên Y Giáo đã tin mù oán ? Mà đã là con người bằng
xương bằng thịt thì ai cũng có thể chết vì chất độc, trừ
những kẻ đã thâm luyện độc châu từ nhỏ, đã làm cho chất
độc thâm nhập vào da thịt, đã làm cho cơ thể huyết dịch
đều là chất độc thì có thể làm cho thứ độc không làm gì
được thế nhưng Dao Trì Thánh Mẫu không phải là người
chuyên luyện độc, chắc ngươi cũng biết nguyên lý ấy chứ ?

Không tranh luận với Lão nữa, Lăng Ngao hỏi qua
chuyện khác :

— Có phải ông đã trộm quyền « Thượng Thừa Kim
Cang Bíp Kíp » của Dao Trì Thánh Mẫu hay không ?

Tư Khẩu Đan gật đầu :

— Đúng, và ta không bao giờ chia sẻ chút gì cho
bất đầu luyện tập, chắc ngươi đã thấy chiêu thức mà ta đã
đánh bại bọn Lạc Chính Hiền, Mai Thạch Lâm và Kiều Đại
Thiên ở Vương Ốc Sơn rồi chứ ? Đó đó, cũng chính chiêu
thức ấy, ta đã làm cho Dao Trì Long Nữ phải mất cả tinh
thần... Ngươi có nhớ không, ta đã bị con yêu cái đó đánh
tơi bời, cố gắng cách nào, ta cũng vẫn không cự lại, nhưng
lần này thì khác, lần này chỉ một chiêu đầu, ta đã làm cho
cô á thất kinh hồn vía.

Lăng Ngao hỏi :

— Ông đã là vô địch rồi thì tại sao không dám chường mặt ra với thiên hạ mà cứ phải mượn lối của người như thế ?

Tư Khấu Đan cười nhạt :

— Tuy đã luyện được môn võ công vô địch trong thiên hạ, nhưng nếu học cùng hiệp vậy công, ta vẫn không làm sao địch nổi, vì thế, nếu bọn Lạc Chính Hiền, Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên không biết ta là «Đông Thần», chúng sẽ không bao giờ dám làm chuyện trái với qui luật giang hồ vì chúng là lãnh tụ võ lâm, nhưng nếu khi chúng biết ta là Tư Khấu Đan thì khác. Người biết điều đó chứ ? Nếu ta là «Đông Thần» thì mặc nhiên là ta đã bội ước, trên danh nghĩa «Tứ Thần» sự bội ước đó có đủ lý do để cho chúng hiệp công tiêu diệt. Người thấy không ? Ta dạy gì đi làm cái chuyện tạo lý cho người tiêu diệt ?

Lăng Ngao cười khinh bỉ :

— Tư Khấu Đan, ông gian xảo lắm, nhưng ở đời «thùng đầu lại úp kín voi», ngày nào đó, thiên hạ cũng biết rằng ông là người bội ước, ông làm sao chạy thoát tội với thiên hạ võ lâm.

Tư Khấu Đan cười ha hả :

— Người đừng là kẻ mới chấp chững giang hồ, bất cứ cái gì trên đời này cũng chỉ là «trương đối», chỉ có kẻ mạnh là hơn tất cả, một khi mà ta đã luyện xong «Ma Cầm» rồi ta đã có thể mạnh trong tay rồi thì chân lý sẽ về ta, lúc bấy giờ, một vạn tên «võ lâm minh chủ» cũng không làm gì ta được chứ đừng nói chỉ có ba tên khốn kiếp đó và người

đến khôn hơn một chút để mà hiểu rằng, khi trong tay ta đã có môn nghề «bất khả xâm phạm» thì vấn đề «qui ước» vô tâm nào có nghĩa lý gì ?

Quả thật là một lý luận đáng sợ. Không ai có thể phủ nhận được một người chỉ bằng vào sức mạnh và khi mà sức mạnh đó chưa bị cái gì làm cho sụp đổ thì luôn luôn lý luận của họ là «chân lý muôn đời».

Lăng Ngao chỉ còn biết nói một câu có tính cách hăm dọa mà cũng là câu hy vọng :

— Tư Khấu Đan, ông nên nhớ rằng Ma Cầm không phải là môn có thể luyện xong trong một ngày một bữa, trong thời gian ông đang luyện tập thì «Tam Thần» và Đạo Trì Long Nữ có lẽ đã đến gõ cửa ông rồi.

Tư Khấu Đan lại cười ha hả :

— Cái gì trên đời này cũng đều có thể xảy ra, nhưng nếu cứ ngồi mà nghĩ đến cái «có thể», ấy thì muôn đời không bao giờ lập nên nghiệp cả, vả lại, người cũng nên nhớ rằng ở đây là động phủ của «Hắc Báo Bang» chứ không phải là cái chợ, đâu phải ai muốn tới gây rối bao giờ cũng được, ta chỉ e Lăng chúng lo dò tới đây là ta khỏi phải luyện Ma Cầm vì bất cứ ai đã vào đây rồi thì không bao giờ có thể trở ra.

Lăng Ngao gật đầu :

— Hay lắm, ta cũng cố mở mắt chờ xem.

Đó là một câu nói của con người đuối sức mà cũng là đuối lý.

Chờ xem !

Chờ xem, đối với một con người đang cố dùng sức mạnh để đi trên dư luận là câu nói... thờ dài.

Đối với một kẻ chỉ bằng vào sức mạnh thì phải có một

sức mạnh khác để nói chuyện, nếu không phải sức mạnh của cá nhân thì phải là sức mạnh của đa số, nó không phải là chuyện đợi chờ.

Nhưng Lăng Ngao bây giờ cũng không thể có cách khác hơn, vì hắn đang lo tên tử tội trong tay kẻ mạnh, tự nhiên, hắn phải đợi chờ.

Sức mạnh của cá nhân hẳn bây giờ chỉ là hư ảo.

Hình như muốn làm cho Lăng Ngao không khiếp hơn Tư Khấu Đan cười ầm :

— Lăng Ngao, người có biết tại sao ta lại sớm phát hiện ra người không ?

Lăng Ngao nói một câu rất thật tình :

— Không, chính là một chuyện mà ta cần muốn biết, nhưng theo ta thì đoán thì có lẽ người đến tìm ta và phát hiện chuyện Quế Hoa bị điểm huyết ?

Tư Khấu Đan lắc đầu, dáng cách của lão vô cùng đặc ý :

— Ta cần nói cho người biết để sau này có đầu thai thành nhân vật võ lâm thì cần phải lấy đó làm một bài học quý giá, thật sự thì ta đã có hơi nghi ngờ khi người vào nhập tiệc, khi mà Quế Hoa hầu rượu cho người, người đã làm một chuyện làm lã đàng tiếc. Lăng Ngao, nhớ điều này nghe, hoặc là người đang bảo giờ đóng kịch, nhưng nếu một khi đã đóng kịch thì người phải bỏ thời gian để nghiên cứu vai trò mình đóng, người đã đóng vai Lộ Truật Ông, nhưng trong khi «diễn xuất» thì vẫn cứ diễn theo tư cách của... Lăng Ngao, đó là một việc đáng phàn nàn. Người có thể lừa được người khi ở trong một hoàn cảnh bất ngờ, nhưng khi cần lộ bản sắc thì người lại lộ đuôi ngay. Lộ Truật Ông đã làm cho Quế Hoa, mê một, người có biết do đâu không ? Lão đã lớn tuổi trong khi nàng còn quá nhỏ, tự nhiên nàng mê lão đầu phải bằng dáng sắc, mà nàng mê lão là vì lão rất «sạch đời», lão rất mạnh bạo, sức mạnh dẻo dai, cộng với bản chất «thấy

thịt là phải nuốt ngay» của lão là nguyên nhân khiến cho Quế Hoa vắng lão là không chịu nổi, thế nhưng người thì khác, người «Lễ Độ» quá, người «trăm tính» quá, Lộ Truật Ông đâu phải thế, lão không khi nào về tới đây mà chịu ngồi ăn tiệc như người, có rằng làm là lão cũng chỉ đồ đại vai chèn vào miệng rồi lời người đẹp vô phòng ngay, người không làm được chuyện đó là người không thể đảm bảo tròn vẹn «vai trò»...

Lăng Ngao buộc miệng hỏi :

— Nghĩa là ông đã phát hiện khi mới về đến...

Tư Khấu Đan cười :

— Phải nói là nghi ngờ thì đúng hơn. Kể ra thì người cũng khá giỏi, nên chỉ nghi ngờ không thôi thì ta đã bị người rồi. Và như thế, người sẽ thấy cái lợi hại của động phủ Hắc Báo Bang, bất cứ nơi nào trong những thông đạo cũng đều có cơ quan báo động, không phải giờ lưu thông mà có tiếng chuông reo, tiếng chuông báo động bất thường là ta biết ngay sự nghi ngờ của ta là đúng, quả nhiên, người đã làm một chuyện ngu ngốc cuồng.

Lăng Ngao quả đã kinh sợ trước sự bố trí chu đáo của Tư Khấu Đan, nhưng một ý nghĩ thoáng qua, hắn cố nở một nụ cười bí mật :

— Hay, thật tình phải nói một câu bội phục !

Dáng cách của hắn như muốn nói lên rằng hay thì quả thật là hay nhưng còn một chuyện gì đó không được hoàn toàn như ý muốn...

Quả nhiên, Tư Khấu Đan mặc bấy, lão đâm ra ngờ vực lão hỏi giọng :

— Sao ? Người không tin à ?

Lăng Ngao càng làm ra vẻ thần bí hơn nữa :

— Không, tin lắm chứ, ta tin tại đây là nơi bất khả xâm phạm, và ta thấy hơi tiếc vì không xong đến cái ngày để nghe được khúc dân lợi hại sau khi mà ông đã luyện được Ma Cầm !

Bây giờ thì Tư Khấu Đan bỗng ngờ rằng quyền «Nhạc Phở» mà Lăng Ngao đưa ra không phải là... thứ thiệt, lão quắc mắt :

— Lăng Ngao, người đã đánh tráo thứ giả cho ta đó phải không ?

Lăng Ngao mỉm cười... bí hiểm :

— Không, thứ thiệt một trăm phần trăm đó. Kì ông tin thì ông cứ luyện thử xem ? Hay lắm.

Tư Khấu Đan tròn tròn đôi mắt, và ông ta vùng quát lớn :

— Quăng thanh kiếm ra đây.

Lăng Ngao nhặt thanh kiếm quăng ra cười hỏi :

— Sao ? Làm gì mà ông nóng giận lên như thế ? Đời còn dài, còn gì thì cũng còn nhiều thì giờ nói chuyện với nhau mà !

Đúng là một câu nói có phần sơ hở.

Hắn đang làm cái chuyện «đục hoàn cầu mư» thế mà lại nói một câu có tình cách «nôm v» như thế, đúng là đại đột !

Nhưng, con người khi mà lòng tham và sự đa nghi đã quá cao, trí khôn của con người bị mờ một phần nào, chính nhờ vào cái «m» nhất thời đó của Tư Khấu Đan lại làm cho cái sơ hở của Lăng Ngao trở thành hiệu quả.

Ý nghĩ giết hân trong lúc này của Tư Khấu Đan được ngưng ngay.

Lão hy vọng nếu không luyện được đùng Ma Cầm thì, lão sẽ không còn cách để khai thác cho ra «Nhạc Phở» thật lão lừ lừ đôi mắt và quát lớn :

— Bước vào sát bên trong và quay vào vách ngay !

Lăng Ngao biết kế của mình đã thành công, hắn vừa làm theo ý của Tư Khấu Đan vừa cười nói :

— Ta đã bị nhốt trong cái cũi sắt này mà ông còn cần thận quá mức như thế không sợ thuộc hạ cười rớt răng sao ?

Tư Khấu Đan không nói, ông ta bước lại khép cửa và khóa lại rồi ra lệnh cho đám thuộc hạ :

— Đi !

Năm tên «Hắc Báo Tử» buông tay cung xuống và lu hết ra ngoài.

Tư Khấu Đan cúi xuống ôm xốc tên Hắc Báo Tử giữ ngực vừa bị Lăng Ngao đâm vào hân huyết khi nãy lui ra mấy bước và đưa tay lên một cái bầm đá bên ngoài..

Tiếng đá nghiêng vào nhau nghe rào rào một tấm vách sắt từ từ buông xuống bên ngoài song sắt..

Cửa ngực bị hai lớp cửa khít rím.

Dòm vào lỗ tò vò bên ngoài, Tư Khấu Đan nở nụ cười danh ác :

— Ta rộng lượng cho người sum hiệp mẹ con, vợ chồng thêm ít ngày nữa đó, ráng mà tâm tình với nhau đi.

Tiếng cười nói của lão xa dần..

xxx

Qua khỏi cái chết khi sát tính của Tư Khẩu Đan nổi lên thật dữ, cần phải dùng nhiều nghị lực và trí tuệ, khiến cho Lăng Ngao mệt mỏi, nên khi Tư Khẩu Đan lui mất rồi hẳn bải quải ngồi bệt xuống chân tường.

Mộ Dung Uyên đặc cón nằm xuống, và giật mình quay lại hỏi :

— Ngao ca, anh làm sao thế ?

Lăng Ngao cười :

— Không có sao cả, bây giờ thì kể như mình thoát chết ít nhứt cũng được cả một thời gian đến lúc hẳn luyện xong Nhạc Phô.

Trầm Thị cũng hoảng hồn :

— Ngao nhi, vừa rồi mẹ thấy sát khí của lão ta đã dâng lên tới độ, thế sao lão lại không giết mẹ con ta ?

Lăng Ngao nói thật nhỏ :

— Con đã lừa cho lão ngỡ rằng con không trao «Nhạc Phô» của Ma Cầm thật cho lão, vì thế lão không dám giết. Lão còn chờ luyện xong Ma Cầm, nếu không thật lão sẽ tìm cách khai thác, Mẹ và Uyên muội đừng nói gì cả, cố đừng cho lão thấy cái đuôi của mình, lão mà thấy biết là lão giết ngay.

Trầm Thị hỏi :

— Nhưng phải bao nhiêu ngày lão mới có thể xác định được rằng nhạc phô đó là thật hay là giả ?

Lăng Ngao đáp :

— Nếu là một con người thông minh thì chỉ trong ba ngày có thể xác định được ngay, con chỉ hy vọng là tính đa nghi của lão, làm cho ba ngày đó lão cũng chưa dám vội vàng xác định.

Trầm Thị lo lắng :

— Nhưng nếu khi lão đã xác nhận là đúng thì lão sẽ đối xử với mình như thế nào ?

Lăng Ngao thở ra :

— Tự nhiên là lão sẽ giết mình, nhưng con tin rằng trong vòng ba ngày con sẽ nỗ lực tìm cách thoát ra.

Hắn đứng lên bước lại gần song sắt đưa tay kéo thử, song sắt vẫn trơ trơ không mấy động chút nào.

Đây là thứ sắt có pha thép và lại quá lớn, sức người với hai bàn tay không thật rất khó mà có thể làm cho lay chuyển.

Mộ Dung Uyên nói :

— Đến giờ chung mạng con tới rồi mình sẽ nhìn xem, biết đâu trong vòng ba ngày lại không có cách thoát thân...

Lăng Ngao làm tỉnh đứng nhìn chăm vào song sắt.

Hình ảnh của một Kiều Tiểu Tuệ ương ngạnh, một Tiểu Long Nữ ngày thơ vút niện lên óc hắn.

Trong đời đã hai lần chung đụng với hai cô gái trong tù, hẳn bỗng cảm nghe có phần thương hại.

Cả hai đều có những tính xấu, nhưng đồng thời cũng có những cái si tình đáng thương chứ không đáng trách.

Không ai có thể nghiêm khắc qua đối với một người con gái khi mà họ đã yêu.

Nhưng một giọng nói chợt vang lên làm cho Lăng Ngao giật mình quay lại :

— Lăng Ngao, đừng hy vọng thoát được động phủ của Hắc Báo Bang ma lăm, ta không bao giờ tạo cho bọn người một cơ hội nào đâu.

Đúng là giọng nói của Tư Khẩu Đan, thế nhưng không biết lão ở nơi đâu, vì giọng nói chỉ nghe văng vẳng nhưng lại rất rõ ràng.

Lăng Ngao dòm quanh bốn phía, không thấy một chỗ nào có thể thông vào, bất giác hắn rung mình...

Quả thật là lợi hại, cơ cấu bố trí của lão quái vật này không phải tầm thường.

Như vậy là lão ở đâu?

Không lẽ lão lại có một cái hầm dưới khoan hầm rộng lớn này sao?

Như đoán được sự ngờ ngác của Lăng Ngao, Tư Khấu Đan lại lên tiếng:

— Lăng Ngao, ta đang ở tại phòng luyện công cách các ngươi khoảng mười lăm trượng, ngươi thấy có lạ lắm không?

Lăng Ngao nghe giọng nói phát ra từ bên trái, hần bước lại cố tập trung nhãn lực, trong bóng tối lơ mơ hần thấy có năm cái lỗ nhỏ y như lỗ tàng ong...

Phải chú ý lắm mới có thể nhìn thấy được, vì vách đá đen sì mà lại gồ ghề, thêm vào đó trong bóng tối khó lòng phân biệt.

CHƯƠNG 51

TÌM MƯU VƯỢT NGỤC

Vừa phát hiện ra chỗ thông âm, Lăng Ngao cười lớn:

— À, như thế thì nơi đây có đặc công «truyền âm» vậy mà ta cứ tưởng vị «Đông Thần» này lại dùng được phương pháp «Truyền Âm Nhập Mật» đến một trình độ lợi hại như thế ấy?

Tư Khấu Đan cười:

— Ngươi nhớ rằng cái ống «truyền âm» này không những có thể «truyền âm» mà còn có thể «thu âm» đó nữa nghe, như thế ngươi cũng nên thấy rằng đối với một người đầy đủ cơ trí, ngươi chỉ là con số không, đừng mong đỡ trò ấu trĩ ra vô ích.

Lăng Ngao hoảng hốt, hần nghĩ như thế này thật quả là nguy hiểm...

Trong cơn bối rối, hần dám ra tức tối thét lớn:

— Tư Khấu Đan, chuyện của gia đình ta không thể để cho người nghe thấy, vì thế, ta phải bịt những cái lỗ này lại.

Tư Khấu Đan bật cười khan:

— Sao mà ngươi lại ngu như thế? Nếu sợ người bịt lại thì ta đâu có dại gì nói ra cho người biết? Người cứ bịt thử xem? Nếu người muốn sống, muốn cho mẹ người và vợ con người sống thì tốt hơn hết là đừng có làm chuyện gì trái với ý ta, nếu không, ta sẽ không cho người mang cơm đến là người sẽ được thấy một cảnh đau lòng...

Lăng Ngao nhìn lại mẹ và vợ con, lòng hần chợt rối bời.

Quả đúng như lời Tư Khấu Đan vừa nói.

Hần có thể chết, nhưng hần không thể ngồi nhìn mẹ và vợ con bị chết lần hồi trong sự đói khát, hần không đủ can đảm làm như thế.

Hần gục đầu vào bệ đá, bao nhiêu sự thông minh trong óc hần vụt như bị mây mờ che kín.

Biết được nỗi khổ của chồng, Mộ Dung Uyển vội an ủi:

— Ngao ca, đừng lo gì cả, còn nước là còn tát, chúng ta giờ phút nào còn hơi thở là còn cơ hội, cứ nắm xuống nghĩ đi.

Lăng Ngao chợt nghe hơi thẹn.

Câu nói đó đáng lý phải xuất phát từ cửa miệng của hần đáng lý đó phải là câu an ủi những người thân yếu đuối bên cạnh hần mới đúng, đang này như thời bất loạn, hần lại để cho người vợ mới sinh yếu đuối làm cái công chuyện đó!

Hần quay lại nhìn nàng, cả hai chợt bất gặp nhau một nụ cười thương xót, hai vợ chồng nhìn nhau và cảm nghe một sự cảm thông vào tận đáy lòng...

Gặp nhau trong một hoàn cảnh khó khăn, xa nhau trong một thời gian dài đã trôi đi rồi gặp trở lại nhau trong tử ngục với một đứa con mới chào đời, bên cạnh một mẹ già yếu đuối và sự bất lực của con người trước những khối đá dày, trước những song sắt to, họ nhìn nhau vừa cảm thông nỗi lòng nặng trĩu của người yêu và cùng chia sẻ cho cái bất lực của mình.

Một đêm dài nặng trĩu trôi qua.
Bữa cơm sáng được một tên «Hắc Báo Tử» mang tới.
Hắn ấn vào cơ quan cho tấm bưng sắt nhô lên, hắn dứt tấm cơm vào chậu song và quay trở ra không nói một lời.
Tấm bưng sắt dày được tụt xuống và hòng tên «Hắc Báo Tử» mất hút. Lãng Ngao thở dài.
Mộ Dung Uyển đưa cơm cho mẹ rồi đưa phần tới trước mặt chồng :
— Anh ăn đi, có gì rồi mình sẽ tính sau.
Lãng Ngao lắc đầu :
— Mẹ và Uyển muội ăn đi, anh không đói.
Mộ Dung Uyển cau mày :
— Anh không ăn thì Tư Khấu Đan cười rằng vì sợ mà không ăn được đó, ăn đi mà...
Lãng Ngao thở ra :
Một mình thì anh không lo gì cả, nhưng có mẹ, có em, có con...
Mộ Dung Uyển bảo nhỏ :
— Anh cần phải ăn cho có sức, biết đâu cơ hội sẽ đến với chúng ta...
Lãng Ngao thấy nàng có lý, hắn bưng cơm ăn trong dằn cách trầm tư...

Tại làm sao đã dùng ống «truyền âm» để kiểm soát những chuyện thầm kín của mình mà Tư Khấu Đan lại tiết lộ ?

Tại làm sao hắn không đề sự bí mật đó cho đề bề kiểm soát ?

Một ý nghĩ lạ lùng Joe lên trong óc Lãng Ngao nhưng ngay khi đó thì tiếng nói của Tư Khấu Đan vụt vang lên :

— Tiểu tử, đã ăn cơm xong chưa ?

Lãng Ngao lớn tiếng :

— Rồi, vừa mới xong đây.

Tư Khấu Đan nói :

— Ta báo cho người một cái tin hay. Sự phụ của người khá lắm, lão cùng sư mẫu của người đã cõng con chim điều đến chỗ này rồi đó.

Lãng Ngao rung động, bằng vào giọng điệu của Tư Khấu Đan, rõ ràng lão ta không tỏ vẻ gì sợ sệt...

Không sợ, nghĩa là hắn đã có cách đối phó rồi.

Nhưng đối phó bằng cách nào ? Không lẽ hắn lại có thể cự với chim Điều ?

Như đọc được ý nghĩ của Lãng Ngao, Tư Khấu Đan cười cười nói tiếp :

— Nhưng đồng thời ta cũng báo cho người biết một cái tin, không đáng mừng là, mặc dầu ta chưa có cách đối phó với con chim ác hại đó, nhưng thật sự thì với động phủ của «Hắc Báo Bang» mà người đã thấy thì một trăm con chim dữ hơn thế nữa cũng chẳng làm gì được ta đâu.

Lãng Ngao cười gằn :

— Người đừng vội cao ngạo vì đặc ý, thời gian sẽ làm cho ông thất vọng.

Tư Khấu Đan cười :

— Ta đâu có hy vọng gì mà gọi là thất vọng ? Ta cũng chỉ cần thời gian đây chờ, thời gian mà ta luyện xong «Ma Cầm» là mọi hy vọng của các người mới thật là mất mát, mới thật là thảm nào !

Lăng Ngao làm thỉnh.

Tư Khấu Đan lại cười :

— Ta cũng cần nói rõ hơn để cho người được...yên lòng. với sự kiên cố của tòa động phủ này, nếu chúng việc trợ nhiều cao thủ đến đây hợp lực công phá, thì thời gian đó cũng phải hơn ba tháng, và chắc người cũng biết rằng với công lực sẵn có của ta, môn Ma Cầm này luyện xong cũng chừng ba tháng, như vậy khi mà họ dọn nhập được vào đây, Ma Cầm sẽ làm cho họ rục rạc xương luôn trong hang bả.

Lăng Ngao lại làm thỉnh.

Quả thật, lão nói có lý.

Lăng Ngao vì nóng lòng báo thù cho cha, vì nóng muốn gặp cha mẹ sau hơn ba năm xa cách và bằng công lực của hắn, bằng vào Phụng Hoàng Tâm Pháp, hắn đã luyện xong Ma Cầm trong mức độ thời gian kỷ lục, nhưng Tư Khấu Đan dẫu thua hắn về công lực ?

Tham vọng của hắn cũng dẫu phải nhỏ, kèm theo cái tham vọng ba chủ thiên hạ võ lâm, hắn còn lo âu ngày ngày sự diệt vong của hắn, làm sao trong ba tháng lại không thành ?

Nhưng có phải động phủ này của hắn muốn phá được phải mất trên ba tháng ?

Đó là sự ngờ vực mà cũng là hy vọng của Lăng Ngao.

Tư Khấu Đan quả là lợi hại, lão nói ngay :

— Người không tin động phủ này chắc chắn như thế phải không ? Ta nói để cho người được yên lòng, cửa động này đi vào khoản năm trượng là có một cánh cửa sắt, sắt dày ngót gang tay, bững sắt được xây sâu hơn hai xấp để làm nền chịu đựng, người nghĩ, có cả thấy chín lần cửa như thế mới vào tới khu vực trung ương. Chỉ bằng vào chính khung

của nó không thôi, người đã thấy đã khó lòng rồi chứ ? Nhưng dẫu chỉ có thế, vì còn cơ quan cam bẫy, còn có sức người ?

Lăng Ngao buóng câu hỏi giống :

— Trong động phủ này phải có nhiều người, tự nhiên phải có dự trữ lương thực trong một thời gian dài, xin ông hãy nhớ cho điều ấy.

Tư Khấu Đan cười :

— Đa tạ, cảm ơn người đã có lòng nhắc nhở; nhưng lương thực ở đây đã thừa đến nửa năm.

Lăng Ngao gằn giọng :

— Hay, ta cần chúc cho người đó.

Tư Khấu Đan cười :

— Cảm ơn, nhưng chuyện đáng nói là chuyện «Nhạc Phở» dẫu là ba tháng chờ thật sự ta biết với khả năng của ta, ta chỉ luyện trong vòng hai tháng, trong thời gian đó, nếu ta phát hiện nhạc phở này không hoàn toàn thật thì tự nhiên mẹ người và vợ con người sẽ mang khổ trước, ta chỉ nói mẹ người và vợ con người thôi chứ không dám kể tới người, vì ta biết người gan lắm. Nói như thế, ta có ý tốt muốn bảo cho người biết trước, tốt hơn hết là bây giờ nếu cảm thấy chuyện làm đó là nguy hiểm, là tự giáng cái khổ vào đầu của mẹ người và vợ con người thì người liệu mà tu chỉnh lại cho sớm đi.

Lăng Ngao làm thỉnh.

Đúng là một lão hồ ly.

Đây là một lời đánh phủ đầu của những người điều tra tội phạm : «tôi biết cả rồi anh hãy khai đi, tôi sẽ giảm khinh cho, bằng không, sẽ bị gia trọng». «Tôi biết cả rồi, anh muốn tôi trưng bằng chứng ra không ? Tôi cho anh suy nghĩ đó, tôi muốn thấy được sự thành khẩn của anh».

Cái con kbi.

Lăng Ngao muốn cười đồng lên một tiếng, nhưng hân làm thỉnh.

Hân bước lại bỗng con và ru nhỏ nhỏ.

Anh mà biết thật à ? Anh biết là ông nội của tôi cũng không còn sống nổi với anh.

Không nghe Lăng Ngao trả lời, Tư Khấu Đan bỗng cười mũi.

— Lăng Ngao, người tưởng ta không biết cái gian trá của người à ? Đừng, người đừng có tưởng lầm, ta thấy mẹ con, vợ chồng người cũng tới, nên ta thương tình mà cho người có thời gian hồi cái đó. Nói rõ ra đi, đừng có đại.

Rồi, lão lộ cái đuôi hồ ly của lão ra rồi.

Tư Khấu Đan, ông có biết thật không ? Đừng, đừng có mập mờ đánh lận, nếu ông biết Nhạc Phồn đó ta thật thì ông đã giết chúng tôi rồi chứ để làm chi cho tốn cơm vô ích ? Còn nếu ông biết là giả thì ông đã hành hạ mẹ con tôi rồi, chứ để thành khăn làm chi cho mất ngày giờ ?

Chẳng qua ông còn đang lưỡng lự, sợ giá thì mất công luyện tập, xem đi xét lại mất cả thời gian, còn không lẽ bây giờ đi tra khảo hành hạ người ta, nhưng nếu là thật thì cũng, mất thời gian !

Ông chỉ muốn được một bảo đảm chắc chắn để yên lòng mà làm một lão cho nên chuyện.

Lăng Ngao muốn nói bực tét cái «ý đồ» của lão nhưng nghĩ ra chộc lão giận cũng chẳng ích gì cho nên hân làm thỉnh.

Hình như chuyện không trả lời của Lăng Ngao làm cho Tư Khấu Đan giận lắm, thế nhưng lão cũng không còn biết làm sao hơn, lão đành cố nén giận cười gằn :

— Được rồi, ba ngày nữa rồi người sẽ biết. Bây giờ lắng nghe, ta bắt đầu luyện tập đây.

Tiếng đàn tiếp liền theo.

Tiếng đàn thật chậm, đứt quãng, nghe thật không êm tai một chút nào cả.

Nhưng lần lần cũng có phần vào điệu...

Mộ Dung Uyên hỏi nhỏ :

— Hân bắt đầu khúc chi thế ?

Lăng Ngao đáp :

— Đó là khúc thương biệt ly, một khi mà luyện thành, người nghe sẽ bị thương đến độ mất cả tinh thần, cuối cùng là bị thanh âm làm cho bấn loạn đến chết.

Mộ Dung Uyên giật mình, nàng ngẫm nghĩ rồi nói lớn về hướng ông «truyền âm» :

— Tư Khấu Bảo Chử, ông đàn nghe bay lắm rồi đó.

Tiếng đàn bị ngưng ngang và tiếng cười đánh ác của Tư Khấu Đan vang lên :

— Đừng vội, gần đây rồi người cũng sẽ chết vì nó đó.

Mộ Dung Uyên cười :

— Tôi..bảo đảm rằng không khi nào ông học được.

Tư Khấu Đan bỗng nổi giận ngang :

— Nói xàm, là một con người đầy đầy nội lực như ta thì cái gì lại không học được chứ ?

Mộ Uyên cười :

— Học đàn không giống như học võ, nó còn phải có bi quyết nữa chứ ? Đầu phải được cái «thiền» như thế rồi luyện thành ?

Tư Khấu Đan hỏi dồn :

— Sao ? Bi quyết như thế nào ?

Mộ Dung Uyên cười :

— À...ông là một bậc thầy trong võ học, sao lại đi hỏi về học một người «hậu sinh» như thế ?

Chỉ nghe một tiếng «hát» rồi bậc luôn không nghe gì nữa.
Mộ Dung Uyên cười

— Tư Khấu Bảo Chủ, ông tự vả vào miệng ông đó phải không ?

Không nghe một tiếng gì khác cả.

Mộ Dung Uyên cười :

Tư Khấu Bảo chủ, ông giận đến mức bịt miệng ông «truyền âm» lại rồi à ?

Mộ Dung Uyên quay lại cười nói với Lăng Ngao :

— Bịt lại rồi, lão hiết tiểu muội chộc tức cho lão phân tán tinh thần nên lão đã bịt ông «Truyền âm». Cũng hay, như thế là mình tự do nói chuyện.

Lăng Ngao nói:

— Cũng phải nói thật nhỏ, nếu khi bàn những chuyện cần, còn thì cũng nói vừa vừa, lão có lên nghe là mình không bị lộ.

Hắn bỗng con lại gần Trầm Thị và hỏi :

— Mẹ, mẹ nên chọn cho cháu nội một cái tên đi.

Trầm Thị cười :

— Tùy vợ chồng con, muốn đặt tên chi thì mẹ cũng bằng lòng.

Lăng Ngao nhìn Mộ Dung Uyên :

— Uyên muội, em chọn tên cho con đi.

Mộ Dung Uyên cười :

— Khi sinh con ra em đã có chọn một cái tên rồi, nhưng chưa thừa với mẹ.

Lăng Ngao hỏi :

— Tên gì ?

Mộ Dung Uyên nói :

— «Vân An», anh nghe có được không ?

Lăng Ngao nhướng mắt:

— «Vân An», tên đó em có dụng ý như thế nào ?

Mộ Dung Uyên nghiêm giọng :

— Em mong cho con chúng ta sau này chỉ chăm lo đọc sách thi hành hiền chứ đừng dấn thân vào vòng võ nghiệp như chúng ta.

Lăng Ngao cười :

— Uyên muội sợ võ rồi phải không ?

Mộ Dung Uyên đáp :

— Trước kia thì không sợ, nhưng bây giờ em cảm thấy giằng bẻ hiểm ác quá, em không muốn cho con sau này vướng vào vòng ân oán...

Trầm ngâm một lúc khá lâu, Lăng Ngao nói :

— Sợ thì cũng phải, nhưng vì sợ mà trốn chạy, mà co rút lại thì cũng không phải là một cách hay.

Mộ Dung Uyên hỏi :

— Như thế, theo anh thì phải như thế nào ?

Lăng Ngao hỏi lại :

— Như thế là sao ? Là tên con hay là ý nghĩ mà anh vừa nói ?

Mộ Dung Uyên đáp :

— Cả hai, vì quan niệm cho rõ ràng thì tên con sẽ theo quan niệm ấy.

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Theo anh thì hung ác là một chuyện không nên, nhưng hiền quá thì bị người hiếp đáp, vì thế...

Mộ Dung Uyên chần nói :

— Vì thế cho nên phải hiền lành, nhưng khi cần thì phải đủ sức đề mà tự vệ, phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng Thế, vì vậy cho nên theo anh thì đặt tên con là... Võ An.

Mộ Dung Uyên nhướng mắt mỉm cười :

— «Võ An» ? Lăng Võ An ? Hay lắm.<http://tieulun.hopto.org>

Nàng ôm cứng con vào lòng và nói bằng một giọng ngọng ngịu :

— Võ An, nghe lời mẹ nghe...lớn lên con phải giỏi võ, nhưng con đừng gây thù oán...con phải biết ăn nhai và cũng phải biết can đảm tự vệ khi cần...

Lăng Ngao làm bầm :

— Không hung ác, nhưng cần phải biết tận dụng cái «võ» của mình...

Mộ Dung Uyển cười :

— Phải rồi, nhưng đừng quá ý vào cái «võ» của mình...

Lăng Ngao làm thinh.

Nụ cười của hắn khi nói về tương lai của con vụt tắt.

Mộ Dung Uyển nhìn hắn thờ ra :

— Không sao, em nghĩ chúng ta nhất định có cách...

Lăng Ngao nhìn vợ và ánh mắt vụt sáng lên, hắn hỏi thật nhỏ :

— Tại làm sao Tư Khấu Đan lại nói về cái ống «truyền âm» cho mình biết ?

Mộ Dung Uyển thấy khi không lại hỏi một câu không ăn nhằm gì đến chuyện đang bàn, nàng hơi ngơ ngác nhưng rồi cũng trả lời :

— Hắn muốn khoe cái tài...bác học của hắn.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Tư Khấu Đan không phải hạng khoe khoang.

Mộ Dung Uyển nói :

— Hay là hắn tự thấy cái ống đó không hữu dụng, vì nếu mình nói nhỏ vào tai nhau thì hắn làm gì nghe được ?

Lăng Ngao nói :

— Nếu thế thì hắn càng phải giấu, để cho mình sợ hãi và nhất là khi có động thì hắn có thể nghe...

Mộ Dung Uyển làm thinh.

Nàng cũng chợt nhận ra cái mâu thuẫn khi Tư Khấu Đan tiết lộ chuyện cái ống «truyền âm» ấy.

Lăng Ngao vụt hỏi :

— Tại làm sao hắn lại cho mình biết tin sự phụ và sự mẫu và lại cho biết luôn sự kiên cố của cái động phủ này ?

Đang thắc mắc về sự mâu thuẫn vừa rồi về cái ống «truyền âm», câu hỏi của Lăng Ngao làm cho Mộ Dung Uyển khó trả lời, nàng chỉ đưa mắt nhìn hắn đắm đắm...

Lăng Ngao nói :

— Hắn đưa ra một lúc nhiều thứ hay ho của lão mà không phải là để khoe khoang thì chỉ có một cách giải thích là hắn cố làm cho mình tuyệt vọng...

Mộ Dung Uyển cau mặt :

— Hắn giam giữ mình ở nơi đây, sớm muộn gì rồi hắn cũng hăm hại, bây giờ thì hắn chỉ chờ kết quả của chuyện luyện đan trong vòng ba bốn hôm, thì hy vọng hay tuyệt vọng của mình dần thành vấn đề với hắn ?

Lăng Ngao cười :

— Thế nhưng hắn cứ làm cho mình tuyệt vọng, ta cứ thử giả thuyết như thế để tìm hiểu thử xem ?

Mộ Dung Uyển làm thinh.

Lăng Ngao nói :

— Hắn không muốn cho mình có hành động...vượt ngục, vì thế cho nên hắn mới tưởng ra một loạt toán là thử làm cho mình tuyệt vọng, hắn không muốn cho mình hành động và cũng không muốn cho mình suy nghĩ về chuyện thoát thân.

Mộ Dung Uyển sáng mắt :

— Nghĩa là nếu chịu khó suy nghĩ tính toán, dùng cái đầu cam chịu thì...

Lăng Ngao cười :

— Thì nhất định phải có cách.

Mộ Dung Uyển nói :

— Nhưng có nghĩ ra cách thì cũng không phải dễ thực hành ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Không phải dễ nghĩa là không tuyệt đối không làm được. Và trong trường hợp này, ta phải nhắm vào chỗ yếu, chỗ yếu đó là cái mà hân sợ.

Mộ Dung Uyển nhìn chổng trán chối nhưng nàng vẫn làm thình.

Lăng Ngao xích lại nựng con và nói nhỏ vào tai vợ.

Mộ Dung Uyển nhăn mặt :

— Sợ không thể thành công, vì Tư Khẩu Đan là lão hồ ly, lão tinh khôn lắm.

Lăng Ngao nói :

— Hân đang đóng cửa luyện tập, có lẽ thuộc hạ hân cũng không dám làm kinh động đến hân, tuy khó nhưng cũng phải thử, «tận nhân lực mới tri thiên mệnh».

Mộ Dung Uyển làm thình, nhưng mắt nàng cũng có lóe vào tia hy vọng...

Lăng Ngao lại bồng con ngồi xích lại gần bên Trầm Thị, hân vừa nựng con vừa nói nhỏ vào tai mẹ.

Trầm Thị làm thình, mắt bà thấm ướt...

Và cuối cùng là bà cũng phải gật đầu.

Lăng Ngao trở lại nói nhỏ với Mộ Dung Uyển :

— Mẹ cũng thấy khó, nhưng mẹ tán động, chúng ta cứ thử xem...

Và hân vụt kêu lớn lên :

— Uyển muội, mẹ đã bằng lòng, vậy em cũng bằng lòng đi.

Mộ Dung Uyển lắc đầu :

— Không, em không bằng lòng...

Lăng Ngao nói bằng một giọng giận dữ :

— Uyển muội không bằng lòng thì... thì anh sẽ đập đầu vào vách đá để khỏi phải nhìn thấy mẹ và vợ con bị «Đông Thần» Tư Khẩu Đan giết chết !

Mộ Dung Uyển vụt bật khóc :

— Anh chết đi... chết đi, thà chết chứ em nhất định không bằng lòng làm chuyện ấy...

Trầm Thị cũng khóc theo :

— Phải rồi... Uyển nhi nói phải rồi... thà chết chứ chúng ta không thể làm chuyện ấy...

Lăng Ngao cũng nghẹn ngào :

— Nhưng... mẹ, con làm sao chịu nổi, nếu phải nhìn mẹ và vợ con của con bị giết ?

Trầm Thị nói :

— Trước sau gì rồi cũng chết, mẹ con ta được chết chung một chỗ như thế này đã là tốt lắm rồi...

Giọng của Lăng Ngao vừa đau đớn vừa như tức tối :

— Nếu mẹ và Uyển muội không bằng lòng thì... thì con xin chết trước, chứ con không thể nào đủ can đảm nhìn thấy cái chết của những người thân...

Trầm Thị an ủi :

— Ngao nhi, đừng có tính chuyện đại đột như thế... mẹ đã nói rồi... người lành thì không khi nào trời hại...

Giọng Lăng Ngao càng thêm bức tức thêm :

— Trời không hại nhưng trời không cứu được... không ai cứu được...

Chỉ nói bao nhiêu đó rồi chừng như quá ức, hân nhào tới đâm đầu vào vách đá...

Một tiếng động dội vào vách và Lăng Ngao bật ngửa ra, máu từ nơi đầu hân chảy đỏ ra nền đá !

Mộ Dung Uyển khóc rống lên :

— Lăng Ngao... trời ơi... Ngao ca... ai cứu chúng tôi với... ai cứu chúng tôi...

Nàng ôm lấy thầy chồng khóc than thảm thiết...

Trầm Thị đập tay vào song cửa khóc rống :

— Ngao nhi.. Ngao nhi... sao con đánh bỏ mẹ... Ngao nhi... Ngao nhi...

Bà ta khóc rống một hồi rồi từ từ ngã xuống hôn mê.

Mộ Dung Uyển càng khóc lớn hơn, nàng ôm lấy Lãng Ngao vừa khóc vừa kêu cứu.

Bây giờ thì Tư Khấu Đan đã đóng cửa chuyên tâm luyện tập, hẳn bít kín ống «truyền âm» để khỏi bị những lời lẽ chọc tức của đối phương, vì thế, hẳn hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu la trong thạch thất...

Tên Hắc Báo Tử giữ ngực chạy lại dòm vào lỗ tò vó hỏi lớn

— Cái gì thế ? Cái gì làm ồn sớm như thế ?

Mộ Dung Uyển đập tay xuống đất khóc lớn :

— Mau... ông ơi, chồng tôi tự sát rồi... gọi dùm Bang Chủ mau lên...

Tên giữ ngực cũng hoảng hồn :

— Ủa... sao ? Chồng cô tự sát à ?

Mộ Dung Uyển càng khóc nhiều hơn nữa :

— Mau đi không thì... chồng tôi chết rồi... trời ơi chồng tôi chết rồi... không ai cứu chồng tôi trời ơi...

Tên giữ ngực lật đật chạy ra báo cáo.

Chỉ mấy phút sau, Tả Hộ Pháp «Bạch Hải Hoành Lưu», Hữu Hộ Pháp «Hắc Sơn Cô Trúc», «Quý Cực Tiên» Nghê Hoàng «Cửu Chỉ Thần Cái» Cồ Dã, «Nam Thiên Sắc Ma» Trang Lão Nhị và «Kim Cốc Lão Nhân» Tiền Nhứt Cơ xông xộc chạy vào.

Tám bưng sắt được kéo lên, ngọn đèn lồng bên ngoài được dời vào sát bên chấn song sắt, bên trong ngục thất được ánh sáng rọi vào, thấy Mộ Dung Uyển ngồi ôm Lãng Ngao, đầu hấn máu tuông trượt cả tay nàng.

Bọn Hắc Bạch Song Ma nhìn nhau lông túng.

Nghê Hoàng vội hỏi :

— Có nên bẩm cáo với Bang Chủ ngay bây giờ không ?

Hắc Sơn Cô Trúc trầm giọng :

— Bang Chủ trước khi đóng cửa luyện Ma Cầm đã có dặn rồi, chỉ trừ trường hợp địch nhân tấn công vào, còn ngoài ra bất cứ chuyện gì cũng cứ giải quyết chờ không được làm kinh động, không biết bây giờ mình phải làm sao...

Bạch Hải Hoành Lưu trầm ngâm :

— Theo tôi thì không cần, tên tiểu tử này sớm muộn gì rồi cũng phải chết, bây giờ hẳn chết thì cũng không có gì quan trọng.

Mộ Dung Uyển vừa khóc vừa mắng xối :

— Đồ khốn nạn, bọn này không có một chút lương tâm, người ta như thế này mà cứ đứng nhìn như loài lang thú, tại làm sao bọn người không chịu bầm bả dìm một tiếng để may ra Bang Chủ có thể cứu được... khốn nạn, thú vật...

Trang Lão Nhị cười khà khà :

— Mẹ họ, chồng này chết thì kiếm chồng khác, ế hay sao mà quýnh lên như thế ?

Mộ Dung Uyển rút cây trâm đang giắt trên đầu thét lớn :

— Khốn nạn...

Nàng hành động thật nhanh, Trang Lão Nhị tuy là một cao thủ nhưng vì trong lúc đứng quá gần lại thêm trong trường hợp bất phòng, lão ta chỉ kịp nghiêng qua là cây trâm đã ghim vào vai gần phân nửa.

Một tay ôm lấy vai, con đau làm cho Trang Lão Nhị bộc phát hung tính, tay còn lại lão đập vào song sắt :

— Chia khóa đầu, đưa đây ta xé xác con di này ra, đưa đây...

Hình như Hắc Sơn Cô Trúc không bằng lòng lối hung hãn vô lối của Trang Lão Nhị, nên ông ta trầm giọng :

— Trang Sư Giả, trước mặt bọn ta, ông không được tự chuyên như thế, biết chưa ?

Trang Lão Nhị không dám nói thêm, lão hừ hừ trong cổ ném tia mắt hung hãn về phía Mộ Dung Uyên rồi ôm lấy vai lão đảo đi ra.

Hắc Sơn Cô Trúc nhìn theo cười nhạt và quay qua nói với Bạch Hải Hoành Lưu :

— Lão Bạch, theo ông thì Lăng Ngao tại sao lại tự sát bỏ mẹ và vợ con hẳn như thế ?

Bạch Hải Hoành Lưu quay hỏi Mộ Dung Uyên :

— Tiệm tử, tại sao chồng người tự sát ?

Mộ Dung Uyên khóc và chửi tưới :

— Đồ khốn nạn, bọn bây là thứ vô lương tâm, bọn người và cái tên Bang Chủ của bọn người là quán chò má, chúng bây bắt giam mẹ con ta để nhử bắt chồng ta, vì thế cho nên chồng ta tự thấy mình làm liên lụy đến mẹ và vợ con, nên liều chết cho rảnh nợ... khốn nạn, quán trâu chó...

Hình như trong cơn đau đớn và tức giận làm cho nàng quần trí, cho đến cái chửi mà nàng chửi cũng chẳng thành câu...

Nàng đã được Lăng Ngao cho biết về chuyện đám thuộc hạ này có thù với Tư Khấu Đan và vẫn chưa biết Dịch Thanh Thiên chính là Tư Khấu Đan, nhưng trong trường hợp này nàng thấy nói ra cho chúng biết là hoàn toàn chưa có lợi, vì thế nàng cứ gọi là Bang Chủ chứ không hải chính danh của Tư Khấu Đan...

Bạch Hải Hoành Lưu bật cười :

— Như vậy kể ra chồng người cũng là hiếu tử...

Mộ Dung Uyên không nói nữa, nàng cứ ngồi ôm lấy chồng khóc rấm ra rấm rức...

Quả đúng là bọn giết người không biết gớm tay, cảnh chết chóc thương tâm như thế nhưng bọn Hắc Bạch Song Ma vẫn tỉnh bơ, Bạch Hải Hoành Lưu cười hỏi Hắc Sơn Cô Trúc :

— Sao ? Tỉnh sao ?

Hắc Sơn Cô Trúc hình như cũng hơi bực, lão vùng vằng :

— Cứ lời xác nó ra cho đập đi, sau sẽ bầm cáo lại với Bang Chủ, chờ bây giờ đã chết rồi còn bầm cáo cái gì nữa cho mất công.

Mộ Dung Uyên ôm cứng lấy thầy chồng vừa khóc vừa la :

— Không... không được đụng vào thầy chồng tao... kẻ nào bước vào là kẻ ấy chết theo... không... để đây cho chồng tao yên phận...

Hắc Sơn Cô Trúc không thêm nói, lão lấy chìa khóa mở cửa và quay lại bảo Bạch Hải Hoành Lưu :

— Vào xem lại cho kỹ rồi báo chúng kéo ra ngoài.

Bạch Hải Hoành Lưu cười hi hi :

— Chết không chôn để xinh thôi đó à ?

Mộ Dung Uyên cứ ôm cứng lấy thầy chồng lui lẩn vào phía trong, miệng nàng hét hét :

— Không... không... không...

Thấy dáng điệu của nàng y như trẻ nít, bọn Hắc Sơn Cô Trúc, Bạch Hải Hoành Lưu, Cửu Chỉ Thần Cái và Tiền Nhứt Cơ, Nghê Hoàng cười cười bước lại gần định kéo thầy Lăng Ngao, nhưng...

Y như sợ người ta cướp mất người chồng còn sống, Mộ Dung Uyên một tay ôm cứng thầy Lăng Ngao, một tay khoát lia và càng la lớn hơn nữa :

— Không... ta không bằng lòng các người đừng vào thấy chồng... không... ta sẽ tự tử chết...

Nàng la chưa dứt câu thì, y như cùng chạm phải rắn độc, bọn Hắc Sơn Cô Trúc, Bạch Hải Hoành Lưu, Nghê Hoàng, Cồ Dã, và Tiên Nhứt Cơ cùng khom mình xuống ôm lấy bụng...

Họ cùng ú ó trong cõ hòng và từ từ quỵ xuống, cả tên giữ ngục đi sau cũng cũng quỵ theo luôn, cả bọn không kêu được tiếng nào, mắt chúng giật giật liên hồi và mắt trợn trừng trừng da mặt tái lãn và xám ngệt...

ĐỘNG PHÚ THÀNH TỰ NGỤC

Lăng Ngao từ trong tay của Mộ Dung Uyên tung mình đứng dậy vỗ tay cười :

— Được rồi, thật không ngờ những cây độc châm của Tư Khấu Đan giao cho mà lại hữu dụng như thế ấy !

Không thể nào ngờ được thật tình, lúc đối phó với con chim Diêu của Lạc Chính Hiền, Bang Chủ Hắc Báo Bang trao cho đám thuộc hạ mỗi người một số « Thông Tâm Châm », nhưng vì cái lão « Lộ Truật Ông » Lăng Ngao lại chỉ ném có mấy cây còn bao nhiêu giữ lại, và chính hắn cũng không ngờ bây giờ gây ông lại đập lưng ông !

Trầm Thĩ cũng vùng chỗi dậy, hai tay bà ta rung rẩy dùng khăn buộc cổ trầy da chảy máu trên đầu Lăng Ngao, giọng bà ta cũng rung rung :

— Ngao nhi, con có đan lãn không ?

Lăng Ngao cười :

— Con chỉ làm cho trầy da chảy máu chứ đâu đã đập vào đá mà đau ?

Mộ Dung Uyên bồng con lên và nói :

— Tiểu muội sợ quá, không dè Ngao ca lại có thể phóng một lượt những cây độc châm đều trúng vào tử huyệt của chúng.

Lăng Ngao mỉm cười.

Chính hắn cũng không ngờ, nhưng có lẽ đó là bản năng của những người luyện võ và nhứt là trong cơn thập tử nhất sinh, bình thường có thể khó khăn hơn, nhưng trong lúc ở vào tình trạng không sống thì là chết đó, họ có những hành động linh mẫn dị thường.

Mộ Dung Uyên đã được Lăng Ngao kể cho nghe về những cây « Thông Tâm Châm », loại kim trọng ruột dê giết cha mẹ nàng năm xưa, nên bây giờ nàng vui hởi :

— Ngao ca, anh còn mũi độc châm nào nữa hay không ?
Lăng Ngao lấy ra bốn cây, trao cho nàng một cây và hỏi:
Uyển muội lấy làm chi ?

Mộ Dung Uyển nghiêng răng :

— Em phải báo thù bằng thù mà chính nó đã hại chết
cha mẹ của em...

Trầm Thị lo lắng :

— Ngao nhi, bây giờ ta phải tính sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Phải tìm cách ra khỏi thông đạo này rồi tùy cơ ứng biến
chắc chắn chúng đã báo động rồi.

Trầm ngâm một chút, hắn nắm tay Mộ Dung Uyển nói
chỏ :

— Em và mẹ hãy ở lại nơi này, để ngu huynh ra ngoài dò
trước thử xem tình hình có hoàn toàn thuận lợi hay không ?

Mộ Dung Uyển nói :

— Chưa chắc có nguy hiểm vì đâu, vì Tư Khấu Đan còn
trong phòng luyện Ma Cầm, bên ngoài đáng kể thì chỉ còn
Trang Lão Nhị và Thiết Mộc Công, nhưng lão họ Trang thì
đã bị em phóng trâm trúng bả vai, sức cũng đã yếu rồi, có thể
mình cùng ra một lượt tiện hơn.

Lăng Ngao gật gù dần :

— Cũng được, vậy em để mẹ bằng Võ An, anh đi trước
đạo đường, em theo sau cùng đoạn hậu...

Trầm Thị tiếp lấy Võ An từ tay của Mộ Dung Uyển, bà
mẹ con thận trọng đi dài theo thông đạo.

Vừa qua khỏi ngã ngoặc, trước mắt Lăng Ngao vụt sáng
lên.

Chưa thấy người, nhưng hai thanh kiếm đã loáng lên
trước mặt.

Đã sẵn phóng bị, Lăng Ngao tung cả hai tay một lượt,
đùng chưởng phong nổi ngược hai thanh kiếm đồng thời
chấn phải của hắn cũng bật lên.

Bình !

Một bóng người văng bắn ra sau, dọt vào vách đá. Lăng
Ngao nhìn theo, nhận ngay ra « Nam Thiên Sắc Ma » Trang
Lão Nhị.

Sau khi bị Mộ Dung Uyển phóng trâm trúng bả vai, lại
bị Hắc Sơn Cô Trúc hái xẻ, lão tức giận bỏ đi ra ngoài kiếm
« Hắc Thiên Quan » Thiết Mộc Công, nghe kể chuyện Lăng
Ngao tự sát, Thiết Mộc Công lại rủ trở vào xem.

Hai người vừa vào tới khúc quanh dóm thấy tình hình
biến đổi chưa kịp trở ra thì Lăng Ngao đã tới và bây giờ thì
Thiết Mộc Công không dám đương đầu, lão phóng vào bóng
tối chạy luôn.

Bị một đá của Lăng Ngao trúng nhâm chỗ nhược, « Nam
Thiên Sắc Ma » Trang Lão Nhị ôm bụng nằm co dưới đất.

Lăng Ngao cau mặt :

— Sao hôm nay lão lại dễ ngã như thế nhỉ ?

Mộ Dung Uyển cười :

— Khi này đã trúng một trâm của em rồi, bây giờ bị cú
đá của anh làm sao chịu nổi.

Bước tới nhặt lấy thanh kiếm của Trang Lão Nhị, Lăng
Ngao quay lại nói :

— Đi nhanh ra ngoài, không khéo chúng báo động là khó
khăn hơn...

Mộ Dung Uyển nói :

— Chờng nào gặp Tư Khấu Đan, Ngao ca nhờ giúp cho em mấy tiếng nghe.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Giúp như thế nào?

Mộ Dung Uyên cười :

— Không nhớ vừa rồi em đã la lớn đó sao, chính em la lớn như thế nên Ngao ca mới hạ thủ dễ dàng đối với bọn Hắc Bạch Song Ma, nếu khi gặp Tư Khấu Đan, Ngao ca làm thế nào là lời cho hẳn bắt phòng, em mới có thể phòng độc chằm giết hẳn.

Lăng Ngao cười :

— Được rồi, anh sẽ chú ý lộn với hẳn như đàn bà vậy phải không ? ...

Vừa đi vừa nói mấy câu là đã ra đến gần đại sảnh, thế nhưng bốn phía lăng trang không nghe tiếng động mà cũng không thấy một bóng người.

Lăng Ngao đứng lại kinh nghi :

— La quá, tại sao không thấy bọn chúng..

Mộ Dung Uyên nói :

— Chắc Tư Khấu Đan vẫn chưa hay.

Lăng Ngao nói :

— Làm sao lại không hay ? Khi này Thiết Mộc Công xảy chạy, nhứt định đã thông báo cho hẳn rồi chứ làm sao lại không thấy một người nào như thế ?

Lăng Ngao quay trở lại đập cửa một gian thạch thất, hẳn nhờ hình như đây là gian mà Quế Hoa đã đưa hẳn vào..

Nhưng trong phòng cũng chỉ còn giường nệm, không có người nào cả.

Đập luôn hai gian phòng nữa cũng hoàn toàn trống rỗng.

Lăng Ngao hoảng hốt chạy ra đại sảnh, nhưng nơi đó cũng trống không.

Mộ Dung Uyên nhìn quanh cau mặt :

— Hay là trong động phủ này còn nhiều mật thất? Bọn chúng đã..

Nàng trở mặt nhìn lên một chiếc bàn nhỏ trong góc và thảng thốt kêu lên :

— Ngao ca, cái gì kia..

Lăng Ngao nhìn lại thấy một mảnh giấy cây trong bình hoa, hần lật đặt bước lại gỡ ra thấy đúng là nét chữ của Tư Khấu Đan :

«Tiểu tử Lăng Ngao.

Ta phải công nhận rằng ngươi có nhiều bản lĩnh, bây giờ ta Giao động phủ Hắc Báo Bang này lại cho ngươi, để tặng không cho mẹ con, vợ chồng ngươi một năm..mô kiên cố. Ngươi đã biết qua những cửa động này rồi chứ ? Bây giờ thì nó đã được phong kín cả rồi, bên trong muốn phá ra thì hoàn toàn không còn hy vọng, bên ngoài muốn phá vào thì cũng phải mất ba bốn tháng, trong vòng ba bốn tháng đó người bên ngoài chắc phải mang theo những cái hủ để lượn xương của người đem về cất táng, vì nơi đây lương thực đã được theo bọn ta mà ra đi nơi khác. Ta đã nói rồi, trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ ta mới chịu giao đấu với người, ta không phải là phương hiền chiến, cho nên ta không phí thời giờ ở đây giết bọn ngươi, ta chỉ để cho các ngươi tự chết từ từ, để cho bọn ngươi có thì giờ nghiền ngẫm cái lợi hại của : «Hắc Báo Bang Chủ» Tư Khấu Đan.

Tay cầm lá thư của Lăng Ngao bắt đầu rung.

Hắn biết Tư Khấu Đan nói thật.

Lão cần phải luyện cho xong Ma Cầm, lão không cần ở đây để quyết đấu, lão cũng không cần cái động phủ này vì sớm muộn gì rồi cũng sẽ có người đến phá, trong khi lão đã bị mất bọn Hắc Bạch Song Ma.

Và một khi lão đã cố bỏ thì nơi đây quả đúng là một nấm mồ.

Trầm Thị bắt đầu bấn loạn ? :

— Ngao nhi, bây giờ con tính làm sao ?

Lăng Ngao thở ra :

— Tư Khấu Đan đã phong kín động phủ này rồi.

Và như cảm thấy mình buông một câu bộc lộ quá nhiều thất vọng, có thể làm cho mẹ sợ, hắn vội nói luôn :

— Nhưng không sao, nhứt định cũng phải có cách...

Trầm Thị hỏi dồn :

— Con thấy có cách ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Vâng, mẹ yên lòng, chúng ta không thể chết ở đây đâu ?

Trầm Thị nồn uống :

— Con thử nói rõ cho mẹ nghe ?

Lăng Ngao thật tình cũng chưa thấy được cách nào, thế nhưng hắn không muốn cho mẹ sợ, nên hắn nói :

— Có nhiều cách, nhưng phải thông thả rồi con sẽ liệu...

Tự nhiên, «sẽ liệu»ở đây thật là mỏng manh, một khi mà Tư Khấu Đan đã ra đi, đã đánh bỏ chổ này thì hắn đã quyết giết cho kỳ được kẻ thù, cho đến trong động phủ còn chút ít lương thực, nhưng những lỗ thông hơi đã bị phong kín thì không khi cũng không làm sao có đủ để thở nữa...

Nhìn như Mò Dung Uyển cũng đã thấy được cái nguy hiểm đó, nàng vội bảo Lăng Ngao :

— Ngao ca, hãy đi tắt hết đèn trong này để giữ được nhiều không khí.

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng rồi, em và mẹ hãy ở đây để anh đi tắt đèn...

Hắn chạy nhanh theo thông đạo lần lượt tắt hết những ngọn đèn, đến khi gần hết, hắn chợt nghe một tiếng rên nhỏ nhỏ...

Lăng Ngao giật mình lên tiếng :

— Ai đó ?

Đáp lại cũng là một tiếng rên :

Lăng Ngao lật đặt cầm đèn đưa về hướng phát ra tiếng rên và chậm chậm đi tới, hắn thấy «Nam Thiên Sắc Mao» Trang Lão Nhị.

Từ lúc bị củ đá của Lăng Ngao trúng nhằm chỗ nhược nơi bụng, lão ta ngất luôn đến bảy giờ mới tỉnh lại và lờ mờ cất tiếng rên yếu ớt...

Lăng Ngao chợt nhớ ra điều lợi, hắn lật đặt bước lại ngồi xuống gọi :

— Trang lão... Trang lão...

Một tia hy vọng lóe lên trong óc của Lăng Ngao, hắn thấy chỉ có Trang Lão Nhị này mới có thể thông thạo đường xá trong Động Phủ của Hắc Báo Bang, chỉ khi nào lão sống thì mình mới sống...

Như không chịu nổi cơn đau vì mang nặng nội thương, Trang Lão Nhị hé mắt ra khản khản :

— Lăng Ngao.., hãy làm ơn... cho ta... một chưởng...

Lăng Ngao nói thêm : «ông chết sao được, ông phải sống cho chúng tôi sống với chứ»...

Hắn ngồi xuống đỡ Trang Lão Nhị dựa nghiêng vào mình, hắn, tay phải hắn ấn vào huyệt âm lão và từ từ ngấm vận chân khí tiếp hơi.

Nội lực của Lăng Ngao bây giờ không kém gì «Tứ Thần» vì thế đối với chuyện tiếp vận chân khí cho người mang thương cũng không khó khăn gì lắm...

Chỉ trong vòng mấy phút, Trang Lão Nhị hồng hào trở lại, hơi thở của lão cũng đã dễ dàng hơn.

Lăng Ngao hỏi :

Trang lão, ông có thuốc trị nội thương không ?

Trang Lão Nhị gật đầu :

— Có, trong lưng của ta đây.

Lăng Ngao mò vào lưng lão, quả nhiên có một bình thuốc viên nhỏ hồng hồng.

Nhưng bên cạnh đó lại có thêm một bình màu thuốc trắng.

Lăng Ngao cau mặt :

— Bình thuốc trắng này là thuốc gì ?

Trang Lão Nhị mấp má môi đôi môi đỏ ửng...

Bức một chút ra kê vào mũi và nhón vào vẽ mặt gương ngáp của lão. Lăng Ngao biết ngay đó là một thứ thuốc kích dâm, hẳn ném bình thuốc đó ra xa và trút bình thuốc mà hồng vào miệng Trang Lão Nhị.

Có lẽ là một thứ thuốc trị nội thương rất công hiệu, nên chỉ mấy phút sau là Trang Lão Nhị đã ngồi dậy được.

Lão buông tay ôm nơi bụng ra và lão cũng không còn rên nữa.

Lăng Ngao mừng quá hỏi :

— Ông xem trong mình có khá không độ đến bao giờ thì bình phục ?

Trang Lão Nhị đáp :

— Nếu được có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng hai tiếng đồng hồ sau có thể bình phục. Nhưng... nhưng tại sao người lại cứu ta ?

Lăng Ngao cười :

— Khi cần phải giết thì không làm sao tránh được, nhưng khi cần không giết thì đâu có thể giết một cách vô lỗi như thế ?

Trang Lão Nhị hơi ngơ ngác, nhưng Lăng Ngao đã nói liền theo :

— Tính tôi vốn rất công bình, vì thế tôi muốn cho ông biết rằng bọn Bang Chủ của ông đã thoát khỏi nơi đây rồi, bây giờ trong động này chỉ còn có chúng tôi và ông thôi.

Trang Lão Nhị tái mặt :

— Cửa động đã bị phong cứng rồi phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đúng như thế, vì vậy cho nên ta nghĩ chỉ có ông là thông thạo trong hang động này nên ông có thể biết cách thoát ra thì ta hẳn dám sẽ không làm hại đến tính mạng của ông.

Trang Lão Nhị vùng gật cười khan...

Giọng cười của lão nghe phát lạnh mình.

Lăng Ngao hỏi :

— Ông cười cái gì ?

Trang Lão Nhị nín cười, giọng lão lạnh lùng :

— Ta biết, ta biết người muốn gì rồi...

Lăng Ngao nói :

— Tự nhiên, ta không cần dấu hiệu gì cả, nhưng nhất định ông không thể chịu chết ngộp nơi đây.

Trang Lão Nhị gật đầu, giọng lão trở nên thâm trầm :

— Không, một con kiến cũng không bao giờ muốn chết, nhưng vấn đề đặc ra ở đây là làm thế nào ra được ? Không một ai có hy vọng thoát khỏi hang động này, một khi nó đã bị phong kín lại.

Lăng Ngao hỏi :

— Không có cách nào để phá ra sao ?

Trang Lão Nhị gật đầu ủ rũ :

— Đúng như thế, không có cách nào ra được, sức người không thể phá nổi những cánh cửa sắt, khi mà họ đã cố tâm lấp kín.

Lăng Ngao trầm ngâm một chút rồi nói :

— Chỉ trừ ra khi cam tâm chịu chết, còn không thì nhất định phải tìm phương pháp ông chịu khó nghĩ đi có thể một chút chúng ta bàn lại.

Nói xong, hắn bỏ đi ra.

Đang cho con bú, Mộ Dung Uyên thấy Lăng Ngao trở ra, nàng ngàng đầu lên hỏi :

— Trang Lão Nhị chưa chết à ?

Lăng Ngao gật đầu .

— Không, anh đã cứu sống lão, nhưng lão vẫn chưa nghĩ được cách thoát ra.

Mộ Dung Uyên nhìn con và buồn buồn :

— Như vậy bây giờ phải làm sao ?

Lăng Ngao trấn an :

— Không sao, chờ một chút, khi lão hoàn toàn bình phục rồi chúng ta sẽ hỏi lão cho kỹ tình trạng ở đây, nhất định sẽ tìm ra sinh lộ.

Thấy có một cánh cửa trước đại sảnh, Mộ Dung Uyên bảo :

— Aah lại xem cánh cửa đó có bị lấp kín hay không ?

Lăng Ngao gật đầu cầm đèn đi ra cửa đó.

Đi được chừng non một trượng là đụng ngay tấm bưng sắt chặn ngang.

Lăng Ngao đưa tay gõ gõ vào không nghe tiếng dội, như vậy đủ thấy tấm bưng sắt quá dày.

Hắn dùng thanh kiếm đào thủ dưới chân, đào mãi gần hai xấp tay mới đụng chân tấm bưng.

Lăng Ngao nhảy xuống hai tay chịu đựng vào mé bưng cố sức nâng lên.

Thế nhưng hắn đã vận toàn công lực, vận đến đỏ mặt tía tai mà không thấy nhúc nhích một chút nào, búng vào sức của Lăng Ngao mà đó, có lẽ sức nặng của nó cũng phải trên ngàn cân.

Gạt mồ hôi ngồi thở dốc một hơi, Lăng Ngao quay vào gọi lớn :

— Uyển muội, cho con bú rồi chưa ?

Mộ Dung Uyên đáp :

— Vừa rồi, chỉ đó ?

Lăng Ngao nói :

— Hãy giao con cho mẹ, ra đây nhờ một tý.

Mộ Dung Uyên trao con cho mẹ đi ra, Trầm Thị cũng bồng cháu theo ra.

Nhìn thấy Lăng Ngao đã đào một hầm sâu, nàng biết ngay ý định nên vội vàng nhảy xuống :

— Đầu, hãy thử xem.

Hai người chịu tay xuống chân tấm bưng thật chắc và cũng hô lên một tiếng vận lực trở lên.

Y như là mọc rễ sâu dưới đất, tấm bưng sắt trơ trơ.

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không được, bưng sắt này phải đến ba ngàn cân là ít.

Mộ Dung Uyên nhìn từ trên xuống dưới lắc đầu :

— Không, tấm bưng này không thể nặng đến như thế, có thể bên trên bị chặn.

Lăng Ngao nhìn lên và nói :

— Hay là mình đào ngược trở lên :

Mộ Dung Uyên lắc đầu :

— Bất tiện lắm, hay là mình bỏ chuyện dở lên mà cứ đào sâu xuống rồi chui qua ?

Lăng Ngao thoáng mừng :

— Đùng rồi, chuyện dễ như thế mà hồi này giờ lại không nghĩ tới chớ ?

Hắn lại nhặt thanh kiếm bắt đầu khoét sâu trở xuống.

Muốn khoét thành một lỗ người có thể chui qua lọt là phải đào sâu xuống, rồi mới có thể đào bứt ngang hông. Lăng Ngao lì hục đào cả tiếng đồng hồ. Mộ Dung Uyên tìm được một cái thừ cây chuyên đất đào lần lên trên, cứ phải như thế một hồi lâu nữa, đến lúc cả hai đều đầm mồ hôi thì lỗ đào từ mí tấm bưng sắt đã sâu xuống khỏi gối.

Lăng Ngao lấy mũi kiếm chọc ngang phía dưới để dò, nhưng khi hắn đâm mũi kiếm mạnh vào dưới chân tấm bưng sắt vùng nghe một tiếng «căng» dội ngược cánh tay.

Mũi kiếm chạm vào đá gần như tóe lửa.

Hắn lại thọc mũi kiếm dúi dưới chân tấm bưng sắt, nơi nào cũng đều đụng đá, bên dưới tấm bưng là một khối đá thật rộng chôn ngang.

Lăng Ngao buông kiếm lắc đầu :

— Nền của tấm bưng sắt này là khối đá còn lớn hơn tấm bưng, không thể nào xeo nổi.

Ngay lúc đó có tiếng động bên sau, Lăng Ngao quay lại thấy Trang Lão Nhị từ trong chầm chậm đi ra, mặt lão đã tươi trở lại.

Hắn hỏi :

— Sao, Trang lão, đã thấy khá chưa ?

Trang Lão Nhị cười nhăn nhó :

— Khá khá, có thể sống được vài ngày.

Lăng Ngao chỉ tấm bưng sắt và hỏi :

— Không làm sao động nổi, không hiểu tại sao nặng quá thế?

Trang Lão Nhị lắc đầu :

— Bên trên có gát trên hai trục sắc lớn lắm, chỉ khi nào đùng nổi một hòn thì mới mong đỡ được tấm bưng này.

Lăng Ngao chỉ dưới chân :

— Còn bên dưới là gì ?

Trang Lão Nhị đáp :

— Nhiều khối đá lớn ken chồng lên nhau, hình như phải sâu xuống hai ba trượng.

Lăng Ngao hỏi :

— Có thể khoét ngang hông vách hông ?

Trang Lão Nhị lắc đầu :

— Trời đất, vách này là đá dày cả xấp xỉ tay thì làm sao khoét nổi ?

Lăng Ngao cau mặt :

— Như vậy là không có cách gì khoét sâu xuống để đi ra sao ?

Trang Lão Nhị đáp :

— Không phải là không được, nhưng cả ba chúng ta họp lại, đứng nghĩ thì có thể khoét được một chỗ chui ra, nhưng phải mất ít nhất là ba ngày, chỉ có điều con đường thông ngầm này có đèn chín chấn cửa, nhanh lắm và đừng bao giờ mệt mỏi, ba người cũng mất gần hai mươi hôm, nhưng các hạ thấy chúng ta làm sao ở trong này đến khoản mười ngày ? Và sức ở đâu để làm xong chuyện ấy ?

Lăng Ngao cúi mặt thờ dài...

CHƯƠNG 53

ĐÔI THÙ THÀNH BẠN

Không khí bỗng nặng nề, mọi người nhìn nhau không biết làm sao...

Hồi lâu, Trang Lão Nhị vụt nhớ ra, lão đập tay vào trán:

— À, hay là đến bí đạo thử xem?

Lăng Ngao hỏi:

— Bí đạo ở đâu?

Trang Lão Nhị đáp:

— Ngoài thông đạo này, nơi đây có một bí đạo, con đường đó hẹp hơn, gần hơn, nhưng không ai được phép đi, nó là con đường máu, chỉ dùng để khi nào cần đào tẩu. Vì không dùng nó nên chút nữa đã quên...

Cả bọn theo sau Trang Lão Nhị vào đại sảnh.

Sau khi rời chiếc bàn kê sát vách giữa ra, Trang Lão Nhị giật tấm màn hình con beo đen xuống, bên trong có một khung cửa cánh cửa bằng đá triển liên với vách:

Trang Lão Nhị đưa tay ấn vào một mô bả nhỏ mấy cái, cánh cửa vẫn trơ trơ.

Lão lắc đầu:

— Cơ quan di chuyển đã bị phá hỏng rồi, nhưng cánh cửa này không dày lắm, Lăng thiếu hiệp có thể dùng chưởng lực phá nổi.

Lăng Ngao bảo:

— Ông tránh ra đi, để tôi thử xem.

Trang Lão Nhị đứng tránh ra ngoài, Lăng Ngao bước lại đứng đối diện với cánh cửa, hai tay hắn đưa ngang ngực vận lực tung luôn ba lượt...

Dùng...bùng...bùng...

Ba tiếng dội rung rinh mặt đất, cánh cửa có phần lay động, nhưng mỗi hồi cũng đã rịn nơi trán Lăng Ngao.

Mộ Dung Uyển bước lên cười:

— Có lẽ phải hai người mới được.

Lăng Ngao biết áp dụng Phương Hoàng Tâm Pháp thì rất có thể phá được, nhưng hắn nhớ ra Mộ Dung Uyển vừa sinh chưa bao lâu nên đưa tay cản lại:

— Không được đâu, em mới sinh mà.

Mộ Dung Uyển sấn cánh tay lên cười:

— Không sao đâu, em đã đủ sức rồi mà.

Trang Lão Nhị vụt nói:

— Khoan, còn người nữa...

Lăng Ngao ngạc nhiên:

— Ai?

Trang Lão Nhị đáp:

— La Kiếm Kỳ và Kha Tô Lan, con trai và dâu của Phương Hoàng Cốc Chủ A Tu La.

Lăng Ngao trở mặt :

— Ủa, hai người ấy cũng bị Tư Khấu Đan bắt nữa sao ?
Trang Lão Nhị ngạc nhiên :

— Ai ? Ai là Tư Khấu Đan ?

Sự nhớ vẫn chưa cho lão ta biết tình hình, Lăng Ngao bèn thuật lại chuyện mình và Tư Khấu Đan đã đối diện và trao trả lá thư để lại nơi đại sảnh cho Trang Lão Nhị.

Xem xong bức thư, Trang Lão Nhị đấm chân :

— Tức chết đi thôi, như vậy là tôi đã bị lừa...

Lăng Ngao hỏi :

— Ông và Tư Khấu Đan có thù sao ?

Trang Lão Nhị gật đầu :

— Mười năm trước đây, khi lão chưa có đủ bọn Thần Huyền Thập Nhất Quái thì lão có đến ở vợ chồng tôi về làm thuộc hạ lão, vì tôi chối cho nên lão ám toán hiếp nạt tôi, mỗi thu ấy tôi khắc cốt铭心 tâm chờ ngày báo oán không dè bây giờ lại bị lão đánh lừa...

Lăng Ngao thở ra :

— Bị lừa cũng không phải một mình ông mà còn nhiều người nữa, nhưng tôi thấy ông vẫn còn có cơ hội để báo thù.

Trang Lão Nhị thở ra :

— La Kiếm Kỳ và Hồng Y Tiên Tử Tô Kha Lan đang bị giam tại đệ cửu lao, chúng ta hãy đến cứu họ ra.

Bọn Lăng Ngao lại theo Trang Lão Nhị trở vào thông đạo qua khỏi chỗ giam Lăng Ngao độ một khoản là đến chỗ giam vợ chồng La Kiếm Kỳ.

Lăng Ngao bước tới hỏi Trang Lão Nhị :

— Không có chìa khóa làm sao ?

Trang Lão Nhị đáp :

— Ngoài cách khóa thông thường để cho bọn Hắc Báo Tử mở, từ hàng sứ giả trở lên đều có mỗi cơ quan riêng..

Lăng Ngao nói :

— Biết đâu hãn đã phá rồi ?

Trang Lão Nhị lắc đầu :

— Hãn không ra đi bằng bí đạo, hãn chỉ phá nơi bí đạo chứ đâu có vào đây...

Vừa nói, lão ta vừa ấn tay vào mô đá...

Quả nhiên, cơ quan vẫn còn nguyên.

Nhiều tiếng khua nổi lên nho nhỏ và tấm bưng sắt bèn ngoài từ từ nhô lên.

Trang Lão Nhị lại ấn vào một mô đá nữa, chấn song sắt bên trong cũng kéo lên theo.

Một cặp thiếu niên nam nữ ngồi bó gối trong hốc vách, đầu cổ bồm xồm đã đượ.

Bao nhiêu vẻ đẹp của cặp thiếu niên tại sắc đã theo thời gian từ ngục biến mất không còn.

Trong vào dáng cách của họ còn tệ hơn hai người hành khất.

Nhớ lại chuyện sư mẫu nói có đưa con mà A Tu La nói đã chết rồi, nhưng Lăng Ngao vẫn cứ ngờ La Kiếm Kỳ vốn là con của sư phụ và sư mẫu, nên hãn dụ giọng :

— La huynh đệ, còn nhớ nhau không ?

La Kiếm Kỳ ngẩng mặt lên ngờ ngác :

— Lăng Ngao...

Vừa kêu, bần vừa còng giác đứng lên...

Lăng Ngao cười :

— Gặp nhau lâu cuối tại Dao Trì Thôn Lạc, mới đây mới đã ngót một năm rồi.

Thấy Lăng Ngao hòa hoãn, La Kiếm Kỳ cũng không tỏ vẻ chống đối, hần chỉ hỏi :

— Sao ? Người đã đầu nhập về Tư Khẩu Đan rồi à ?

Lăng Ngao cười :

— Làm gì có chuyện đó ? Tôi chỉ hóa trang làm một tên thuộc hạ của hần dọn nhập vào đây để cứu gia mẫu và hiền nội...

Hần thuật lại câu chuyện đại lược về Hắc Báo Bang cho La Kiếm Kỳ nghe và nói tiếp :

— Bây giờ thì ở đây không còn kẻ địch, xin La bằng hữu hãy yên tâm.

Dùng cái tiếng «không còn kẻ địch», Lăng Ngao cốt ý muốn cho La Kiếm Kỳ biết rằng đến đây chỉ vì thiệu ý chứ không phải thù hần.

La Kiếm Kỳ cúi mặt đầu đầu :

— Chẳng hay thiệu hiệp có nghe được tình hình của gia phụ gần đây chăng ?

Lăng Ngao đáp :

— Dao Trì Thôn Lạc và Phụng Hoàng Cốc đều bị tiêu diệt gần như cùng một lúc, nhưng... có một chuyện này, không phải báo La bằng hữu phải tin, nhưng mong La bằng hữu hãy suy nghĩ kỹ để tìm cho ra sự thật, tôi có biết rằng sự mẫu của tôi lúc bị A Tu La bắt giam, có hạ sinh một người con trai, nhưng A Tu La giữ riêng và nói rằng đã chết, nhưng tướng mạo của La bằng hữu thì tôi thấy rất giống sự phụ của tôi, chuyện đó thật hư như thế nào, tôi nghĩ, khi gặp lại A Tu La bằng hữu hãy hỏi cho ra lẽ.

La Kiếm Kỳ tái mặt, giọng hần hơi rung :

— Tại sao... sao trước kia thiệu hiệp không báo dám tới trước ?

Lăng Ngao cười :

— Không phải tôi không muốn nói mà là vì không có cơ hội thuận tiện, nếu lúc trước tôi chỉ nói ngang như thế thì cũng chưa chắc La bằng hữu đã tin.

La Kiếm Kỳ xúc động, hần nói :

— Chỉ cần còn sống thoát khỏi nơi này, tôi nguyện sẽ làm cho ra rõ trắng đen...

Hần kéo tay Tô Kha Lan đứng dậy bước tới trước mặt Lăng Ngao, hần rơi nước mắt nói :

— Lăng thiệu hiệp, bất luận thân thể của tôi ra sao, chẳng ta thể cũng không thể xem nhau là thù nghịch, những chuyện không hay trước đây, mong thiệu hiệp bỏ qua cho.

Lăng Ngao cười :

— Bây giờ đâu còn gì đáng gọi là thù nghịch, cái cần là chúng ta cùng tìm cách thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

La Kiếm Kỳ vừa đi vừa nghiêng đầu :

— Tư Khẩu Đan thật ác, giả như Lăng huynh thoát được và không phớt đến chúng tôi thì vợ chồng tôi chắc đã phải chịu chết đói nơi này.

Lăng Ngao nói :

— Kệ hần phá cửa ra được rồi hần hay.

La Kiếm Kỳ nói :

— Nhất định phải tận lực, nếu cần dùng đầu gối cho ngã vách cũng cứ làm.

Lăng Ngao bật cười :

— Phá cửa để ra chờ đâu phải phá cửa để tự tử...

Luôn miệng hần thuật lại chuyện giả tự sát để dụ bọn Hắc Báo Bang, La Kiếm Kỳ mảnh vải băng còn dính máu trên đầu Lăng Ngao mà chặc lưỡi thở dài :

— Lãng huynh thoát được quả là do sức của mình, còn tôi chỉ nhờ cửa mà thôi.

Lãng Ngao cười :

— Đầu phải vậy, chúng ta còn cần phải hợp lực mới thoát ra được chứ.

Vừa đi vừa nói chuyện, mấy phút sau đã tới cửa đá bí đạo. Lãng Ngao nói :

— Bây giờ tôi và La bằng hữu hãy cùng vận công phá cửa một lượt, tôi tin rằng sức của hai chúng ta sẽ thành công.

La Kiếm Kỳ bước tới ngấm nghĩa tẩm cửa và ra hiệu cho Lãng Ngao, cả hai đứng song song với nhau vận lực và cùng rập hô một tiếng đẩy tay ra một lượt...

Bùng... bùng...

Tấm cửa đá bật gãy vào phía trong, rõ ràng đó là một con đường nhỏ, vì bụi cát tung lên mù mịt, mãi mấy phút sau mới thấy rõ ràng...

Cánh cửa vừa ngã xuống là chủ bé Võ An giật mình khóc ré, Lãng Ngao lật đật quay lại và Mộ Dung Uyển đưa tay bồng lấy ngồi xuống vạch áo ra cho bú.

Bây giờ La Kiếm Kỳ mới chợt nhìn thấy trong đám người bị tù này có thêm một chủ bé, hẳn ngờ ngác hỏi :

— Sao.... sao lại có chuyện này ?

Lãng Ngao cười :

— Con trai đầu lòng của tôi đó, rất mong La bằng hữu cũng sớm có một chủ để nựng nịu cho vui.

« Hồng Y Nương Tử » Tô Kha Lan đỏ mặt quay đi nơi khác. La Kiếm Kỳ cũng ngượng ngáp :

— Vâng, cảm ơn Lãng huynh...

Trang Lão Nhị bắt đầu nóng nước, lão nói :

— Trong bí đạo này rất có thể còn có đường ngai, vậy cáo vị hiền phu đi sau, để cho bọn này mở đường..

Vừa nói, ông ta vừa xông vô trước nhứt.

Lãng Ngao cầm lấy cây đèn bước theo và La Kiếm kỳ cũng nôi đuôi, để cho những người đàn bà đi sau rốt.

Trong lòng bí đạo tối om, thêm vào đường đã thấp mà còn hẹp, nên đoàn người rất chậm.

Đi được một khoản, chợt thấy một đồng đất cân lấp bí đạo y như một gò mồi dùn lên, Trang Lão Nhị dừng lại nói :

— Chắc hẳn Tư Khẩu Đan khi ra đã dùng chưởng lực đánh sụp đất xuống, chúng ta phải cào đất này cho lui ra sau thì mới đi tới được.

Lãng Ngao quay lại nói :

— La bằng hữu quay trở lại xách cái thùng cây, mình dùng nó để trườn phu ra sau, chớ tay không thì lâu lắm.

La Kiếm Kỳ trở lại xách cái thùng, bọn ba người đàn ông và hai thiếu phụ súm lại cào đất, chỉ còn một mình Trầm Thị bồng bé Võ An đứng bên sau.

Giả như ngoài trống thì cũng không khó mấy, nhưng vì trong lòng bí đạo nhỏ hẹp, nên năm người phải mất cả tiếng đồng hồ mới làm cho đồng đất chạy ngược ra sau.

Đi được một khoản nữa lại gặp một đồng đất y như thế họ lại hùn hực cào bới, cứ như thế phải dọn xong bốn năm chỗ mới lần ra tới cửa ngoài.

— Tại đây, một tấm vách đá chắn ngang, Trang Lão Nhị

được lại ấn vào Mộ đá, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Lão lạc đầu :

— Cơ quan này cũng đã bị phá rồi.

Lăng Ngao nói :

— Để tôi và La Bằng hữu dùng chưởng lực phá thử xem sao.

Trang Lão Nhị lắc đầu :

— Không được, tấm cửa đá này dày cả xây tay không làm sao chưởng lực không sao phá nổi, đừng làm tổn công vô ích,

Lăng Ngao cau mặt :

— Như thế thì làm sao ?

Trang Lão Nhị đáp :

— Chỉ có cách duy nhất là sửa chữa cơ quan...

Lăng Ngao hỏi dồn :

— Làm thế nào sửa chữa ?

Trang Lão Nhị đáp :

— Khoét ngược trở lên chừng nửa trượng ngay nơi đầu chúng ta đây thì gặp chỗ đặc cơ quan, chỉ có điều tôi không biết về chuyện sửa chữa ấy...

La Kiếm Kỳ nói :

— Chỉ cần cố khoét đất cho đến chỗ đặc cơ quan, tôi hy vọng có thể mò ra.

Sực nhớ lại cơ quan trùng trùng nơi Phụng Hoàng Cốc, mà La Kiếm Kỳ lại là Thiếu Cốc Chủ tự nhiên hẳn phải biết ít nhiều, Lăng Ngao lật đất dùng mũi kiếm đào ngược trở lên hẳn đào lại lại như hang chuột.

Trang Lão Nhị gật đầu :

— Đúng rồi, cứ như thế ấy lên chút nữa là gặp ngay...

Lăng Ngao cố khoét lên một hồi nữa cách khoét lên này mới đầu trông hơi khó, nhưng thật thì rất dễ, vì đây trong

không cứng lắm mà sự khoét bao nhiêu là tuột xuống bấy nhiêu, nhờ thế, chỉ trong mấy phút, Lăng Ngao đã gặp ngay một cái ổ đặc nhiều dung cụ máy móc.

Từ ngay cái ổ ấy có một đường ngầm thông trở xuống tòa đại đại sảnh, nhưng chỗ ấy cũng y như hang chuột, thế dốc cũng lại lại nhưng đã bị bít rồi.

Lăng Ngao ngạc nhiên :

— Làm sao Tư Khẩu Đan ra ngoài rồi lại phá được cơ quan ?

Trang Lão Nhị cầm một sợi giây xích nhỏ đã đứt đưa lên nói :

— Lão ta cột sợi giây này vào cần gạt ngang chỗ nạm đá theo chốt khi ra ngoài, lão chỉ cần giật thật mạnh một cái là cơ quan bị sát ra chỗ đâu có chỉ là khó.

Lăng Ngao thấy nơi cái ổ đó những bánh xe răng cửa những sợi giây xích có từng mắc một, những thứ đó bung ra, mỗi thứ một nơi không biết chỗ nào găng lại mà cũng không biết cái nào găng vào với cái nào, nên hỗn tuột xuống nói với La Kiếm Kỳ :

— La Bằng hữu lên đó thử xem.

La Kiếm Kỳ chui lên, hẳn lay quay nơi đó khá lâu, có nhiều lúc nghe hẳn động nghe kèn kịt, như đang ráp những thứ đã bị đồ ra.

Gần nửa tiếng đồng hồ, hẳn kêu vọng xuống :

— Trang lão thử ấn vào nạm đá xem sao.

Trang Lão Nhị bước lại ấn vào nạm đá, tiếng chuyển động trong đá vang lên...

Tấm vách đá chuyển động theo và từ từ tụt xuống.

Lăng Ngao kêu lên mừng rỡ :

— A...như vậy thì bên dưới trống, giá như mình đào xuống để lau ra cũng được.

Trang Lão Nhị lắc đầu :

— Không được, bên dưới tảng khối đá ken lại khít rím, nó chỉ trống vữa cho tảng đá này tụt xuống, mình không làm sao đào nổi.

Tấm đá đã tụt xuống rồi, nhưng con đường ngầm vẫn tối om om, y như từ khúc trong khi này.

La Kiêm Kỳ tụt xuống dóm vào, hần nói :

Miệng hang trở lên trên, có lẽ còn có nắp nữa.

Đứng lẩn nhá ngó, sống trong thế giới đầy dẫy cơ quan của Phương Hoàng Cốc, con mắt của La Kiêm Kỳ khác với con mắt của Lăng Ngao, chỉ cần dóm qua, hần biết ngay thể hình của mỗi đường ngầm.

Trang Lão Nhị vật đầu :

— La thiếu hiệp nói đúng...

La Kiêm Kỳ tiếp lấy cây đèn nhảy xuống dẫn đường, quả nhiên bên dưới có nhiều cấp đá dốc ngược trở lên chừng khoảng hai trượng nữa là tới miệng.

Ngay miệng hăm lại cả một khối đá chặn ngang.

Trang Lão Nhị nói :

— Đó là khi đi họ mới chặn lại mình cứ xô bật ra ngoài

La Kiêm Kỳ trao cây đèn lại cho Lăng Ngao, hần kê vai lên nhất mạnh...

Nhiều tiếng rào rào chạy đổ theo dốc núi, Trang Lão Nhị kêu lên :

— Không phải một tảng mà chúng đã đổ lên đó nguyên đồng đá...

Cửa hang được dật ra, ánh sáng bên ngoài rọi vào, mọi người nghe nhẹ trong lòng y như từ cõi âm ty mới vừa trở lại đây.

La Kiêm Kỳ tiếp lấy thanh kiếm trong tay Lăng Ngao, băng vào «Ngư Thủy Tung Hoàn», hần nhún chân phóng lên thanh kiếm trong tay hần khoa thành một vòng tròn ánh thép

cuốn lên y như một bụng hào quang.

Lăng Ngao chép miệng :

— Thế kiếm thật hay.

Chờ cho La Kiêm Kỳ quan sát xong xuôi, Lăng Ngao đưa tay vẫy ra sau và nhảy lên khỏi miệng hang.

Mọi người lên tới bên trên, không ai bảo ai, họ cũng hít hơi và nở nụ cười khoan khoái.

Lăng Ngao nói với Trang Lão Nhị :

— Bây giờ thì Trang lão có thể đi, rất mong ngày sau gặp lại chúng ta sẽ là bằng hữu.

Là một trong Cửu Sát Giác của Hắc Báo Bang còn lại nơi này, nhưng Trang Lão Nhị bây giờ không còn tâm trạng của «Nam Thiên Sắc Mao» trước.

Trong lòng của lão bây giờ hận thù thì ít mà chán nản thì nhiều, ngay đối với Fur Khẩu Đan, ý muốn trả thù hình như cũng không còn sâu đậm.

Lão vòng tay chào mọi người rồi nhẹ nhàng xuống núi, lão không nói một lời nhưng Lăng Ngao liếc lão đã tất ngầm những gì gọi là dự vọng của những ngày cách đây không xa lắm.

Cho hay, con người cũng phải có thời gian thay đổi, nhưng thời gian có khi cũng chỉ là cái phụ, việc chính làm cho lòng người thay đổi phải chính là sự va chạm, đôi khi, sự va chạm đó rất đau, nhưng cũng là một bài học quý giá muôn đời.

Nhìn theo bóng Trang Lão Nhị khuất mất vào rừng rậm La Kiêm Kỳ mỉm cười nói với Lăng Ngao :

— Lão ác ma ấy hình như hung dữ lắm, Lăng huynh thả

bắn như thế không biết hần sẽ nghĩ sao.

Lăng Ngao cười :

— Giết lão cũng không phải là oan uổng, nhưng trong trường hợp thả lão có lẽ lợi hơn. Dầu sao, lão cũng đã cùng mình có một đoạn đường, có thể giết lão trong một ngày nào đó nếu mình gặp lại trong con đường mà lão không lường thiện.

Nhìn quanh thấy nơi đây hoàn toàn không có bóng người như định bọn Tư Khẩu Đan đã đi mất hết. Lăng Ngao quay lại hỏi La Kiếm Kỳ :

— Bây giờ La huynh tính sao ?

La Kiếm Kỳ cúi mặt buồn buồn :

— Việc trước nhất là phải làm cho mình bạch thân thể của tôi, sau đó, tùy theo tình hình diễn biến mà định liệu.

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Theo huynh đệ thì La huynh cần gặp A Tu La, nhưng khi gặp hần thì...

Hần kẻ vào tai La Kiếm Kỳ nói nhỏ một hồi, La Kiếm Kỳ mừng rỡ :

— Hay lắm, Lăng huynh giúp cho kẻ đó, nhất định chuyện tìm ra thân thể của đệ chắc chắn thành công.

Hần ra hiệu cho Tô Kha Lan báo biệt mọi người rồi hai vợ chồng kéo nhau xuống núi.

Lăng Ngao đưa mẹ và vợ con xuống núi.

Trầm Thị nói :

— Con cũng nên nghĩ cách gặp cha con, kéo người trong họ.

Lăng Ngao đáp :

— Ngay bây giờ có lẽ mình nên đi xuống miền tây, vì theo con nghĩ nếu đúng như lời của Tư Khẩu Đan nói thì có lẽ sư phụ và sư mẫu con đang tìm cách tiến lên đây.

Đi được một hồi, Trầm Thị bỗng kêu lên :

— Cha.. Con chim Ưng to quá...

Lăng Ngao quay về hướng chỉ tay của Trầm Thị, và hần mừng rỡ nói lớn :

— Không phải, «Thần Điều».. Chim Điều của sư phụ..

Và hần đưa tay lên miệng làm loa hú lớn.

Thật ra thì Lăng Ngao cũng không biết phải kêu làm sao cho đúng, kêu gá kêu chó thì đã thường rồi, nhưng kêu chim nhưt là con chim Điều này thì đành phải chịu thua.

Vì thế, hần định hú, nhưng nghĩ ra tiếng hú là để đối với người chó đâu phải đối với thú, vì thế, hần đành «u, tu» một hơi dài.

Nhưng con chim điều hình như đã thấy trước rồi, nó quần quần hai vòng rồi đáp xuống cách đó chừng năm sáu trượng.

Quả là một con vật tinh khôn, Thái Ưc Mỹ nuôi nó chưa được bao lâu nhưng nó đã được phân biệt được người.

Không biết nó có biết rõ Lăng Ngao hay không, nhưng chắc chắn nó hiểu đó không phải là kẻ địch.

Vì thế, khi đáp xuống, nó đứng quay mõ về phía Lăng Ngao, hai cánh đập y như mừng rỡ.

Lăng Ngao kêu lớn :

— Thần điêu, sư phụ ta đâu ?

Con chim điêu lại đập đập hai cánh và cất cổ lên cao

Lăng Ngao hỏi :

— Thần điêu, sư phụ ta đâu.

Mộ Dung Uyển bật cười :

— Nghe bay không thì không biết, nhưng nó nhứt định

là không nói được, hỏi làm chi cho mệt.

Lăng Ngao hỏi :

— Em dám cỡi nó không ?

Mộ Dung Uyển đáp :

— Anh dám là em dám.

Lăng Ngao quay qua hỏi mẹ :

— Mẹ có thể ngồi trên lưng nó không ?

Trầm Thị cười :

— Mẹ sợ quá, chắc không thể ngồi vững đâu con.

Lăng Ngao do dự...

Nhưng ngay khi ấy thì con Chim Điêu kêu lên mấy tiếng nhỏ nhỏ rồi quay bước khệnh khạng bước đi.

Lăng Ngao cười :

— Phải rồi, nó dẫn mình đi đó.

Thế nhưng chỉ đi được ít bước, con chim Điêu vung đập cánh bay bỗng lên cao.

Lăng Ngao lật đật đưa tay lên miệng làm loa, nhưng hân chưa được mấy thì con chim điêu đã đáp xuống một cây to cách đó chừng mười trượng.

Mộ Dung Uyển cười :

— Đừng có «tu» nữa nó đợi mình kia kìa. Nó đâu có «đi bộ» như mình được, nó phải bay chớ

Cứ như thế, cứ bay chừng mười trượng, con chim Điêu lại đậu, chờ cho bọn Lăng Ngao đi tới là nó lại bay.

Thấy con chim cứ hướng lên đỉnh núi, Lăng Ngao nắm lấy tay mẹ hấp tấp đi theo.

Không hiểu sao, từ khi biến cố tại Hàn Lâm Tự xảy ra, trong lòng Lăng Ngao cảm thấy không có chút gì nghi vấn đối với «Xuân Thân» Lạc Chính Hiền, hẳn lòng gấp lại, không phải chỉ riêng tìm cha hẳn mà dụng ý của hẳn là mong có một sự biện minh chính đáng.

Bao nhiêu lần sống bên cạnh Lạc Chính Hiền, Lăng Ngao nhận thấy con người đó không thể có chuyện làm mờ ám...

CHƯƠNG 44

CHUYỆN BÍ ẨN NGÀY XƯA

Vừa đi vừa nghĩ một hồi, Lăng Ngao chợt phát giác ra con đường chim Diều dẫn đi đúng là con đường mà hôm nọ hắn đã theo Tư Khấu Đan vào cửa động của Hắc Báo Bang.

Lăng Ngao quay trở lại nhìn thấy chỗ miệng con đường hầm khi nãy là phía sau núi, còn đây là phía trước một ngã chính diện công khai, một ngã bí mật gần hơn mà cách nhau không lâu sao thấy được.

Ngã bí đạo đúng là con đường sinh tử, đúng là con đường dành cho chuyện tháo chạy khi bị thế mạnh tấn công phía trước.

Lên thêm một khoản nữa, Lăng Ngao chợt thấy dạng mấy người lom khom đào đất, gần hơn một chút nữa, hắn thấy rõ những người đào đất đó chính là sư phụ, sư thúc Xích Cước và sư mẫu hắn, còn người đứng không có vẻ canh phòng lại chính là cha của hắn : « Kim Thủ Nhu Hiệp » Lăng Phi Vân.

Đúng rồi, họ đang đào đất phá cửa động.

Lăng Ngao mừng quá kêu lớn lên một tiếng, rồi chạy bay lên trước nhưt.

Nghe tiếng động, Lạc Chính Hiền, Thôi Ưc Mỹ, Xích Cước và Lăng Phi Vân nhón xuống, người nào cũng vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc.

— Ủa, kỳ không hề..

Lăng Ngao chạy lên hỏi kiến mọi người rồi đưa vợ đến trước mặt cha giới thiệu, sau cùng hắn thuật một hồi hết những chuyện tình cờ thoát hiểm cho mọi người nghe và bản hồi luôn :

— Sao sư phụ lại biết ở đây ?

Câu hỏi thật thừa, vì Tư Khấu Đan đã có nói rồi khi hắn còn đang bị nhốt.

Nhưng thật sự thì không ai thấy đó là thừa, vì khi gặp lại trong hoàn cảnh từ trong cõi chết mà ra, người ta có thể có nhiều câu hỏi thừa hơn thế nữa.

Xích Cước Hòa Thượng cười thề ngang :

— Mẹ họ, mình cong lưng đào phía trước, nó lại đi ngã sau thông thả quá chừng chừng.

Mỗi người một tiếng, bây giờ họ không còn kèm chữ được nổi vui mừng.

Sau cùng, Lăng Phi Vân thở ra :

— Bây giờ kể như mọi việc không còn gì đáng nói, chỉ còn tìm cho ra kẻ cầm đầu tội ác, đó là « Đồng Thân » Tư Khấu Đan.

Lăng Ngao gật đầu :

— Đứng rồi, sư phụ...

Nói đến sư phụ, hẳn vụt nhớ lại chuyện ngày xưa, nhưng thấy cha mình không đá động nên hẳn buông một câu hỏi giống :

— Cha, từ biến cố Hàn Lâm Tự đến nay, cha và sư thúc vẫn còn đi với... sư phụ...

Biết ý của con mình, Lăng Phi Vân gật đầu giãi thích :

— Đứng ra thì sau khi thoát khỏi bọn Hắc Báo Bang của Tư Khấu Đan thì cha và sư thúc con định bãi tạ ra đi, nhưng vì một câu nói của sư phụ con làm cho cha thấy rằng chuyện năm xưa phải xem xét lại...

Lăng Ngao nóng nước nhận hỏi :

— Sao ? Cha, sư phụ...

Lăng Phi Vân nói :

— Lúc sửa soạn giã từ, cha có hỏi sư phụ con chỗ hẹn tại Hoa Sơn ba tháng sau đó, vì Hoa Sơn vốn có rất nhiều đình, nhưng đều gọi chung là Hoa Sơn. Sư Phụ con nói : «cũng vẫn y chỗ hẹn năm xưa là Liên Hoa Phong...»

Lăng Ngao hỏi :

— Nhưng như thế thì đâu có...

Lăng Phi Vân đưa tay chặn lại :

— Con không biết, chỗ mà cha bị «Tứ Thần» ám toán rồi vây công không phải Liên Hoa Phong mà là Linh Đài Phong.

Lăng Ngao cau mặt :

— Sao lại có chuyện lạ như thế ?

Lăng Phi Vân đáp :

— Chính vì câu nói của sư phụ con, cho thấy rằng vấn đề bắt đầu phức tạp, và sau khi hỏi lại thì trong thơ hẹn với cha mà «Tứ Thần» ký lên là ngày mười sáu, nhưng cái thơ mà cha được lại là ngày rằm tại Linh Đài Phong, nghĩa là sau một hôm cha bị «Tứ Thần» ám toán vây công, thì ngày mười sáu «Tứ Thần» lại chờ cha tại Liên Hoa Phong, nhưng tự nhiên là không gặp.

Lăng Ngao mím môi :

— Như vậy nghĩa là sao ?

Lăng Phi Vân nói :

— Nghĩa là lá thơ gởi đến cho cha là lá thơ giả mạo và «Tứ Thần» ám toán vây công cha tại Linh Đài Phong cũng có thể là «Tứ Thần»... giả mạo.

Lăng Ngao hỏi :

— Nhưng ai là người đại diện «Tứ Thần» trao thơ mời đến cho cha ?

Lăng Phi Vân đáp :

— «Đông Thần» Tư Khấu Đan.

Lăng Ngao trầm ngâm :

— Như vậy «Tứ Thần» vây công ám toán cha là...

Lạc Chính Hiền nói :

— Có thể là Tư Khấu Đan và thuộc hạ của v.

Lăng Phi Vân nói :

— Chuyện không phải «Tứ Thần» ám toán và vây công cha thì có thể quyết đoán vì có chứng cứ của sư phụ con và Mai nữ hiệp và Kiều đại hiệp, nhưng chuyện tạo ra có phải là Tư Khấu Đan hay không thì công bằng mà nói không ai dám quyết đoán cả, nếu không có bằng cứ sau này...

Lăng Ngao hỏi :

— Cha muốn nói là chưa có bằng cớ ?

Lăng Phi Văn lắc đầu :

— Không, đã có, bằng cớ đó là chuyện âm mưu tiêu diệt đồng bạn để làm bá chủ võ lâm của Tư Khẩu Đao, khi hắn trả hình « Long Quyển Phong » Dịch Thanh Thiên.

Lăng Ngao dậm chân :

— Tư Khẩu Đao qua chết vẫn chưa hết tội.

Lăng Phi Văn nói :

— Nhưng tin hắn bày giờ cũng không phải là chuyện dễ.

Lăng Ngao nói :

— Hắn mới thoát ra động này, nhứt định vẫn còn trong vòng trảm dâm của Thạch Lâu Sơn.

Lạc Chính Hiền nói :

— Trong bảy người của chúng ta, Lăng huynh thì đã mất võ công, Lăng tâu không biết võ công, Uyển Nhi bạn con gái, nếu chúng ta cũng một lượt tìm kiếm thì có nhiều bất tiện, chỉ bằng bây giờ vào thành tìm khách điếm nghỉ ngơi, lão phu sẽ cỡi chim Điều độ thám, khi nào biết đích xác chỗ của hắn rồi sẽ tính sau.

Cả bọn đồng ý cùng nhau xuống núi...

xXx

Đến thị trấn phụ cận Thạch Lâu Sơn thì trời xầm tối. Lăng Ngao đưa tất cả vào Phúc Hoa Khách Điếm chọn phòng.

Thôi Ưc Mỹ hỏi thăm Lăng Ngao về tình trạng của La Kiếm Kỳ thật kỳ rồi bà ta gọi Lạc Chính Hiền nói nhỏ :

— Có lẽ chúng ta nên ra phố dạo một hồi cho thoải mái.

Lạc Chính Hiền cười :

— Thiên hạ mệnh mông biết đâu mà kiếm.

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Thì đi chơi một chút cũng không sao.

Biết vợ rất nóng muốn gặp con nên Lạc Chính Hiền không cản :

— Được rồi, đi thì đi.

Lăng Ngao nói :

— Đệ tử cũng muốn dạo chơi một chút.

Lạc Chính Hiền nói :

— Không ở nhà nói chuyện với linh tôn linh trưởng sao ?

Lăng Ngao đáp :

— Cha mẹ đệ tử mỗi một, Uyển muội cũng thế, có lẽ nên cho mọi người dưỡng sức.

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Như thế thì hay lắm, trở về phòng cho chư vị hay đi.

Lăng Ngao về phòng cho cha mẹ hay rồi ra đi với Lạc Chính Hiền và Thôi Ưc Mỹ.

Có lẽ là một chuyện trùng hợp ngẫu nhiên mà may mắn, ba người vừa ra khỏi khách điếm là gặp ngay vợ chồng lão ăn mày.

Người chồng lưng gù, người vợ thì mù mắt, hai vợ chồng dẫn nhau đi hát xin tiền.

Lăng Ngao móc ít bạc vụn trao cho họ, người chồng xúng tay rồi dẫn vợ bước đi.

Đi được mấy bước, người chồng bỗng thúc :

— Đi nhanh lên, có hai vợ chồng nhà phú hộ đang ở phía trước, xem chừng sang lắm...

Lăng Ngao nhìn theo, quả thật phía trước có hai vợ chồng lão già không, họ cũng chưa già lắm, nhưng cũng phải gọi như thế vì họ cũng không phải trẻ. Người chồng tay cầm cây dù, người vợ tay xách cái giỏ, họ ăn vụn quả thật có vẻ giàu, nhưng không «sang» như lão ăn mày lưng gù vừa nói, họ có vẻ... nhà quê lên tính.

Lăng Ngao chợt thấy chuyện không đơn giản như lão ăn mày đã nói, không phải vì thấy người «giàu» mà cố theo để xin tiền và hai vợ chồng «phú hộ» kia cũng không có vẻ... đạo phở chút nào...

Bỗng vào trực giác, Lăng Ngao thấy có «vấn đề», hắn nói nhỏ với Lạc Chính Hiền :

— Sự phụ, chúng ta nên theo sau vợ chồng lão ăn mày.

Lạc Chính Hiền ngạc nhiên :

— Họ là ai ?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Là ai thì chưa biết chắc lắm, nhưng đệ tử thấy khả nghi.

Thôi Ưc Mỹ nói :

— Hình như vợ chồng, lão «phú hộ» đáng nghi hơn nữa...

Lạc Chính Hiền nhìn theo các mặt :

— Không, hình như hai vợ chồng «phú hộ» đó đang tảo lảo bán trái cây...

Lăng Ngao nhìn về phía trước, quả nhiên có một lão già đang gánh trái cây rim đường, nhưng dáng lão đi không phải đề bán hàng mà là đề... tránh một «cái gì».

Bây giờ thờ tình thế diễn ra đã bắt đầu «ăn khớp» : Hai vợ chồng «phú hộ» theo lão bán trái cây, vợ chồng lão ăn mày theo vợ chồng «phú hộ» và sau cùng bọn ba người của Lăng Ngao theo bám vợ chồng lão ăn mày.

Họ nối nhau thành một giải giống y như chuyện con bộ ngựa rình con ve và con chim sẻ thì rình con bộ ngựa.

Lạc Chính Hiền bảo nhỏ với Thôi Ưc Mỹ và Lăng Ngao, ba người trà trộn theo đám đông theo hót vợ chồng lão ăn mày,

XXX

— Ai ăn trái cây rím đường hôn !

— Trái cây rím đường vừa thơm vừa ngọt... trái cây rím đường !

Lão bán trái cây đặt gánh xuống trước cửa quán cơm cất tiếng rao,

Lúc đó thì ba người của Lăng Ngao cũng vừa đến ngã tư.

Hai vợ chồng « phủ hộ » bước lại gần gánh trái cây, người vợ cầm một xâu lên hỏi :

— Bao nhiêu một xâu ?

Lão già bán trái cây đáp :

Một xâu ba tiền.

Người đàn bà lắc đầu :

— Mặc quá, hai tiền được không ?

Lão già bán trái cây nhún nhún vai :

— Vón hai tiền rưỡi, bán hai tiền để lỗ vốn à ?

Người đàn bà nói :

— Mới hôm kia tôi mua cho cháu nội tôi ăn cũng chỉ có hai tiền,

Lão già bán trái cây chắc lưỡi :

— Thôi được, hai tiền rưỡi thì hai tiền rưỡi, kiểm chút định chờ chẳng là bao.

Người đàn bà hỏi lại :

— Hồi nãy ông nói vón đã hai tiền rưỡi bây giờ bán hai tiền rưỡi thì kiểm « chút ít » là kiểm bao nhiêu ?

Lão già bán trái cây cười khà khà :

— Buổi chợ hôm nay ế quá, kể như bán vốn vậy mà.

Lão già ăn mấy lưng gù trở tới trước mặt người đàn bà, ngửa tay kêu :

— Lay bà làm đang làm phúc cho xin chút ít thân tôi tội nguyên...

Lão bán trái cây nạt ngang :

— Chỗ người ta bán trái cây, lộn xộn hoài, đi chỗ khác... chơi !

Lão ăn mấy lưng gù sùng sộ :

— Ai xin của ông, bép xép cái lỗ miệng hoài !

Lão bán trái cây nổi giận :

— Đừng có ghẹo đến ông là chết bây giờ, muốn xin cỡ quan tài không thì nói ?

Vừa nói, lão bán trái cây rút cây đòn gánh ra cầm nơi tay lăm le mở cuộc... tấn công, nhưng người đàn bà « phủ hộ » đã mau tay mò lấy một đồng tiền trao cho lão ăn mấy và xua xua tay :

— Thôi, đi đi, thôi đừng gây gỗ làm chi.

Lão ăn mấy lưng gù lấy đồng tiền cho vào lưng vừa quay đi vừa bần học :

— Hôm nay phúc cho người đó, nếu ta không lãnh tiền người ta để đi tìm ông « A » thì người phải biết nghe...

Lão bán trái cây chớp mắt :

— Ông A nào cả ? Có phải ông A đi với bà Dao đó không ?

Lão ăn mấy quay lại :

— Ai ? người cũng biết ông A à

Lão bán trái cây đáp :

— Chớ sao, đang ở trong nhà tôi mà.

Lão ăn mấy lưng gù nhướng mắt :

— Ông A ở nhà lão ?

Lão bán trái cây lại nhướng mắt :

— Chớ sao ? Ông ấy chê khách điểm ồn ào nên hỏi trả
nhà ta mà.

Lão ăn mày gặng lại :

— Có thật không ?

Lão bán trái cây đáp :

— Sao lại không, đi đến thử coi.

Lão ăn mày gật gật :

— Đi thì đi.

Lão bán trái cây quảy gánh lên vai bước đi không nói
thêm một tiếng.

Người đàn bà «phủ ông» gọi giật :

— Sao ? Không bán trái cây cho tôi à ?

Lão bán trái cây lắc đầu :

— Không bán.

Người đàn bà «phủ ông» cự nự :

— S o kỳ vậy, buồn bán gì mà phách quá vậy : Đi
kiếm khắp thành mới gặp chớ bộ giỡn sao ?

Lão ăn mày bước theo lão bán trái cây, nhưng quay
mặt lại cười :

— Đi theo đi rồi lão sẽ ban cho.

Người đàn bà «phủ ông» gật gật :

— Tự nhiên, tự nhiên...

Lăng Ngao cười và nói nhỏ với Lạc Chính Hiền :

— Mân kịch coi như chấm dứt, họ đã gặp nhau rồi.

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Chúng là thuộc hạ rải rác của A Tu La.

Thời Ưc Mỹ hỏi :

— Nhưng sao họ không dùng mặt hiệu mà lại nói trống
trái như thế ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Có mặt hiệu chớ sao không, nếu không thì họ làm
sao lại theo nhau nhập chung một el ô, vì mình thấy và nghe
đó chẳng qua là thêm một sự xác nhận cho chắc chắn mà
thôi.

Lăng Ngao nói :

— Cách của họ có hơi tấp, nhưng có lẽ là tại địa
phương như thế.

Lạc Chính Hiền bảo Lăng Ngao :

— Báo tin về khách điểm và theo dõi họ.

Lăng Ngao dòm quanh thấy một cậu bé đứng sớ rớ
trong hiên nhà, liền bước vào nhét vào tay cậu ta một nén
bạc nhỏ và bảo :

— Cậu làm ơn đến khách sạn Phúc Hoa, đến phòng số
chín tìm một người đàn bà họ M. Đang, nói rằng có người
họ Lăng hẹn gặp tại cửa Bắc thành.

Cậu bé nhà nghèo đang đứng nhìn xe mì thêm chảy
nước miếng, thấy Lăng Ngao nhét nén bạc vào tay và nhờ
một chuyện quá tâm thưởng, cậu ta mừng quýnh :

— Cho tôi hết nén này phải không ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đi nhanh đi.

Cậu bé mừng quá quảy đầu bước nhanh về phía khách
điểm.

Lăng Ngao trở lại, Lạc Chính Hiền nói :

— Theo họ đi, hình như họ ra gần tới cửa Bắc rồi kia.

Ba người men riết theo sau.

Ra tới cửa Bắc, lão bán trái cây thẳng theo quan đạo đi gần một dặm mới quẹo vào đường nhỏ, nhằm vườn trúc rậm đi vào.

Hai vợ chồng phụ ông và vợ chồng lão ăn mày theo bên gót.

Lạc Chính Hiền ra hiệu, Lăng Ngao ẩn ngay vào mé rừng kế bên, Lạc Chính Hiền và Thôi Ưc Mỹ rẽ qua bên trái đi nhanh về phía rừng trúc.

Bên sau, qua một lúc lâu, Xích Cước và Mộ Dung Uyển đuổi theo.

Lăng Ngao bước ra chặn lại, Mộ Dung Uyển hỏi ngay:

— Chuyện gì thế, Ngao ca?

Lăng Ngao đáp:

— Có nhiều người tụ tập trong rừng trúc, chúng ta hãy theo vào.

Xích Cước hỏi:

— Sư phụ và sư mẫu chủ đầu?

Lăng Ngao đáp:

— Đã vào trong ấy trước rồi.

Mộ Dung Uyển hỏi:

— Đi nhanh, vào trong ấy rồi biết.

Vừa nói, hắn vừa rẽ vào con đường mòn nhỏ băng nhanh vào rừng trúc.

Xích Cước và Mộ Dung Uyển bám theo sau.

Nhờ vào đêm tối, lại nhờ gió khua cành trúc rì rào nên bọn Lăng Ngao phi thân vào thuận tiện.

Vào chừng ba trượng, Lăng Ngao chợt nghe giọng nói lanh lảnh vang lên:

— Giỏi lắm, Dao Trì Long Nữ, người đã đến đây thì thì hãy vào đây.

Lăng Ngao giật mình dòm xuống:

Nơi khoảng đất trống giữa rừng trúc, hai vợ chồng «phụ ông» đứng một bên, lão già bán trái cây đứng một bên và hai vợ chồng lão ăn mày đứng một bên, họ tự chia thành thế «tam phân đỉnh túc».

Bây giờ thì Lăng Ngao hơi hoang mang.

Kể ra cái phen của hắn cũng không phải trật, cái nhận xét của Lạc Chính Hiền cũng không phải không đúng, chỉ có điều họ không ngờ rằng bọn đó không phải là «thuộc hạ rải rác» của A Tu La như họ tưởng.

Bây giờ thì hắn nhận ra giọng nói của Tư Khấu Đan và qua câu nói của lão, cặp vợ chồng của «phụ ông» đó chính là A Tu La và Dao Trì Long Nữ.

Dao Trì Long Nữ cười hân hắc:

— Lão hàng hũu, người cũng giỏi lắm chờ đầu phát riêng ta, ngày thứ nhất người giả làm lão bán trái cây là thiếu chút nữa ta đã mất dấu rồi.

Tư Khấu Đan cười gằn:

— Dao Trì Long Nữ, người bám theo ta là người tưởng đã thắng rồi à?

Dao Trì Long Nữ vẫn cười:

— Thắng không điều đó ta không dám chắc, nhưng ta thay mặt Dao Trì Thánh Mẫu và oan hồn của hơn chín trăm

nhân mạng của Dao Trì Thôn Lạc hảo người phải để cái đầu tế họ.

Tư Khấu Đan gần giọng :

— Dao Trì Long Nữ, ta đã nói rồi, chuyện thăm sát Dao Trì Thôn Lạc là do bàn tay ác độc của bọn Lạc Chính Hiền chứ không phải do ta.

Dao Trì Long Nữ cười nhạt :

— Ta đã điều tra rõ rồi, người là người như thế nào, Lạc Chính Hiền là người như thế nào, ta đã biết trước hơn người.

• Tư Khấu Đan cười hô hố :

— Đánh nhau thì dễ quá, nhưng cả hai là một ?

Không nói một tiếng nào, lão « phú ông » A Tu La rống lên như tiếng cộp gươm và hai bàn tay của hắn theo đà nhảy tới xông ra một lượt.

Công thế thật là dũng mãnh, chứng tỏ hắn quyết giải quyết mất còn trong thế tức chiến chứ không hề kéo dài.

Tư Khấu Đan quả thật là lão hồ ly, hắn không chịu giao đấu chính diện, hắn cứ lừa qua trở lại, trong khi A Tu La lộng lộn như một con thú dữ say mồi.

Dao Trì Long Nữ đứng ngoài hình như có vẻ bất an.

Nàng không đứng yên mà thường bước qua bước lại, không biết năng định lừa thế tập kích, hay là phòng bị đón chặn khi A Tu La bị bại.

Trong thế trận bầy giờ, Tư Khấu Đan và A Tu La chỉ như hai núi khói đèn xẹt qua xẹt lại và thỉnh thoảng, Tư Khấu Đan cất giọng cười rêu rợn khi thân hình hắn nhấc bổng lên không...

Một tiếng dội không nghe lớn lắm, nhưng A Tu La vọt thối ngược ra sau, tay hắn ôm lấy bả vai, mồ hôi trên nhũ xương rùng rùng...

Tư Khấu Đan cười ha hả :

— Đồ, ngón đỏ đỏ, Bọn Lạc Chính Hiền, Mai Thịnh Lâm và Kiều Đại Thiên đã bị bại rồi, A Tu La, hôm nay mới đến người kẻ như là vinh hạnh đấy.

Dao Trì Long Nữ cất bước nhẹ nhẹ đi ra và cười khẩy :

— Thật không ngờ người đã học được « Đại Sát Thủ » của Thánh Mẫu ta, hay lắm người thử đánh lại xem nào.

Tư Khấu Đan thấy Dao Trì Long Nữ hất cánh tay lên, hắn vội nhảy tránh ra xa kêu lớn :

— Dao Trì Long Nữ, ta có chuyện muốn nói.

Dao Trì Long Nữ cười gần :

— Giữa ta và người mà còn có chuyện nói hay sao ?

Tư Khấu Đan cũng cười :

— Có chứ sao lại không ? Dao Trì Thánh Mẫu đã chết rồi, điều đó chắc người tin chứ ? Vì chính tay ta đã móc thây bà ta lên để chôn sống Tiểu Long Nữ, mục đích là cho bọn Lăng Ngao hoang mang, cho nên ta biết chắc chắn rằng đầu là « Thánh Mẫu » bà ta vẫn không khản cự nổi với chất độc lợi hại của ta và điều ta muốn nói thứ hai là ta đã không hại chết Tiểu Long Nữ là ta mong còn có ngày gặp lại...

Dao Trì Long Nữ cười gần :

— Không ai mang ơn người cả, vì không ai chẳng biết rằng người đầu phải tốt mà là người khinh thường và

muốn gây hoang mang để không ai theo dõi hành động của người, giống như người đã dùng thầy của một giáo sĩ để thay cho người tại Dao Trì Thôn Lạc. Nhưng, cái đó điều là xảo trá mưu lợi cho người chớ đâu phải là ơn mà kẻ.

Tư Khấu Đan cười :

— Thôi cũng cứ cho như thế đi, nhưng tình hình hiện tại có khác rồi, so vào lá tré của ta và người, nếu chịu kết hôn lại làm một thì ngôi bá chủ võ lâm không khó như Thánh Mẫu của người đã làm mà không được.

Dao Trì Long Nữ nhường mắt :

— Sao ? Tư Khấu Đan, bây giờ người lại tính chuyện ve vãn ta nữa hay sao ?

Tư Khấu Đan cười hèn hệt :

— Nói « ve vãn » thì hơi khó nghe quá, nhưng thực sự thì Dao Trì Kim Lang đến nay cũng chưa nghe tin tức, chắc hẳn đã gởi thầy nơi chùa Thiên Trúc, tuổi của người còn nhỏ, không lẽ ở góa trọn đời ?

Nhìn hẳn thật lâu, Dao Trì Long Nữ vụt đổi giọng nhẹ nhàng :

— Cũng có lý...

Tư Khấu Đan chợt thấy nhiều hy vọng, hẳn cũng đổi giọng :

— Ta vì sự có lợi đôi bên mà có lời khuyên, mong nàng hãy suy nghĩ lại.

Dao Trì Long Nữ cười :

— Người nói phải rồi chớ còn gì phải suy nghĩ ? Cái giá là phải rồi nhưng chỉ có điều...

Tư Khấu Đan hỏi dồn :

— Điều chi, bất cứ khó khăn cách nào, một khi đã chấp thuận thì mọi chuyện đều có thể vượt qua.

Dao Trì Long Nữ gật đầu :

— Có nhiều chuyện có thể vượt qua, nhưng cũng có chuyện khó vượt qua.

Tư Khấu Đan hỏi :

-- Chẳng hạn ?...

Dao Trì Long Nữ cười :

— Chẳng hạn như... tuổi của người già quá !

Sau tiếng nói cuối cùng thì cánh tay của nàng đã hất lên.

Tư Khấu Đan nháy thời ra sau quát lớn :

— Dao Trì Long Nữ, người quả muốn giao đấu với ta phải không ?

Dao Trì Long Nữ không nói, nàng cứ nhích tới và hai cánh tay liên tiếp tung lên...

Tư Khấu Đan thét lớn :

— Dao Trì Long Nữ, người muốn biết sự lợi hại của ta à ?

Dao Trì Long Nữ cười :

— Lợi hại hay không cũng phải đánh rồi mới biết, chớ không như người chưa đánh mà đã kêu rao đánh ta xính vính, đánh A Tu La gãy ba sườn, người học võ sẽ thua khi nghe người nói một câu chưa có như thế ấy.

Tư Khấu Đan, thét :

— Chưa có thì hôm nay sẽ có.

Dao Trì Long Nữ không nói nữa, hai tay nàng cứ liên tiếp tung lên...

Trận đấu bây giờ có lẽ còn kinh hồn hơn trận đấu vừa rồi gấp bội.

XXx

CHƯƠNG 55

NHỮNG GIẢI QUYẾT CUỐI CÙNG

Trong khi trận đấu giữa Tư Khấu Đan và Dao Trì Long Nữ đang hồi kịch liệt thì lão ăn mày lưng gù đã chạy lại đỡ lấy A Tu La đưa lại ngồi dựa nơi gốc cây...

A Tu La chừng như cảm động trước nghĩa cử tương trợ ấy, hấn ngừng mặt lên ngó lời cảm tạ và hỏi :

— Chẳng hay hiền phu phu thuộc về băng hữu ở phái nào?

Lão ăn mày đáp :

— Chúng tôi thuộc người của Cái Bang, riêng tôi vốn từ lâu ngưỡng mộ Phụng Hoàng Cốc Chủ.

A Tu La cười buồn bã :

— Từ ngày lìa khỏi Phụng Hoàng Cốc đến nay, ta đã thăm bại liên miên, xem chừng rất khó mà khôi phục...

Và như nhớ ra, A Tu La lại hỏi :

— Hồi ở trong thành, bằng hữu có nói có người nhờ tìm ta, chuyện đó có thật không?

Lão ăn mày đáp :

— Quả thật như thế, thật không ngờ gặp mặt mà không nhận ra.

A Tu La hỏi dồn :

— Ai nhờ các hạ thế?

Lão ăn mày đáp :

— Người ấy hiện ở tại Trường An, người đó tức là liên lang, chỉ hiềm vì hiện tại đang lâm trọng bệnh...

A Tu La trở mặt :

— La Kiếm Kỳ?

Lão ăn mày đáp :

— Vâng, liên lang bị Tư Khấu Đan phóng trúng độc châm đã hết sức chạy chữa nhưng chắc chắn không làm sao khỏi được.

A Tu La hỏi :

— Còn Tô Kha Lan?

Lão ăn mày đáp :

— Tô cô nương đi tìm Tư Khấu Đan để xin thuốc giải, nhưng đến nay vẫn bặt tin.

A Tu La ngheén rằng :

— Như thế thì chắc hẳn đã bị Tư Khẩu Đan giết chết rồi.
Lão ăn mày nói :

— Cốc Chủ, khi nhờ tại hạ đi tìm Cốc Chủ, linh lang có nhờ tại hạ hỏi thăm Cốc Chủ một điều quan trọng.

A Tu La hỏi :

— Chuyện chi ?

Lão ăn mày đáp :

— Vì độc chất đã phát tác vô phương cứu chữa, linh lang biết mình chỉ sống được vài ngày nữa thôi, người có nhờ tại hạ hỏi Cốc Chủ một điều bí mật. Vì gần đây linh lang được biết rằng linh lang không phải là con ruột của Cốc Chủ mà là con của Lạc Chính Hiền và Thôi Ưc Mỹ, bây giờ biết mình sắp chết nên mong Cốc Chủ cho biết sự thật để yên lòng nhắm mắt thế thôi.

A Tu La cúi mặt thở dài...

Lão ăn mày hỏi dồn :

— Linh lang bảo rằng nếu cuộc sống còn dài lâu thì chuyện đó cũng chưa phải gấp, nhưng bây giờ biết mình sắp chết và biết Cốc Chủ không nỡ dấu làm chi...

A Tu La chận ngang :

— Cảm ơn bằng hữu đã có lòng tìm kiếm, hiện tại ta cũng chưa biết trận chiến hôm nay sẽ kết thúc ra sao. vậy xin phiền bằng hữu về cho La Kiếm Kỳ biết rằng chuyện đó là có thật, lúc đó ta vì căm hận Lạc Chính Hiền, ta đã lên bắt con trai lão để cưỡng ép Thôi Ưc Mỹ phải nói cho biết Phụng Hoàng Tâm Pháp, nhưng nàng vì biết âm mưu nên quyết tâm không chịu nói ra, ta không nỡ giết một đứa trẻ sơ

sinh nên nuôi cho đến lớn và dấu nhem luôn tông tích.

Lạc Chính Hiền và Thôi Ưc Mỹ đang ăn mình trên tảng cây, nghe đến đây vội song song nhảy xuống và bước tới trước mặt A Tu La...

Vừa thấy Lạc Chính Hiền và Thôi Ưc Mỹ, A Tu La tái mặt, nhưng hân bị một chưởng của Tư Khẩu Đan hăng quá, từ nãy giờ vẫn chưa đứng dậy được, hân chỉ trở mặt nhìn kinh ngạc...

Lạc Chính Hiền trầm giọng :

— A Tu La, nghĩ tình người không giết con ta, nên hôm nay ta cũng không làm khó dễ gì người và sẽ giúp người trừ tên đại gian ác Tư Khẩu Đan, người cứ yên lòng.

Và nhìn qua vợ chồng lão ăn mày, Lạc Chính Hiền dịu giọng:

— La Kiếm Kỳ...

Vợ chồng lão ăn mày vùng quì thụp xuống trước mặt Thôi Ưc Mỹ...

A Tu La kinh ngạc kêu lên :

— Các hạ...

Lăng Ngao và Mộ Dung Uyển cùng Xích Cước từ trong bóng tối bước ra và Lăng Ngao lên tiếng :

— Đúng, người đó là La Kiếm Kỳ...

Và quay qua La Kiếm Kỳ, Lăng Ngao cười nói :

— Nhờ La huynh mà đi theo được đến đây...

Thôi Ưc Mỹ ôm chầm lấy con nức nở nói không ra tiếng.

La Kiếm Kỳ lau nước mắt hỏi Thôi Ưc Mỹ :

— Lúc ở trong thành con giả ăn mày để theo dõi Phương Hoàng Cốc Chủ và Tư Khẩu Đan, khi đó mẹ đã nhận ra con rồi hay sao ?

Thôi Ưc Mỹ lắc đầu :

— Lãng Ngao chỉ ngờ thôi, nhưng khi đến đây thì một chốc, mẹ đã muốn chạy ra để mừng con nhưng cha con cản lại mãi cho đến bây giờ.

Lạc Chính Hiền nói :

— Thôi, hãy để lại ngày sau rồi sẽ tâm sự cho thỏa lòng. Lãng Ngao, ngày cùng của Tư Khẩu Đan đã tới, chúng ta hãy thanh toán cho xong.

Lãng Ngao nói :

— Xin sư phụ hãy ở đây cùng sư mẫu, để con và Uyên mọii thanh toán hẳn.

Biết Mộ Dung Uyên nóng lòng báo thù cho cha mẹ và biết vợ chồng Lãng Ngao sẽ thi triển Phương Hoàng Tâm Pháp nên Lạc Chính Hiền gật đầu vẫy tay bảo Thôi Ưc Mỹ và vợ chồng La Kiếm Kỳ đứng lại đằng sau.

Lãng Ngao và Mộ Dung Uyên vừa bước ra đứng lúc Dao Trì Long Nữ bị Tư Khẩu Đan bức lui liền tiếp...

Ngọn sát thủ chưởng của Dao Trì Thánh Mẫu mà Tư Khẩu Đan học được quả là lợi hại, tuy đã biết trước nhưng Dao Trì Long Nữ cũng chỉ tránh được chứ vô pháp phản công.

Nhìn vào thế của hai người, ai cũng biết chỉ trong vòng vài mươi chiêu nữa là Dao Trì Long Nữ không còn chống nổi.

Lãng Ngao và Mộ Dung Uyên trở tới và vì muốn đòi thù ra bạn nên Lãng Ngao vội lên tiếng trước :

— Dao Trì nương tử, xin cho chúng tôi ghé một tay.

Dao Trì Long Nữ không trả lời mà cũng không phản đối nàng lách mình qua nhường cho hai người làm trận.

Nhưng đã bảo là hồ ly thì phải tinh khôn, nhìn tình hình Tư Khẩu Đan biết ngay khó mà kéo dài được nữa, lão ta thừa lúc Dao Trì Long Nữ tránh qua là lập tức tung ra hai ngọn chưởng có tính cách đánh liều và nhấc bổng mình lên,

Lãng Ngao và Mộ Dung Uyên phóng theo.

Giá như một mình Lãng Ngao thì bằng vào thân pháp «Liệu Điều Phi» Tư Khẩu Đan không làm sao thoát được, nhưng vì phải nương theo Mộ Dung Uyên để thi triển Phương Hoàng Kiếm Pháp nên chậm mất một giây.

Chỉ một giây thôi, Tư Khẩu Đan đã mất hẳn vào rừng trúc.

Lạc Chính Hiền dậm chân :

— Phải có thần điêu ở đây thì hay biết mấy...

Nhưng ngay khi ấy thì có tiếng kêu và chim diều vùn một vòng rồi đáp ngay xuống cách đó hơn một trượng.

«Kim Thủ Nhu Hiệp» Lãng Phi Vân từ lưng diều bước xuống vẫy tay chào hỏi...

Lạc Chính Hiền mừng quá hỏi :

— Xin chư vị nán chờ một chút, tôi cho chim diều theo dõi Tư Khẩu Đan.

Thấy mọi người vây quanh nói chuyện nhưng không có A Tu La, Dao Trì Long Nữ hỏi :

— A Tu La đâu rồi ?

La Kiếm Kỳ đáp :

— Nội thương vừa dở thì người đã bỏ đi, tôi cần mãi nhưng không được.

Dao Trì Long Nữ hỏi Lăng Ngao :

— Các hạ vào Trung Nguyên có gặp Tiểu nữ hay không?

Lăng Ngao lắc đầu :

— Không gặp, có hỏi thăm nhưng ở đây không một ai nghe tin gì về nàng cả.

Dao Trì Long Nữ ngậm ngùi, nàng khẽ liếc qua khắp mọi người và chợt thấy con người của mình vô cùng lạc lõng, nàng cúi đầu thật thấp như chào mà cũng không chào bất cứ một ai và cuối cùng cúi mặt bước đi.

Không một ai ngăn cản.

Nhìn theo bóng Dao Trì Long Nữ mất lần trong màn đêm Thôi Ưc Mỹ thở dài :

— Kề thì cũng tội nghiệp chớ nàng...

Nhưng rồi bà ta nói tiếp theo luôn :

— Làm thảo đàn bà mà nuôi mộng quá cao, như Dao Trì Thanh Mẫn và Dao Trì Long Nữ thật cũng khó khiến cho người cảm động.

Nói là cảm động nhưng thật tình thì không khi vẫn im lìm.

Bất cứ người nào cũng lặng thinh không muốn đá động đến một con người thất thế.

Như chợt nhớ ra, Lăng Ngao hỏi Thôi Ưc Mỹ :

— Sư mẫu, còn bọn Thần Huyền Thập Nhất Quí ?

Thôi Ưc Mỹ đáp :

— Mai nữ hiệp đã cho chúng phân tán ra đi, chắc chắn

chúng cũng đã náo nê, không còn muốn chen chân vào võ lâm nữa đâu.

Lăng Ngao cúi mặt làm thinh.

Hắn nhớ tới cái chết của «Kiều Nữ» Đào Chiêu Nam, người con gái đó có hung dữ nhưng có lúc cũng dịu dàng...

Tiếng đập cánh của con chim diều làm cho mọi người giật mình ngẩng mặt.

Lạc Chính Hiền bước xuống lắc đầu :

— Tối quá, không thấy được, không biết Tư Khẩu Đan đã về đâu.

Lăng Phi Vân nói :

— Chắc chắn là hắn không dám đi xa vì sợ thần diều phát giác, coi chừng hắn chỉ ẩn đâu đó rồi đến sáng ngày lại hóa trang...

Lạc Chính Hiền nói :

— Con người ác độc nhưng lại có biệt tài, trong người của hắn có rất nhiều mật giả và với tài nghệ điều luyện về dị dung của hắn, chỉ trong vòng nháy mắt hắn đã có thể biến thành một con người khác mà mình khó biết.

Lăng Ngao nói :

— Mật giả tài danh rồi, nhưng không biết quần áo lão làm sao thay đổi được nhanh ?

La Kiếm Kỳ cười :

— Tại Lăng huynh không chú ý, đi đàn lão cũng đều có một cái bọc nhỏ mang theo bất ly thân, đó mấy bộ quần áo và vật dụng hóa trang.

Mọi người cùng ngồi vây quanh bàn tán, sau cùng tất cả đều đồng ý trở về khách điểm chờ đến sáng ngày sẽ phân tán

roy lung, ai cũng đều nhận rằng một ngày còn bông đàng Tư Khấu Đan ân khuất, ngày đó thiên hạ khó yên.

Nhưng chưa ai kịp đứng lên thì đã nghe tiếng ồn ớn của «Hạ Thân» Kiều Đại Thiên vang lại :

— Hay quá, tại làm sao người ta có «Thần Điều» mà chuyện quan trọng xảy ra lại không thêm thông tri một tiếng như thế hả ?

Chưa thấy mặt nhưng chỉ nghe tiếng là thiên hạ đã ngán cái ông thần nóng như lửa đốt ấy rồi.

Lăng Ngao muốn khóa lấp chuyện ngày xưa nên lên tiếng trước nhất :

— Kiều lão tiên bối, từ ngày tạm biệt đến nay vẫn mạnh. Kiều Đại Thiên cười ha hả thay cho tiếng trả lời.

Ông ta khệnh khạng bước vào ngồi xuống và hỏi ngay :

— Sao ? Lạc huynh, nghe nói có mặt Tư Khấu Đan, có mặt Dao Trì Long Nữ ở đây cả mà ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Tư Khấu Đan không chịu nói chuyện, cầm cách nào cũng không thêm ở lại.

Kiều Đại Thiên hỏi :

— Chuyện Tư Khấu Đan các vị linh sao ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Dự định đến sáng ngày mai sẽ chia nhau truy nã

Kiều Đại Thiên gật gật đầu :

— Cũng được

Lăng Ngao hỏi :

— Chẳng hay Kiều Bá mẫu và Kiều cô nương hiện tại ở đâu ?

Kiều Đại Thiên đáp :

— Họ đã chán đi đông đi tây nên đã về nhà rồi.

Lăng Ngao hỏi tiếp :

— Chẳng hay Kiều tiên bối có gặp Mai tiên bối hay chẳng ?

Kiều Đại Thiên lắc đầu :

— Từ ngày chia tay ở Vạn Phật Sơn đến nay bà ta hình như cứ lung theo dấu Tư Khấu Đan, không biết bây giờ đã kiếm đến tận nơi đâu rồi chưa hề gặp lại...

Lăng Ngao nói :

— Trước ngày đến Thạch Lâu Sơn, vẫn bối có gặp Mai tiên bối, bà nói có cùng Kiều lão bá hẹn ước sẽ tìm gặp mới tại Triệu Thành, thế nhưng không biết tại sao đến nay không tin tức ?

Kiều Đại Thiên cười lớn :

— Hoi đâu mà nói đến bà ấy, hẹn thì ở hẹn như thế chờ đồ gì mà đến.

Và ông ta hỏi lại :

— Ngày mai các vị định chia nhau tìm không, hay là có biện pháp gì hay ? Phải hết sức thận trọng, không khéo Tư Khấu Đan lại đào thoát đấy.

Thôi Ư: Mỹ cười :

— Tôi tin rằng hầu khó lòng mà thoát được.

Lăng Ngao vụt nói :

— Sư phụ, đệ tử có một biện pháp này, nhưng không biết có thi hành được kết quả hay không ?

Lạc Chính Hiền hỏi :

— Thử nói ra xem ?

Lăng Ngao bước lại nói nhỏ vào tai Lạc Chính Hiền, ông ta vỗ tay tay tán thưởng :

— Hay lắm, hay lắm... Như thế nhất định là Tư Khẩu Đan không tài nào thoát được... Hay, hay !

Kiều Đại Thiên nhướng mắt :

— Lạc huynh, tôi có nghe được không nào ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Được chứ sao không, nhưng phải kín đáo nghe, gặp Kiêu đại tâu cũng không được tiết lộ, chớ không ?

Kiều Đại Thiên gãi gãi :

— Biết rồi, ai tiết lộ với dân bà làm chi.

Lạc Chính Hiền bước lại kề miệng sát vào tai Kiêu Đại Thiên nói nhỏ, nhưng khi mới vừa nói được mấy tiếng thì nhanh như cắt, hai ngón tay ông ta đã điểm nhanh vào Chương Môn Huyệt của Kiêu Đại Thiên...

Không làm sao tránh kịp vì đứng quá gần, Kiêu Đại Thiên bị điểm trúng ngay huyệt Chương Môn ngã ra bất tỉnh.

Hành động của Lạc Chính Hiền thật đã làm cho mọi người kinh hoàng, Lăng Phi Vân tái mặt kêu lên :

— Lạc huynh... làm gì thế ?

Lạc Chính Hiền chau chán lên nhìn Kiêu Đại Thiên và cười đáp :

— Đó là biện pháp mà Lăng Ngao vừa nói.

Lăng Phi Vân trở mặt :

— Nhưng đó là biện pháp đối với Tư Khẩu Đan ?

Lạc Chính Hiền cười :

— Hẳn đây này, Lăng huynh tưởng Kiêu lão đại thật à ?

Xích Cước nhảy phóc lại chụp vào mặt «Kiêu Đại Thiên» giật mạnh, mảnh ra mặt giả tróc ra, nhưng vì Xích Cước chụp quá mạnh nên da mặt bên trong rướm máu.

Bây giờ thì mọi người đều ngả ngửa.

Thật không ai ngờ chỉ mới không đầy nửa tiếng đồng hồ mà Tư Khẩu Đan lại trá hình xâm nhập một cách quá tài tình.

Nhưng cái làm cho mọi người kinh ngạc hơn hết chính là sự phát giác của Lăng Ngao.

Lăng Phi Vân lắc đầu :

— Mấy mươi năm về trước đã từng biết thuật đi dung cao minh của Tư Khẩu Đan nhưng không ngờ hắn vừa hóa trang tài tình mà lại làm chuyện vô cùng táo bạo.

Lạc Chính Hiền cười :

— Chính cái táo bạo đó mới thành công, vì không ai có thể ngờ như thế.

Lăng Ngao nói :

— May mà đệ tử thấy ra, chớ không khéo thì chúng ta phải lâm nguy vì âm mưu thâm độc của hắn. Nghĩ đến cái chết thê thảm của Giao chúng ở Dao Trì Thôn Lạc mà bất rùng mình nếu không khám phá kịp thời.

La Kiêm Kỳ hỏi :

— Nhưng cái sơ xuất của hắn ở chỗ nào ?

Lăng Ngao đáp :

— Đầu tiên là sự mất tích quá nhanh của Tư Khấu Đan kể đến sự xuất hiện bất ngờ của Kiều Đại Thiên làm cho tôi đàm nghi. Nhưng cái may hơn hết là vì trước đó mình có bàn qua về lối di dung của hắn, chính nhờ cái bàn bạc đó đã giúp cho tôi phần lớn.

Mộ Dang Uyển hỏi :

— Nhưng làm sao Ngao ca lại đàm cả quyết trong cái nghi ngờ ấy ?

Lăng Ngao cười :

— Trước hết là sự vắng mặt của «Yên Chi Hồ» Hà Tam Nương, ông ta trả lời là tại gì chán chuyện đi đó đi đây, nội bấy nhiêu đó cũng không trúng bản chất của bà ấy chút nào. Thứ đến là thái độ đối với kế hoạch tìm kiếm Tư Khấu Đan, ông ta chỉ nghe và gật đầu chứ không góp ý, chuyện đó trái với bản tính của Kiều Lão bá.

La Kiêm Kỳ hỏi :

— Nhưng nó cũng chỉ làm tăng mỗi nghi ngờ riêng của Lăng huynh chứ đâu có thể vịn vào đó mà đoán chắc ?

Lăng Ngao gật đầu :

— Đùng rồi, nếu tôi không chọn một căn hỏi giống thì có lẽ cũng không dám đoán chắc và tự nhiên là không dám hành động.

La Kiêm Kỳ hỏi :

— Câu hỏi nào đầu ?

Lăng Ngao cười :

— La huynh không đề ý, khi tôi hỏi về Mai tiền bối, sự thật thì trước khi đến Thạch Lâu Sơn tôi đâu có gặp, và đâu có chuyện Mai tiền bối nói có hẹn với Kiều Lão bá, thế nhưng khi tôi nói thì ông ta lại nhận là có, đó là sự thông minh suốt đời mà ngu độn một giờ, chính vì chuyện ấy mà tôi đoán chắc và đề nghị với sư phụ hành động ngay.

Lăng Ngao vừa nói đến đó thì Tư Khấu Đan tỉnh dậy.

Lạc Chính Hiền lật đật điềm nhanh vào Ma Huyệt của hắn và kéo hắn lại cho dựa vào gốc cây, mọi người bu quanh vừa đề phòng vừa để nhìn cho rõ con người gian manh độc ác như trên đời.

Đúng là tư thế của một con cạp dữ bị sa cơ, dám thọc sâu bu quanh mà vẫn còn ghè rợn.

Lạc Chính Hiền nói :

— Tư Khấu Đan, cuờ kềm thông minh của ngươi là đáng lý ngươi đừng nên trở lại.

Tư Khấu Đan không hề la bặc miếu hăng, bản lạnh lùng gặn lại :

— Cái rủi của ta không phải chỗ đó mà là do tên tiểu tử quá khôn ngoan. Nhưng ta hỏi các người, nếu trường hợp không bị phát giác thì các người đã ước lượng hậu quả của nó rồi chứ ?

Lạc Chính Hiền gật đầu :

— Đùng, nhưng chỉ tiếc rằng ngươi không thể thành công. Trên đời này là như thế, không phải tại ngươi dở, cũng không phải tại Lăng Ngao giỏi mà là tại con đường của ngươi đi không đúng là tự nhiên thất bại.

Tư Khấu Đan bần mồi :

— Người mang danh là con người trí mà nói chuyện hồ đồ, người muốn nói chính nghĩa cuối cùng rồi cũng thắng gian ác cuối cùng rồi cũng bại phải không ? Không, đó là câu nói của bọn hủ nho bắt tai vô tướng, ta thất bại, ta thấy rằng ta dở, ta thấy rằng tên tiểu tử Lăng Ngao đang phục, nếu hắn biết dùng trí tuệ của hắn, sau này hắn sẽ hơn ta thập bội, nhưng nếu hắn đi theo con đường khuôn sáo «Đức Thắng Tài» như người vừa nói thì tài trí của hắn sẽ như đồng rác vụn đường, giới lắm. Hắn cũng chỉ làm một tên «quân tử» tầm thường bỏ xỏ như người, như cha hắn mà thôi.

Biết không thể cãi lý với con người như Tư Khấu Đan, Lạc Chính Hiền nhẹ gạt đầu :

— Được rồi, cứ cho lý luận của người là đúng, bây giờ ta không cần những chuyện ấy, ta chỉ cần Ma Cầm, thượng thừa Kim Cang Bí Kíp, những thứ ấy người để nơi đâu.

Tư Khấu Đan cười gằn :

— Nếu ta không trao ra thì sao ?

Lạc Chính Hiền đáp :

— Chúng ta không ác độc, nhưng nếu người không chịu trao ra thì ta sẽ phải buột lòng làm cho người phải trao ra.

La Kiếm Kỳ nói :

— Cha, chỉ cần trừ con người hung ác ấy là xong chứ mình cần chi những thứ đó ?

Lạc Chính Hiền nói :

— Ta không cần thi ta thiên hủy, chứ ta không nên để những thứ nguy hiểm ấy lọt vào tay kẻ ác.

Tư Khấu Đan vùng bật cười khan.

Lạc Chính Hiền hỏi :

— Người cười điều chi ?

Tư Khấu Đan đáp :

— Ta cười cái lập luận mâu thuẫn của người, của những kẻ ưa ru ngủ thiên hạ về điều thiện ác. Người đã bảo «Thiện ác đao đầu chung hữu báo», người đã bảo «kẻ ác cuối cùng rồi cũng phải đền tội», thế tại sao người lại sợ, tại sao người lại muốn tiêu hủy những cái hay ? Phải chăng người chỉ muốn con người toàn là kẻ tầm thường chứ không muốn cho ai xuất chúng ? Người cứ lấy cái «chính» của người ra để thắng cái «tà» chứ sao người lại sợ ? Phải chăng chính người đã tự hoài nghi cái bắt tai vô tướng của mình ?

Lạc Chính Hiền thản nhiên :

— Ta vốn không muốn tranh luận với người, nhưng tại vì người quá cực đoan, nên ta cần nói thêm một đôi điều, không sợ «tà» không có nghĩa là «khuyến khích» người ta đi vào con đường tà, không sợ sức mạnh của kẻ phi chính nghĩa, không có nghĩa là tạo phương tiện tăng sức mạnh cho kẻ phi nghĩa. «Sát nhân là phải đền tội», nhưng không có nghĩa vì thế mà không có biện pháp ngăn chặn kẻ sát nhân, không sợ gian ác tự do thao túng. Trộm cướp thì phải chịu tù tội, nhưng không phải vì sẵn có khám đường mà tạo điều kiện khơi động lòng tham. Người gian ác nhưng người cũng là kẻ thông minh, ta mong người không nên nguy hiểm.

Tư Khấu Đan bĩu môi :

— Được, người muốn lấy thì ta chỉ cho mà lấy, những vật ấy ta đã cho Thập Nhị Kim Soa của ta mang về trước ở Ngũ Đại Sơn, người muốn thì cứ đến đó lấy về. Nhưng ta cần khuyên người không nên sát hại Thập Nhị Kim Soa của ta, vì họ chỉ là dân hạ.

Lạc Chính Hiền gật đầu :

Được, ta sẽ thân hành đến đó và ta sẽ cho người cùng đi theo chứng kiến.

Lăng Ngao vội nói :

— Sư phụ, từ đây đến Ngũ Đại Sơn xa quá, mang hân theo có điều chi bất trắc hay không ?

Lạc Chính Hiền lắc đầu :

— Không sao, trước khi đi sẽ phế võ công của hân,

Lăng Ngao chợt rùng mình.

Hân nghĩ đến cái chết của Lộ Truật Ông, hân nghĩ đến hậu quả của chuyện phế bỏ võ công của một con người chuộng võ...

Thế nhưng hân vẫn làm thính, vì không có cách khác hơn.

oOo

Mùa thu lộng lẫy trôi qua.

Mùa đông đã đến rồi, mùa đông đến cũng như tàn những ngày thu, trong võ lâm không ai nghe nói đến chuyện bán giao Minh Chủ.

Không một ai nghe biết những vì Minh Chủ ấy bây giờ ở đâu.

Từ sau chuyến đi Ngũ Đại Sơn rầm rầm rõ rệt, từ sau khi con hùm xám Trung Nguyên sa lưới, người ta bỗng gọi hân có nhiều tên, người thì gọi là «Đại Ma Đầu», người thì gọi là «Đại Gian Đại Ác», người thì gọi là một bậc «Niền Hùng» và người ta đã nói mãi thành truyền thuyết người ta bảo một tay con người đó, từ Trung Nguyên đã đơn thân độc mã đến Thiên Sơn, làm cô Dao Trì Thôn Lạc, quét sạch Thiên Y Giáo trong mấy tiếng đồng hồ...

Người ta bảo chỉ một tay đã gãy dựng không biết bao nhiêu sự nghiệp, nơi nào cũng qui mớ đồ sộ, từ Tề Thiên Bào Thạch Lâu Sơn đến vùng núi Ngũ Đài, nơi nào cũng có bước chân của người ấy dẫm lên và nơi đó cơ sở hùng hùng cả củ, thuộc hạ như rừng.

Nhưng khi cần, cũng chỉ trong một đêm, sự nghiệp lớn lao, thành trì kiên cố ấy cũng dám tự làm thành một đồng tro tàn như Tề Thiên Bào, hay trở thành hang chuột như Thạch Lâu Sơn.

Dám dựng lên và cũng dám hủy diệt không hề tiếc rẻ.

Con người đó được một đoàn gần như tiên hò hậu ủng hộ đi về Ngũ Đài Sơn, nhưng từ đó trở đi, người ta không nghe tin gì cả.

Người ta thấy «cái đi» ồn ào như thế thì «cái về» càng rùm beng hơn nữa, người ta tưởng tượng đến một «Đại Lễ» phát cơ giống trống, có đàn tế thiên, có lời «đại cáo», có những kẻ đao mao uy nghi, có những cặp khôi ngô tài tử được lần lượt ra mắt «Thiên Hà Anh Hùng» với những tiếng hoan hô, chuông trống pháo tay vang một góc trời... Thế nhưng chuyện đó không bao giờ xảy đến.

Không phải vì chuyện đi thất bại, cũng không phải vì chuyện đi nổi sinh biến cố-không, hoàn toàn thuận lợi, nhưng có điều, không hiểu tại sao người ta bỗng cảm thấy...

Hình người ta «cảm thấy» rằng kẻ bại thì quá thể thảm mà kẻ thắng thì lại chẳng có gì đáng «vinh quang», có lẽ vì thế

mà người ta không về «chính diện» mà lại theo ngõ «hậu trường» để âm thầm giải tán, hoặc để âm thầm chuẩn bị cho một «đợt» nào ngoạn mục.

Nhưng thời gian trôi đi một cách ồn ào đưa lẫn đến im lặng rồi xẹp luôn, không nghe thấy một tiếng vang.

Bây giờ vấn đề còn lại là thỉnh thoảng người ta nhắc cho nhau nghe bằng cách tùm năm tùm ba trong cào lầu từ điểm hoặc ở quán vắng vẻ đường nhiều chuyện lạ lùng. Trong đó có ba chuyện được coi như là âm thầm «sôi nổi» như...

Chuyện thứ nhất, người ta kể cho nhau nghe về giải Phụng Hoàng Sơn. Họ bảo gần đây có một nữ cô còn rất trẻ một vị nữ cô không xuống tóc, mặc nâu sồng đến ăn mình trong Phụng Hoàng Cốc sớm chiều làm bạn với kẻ kinh không chuông không mõ...

Chùa chiền không biết bao nhiêu mà kể, thế nhưng vị nữ cô trẻ đẹp này lại đi sâu vào cốc vắng có một mình, người ta lấy làm lạ và cố tìm lại lịch...

Nhưng không ai được biết, vì vị nữ cô này rất ít cho người gặp mặt.

Người ta đồn rằng đó là một cô gái thất tình, nghe dân trước đây có ta phải lòng một chàng trai đã từng cùng nhau dẫn thân vào Phụng Hoàng Sơn, cùng chung cảnh tội tù và cũng vì đó mà cô ta chợt yêu người trai đồng cảnh, thế nhưng duyên nợ không thành, nàng thua buồn tìm lại nơi cũ quên lãng trong câu kinh tiếng kệ-nhưng người ta lại bảo không phải để quên mà ngược lại, vào tu nơi đây để tìm lại phần nào kỷ niệm của ngày xưa...

Nhưng đó cũng chẳng qua là ức đoán.

Chuyện thứ hai, người ta thì thăm cho nhau biết một thị trấn nơi miền sơn cước, nơi từng đón tiếp dân từ chiến từ miệt sa mạc về, cũng như từ đồng bằng đi ngược những cao nguyên hàng không mình bạch-nơi đây bỗng có một nàng kỹ nữ trẻ măng, nàng đã làm cho những bậc hào hoa phong nhã những tay «đọc ngang một cõi biên thù» trưng phen điệu đứng khựng phải chỉ vì vẻ đẹp thông thường mà vì vẻ đẹp pha nhiều mang rợ của nàng, người ta bảo đó là một đóa hoa rừng ngàn năm mới nở một lần.

Nghe dân nàng bị gạt bán vào lầu xanh, nàng thuộc hạng «vô lâm cao thủ» mặc dầu tuổi chỉ vừa mười bảy, nghe dân buổi đầu nàng chống cự vô cùng mãnh liệt nhưng sau đó chỉ vì một chén thuốc mê làm cho nàng phải mất trinh, nàng ngã gục và nàng buông trôi theo lượn sóng đời.

Về cô gái «lầu xanh vắng bóng» này, người ta lại cũng có nhiều cách nói khác nhau.

Có người bảo nàng là một cô gái ngây thơ nhưng trong ngần, vì quá yêu một chàng trai phiêu bạt, đã theo chàng từ giả Thiên Sơn trùng điệp, vượt sa mạc mênh mông vào tận đất Trung Nguyên, nhưng vì chàng trai ấy đã có vợ và nàng bị thất lạc, cuối cùng bị gạt bán cho mụ Tú Bà.

Có người bảo rằng sau đó, nàng gặp một thư sinh «Tứ Hải» vì vui bước ngao du sơn thủy và đã gặp nàng chàng bèn bỏ bạc nén vàng ròng đưa nàng ra khỏi bùn nhơ, xây một nhà vàng để sớm tối làm thơ bên người đẹp...

Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết, vì đường quá xa xôi người đi người về-kể lại không giống nhau nên không ai biết chắc, chỉ có một điều đáng tin vì «truyền thuyết» tương đồng là nơi thị trấn vùng sơn cước ấy quả có một nàng con gái lỡ được gian truân...

Chuyện thứ ba, người ta đồn rằng có một thiếu phụ nữa chừng xuân, thật trẻ, thật đẹp đã vượt Thiên Sơn đi về chùa Thiên Trúc để tìm chồng đã băng qua sa mạc đến thành Kha Mật, đã ngược giải Thạch Lâu Sơn, Trung Điền Sơn để tìm đứa con gái thân yêu... Nhưng tất cả đều không gặp.

Người đàn bà ấy cứ lang thang ngược xuôi như thế cho đến khi... mất trí.

Người đàn bà ấy thuộc về loại điên trong cái tỉnh, nàng không ca hát, nàng không khuấy phá, nàng chỉ lăm lăm tìm mình, than khóc một mình.

Người ta bảo rằng người thiếu phụ trẻ đẹp ấy đã có một thời oanh liệt lừng lẫy uy danh, đã từng cầm đầu một giáo phái từ Thiên Sơn xâm nhập Trung Nguyên mưu đồ việc lớn nhưng việc lớn bất thành, mất chồng, lạc con, tiêu tan sự nghiệp và nàng phát điên luôn.

Cái điên rất «tĩnh» của nàng đã không làm cho ai sợ sệt, trái lại người ta lại thường theo dõi nàng để tìm hiểu căn nguyên, nhưng không ai biết gì cho rõ về nàng, có lẽ cũng có người biết, nhưng những người biết ấy không chịu nói ra.

Như vậy, cái điên của nàng người ta cũng không có chi đáng kể là lạ lùng, chỉ có một chuyện người ta thường thì thàm to nhỏ coi như chấp chưởng hơn hết là ban ngày, trước thiên hạ, nàng điên nhưng ăn mặc rất đàng hoàng kín đáo, chỉ trong những lúc vắng người, trong những lúc về đêm một mình thì nàng lại... tụt cả áo quần ra ngấm ngấm mỗi thân hình ngày một tàn phai.

Người ta còn bảo rằng những khi tụt cả áo quần ra như thế, nàng thường uốn éo bước đi để mà tự ngắm mình, người ta cho rằng nàng đang hối tiếc một thời dĩ vãng trôi qua, một thời mà nàng đã từng là lãnh tụ của những kẻ trần truồng như nhộng, đã từng được tôn làm ba chúa của thế giới khỏa thân...

Nhưng đó cũng chỉ là... truyền thuyết.

Hết

NGUYỄN THANH TÂN
18-02-1994